

ฉบับที่ ๑๑๑๑๑๑

ธรรมเนียมชายชุด

สัตวโลกย์อมเป็นไปตามกฐิน

เรื่องที่ ๔

วิทยากรชีวิต

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยนครสวรรค์	
วันลงทะเบียน.....	2 ก.ย. 2563
เลขทะเบียน.....	1031808 ๔๒
เลขเรียกหนังสือ.....	80 ๕๕๕

๘๗๗๘๐

25๕4

๕.2

ชุดที่ ๑๑๑๑ ๑๑๑๑๑๑

ธรรมนิยายชุด สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม เรื่องที่ ๔

วัฏจักรชีวิต

สุทัสสา อ่อนค้อม

ISBN 978-611-550-003-1

พิมพ์ครั้งที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๗

พิมพ์ครั้งที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๔

มูทิตาสักการะ พระธรรมสิงหบุราจารย์

เจริญอายุครบ ๘๔ ปี

๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๕

ภาพปก: พระพุทธรองค์ทรงแสดงยมกปาฏิหาริย์

ภาพโดย ธนุ มาลากุล ณ อยุธยา

พิมพ์ที่

หอรัตนชัยการพิมพ์

๓๓/๒๘ ซอยเพชรบุรี ๕ เขตราชเทวี กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐

โทร. ๐ ๒๒๑๕ ๙๖๘๑ (๔ สายอัตโนมัติ) โทรสาร ๐ ๒๒๑๖ ๙๔๖๕

หลวงพ่ोजรัญ จิตรมฺโม
พระธรรมสิงหบุราจารย์
เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน

คำปรารภ

ธรรมนูญขุด สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

ฉบับมุทิตาสักการะ

วันพุธที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นวันที่ พระเดชพระคุณพระธรรมสิงหบุราจารย์ (จรัญ จิตฺตมโฆ) เจริญอายุครบ ๗ รอบ (๘๔ ปี) ข้าพเจ้าในฐานะศิษย์ คนหนึ่งของพระเดชพระคุณ ไคร่ขอแสดงมุทิตาสักการะด้วยการพิมพ์หนังสือธรรมนูญขุดสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม เรียงร้อยจากอดีตประวัติและจริยาวัตรอันงดงามของ พระเดชพระคุณ รวม ๕ เรื่อง ๘ เล่ม จำนวนประมาณ ๑,๐๐๐ ชุด โดยเจ้าภาพที่บริจาค ๒,๕๐๐ บาท จะได้รับ หนังสือ ๑ ชุดเป็นธรรมบรรณาการ เป็นหนังสือขนาด A 5 ปกแข็ง แต่ละเรื่องมีภาพถ่ายของพระเดชพระคุณตาม อายุในแต่ละเรื่อง เช่นเรื่องมัทกะลีผล ข้าพเจ้าได้ภาพ พระเดชพระคุณตอนอายุ ๒๔ ปี มีลายมือพระเดชพระคุณ เขียนไว้ที่รูปว่า “พ.ศ. ๒๕๐๕”

ข้าพเจ้าเคยแสดงมุทิตาสักการะด้วยการพิมพ์หนังสือ ชุดนี้เมื่อปี ๒๕๔๑ ครั้งพระเดชพระคุณเจริญอายุครบ ๘๐ ปี ได้ปัจจัยหลังจากหักค่าใช้จ่ายและภาษีแล้ว เป็นจำนวน

เงิน ๓,๔๐๒,๙๔๘.๙๕ บาท สำหรับครั้งนี้ไม่มุ่งเรื่องจำนวน
เงิน ตั้งใจถวายเป็นอาจริยบูชาเพื่อพระเดชพระคุณจะได้ให้
เป็นธรรมทานแก่ศิษยานุศิษย์และห้องสมุดทัศนสถาน
ทั่วประเทศ ดังเจตนารมณ์ที่ข้าพเจ้าได้ระบุไว้ที่ปกหลังของ
หนังสือชุดนี้

อิทํ ฌมฺมสึหปฺรจฺริยสฺส โหตุ สฺมุขิตฺโต โหตุ
อโรโค โหตุ ทีฆายโก โหตุ ฌมฺมสึหปฺรจฺริยา

ขอกุศลผลบุญนี้ จงสำเร็จแต่พระเดชพระคุณ
พระธรรมสิงหบุราจารย์ ขอให้พระเดชพระคุณพระธรรม-
สิงหบุราจารย์ จงมีความเกษมสำราญ ปราศจากโรคอาพาธ
แผ้วพาน เจริญอายุยืนนาน ชั่ววันรัตนเทอญ

ขอกราบแสดงมุทิตาสักการะด้วยความเคารพอย่างสูง

รองศาสตราจารย์ ดร.สุจิตรา อ่อนค้อม

(สุทัสสา อ่อนค้อม)

๒๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

คำนำ

ในการพิมพ์ครั้งที่ ๔

วัฏจักรชีวิต เป็นเรื่องที่ ๔ ในธรรมเนียมชาดคติโลกย่อม
เป็นไปตามกรรม พิมพ์รวมเล่มครั้งแรกเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๗
หลังจากพิมพ์เป็นบทๆลงในนิตยสารกุสสตรีเป็นเวลากว่า ๒ ปี
เหตุการณ์ในเรื่องเป็นเหตุการณ์ที่ต่อจากเรื่องสัตว์โลกย่อมเป็นไป
ตามกรรม ซึ่งจบตอนท่านพระครูเจริญวัดป่ามะม่วงได้รับอุบัติเหตุ
รถคว่ำคอหัก อันเนื่องมาจากกรรมที่เคยหักคอนกกระสาในวัยเด็ก
และท่านก็ทราบล่วงหน้าแล้วว่าต้องมรณภาพในวันที่ ๑๕ ตุลาคม
พ.ศ. ๒๕๕๒ ตรงกับวันเสาร์ ขึ้น ๑๓ ค่ำ เดือน ๑๑ เวลาเที่ยงสี่สิบห้า

วัฏจักรชีวิตยังกล่าวถึงนารีผล ๒ คน ที่มาขอลาท่านพระครู
กลับไปอยู่ป่าหิมพานต์ เพราะร่างถูกย้ายไปอยู่ที่อื่น ซึ่งในเรื่อง
นายสำริดมาขอคืน นายสำริดชื่อจริงคือคุณสำเร็จ ชื่อสัตย์ บุตรชาย
คนเดียวของสมภารตู้ วัดกลางทุ่ง อำเภอท่าม่วง จังหวัดลพบุรี
ผู้ประพันธ์เคยพบและสนทนากับคุณสำเร็จเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่ง
ขณะนั้นยังไม่ได้เขียนวัฏจักรชีวิต คุณสำเร็จเล่าว่ามีเศรษฐีมาขอ
ซื้อนารีผลคู่หนึ่งในราคาสองพันล้านบาท แต่เขาไม่ขาย หลังจากนั้น
อีกไม่กี่ปีคุณสำเร็จก็เสียชีวิต

ในประเทศไทยยังมีนารีผลอีก ๒ ร่างอยู่ที่วัดถ้ำวัฒนมงคล
อำเภอเขาชะเมา จังหวัดระยอง ซึ่งมีผู้นำมาถวายเจ้าอาวาสคือ
ท่านเจ้าคุณอุดมวัฒนมงคล ท่านเจ้าคุณเล่าให้ผู้ประพันธ์ฟังเมื่อ
เดือนมีนาคมที่ผ่านมาว่า นารีผลสองตนนี้มีกายทิพย์เป็นหญิงสาว
โสกา เจรจาได้ ร้องรำทำเพลงได้ ซึ่งเหมือนกับที่พระเดชพระคุณ
พระธรรมสิงหบุราจารย์ เล่าให้ญาติโยมฟังทุกประการ

นอกจากนี้ท่านเจ้าคุณยังให้ความรู้เรื่องการดูนาริผลว่า ต้องรูปร่างอย่างนี้ และมีเพศเดียวคือเพศหญิง ส่วนเรื่องที่มีนาริผล เป็นเพศหญิงบ้างเพศชายบ้างนั้นเป็นของปลอม นาริผลปลอมนั้น ทำขึ้นมา ไม่ใช่สิ่งที่พระอินทร์เนรมิต ท่านเจ้าคุณบอกวิธีทำนาริผลปลอมให้ด้วย ต้นตोनาริผลปลอมมาจากลาวและพม่าที่ทำมาหลอกขายให้คนไทย ท่านเตือนว่าอย่าไปหลงกล

นอกจากกล่าวถึงนาริผลแล้ว วัฏจักรชีวิตยังกล่าวถึงการไปร่วมในพิธีฉลองอายุครบ ๑,๒๐๐ ปี วัดไท้จั้ง ที่ประเทศจีน ของท่านพระครูเจริญ เมื่อปี พ.ศ.๒๕๒๕ ด้วย ผู้ประพันธ์รู้สึกภาคภูมิใจที่ได้บันทึกชีวประวัติและคำสอน ของ พระเดชพระคุณ พระธรรมสิงหบุราจารย์ไว้ค่อนข้างละเอียด เพื่ออนุชนรุ่นหลังจะได้ศึกษาและนำไปประพฤติปฏิบัติ จนสามารถกำจัดสังสารทุกข์ให้หมดสิ้นไป

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์อรุณ มากบุญ น้องสาวคนสุดท้องของอาจารย์สฤษดิ์ อ่อนค้อม บิดาของผู้ประพันธ์ ที่ได้สละเวลามาพิสูจน์อักษรให้ด้วยความเต็มใจยิ่ง และขอความเจริญในธรรมจงบังเกิดแต่ท่านผู้อ่านและท่านผู้เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ทุกๆท่าน ด้วยเทอญ

สุทัสสา อ่อนค้อม

๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

คำนำ

ในการพิมพ์ครั้งที่ ๑

เมื่อธรรมเนียมยารื่องสัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรมจบลงใน ปี ๒๕๓๕ หลังจากที่พิมพ์เป็นตอน ๆ ลงในนิตยสารกฤษสตริตติดต่อกันนานถึง ๓ ปี ๔ เดือน ข้าพเจ้าได้ประชาสัมพันธุ์ไว้ในตอนจบว่า โปรดติดตามตอนต่อไปใน **วัฏจักรชีวิต** ซึ่งจะเล่าเหตุการณ์ต่อจากเรื่องสัตว์โลกฯ แต่แล้วก็จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้เพราะมีผู้ชื่นชอบธรรมเนียมยารื่องนี้มาก ผู้คนจากทั่วโลกหลั่งไหลมาปฏิบัติธรรมเจริญพระกรรมฐานตามแนวสติปัฏฐาน ๔ ณ วัดอัมพวันกันมากมาย และปัจจุบันก็เพิ่มจำนวนมากขึ้นจนอาคารสถานที่แม้จะสร้างเพิ่มขึ้นก็ยังไม่พอรองรับจำนวนผู้เข้ามาปฏิบัติ ข้าพเจ้าได้รู้ตระหนักในความเมตตาตลอดจนปฏิบัติของ **“พระครูเจริญ”** ซึ่งต่อมาเป็นที่ทราบกันว่าเป็นพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ จิตมโม หรือ **พระธรรมสิงหบุราจารย์ วิปัสสนาจารย์ผู้ทุ่มเทกำลังกายกำลังใจให้การสอนวิปัสสนากรรมฐานมาตั้งแต่ปี ๒๕๑๕**

ปฏิบัติทาของพระเดชพระคุณและคุณูปการที่พระคุณท่านมีต่อพระพุทธศาสนา ทำให้ข้าพเจ้าเปลี่ยนแปลงมาเขียน **มักกะสีผล** และ**นารีผล** ซึ่งเป็นการเล่าถึงประวัติและประสบการณ์การปฏิบัติธรรม การบรรลุธรรม และการเผยแผ่ธรรมของพระเดชพระคุณ ใช้เวลาเขียนเรื่องละ ๔ ปี จากนั้นจึงเขียน **วัฏจักรชีวิต** ซึ่งทิ้งช่วงไปถึง ๘ ปี วัฏจักรชีวิต มี ๕๐ บท ตีพิมพ์ลงในนิตยสารกฤษสตริตใช้เวลา ๒ ปี กับ ๑ เดือน และจบลงเมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๕๔๗ ซึ่งการพิมพ์รวมเล่มก็น่าจะแล้วเสร็จในเดือนมิถุนายนเป็นอย่างช้า

ความที่ข้าพเจ้ามีภารกิจมาก จึงยังไม่มีเวลาพิสูจน์อักษร และเมื่อถูกท่านผู้อ่าน 'ทวง' มามาก ทั้งทวงกับข้าพเจ้าเอง ทวงมาทางกุลสตรี ทวงมาทางธรรมสภาซึ่งเป็นผู้จัดจำหน่าย แม้กระทั่งสถานที่พิมพ์คือ หอรัตนชัยการพิมพ์ ก็มีท่านผู้อ่านโทรศัพท์มาทวงว่าเมื่อไรจะจักรชีวิตจะรวมเล่ม ร้องเพลง "รอ" มาจนเสียงแห้งแล้ว

ระหว่างวันที่ ๕ - ๑๒ สิงหาคม ๒๕๔๗ เมื่อข้าพเจ้าเข้าร่วมในโครงการปฏิบัติธรรมถวายเป็นกุศลแด่พระเดชพระคุณหลวงปู่เนื่องในโอกาสอายุครบ ๗๖ ปี สหธรรมิกทั้งหลายผู้เป็นกัลยาณมิตรก็ทวงถามเรื่องวัฏจักรชีวิต ข้าพเจ้าสัญญาว่าวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นวันทำบุญใหญ่เพื่อรำลึกถึงวันที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ประสบอุบัติเหตุรถคว่ำ เมื่อ ๒๖ ปีก่อน วัฏจักรชีวิตจะรอพบท่านผู้อ่านที่วัดอัมพวันอย่างแน่นอน ข้าพเจ้าคงจะพอมีบุญอยู่บ้าง เพราะเมื่อกลับมาก็ได้กัลยาณมิตรช่วยตรวจและช่วยพิสูจน์อักษรสองท่าน คือ อาจารย์รัตนหา อุณหะสุวรรณ และ คุณผกาพรรณ ชลธิ ข้าพเจ้าขอขอบคุณเป็นอย่างสูงในกุศลจิตของท่านทั้งสอง

อย่างไรก็ตาม ธรรมนิยายชุดสังคหะโลกย่อมเป็นไปตามกรรมนี้ แม้จะมีท่านผู้อ่านทั่วโลกชื่นชอบ หากก็มีบางท่านที่ติดตามอ่านเพื่อ 'จับผิด' อ่านแล้วเกิดวิปัสณาจิต พระเดชพระคุณหลวงปู่ก็แนะนำด้วยเมตตาว่าให้ปฏิบัติตามแนวสติปัฏฐาน ๔ เท่านั้น จึงจะแก้ได้

ด้วยอานิสงส์แห่งกุศลจิตในอันที่จะเผยแผ่พระธรรมคำสอน
อันบริสุทธิ์ของพระพุทธเจ้าอย่างถูกต้องตรงตามพระพุทธวจนะ
ขอให้ผู้อ่านทุกท่านและข้าพเจ้าจงเป็นผู้มีส่วนแห่งธรรมที่พระ
พุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยเทอญ

ด้วยความปรารถนาดีจาก

สุทัสสา อ่อนค้อม

๙ กันยายน ๒๕๔๗

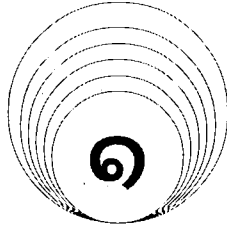
สารบัญ

๑	เพื่อนแท้	๑
๒	เหนือฟ้ายังมีฟ้า	๑๑
๓	ดอกเบ็ญจกรรม	๒๒
๔	เตร็จฉานวิชา	๓๔
๕	สมหายใจกลายเป็นตัวหนังสือ	๔๕
๖	พระอรเห	๕๖
๗	หกสิบกับเจ็ดสิบสอง	๖๗
๘	น้ำมันหมด	๗๙
๙	บุญสูงสุด	๙๐
๑๐	คุณหญิงปทุมทิพย์	๑๐๑
๑๑	ไปกอทอมอ	๑๑๒
๑๒	เมตตาบารมี	๑๒๓

๑๓	สารพันปัญหา	๑๓๔
๑๔	ให้กับช่วย	๑๔๕
๑๕	กิเลส	๑๕๕
๑๖	ไฟกรรม	๑๖๖
๑๗	คุณนายพานพบ	๑๗๗
๑๘	นายชวากับนายแดง	๑๘๘
๑๙	กรรมจากทำแท้ง	๒๐๐
๒๐	ความลับ	๒๑๑
๒๑	ทริกาเผ่า	๒๒๑
๒๒	ถูกผ่าตัด	๒๓๒
๒๓	บุตรสุดกตัญญู	๒๔๓
๒๔	นายพลภี	๒๕๔
๒๕	วันเกิดโยมสุนีย์	๒๖๕

๒๖	พลตรีศิขริน	๒๗๖
๒๗	ดนตรีทิพย์	๒๗๗
๒๘	มิถุนาภิวัตน์	๒๗๘
๒๙	สระณะที่แท้	๓๐๘
๓๐	เขื่อนวัดไทรง	๓๒๐
๓๑	เผากงเต็ก	๓๓๑
๓๒	นายขุนเชียงเขวราช	๓๔๒
๓๓	ความดีไม่มีขาย	๓๕๓
๓๔	ไปเมืองกุ่มหลิม	๓๖๔
๓๕	เขื่อนนครปักกิ่ง	๓๗๕
๓๖	ความพลัดพราก ๑	๓๘๖
๓๗	ความพลัดพราก ๒	๓๘๗
๓๘	นารีผลวัดป่ามะม่วง	๔๐๘

๓๙	วันแม่แห่งชาติ	๔๒๐
๔๐	สองศรีพี่น้อง	๔๓๑
๔๑	หลวงปู่เทพโลกอุดร	๔๔๓
๔๒	อยากได้ “เห็นหนอ”	๔๕๕
๔๓	คริสต์กับอิสลาม	๔๖๖
๔๔	ช่วยโยมมุสลิม	๔๗๗
๔๕	เศรษฐีขทาน	๔๘๘
๔๖	เทพทองหยด	๔๙๙
๔๗	กษัตริ์	๕๑๐
๔๘	บาทหลวงศักดิ์ชัย	๕๒๒
๔๙	นางดวงดารา	๕๓๔
๕๐	ความสุข	๕๔๖

เพื่อนแท้

หากไม่เกิดอุบัติเหตุร้ายแรงเช่นนี้ ท่านพระครูก็คงยังไม่ซาบซึ้งใจในเพื่อนแท้แลเพื่อนตาย ซึ่งก็คือ สติสัมปชัญญะ เพราะในเวลาที่ท่านไม่มีใคร ไม่ว่าเพื่อนฝูงหรือพ่อแม่พี่น้อง มีแต่สติสัมปชัญญะ ที่ฝึกไว้ดีแล้วด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน เพิ่งตระหนักชัดในบัดนี้เองว่าคนอื่นไม่ใช่เพื่อนตาย คนอื่นเป็นที่พึ่งไม่ได้ มีแต่สติสัมปชัญญะเท่านั้นที่ท่านจะพึ่งพาอาศัยได้

ในภาวะแห่งความตาย ท่านกลับมีสติทุกอย่าง แม้ตาจะมองไม่เห็น หูไม่ได้ยิน จมูกไม่รู้กลิ่น ลิ้นไม่รู้รส กายไม่สัมผัสเย็นร้อน อ่อนแข็ง และจิตไม่รู้รู้อารมณ์ใดๆ อายตนะภายในทั้ง ๖ ไม่ทำหน้าที่ แต่เพราะมีสติสัมปชัญญะ ท่านจึงรู้สึกได้ที่ลิ้นปีซึ่งมีตำแหน่งอยู่ตรงกึ่งกลางระหว่างปลายจมูกกับสะดือ และที่ประหลาดมหัศจรรย์กว่านั้นคือ ท่านหายใจทางสะดือได้!

บัดดล สติคือตัวรู้ซึ่งมีที่ทำการอยู่ตรงลิ้นปีก็หนีไปถึงแม่ เห็นมโนภาพตัวท่านตอนอยู่ในท้องแม่ กินอาหารและหายใจร่วมกับแม่โดยผ่านทางสายสะดือนี้เอง ครั้นครรภ์แก่จนอยู่ในท้องแม่ไม่ได้ก็ต้องคลอดออกมา สายสะดือถูกตัดทิ้งแต่ก็ได้ดื่มเลือดในอกของแม่เลี้ยงตัวให้เติบโตใหญ่ ท่านระลึกถึงวันที่คลอดออกมาจากท้อง

มารดา พอลืมตาก็เห็นหน้าแม่เห็นหน้าพ่อ แต่ตอนจะตายนี่สิกลับไม่เห็นใครที่ไหนเลย

สิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้นได้บังเกิดกับท่าน นั่นคือการรับรู้ทางรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส และธรรมารมณ์ มารวมกันอยู่ที่จุดเดียว คือที่ลึนปี่ซึ่งทำหน้าที่แทนอายตนะภายในทั้ง ๖ ท่านเห็นตัวเองนอนคว่ำหน้าอยู่ที่พื้นถนน ห่างจากรถมาราวยี่สิบวา ได้ยินเสียงพูดคุยของคนที่มามุงดู ได้กลิ่นเลือดสดๆคาวคลุ้ง รู้สึกถึงรสเค็มของเลือดและเสมหะที่อัดแน่นอยู่ในช่องปากลงไปจนถึงลำคอ รู้สึกถึงความแข็งและความร้อนของพื้นถนนที่ราดด้วยยางมะตอย ส่วนธรรมารมณ์นั้น ท่านรับรู้ว่าหลวงพ่อบนป่าได้มาช่วยท่าน!

“เห็นความสำคัญของพอง - ยุบหรือยัง ถ้าพุทโธ ตายแน่นอน เพราะในคอของเธอเต็มไปด้วยเลือดและเสลด ที่นี้รู้แล้วไซ้ไหมว่าทำไมเราถึงไม่ให้เธอกำหนด พุทโธ ตอนพบกันครั้งแรกที่ขอนแก่น” หลวงพ่อดำเอ่ยถามถึงความหลัง

“หลวงพ่อบุตรราวกับว่าผมจะไม่ตาย จะพอง - ยุบหรือจะพุทโธ ผมก็ต้องตายอยู่ดี เพราะผมรู้ล่วงหน้ามาก่อนแล้ว” ท่านพูดกับหลวงพ่อบนป่าโดยมี ‘ลึนปี่’ เป็นสถานีรับ-ส่ง รู้สึกดีใจที่ครูบาอาจารย์มาดูแลก่อนที่ท่านจะล่วงลับดับชีพ ถึงจะมาช้ากว่าสติสัมปชัญญะ ก็ยังดีกว่าไม่มาเสียเลย

“เธออยากตายหรือเปล่าล่ะ” อาจารย์ถาม

“จะอยากหรือไม่อยาก ผมก็ต้องตายอยู่ดี ผมขอใช้เวรนี้ทำกรรมที่ก่อจะไม่ไปภูเสธทุกข้อหา” ศิษย์เอกตอบ

“แต่ถ้ายังไม่อยากตายก็ลองอธิษฐานดูนะ อธิษฐานขอต่ออายุกับพญายมราช เรามาบอกท่านนี้แหละ ไปละ”

“อย่าเพิ่งไปซีครับหลวงพ่อ ผมยังไม่ได้อำลาเลย รอให้

ผมขอโหสิกรรมจากหลวงพ่อก่อน” ไม่มีเสียงตอบจากพระในป่า และท่านพระครูก็รู้ว่าท่านไปแล้ว อาจารย์ของท่านพูดคำไหนก็ต้องเป็นคำนั้น

อาจารย์ไปแล้ว ท่านก็นอนคิดอยู่แต่ผู้เดียว คิดอยู่ที่ล้นปี “อาจารย์จะให้เราอธิษฐาน ทำไมต้องอธิษฐานในเมื่อเราก็ไม่ได้อยากตาย แต่ก็ต้องมาตาย เอาเถอะ ตายๆไปเสียก็ดีเหมือนกัน เพราะชีวิตของเราอยู่ไปก็ไม่เคยได้มีเวลาเป็นของตัวเองเลย ต้องช่วยคนโน้นคนนี้อยู่ตลอดเวลา เอ แต่จะว่าไปแล้ว เราก็มีความสุขกับการที่ได้ช่วยคนอื่น หรือว่าจะอยู่ต่อเพื่อช่วยเขาเพราะเราจะไม่กลับมาเกิดในโลกมนุษย์อีกแล้ว แต่คิดๆไปก็น่าสนใจเหมือนกัน เราเป็นพระสร้างแต่กรรมดีมาโดยตลอด เจริญกุศลภาวนา สะสมหน่วยกิตเอาไว้มากมาย แต่ต้องมาตายอย่างน่าสังเวชที่สุด”

แม้หุจะไม่ทำหน้าที่รับเสียง แต่ท่านก็ได้ยินแว่วๆที่คนเขาคูยกัน

“ไอ้โฮ ลองใต้กระเด็นออกมาไกลขนาดนี้ ภูวาม่ารอดแน่ ดูซิกระจกหน้ารถบาดหนึ่งหัวเกลิกไปข้างหลัง คอก็หักพับลงมาถึงนม ถ้ารอดก็ปาฎิหารีย์ละวะ” เป็นเสียงของเด็กหนุ่ม แล้วท่านก็ต้องประหลาดใจยิ่งไปกว่านั้นเมื่อมีเสียงดังออกมาจากร่างของท่านว่า “โยมช่วยอุ้มหน่อย โยมช่วยอุ้มหน่อย” เสียงนั้นไม่ได้ออกมาจากปากท่าน เพราะในปากมีแต่เลือดกับเสมหะ หรือว่าจะดังออกมาจากล้นปี?

เสียงพ่อหนุ่มคนหนึ่งบอกพรรคพวกว่า

“ช่วยอุ้มท่านส่งโรงพยาบาลหน่อยดีไหม” อีกคนหวังว่า “ไปอุ้มทำไม หลวงพ่อตายแล้วยังพูดได้อีกอะ” ประโยคหลังเขาต่อว่าท่านด้วยเสียงดุๆ

“ช่วยอุ้มหน่อย ช่วยอุ้มหน่อย” เสียงดังออกมาจากร่างท่าน
อีก และคราวนี้ท่านเห็นมือข้างซ้ายของท่าน กวักเรียกคนให้มาช่วย

“ช่วยท่านหน่อยเถอะ” คราวนี้เป็นเสียงผู้หญิง

“อย่านะ ท่านตายแล้ว” เสียงผู้ชายห้าม

“ตายแล้วทำไมพูดได้” ผู้หญิงแย้ง

“ท่านไม่ได้พูด นั่นผีพูดต่างหาก ท่านถูกผีเข้าสิง”

“เอ็งรู้ได้อย่างไร” เด็กหนุ่มอีกคนถาม

“รู้ซิ เอ็งไม่เห็นหรือ ถ้าท่านยังไม่ตาย ท่านก็ต้องกวักมือ
มาทางพวกเรา แต่ที่พวกเรายืนอยู่ทางขวา ท่านฝ่าไปกวักมือเรียก
ทางซ้าย” หนุ่มอีกคนอธิบาย

“เออ ทำจะจริงของเอ็ง งั้นก็อย่าอุ้ม อย่าไปแตะต้องตัวท่าน
เพราะผีเข้าสิงแล้ว ตรงนี้ตายมา ๔๐ ศพเชียวนะ ชนกันแหลกเลย
หลวงพ่อนอนอาบแดดไปก่อนนะ รอให้ปอบเด็กตั้งมากีบศพ” ว่า
แล้วก็แยกย้ายกันไปเพราะกลัวผีที่สิงร่างท่านอยู่จะลุกขึ้นมา
อาละวาด ท่านพระครูจึงถูกทิ้งให้นอนเดียวดายอยู่กลางแดดจ้า

ครูใหญ่ ๆ ตำรวจทางหลวงก็มาถึงเพราะได้รับแจ้งว่าเกิด
อุบัติเหตุรถชนกัน คนขับรถทัวร์หนีไปตามระเบียบ ทิ้งผู้โดยสาร
ให้หารรถต่อกันเอาเอง บรรดาผู้โดยสารก็พากันขนข้าวของของ
ตนเองลงจากรถ และไปตั้งหลักรถคันต่อไป อยากจะถามงูดคนเจ็บ
หากก็กลัวว่าจะต้องไปเป็นพยานที่สถานีตำรวจ ทำให้กลับถึงบ้าน
ล่าช้าไปเปล่า ๆ

รถสองแถวเก่า ๆ ที่ทางวัดกวิศรารามส่งมารับท่านพระครู
ถูกรถทัวร์ชนพังยับเยิน กระจกหน้ารถแตกและบาดท่านพระครูแต่
ผู้เดียว ส่วนคนขับถูกอัดกับพวงมาลัย กระดูกซี่โครงหักสลบไสล
คาพวงมาลัย อุบาสกใส่ชุดขาวที่นั่งมาข้างหลังก็กระเด็นออกไป

จากรถ มองเห็น ๆ เหมือนกระดาษหนังสือพิมพ์ลอยมาตกที่พื้นถนน ไม่ห่างจากตัวรถเท่าใดนัก

ตำรวจสองนายเดินมายังร่างของท่านพระครูเพื่อจะทำการพลิกศพ เสียงร้องเรียกดังออกมาว่า

“โยมช่วยอุ้มหน่อย โยมช่วยอุ้มหน่อย” ตำรวจนายหนึ่งจึงพูดขึ้นว่า “อ้าว ท่านยังไม่ตายนี่นา มันเราช่วยกันอุ้มท่านขึ้นรถเถอะ”

“นั่นซิ ท่านยังกั๊กมือได้อยู่นี่ ถึงจะกั๊กไม่ตรงกับทิศทางที่เรายืนก็ไม่ใช่ไร”

“ท่านคงมองไม่เห็นมั้ง ดูซิตาหลับสนิทเลย”

“ยังพูดได้ แสดงว่ายังไม่ตาย นำท่านส่งโรงพยาบาลกันเถอะ” แล้วตำรวจสองนายจึงช่วยกันอุ้มร่างของท่านไปยังรถของเขา ท่านพระครูใช้มือข้างที่ยังดีอยู่จับศีรษะไว้ รถชนแขนข้างซ้ายของท่าน แต่กลับไปซาที่แขนข้างขวา ชาจนขยับเขยื้อนไม่ได้ ขณะที่แขนข้างซ้ายยังใช้การได้ดีอยู่

นำท่านเข้ามาหนึ่งในรถแล้วเขาก็สตาร์ทเครื่องแต่ปรากฏว่ารถสตาร์ทไม่ติด ลองสตาร์ทดูใหม่อีกหลายครั้งเครื่องก็ไม่ยอมติดอยู่ดี

“อ้าว ทำไมไม่ติดต๊ะ เกิดอะไรขึ้น” ตำรวจนายหนึ่งพูดขึ้น

“เมื่อวานก็เอาไปเช็คที่อู่แล้ว ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติ เกิดจะมาเสียเอาตอนที่กำลังจุกกะหูกนี่แหละนะ” เขาต่อว่ารถคู่ชีพครั้งมองไปข้างหน้า เห็นรถชนอิฐจอดอยู่ริมถนนด้านซ้ายมือ จึงปรึกษากับเพื่อนว่า

“ให้รถคันหน้าไปส่งดีไหม”

“คงไม่มีทางเลือกแล้วละ ต้องรีบพาท่านส่งโรงพยาบาลอย่างเร่งด่วน ส่วนสองศพนั้นค่อยว่ากัน” เขาหมายถึงคนขับและ

อุปาสกคนนั้นเพราะเข้าใจว่าคนทั้งสองตายแล้ว

รถชนอิฐเป็นรถสองแถว เก่ากว่ารถคันที่ส่งมารับท่านพระครู บรรทุกอิฐมาเต็มรถคนขับรับจ้างชนอิฐไปส่งยังร้านขายวัสดุก่อสร้าง ซึ่งอยู่ในตัวจังหวัด รถเกิดเสียตั้งแต่สามโมงเช้า เพิ่งจะซ่อมเสร็จตอนเที่ยงเศษๆ คนขับรู้สึกหิวข้าวจนตาลาย กำลังจะไปก็ถูกตำรวจสองนายเรียกไว้

“ช่วยพาพระไปส่งโรงพยาบาลหน่อยเถอะ รถผมไม่รู้เป็นอะไร มันสตาร์ทไม่ติด”

“รถผมก็เสียมาตั้งแต่สามโมงเช้า เพิ่งจะสตาร์ทติดพอดีงั้นก็ไปพาท่านมาที่รถผมเลยแล้วกันครับ” เขาบอก ใจคิดว่าเมื่อถึงโรงพยาบาลแล้วคงหาซื้อข้าวกินที่นั่นเลย ตำรวจทางหลวงสองนายจึงช่วยกันอุ้มท่านพระครูไปยังรถชนอิฐ ให้ท่านนั่งหน้าคู่กับคนขับ ท่านพระครูยังคงใช้มือซ้ายจับศีรษะไว้อย่างนั้น

รถชนอิฐแล่นออกไปแล้ว ตำรวจสองนายจึงเดินไปยังรถที่ถูกชน จัดการนำร่างของคนขับออกมา ครั้นจับชีพจรดูจึงรู้ว่ายังไม่ตาย

“พาส่งโรงพยาบาลดีกว่า”

“ลองไปดูอีกคนซิ เพื่อจะยังไม่ตาย”

ผลปรากฏออกมาว่าคนทั้งสองเพียงแต่สลบไป จึงช่วยกันอุ้มมาใส่รถแล้วลองสตาร์ทดู ก็ปรากฏว่ารถติดเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ตำรวจสองคนมีรู้ตกว่าปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเกี่ยวเนื่องมาจากกรรมของท่านพระครูเอง เจ้ากรรมนายเวรของท่านต้องการให้ท่านได้มีโอกาสชดใช้กรรมอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยนั้นต่างหาก

รถชนอิฐแล่นไปเรื่อยๆ ไปตามถนน ความที่เป็นรถเก่าและฝาจุกหม้อน้ำก็หายไปนานแล้ว เจ้าของจึงใช้ผ้าขี้ริ้วมาอุดแทน เมื่อรถแล่นไปได้หน่อยหนึ่ง เครื่องซึ่งเก่ามากก็เริ่มร้อน หม้อน้ำกำลัง

จะเดือด ครั้นพอถึงหน้าวิทยาลัยเกษตรกรรม มีเสียงดังขึ้นว่า
“สมน้ำหน้า เตียวกูจะซ่า” ลึนเสียง น้ำในหม้อน้ำก็พุ่งขึ้น
มาราดศีรษะและเนื้อตัวของท่าน คนขับคิดว่าหากหยุดรถอาจจะ
ทำให้ท่านถึงแก่ภรรณาภาพ จึงขับต่อไปโดยไม่สนใจว่าน้ำร้อนจาก
หม้อน้ำจะพุ่งมาลวกพระภิกษุผู้โชคร้ายกลายเป็นกรรมซ้อนกรรม
จากการกระทำของท่านเอง!

ขณะถูกน้ำเดือดลวกศีรษะและใบหน้า ภาพหัวเต่าสามหัว
ก็ปรากฏขึ้นในมโนนึกของท่านสมภารวัดป่ามะม่วง

“สมน้ำหน้าอยากต้มเรา” เสียงนั้นทำให้ท่านนึกถึงวีรกรรม
ที่สร้างไว้ตอนเรียนอยู่มัธยมสอง นั่นคือรับจ้างต้มเต่าได้คำจ้างหนึ่ง
บาท บัดดลความสงสัยก็ก่อตัวขึ้น ท่านรับจ้างต้มเต่าเจ็ดตัว ทำไม
หัวเต่าจึงมาปรากฏให้เห็นเพียงสามหัว แล้วเต่าที่ท่านต้มก็เป็นเต่า
ตัวเล็กๆแต่ทำไมเจ้าสามหัวที่ปรากฏจึงใหญ่หนัก เหมือนมันจะอ่าน
ใจท่านออก จึงบอกว่า “ไอ้สัตว์มันตายไปตั้งแต่ยังไม่ทันโต แล้ว
ท่านก็ใช้หนี้มันไปแล้วเมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๔ แต่สำหรับเรา
สามตัว เราต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปจนโตใหญ่ด้วยความยากลำบาก ใน
ครั้งนั้น เราจึงไม่ถือว่าท่านกับเราหมดหนี้กัน เพราะคราวนั้นมัน
แค่เงินต้น ส่วนคราวนี้เป็นดอกเบี้ยย ท่านอย่าลืมนะ กรรมก็ต้อง
มีดอกเบี้ยย แล้วการใช้หนี้กรรมก็ไม่ใช่ว่าใช้ครั้งเดียวจะหมด เหมือน
ท่านยืมเงินเขามาแล้วผ่อนใช้คืนนั้นแหละ”

เมื่อรถขนอิฐแล่นมาถึงโรงพยาบาล น้ำในหม้อน้ำก็พุ่งออก
มาหมดหม้อพอดี ช่วยล้างหน้าล้างเลือดให้ท่านเสร็จสรรพด้วย
น้ำเดือด เป็นการฆ่าเชื้อโรคไปในตัว

บุรุษพยาบาลนำรถเข็นมารับผู้ป่วย ช่วยกันอุ้มท่านมานอน
ในรถเข็น นายแพทย์สมมิ่งสงหมอหนุ่มๆมาตรวจดูอาการแล้วสั่ง

ให้เข็นรถเข้าไปในห้องไอศยุ สักพักหนึ่ง ตัวเขาก็ตามเข้าไปสั่งให้เอกซเรย์และเย็บแผลที่ศีรษะ

“เสร็จแล้วก็ส่งกลับวัด เตียวผมจะให้คนไปว่าจ้างปีพาทย์ มอญมาบรรเลงในงานสวดพระอภิธรรมศพ” แล้วเขาก็อธิบายให้หมอหนุ่มฟังว่า คอของท่านขาดแล้ว ต่อไม่ได้ ต้องมรณภาพแน่นอน ถ้อยคำที่หมอพูดกัน ท่านพระครูตั้งสติกำหนด ‘เสียงหนอ’ ที่ลึนปีจึงรู้เรื่องราวเขาพูดอะไรกันบ้าง แต่กระนั้นก็ได้ยินแว่วๆ ไม่ชัดเจนนัก ได้ยินที่ลึนปีไม่ใช่ที่หู

หลังจากเอกซเรย์และหมอหนุ่มเย็บแผลเสร็จแล้ว บุรุษพยาบาลสองคนก็ใส่รถเข็นออกจากห้องไอศยุ ความรีบทำให้ล้อรถเข็นตกลงไปในร่องประตูเหล็ก คอท่านติดกันเสียงดังก๊อบ ทันที่ที่คอติด ท่านก็รู้สึกตัว ปวดที่ก้นอย่างรุนแรง ความรู้สึกกลับเข้าที่อายตนะภายในทั้ง ๖ ทำหน้าที่ได้อย่างปกติ เมื่อหายใจทางสะดือไม่ได้ ก็หายใจทางจมูก แต่ในจมูกมีแต่เสมหะจึงทำให้อึดอัดหายใจไม่ออก ท่านก็ดิ้นโครมๆ หมอหนุ่มจึงเอาเครื่องมาดูดเสมหะออก จึงสามารถหายใจได้ ครั้นอายตนะภายในทั้ง ๖ ทำหน้าที่ได้แล้ว ลึนปีก็หยุดทำงาน

ตอนรับรู้ที่ลึนปี ท่านไม่รู้สึกเจ็บปวดแต่อย่างใด แต่พอลึนปีหยุดทำงาน ท่านกลับรู้สึกปวดที่ก้นเพราะเส้นประสาทคอกับก้นติดกัน ท่านไม่ปวดคอแต่กลับไปปวดที่ก้น นึกถึงพวกทหารญี่ปุ่นที่ไม่ยอมให้ใครตีกัน คงกลัวจะไปทำให้เป็นอัมพาตนั่นเอง เวลาคนหกล้มกันกระแทกพื้นอย่างแรงทำให้กลายเป็นอัมพฤกษ์ อัมพาตก็คงมาจากสาเหตุเดียวกันนี้ คนโบราณเขาถึงห้ามตีกันเด็ก โดยเฉพาะเด็กเล็กๆ บางคนไม่เข้าใจ เห็นเด็กหน้าตาน่ารัก เกิดมันเขี้ยว เลยตีกันเสียงดังเพียะๆ ไปตีถูกเส้นประสาทเข้า เด็กก็เลย

เลี้ยงไม่โตไปเลย

“ปวด ปวดเหลือเกิน” ท่านเปล่งเสียงออกมาเป็นครั้งแรก

“อ้าว หลวงพ่อฟื้นแล้ว เห็นไหมเพราะฝีมือผมสองคนเขียว ที่ทำให้หลวงพ่อดีตาย ถ้าผมไม่ทำรถถ่วง หลวงพ่อดีฟื้นหรือ”
บุรุษพยาบาลพูดเอาบุญเอาคุณ

“นั่นซิ สงสัยหลวงพ่อดีจะต้องให้รางวัลเราสองคนแล้ว ได้ข่าวว่าหลวงพ่อดีมีพระสมเด็จไม้ไซหรือ ขอให้ผมคนละองค์นะครับ นึกว่าเป็นค่าจ้างทำให้หลวงพ่อดีฟื้น ตายแล้วฟื้นนี่ท่าทางจะดังไปทั่วโลกเลยนะครับ” บุรุษพยาบาลอีกคนพูดจ้อๆ

“ตกลง อดมาจะให้ แต่ทำยังไงจะให้หายปวดตุต เอ๊ย หายปวดกันล่ะ”

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันเพราะไม่ใช่หมอ เอาอย่างนี้ครับ ผมจะพาหลวงพ่อดีกลับไปห้องไอซียูและเรียนให้หมอสมมิ่งทราบ หมอเขาคงช่วยหลวงพ่อดี” ว่าแล้วก็ไสรถเข็นกลับไปยังห้องไอซียู

ระหว่างที่รอนายแพทย์สมมิ่ง ท่านพระครูต้องทนทุกขเวทนาอย่างแสนสาหัส จนต้องยกมือข้างที่ตีขึ้นประนมและอธิษฐานว่า “เจ้าพระคุณเอ๋ย เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ายังใช้หนี้มนุษย์ไม่หมด ขอให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อใช้หนี้มนุษย์ให้หมดไป ข้าพเจ้าจะไม่กลับมาเกิดในโลกมนุษย์อีกแล้ว เพราะโลกมนุษย์นั้นมีแต่โรค โรคไข้เกียจ โรคไข้โง่ โรคอิจฉา โรคริษยา ข้าพเจ้าจึงไม่ขอกลับมา แต่ถ้าข้าพเจ้าใช้หนี้มนุษย์หมดแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าไปเลย อย่าให้ต้องเจ็บปวดทรมานอยู่อย่างนี้ เทวทูตทั้งหลาย ท้าวเวสสวัณ ถ้าท่านเห็นดีด้วยกับคำอธิษฐานนี้ก็ขอให้ดำเนินการทันที”

ชะรอยจิตที่อธิษฐานนั้นจะมีพลังแรงมาก ยมบาลสองตนจึง

มาปรากฏต่อหน้าและตัดพ้อต่อว่า “พระคุณเจ้าทำให้ผมลำบากใจเสียแล้ว อยากรู้ว่าแต่จะช่วยพระคุณเจ้าได้เลย ขนาดแม่ยายของผมยังช่วยไม่ได้ แม่ยายผมแกล้งเที่ยวไปคุยโวโอ้อวดว่าแกล้งไม่กลัวตกนรก เพราะลูกเขยเป็นยมบาล แต่พอตายก็ตกนรกทันที ผมพาแกลไปหาพญามราชให้ช่วย ท่านก็บอกว่าช่วยไม่ได้ ใครทำกรรมคนนั้นต้องรับ แต่สำหรับพระคุณเจ้า ผมจะลองไปกราบทูลท่านพญามราชดูว่าท่านจะเห็นด้วยหรือไม่” เขาหายไปประเดี๋ยวหนึ่ง ท่านพระครูกับยมทูตอีกตนกำลังรอคำตอบ แล้วเขาจึงมาบอกว่า

“ท่านพญามราชเห็นด้วยกับคำอธิษฐานของพระคุณเจ้าขอรับ”

“เห็นด้วยว่าอย่างไร ตกลงท่านจะให้อยู่เพื่อใช้หนี้มนุษย์ให้หมด หรือว่าจะให้อาตมาไปอย่างไม่ต้องทุกข์ทรมาน” ท่านถาม

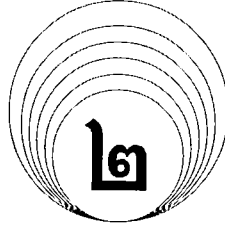
“ไม่ทราบครับ” คือคำตอบ

“ไม่ทราบแล้วอาตมาจะรู้ได้อย่างไรละ ช่วยไปถามให้ใหม่ได้ไหม”

“ได้ครับ แต่ผมกลัวจะถูกท่านตำหนิติเตียนว่าทำงานไม่รอบคอบ เอาอย่างนี้แล้วกัน ผมจะให้เพื่อนไปถามแทน ท่านช่วยไปถามแทนผมหน่อยนะ” เขาวานเพื่อนยมบาลด้วยกัน

“ท่านก็อย่างนี้ทุกที ทำอะไรไม่เคยรอบคอบ แล้วก็ต้องมาเดือดร้อนผม” เขาต่อว่า กระนั้นก็ยอมไปแต่โดยดี สักครูก็มารายงานท่านพระครูว่า

“ตกลงท่านเห็นด้วยที่จะให้พระคุณเจ้ามีอายุยืนยาวต่อไป เพื่อใช้หนี้มนุษย์ให้หมด ฉะนั้นท่านจะต้องทนปวดกันต่อไปอีก” คำตอบของยมบาล ทำให้ท่านพระครูรู้สึกปวดที่ก้นมากขึ้นอีกสักร้อยเท่า ปวดจนแทบจะเอาชีวิตไม่รอดนั้นเห็น

เหนือฟ้ายังมีฟ้า

นายแพทย์สมมิ่งไม่ยอมเชื่อว่าท่านพระครูจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ เพราะตั้งแต่เขาเรียนจบ และทำงานมาจนกระทั่งได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลแห่งนี้ ยังไม่เคยพบเลยว่าคนไข้ที่คอหัก สามารถจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ แม้บุรุษพยาบาลสองคนจะอธิบายอย่างไร เขาก็ไม่เชื่อ จนคนทั้งสองรู้สึกอ่อนใจ

“คุณหมอจะเถียงกันอีกนานไหม อาตมาปวดกันจะแย่อยู่แล้ว” คนเจ็บอุทธรณ์ ท่านอยากจะใช้คำว่า ‘ปวดตุต’ เพราะมันสื่อความหมายได้ตรงกับอาการ แต่คำหลังถือว่าเป็นคำไม่สุภาพ ท่านจึงต้องเลือกมาใช้คำแรก เคยได้ยินเด็กเลี้ยงควายสองคนมันเถียงกัน ท่านยังจำได้ไม่ลืมเลื่อน

‘เฮ้ยเอ็งว่าตุตกับกันเหมือนกันไหมวะ’

‘เอ็งว่าเหมือนหรือเปล่าล่ะ’

‘ไม่เหมือน’

‘แต่ข้าว่าเหมือนกันนั่นแหละ เพียงแต่กันฟังดูสุภาพกว่า’

‘ไม่เหมือน ยิ่งไงๆก็ไม่เหมือน’

‘เอ็งมีหลักฐานอะไร’

‘หน้าที่ของมันไงล่ะ ตุตกับกันมันทำหน้าที่ต่างกัน’

‘ต่างกันยังไง’

‘อ้าว ก็ตุตมีไว้ชี้ กันมีไว้นั่ง ต่างกันแค่นี้เอง เรื่องกล้วยๆ
ก็ไม่รู้’

พอนึกไปถึงความหลัง อาการปวดจะทุเลาเบาบางลง แต่
พอเลิกนึก มันก็กลับมาอีก ปวด...ปวดจนสุดจะทานทน ครั้น
จะกำหนด ‘ปวดหนอ’ ก็กลัวว่าจะชดใช้กรรมได้ไม่เต็มเม็ดเต็ม
หน่วย ทางที่ดีให้หมอช่วยด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์จะเหมาะกว่า

“คุณหมอ อาตมาปวดกัน” ท่านบอกหมออีก

“ปวดตอนไหน ผมหมายถึงว่าตอนพามาส่งโรงพยาบาล
หรือมาปวดตอนถึงโรงพยาบาลแล้ว”

“ปวดตอนที่คอมันติด พอรถตร่วงปั๊บ คอมันก็ติดปั๊บ
อาตมาก็ปวดขึ้นมาทันที” ท่านตอบชัดถ้อยชัดคำ

“ตอนมาโรงพยาบาลไม่ปวดหรือ”

“ไม่ปวด ตอนนั้นอาตมาไม่รู้สึกปวดเลย มันเหมือนกับ
เบลอๆ ไม่รู้สึกตัว ถ้ารู้สึกเจ็บปวดตอนนั้นคงแย่ เพราะน้ำจาก
หม้อน้ำมันพุ่งขึ้นมารด อาตมาคงจะปวดแสบปวดร้อนไปทั้งตัว
แต่มันก็แปลกนะคุณหมอ อาตมารับรู้ที่ลิ้นปี แล้วก็หายใจทางสะดือ
ได้”

“ใครบอกหลวงพ่อ”

“สติบอก ตอนนั้นไม่มีใครอยู่กับอาตมานอกจากสติ
สัมปชัญญะ”

“สงสัยหลวงพ่อจะปวดมากจนแพ้ ถึงได้พูดอะไรแปลกๆ
มีอย่างที่ไหน คนหายใจทางสะดือได้ มันขัดกับหลักวิทยาศาสตร์
ที่ผมเรียนมา” หมอวัยกลางคนเริ่มจะรู้สึกหงุดหงิด

“อาตมาไม่ได้แพ้และอาตมาก็มีสติสัมปชัญญะอยู่ตลอด

เวลา อาตมารู้ว่าคุณหมออยากให้อาตมาตาย เพราะมันจะได้ตรงกับทฤษฎีที่คุณหมอเรียนมา แต่อาตมาจะบอกคุณหมอว่า อาตมาจะยังไม่ตาย จะไม่ยอมตายตอนนี้”

“เป็นไปได้หรือครับหลวงพ่อก็ผลเอกซเรย์ออกมาว่าหลวงพ่อกะถูกคอขาดแล้ว จะอยู่ต่อไปได้อย่างไร” นายแพทย์วัยกลางคนรู้สึกสับสน ถ้าท่านพระครูไม่มรณภาพก็แสดงว่า สิ่งที่เขาเรียนมานั้นไม่ถูกต้อง

“หลวงพ่อกะแน่ใจได้อย่างไรว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปอีก” หากท่านพระครูตอบว่า “เพราะพญายมราชเห็นดีด้วยกับคำอธิษฐานของอาตมา” ก็จะทำให้นายแพทย์ผู้นี้รู้สึกขัดเคืองหนักขึ้น ดีไม่ดีเขาจะหาว่าท่านวิกลจริต จึงตอบเสียใหม่ด้วยทฤษฎีที่ท่านรู้มาใหม่ๆ สดๆ ว่า

“เพราะอาตมารู้สึกปวดนะซี ถ้าปวดแปลว่าไม่ตาย ถ้าไม่ปวดแปลว่าตาย คุณหมอจำไว้เลยนะ ถ้าคนป่วยเป็นโรคอัมพฤกษ์ อัมพาตมาให้รักษา ถ้ารักษาแล้วเขาเกิดปวดขึ้นมากก็แปลว่าจะหาย แต่ถ้าเฉยๆ ไม่รู้สึกอะไรก็แสดงว่าไม่หาย” ท่านเผยแพร่วิทยาการใหม่ให้คนเป็นหมอ เป็นทฤษฎีที่ท่านได้มาโดยมิต้องเรียน นายแพทย์สมมิ่งไม่ยอมรับทฤษฎีของท่าน เขาพูดขึ้นว่า “หลวงพ่อกะแน่ใจได้อย่างไรว่าคอติดแล้ว แค่อรรถทรงมันจะทำให้คอติดได้เชียวหรือ ผมไม่อยากจะเชื่อ” บุรุษพยาบาลซึ่งยืนฟังมานาน จึงได้โอกาสพูดว่า

“ก็ลองเอกซเรย์ดูอีกทีซีครับท่าน ผอ. จะได้รู้ว่ากระดูกคอท่านติดกันจริงหรือไม่ มัวเถียงกันอยู่นี่คงตัดสินยาก”

“งั้นก็นำท่านเข้าไปห้องเอกซเรย์เลย” ผู้อำนวยการโรงพยาบาลสั่ง คิดว่าหากเถียงกับท่านต่อไป เขาอาจจะต้องจนมุม

ทำให้อับอายขายหน้าลูกน้องเปล่าๆ

ผลการเอกซเรย์ปรากฏว่ากระดูกคอของท่านพระครูติดกัน แต่จะต้องเข้าเฝือกให้มันประสานกันดีดั้งเดิม อย่างน้อยๆท่านก็จะต้องอยู่โรงพยาบาลไม่ต่ำกว่าหนึ่งเดือน นายแพทย์สมมิ่งเพ็ง ค้นพบความรู้ใหม่ว่าการทำล้อรถเข็นตกลงไปในร่องประตูเหล็ก จะช่วยให้กระดูกคอที่หักไปแล้วกลับมาติดกันได้ แต่คงจะมีรายเดียวในโลก และเขาก็จะไม่นำวิธีการดังกล่าวนี้ ไปใช้กับคนไข้รายอื่นอีก เพราะอาจจะไม่โชคดีอย่างรายนี้

“หลวงพ่อดังต้องพักอยู่โรงพยาบาลนานหน่อยนะครับ เพราะต้องใช้เวลารักษานานกว่าจะหายเป็นปกติ แต่จะปกติเหมือนเดิมหรือไม่ ผมก็ยังไม่ทราบ” นายแพทย์ตอบ ออดมีได้ที่จะเผยที่ท่าออกมาว่าถึงอย่างไรเขาก็เชื่อถือวิทยาศาสตร์มากกว่า

“จะให้เอาตมาอยู่ห้องไอซียูนี้ละ”

“ไม่หรอกครับ ผมต้องให้หลวงพ่อดังอยู่ห้องพิเศษ หลวงพ่อดังโชคดีนะครับ เพราะการจะได้ห้องพิเศษที่นี้ต้องจองกันเป็นเดือนเลย แต่หลวงพ่อดังมาวันนี้ก็ได้อันนี้ เพราะเมื่อเช้าคนไข้กลับบ้านไปรายหนึ่ง”

“บ้านเขาอยู่อำเภออะไรหรือคุณหมอ” ท่านถามไปอย่างนั้นเอง เพราะการได้พูดทำให้ลืมความปวดไปได้ชั่วคราวชั่วยาม

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันว่า บ้านเขาอยู่อำเภออะไร เพราะเมื่อเช้าเขาไม่ได้กลับบ้านเขา แต่เขากลับบ้านเก่านะครับ” หมอสมมิ่งตอบ รู้สึกสะใจที่ได้แกล้งท่าน

“วันที่คุณหมอให้อาตมาไปพักห้องนี้ก็ต้องคิดว่าอาตมาจะต้องกลับบ้านเก่าอีกรายไข้ใหม่” ท่านรู้เท่าทันความคิดของหมอใหญ่

“หลวงพ่อก็คิดอย่างนั้นก็ได้ แต่ความจริงมีห้องว่าง ห้องเดียวจริง ๆ แต่ผมก็ยอมรับว่ายังไม่แน่ใจสักเท่าไร ต้องรอดูอาการกันก่อนว่าจะถึงกับต้องกลับบ้านเก่าหรือไม่”

“คุณหมอจะไม่ช่วยฉีดยาแก้ปวดให้อาตมาสักสองเข็มหรือ อาตมาปวดกันจริง ๆ นะ ไม่ได้แกล้งปวด” ท่านทวงเพราะเกรงว่า นายแพทย์สมมิ่งจะลืมน

“เข็มเดียวก็พอครับหลวงพ่อ” หมอใหญ่ค้ำน

“แต่อาตมาปวดมากกว่าปกตินะ แล้วอีกอย่างหนึ่ง อาตมาเป็นคนจิตแข็ง เข็มเดียวอาจจะไม่ได้ผล” ท่านต่อรอง

“ก็ถ้าฉีดยาแล้วหลวงพ่อยังปวด แสดงว่าจะไม่หายนะซีครับ เมื่อกี้หลวงพ่อยังพูดเลยว่าถ้าปวดแสดงว่าจะหาย ถ้าไม่ปวดไม่หาย” หมอสมมิ่งถือโอกาส ‘แก้แค้น’

“ถ้าคุณหมอยากรู้ก็ต้องลอง ไม่ลองไม่รู้ ตกลงนะ”

“ตามใจ หลวงพ่อก็เอาอย่างนั้นก็ตามใจ ประเดี๋ยวผมจะสั่งนางพยาบาลฉีดให้” นายแพทย์ผู้อำนวยการพูดอย่างออกจะรำคาญ

“ขอเป็นบุรุษพยาบาลเถอะคุณหมอ อาตมาเป็นบรรพชิต ผู้ประพฤติพรหมจรรย์ สตรีเป็นศัตรูของพรหมจรรย์ ฉะนั้นคุณหมอดึงจัดบุรุษพยาบาลมาทำหน้าที่แทนนางพยาบาล”

“แหม พระองค์นี้ยุ่งจริง ๆ เป็นพระไม่น่าจะเรื่องมาก” หมอสมมิ่งคิดในใจ แต่ปากกลับพูดว่า

“บุรุษพยาบาลเราไม่ได้ฝึกมาทางนี้ครับหลวงพ่อ เขาอาจทำได้ แต่ก็คงไม่ดีเท่านางพยาบาล ไหน ๆ หลวงพ่อก็คือเป็นบรรพชิต น่าจะปล่อยวางเสียบ้าง ถ้าจู้จี้จุกจิกมากไป คนดูแลเขาก็จะลำบากใจ” เมื่อถูกหมอมว่ามาอย่างนี้ คนไข้เลยเถียงไม่ออก ท่านไม่ได้ตั้งใจ

จะจุกจิกจู้จี้ เพียงแต่อยากจะคุยเพื่อความปวดทุเลาลง และการที่ท่านต้องการให้จิตยาแก้ปวด ก็เพื่อจะพิสูจน์ว่าระหว่างยากับจิตของท่าน อย่างไหนจะมีพลังมากกว่ากัน

นายแพทย์สมมิ่งเรียกพยาบาลสองคนมาสั่งการ และบอกให้เช็ดกำลังขาของท่านด้วย เพราะไม่แน่ใจว่าท่านจะเป็นอัมพาตด้วยหรือเปล่า

จิตยาให้ท่านสองเข็มแล้ว พยาบาลจึงบอกท่านว่า

“หลวงพ่อก่อนขอเช็ดกำลังขาของหลวงพ่อน้อย”

“จะเช็ดด้วยวิธีใดล่ะ” ท่านถาม

“ให้หลวงพ่อลองถีบหนู เดี่ยวหนูจะยืนที่ปลายเท้าหลวงพ่อก่อน แล้วหลวงพ่อกดถีบตรงเอวหนูนี้ เดี่ยวหนูจะยืนหันหลังให้หลวงพ่อกด” ท่านพระครูเหลือบตาขึ้นดูเอวหล่อน ซึ่งหากวัดดูก็คงไม่ต่ำกว่า ๔๐ นิ้วแล้วถามว่า

“จะให้เอาตมามาถีบเท้าเดียวหรือสองเท้า”

“สองเท้าเลยค่ะ”

“อย่าเลย เอาที่สะเท้าดีกว่าเพราะเอาตมามาแรงมาก” แล้วท่านจึงใช้เท้าข้างซ้ายพุ่งไปที่เอวของพยาบาลสาวใหญ่ แต่ไม่ถึงกับสุดแรงด้วยเกรงหล่อนจะเจ็บมากเกินไป ร่างท้วมของสาวใหญ่เซซัดๆ ไปปะทะผนังตึก ตังหลักได้แล้ว หล่อนจึงหันมาบอกท่านว่า “แหม หลวงพ่อบริหารใจอย่างนี้ไม่เป็นอัมพาตแน่”

“นี่ขนาดเท้าเดี่ยวนะ ถ้าสองเท้ารับรองโยมทะลุผนังตึกไปแล้ว” ท่านถือโอกาสคุย

“จั่งลองอีกเท้า นี่เธอช่วยหันหลังมาให้ท่านถีบหน้อย” หล่อนบอกเพื่อนที่มีหุ่นและวัยใกล้เคียงกัน

“หลวงพ่อก็ดูไม่ต้องสุดแรงก็ได้” เพื่อนหล่อนบอกเพราะนี่ก็

กล่าว

“งั้นก็เบาๆแล้วกัน” ท่านบอกแล้วจึงพุ่งเท้าขวาไปด้วยความแรงเท่ากับครึ่งหนึ่งของเท้าซ้าย กระนั้นก็ทำให้ร่างท่วมเซไปชิดกับผนังตึก หมอสมมิ่งออกผิตหวังที่เห็นท่านมีกำลังวังชาติดีกว่าคนที่ไม่ป่วยบางคนเสียอีก เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้นายแพทย์วัยกลางคนเริ่มจะยอมรับความจริงที่ว่า ‘เหนือฟ้ายังมีฟ้า’

วันนี้เขาพาครอบครัวไปถวายเพลร่วมกับนายแพทย์สิงห์พลที่มาจากศิริราช ท่านบอกว่าท่านจะต้องเกิดอุบัติเหตุรถคว่ำตอนเที่ยงสี่สิบห้า เขาไม่เชื่อเพราะมันขัดกับหลักวิทยาศาสตร์พอเลี้ยง เพลเสร็จเขาก็พาครอบครัวไปส่งที่บ้าน แล้วก็มาทำงานที่โรงพยาบาล และก็ได้พบว่าท่านได้รับอุบัติเหตุรถคว่ำคอหักจริง กระนั้นเขาก็ยังไม่เชื่อว่าท่านจะรู้ล่วงหน้าได้ มันคงเป็นความบังเอิญมากกว่า แต่เมื่อมาพบอะไร ที่ไม่ตรงกับทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ที่เขาเคยเรียนมา เขาก็ซ้กจะยอมรับนับถือท่าน บางที่ท่านอาจเป็นพระอรหันต์ก็ได้ ฉะนั้นถ้าเขาคิดไม่ดี ทำไม่ดีกับท่าน ก็มีแต่บาปกับบาปเท่านั้น ทางที่ดีจะต้องเอาทฤษฎีที่เขาเรียนมานั้นใส่วงเล็บไว้ก่อน แล้วตั้งหน้าตั้งตาดูแลรับใช้ท่านให้ดีที่สุด เพื่อผลบุญจะหนุนส่งให้เป็นอธิบดีกรมการแพทย์ในอนาคต

คิดได้ดังนี้ เขาจึงพูดกับท่านด้วยน้ำเสียงที่แสดงความเคารพนบอบว่า “หลวงพ่อดีใจที่กัณฑ์หรือยังครับ”

“ยังไม่หายเลยคุณหมอ ยังปวดเหมือนเดิมทุกประการ สงสัยยาจะหมดอายุกระมัง” ท่านสันนิษฐาน

“ไม่หมดหรอกครับหลวงพ่ เพราะเพิ่งสั่งมาใหม่ๆและหลวงพ่เป็นคนใช้รายแรกที่ใช้ เอาอย่างนี้ดีไหมครับ ผมจะฉีดยานอนหลับให้หลวงพ่ พอหลับก็จะไม่รู้สึกว่าปวด” เขาเสนอวิธีใหม่

ทั้งที่รู้สึกขອງใจว่าเหตุไฉนกายแก่ปวดจึงไม่ทำงาน

“ตกลงจะลองฉีดดูก็ได้ แต่อาตมากลัวว่าจะไม่ได้ผลอีก แต่ไม่ลองก็ไม่รู้ จริงไหมคุณหมอ”

“จริงครับหลวงพ่อ” หมอสมมิ่งรีบรับรองแล้วจึงบอกให้นางพยาบาลฉีดยานอนหลับให้ท่านหนึ่งเข็ม

“เดี๋ยวผมจะพาหลวงพ่อไปส่งที่ห้องนะครับ จะนั่งคุยเป็นเพื่อนจนกว่าหลวงพ่อจะหลับ”

“อย่าเลย อาตมาเกรงใจ เดี่ยวคนไข้รายอื่นเขาจะรอนาน ประเดี๋ยวลูกศิษย์อาตมากงจะพากันมา” พูดยังไม่ทันขาดคำ นายสมชายกับนายขุนทองก็พาแม่จวนกับโยมเตียงเข้ามา พอเห็นหน้าพระลูกชาย แม่จวนก็ถามอย่างอาทรวา

“ท่านเป็นอย่างไรบ้าง เจ็บปวดตรงไหนหรือเปล่า”

“ไม่เจ็บตรงไหนหรอกจะโยมแม่ แต่ปวดตรงกัน อาตมาคิดถึงโยมแม่มากตอนที่นอนอยู่กลางถนน คิดถึงหลวงพ่อด้วย” ท่านหมายถึงพระภิกษุพอง โยมบิดาที่เพิ่งมรณภาพไปเมื่อไม่นานมานี้

“แล้วจะให้โยมช่วยอะไรบ้าง”

“ไม่เป็นไรจะโยมแม่ คุณหมอเขาฉีดยาแก่ปวดกับยานอนหลับให้แล้ว ประเดี๋ยวก็คงค่อยยังชั่วขึ้น” ท่านพูดให้โยมมารดาสบายใจ

“ไม่ต้องห่วงหรอกครับคุณป้า ตอนนี้หลวงพ่อท่านปลอดภัยแล้ว ผมกำลังจะพาท่านไปพักห้องพิเศษ คงต้องอยู่โรงพยาบาลหลายวัน แล้วผมจะดูแลท่านอย่างดีที่สุด” นายแพทย์สมมิ่งบอกกับแม่จวน

“ถ้าเช่นนั้นโยมจะมาเฝ้าใช้ท่านเอง” แม่จวนบอกพระลูกชาย “ฉันก็จะมาอยู่เป็นเพื่อนพี่จวนเขาจะ” โยมเตียงชันอาสา

“แล้วใครจะขายของให้โยมล่ะ ต้องขายของทุกวันไม่ใช่หรือ” ท่านถาม โยมเตี้ยยังมีร้านขายของชำอยู่ในตลาดสิงห์บุรี

“ไม่เป็นไรจะ ฉันให้เสี้ยมลูกน้องขายก็ได้” นางบอก

“เดี๋ยวไปคุยต่อที่ห้องพิเศษดีไหมครับ ที่นั่นจะสะดวกกว่า” นายแพทย์สมมิ่งพูดอย่างเกรงใจ แล้วจึงสั่งให้บุรุษพยาบาลนำท่านไปยังห้องพิเศษ ตัวเขาก็เดินตามไปพร้อมด้วยพยาบาลสองคน นายสมชายกับนายขุนทองก็พาแม่จวนกับโยมเตี้ยงตามไป นายขุนทองอยากจะพูดใจแทบขาด หากก็ยังไม่สบโอกาส

บุรุษพยาบาลช่วยกันอุ้มท่านขึ้นจากรถเข็นมานอนบนเตียงคนไข้ จากนั้นจึงพากันออกจากห้องไปเพราะหมดหน้าที่แล้ว อยากจะบอกท่านเรื่องที่ขอพระสมเด็จไว้ หากก็ไม่กล้า ท่านพระครูจึงบอกเขาว่า

“อาตมาไม่ลืมนสัญญาแน่ เดี่ยวจะสั่งให้ลูกศิษย์เขาเอามาให้” บุรุษพยาบาลจึงออกจากห้องไปด้วยความมั่นใจยิ่งขึ้น

“หลวงพ่อรู้สึกง่วงบ้างหรือยังครับ” นายแพทย์สมมิ่งถามรู้สึกแปลกใจที่ยานอนหลับไม่ทำหน้าที

“ไม่รู้สึกง่วงเลยคุณหมอ ตอนนี้อาตมารู้สึกอยู่อย่างเดียวคือ รู้สึกปวดที่ก้น” ท่านตอบ บัดนี้ท่านรู้แล้วว่าพลังยานั้นขลังสู้พลังจิตไม่ได้

“แปลกนะครับ ทำไมกับหลวงพ่อยาถึงไม่ออกฤทธิ์ แล้วนี้ผมจะช่วยหลวงพ่อดีด้วยวิธีใด” หมอหนุ่มใหญ่รู้สึกจนปัญญา

“ไม่มีวิธีใดที่จะช่วยอาตมาได้หรอกคุณหมอ เพราะอาตมาไม่ได้เป็นโรคธรรมดา แต่เป็นโรคที่พิเศษกว่าโรคธรรมดา”

“โรคอะไรครับ” หมอใหญ่รู้สึกที่ท่านพูดแปลกๆ

“โรคกรรมไงล่ะ ถ้าเป็นโรคธรรมดาพอมีทางรักษาให้หาย

“ได้แต่โรครุกรวมไม่มีทางรักษา ต้องทนไปจนกว่าจะหมดกรรม”

“แล้วเมื่อไรหลวงพ่อก็จะหมดกรรมครับ ผมหมายถึงว่าจะหายปวดที่กัน”

“อาตมาก็ไม่รู้เหมือนกัน มันขึ้นอยู่กับเจ้ากรรมนายเวรเขา ถ้าเขาโหดกรรมให้ อาตมาก็จะหายปวด แต่ถ้าเขาไม่โหดกรรมก็ต้องปวดต่อไป เขาเป็นว่าถ้าหายปวด อาตมาจะเรียนให้คุณหมอทราบ อย่างนี้ดีไหม”

“แหม หลวงพ่อยิ่งพูดผมก็ยิ่งงง เพิ่งจะได้ยินว่ามีโรคชนิดใหม่เกิดขึ้น คือโรครุกรวม ผมเรียนหมอมาหกปี เป็นแพทย์ฝึกหัดอีกหนึ่งปี ไม่เคยได้ยินว่ามีโรคนี้เลย แล้วก็ไม่มีในตำราเล่มไหนอีกด้วย”

“แต่จะมีในตำราของอาตมา อาตมาจะไปเขียนเป็นตำราแล้วจะนำไปเผยแพร่ให้ดังไปทั่วโลกเลย อันที่จริงโรคนี้ไม่ใช่โรคใหม่หรอกนะคุณหมอ จะว่าไปแล้วมันมีมาก่อนโรคใด ๆ ทั้งหมด เพียงแต่คนไม่รู้จักเท่านั้นเอง”

“หรือครับ ถ้าอย่างนั้นเอาไว้หลวงพ่อก็เขียนเป็นตำราแล้ว ผมค่อยขออนุญาตมาศึกษากับหลวงพ่อกี้แล้วกันนะครับ” เขาถือโอกาสฝากเนื้อฝากตัว

“ตกลง อาตมาเต็มใจที่จะถ่ายทอดความรู้นี้ให้กับคุณหมอรอให้อาตมาหายดีเสียก่อน เชิญคุณหมอไปดูคนไข้รายอื่นเถาะ ไม่รู้ว่าเขานำโซเฟอร์กับโยมที่นั่งรถมากับอาตมามาที่นี่หรือเปล่า ถ้ายังไงจะขอความกรุณาคุณหมอช่วยดูให้ด้วย”

“จริงซี ผมก็ลืมไป ฉันผมขอตัวก่อนนะครับ” พูดจบกก็เดินออกจากห้องไปพร้อมกับพยาบาลทั้งสองคน

ทันทีที่ผู้อำนวยการโรงพยาบาลออกไป นายขุนทองก็เฝ้า

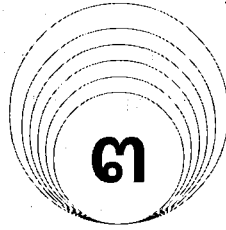
เข้ามาซบที่อกท่านพระครู พลังร่ำให้รำพึงรำพัน

“ฮือๆ หลวงลุงของขุนทอง คิดว่าชาตินี้จะได้พบกันอีกแล้ว ขุนทองหวังหลวงลุงใจแทบขาด ไม่มีหลวงลุงชะคนึง ชีวิตของขุนทองก็ไร้ความหมาย หลวงลุงต้องไม่ตายนะฮะ”

“เออ ข้าจะไม่ตายถ้าเอ็งไม่มาซบจนข้าหายใจหายใจไม่ออกลองสังสัยข้าจะไม่ได้ตายเพราะรถคว่ำ แต่จะตายเพราะเอ็งนี่แหละ” ท่านว่าหลานชาย ร้อนถึงนายสมชายต้องมาดึงพ่อตัวดีออกไปจากอกหลวงพ่อ

“ขุนทอง อย่าเว่อร์ อย่าเว่อร์” เขาใช้ศัพท์สมัยใหม่ที่แม่จอนกับโยมเตียงฟังไม่เข้าใจ ทว่าท่านพระครูเข้าใจแจ่มแจ้ง!

ดอกเบ็ญจกรรม

แม่จวนกับโยมเตียงอยู่เฝ้าใช้ท่านพระครูจนเย็น ส่วนตอนกลางคืนนั้นท่านจะให้นายสมชายศิษย์กัณฑ์ และนายขุนทองผลัดเวรกันมาเฝ้า สำหรับคืนนี้จะต้องดูแลเป็นพิเศษ ท่านต้องนอนนิ่งๆ ไม่ขยับเขยื้อน จึงต้องให้บุรุษพยาบาลเป็นคนเฝ้าใช้ นายแพทย์สมมิ่งบอกว่า วันพรุ่งนี้ท่านจะต้องใส่เปลือกที่คอเพื่อให้กระดูกต่อติดกันดังเดิม นายสมชาย กับนายขุนทองจึงพาแม่จวนกับโยมเตียงกลับไปส่งบ้าน

“สมชาย พรุ่งนี้ช่วยเอาย่ามฉันมาด้วยนะ ใบสีเขียวที่อยู่ข้างที่นอน” ท่านมิได้นำยามใบที่ใส่ของที่ระลึกไป ของที่ระลึกเหล่านี้ ท่านได้มาจากบรรพชิตด้วยกัน เช่น หลวงปู่ภาค พระสิงห์ในถ้าเขาสิคิริยา และ หลวงพ่อเชื้อสายพม่าในคราวเดินธุดงค์กับหลวงพ่อในป่า ท่านคิดว่าหากนำไปด้วย ตอนท่านมรณภาพก็จะมีคนอื่นมาเก็บไปและไม่รู้ถึงคุณค่า ท่านต้องการให้ลูกศิษย์ของท่านซึ่งแล้วแต่ว่าพวกเขาจะจัดสรรแบ่งปันกัน ของที่ระลึกที่อยู่ในยามท่านนั้น นอกจากพระสมเด็จกับสร้อยประจำที่แกะสลักเป็นพระพุทธรูปปางสมาธิแล้วก็มีพระเครื่อง เงินพดด้วง และเหรียญสมัยโบราณอีกมากมาย พรุ่งนี้ท่านจำเป็นจะต้องให้พระสมเด็จแก่บุรุษ

พยาบาลสองนายที่เขาออกปากขอไว้

“หลวงพ่อก็ไม่ได้เอาไปด้วยหรือครับ” นายสมชายถาม
“ไม่ได้เอาไป ย่ามใบที่ฉันเอาไปด้วยเป็นคนละใบกับที่เคยใช้ แล้วข้างในก็ไม่มีอะไรนอกจากปากกา สมุด ดินสอ และนาฬิกาปลุกสำหรับจับเวลา ป่านนี้ไม่รู้ว่ามีใครเก็บไปแล้ว”

“หลวงลุงอยากฉันอะไรอร่อยๆ ก็บอกมานะฮะ ฟรุ้งนี่ขุนทองจะได้ทำมาถวาย” นายขุนทองปวารณา

“ชีวิตข้าไม่ได้อยู่เพื่อจะกินของอร่อยๆ เหมือนเอ็งหรือกเขิญเอ็งเสพเสวยความอร่อยไปคนเดียวเออะ” ท่านว่าหลานชาย
“แหม หลวงลุงละก็ หนูอุตส่าห์หวังดียังมาว่าหนูอีก ประเดี๋ยวหนูก็ไม่มาเผ่าไขให้เสียเลย ปล่อยให้นอนคนเดียวจะได้ถูกผีสาว ๆ ปล้ำเสียให้เข็ด เขาว่าโรงพยาบาลผีคุณหลวงลุง จริงไหมฮะคุณย่า” เขาถามแม่จวน

“อย่าไปพูดล้อเล่นกับหลวงลุงอย่างนั้น บาปกรรมเปล่าๆ”
โยมมารดาท่านพระครูห้าม

“หนูเปล่าล้อเล่น เพียงแต่อยากให้คุณหลวงลุงได้รับบทเรียนนะฮะคุณย่า” เขาแก้ตัว

“โยมแม่อย่าไปว่ามันเลย เจ้านี้มันพวกซึ่กลากเหล็ก ถึงได้ชอบลามปามไปทั่ว เอ็งจะกลับก็รีบกลับได้แล้ว กลับเสียก่อนที่ข้าจะออกปากไล่” ท่านพระครูบอกหลานชาย

ครั้นผู้มาเยี่ยมไข้ลากลับไปแล้ว ท่านกลับรู้สึกปวดก้นอย่างแสนสาหัส ในที่สุดจึงต้องนอนกำหนด ‘ปวดหนอ ปวดหนอ’ เพื่อให้จิตตั้งมั่นเป็นสมาธิ จะได้คลายความปวดลง ครั้นจิตตั้งมั่นกลับได้ยินเสียงกระซิบที่ข้างหูว่า “จะต้องปวดแบบนี้หนึ่งวันกับหนึ่งคืนเพื่อใช้หนี้กรรมที่เคยแก้งพี่สาวให้ปัสสาวะไม่ออก ก็อย่างที่เต่าเขา

บอกนั้นแหละว่า การใช้กรรมชั่วว่าจะใช้หมดในคราวเดียว” ท่านนึกถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้น ครั้งที่เรียนวิชาไสยศาสตร์กับพระเขมร แล้วนำมาทดลองกับพี่สาวจนทำให้หล่อนเกือบจะต้องเสียชีวิต

“แต่เราก็ใช้กรรมไปแล้วนี่นา ตอนปฏิบัติกรรมฐานที่คณะ ๕ วัดมหาธาตุ เราก็ใช้กรรมโยมพี่ไปแล้ว” ท่านคิดในใจ เสียงนั้นก็ดังขึ้นที่ข้างหูอีกว่า “ตอนนั้นมันแค่เงินต้น ส่วนตอนนี้เป็นดอกเบี้ย โขคดีที่ท่านมาบวช และเป็นพระสุปฏิปันโน ไม่เช่นนั้น ท่านต้องรับกรรมหนักหนาสาหัสกว่านี้ ดีเท่าไรแล้วที่ท่านได้ใช้กรรมตอนมีชีวิตอยู่ ถ้าท่านไม่บวช ท่านจะต้องใช้กรรมตอนตาย โดยไปใช้ในเมื่อนรก” ท่านพระครูเห็นด้วยกับเสียงที่มากระซิบอยู่ข้างหู เห็นด้วยร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า ถ้าท่านไม่บวช ท่านก็จะยังคงไม่เชื่อว่านรกมีจริง แล้วท่านก็จะสั่งสมบาปกรรมไว้มากกว่านี้หลายร้อยเท่า นึกถึงคำสอนของพระพุทธองค์ที่ว่า ‘บุคคลผู้เห็นผิดย่อมมีนรกเป็นที่ไป เพราะบุคคลผู้เห็นผิดแล้วจักไม่ทำชั่วนั้นไม่มี’ ดังนี้แล้ว จึงปลอบใจตนเองว่า

“เราจะอดทน เพราะเรากำลังเสวยผลของกรรมซึ่งเกิดจากการกระทำของเราเอง โขคดีเท่าไรแล้วที่มาได้ใช้กรรมในเมืองมนุษย์ ฉะนั้นจงอดทนต่อไป”

“ดีแล้ว คิดอย่างนี้ได้ก็ดี ท่านเห็นโทษของความเห็นผิดแล้วไซ้ไหม มิฉฉาทิฐินะ การที่ท่านไม่เชื่อว่านรกมีจริง เท่ากับท่านเห็นผิด คือเห็นผิดไปจากความจริง พวกมิฉฉาทิฐิจึงต้องมีนรกเป็นที่ไป เพราะเมื่อไม่เชื่อว่านรกมีก็เลยพากันทำชั่วทางกาย วาจา ใจ ครบไตรทวาร กว่าจจะรู้ว่านรกมีจริงก็ตายไปตกนรกเสียแล้ว ต่อไปในอนาคตจะมีพวกมิฉฉาทิฐิเต็มเมือง แล้วบ้านเมืองก็จะสับสนวุ่นวาย ท่านก็จะมีโอกาสช่วยเหลือพวกเขาได้บ้าง คือช่วยพวกที่เป็น

สัมมาทิฐิ ให้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมที่เลวร้ายได้อย่างไม่ต้องทุกข์ใจจนเกินไป แม้ท่านจะสำเร็จประโยชน์ตนที่เรียกว่าอัตตคติสัมปัตติแล้ว ท่านก็ต้องบำเพ็ญประโยชน์ต่อผู้อื่นที่เรียกว่าปรหิตปฏิบัติ ท่านจักต้องดำเนินตามรอยพระบาทขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านจะได้ใช้หน้มนุชย์ดังที่ได้อธิษฐานจิตเอาไว้ แรงอธิษฐานของท่านมีพลังมากนะ ไม่เช่นนั้นท่านก็ตายไปแล้ว” ท่านพระครูฟังเพลิน เพราะการฟังทำให้หายปวดกันลงได้บ้าง ท่านอยากรู้ว่าเสียงนั้นมาจากที่ใด จึงถามในใจว่า “ท่านเป็นใครมาจากไหน ทำไมถึงดีกับเราเหลือเกิน เรารู้สึกซาบซึ้งในความดีที่ท่านมีต่อเรา ช่วยบอกหน่อยเถอะว่าท่านเป็นใคร”

“เราก็เป็นเพื่อนตายของท่านยังงี้ละ เพื่อนแท้และเพื่อนตาย”

“อ้อ สติสัมปชัญญะนั่นเอง งั้นก็ช่วยบอกอีกนิดเถอะว่าท่านมาอยู่กับเราตั้งแต่เมื่อไร”

“ตั้งแต่ท่านเกิด”

“แล้วทำไมท่านถึงไม่ค่อยแสดงตัว ถ้าท่านสอนเราตั้งแต่สมัยที่เราเป็นเด็ก เราก็คงจะไม่ก่อกรรมทำชั่ว” ท่านถือโอกาสโยนความผิดให้ ‘เพื่อนแท้และเพื่อนตาย’

“เราจะแสดงตัวต่อเมื่อท่านฝึกเรา ก็แต่ก่อนท่านไม่เคยฝึกสติเลย โปรดรู้ไว้ด้วยว่า สติสัมปชัญญะนั้นมีอยู่ในมโนชย์ทุกคน แต่จะนำมาใช้ได้ต่อเมื่อฝึกเสียก่อน เหมือนช้าง ม้า วัว ควาย ท่านจะนำมันมาใช้งานก็ต้องฝึกมันเสียก่อน ถ้าไม่ฝึก มันก็ทำงานให้ท่านไม่ได้ สติสัมปชัญญะ ก็เช่นกัน ถ้าท่านไม่ฝึก ก็นำมาใช้ไม่ได้ และการฝึกก็ยากมาก ยากกว่า ฝึกช้าง ม้า วัว ควาย ต้องมีความเพียร ความอดทนอดกลั้นจริงๆ จึงจะฝึกได้สำเร็จ นอกจากนี้ยัง

ต้องใช้เวลาอีกด้วย ไม่ใช่ว่าฝึกกันวันสองวันก็สำเร็จ เรื่องนี้ท่าน
รู้ดีมิใช่ หรือ”

“ก็รู้เท่าๆกับที่ท่านรู้นั้นแหละ”

“รู้แล้วถามทำไมว่า เราไม่แสดงตัว”

“ถามเพื่อฆ่าเวลาไงล่ะ เราต้องการถามเพื่อฆ่าเวลา”

“ท่านไม่ต้องฆ่าเวลา เวลามันฆ่าท่านเอง สัตว์โลกทั้งหลาย
ถูกเวลาฆ่าอยู่ทุกลมหายใจเข้า-ออก ไม่ว่าจะรู้หรือไม่ก็ตาม
ผู้มีปัญญา รู้ความจริงดังนี้แล้ว ก็จะชวนวายแรงทำความดี หนี
ความชั่ว พาตัวให้พ้นจากวังวนแห่งวัฏจักรชีวิต ส่วนผู้ไร้ปัญญา
ก็จะพากันหลงระเริง ประมาท มัวเมาในชีวิต ติดข้องพันพัวอยู่กับ
ความสุขอันเกิดจากการได้เสพเสวยกามคุณทั้ง ๕ แก่งแย่ง
กามคุณกัน จนเป็นเหตุให้เกิดการเบียดเบียน ประทุษร้ายซึ่งกัน
และกัน จิตถูกชักจูงไปด้วยอำนาจแห่งโลภะ โทสะ และโมหะ จึง

ไม่พบกับความบริสุทธิ์หลุดพ้น ต้องเวียนว่ายวฏวนอยู่ในวัฏจักร
ชีวิตต่อไปตราบนานเท่านาน ท่านโชคดีที่ข้ามพ้นวนวังนี้แล้ว กิจ
ที่พึงทำแก่ตัวเองจบสิ้นแล้ว เหลือแต่หน้าที่ที่พึงกระทำต่อผู้อื่น ช่วง
ชีวิตที่เหลือท่านจะต้องอุทิศเพื่อมนุษยชาติ ท่านจะเป็นผู้แนะแนว
ทางในการสร้างชาติให้แก่มวลมนุษย์ผู้ยังแหวกว่ายอยู่ในสงสาร
สาคร และเราก็จะอยู่กับท่านตลอดไปจนกว่าท่านจะละสังขาร”
ท่านพระครูฟังเพลินจนลืมนปวด ครั้นเสียงที่ได้ยินหายไปแล้วจึงรู้สึก
ปวดหนึบๆ ขึ้นมาอีก จึงพูดกับเวทนาว่า “เจ้าเวทนาเอ๋ย เชิญท่าน
ทรมานเราให้พอนะ เราจะไม่มีถือโทษโกรธเคืองท่านแต่ประการใด
หน้าที่ของเราคืออดทน เราจะอดทนไปจนกว่าจะตาย และเมื่อเรา
ตายเสียแล้ว ท่านก็จะทรมานเราไม่ได้อีกต่อไป”

เจ้าอวาสาวัตป่ามะม่วงตกลงปลงใจว่า ช่วงเวลาที่ท่านนอน

อาพาธอยู่ในโรงพยาบาลนี้ ท่านจะใช้เวลาในช่วงกลางคืนสวดพระธรรมจักร หรือชื่อเต็มว่า ธรรมจักรกัปปวัตตนสูตร ซึ่งเป็นปฐมเทศนาหรือ 'เทศน์กัณฑ์แรก' ที่พระพุทธองค์ทรงแสดงแก่คณะปัญจวัคคีย์ สมัยที่ท่านย้ายจากวัดพรหมบุรีมาจำพรรษาที่วัดป่ามะม่วงใหม่ ๆ มีพระผู้ใหญ่รูปหนึ่งได้แนะนำท่านให้สวดธรรมจักรให้ครบ ๑,๐๐๐ จบ แล้วจะเจริญด้วยวิัตถุธรรม และศาสนธรรม ท่านจึงเริ่มสวดมาตั้งแต่ปี ๒๕๐๙ ถึงเวลานี้ ก็ ๑๒ ปีแล้ว แต่ยังไม่ครบ เพิ่งจะได้ ๗๑๙ จบเท่านั้น ยิ่งในระยะหลัง ๆ ที่ท่านมีงานมาก ก็ไม่มีเวลาสวดเลย ท่านตั้งใจว่าจะต้องสวดให้ครบภายในปี ๒๕๒๖ ซึ่งยังเหลือเวลาอีก ๕ ปี

ตั้งแต่ปี ๒๕๒๖ เป็นต้นไป วัดของท่านจะมีผู้คนหลังไหลเข้ามาปฏิบัติธรรมกันมากมาย ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ และเมื่อมีอาคันตุกะมามาก วิัตถุธรรมก็จำเป็นเพราะต้องมีที่พัก ที่ปฏิบัติธรรม อาหาร น้ำ ไฟ เพื่อสะดวกต่อการดำเนินชีวิต และเอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติ หากท่านสวดธรรมจักรครบ ๑,๐๐๐ จบ เงินจะไหลนอง ทองจะไหลมาสู่วัดของท่าน และท่านก็จะนำเงินทองนั้นมาใช้จ่ายในการสร้างคนให้เป็นคนดีด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐานตามแนวสติปัฏฐาน ๔ บุคคลต่าง ๆ ที่เคยเกี่ยวข้องกับท่านทั้งในอดีตชาติและปัจจุบันชาติจะพากันมาให้ท่านชดใช้กรรม ท่านจะช่วยพวกเขาจนสุดความสามารถเพราะชาติหน้าท่านจะไม่กลับมาเกิดในโลกมนุษย์อีกแล้ว

เมื่อนายสมชายกับนายขุนทองกลับมาถึงวัดก็ต้องพบกับความสับสนอลเวง นั่นคือปีพาทย์มอญสองคณะกำลังทะเลาะกัน เพราะต่างก็ถูกว่าจ้างให้มาเล่นในงานสวดพระอภิธรรมศพเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะความหวังดีของพระมหาบุญ และ

นายแพทย์สมมิ่งที่ต่างก็ไปว่าจ้างมาคนละวง วงหนึ่งมาจากบ้านเหนือ อีกวงมาจากบ้านใต้ เมื่อมาประจันหน้ากันจึงเกิดความสับสนขึ้น ครั้นนายสมชายแจ้งว่าท่านพระครูยังไม่ได้มรณภาพต่างวงก็ต่างเก็บเครื่องกลับบ้านตน ถึงอย่างไรก็ไม่ขาดทุน เพราะได้เงินมัดจำมาแล้ว

เนื่องจากไม่มีผู้ใดมาส่งข่าวว่าท่านพระครูมีได้มรณภาพ คนที่วัดจึงไม่รู้เรื่องและจัดแจงงานศพไว้อย่างเรียบร้อย นายสมชายกับนายขุนทองได้รับมอบหมายให้พาแม่จวนไปรับศพที่โรงพยาบาล ส่วนพระมหาบุญและพระเถรตลอดจนแม่ชี อุบาสก อุบาสิกา เตรียมงาน มีแต่พระบัวเสียวเท่านั้นที่ทำได้ จึงอธิษฐานจิตเข้าผลสมาบัติอยู่ในโบสถ์เป็นเวลา ๓ วัน คิดว่าออกจากผลสมาบัติแล้วคงจะพอทำได้บ้าง อีกประการหนึ่งท่านก็ได้รับมอบหมายให้สอนกรรมฐานหลังจากท่านพระครูไม่อยู่แล้ว คงเป็นงานหนักที่สุดในชีวิต และท่านก็จะทำให้ดีที่สุดเพื่อเป็นการแสดงกตัญญูต่อบุคคลที่ต่ออุปัชฌายาจารย์ ดังนั้นผู้ที่อาศัยอยู่ในวัดป่ามะม่วงที่ไม่รู้ว่าท่านพระครูมีได้มรณภาพจึงมีแต่พระบัวเสียวเท่านั้น เพราะท่านเข้าผลสมาบัติอยู่ในโบสถ์หลังจากที่ท่านพระครูออกจากวัดไปได้สักครึ่งชั่วโมง

เมื่อรู้ว่าท่านพระครูยังมีชีวิตอยู่ บรรดาพระภิกษุ สามเณร แม่ชี อุบาสก และอุบาสิกา แห่งวัดป่ามะม่วงต่างพากันยินดีปรีดา และอยากจะไปเยี่ยมท่านที่โรงพยาบาล หากติดอยู่ที่ว่าไม่มีรถ พระมหาบุญจึงเรียกนายสมชายมาสั่งการ

“สมชาย คุณไปว่าจ้างรถบรรทุกคันดีใหม่ พวกเราอยากไปกราบเยี่ยมหลวงพ่อ”

“ดีครับหลวงพี่ แต่ผมขอเสนอว่าควรจะไปพุ่มนี้ เพราะ

วันนี้ก็เย็นมากแล้ว หมอเขาคงอยากให้หลวงพ่อฟักผ่อน พรุ่งนี้
เข้าค้อยไปตีใหม่ครับ” ชายหนุ่มออกความเห็น

“ดีเหมือนกัน อาตมาก็ลืมนึกไป เพราะมีวัดแห่งหลวงพ่
งั้นพรุ่งนี้คุณไปว่าจ้างรถในจังหวัดให้มารับก็แล้วกัน” ท่านบอก
คนขับรถของท่านพระครู บุคคลที่ยินดีมากกว่าใครๆ เมื่อรู้ว่า
ท่านพระครูมิได้มรณภาพ คือพระมหาบุญ ทั้งนี้ทั้งนั้นเพราะท่าน
ได้รับมอบหมายจากเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงให้รักษาการเจ้าอาวาส
ไปก่อน จนกว่าทางการเขาจะแต่งตั้งเจ้าอาวาสองค์ใหม่ ซึ่งอาจ
จะเป็นพระวัดอื่นหรือพระวัดป่ามะม่วง ซึ่งถ้าเป็นกรณีหลัง บุคคล
ที่จะได้รับการแต่งตั้งก็ต้องเป็นท่าน ท่านไม่ถนัดเรื่องการบริหาร
และไม่เคยคิดอยากเป็นเจ้าอาวาส จึงยินดีปรีดากว่าใครเพื่อนเมื่อ
รู้ว่าท่านพระครูยังมีชีวิตอยู่

“หลวงพ่เป็นอย่างไรบ้าง อาการหนักมากไหม” ท่านถาม
นายสมชาย หากนายขุนทองซึ่งตอบเสียก่อนว่า

“ท่านไม่เป็นอะไรหรอกฮะหลวงพี่ ยังดำได้อยู่ แสดงว่า
อาการไม่เข้าขั้นโคม่า”

“งั้นหรือ ท่านดำใครละ หลวงพ่โอ้ว่าจะดำใครง่ายนะ”
พระมหาบุญไม่อยากจะเชื่อ

“ดำหนูนี้แหละ แหม ไอ้เรารู้อุตส่าห์เป็นห่วง แต่ท่านกลับ
มาดำ ดำเป็นชุดเลยแหละหลวงพี่ หนูจึงเจ็บใจจริงจริง” หนุ่มขุนทอง
ลอยหน้าลอยตาพูด

“จริงหรือสมชาย” พระมหาบุญต้องการพยานยืนยัน

“หลวงพ่อย่าไปฟังมันเลยครับ เจ้าหมอนี่มันเวอร์ก็รู้ๆ กัน
อยู่” นายสมชายไม่เข้าข้างเพื่อนเพราะเป็นคนบริสุทธิ์ยุติธรรม!

“อาตมาก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน คนอย่างขุนทองพูดอะไร

ต้องเอาอาหารเอาล้างเสียก่อน ที่เหลือจึงเชื่อได้” พระมหาบุญ
ว่า

“ยังเชื่อไม่ได้ครับหลวงพี่ ต้องเอาตะแกรงมาร่อนอีกครั้งหนึ่ง
จึงเชื่อได้” นายสมชายเสริม

“สนุกใหญ่เลยนะ ทั้งหลวงพี่ทั้งพี่สมชายพากันรุมว่าหนูก
ันใหญ่ เอาเลย ก็หนุ่มหัวเดียวกระเทียมลีบนี้ หลวงพี่บัวเฮียว
ก็มาเข้าผลสมบัติเสีย ไม่งั้นหนูก็พอจะมีพวกบ้าง”

“เอ็งแน่ใจหรือว่าท่านจะเข้าข้างเอ็ง” นายสมชายเยาะหยัน

“แน่เสียยิ่งกว่าแซ่แป้ง พนันกันไหมล่ะ” เขาทำ

“ข้าไม่พนันกับคนอย่างเอ็งหรอก ขึ้นพนันไปก็เสียทั้งขึ้น
ทั้งลง เพราะถ้าข้าชนะ เอ็งก็หาว่าข้าซีโกง แต่ถ้าเอ็งชนะก็จะเอา
ข้าไปประจานให้คนเขารู้กันทั้งจังหวัด สรุปแล้วข้าเสียเปรียบอยู่วัน
ยังคำ”

“เอาละๆ อาตมาขอบิณฑบาต อย่าได้เถียงกันอยู่เลย เป็น
อันว่า ฟรุ้งนี้พวกคนในวัดจึงจะได้ไปเยี่ยมหลวงพ่อ ฉะนั้น คตินี้
อาตมาจะนำพระเถรและอุบาสกอุบาสิกาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน
แล้วพร้อมใจกันอุทิศกุศลไปให้หลวงพ่อ ท่านจะได้หายเร็วๆ” พระ
มหาบุญสรุป

“แล้วหนูต้องปฏิบัติด้วยหรือเปล่าล่ะ” นายขุนทองอยากรู้
“ก็หนูอยู่ในวัดหรือเปล่าล่ะ” ท่านมหาหย่อนถาม

“อยู่นะอยู่หรือหะ แต่ว่ายังไม่เคยปฏิบัติ ยังไม่เคยขึ้น
กรรมฐาน คงจะทำความลำบากยุ่งยากใจให้กับผู้สอนไม่น้อย แล้ว
อีกอย่างหนูก็ตั้งใจไว้ว่าจะให้หลวงพี่บัวเฮียวสอน ในเมื่อหลวงพี่
ท่านมาเข้าผลสมบัติเสียแล้ว หนูก็เลยไม่มีคนสอน เอาไว้หลวงพี่
ออกแล้วหนูค่อยเรียนดีกว่า หนูรู้ว่าตัวเองใกล้เกลือกินต่าง” เขา

ซึ่งว่าตัวเองเสียก่อนที่จะถูกพระมหาบุญ หรือไม่กี่นายสมชายว่า
เข้าวันรุ่งขึ้น พวกนักข่าวก็พากันมาเต็มโรงพยาบาลเพื่อ
จะสัมภาษณ์ท่านพระครู ทั้งนี้ทั้งนั้นเพราะหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น
ของจังหวัดสิงห์บุรีได้พาดหัวข่าวฉบับวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๒๑ ว่า
'พระอรหันต์คอกหักไม่ยกตาย' รายละเอียดข่าวก็อ้างอิทธิปาฏิหาริย์
และสรุปว่าที่ท่านไม่มรณภาพเพราะเป็นพระอรหันต์ ซึ่งพระอรหันต์
ในความเข้าใจของเขาก็คือผู้มีฤทธิ์เดช สามารถฝืนกฎธรรมชาติ
เช่น ความเป็นความตายได้ ซึ่งการออกข่าวเช่นนั้นถือเป็นการ
การเข้าใจศาสนาอย่างผิดๆ จึงเป็นหน้าที่ของท่านพระครูที่จะต้อง
อธิบายชี้แจงให้พวกเขาได้เข้าใจอย่างถูกต้องตรงกับความเป็น
จริง

"หลวงพ่อก็คือพระอรหันต์ใช่ไหมครับ" นักข่าวหนังสือ
พิมพ์ฉบับหนึ่งถามพร้อมกับจ่อเครื่องบันทึกเสียงขนาดเล็กตรงปาก
ท่าน เขาออกเสียง 'อรหันต์' เป็น 'อ - ะ - หันต์'

"ทำไมโยมถึงคิดว่าอาตมาเป็นพระอรหันต์" ท่านออกเสียง
เป็น 'อะ - ะ - หันต์'

"ก็หลวงพ่อก็คอกหักแล้วยังมีชีวิตอยู่ได้ ถ้าเป็นปุถุชน
คนธรรมดาก็ต้องตายไปแล้ว" เขาตอบ

"โยมเข้าใจผิดนะ โปรดเข้าใจเสียใหม่ให้ถูกต้อง อย่าไปคิด
ว่าอาตมาเป็นพระอรหันต์เพราะโยมจะคิดอย่างนั้นไม่ได้"

"ทำไมถึงไม่ได้ครับ"

"เพราะปุถุชนจะพยากรณ์ความเป็นอรหันต์ไม่ได้ ประการ
หนึ่ง อีกประการหนึ่ง ผู้ที่บรรลอรหันต์จะไปเที่ยวบอกคนโน้นคนนี้
ไม่ได้"

"แล้วจะรู้ได้อย่างไรล่ะครับว่าใครบรรลหรือไม่บรรล"

“ถ้าเป็นสมัยพุทธกาล บุคคลที่จะรู้ว่าใครบรรลุอรหัตตก็คือ พระพุทธเจ้า แต่สมัยนี้ผู้ที่รู้ได้ก็ต้องเป็นพระอรหันต์ด้วยกัน คนอื่นที่ไม่ได้เป็นจะมารู้ไม่ได้ อันนี้พระพุทธองค์ทรงสอนไว้นะ ไม่ใช่เอาตามาคิดขึ้นมาเอง เอาตามไม่ใช่ศาสดาถึงจะทำเช่นนั้นได้”

“แล้วพระอรหันต์ทุกคนต้องมีฤทธิ์อย่างหลวงพ่อกหรือเปล่า ครับ” เขาพยายามจะตะล่อมให้ท่านพระครูยอมรับว่าท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านพระครูรู้ทัน จึงตอบว่า

“โยมยังไม่เข้าใจ ยิ่งแยกไม่ออกระหว่างความเป็นอรหันต์ กับความเป็นผู้มีฤทธิ์ สมัยพุทธกาลคนที่ไม่เข้าใจในเรื่องนี้ก็มีอยู่ มาก อย่างเช่น ขวัญสามพี่น้องและบริวารซึ่งเข้าใจว่าพวกตนเป็นพระอรหันต์ เพราะสามารถแสดงฤทธิ์ต่างๆได้ ต่อเมื่อพระพุทธองค์ มาโปรด จึงได้รู้ว่าพวกตนยังไม่ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์”

“แปลว่าความเป็นพระอรหันต์กับความสามารถแสดงฤทธิ์ ได้เป็นคนละเรื่องกันหรือครับ”

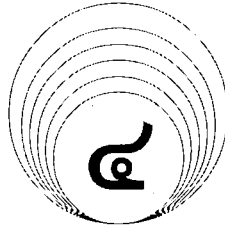
“ถูกแล้ว ผู้ที่จะเป็นพระอรหันต์ต้องปฏิบัติวิปัสสนาจนกิเลส ต่างๆหมดสิ้นไป ส่วนผู้สามารถแสดงฤทธิ์ได้ต้องเจริญฌาน ๔ แล้ว อธิษฐานจิตขอให้ได้อภิิญญา ฉะนั้น ท่านที่เป็นพระอรหันต์อาจ แสดงฤทธิ์ไม่ได้หากไม่ได้สำเร็จฌาน ๔ และผู้ที่ได้อภิิญญาก็ไม่ จำเป็นว่าจะต้องเป็นพระอรหันต์ถ้าไม่ได้เจริญวิปัสสนาจนสามารถ ทำลายกิเลสได้หมดสิ้น”

“แล้วมีไหมครับ คนที่เป็นพระอรหันต์ด้วย มีฤทธิ์ด้วย”

“มีมากมายเหลือล้น นี่เอาตามหมายถึงในสมัยพุทธกาลนะ พระอรหันต์ผู้มีฤทธิ์ในสมัยพุทธกาล เช่น พระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตร พระอนุรุทธะ พระรัฐบาล พระอุบลวัณณาเถรี เป็นต้น” ท่านพระครูพยายามอธิบาย

“นั่นเป็นสมัยพุทธกาลครับ แต่สมัยนี้พระที่เป็นพระอรหันต์
ด้วย สามารถแสดงฤทธิ์ได้ด้วยก็คือพระครูเจริญ วัดป่ามะม่วง” เขา
สรุป พอดีกับนายแพทย์สมมิ่งส่งบุรุษพยาบาลมานำท่านพระครูไป
ยังห้องเฟือก การสัมภาษณ์จึงยุติลง

เตรียมวิชา

ท่านพระครูถูกใส่ฝือกตั้งแต่เอวขึ้นไปจนถึงศีรษะ เปิดไว้เฉพาะตรงหู ตา จมูก และปาก เพื่อให้ท่านสามารถฟังเสียง มอง เห็น หายใจ และรับประทานอาหารได้เท่านั้น พอใส่ฝือกเสร็จ ท่านรู้สึกคันยิบๆ ที่หลังและหน้าอก อาการปวดที่ก้นยังไม่หายไป เพราะยังเหลืออีกหลายชั่วโมงกว่าจะครบหนึ่งวันกับหนึ่งคืน ครั้นอาการคันมาปรากฏอีก ท่านจึงรู้สึกทุกข์ทรมานจนเหลือจะกล่าว ถ้าจะให้เลือกระหว่างปวดกับคัน ท่านขอเลือกอย่างแรก เพราะคันนั้นทรมานกว่ามากนัก จะเกาก็เกาไม่ได้ เขาใส่ฝือกให้เสียแน่นจนไม่สามารถเอามือล้วงเข้าไปเกาได้ เวลาที่คันแล้วไม่ได้เกานั้นทรมานแค่ไหนใครก็รู้

เมื่อบุรุษพยาบาลนำท่านมาส่งที่ห้องพิเศษ พวกนักข่าวยังคงรออยู่เพื่อจะสัมภาษณ์ต่อ นอกจากนักข่าวแล้วก็มีญาติมิตร ลูกศิษย์ลูกหา และคนอื่นๆ ที่ท่านไม่เคยรู้จักและไม่เคยเห็นหน้าค่าตากันมาก่อน ท่านอยากทราบว่าคนกลุ่มหลังนี้มาดีหรือมาร้าย จึงตรวจสอบด้วยการกำหนด 'เห็นหนอ' บัดดลนั้นก็ได้รับรายงานจาก 'เห็นหนอ' ว่า คนกลุ่มหลังนี้แบ่งออกเป็นสามพวก และเป็นคนจังหวัดสิงห์บุรีนี่เอง พอเห็นข่าวในหนังสือพิมพ์ก็ชวนกันมา

พวกแรกเคยได้ยินกิตติศัพท์ชื่อเสียงของท่านมาก่อน อยากจะมาฝากตัวเป็นลูกศิษย์ แต่ยังไม่มีโอกาส พวกที่สองอยากมาดูให้เห็นกับตาว่ามีหรือคนที่คอบหักไม่ยักตาย ส่วนพวกสุดท้ายพากันคิดว่า “มาดูซิว่าตายแล้วหรือยัง ถ้าตายจะได้ไปเลี้ยงฉลองแสดงความยินดีกัน” ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะถูกจ้างมาจากพวกคนที่มีจิตริษยาท่าน ซึ่งคนเหล่านี้มีทั้งพระและคฤหัสถ์ ทั้งยังเป็นพวกเดียวกับที่เคยสมคบกันว่าจ้างนางสาวชบาให้มาบวชช้อยู่ที่วัดป่ามะม่วงด้วยมีอกุศลเจตนาที่จะทำให้ท่านเสื่อมเสียชื่อเสียง

รู้อย่างนี้แล้วสมภารวัดป่ามะม่วงก็ให้สังเวชใจ สังเวชใจในคนพวกหลังที่จ้างจะทำลายท่าน แต่เมื่อคิดถึงความเกี่ยวข้องกันในสังสารวัฏว่า คนเหล่านี้ต้องเคยมีเวรกรรมผูกพันกับท่านมาแต่ครั้งอดีตชาติ ซึ่งท่านต้องเคยไปทำกรรมกับเขาไว้ มาชาตินี้เขาจึงตามมาทวง มันต้องเป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอนที่สุด เพราะถ้าไม่มีเหตุเป็นตัวต้น ไหนเลยผลจะปรากฏออกมาได้ ท่านจะใช้หนี้พวกเขา จะไม่ปฏิเสธทุกข้อหา

“หลวงพ่เป็นอย่างไรบ้างจะ พวกเราห่วงหลวงพ่กันทุกคน ดีใจเหลือเกินที่หลวงพ่ไม่เป็นอะไร” แม่ชีเขียนพูดอย่างยินดี

“พวกเราเตรียมจัดงานกันอย่างสมเกียรติเพื่อแสดงความเคารพและไว้อาลัยหลวงพ่เป็นครั้งสุดท้าย แต่พอสมาชายกับขุนทองมาบอกในตอนเย็นว่าหลวงพ่ไม่ได้มรณภาพ พวกเรายินดีปรีดาเป็นที่สุด” พระมหาบุญกราบเรียนบ้าง

“หลวงพ่ไม่เป็นอะไรแล้วใช่ไหมครับ” ท่านถามอีก

“เป็นซิท่านมหา ตอนนั้นผมรู้สึกทรมาณกว่าตอนรถคว่ำใหม่ ๆ หลายร้อยเท่า เพราะตอนนั้นไม่รู้สึกเจ็บปวดอะไร ขนาดน้ำร้อนจากหม้อน้ำพุออกมารดศีรษะและหน้าตาก็ไม่รู้สิกร้อน แต่

พอเขาใส่รถไปห้องไอซียู แล้วล้อมันตกลงไปในร่องประตูเหล็ก คอมันก็ติดกันเสียงดังก๊บ เท่านั้นแหละ ผมก็ปวดอย่างที่สุด ปวดตรงไหนไม่ปวด ไปปวดที่ก้นเพราะประสาทก้นกับคอมันติดกัน สติสัมปชัญญะบอกว่า ผมจะต้องปวดไปหนึ่งคืนกับหนึ่งวันเพื่อใช้กรรม” ท่านไม่ยอมบอกว่ากรรมอะไร

“กรรมอะไรครับ” นักข่าวคนหนึ่งถามอย่างอยากรู้

“กรรมที่อาตมาเคยทำไว้สมัยยังไม่ได้บวชนะ โยมนักข่าวจำไว้เลยนะว่า เราทำกรรมอะไรไว้จะต้องรับผลทุกอย่าง ไม่ว่าจะป็นกรรมดีหรือกรรมชั่ว ถ้าทำกรรมดีก็จะได้รับผลดี ถ้าทำกรรมชั่วก็ได้รับผลชั่วอย่างที่อาตมากำลังรับอยู่ในขณะนี้” ท่านตั้งใจตอบให้ไม่ตรงคำถาม “คือผมอยากทราบนะครับว่าหลวงพ่อกำกรรมอะไรไว้จึงต้องมาปวดก้น ผมจะได้จำไว้เป็นบทเรียนและจะไม่ทำกรรมนั้น” นักข่าวยังคงซักไซ้

“โยมคงไม่ต้องทำกรรมนั้นหรอก เพราะมันไม่ใช่ว่าจะทำกันได้ง่ายๆ ข้อนี้อาตมารับรองว่าโยมจะไม่ได้ทำแน่” ท่านพยายามหลีกเลี่ยง

“หลวงพ่อยิ่งพูด ผมก็ยิ่งอยากรู้ ผมกราบละครับ หลวงพ่อช่วยบอกผมด้วย รับรองว่าหลวงพ่อบุญมากเลยเพราะผมจะเอาไปทำข่าว พอคนเขาอ่านก็จะพากันกลัวบาป หลวงพ่อกุณาเถิดนะครับ” เขาแว่ววอน ท่านพระครูเริ่มจะใจอ่อน จึงตั้งเงื่อนไขว่า

“เอาละ อาตมาจะเล่า แต่โยมต้องไม่ซักต่อนะว่าคนที่อาตมาทำกับเขานั้นเป็นใคร ผู้หญิงหรือผู้ชาย ถ้าตกลงตามนี้ อาตมาจึงจะเล่า”

“ทำไมหรือครับ ทำไมจึงเปิดเผยไม่ได้”

“เพราะจะทำให้เขาเสียหายนะซี เขายังมีชีวิตอยู่ ถ้าตาย

ไปแล้วอาตมาก็จะเปิดเผย แต่เนี่ยเขายังไม่ตาย แล้วก็เป็นคนจังหวัดนี้เสียด้วย”

“ถ้าอย่างนั้นผมจะยอมรับเงื่อนไข นิมนต์หลวงพ่อเล่าเถิดครับ” ทุกคนพากันตั้งใจฟัง ท่านพระครูไม่เคยเปิดเผยเรื่องนี้ให้ใครรู้มาก่อน แม้พระมหาบุญก็ยังไม่รู้เรื่องนี้ อันที่จริงท่านตั้งใจจะเก็บไว้เป็นความลับ เพราะนางจำแลงซึ่งกลายเป็น ‘หนูตะเภา’ ให้ท่านทดลองก็หารู้เรื่องนี้ไม่ ทว่าบัดนี้จำเป็นต้องเล่าเพราะถูกนักข่าวมัดมือชก

“เรื่องนี้เกิดขึ้นตอนอาตมายังไม่ได้บวช และชีวิตช่วงนั้นเป็นช่วงที่อาตมาก่อกรรมทำเข็ญไว้มากมายเหลือเกิน มีอยู่ครั้งหนึ่งอาตมาได้พบกับพระเขมรที่มีวิชาอาคมแก่กล้า อาตมาก็ขอเรียนวิชาจากท่าน เป็นวิชาทางไสยศาสตร์ จะเรียกว่า คุณไสย หรือมนต์ดำก็ได้ อาตมาก็เรียนมาหลายอย่างหลายประการ เช่น วิชาทำคนท้องแก่ให้คลอดลูกไม่ได้ แต่วิชานี้อาตมาไม่ได้ทดลองกับใคร เพราะเห็นคนท้องก็สงสารเขาแล้ว ที่อาตมาทดลองก็คือ วิชาทำเป็นคนบัสสาวะไม่ออก และได้ทดลองกับคนคนหนึ่ง เขาก็ปวดบัสสาวะมาก แต่พอไปห้องสุขากลับบัสสาวะไม่ออก เขาก็ปวดถึงขนาดนอนดิ้นพรวดๆเลย ถ้าปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไป เขาก็จะตายนะในวันี่สาม อาตมาก็แกล้งเขาอยู่สองวัน พอวันที่สามก็ทำพิธีถอน เขาก็หายทันที”

“คนที่ถูกทำเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายครับ” นักข่าวถาม

“อาตมาไม่ขอตอบเพราะอยู่นอกเงื่อนไข”

“แต่ผมอยากรู้ครับ”

“จะรู้ไปทำไมละโยมนักข่าว อาตมาเสียใจที่โยมนักข่าวไม่รู้ได้ เพราะเรื่องนี้นอกจากอาตมากับพระเขมรรูปนั้นแล้ว ก็ไม่

มีใครรู้จัก” เสียงหนึ่งดังมาจากข้างหลังท่านว่า

“มีชิตาน ฉันนี่ไงที่รู้ นึกไม่ถึงเลยว่าท่านจะทำกับฉันได้
นี่ถ้าไม่เกรงใจผ้าเหลือง ฉันแจ้งตำรวจจับท่านเข้าคุกแล้ว ถึงจะเป็น
พี่น้องคลานตามกันมา ฉันก็ไม่สนใจ” นางจำแลงพูดด้วยความ
โกรธ นึกถึงความทุกข์ทรมานในครั้งกระโน้นก็ให้รู้สึกโกรธพระ
น้องชายมากขึ้น ท่านพระครูมิทันได้สังเกตว่านางจำแลงก็นั่งอยู่
ในห้อง จึงได้ยินที่ท่านเล่ามาทุกประการ!

“อ้าว โยมพี่มาตั้งแต่เมื่อไร ทำไมอาตมาไม่เห็น” ท่าน
ทักทายพี่สาว คราวนี้ท่านรู้สึกว่อาการคันและอาการปวดคันก็ยัง
ไม่หนักหนาสาหัสเท่ากับปวดใจ

“หมายความว่าอย่างไรครับ คนที่ท่านทำคุณไสยใส่คือ
คุณป้าคนนี้หรือครับ” นักข่าวถามอย่างยินดี ยินดีที่มีพยาน
หลักฐานครบครัน คราวนี้แหละเขาจะเขียนให้ดังระเบิดเถิดเทิงไป
เลย ท่านพระครูเห็นว่าไม่มีทางหลีกเลี่ยงอีกแล้ว ไหนๆความลับ
ก็ถูกเปิดเผยออกมาแล้ว จึงตัดพ้อนักข่าวว่า

“โยมนักข่าวทำให้อาตมาเดือดร้อนแล้วไหมล่ะ เจอใจทัก
เข้าพอดีเลย แล้วอาตมาจะถูกเขาฟ้องไหมนี่” ท่านเหลือบตาไป
มองพี่สาว จะเอี้ยวตัวก็ไม่ได้เพราะถูกใส่ฝือกไว้ครึ่งร่าง

“ฟ้องแน่นอน แต่ฉันจะไม่ให้ท่านติดคุกหรอก แค่ฟ้องเรียก
ค่าเสียหาย” นางจำแลงได้โอกาส คราวนี้หล่อนจะได้มีเงินซื้อ
เหล้ากินไปอีกนาน พระน้องชายรู้เท่าทันจึงว่า

“โยมพี่จะได้มีเงินซื้อเหล้ากิน ว่าฉันเถอะ”

“จะซื้ออะไรกินมันก็เรื่องของฉัน ยังไงๆ ฉันฟ้องท่านแน่”
นักข่าวเห็นเรื่องราวจะไปกันใหญ่ก็รู้สึกสงสารพระอาพาธ ดูเถอะ
ท่านถูกใส่ฝือกขาไปครึ่งร่าง มองเผินๆเหมือนเป็นซีครึ่งพระครึ่ง

เพราะท่อนบนสีขาวย ท่อนล่างสีเหลือง อย่างไรก็ตาม เขาเป็น
คนทำให้ท่านมีปัญหา จึงเป็นหน้าที่ที่จะต้องช่วยท่านแก้

“ขอโทษนะครับคุณป้า เรื่องนี้เกิดขึ้นมานานหรือยัง”
นางจำแลงคิดอยู่ประเดี๋ยวหนึ่งจึงตอบว่า

“สามสิบกว่าปีแล้วคุณ ไม่นึกไม่ฝันว่าท่านจะทำกับฉันได้”
นางหันไปว่าพระน้องชายพลางค้อนปะหลับปะเหลือก นายขุนทอง
ผู้ซึ่งรอโอกาสที่จะพูดมานาน จึงครวญเพลงยอดนิยมขึ้นด้วยเสียง
ที่ตั้งใจจะให้เหมือนนักร้องตัวจริง “ทำไมถึงทำกับฉันตาย...”
บรรยากาศที่กำลังเคร่งเครียดจึงคลี่คลายลงด้วยเสียงเพลงของ
นายขุนทอง ท่านพระครูรู้สึกว่าการปวดใจลดลงไปครึ่งหนึ่ง
นึกขอบใจหลานชายที่ช่วยคลี่คลายสถานการณ์ เมื่อได้ฟังเพลง
โปรด นักข่าวรู้สึกว่าจะมองปลอดโปร่ง ความคิดความอ่านคล่องตัว
จึงทำหน้าที่ต่อ คือหน้าที่เป็นทนายแก้ต่างให้ท่านพระครู!

“หมดอายุความแล้วครับคุณป้า คดีเกินยี่สิบปีถือว่าหมด
อายุความ ฟ้องไม่ได้” เขาบอกนางจำแลง ท่านพระครูจึงถือโอกาส
พูดเอาใจพี่สาวว่า “ไม่เป็นไรนะโยมพี่ ถึงคดีหมดอายุความ อาตมาก็
ก็จะชดใช้ให้ โยมแม่ช่วยจ่ายค่าปรับให้โยมพี่สองพันด้วยจ๊ะ”
ท่านบอกโยมมารดา แม่จวนอยากจะพูดว่าหากได้เงินไป ลูกสาว
ก็จะนำไปกรอกใส่ชวดเหล้า หากก็เกรงว่าจะเป็นการฉีกหน้าลูกสาว
คนเล็กมากเกินไป จึงพูดเพียงว่า “ตกลงจ๊ะท่าน เดี่ยวโยมจะจัดการ
เอง” คำว่า ‘จัดการ’ ของแม่จวนมีความหมายสองนัย นัยหนึ่ง
หมายถึงจะจัดการจ่ายเงินให้ลูกสาวตามคำขอของพระลูกชาย แต่
อีกนัยหนึ่งหมายถึงจะต้องจัดการเทศน์สั่งสอนลูกสาวตัวดีที่บังอาจ
ทำให้พระน้องชายต้องอับอายขายหน้า แม่จวนมั่นใจเต็มร้อย ว่า
พระลูกชายเป็นคนดี เมื่อวานตอนท่านจะออกจากวัดก็ยั้งรำลាក់

เป็นที่เรียบร้อย แม้จวนก็ทำใจว่าท่านจะเดินทางไปสร้างความดีต่อในปรโลก พอนายสมชายกับนายขุนทองชวนมารับศพที่โรงพยาบาล กลับกลายเป็นว่าท่านมิได้มรณภาพ ถ้าหากท่านเป็นพระไม่ดี มีหรือที่ท่านจะรอดชีวิตมาได้

“เดี๋ยวนี้พระเขมรรูปนั้นยังอยู่หรือเปล่าครับ ผมจะได้ไปสัมภาษณ์ท่าน” นักข่าวถามอย่างสนใจ บางทีเขาอาจจะไปขอเรียนวิชาจากท่าน จะได้นำมาใช้ปราบคนชั่วร้ายให้หมดสิ้นไปจากแผ่นดินไทย นักการเมืองเลวๆจะเป็นเป้าหมายแรก เป้าหมายรองคือพวกข้าราชการที่ร่วมมือกับนักการเมืองช่วยกันตัดไม้ทำลายป่า จ้างสงฆ์บึงศาลา จ้างราษฎรบังหลวง คนพวกนี้ต้องทำให้ปีศาจจะไม่ออกไปสามวันสามคืน จากนั้นก็จะพากันไปลงนรกตามกรรมที่ทำ ไม่ใช่มาลอยหน้าตากันอยู่ในสภามือเหมือนเช่นทุกวันนี้ หากเขาทำได้อย่างที่คิด แผ่นดินไทยก็จะมีแต่นักการเมืองดี ข้าราชการดี และคนดี เมื่อคนเหล่านี้พากันมาบวชก็จะได้พระดี เขาคิดเพลินอยู่ ท่านพระครูก็ขัดขึ้นว่า

“โยมนักข่าวคิดได้ แต่ทำไม่ได้หรอก เชื่ออาตมาเถอะ”

“หลวงพ่อบรรพหรือครับว่าผมกำลังคิดอะไรอยู่”

“ทำไมจะไม่บรรพล่ะ ก็อยู่ใกล้กันแค่นี้เอง” ท่านตอบเสียงไปจะได้ไม่เข้าข่าย ‘อวดอุตริมนุสสรธรรม’

“หลวงพ่อมืออะไรๆน่าทึ่งหลายอย่างนะครับนี้ ไม่รู้ละ ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อแต่ผมคนหนึ่งละที่เชื่อ ผมเชื่อว่าหลวงพ่อดังต้องเป็นพระอรหันต์” เขาพูดอย่างศรัทธาเต็มที คราวนี้เขาออกเสียงคำว่า ‘อรหันต์’ ได้ถูกต้องชัดเจน

“คิดในสิ่งที่ไม่ควรคิดอีกแล้ว อาตมาเป็นพระอรเห นะโยม นักข่าว โปรดอย่าคิดว่าอาตมาเป็นพระอรหันต์”

“พระอรเหเป็นอย่างไรครับ ผมไม่เคยได้ยินคำนี้มาก่อน”

“พระอรเหก็คือ คนที่เห็นใครเขามีทุกข์ก็จะเหไปช่วยนะซี”

ท่านพระครูเฉลย คนฟังพากันหัวเราะชอบใจ นักข่าวคนอื่นๆ ก็พลอยฟังเพลินโดยมิต้องลงทุนสัมภาษณ์เอง

“ครับ หลวงพ่ออาจจะเป็นพระอรเหด้วย แต่สำหรับผม ผมเชื่อว่าหลวงพ่อเป็นพระอรหันต์ด้วยแล้วก็มฤทธิด้วย ใครไม่เชื่อผมเชื่อคนเดียวก็ได้”

“หนูก็เชื่อคะ” นักข่าวหญิงคนหนึ่งเอ่ยขึ้น ดูหน้าตาทำทางแล้ว หล่อนคงจะเพิ่งเรียนจบเพราะหน้าอ่อนยังกับเป็นวัยรุ่น

“อะไรทำให้หนูเชื่อล่ะจ๊ะ” ท่านถามนักข่าวหญิง รู้สึกเปลิดเพลินที่ได้สนทนากับญาติโยมซึ่งมีทั้งที่เป็นมิตรและพวกที่ตั้งตนเป็นศัตรูกับท่าน

“ก็หลวงพ่อบรรสบอุบัติเหตุถึงกับคอหัก แต่กลับไม่มรณภาพ แถมยังนั่งให้พวกเราได้สัมภาษณ์อีก แบบนี้ถ้าไม่เรียกว่าพระอรหันต์ผู้มีฤทธิ์แล้วจะเรียกว่าอะไรล่ะคะ” หล่อนตอบเสียงแจ้ว

“ที่นั่งได้เพราะหมอเขาใส่เสื้อกั๊กให้หรก เมื่อวานหลวงพ่อนั่งก็ไม่ได้ ยืนก็ไม่ได้ ต้องนอนหนึ่งๆอย่างเดียว ถ้านั่งให้สัมภาษณ์ได้ แปลว่าเป็นพระอรหันต์ เมื่อวานหลวงพ่อก็คงไม่ใช่พระอรหันต์นะสิ” คำตอบของท่านเรียกเสียงหัวเราะจากทุกคน รวมทั้งพวกที่ตั้งตนเป็นศัตรูกับท่าน หยุดหัวเราะแล้วนักข่าวสาวจึงพูดต่ออีกว่า

“หนูหมายความว่าหลวงพ่อกหักแล้วยังไม่ละสังขารนะคะ ถ้าไม่ได้เป็นพระอรหันต์จะทำอย่างนี้ได้หรือ”

“ทำไมคนที่เขานักข่าวเขาถึงได้ยึดเหียดให้หลวงพ่อบเป็นพระอรหันต์กันนัก ทั้งที่หลวงพ่อบเป็นได้แค่พระอรเห แต่เอาละ หลวงพ่อบเห็นจะต้องเปิดเผยละว่า ทำไมหลวงพ่อบถึงไม่ตาย ทั้งที่รู้

ว่าถึงอย่างไรก็ต้องตาย ไม่เชื่อถามโยมแม่ของหลวงพ่อดูก็ได้ เมื่อก่อนก่อนออกจากวัด หลวงพ่อก็รำล้าโยมแม่และญาติโยมรวมทั้งพระสงฆ์องค์เจ้าเป็นที่เรียบร้อย นี่พยานหลักฐานนั่งอยู่ี่ครบ” ท่านชี้ไปที่โยมมารดาและศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย

“จริงหรือคะคุณยาย” นักข่าวสาวถามแม่จวน

“หนูคิดว่าท่านพูดปดหรือ” แม่จวนย้อนถามด้วยเริ่มจะรู้สึกเหนื่อยแทนพระลูกชาย

“เปล่าค่ะ หนูไม่ได้คิดอย่างนั้น เพียงแต่หนูคิดว่าไม่น่าจะเป็นไปได้” หญิงสาวตอบเสียงอ่อย

“แต่มันก็เป็นไปแล้ว เอาละเพื่อไม่ให้เสียเวลา หลวงพ่อจะบอกสาเหตุที่หลวงพ่อไม่ตายทั้งที่หลวงพ่อก็ไม่รู้มาก่อนว่าตัวเองจะไม่ตาย รู้แต่ว่าต้องตายอย่างแน่นอน ตอนรถคว่ำหลวงพ่อก็รู้ว่าตัวเองตายแล้ว เพราะมันไม่มีความรู้สึกอะไร ไม่เจ็บ ไม่ปวด เพิ่งรู้ว่าความตายที่ใครๆกลัวกันนัก แท้จริงแล้วไม่น่ากลัวเลย ความ เป็นเสียอีกที่น่ากลัวกว่า”

“ฟังหลวงพ่ได้แล้ว ผมรู้สึกงงๆกรุณาขยายความหน่อยเถาะ ครับ” นักข่าวชายอีกคนหนึ่งพูดขึ้นหลังจากที่นั่งฟังมานาน

“หมายความว่าตอนที่อาตมารู้ว่าตัวเองตายนะ อาตมาไม่ทุกข์เลยเพราะมันไม่เจ็บ ไม่ปวด แต่พอบุรุษพยาบาลเขาเซ็นรถจะไปห้องไอซียู แล้วล้อมันตกลงไปในร่องประตูเหล็ก คอที่หักก็ติดกันดังก๊อบ ความตายหายไป ความเป็นเข้ามาแทน มาพร้อมกับความเจ็บปวดทั้งหลายแหล่ ทรมานที่สุดเลย เพราะเหตุนี้อาตมาถึงบอกว่าความเป็นที่น่ากลัวกว่า” ท่านพยายามอธิบาย

“หมายความว่าที่หลวงพ่อไม่มรณภาพเพราะรถตกร่อง เป็นสาเหตุ ไม่น่าเป็นไปได้ นะครับ” เขาไม่อยากจะเชื่อ

“คงจะไม่ใช่เพราะเหตุนั้นเพียงอย่างเดียวหรอกโยมนักข่าว
อาตมาคิดว่าการอธิษฐานก็เป็นสาเหตุด้วย”

“อธิษฐานอะไรครับ”

“อธิษฐานให้มีชีวิตอยู่เพื่อใช้หนี้มนุษย์นะซี คือพอคอดิต
อาตมาก็ปวดที่ก้นมาก มากจนแทบทนไม่ไหว อาตมาจึงยกมือข้าง
ที่ยังดีอยู่ขึ้นประนมแล้วอธิษฐานกับพญายมทูตว่า ถ้าอาตมายังใช้
หนี้มนุษย์ไม่หมด ก็ขอให้มีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อใช้หนี้มนุษย์ให้หมด
เพราะอาตมาจะไม่กลับมาเกิดในโลกมนุษย์อีกแล้ว โลกมนุษย์เต็ม
ไปด้วยโรค ทั้งโรคไข้เกียจ โรคไข้โง่ โรคไข้ฉิบจาโรษยา อาตมาจึง
ไม่ขอกลับมาเกิดในโลกมนุษย์อีก แต่ถ้าอาตมาใช้หนี้มนุษย์หมด
แล้ว ก็ขอให้อาตมาตายอย่างสงบ อย่าให้เจ็บให้ปวดตรงไหนเลย
ชะรอยพญามราชท่านจะเห็นด้วยกับคำอธิษฐานของอาตมา จึง
อนุญาตให้มีชีวิตอยู่ต่อไปได้ อาตมาก็เลยสรุปเอาเองว่าเป็นเพราะ
อาตมาอธิษฐาน อาตมาอธิษฐานด้วยจิตที่แรงมาก จึงทำให้
พญามราชเห็นด้วย และยอมอนุญาตให้อาตมามีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อ
ใช้หนี้มนุษย์ โยมนักข่าวก็เอาไปเขียนแล้วกัน ว่าอาตมาไม่ตาย
เพราะจิตที่อธิษฐานมันแรงมาก ไม่ใช่เพราะเป็นพระอรหันต์ เขียน
ให้ถูกต้องนะ มิฉะนั้นจะกลายเป็นมุสาวาท” ท่านเตือน เพราะการ
เสนอข่าวนั้นมักเจือปนด้วยมุสาวาทมากบ้าง น้อยบ้าง ขึ้นอยู่กับ
สติปัญญาของนักข่าว

“หลวงพ่อกับ แล้วพระเขมรรูปนั้นยังอยู่หรือเปล่าครับ
ผมจะไปพบท่านได้ที่ไหน” นักข่าวคนแรกยังตั้งใจเรื่องพระเขมร
เพราะอยากจะปราบคนชั่วให้สิ้นไปจากแผ่นดินไทย

“อาตมาไม่ทราบ เพราะตั้งแต่บวชก็ไม่เคยติดต่อกับท่านอีก
เลย”

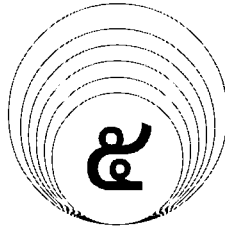
“ตอนนั้นท่านอายุเท่าไรครับ” เขาถามอีก

“ประมาณหกสิบเศษ ๆ ถ้ายังอยู่ก็คงเกือบ ๆ ร้อยแล้ว คงสอนไม่ไหวแล้วกระมัง แต่อาทมาว่าโยมหนักข่าวอย่าไปเรียนเลยนะ เพราะมันเป็นเดรัจฉานวิชา อาตมารู้ว่าโยมมีความปรารถนาดีต่อชาติบ้านเมือง แต่การกระทำเช่นนั้นเท่ากับสร้างบาปสร้างกรรมให้กับตัวเอง แล้วโยมนั้นแหละจะต้องมารับกรรมเหมือนที่อาตมากำลังรับอยู่ ต้องทำใจนะโยม คนเขาจะก่อกรรมทำชั่วยังไง ในที่สุดกรรมก็จะสนองเขาเอง ไม่ช้าก็เร็ว ไม่รับผลชาตินี้ ก็ต้องไปรับชาติหน้า เพราะชีวิตเราเวียนว่ายเป็นวัฏจักร สิ่งที่ยอมพอจะทำได้ก็คือสอนลูกหลานของเราให้เป็นคนดี ถ้าทุกคนทำได้อย่างนี้ ต่อไปเราก็จะได้้นักการเมือง ที่ดี ข้าราชการที่ดี”

“หลวงพ่อมองโลกแง่เดียววนี่ครับ แล้วพวกนักการเมืองที่เลว ข้าราชการที่เลวมันก็สอนลูกสอนหลานมันให้เลวเหมือนมัน เรียกว่าถ่ายทอดมรดกความชั่วให้ลูกให้หลาน แล้วเมื่อไรเมืองไทยถึงจะสิ้นคนเลวล่ะครับ” ท่านพระครูรู้สึกว่ายากไม่ขึ้น จึงไม่เถียง กระนั้นก็อดสำหรับลอบใจเขาว่า “สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมนะโยม อย่าคิดอะไรมาก”

ถึงเวลาฉันเพล บรรดาผู้มาเยี่ยมจึงพากันลากลับ เหลือแต่แม่จวน โยมเตียง นายสมชาย และนายขุนทอง พระมหาบุญแม่ชีเจียน และคณะผู้ปฏิบัติธรรมจากวัดป่ามะม่วง ลากลับเป็นกลุ่มแรก เพราะต้องไปให้ทันเพลที่วัด

นายขุนทองนำอาหารใส่ปิ่นโตมาถวาย อาหารของโรงพยาบาลมีแกงไก่กับไก่ทอด ซึ่งท่านพระครูฉันไม่ได้ ท่านเล็กฉันสัตว์ปีกมาตั้งแต่บวชใหม่ๆ ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพื่อจะชดใช้กรรมที่เคยทำไว้กับสัตว์ปีกทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นไก่ เป็ด หรือนก

ลมหายใจกลายเป็นตัวหนังสือ

วันเพลเสร็จท่านพระครูก็ต้อง ‘รับแขก’ อีก เพราะมีแขกมารอเยี่ยมตั้งแต่ท่านฉันยังไม่ทันจะเสร็จ บุคคลที่มาเยี่ยมในช่วงกลางวันมีไซคนสิงห์บุรี แต่เป็นคนกรุงเทพฯโดยกำเนิด คหบดีพาสมาชิกในครอบครัวมาทันพร้อมหน้า คนทั้งห้ากราบท่านอย่างนอบน้อม แล้วคหบดีก็พูดขึ้นว่า

“หลวงพ่อบอกผมก็ไม่บอกล่วงหน้า ถ้าผมไม่พบโน้ตแผ่นนี้บนโต๊ะทำงานก็ยังคงไม่ทราบว่าหลวงพ่อกำลังทำอะไร” พูดพร้อมกับส่งกระดาษแผ่นหนึ่งให้ เจ้าอาวาสรับมาอ่าน ข้อความในกระดาษแผ่นนั้นเป็นลายมือของท่าน ส่วนกระดาษเป็นของคหบดีเพราะที่หัวกระดาษพิมพ์ชื่อและที่ตั้งของบริษัท ข้อความที่ปรากฏบนกระดาษแผ่นนั้น มีว่า

เจริญพรโยมคหบดี

อาตมาขอลา วันพรุ่งนี้อาตมาจะต้องจากโลกมนุษย์ไป และจะไม่กลับมาอีก ขออนุโมทนาที่โยมและครอบครัวได้พากันมาปฏิบัติธรรมที่วัดป่ามะม่วงเพื่อสร้างความคิดให้ชีวิต นอกจากนี้ยังบริจาคทรัพย์ให้มูลนิธิ ‘ทุนเสริมสมอง’ เพื่อช่วย

สร้างคนให้เป็นคนดี อาตมาขออนุโมทนาและขอลาโยมไป
ก่อน ขอให้โยมและครอบครัวประสบความสำเร็จด้วย
เทอญ.

ขอเจริญพร
พระครูเจริญ ฐิตธมฺโม
วันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๖๑

อ่านแล้วท่านพระครูจึงพูดกับคหบดีว่า
“อาตมาไม่ได้ไปหอรอกโยม อาตมาเพียงแต่แผ่เมตตาไปก่อน
วันที่อาตมาจะได้รับอุบัติเหตุหนึ่งวัน มันก็แปลกนะ ลมหายใจกลายเป็น
ตัวหนังสือได้”

“หมายความว่าอย่างไรรับหลวงตา” หนุ่มต้อมถาม เวลา
ผ่านไปห้าปี เขาดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาก

“หมายความว่าหลวงตาปฏิบัติกรรมฐาน กำหนดลมหายใจ
พอง-หนอ ยุบ-หนอ แผ่เมตตาไปให้ป่าของหนูแล้วมันก็ไปปรากฏ
เป็นข้อความอยู่ในกระดาษ แถมเป็นลายมือหลวงตาเสียด้วย นี่ถ้า
ป่าของหนูไม่มาบอก หลวงตาก็คงยังไม่รู้ ว่าลมหายใจกลายเป็น
ตัวหนังสือได้ เขาเรียกว่าแปลกแต่จริงใช้ไหมหนู” ท่านถามหนุ่ม
ตึงซึ่งบัดนี้ตัวโตกว่าพี่ๆ

“ครับหลวงตา ตั้งแต่เกิดมาผมก็เพิ่งเคยเห็นนี่แหละครับ
ผมออกจะสงสัยแล้วซีครับว่าคนอื่น ๆ เขาทำได้อย่างหลวงตาหรือ
เปล่า โดยเฉพาะคนที่ เป็นพระเหมือนกับหลวงตานะครับ ท่านทำได้
อย่างหลวงตาหรือเปล่า” ชายหนุ่มอยากรู้

“หลวงตาก็ไม่ทราบเหมือนกัน เพราะหลวงตาเองก็เพิ่ง

จะทราบว่าหลวงตาทำได้” ท่านตอบยิ้มๆ

“แล้วหลวงตาเป็นอะไรครับถึงต้องเข้าเฟือกเกือบทั้งตัว
อย่างนี้” นายต๋อซึ่งกลายเป็นพี่ชายคนโตแทนนายตันเป็นคนถาม

“หลวงตาได้รับอุบัติเหตุรถคว่ำคอหัก แล้วหนุู้ได้อย่างไร
ว่าหลวงตาอยู่ที่นี้”

“พวกเราไปที่วัดก่อนครับ คือเมื่อวานตอนบ่าย ป้าเขาเห็น
โน้ตของหลวงตาบนโต๊ะทำงาน เขาเกิดความคิดถึง จึงชวนพวก
ผมกับแม่มา พอถึงวัด คนที่วัดบอกว่าหลวงตาอยู่โรงพยาบาล พวก
เราก็ตรงมาที่นี่เลย เอ๊ะ.เมื่อไหร่หลวงตาบอกว่ารถคว่ำคอหักหรือ
ครับ แล้วไม่เป็นอะไรหรือครับ” ท่านพระครูรู้ว่าจะต้องถูกซักไซ้
จึงเล่าให้พวกเขาฟังเสียจะได้หมดเรื่องหมดราวไป มิทันได้สังเกต
ว่าหลานชายตัวดีแอบมองหนุ่มต่อด้วยแววตาเป็นประกาย ครั้น
ท่านเล่าจบ หลานชายก็พูดขัดขึ้นว่า

“หลวงลุงจะไม่แนะนำให้นุู้จักกับลูกศิษย์สุดหล่อหน่อย
หรืออะ ไม่ยี้กัรู้ว่าหลวงลุงของขุนทองไปแอบมีลูกศิษย์หล่อๆ
เอาไว้” คำพูดของนายขุนทอง ทำให้นายต๋ออายจนหน้าแดง
ท่านพระครูจึงปรามหลานชายว่า

“น้อยๆ หน่อยเจ้าขุนทอง ไป เอ็งออกไปข้างนอกได้แล้ว
ไว้ข้าจะใช้ค่อยให้สมชายไปตาม”

“ให้หนูนั่งฟังด้วยไม่ได้หรือ ต่ไปนี้หนูไม่พูดก็ได้ จะนั่งฟัง
เงิบๆ” เขาต่อรอง คหบดีจึงพูดขึ้นว่า

“ให้เขานั่งฟังเถอะครับ หลวงพ่อ ผมไม่ถือสา” แม่จวนจึง
ต้องออกอุบายว่า “ขุนทอง พาย่าไปหาข้าวกินหน่อย ย่าซักหิวแล้ว”

“ทานในปีนโตก็ได้นี้สะคุณเยา หลวงลุงฉันไปนิตเดีวเอง”
เขาหาทางออก

“ในปีโนโตเอาไว้ให้เอ็งกับสมชายกินตอนเย็น คึนนี้ต้องนอน
เผ่าหลวงลุงไม่ใช่หรือ” แม่จวนไม่ยอมฟังเสียง

“งั้นก็ให้พี่สมชายพาไปแล้วกัน ส่วนหนูจะอยู่ฟังเขาคุยกัน”
ชายหนุ่มไม่ยินยอมด้วยนี้รักบักใจพ่อยอดชายนายต่อ พอดีกับ
โยมเตี้ยงเดินเข้ามากราบพร้อมกับออกตัวว่า

“วันนี้ที่ร้านขายของดีเหลือเกิน ฉันก็เลยมาเอาปาย”

“ไม่เป็นไรหรอกโยม ถ้าไม่ว่างไม่ต้องมาก็ได้ โยมแม่มาเผ่า
อยู่แล้ว” ท่านพระครูพูดอย่างเกรงใจ คหบดีพูดขึ้นว่า

“นี่โยมแม่ของหลวงพ่อหรือครับ สวัสดิ์ครับคุณย่า” เขา
ทำความเคารพแม่จวน ภรรยาและลูกชายทั้งสามทำตาม ท่าน
พระครูจึงถือโอกาสแนะนำโยมเตี้ยงอีกผู้หนึ่ง “นี่เพื่อนของโยมแม่
ที่อาสาจะมาเผ่าใช้อาดมาทุกวัน” คนทั้งห้าจึงทำความเคารพ
โยมเตี้ยงผู้ซึ่งดูอ่อนวัยกว่าแม่จวนสักสิบกว่าปี

“แม่เตี้ยงกินข้าวกลางวันมาหรือยัง” แม่จวนถามเพื่อนรุ่น
น้อง “เรียบร้อยแล้วจะ พี่จวนล่ะจะกินหรือยัง”

“ยังเลย กำลังจะให้เจ้าขุนทองพาไป”

“หนูไม่ไป หนูจะอยู่ฟังเขาคุยกัน” นายขุนทองปฏิเสธ

“งั้นผมพาคุณย่าไปเองก็ได้ครับ” นายต่อรับอาสา เขาพอจะ
อ่านสายตาของนายขุนทองออก สายตาที่มองเขาอย่างอยากจะ
ทอดไมตรีให้ เขาไม่เคยคิดที่จะรักคนเพศเดียวกัน ทั้งไม่นิยม
ชมชอบในการกระทำที่ผิดธรรมชาติ จึงอยากจะไปๆเสียให้พ้นจาก
สายตาของพ่อหนุ่มท่าทางกระดุกกระดิงผู้นี้

“อ๊ย.ถ้างั้นขุนทองไปด้วย ขุนทองจะเป็นไกด์พาคุณไป
ชมตลาดนะฮะ” พุดพลางชายตาให้ชายหนุ่ม

“งั้นผมก็ไม่จำเป็นต้องไป” เขาพุดเสียงห้วน เห็นชายหนุ่ม

ไม่มีใจด้วย นายขุนทองรู้สึกผิดหวังจนอยากจะกลั้นใจตายเสีย
เดี๋ยวนี้ ท่านพระครูรู้สึกสงสารทั้งหลายทางโลกและหลายทาง
ธรรม จึงพูดไกล่เกลี่ยว่า “เอ็งก็พ่ายเขาไปหาอะไรกินก่อน
ประเดี๋ยวค่อยมาฟังเขาคุยกัน โยมยังไม่กลับไม่ใช่หรือ” ท่านถาม
คหบดี

“ยังครับ กิมเอ็งลือไม่มีฐานะที่ไหนใช้ไหม” คหบดีตอบท่าน
พระครู แล้วจึงถามภรรยา

“ไม่มีค่ะ ดิฉันอยากมาราบหลวงพ่อนานแล้ว อยากมา
รายงานว่าตั้งแต่มาปฏิบัติธรรมที่วัดหลวงพ่อ ดิฉันและครอบครัว
มีความสุขมาก เราละชั่ว ทำดี และทำจิตให้ผ่องใสด้วยการปฏิบัติ
วิปัสสนากรรมฐานทุกวัน เดี่ยวนี้ดิฉันไม่ตกเศร้ายิ่งลูกคนโตแล้ว
ค่ะ เพราะปลงได้แล้วว่า ‘สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม’ อย่าง
ที่หลวงพ่อสอน” นางกิมเอ็งพูดเสียวหลังจากที่เป็นผู้ฟังมานาน

“อาตมาสอนตามที่พระพุทธองค์ทรงสอนนะโยม เป็นอัน
ว่าโยมก็ได้พิสูจน์คำสอนของพระพุทธเจ้าแล้วด้วยการปฏิบัติธรรม
และโยมก็ได้รับผลคือความสุข พระพุทธองค์ตรัสสอนว่า ‘**ธมฺโม
สุจิตฺตโม สุขมาวหาติ-ธรรมที่ประพฤติดีแล้ว นำมาซึ่งความสุข**
ความสุขที่เกิดจากการประพฤติปฏิบัติธรรมเป็นความสุขที่บริสุทธิ์
เพราะไม่เจือปนด้วยทุกข์”

“จริงครับหลวงตา ความสุขอย่างอื่นนั้นมักจะปนด้วยทุกข์
อย่างเช่น เราชอบกินปลา ขณะที่กินก็มีความสุข แต่พอก้างปลา
ติดคอ ความทุกข์วิ่งเข้ามาแล้ว” นายต๋อยยกตัวอย่าง นายขุนทอง
รู้สึกว่่าเรื่องที่เขาคูยกกันนั้นชักจะน่าเบื่อขึ้นทุกที จึงชวนแม่จวนไป
หาอะไรกิน หลังจากนั้นค่อยมานั่งมองพ่อหนุ่มรูปงามคนนี้

“ผมเห็นด้วยกับพี่ต่อครับหลวงตา เพราะผมเคยมี

ประสบการณ์มาแล้ว” นายต้อมเอ๋ยขึ้นบ้าง

“ประสบการณ์อะไร เล่าให้หลวงตาฟังได้หรือเปล่า”
ท่านพระครูถาม บัดนี้อាកการปวดกันหายไปแล้ว อាកการปวดใจหาย
ไปก่อนตอนที่นางจำแลงลากลับ คงเหลือแต่อาการคัน การได้
สนทนากับคบหบดีและครอบครัวของเขาทำให้ท่านลืมคันไปได้
ชั่วขณะ

“ได้ครับ คือเมื่อเดือนที่แล้วเป็นวันเกิดผม ผมก็พาเพื่อนๆ
ไปเลี้ยง พวกเขาอยากกินอาหารทะเล ผมก็พาไปกินที่ร้านอาหาร
ซีฟู้ดที่อ่าวกระเบน พวกเราก็กินกันอย่างเอร็ดอร่อย เสร็จแล้วก็พา
กันกลับ ยังไม่ทันจะถึงบ้านก็ปวดท้องกันทั้งคันรถ คือเราไปกิน
ห้าคนครึ่งหลวงตา นั่งรถคันเดียวกัน ผมเป็นคนขับ พอปวด
จนจะทนไม่ไหว พวกเราก็มองหาที่ถ่ายทุกข์กัน แต่ก็หาไม่ได้เพราะ
รถติดมาก ครั้นจะจอดไว้กลางถนนแล้ววิ่งเข้าร้านค้าข้างทาง ก็ทำ
ไม่ได้อีก แล้วก็เลยเกิดเรื่องใหญ่ คือทุกคนถ่ายรดทางเกงกัน รด
ผมจึงเหม็นคลุ้งเลยครับ แล้วก็เหม็นติดทนนานมาก ผมเอาไป
อัดฉีดหลายครั้งกลิ่นก็ยังไม่หมด พวกผมปรับทุกข์กันว่าตั้งแต่เกิด
มายังไม่เคยทุกข์ครั้งไหนเท่าครั้งนั้น ทำเอาผมขยาดอาหารทะเล
มาจนบัดนี้”

“หลวงตาขอลาถามหน่อยว่า วันเกิดของหนูที่หนูพาเพื่อนไป
เลี้ยงนั้นนะ คุณแม่ว่าอย่างไรบ้าง” ท่านพระครูถาม ท่านยังคงเรียก
สามหนุ่ม ว่า ‘หนู’ เหมือนที่เคยเรียกแม้ว่าพวกเขาจะโตเป็นผู้ใหญ่
กันแล้ว

“แม่ไม่ว่าอะไรครับแถมให้เงินผมด้วย”

“หนูไม่ได้พาคุณแม่ไปเลี้ยงหรือหรือ”

“ผมลืมคิดไปครับหลวงตา” ตอบเสียงอ่อย

“เอาละ แล้วก็แล้วไป คราวหน้าหนูอย่าลืมนะ ก่อนจะเลี้ยงเพื่อน ต้องเลี้ยงคุณแม่ให้อิ่มก่อนเพราะวันเกิดของเราคือวันตายของคุณแม่”

“หมายความว่าอย่างไรครับ” เขาไม่เข้าใจ

“หมายความว่าวันที่ลูกเกิดนั้นอาจเป็นวันที่แม่ต้องตาย เพราะความทุกข์ทรมานในการคลอดลูกนะซี หลวงตาเคยเป็นหมอต้าแยะนะ ถึงได้รู้ใจล่ะว่า คนเป็นแม่นั้นเวลาจะคลอดลูกแต่ละทีมันทุกข์สาหัสเพียงใด หลวงตาถึงสงสารคนมีครรภ์ทุกคน”

“หลวงตาเป็นหมอต้าแยะตอนไหนครับ ตอนบวชแล้วหรือยังไม่ได้บวช” นายตั้งถามอย่างสนใจ

“ตอนอายุสิบหก แล้วก็ยังไม่ได้บวช อยากฟังไหมหลวงตาจะเล่าให้ฟัง”

“อยากครับ” สามหนุ่มตอบพร้อมกัน เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงเล่าประสบการณ์ตอนทำคลอดพี่สาวให้คนทั้งห้าฟังเล่าจบสามหนุ่มก็คลานเข้ามากราบที่ตักของมารดา นางกิมเอ็งซาบซึ่งใจถึงกับมีน้ำใสๆเอ่อขึ้นที่หน่วยตาทั้งสองข้าง

“เพราะอย่างนี้แหละ หลวงตาถึงบอกว่าก่อนจะเลี้ยงเพื่อน ต้องเลี้ยงคุณแม่ให้อิ่มเสียก่อน หนุยังดีนะที่แค่ขอเงินคุณแม่ไปเลี้ยงเพื่อน บางคนนะเขาพาเพื่อนมากินเลี้ยงที่บ้านแล้วใช้แม่ทำกับข้าวให้เพื่อนกิน หนูอย่าทำอย่างนั้นนะ บาบมากเลย แล้วก็ต้องรับกรรมด้วย หลวงตาเคยเห็นมาแล้ว คนที่ทำเช่นนั้นรับรองทำมาหากินไม่ขึ้น หลวงตาจะยกตัวอย่างให้ฟังสักรายหนึ่ง เป็นคนสิงห์บุรีนี่เอง ดูเหมือนจะอยู่อำเภอบางระจัน หนุ่มคนนี้เขาอยู่กับแม่สองคน พ่อเขาตายตั้งแต่เขายังเป็นเด็ก แม่ก็ไม่ยอมแต่งงานใหม่ สู้อดทนเลี้ยงลูกมาคนเดียว ส่งเรียนจนถึงปริญญาโท พอปิดเทอมลูกชาย

ก็พาเพื่อนมาที่บ้าน พอตื่นรุ่งขึ้นเป็นวันเกิดของเขา เขาก็สั่งให้แม่ทำกับข้าวเลี้ยงเพื่อน กำชับกำชาว่าให้ทำสุดฝีมือเลยนะ ฝ่ายแม่ก็ทำอย่างตั้งอกตั้งใจด้วยความที่รักลูก แต่คนบ้านนอกทำอาหารคงจะสู้คนกรุงเทพฯ ไม่ได้มั้ง พอลูกชายและเพื่อนๆ ชิมก็พากันบ่นว่าไม่อร่อย โดยเฉพาะลูกชายนั้นถึงกับตะคอกใส่แม่ต่อหน้าเพื่อนๆ ว่า ขอประทานโทษนะที่หลวงตาพูดไม่สุภาพ คือแม่เขามาเล่าให้หลวงตาฟังนะ เล่าไปร้องไห้ไป เขาบอกลูกชายตะคอกใส่หน้าเขาว่า ‘แกจะตายห่าแล้ว ทำกับข้าวแค่นี้ยังไม่เป็นสับปะรดหมาแตกเชิญแตกไปคนเดียวเถอะ’ ว่าแล้วก็ชวนเพื่อนๆ ไปกินที่ร้านในตัวอำเภอ แม้จะนั่งกอดเขาร้องไห้เลย เขามาเล่าให้หลวงตาฟัง หลวงตาก็คิดว่าคนที่ทำกับข้าวแบบนี้เป็นบาปเป็นกรรมติดตัว เขาจะต้องไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต ทำอะไรก็ไม่เจริญ เพราะหลวงตาเคยเห็นมาหลายรายแล้ว ก็จริงอย่างที่หลวงตาคิด เพราะหลังจากนั้นอีกสองปี แม่เขาก็มาเล่าให้หลวงตาฟังว่า พอลูกเขาจบปริญญาโท ก็ได้สอบบรรจุเป็นข้าราชการครูในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง ทำงานได้ไม่ถึงปีก็ถูกไล่ออก ก็ไปสมัครเป็นครูโรงเรียนราษฎร์ อยู่ได้ไม่ถึงปีก็ถูกไล่ออกอีก เลยต้องไปทำงานบริษัท หลวงตาก็นึกในใจว่า เดี่ยวก็ต้องถูกไล่ออกอีกเพราะกรรมที่ทำให้แม่ต้องน้ำตาตก แล้วก็จริงเสียด้วย เพราะต่อจากนั้นอีกไม่กี่เดือน แม่เขาก็มาบอกหลวงตาว่าลูกชายถูกไล่ออกจากงานบริษัทแล้ว เขาขอให้หลวงตาช่วยฝากงานให้ลูกชายเขาด้วย”

“แล้วหลวงตาช่วยเขาไหมครับ” นายตั้งถาม

“ช่วยไม่ได้หรอกหนู เพราะหลวงตาเห็นว่าถ้าฝากก็ต้องถูกเขาไล่ออกอีกเพราะกรรมที่ทำไว้กับแม่ ในที่สุดเขาก็เลยกลายเป็นคนเลเฟลลาดพาด ทำอะไรไม่ประสบความสำเร็จสักอย่างเดียว

นี้แหละ พวกหนูจำไว้สอนลูกสอนหลานได้เลย ว่าลูกที่อกตัญญูต่อพ่อแม่ทำมาหากินไม่ขึ้น”

“แต่พวกผมไม่เคยอกตัญญูต่อพ่อแม่ ไซ้ไหมครับป้า ไซ้ไหมครับแม่” นายต่อมถามบิดาและมารดา

“ป้าไซ้คดีที่มีลูกน่ารัก ลูกปากตัญญูทุกคนเลย” คหบดีชมลูกชายทั้งสามคน นางกิมเอ็งจึงเสริมว่า

“ถ้าไม่ได้หลงพ่อช่วยเหลือ ครอบครัวยุโรปของเราคงไม่เจริญรุ่งเรืองอย่างนี้” หล่อนอดมิได้ที่จะคิดย้อนไปถึงอดีตเมื่อห้าหกปีก่อนที่สามีหล่อนประกอบมิจฉาอาชีพด้วยการเป็นเอเยนต์ค้ายาเสพติดติดจนทำให้ลูกชายคนโตต้องมารับกรรม

“เป็นบุญของโยมเองนั่นแหละ เพราะโยมกับครอบครัวพากันสร้างคุณงามความดีให้กับตัวเอง ทำดีก็ต้องได้ดี ถ้าโยมไม่พากันสร้างคุณงามความดีแล้วจะได้ดีที่ไหน จะเอาคุณงามความดีมาจากที่ไหน คุณงามความดีไม่มีขาย อยากได้ต้องสร้างต้องทำเอาเอง คนสมัยนี้เขาไม่ค่อยชอบสร้างคุณงามความดีกัน ประเทศไทยมีพลเมืองกว่าสามสิบล้าน แต่จะหาคนสร้างคุณงามความดีสักแสนก็ยังยาก อย่าย่ำแต่ญาติโยมเลย แม้แต่พระสงฆ์องค์เจ้าก็ไม่สร้างคุณงามความดีกัน นอกจากไม่สร้างคุณงามความดีแล้วยังสร้างความเลวร้าย แย่งตำแหน่ง แย่งสมณศักดิ์กัน พระดีถูกใส่ร้าย พระเลวได้อำนาจในการปกครองสงฆ์ แต่ในที่สุดก็หนีไม่พ้นกรรม นำสังเวทใจเหลือเกิน” ท่านนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวัดมหาธาตุที่ท่านเจ้าคุณพระพิมลธรรมถูกใส่ร้ายป้ายสีถึงขั้นถูกบังคับให้ลาสิกขาบุคคลผู้อยู่เบื้องหลังมีทั้งพระและคฤหัสถ์ ครั้นกรรมมาให้ผลคนเหล่านั้นก็มีอันเป็นไป ไม่ว่าจะมียศตำแหน่งหรือสมณศักดิ์สูงส่งเพียงใด ก็หารอดพ้นจากเวรที่ทำกรรมที่ก่อไม่

บรรดาลูกศิษย์ลูกหาเริ่มทยอยกันมาเยี่ยมไข้ท่านพระครู

มากขึ้น คหบดีและครอบครัวจึงถือโอกาสกราบลา ไม่ลืมนัดที่จะลา
โยมเตียงด้วย

“เจริญสุขนะโยมนะ หมั่นเจริญพระกรรมฐานสร้างความ
ดีให้ตัวเอง อย่าได้ทิ้งการปฏิบัตินะหนูนะ” ท่านให้พรคหบดีและ
ครอบครัวพร้อมทั้งย้าเตือนชายหนุ่มทั้งสามมิให้ทิ้งการปฏิบัติ

“แล้วผมจะหาโอกาสพาครอบครัวมากราบเยี่ยมหลวงพ่อกับ
อีกนะครับ” คหบดีกล่าว พอดีกับนายขุนทองพาแม่จวนกลับเข้า
มา ครั้นเห็นหนุ่มรูปหล่อกำลังจะกลับ นายขุนทองก็กระวีกระวาด
เข้ามาทักทาย “จะกลับแล้วหรือฮะ แหม ขุนทองยังไม่ทันได้คุย
ด้วยเลย” เขาพูดกับนายต่อ ฝ่ายนั้นพูดในใจว่า “ผมไม่เคยคิดอยาก
คุยกับคุณ สาธุ มาคราวหน้าขออย่าให้พบนายคนนี้เลย”

เห็นชายหนุ่มไม่พูดด้วย นายขุนทองก็ยังถือด้วยการเดิน
ไปส่งถึงรถ คหบดีนึกขึ้นได้ว่าควรจะถวายปัจจัยท่านพระครูไว้ใช้
จ่ายในการรักษาพยาบาล จึงนำเงินใส่ซองสองหมื่นบาทแล้วชวน
สมาชิกพากันกลับไปยังห้องพิเศษ นายขุนทองเดินตามมาด้วย
พยายามจะเดินคู่กับนายต่อ หากเขากลับเดินกลางโดยมีนายต่อม
กับนายตั้งเดินชนาบข้าง

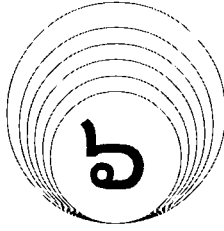
“โยมลืมนะไรไว้หรือ” ท่านพระครูทักทายเมื่อคนทั้งห้า
เข้ามาราบอีกครั้ง

“ลืมนถวายปัจจัยหลวงพ่อกับ ผมขอถวายปัจจัยสองหมื่น
ถวายส่วนตัวนะครับ ไม่ได้ถวายเป็นของสงฆ์ หลวงพ่อก็ได้เก็บ
ไว้เป็นค่ารักษาพยาบาล” เขาอธิบาย

“เจริญพร ขออนุโมทนาในกุศลจิตของโยมและครอบครัว
ที่อุตสาหะพากันมาเยี่ยมอาตมาแล้วยังถวายปัจจัยไว้ใช้สอย” ท่าน
รับประเคนพร้อมทั้งกล่าวอนุโมทนา คนทั้งห้าลาแม่จวนแล้วจึงเดิน

ไปที่รถ นายขุนทองเดินกลับไปส่งอีก ชายหนุ่มท่องไว้ในใจว่า “ดีที่
เท่านั้นที่ครองโลก”

ตกกลางคืน ท่านพระครูสวดพระธรรมจักรอีกเป็นคืนที่สอง
เพราะท่านตั้งใจไว้ว่าจะสวดทุกคืนจนกว่าจะออกจากโรงพยาบาล
คืนนี้นายสมชายมานอนเฝ้า ส่วนนายขุนทองต้องกลับไปนอนวัด
เพราะเขาให้เฝ้าได้คนเดียว สวดมนต์เสร็จท่านก็ตั้งใจจะพักผ่อน
หลับนอนเพราะวันนี้ต้องรับแขกทั้งวัน กลุ่มสุดท้ายเพิ่งจะลากลับ
ไปตอนสามทุ่มเพราะโรงพยาบาลจะปิด ท่านนอนไม่หลับเพราะคืน
ส่วนที่ใส่เสื้อ รู้สึกทรมานนัก พยายามข่มตาให้หลับจะได้หนีความ
คัน พอจะเคลิ้ม ๆ สติสัมปชัญญะก็มากกระชิบที่ข้างหูว่า “ต้องคืนไป
จนกว่าเขาจะเอาเสื้อออก” “อีกนานไหม” ท่านถามสติสัมปชัญญะ
“ไม่นานหรอก แค่ ๕๑ วัน” “สงสัยเราคงตายก่อน” ท่านประชด
“ไม่ตายหรอกนะ พญายมราชไม่ปล่อยให้ตาย รู้ไหมนี่เป็นกรรม
อะไร” “กรรมอะไรละ” ท่านย้อนถาม งั้นก็ฟังให้ดีนะ “นี่เป็นกรรม
ที่ท่านผลักด้วยเท้าจนตาแก่ขี้เมาตกลงไปในแม่น้ำลพบุรี ต้องคืน
ยุบยับอยู่ในพงหญ้าทั้งคืน รุ่งขึ้นตอนบ่ายถึงขึ้นมาได้ แก่โกรธ
มากและเที่ยวไปเล่าให้คนแถวนั้นฟังว่า ‘ไม่รู้ใครมันถีบกลงไปใน
น้ำ กว่ากูจะขึ้นมาได้ก็ตั้งวันกับคืนหนึ่ง ขอให้มันรีบเวรรับกรรมนี้
ไป’ ตอนนี้น่าท่านกำลังรับกรรมนะ ตอนรถตกเหวท่านก็ใช้เขาไป
ที่นี้แล้วที่ถูกขวางจนหิวววม เต่าบอกไว้ใช่ไหมว่า การใช้กรรม
แค่ครั้งเดียวหาหมดไม่ เอาละ ที่นี้ก็หลับซะ พรุ่งนี้ค่อยตื่นขึ้นมา
คืนใหม่ บ้ายบาย”

พระอรเห

วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๖๑ หนังสือพิมพ์เกือบทุกฉบับในประเทศไทยลงข่าวหน้าหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องของเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง ท่านพระครูจึงกลายเป็นบุคคลผู้มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วประเทศ และเกือบจะทั่วโลก ทั้งนี้เพราะหนังสือพิมพ์ในประเทศไทยนั้น นอกจากเสนอข่าวเป็นภาษาไทยแล้ว ยังมีฉบับที่เสนอข่าวเป็นภาษาอังกฤษและภาษาจีนอีกด้วย

เช้าวันนี้ผู้คนจึงหลั่งไหลกันมาจนแน่นโรงพยาบาล พ่อค้าแม่ขายถือโอกาสนำสินค้าพื้นเมือง เช่น ปลาย่าง ปลาเค็ม ข้าวซ้อมมือ และผักต่างๆมาหน้าโรงพยาบาล คนที่มาจึงมีของติดไม้ติดมือกลับไปบ้าน ท่านพระครูก็ต้องเล่าเรื่องอุบัติเหตุรถคว่ำวันละหลายรอบจนจำได้ขึ้นใจ แรกๆก็เล่าอย่างละเอียดเหมือน 'เรียงความ' ครั้นต้องเล่าบ่อยๆจึงค่อยๆย่อลงกลายเป็น 'ย่อความ' และคนที่ฟังมากที่สุดมีอยู่ ๔ คน คือ แม่จวน โยมเตียง นายสมชาย และนายขุนทอง นายสมชายอดรนทนไม่ได้ ถึงกับพูดสัพยอกว่า

“อัดเทปไว้ดีไหมครับหลวงพ่อ เวลาคนมาผมจะได้เปิดให้ฟัง หลวงพ่อจะได้ไม่ต้องใช้เสียงมาก และที่สำคัญที่สุดก็คือ คนที่มา

เขาจะได้ฟังในปริมาณที่เท่าเทียมกัน ความยุติธรรมจะเกิดขึ้น”

“เอ็งว่าข้าไม่ยุติธรรมยังงี้”

“ก็หลวงพ่อเล่าแบบเรียงความบ้าง ย่อความบ้าง ถ้าเป็นสาว ๆ สวย ๆ หลวงพ่อก็เล่าแบบเรียงความ พอคนแก่มาก็เล่าแบบย่อความ” ชายหนุ่มใส่ใคล้อย่างตั้งใจ

“มันจะมากไป มันจะมากไป เรื่องอะไรเอ็งมาใส่ใคล้ป้ายความให้ข้า” ท่านทำที่เป็นโกรธ

“ไม่ได้ใส่ใคล้ไม่ได้ป้ายความอะ หนูเป็นพยานได้ หลวงลุงลำเอียงจริง ๆ นั้นแหละ” นายขุนทองให้ความร่วมมือกับ ‘ลูกพี่’ เพื่อหาเรื่องท่านพระครู ร้อนถึงแม่จวนต้องมาห้ามทัพ

เด็กหนุ่มคนหนึ่งเดินเข้าเข้ามาหา มือทั้งสองประคองพระพุทธรูปปางมารวิชัยขนาดหน้าตักกว้าง ๙ นิ้ว ชายหญิงวัยกลางคนคลานตามเขามา วางพระพุทธรูปไว้ทางขวามือแล้วจึงกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง ชายหญิงวัยกลางคนก็กราบแบบเดียวกัน

“หลวงปู่ครับ พ่อกับแม่พาผมมาให้หลวงปู่สะเดาะเคราะห์ครับ” หนุ่มน้อยกราบเรียน

“ทำไมถึงต้องเป็นหลวงปู่ล่ะ หนูไม่เห็นหอรอกหรือว่าหลวงปู่เองก็มีเคราะห์ เห็นไหมถูกใส่ใคล้ไปครึ่งตัวเลย ขนาดเคราะห์ของตัวเองหลวงปู่ยังสะเดาะให้ไม่ได้ แล้วจะไปสะเดาะเคราะห์ให้หนูได้อย่างไร” ท่านพูดอย่างอารมณ์ดี แต่เด็กหนุ่มไม่เข้าใจ คิดว่าท่านดู จึงถึงกับหน้าเหลือง หันไปมองบิดามารดา ตาละห้อย คนเป็นแม่รู้สึกสงสารลูกชาย จึงกราบเรียนว่า

“คืออย่างนี้เจ้าคะหลวงพ่อ ดิฉันไปดูหมอมมา เขาบอกว่าลูกชายดิฉันกำลังมีเคราะห์ ต้องสะเดาะเคราะห์ด้วยการเข้า

พระพุทธรูปไปถวายพระอรหันต์”

“ต้องออกเสียงว่า อะ - ระ - หันต์ ไม่ใช่ ออ - ระ - หันต์”
ท่านพระครูพูดชัดขึ้น

“เจ้าคะ คือหมอดูเขาบอกให้เข้าพระพุทธรูปไปถวายพระอรหันต์ ดิฉันก็ไปเข้าพระพุทธรูปมาจากเสาชิงช้า แต่หาพระอรหันต์ไม่ได้ หามาสองเดือนแล้วเจ้าคะ คนแถวบ้านเขาแนะนำว่า ถ้าจะหาพระอรหันต์ต้องไปแถวภาคอีสาน ดิฉันกับสามีและลูกก็ไปมา ก็ไม่เจอพระอรหันต์ เพราะหลงพ่อ หลงปู่ที่คนเขาแนะนำให้ไปหา ท่านก็บอกว่าท่านไม่ใช่พระอรหันต์ ดิฉันก็อ่อนใจ สงสารลูกก็สงสาร พอตีเมื่อเช้าอ่านหนังสือพิมพ์ จึงรู้ว่าพระอรหันต์มาอาพาธอยู่ที่โรงพยาบาลจังหวัดสิงห์บุรี เลยพากันรีบมานี้แหละเจ้าคะ”

“เสียใจด้วยนะโยม อาตมาไม่ใช่พระอรหันต์ อาตมาเป็นพระอรหันต์ต่างหาก”

“คงจะแทนกันได้นะเจ้าคะ เหม กับ หัน ก็ความหมายคล้ายๆกัน ดิฉันครั้นที่จะไปตามหาพระอรหันต์แล้ว ขอสะเดาะเคราะห์กับพระอรหันต์แล้วกัน หรือคุณจะทำยังไง” หล่อนขอความเห็นจากสามี

“ผมเห็นด้วย แล้วผมก็เชื่อว่าท่านเป็นพระอรหันต์อย่างที่หนังสือพิมพ์ลงข่าว หนังสือพิมพ์คงไม่โกหกหรอก เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ผมเชื่ออย่างแน่นแฟ้นว่าท่านเป็นพระอรหันต์ก็คือท่านจะไม่ยอมพูดว่าท่านเป็น เข้าสูตร ‘คนเป็นไม่พูด คนพูดไม่เป็น’ เขาบอกสูตรสำหรับตรวจสอบความเป็นอรหันต์ที่ได้ยินได้ฟังมา

“ตกลงหลวงปู่สะเดาะเคราะห์ให้ผมนะครับ ไม่เช่นนั้นพ่อ

กับแม่จะต้องพาผมตระเวนไปอีกร้อยเอ็ดเจ็ดเจ็ดย่านน้ำเพื่อตามหาพระอรหันต์” เด็กหนุ่มพูดจាន่าสงสาร

“หนูจะเอาอย่างนั้นหรือ” ท่านพระครูถามเพื่อความแน่ใจ

“ครับ ผมจะได้หมดเคราะห์และจะได้หมดเรื่องหมดราวไปเสียที” เสียงที่พูดบ่งบอกว่ารำคาญเต็มที่แล้ว

“งั้นก็ตกลง หลวงปู่จะสะเดาะเคราะห์ให้ แล้วหมอดูเขาบอกมาหรือแปลว่า จะต้องทำพิธีอะไรบ้าง ที่ถามเพราะหลวงปู่ไม่ค่อยได้ทำอย่างนี้” มารดาของเด็กน้อยชิงตอบว่า

“ไม่ต้องมีพิธีอะไรเจ้าคะ เขาบอกแค่จะให้เข้าพระพุทธรูปปางมารวิชัย ขนาดหน้าตักกว้าง ๙ นิ้ว ไปถวายพระอรหันต์ก็ถือว่าหมดเคราะห์แล้ว”

“แหม หมดง่ายจริง แบบนี้เองพระพุทธรูปถึงได้ขายดิบขายดี” ท่านพูดยิ้มๆ

“ถ้าอย่างนั้น ให้นำเอาพระพุทธรูปประเคนท่านเลย” หล่อนสั่งบุตรชาย

“เดี๋ยวก่อน ต้องกล่าวคำถวายก่อน กล่าวเป็นหรือเปล่า” ท่านถามสามพ่อแม่ลูก ทุกคนตอบพร้อมกันว่าไม่เป็น ซึ่งก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาของชาวพุทธยุคนี้ที่ไม่รู้อะไรมากนัก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องพิธีกรรมหรือหลักธรรมคำสอน

“ถ้าอย่างนั้นก็ให้ลูกศิษย์หลวงปู่กล่าวนานะ แล้วหนูว่าตามญาติโยมทั้งหลาย ใครอยากได้บุญก็ให้ร่วมถวายพระพุทธรูปกับโยมพ่อแม่ลูกด้วย” ญาติโยมที่นั่งอยู่ต่างพากันดีใจที่จะได้บุญโดยมิต้องเสียเงินเสียทอง จึงพากันประนมมืออย่างตั้งใจ และพร้อมที่จะว่าตามลูกศิษย์วัด แม่จวน โยมเตี้ย และนายขุนทองก็ประนมมือด้วย

นายสมชายจึงทำหน้าที่ทายก โดยการสั่งด้วยเสียงที่ค่อนข้างดังว่า “ก่อนถวายต้องกล่าวคำบูชาพระและกราบพระเสียก่อนว่าพร้อมๆกัน อมินา สักการณะ พุทฺธัง ปุเชมิ, อมินา สักการณะ ธัมมัง ปุเชมิ, อมินา สักการณะ สังฆัง ปุเชมิ, อะระหัง สัมมาสัมพุทฺโธ ภาคะวา พุทฺธัง ภาคะวันตัง อะภิวาเทมิ (กราบ) สวากขาโต ภาคะวะตา ธัมโม ธัมมัง นะมัสสามิ (กราบ) สุปะฏิบันโน ภาคะวะโต สวาจะกะสังโฆ สังฆัง นะมามิ (กราบ)” เมื่อบูชาพระ กราบพระแล้วจึงบอกอีกว่า “ต่อไปตั้งนะโม ๓ จบ ว่าพร้อมๆกัน นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ”

“ต่อไปเป็นคำถวายพระพุทธรูปพร้อมคำแปล ให้ว่าตามผมดังต่อไปนี้” แล้วคนทำหน้าที่ทายกจึงกล่าวนำ ให้คนอื่นๆว่า ตามที่สละวรรค คำถวายพระพุทธรูปและคำแปล มีดังนี้

อิมัง ภันเต พุทธะรูปัง สังฆัสสะ โอโณชะยามะ
อายุระติง สาสะนัสสะ อะติโรจะนายะ จะ ถาวะรายะ จะ
สาธุ โน ภันเต สังโฆ

อิมัง พุทธะรูปัง ปะภุคคัณหาตุ อัมหากัง
ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ข้าแต่ท่านทั้งหลายผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย
ซึ่งพระพุทธรูปนี้ แก่พระสงฆ์ เพื่อความรุ่งเรือง และเพื่อความถาวร
แห่งพระศาสนาต่อไป

ข้าแต่ท่านทั้งหลายผู้เจริญ ขอพระสงฆ์จงรับซึ่งพระพุท
ธรูปนี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์และความสุข แก่ข้าพเจ้า
ทั้งหลาย สิ้นกาลนาน เทอญฯ

กล่าวคำถวายเสร็จแล้ว นายสมชายจึงบอกให้เด็กหนุ่ม
ประเคนพระพุทธรูปแด่ท่านพระครู เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงรับด้วย
มือข้างที่เคลื่อนไหวได้ แต่พระพุทธรูปนี้หนักมากกว่ากำลังแขน
ของท่าน ท่านจึงเรียกนายสมชายมารับแทน ส่วนท่านเพียงแต่ใช้
มือสัมผัสพระพุทธรูปพอเป็นพิธีเท่านั้น ครั้นมองหน้าคนประเคน
ก็พบว่าคอของเขาไม่มีศีระะตั้งอยู่ จึงปริกรรมในใจว่า ‘สมปฏิบัติงาม
สมปฏิบัติงาม’ เพื่อต่อหัวให้เขา ปริกรรมอยู่เป็นนาน ศีระะจึงมา
ตั้งอยู่บนคอดั้งเดิม ท่านรู้ว่าเด็กหนุ่มกำลังมีเคราะห์จริงดังที่หมอ
ดูทำนาย หากก็ยังไม่แน่ใจว่าหมอดูรู้จริง ๆ หรือว่าเพียงแค่เอาถูก
เท่านั้น ท่านอยากรู้ความเป็นมาของเด็กหนุ่มว่ามีเวรมีกรรมอันใด
จึงวานให้ ‘เห็นหนอ’ ช่วยตรวจสอบ และแล้วก็ได้รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง
จึงต้องช่วยอบรมปมนิสัย

“หนูที่ชอบเถียงพ่อเถียงแม่คำไม่ตกปากเลยใช่ไหม ถู่ว่า
เป็นลูกโทษ พ่อแม่ตามใจก็เลยเกกมะเหรกเกเร ไม่ยอมเรียนหนังสือ
ชอบคบเพื่อนที่เกเรเหมือนกัน แล้วก็เคยทำให้พ่อแม่ น้ำตาตกมา
หลายครั้ง ใช่หรือเปล่า นี่แหละเวรกรรมที่ทำกับพ่อแม่ หนูถึงได้มี
เคราะห์ี่โง่ละ ถูกหรือเปล่า ที่หลงปู่พูดมานี้ถูกไหม ขอให้ตอบมา
ตามตรงแล้วหลงปู่จะช่วยสะเดาะเคราะห์ให้ ถ้าโกหกไม่ช่วยนะ”

“ก็หลงปู่ช่วยสะเดาะเคราะห์ให้ผมแล้วนี่ครับ” พูดเสียง
อ่อย เพิ่งจะรู้สึกกรักตัวกลัวตายขึ้นมาเดี๋ยวนี้เอง

“แค่นั้นยังไม่หมดหรอก ที่หลงปู่เห็นนะ หัวหนูไม่มีแล้ว
หัวขาดแล้วนะ ถ้ายังไม่กลับเนื้อกลับตัวต้องตายอย่างแน่นอน”

“หรือครับ หลวงปู่ช่วยผมด้วยเถอะครับ ผมกลัว” เขารีบ
บอก หลวงปู่พูดเหมือนกับที่หมอดูพูดทุกอย่าง ทำให้เขาเชื่อมั่น
ว่าที่เขา มีเคราะห์ี่เพราะทำกรรมไว้กับพ่อแม่เหมือนกับหมอดูและ

หลวงปู่พูด ข้างฝ่ายมารดาของเขานั้นถึงกับร้องไห้ด้วยความ เป็น
ห่วงลูก

“หลวงพ่อบอกเหมือนกับหมอดูทุกประการเลยเจ้าคะ แล้ว
ความจริงก็เป็นอย่างนั้น คือลูกเขาทำให้ดิฉันน้ำตาตกมาหลายครั้ง
หลายหน แต่ดิฉันก็ไม่โกรธเคืองอะไรเพราะมีลูกอยู่คนเดียว พ่อ
เขาก็กลุ้มใจมาก บางครั้งก็ถึงกับน้ำตาตกเหมือนกัน แต่เราสอง
คนก็ไม่โกรธลูกนะเจ้าคะ หลวงพ่อช่วยชีวิตเขาด้วย อย่าให้เขาตาย
เลยนะเจ้าคะ” หล่อนอ้อนวอน ท่านพระครูรู้สึกสงสารคนเป็นพ่อ
แม่ ถึงท่านจะไม่เคยเป็นพ่อคนแม่คน แต่ก็เข้าใจหัวใจของพ่อแม่
ดี ว่ารักและหวังดีต่อลูกเพียงใด

“แต่วิธีสะเดาะเคราะห์ของอาตมาไม่เหมือนกับที่หมอดูบอก
มานะ อย่างไรก็ตาม อาตมาขอชมเชยว่าหมอดูคนนี้ดูแม่นจริง
ปกติอาตมาจะไม่เชื่อหมอดูและไม่สนับสนุนให้ใครไปดูหมอดู เพราะ
หมอดูไม่ใช่ที่พึ่งที่แท้จริง พระพุทธเจ้าทรงสอนให้พึ่งตัวเอง ตัวเอง
เท่านั้นจึงจะเป็นที่พึ่งให้ตัวเองได้ แต่เอาละ ในเมื่อหมอดูเขาเกิด
ตายตรงกับที่อาตมารู้ โยมก็เชื่อหมอดูได้ แต่ถ้าต้องการให้ลูก
หมดเคราะห์ห้อย่างแท้จริงก็ต้องทำตามที่อาตมาแนะนำ”

“หลวงพ่อบอกมาเถิดเจ้าคะว่าจะให้พวกเราทำอะไร เรา
สามคนยินดีทำทุกอย่าง ใช่ไหมลูก” ประโยคหลังหล่อนถามลูกชาย
ส่วนสามีนั่นไม่ต้องถาม เพราะเขาอยู่ในโอวาทของหล่อนทุก
ประการมานานแล้ว

“ครับแม่ หลวงปู่ต้องช่วยผมนะครับ ผมยังไม่อยากตาย ถ้า
ผมตายใครจะหาเลี้ยงพ่อแม่ยามที่ท่านแก่เฒ่า” เขาพูดออกมาจาก
ใจจริง เพิ่งจะรู้จักกับความกตัญญูในวันนี้เอง ก่อนหน้านั้รู้จักแต่
ความอกตัญญู

“เออละ ถ้าเช่นนั้นหลวงปู่ก็จะบอกหนูว่าหนูจะต้องเข้า
กรรมฐานตั้งแต่วันนี้ ต้องเข้าให้ครบ ๗ วัน และตั้งใจปฏิบัติอย่าง
เต็มที่ ไม่พูดไม่คุยกับใคร ต้องถือคติ ‘กินน้อย นอนน้อย พุดน้อย
ทำความเพียรมาก’ หนูจะทำได้ไหม ถ้าทำได้จึงจะหมดเคราะห์ และ
จะมีชีวิตยืนยาวจนได้เลี้ยงพ่อแม่ยามแก่เฒ่า ทำได้ไหม”

“ได้ครับหลวงปู่ ผมจะพยายามอย่างเต็มที่ ต่อไปนี้ผมจะ
กลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี เป็นลูกที่ดี จะไม่คบเพื่อนไม่ดีอีกแล้ว
ผมให้สัญญากับหลวงปู่ครับ”

“ดีแล้ว ต้องมีสัจจะนะ พุดแล้วต้องทำให้ได้ เออละให้ไปที่
วัดนะ ไปบอกพระมหาบุญว่าหลวงปู่ให้มาเข้ากรรมฐาน” ท่านรู้
ว่าพระบัวเหี่ยวจะออกจากผลสมาบัติในวันพรุ่งนี้เวลาสิบเอ็ด
นาฬิกา และจะช่วยสอนพ่อหนุ่มคนนี้ ในช่วงที่ท่านยังอยู่ในสมาบัติ
ก็ให้พระมหาบุญดูแลเขาไปก่อน

“แล้วโยมสองคนละ จะปฏิบัติกับลูกไหม” ท่านถามสองสามี

ภรรยา

“ถ้าปฏิบัติจะช่วยเขาได้ไหมเจ้าคะ” คนเป็นแม่ถาม

“ได้ แต่ต้องช่วยตัวเองให้ได้ก่อน แล้วโยมละ” ท่านถาม
คนเป็นพ่อ

“ผมต้องกลับไปลาพักร้อนก่อนครับเพราะผมทำราชการ”

“ถ้าเช่นนั้นก็ให้เขาอยู่กับสองคนแม่ลูกก็ได้ อีกเจ็ดวันโยม
ค่อยมารับกลับ หรือจะลางานมาเข้าด้วยกันก็ได้ทั้งสองอย่าง”

“ครับ ผมคิดว่าผมเลือกอย่างแรกจะดีกว่า จะได้เก็บวันลา
ไว้เผื่อมีธุระจำเป็น” คนเป็นพ่อพูดอย่างคนที่คิดรอบคอบแล้ว

“ตามใจ จะทำอย่างนั้นก็ได้ เออละให้กลับไปวัดเลยนะ
ไปลูกไหม”

“ถูกครับ ตอนขามามาผมก็ขับรถผ่าน เห็นป้ายบอกทางเข้าอยู่ที่หน้าวัด”

“แต่เมื่อก่อนเป็นหลังวัดนะฮะ หน้าวัดติดแม่น้ำ พอตัดถนนสายเอเชีย หลังวัดเลยกลายเป็นหน้าวัด แล้วหน้าวัดก็กลายเป็นหลังวัด” นายขุนทองอธิบายโดยมิต้องมีคนเชิญ ใครเขาจะพูดอะไรกันเขาจะต้องขอมีส่วนร่วม ได้พูดพอหอมปากหอมคอก็พอใจแล้ว

สามคนพ่อแม่ออกกลับไปแล้ว ท่านพระครูยังต้องรับแขกต่อไปกระทั่งถึงเวลาฉันเพล นายสมชายขอร้องให้พวกเขาออกจนกว่าท่านจะฉันเพลเสร็จ และขอให้ออกไปรอข้างนอก มิฉะนั้นท่านก็จะคุยเพลินจนไม่ยอมฉันภัตตาหาร

“หลวงพ่อก็ไม่รู้สิเหนื่อยบ้างหรือครับ ผมเห็นพูดทั้งวันเหมือนไม่ใช่คนใช้” นายสมชายพูดขึ้นขณะจัดสำรับถวาย แม่จวนกับโยมเตียงกำลังช่วยกันปอกผลไม้ต่างประเทศที่คนนำมาถวาย ท่านพระครู

“นั่นซิฮะ หนูงี้เหนื่อยแทนหลวงลุงเลยละ” นายขุนทองรีบสนับสนุนลูกพี่ ท่านพระครูนึกหมั่นไส้หลานชาย จึงว่า

“ขอให้ได้เอี่ยวเถิดนะ เอ็งนี่ะ ไม่ว่าใครเขาจะพูดอะไรเอ็งต้องขอเอี่ยวด้วยทุกที”

“เป็นกำไรชีวิตโงะฮะ”

“แต่ข่าวว่าขาดทุนมากกว่า เพราะคนอย่างเอ็งยิ่งพูดก็ยิ่งขาดทุน”

“จะขาดทุนหรือได้กำไรมันก็เรื่องของหนู ไม่ใช่เรื่องของหลวงลุง เรื่องของหลวงลุงก็คือเตรียมตัวฉันภัตตาหาร เสร็จเรียบร้อยแล้วจะได้ทำหน้าที่รับแขกต่อ ถ้าอยู่ที่วัดหนูก็จะจัดตาราง

ให้ แต่อยู่โรงพยาบาลหนูทำไม่ได้ เพราะไม่ใช่ถิ่นของเรา เว้นแต่
ว่าหมอเขาจะสั่ง”

“เอ็งก็เป็นหมอเสียเองซิ” ท่านพระครูประชด

“อู๊ย ไม่เอาอะ เป็นหมอนะยากมาก ถ้าเป็นเมียหมอง่าย
กว่าเยอะ” ชายหนุ่มตอบ ก็ว่าจะเลี้ยงแลหาหมอง่ายสักคน เพื่อ
โชคดีอาจได้เป็นเมียหมอกับเขาบ้าง ถ้าไม่ได้เป็นเมียหลวง ขอเป็น
เมียน้อยก็ยังดี

“หลวงพ่อย่าไปเสียเวลากับมันเลย นิมนต์ฉันเพลเถอะ
ครับ ประเดี๋ยวต้องทำงานต่อ งานหนักเสียด้วย” นายสมชายนิมนต์

“นั่นซิ ทั้งหนักกายและหนักใจเลยเชียะ ว่าหนักกาย
เพราะถูกใส่เฟือกไว้ตั้งครึ่งตัว ส่วนหนักใจก็ตรงสงสารพวกที่มาเพื่อ
จะขอหวย พยายามซักไซ้ฉันจะเอาตัวเลขไปแทงหวยให้ได้ เธอ
สังเกตไหมบางคนพยายามจะให้ฉันพูดเป็นตัวเลขออกมา ไม่รู้จะ
ม गयाกันไปถึงไหน” ท่านพระครูรู้สึกอ่อนใจ

“ช่างเขาเถอะครับหลวงพ่อ คนแบบนี้มันมีทุกยุคทุกสมัย
นั่นแหละ อย่าวว่าแต่คนเลย ถึงพระก็ชอบเล่นหวย สมภารบางวัด
ต้องหมดเนื้อหมดตัวก็เพราะหวยนี้แหละ”

“เธอพูดอย่างนี้ทำให้ฉันนึกถึงสมัยที่จอมพล ป. เป็นนายก
รัฐมนตรี สมัยนั้นคนก็บ้าหวยกันเหมือนสมัยนี้แหละ มีทั้งหวย
รัฐบาลและหวยใต้ดิน หวยรัฐบาลสมัยนั้นเวลาชายเขาจะมีต้นข้าว
เขาจะให้คนซื้อเขียนข้อความอะไรก็ได้ให้เรียงเป็นแถวเดียวกัน
แล้วฉีกออกไปส่วนหนึ่ง เวลาถูกเขาก็จะเอาข้อความที่เขียนไว้มา
เรียงกัน แล้วก็ดูว่าลายมือเหมือนกันไหม ยกตัวอย่างเช่น เธอเขียน
ไว้ว่า ‘ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว’ เขาก็จะให้เธอไปสวนหลัง คือ ‘ทำชั่ว
ได้ชั่ว’ ถ้าเกิดถูก เขาก็จะเอามาต่อกับ ‘ทำดีได้ดี’ ถ้าลายมือเดียว

กันจึงจะรับเงินได้ เพราะฉะนั้นเวลาคนจะซื้อหอยรัฐบาล ก็ต้องมีคำขวัญมาเขียนหลังใบหอย คำขวัญที่ขึ้นชื่อในสมัยนั้นก็คือ ‘เชื่อผู้นำ ชาติเจริญ’ นี่เป็นคำขวัญของจอมพล ป. ทีนี้ก็มีคนคนหนึ่งแกเกลียดจอมพล ป. มาก ซึ่งก็เป็นเรื่องธรรมดาของผู้นำทุกยุคทุกสมัยที่ต้องมีคนรักบ้าง คนเกลียดบ้าง ตาคอนนี่แกไปซื้อหอย แกก็เขียนไว้ข้างหลังว่า ‘เชื่อผู้นำ ระยำทั้งชาติ’ ปรากฏว่าแกถูกรางวัลทีหนึ่ง แต่ไม่กล้ามารับเงินเพราะกลัวถูกจับในข้อหาตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์ต่อนายกรัฐมนตรี ฉะนั้นก็เสียตายเงินแทนแกเลย”
ท่านพระครูเล่าถึงเหตุการณ์ครั้งอดีต

“จะยากอะไรล่ะหลวงลุง ก็ลบ ‘ระยำทั้งชาติ’ ออกแล้วใส่ ‘ชาติเจริญ’ ลงไปก็สิ้นเรื่อง ไม่น่าโง่” นายขุนทองอดเอี้ยวตัวไม่ได้ตามนิสัยคนชอบแสดงความคิดเห็นเวลาที่คนอื่นเขาคุยกัน

“เขาไม่ได้โง่หรอก เจ้าขุนทอง ถ้าโง่ก็คงจะเป็นเอ็งนี่แหละ”

“เอาอีกแล้ว หลวงลุงตำหนุอีกแล้ว ทำไมถึงต้องเป็นหนูด้วยก็ไม่รู้” ชายหนุ่มบ่น แม่จวนหนึ่งฟังมานาน หากปล่อยให้พระลูกชายต่อล้อต่อเถียงกับหลานชายต่อไป เห็นจะเลยเวลาฉันจึงต้องทำหน้าที่มารดาผู้หวังดีต่อบุตร ด้วยการพูดด้วยเสียงเข้มๆ ว่า

“ท่าน ลงมือฉันได้แล้ว เดี่ยวจะเลยเวลาเพล” ท่านพระครูจึงหยุดพูดด้วยคิดว่าลูกที่ดีต้องเชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่ แม่ท่านจะกำพร้าโยมพ่อ แต่ก็มีโยมแม่คอยสั่งและสอน จึงต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามด้วยความเคารพอย่างสูงสุด

หกสิบกับเจ็ดสิบสอง

ทันทีที่นายสมชายเปิดประตูห้องพิเศษ ผู้คนก็ทะลักเข้ามาข้างใน ต่างเบียดเสียดยัดเยียดจนแทบจะวางมวยกัน นายสมชายจึงต้องทำหน้าที่ 'จัดคิว' คนที่เบียดเข้ามาได้ก่อนเป็นสตรีวัยกลางคน นุ่งผ้าถุงลายไทยสีส้มอมน้ำตาล เสื้อดอกสีเหลืองลายไม้ใบด้าย กับสายผ้าถุง หล่อนกราบสามครั้งแล้วเรียนว่า "หลวงพ่อ เมื่อคืนฉันฝันว่าหลวงพ่อให้พระบูชาฉันองค์หนึ่ง" น้ำเสียงที่พูดบ่งบอกว่าเป็นคนสุพรรณโดยกำเนิด

"โยมมาจากไหนล่ะ" ท่านพระครูถามเพื่อความแน่ใจว่าต้องใช่คนสุพรรณ

"ฉันมาจากอำเภอสองพี่น้องจังหวัดสุพรรณจ่ะ" หล่อนออกเสียง 'สุพรรณ' เป็น 'ซุพัน'

"มาคนเดียวหรือว่ามากับเพื่อนบ้าน"

"มากับลูกสาวกับลูกเขยจ่ะ" หล่อนตอบ ลูกสาวลูกเขยของหล่อนนั่งอยู่หลังห้องเพราะไม่สามารถเบียดคนอื่นเข้ามานั่งข้างหน้าได้

"แล้วรู้จักอาตมาได้ยังไง หรือว่ารู้จากหนังสือพิมพ์"

"ฉันไม่เคยอ่านหนังสือพิมพ์หรอกจ่ะหลวงพ่อ ฉันเป็น

ชาวนา เขาก็ต้องไปทำนา เย็นก็ต้องกลับมาหุงข้าวกิน ไม่มีเวลาไปซื้อหนังสือพิมพ์มาอ่าน แล้วอีกอย่างมันก็เปลืองเงินโดยใช่เหตุ ตอนพวกบ้านเขายังอยู่ฉันก็เคยอ่านบ้างเวลาที่เขาเข้าเมืองแล้วซื้อติดไม้ติดมือมา แต่พอเขาตาย ฉันก็ไม่เคยอ่านหนังสือพิมพ์อีกเลย” หล่อนตอบค่อนข้างละเอียด กระนั้นก็ยังตอบคำถามได้ไม่ครบถ้อยกระทวงความ

“เอาละ อาตมารู้ว่าโยมไม่ได้รู้จากหนังสือพิมพ์ แต่ทำไมถึงมาถูกละ แล้วก็รู้จักอาตมาได้ยังไง” ท่านถามอีก

“ก็ฉันมาตามฝันนะจ๊ะ ฉันฝันเมื่อตอนที่สี่ว่าให้ไปขอพระบวชาจากท่านพระครูเจริญวัดป่ามะม่วง ตอนนั้นท่านอาพาธอยู่ที่โรงพยาบาลจังหวัดสิงห์บุรี ให้รีบไปขอ ไม่เช่นนั้น ท่านจะให้คนอื่นไปเสียก่อน พอรุ่งเช้า ฉันก็เลยชวนลูกเขยกับลูกสาวมา พอดีลูกสาวกับลูกเขยเขาจะขึ้นบ้านใหม่ เขาก็เลยมาขอพระพุทธรูปจากฉันไปบูชา ฉันก็ไม่มีเงินจะไปเช่ามาให้เขา พอดีก็มาฝันเสียก่อน ฉันก็เลยลองมาดู พอดีฉันก็เห็นพระพุทธรูปอยู่ในห้องหลวงพ่อพอดี แต่ฉันก็ไม่รู้ว่าหลวงพ่อกจะให้หรือเปล่า พอดีในฝันเขาบอกว่า เป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัย ขนาดหน้าตักกว้าง ๙ นิ้ว ฉันก็ไม่รู้ว่า จะใช่องค์นี้ไหม”

“พอดีมีคนเขาเพิ่งมาถวายไว้พอดี นี่แหละเขาเรียกว่าพระพุทธรูปปางมารวิชัย หน้าตักกว้าง ๙ นิ้วพอดี โยมมาพอดีเลยนะ” ท่านพูดล้อเลียนหล่อนที่ใช้คำว่า ‘พอดี’ มากจนเกินพอดี คนที่หนึ่งในห้องพากันอมยิ้มที่พระอาพาธยังมีแก้มใจพูดขำๆไม่ยกกะหงุดหงิดอารมณ์เสียเหมือนคนป่วยทั่วไป

“ตกลงว่าหลวงพ่อกจะให้ฉันใช่ไหมจ๊ะ แปลว่าฉันมาพอดีเวลาพอดีเลย” หล่อนยังคงไม่ทิ้งคำว่าพอดี

“ตกลงให้จ๊ะ เพราะโยมมาถูกเวลาพอดี แต่ก่อนจะรับไป ก็ต้องตกลงกันก่อน ไหนลูกสาวลูกเขยนั่งตรงไหน ช่วยยกมือขึ้น ชี จะได้เห็นหน้าเห็นตากัน” ท่านมองไปที่หลังห้องก็พบชายหนึ่ง หญิงหนึ่ง อายุประมาณยี่สิบเศษยกมือขึ้น จึงพูดต่ออีกว่า

“เอาละ ตกลงหลวงพ่อก็จะให้พระพุทธรูปไปบูชานะ แต่โยม จะต้องหมั่นไหว้พระสวดมนต์ สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ และ พาหุมहाกา ต้องสวดทุกวันนะแล้วจะทำมาค้าขึ้น สวดได้ไหมแล้ว รู้จักพุทธคุณหรือเปล่า”

“ไม่รู้จักค่ะ พุทธคุณคืออะไรคะหลวงพ่อ” ลูกสาวชาว สุพรรณธาม

“พุทธคุณก็คือ อิติปิ โส ยังไงล่ะ ท่องได้ไหม”

“อ้อ ได้ค่ะ หนูสวดทุกคืนก่อนนอน” หญิงสาวตอบ

“แล้วอิติปิ โส มีผิวไหมคะ ผิวอิติปิ โส มีไหม” สตรีสูงอายุ ที่นั่งติดกับสตรีที่มาจากสุพรรณธามขึ้น หล่อนตั้งใจจะมาให้ พระอรหันต์ช่วยดูเนื้อคู่ เพราะเกิดอยากจะมีคู่เอาเมื่อตอนอายุ หกสิบ ท่านพระครูเห็นหล่อนถามแปลกๆจึงวาน ‘เห็นหนอ’ ช่วย ตรวจสอบ เพียงกะพริบตาที่เดียวก็รู้เรื่องราวทั้งหมดจึงตอบได้ทัน ท่วงทีว่า

“มีซิ ทำไมจะไม่มี”

“แล้วผิวอิติปิ โส เป็นใครคะ อยู่ที่ไหน” หล่อนแทบจะละล้า ละลักถาม ขนาดอิติปิ โส ยังมีผิวได้ ไฉนหล่อนจะมีบ้างไม่ได้ ท่านพระครูตอบว่า

“ผิวอิติปิ โส ก็คือ สามจีปะฏิบันโน ยังไงล่ะ แล้วกัน ไม่ รู้จักผิว อิติปิ โส ชะแล้ว” คนฟังพากันหัวเราะครื้นร่ากับนั่งดู รายการตลกโชว์ สาววัยหกสิบไม่เข้าใจว่าเขาหัวเราะอะไรกัน

เพราะหล่อนไม่รู้จักทั้งอดีต วิโส และสามีจิปะฏิบันโน เนื่องจากไม่เคยสวมมนต์ บรูชวัยเจ็ดสิบสองนั่งอยู่ทางด้านหลังหล่อน ภรรยาเขาเพิ่งตายและฌาปนกิจไปยังไม่ถึงเดือน เขารู้สึกว่าแห้วที่ต้องอยู่บ้านแต่ผู้เดียว ลูกเข้าไปทำงาน หลานๆไปโรงเรียน พ่อได้อ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์ก็เกิดความคิดขึ้นมาว่าจะต้องมาให้พระอรหันต์ช่วยหาคุให้ จึงสู้อุตสาห์ขับรถจากกรุงเทพฯมาสิงห์บุรีด้วยความเร็ว ๘๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมงตามที่ลูกสั่ง

“หลวงพ่อดีครับ อย่างผมนี่พอจะแต่งงานอีกสักครั้งจะได้ไหมครับ ผมเป็นข้าราชการบำนาญ ภรรยาเพิ่งเสียชีวิต ผมว่าแห้วมาก อยากหาแม่บ้านไว้ช่วยดูแล”

“โยมอายุเท่าไรแล้วล่ะ”

“เจ็ดสิบสองครับ แต่ผมยังแข็งแรงเพราะออกกำลังกายทุกวัน” เขาตอบพร้อมโฆษณาตัวเองเสร็จสรรพ

“ไอ้โฮ หกรอบแล้วหรือ อาตมานึกว่าชักหักกลีบ” หลุ่มวัยเจ็ดสิบสองรีบสนองว่า

“ครับ ไม่เคยมีใครทลายอายุผมถูกสักคนเดียว ขนาดหลวงพ่อก็เป็นถึงพระอรหันต์ก็ยิ่งทลายผิด” เขาพูดยกตนข่มท่าน

“อาตมาไม่ใช่พระอรหันต์ อาตมาเป็นพระอรหันต์ต่างหาก” ท่านพระครูต้องพูดประโยคนี้ซ้ำๆวันละหลายสิบรอบอย่างไม่รู้สึกลบเนื้อหน้า ‘เห็นหนอ’ บอกว่าพ่อหม้ายวัยเจ็ดสิบสองผู้นี้จะมาพบเนื้อคู่อายุหกสิบ เป็นสาวโสด ออกจากโรงพยาบาลไปเขาก็จะชวนผู้หญิงนั่งรถเขาพาลับกรุงเทพฯ จากนั้นอีกเจ็ดวันก็จะไปจดทะเบียนสมรสกัน และจะเป็นข่าวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์ เพราะลูกเขาจะจัดพิธีแต่งงานให้อย่างเอิกเกริก

“หลวงพ่อดี ช่วยคุให้ดิฉันได้ไหมคะ” สาววัยหกสิบ

ตัดสินใจพูดขึ้นเพราะคิดว่าถ้ามีวแต่อายุก็จะไม่ได้ตั้งใจหวัง

“อาตมาไม่ใช่หมอดูนะ ดูให้ไม่ได้หรอก แต่ถึงจะไม่ใช่หมอดู อาตมาก็พอจะรู้ว่าคนที่เป็นคู่กันนั้นจะต้องรักกัน และสาเหตุที่ทำให้เกิดความรักนั้นมีอยู่สองประการ โยมอยากรู้ไหมล่ะ”

“อยากค่ะ”

“อยากครับ” สาววัยหกสิบกับหนุ่มวัยเจ็ดสิบสองพูดขึ้นพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย คนอื่นๆก็อยากฟังหากไม่กล้าพูด

“เอาละ ถ้าอยากฟังก็จะพูดให้ฟัง แต่ไม่ใช่อาตมาพูดเองนะ เป็นพระวจนะของพระพุทธเจ้า พระพุทธองค์ตรัสว่า ‘บุพเพเวสนุนิวาเส ปจฺจุปฺปนฺนํหิตนํ วา เวนฺตุํ ชายเต เปมํ อุปฺปลํ ยโถทเกติ - ความรักนั้นย่อมเกิดเพราะอาศัยเหตุสองประการ อย่างนี้ คือ เพราะการอยู่ร่วมกันในกาลก่อน ๑ เพราะการเกือกูกกันในปัจจุบัน ๑ ดุจดอกบัวเกิดในน้ำ ฉะนั้น’ ที่อาตมาพูดนี้มีหลักฐานนะ ประเดี๋ยวจะหาว่าอ้างสงเดช ใครอยากจะพิสูจน์ก็ให้ไปดูในธรรมบทภาคห้า”

“ตกลงหลวงพ่อก็ให้พระพุทธรูปฉันแล้วใช่ไหมจ๊ะ” สตรีที่มาจากสุพรรณเอยขึ้น ท่านพระครูจึงบอกให้นายสมชายช่วยยกพระพุทธรูปมามอบให้หล่อน คนรับดีใจรีบกราบปลกๆสามครั้งแล้วคลานออกมา ก่อนจะออกจากห้องไป ยังหันมาพูดกับท่านว่า

“แหม ฉันก็มีวดีใจที่ได้พระเลยลืมถามไปว่าหลวงพ่เป็นอะไรถึงต้องเข้าโรงพยาบาล แล้วทำไมต้องใส่เสื้อเกราะขาวๆตั้งครึ่งตัว”

“อยากรู้ก็นั่งฟังก่อน เรื่องมันยาวต้องใช้เวลาเล่านาน” ท่านพระครูตอบ ดีใจนิดหนึ่งทีหล่อนยังอุตสาห์ห่วงท่าน

“ถ้ายาวฉันคงไม่ฟังหรอกจ้ะ ประเดี๋ยวจะมิดคำ ยังไงก็ขอ

ให้ท่านกลับวัดเร็ว ๆ ก็แล้วกัน” หล่อนอุตสาห์อวยชัยให้พร ลูกสาว กับลูกเขยหล่อนก็กราบท่านพระครูสามครั้งแล้วลูกตามไป

คนทั้งสามออกไปยังไม่ทันถึงหน้าทึ พยาบาลที่ทำหน้าที่ ดูแลอาการป่วยของท่านก็เข้ามา หล่อนหมายตาพระพุทธรูปไว้ ตั้งแต่ตอนเช้าแล้ว คิดว่าให้คนซาหลงอีกหน่อยค่อยมาขอ แต่ยิ่งป่วย คนก็ยิ่งมากขึ้น เกรงว่าคนอื่นจะขอไปเสียก่อน จึงตัดสินใจเข้ามา ขอทั้ง ๆ ที่คนแฉนี้แหละ ครั้นเข้ามาไม่เห็นพระพุทธรูปตั้งอยู่ที่เดิม จึงถามขึ้นว่า

“หลวงพ่อกะ พระพุทธรูปหายไปในไหนแล้ว เมื่อเข้าห้องยัง เห็นอยู่เลย”

“มีคนเขามาขอไปเมื่อกี้เอง หนูถามทำไมหรือ”

“หนูจะขอหลวงพ่อนะซิคะ พระพุทธรูปที่บ้านองค์เล็กไป น้อย หนูอุตสาห์หมายตาไว้ มีคนมาขอตัดหน้าไปเสียได้” หล่อน พุดอย่างแสนเสียดาย

“ไม่เป็นไร พรุ่งนี้ค่อยมาขอใหม่ เดี่ยวพรุ่งนี้จะมีคนมาถวาย สามองค์เลย” ท่านบอกเพราะรู้สึกอย่างนั้นจริง ๆ หลังจากที่ได้ไป ปฏิบัติธรรมและเดินธุดงค์กับหลวงพ่อบ้าง ไม่ว่าท่านจะพูดหรือ คิดหรือรู้สึกอย่างไร เหตุการณ์ก็จะเกิดตามนั้นจริง ๆ แรก ๆ ท่านเห็น เป็นเรื่องมหัศจรรย์ ครั้นนาน ๆ เข้ากลับเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดา สำหรับ ผู้ที่ปฏิบัติธรรมตามคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จนถึงขั้นวิมุตติหลุดพ้น

คนที่ไม่เข้าใจ ไม่ศึกษาธรรมะ ไม่เคยปฏิบัติธรรม ก็พากัน คิดว่าท่านเป็นพระอรหันต์จึงมีวาจาสิทธิ์ สามารถดลบันดาลอะไร ๆ ให้ใคร ๆ ก็ได้ พวกเขาไม่เข้าใจความหมายที่แท้ของคำว่า ‘อรหันต์’ ถึงท่านจะบอก จะอธิบายอย่างไรก็ไม่อาจเข้าใจได้ นอกเสียจากว่า

พวกเขาจะศึกษาและปฏิบัติธรรมตามคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จนถึงขั้นเกิด ‘ธรรมจักขุ’ เพราะความไม่เข้าใจนี่เองที่ทำให้พวกเขาพากันคิดและเชื่อว่าท่านเป็นพระอรหันต์ และท่านก็จะปฏิเสธทุกครั้งว่าไม่ได้เป็น คือไม่ได้เป็นพระอรหันต์ตามความเข้าใจของพวกเขา และท่านก็มีได้พูดแต่ประการใด

แท้จริงแล้ว ความหมายที่ถูกต้องของพระอรหันต์ หมายถึงผู้สำเร็จธรรมวิเศษสูงสุดในพระพุทธศาสนา หรือหมายถึงพระอริยบุคคลชั้นสูงสุดผู้ได้บรรลุอรหัตผล

พระอรรถกถาจารย์แสดงความหมายของ ‘อรหันต์’ ไว้ ๕ นัย คือ

๑. เป็นผู้ไกลจากกิเลส คือ ห่างไกล ไม่อยู่ในกระแสกิเลสที่จะทำให้มัวหมองได้เลย
๒. กำจัดข้าศึก คือ กิเลสหมดสิ้นแล้ว
๓. เป็นผู้หัก คือ รื้อทำลายกำแพงสังสารจักรเสร็จแล้ว
๔. เป็นผู้ควรแก่การบูชาพิเศษของเทพและมนุษย์ทั้งหลาย
๕. ไม่มีที่ลับในการทำบาป คือ ไม่มีความชั่วความเสียหายที่จะต้องปิดบัง

“หลวงพ่อกับ ในฐานะที่หลวงพ่อบุ๊เป็นพระอรหันต์ผู้มีวาจาสิทธิ์ หลวงพ่อบุ๊ช่วยให้พรผมด้วยเถิดครับ ขอให้ผมได้แต่งงานภายในเจ็ดวัน” คนอยากเป็นเจ้าบ่าวรอบสองถือโอกาสขอพรท่านพระครูเห็นว่าพรที่เขาขอนั้นเป็นไปได้ แต่ถึงเขาจะไม่ขอมันก็ต้องเป็นไปตามกฎแห่งกรรมที่เขาทำมา จึงไม่ใช่เรื่องเสียหายที่ท่านจะถือโอกาสประสาพรให้

“ตกลง อาตมาจะช่วย ขอให้สมความปรารถนานะ”

“ขอบพระคุณครับ แล้วผมจะพาเจ้าสาวมาราบหลวงพ่อบุ๊”

เขาพูดอย่างยินดีพร้อมกับกราบทูลพระครูสามครั้งเป็นการขอบคุณ

“แล้วดิฉันล่ะคะ หลวงพ่อจะไม่ช่วยดูแลให้ดิฉันบ้างหรือ เจ้าคะ” สาวน้อยวัยหกสิบเรียกร้องบ้าง ในใจหล่อนคิดว่า ‘สาธุ ถ้าจะหาคนอายุเท่ากันไม่ได้ ได้ตาคนนี้ก็ยิ่งดี ถึงแก่จะอายุเจ็ดสิบสองแต่ดูยังหนุ่ม’ หล่อนไม่รู้เลยว่ามีคนแอบอ่านใจหล่อนอยู่

“ดูให้แล้ว เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน อาตมาจะให้พร กำลังคิดอะไรอยู่ก็ขอให้ได้ตามที่คิดก็แล้วกัน อาตมาช่วยมากกว่านี้ไม่ได้ ประเดี๋ยวจะเป็นอาบัติโทษ”

“ขอบพระคุณค่ะ ถ้าเช่นนั้นดิฉันถือโอกาสลา” หล่อนกราบงามๆสามครั้งแล้วลุกออกไป หนุ่มวัยเจ็ดสิบสองกราบลาบ้าง เพราะวางแผนไว้แล้วว่า จะชวนสาวน้อยกลับด้วย

“หลวงพ่อกับ พระอรหันต์วาจาสิทธิ์ทุกองค์หรือเปล่าครับ” คราวนี้คนถามเป็นหนุ่มใหญ่วัยห้าสิบเศษ

“ถ้าเป็นพระอรหันต์ที่หมายถึงผู้หมดกิเลสแล้ว ก็ต้องวาจาสิทธิ์ เพราะถ้าท่านพูดไม่จริงก็เท่ากับท่านพูดเท็จ แต่พระอรหันต์จะไม่พูดเท็จเนื่องจากท่านเป็นผู้ไม่มีบาปแล้ว สิ่งที่ท่านพูดจึงจริงทุกเรื่อง อย่างเรื่องของพระปิลินทวัจจะ ท่านเป็นพระอรหันต์ ก่อนมาบวชท่านเป็นพราหมณ์ พวกพราหมณ์นี้เขาจะมีทิฐิมานะมาก เพราะถือว่าเป็นวรรณะสูงสุดในสังคม พระปิลินทวัจจะท่านสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว แต่ท่านก็ยังละวาสนาไม่ได้ วาสนาก็คือความเคยชิน ผู้ที่จะสามารถละวาสนาได้มีแต่พระพุทธเจ้าทั้งหลายเท่านั้น แม้แต่พระสารีบุตรซึ่งเป็นถึงพระอัครสาวก ท่านก็ยังละวาสนาไม่ได้ ที่นี้ท่านปิลินทวัจจะ ท่านเคยเป็นพราหมณ์และชอบเรียกคนวรรณะอื่นว่า ใ้อ้อย ภาษาบาลีว่า วสละ หมายถึงพวกที่ไม่สังกัดในวรรณะ หรือพวกนอกวรรณะ ท่านเรียกคนอื่นว่า ใ้อ้อย

หรือ วสละ จนติดปาก แม้บรรลุปะเป็นพระอรหันต์ แล้วก็ยังละความ
เคยชินนี้ไปไม่ได้ วันหนึ่ง ท่านเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งขับเกวียน
บรรทุกสินค้าจะไปขายยังตลาด ท่านจึงถามไปว่า บรรทุกอะไรมา
ไธ่ถ้อย ชายผู้นั้นถูกเรียกว่าไธ่ถ้อยก็โกรธ จึงตอบไปว่า ชี้หนูไวย
ไธ่ถ้อย ความจริงเขาบรรทุกทุบตีปลีมา แต่ความโกรธจึงบอกว่าเป็น
ชี้หนู พระปิลินทวัจจะก็เชื่อตามนั้นว่าเขาบรรทุกชี้หนูมา จึงพูด
กับเขาว่า ชี้หนูหรือไธ่ถ้อย ครั้นถึงตลาดก็ปรากฏว่าตีปลีกลายเป็น
ชี้หนูทั้งเล่มเกวียน เขาก็ตกใจ พวกพ่อค้าแม่ค้าก็มาถามว่าเกิดอะไร
ขึ้น เขาก็เล่าให้ฟัง คนเหล่านั้นจึงแนะนำให้เขาไปขอโทษท่านเสีย
ชายคนนั้นก็เดินไปตามหาท่านจนพบ เล่าเรื่องให้ท่านฟังและ
ขอโทษกรรม ท่านก็ให้อภัยให้ เพราะพระอรหันต์เป็นผู้ไม่โกรธ
ใคร ไม่อาฆาตพยาบาทผู้ใด พอท่านให้อภัยแล้ว ชี้หนูก็กลับ
กลายเป็นตีปลีดังเดิม นี่คือนิเวศนาของพระอรหันต์”

“ตีปลีคืออะไรคะหลวงพ่” หญิงสาวคนหนึ่งถามขึ้น

“อ้าว ไม่รู้จักตีปลีหรือหรือ โยมรู้จักไหม” ท่านถามสตรี
วัยกลางคน

“ทางบักซ์ใต้เขาเรียกพริกชี้หนูว่าตีปลีคะ อีฉันไม่ทราบว่าจะ
ใช่พริกชี้หนูหรือเปล่า”

“อ้อ โยมเป็นคนใต้หรือหรือ มาจากจังหวัดอะไรละ”

“ดิฉันมาจากกรุงเทพฯ ค่ะ แต่บ้านเดิมอยู่พัทลุง อยู่
กรุงเทพฯ มาร่วมยี่สิบปีแล้วค่ะ” หล่อนตอบ

“แต่ภาคกลางเขาเรียกพริกเป็นสิ่วว่าตีปลีอะ” นายขุนทอง
หาโอกาสพูดจนได้

“อะไรของเอ็งอีกล่ะ พริกเป็นสิ่วอะไร ข้าไม่เห็นเคยได้ยิน”
ท่านพระครูไม่เข้าใจสิ่งที่นายขุนทองพูด

“แหม หลวงลุงละก็ ที่วัดเราก็มีโง่ตีปลินะ ก็รูปร่างมันเหมือนพริกแต่มีตุ่มๆรอบๆเม็ด หนูก็เลยเรียกว่าพริกเป็นสิ่ว ส่วนมะกรูดก็คือมะนาวเป็นสิ่ว และคางคกก็คือกบเป็นสิ่ว” ชายหนุ่มอธิบายขยายความ คนฟังพากันอมยิ้มเพราะไม่เคยได้ยินเช่นเดียวกับท่านพระครู

“อ้อ อย่างนั้นหรือ หรือ ข้าก็เพิ่งจะรู้ เอ็งนี่แน่จริงๆแต่จะให้แน่กว่านี้ก็ไปนั่งข้างนอกดีกว่า นิมนต์” ท่านโล่อย่างสุภาพ นายขุนทองจึงจำต้องออกนอกห้องไปตามระเบียบ

ถ้าแก่เส็ง คุณกิมจ้อ และคุณนายดวงสุดามาถึงตอนค่ำๆ เพราะไม่อยากเบียดเสียดกับคนอื่น

“หลวงพ่อบ้างอะไรบ้างครับ ผมเป็นห่วงหลวงพ่อดีเกินไป” ถ้าแก่เส็งเอ่ยขึ้นหลังจากทำความเคารพท่านแล้ว

“หนูก็เป็นห่วงค่ะ อ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์แล้วใจคอไม่ดีเลย” คุณนายดวงสุดาราบเรียน

“โยมถ้าแก่มาอย่างไร ใครขับรถให้ล่ะ”

“ลูกชายคนโตของหนูค่ะ ตอนนี่เรียนจบเป็นหมอแล้ว” คุณนายดวงสุดาตอบ หมอหนุ่มจอดรถเรียบร้อยแล้วจึงเดินเข้ามาที่หลัง เขากราบท่านพระครูสามครั้ง ถ้าแก่เส็งจึงแนะนำว่า

“คนนี่แหละครับ หลานชายคนโตของผม หัวแก้วหัวแหวนของคุณกิมจ้อเขาเลยละครับ” ถ้าแก่เส็งพูดถึงหลานอย่างชื่นชม

“ก็หลานคนแรกนี่คะหลวงพ่อ ฉันก็เลยทั้งรักทั้งหลง แล้วตอนนี้เขาก็มีเหลนคนแรกให้ ย่าเขาหลงยังกะอะไรดี ถึงขนาดลงทุนเลี้ยงเองเลยคะหลวงพ่อ” คุณกิมจ้อ พ้อง กลายๆ

“อ้าว ก็ไหนคุณนายบอกว่าจะไม่เลี้ยงหลาน จะมาเข้า

กรรมฐานไฉละ” ท่านพระครูเท้าความหลัง

“รอให้หลานโตก่อนค่ะ” คุณนายผัดผอน สมภารวัดป่ามะม่วงเกิดความรู้สึกว่าคุณนายดวงสุดาเสียสัจจะ และเป็นผู้ตั้งอยู่ในความประมาท ครั้นมองหน้าหล่อนอีกครั้งก็ไม่เห็นศีรษะเสียแล้ว บนปามีแต่คอตั่งอยู่ ทว่าศีรษะไม่มี ท่านจัดการ ต่อหัว ให้ แต่ต่อเท่าไรก็ไม่ติด คุณนายต้องตายพรุ่งนี้อย่างแน่นอนเพราะ น้ำมันหมดชนิดที่เติมไม่ทันเสียแล้ว

“คุณนาย อาตมาขออะไรสักอย่างได้ไหม” ท่านพูดเสียงเครียด

“หลวงพ่จะขออะไรคะ ถ้าหนูให้ได้ก็จะให้ ยกเว้นให้มาเข้ากรรมฐานหนูคงให้ไม่ได้”

“อาตมาก็กำลังจะขอให้คุณนายเข้ากรรมฐาน เข้าวันนี้เลย เพราะคุณนายกำลังมีเคราะห์” ท่านพยายามหาทางช่วย หากคุณนายดวงสุดายอมเข้ากรรมฐานเสียในวันนี้ หล่อนก็จะไม่ตาย

“หรือคะ” หล่อนมีท่าทางตกใจ หน้าซีดเผือดลงทันที

“งั้นเดี๋ยวไม่ต้องกลับบ้านแล้ว ไปเข้ากรรมฐานวันนี้เลย” คุณกิมจ้อบอกลูกสาว หมอหนุ่มจึงพูดขึ้นว่า

“ไม่ได้หรอกครับอาแม่ พຽງนี้แม่ต้องผ่าตัด ผมนัดหมอไว้เรียบร้อยแล้ว” คำพูดของหมอหนุ่มทำให้ท่านพระครูรู้ว่าคุณนายดวงสุดาจะตายเพราะผ่าตัดนี้เอง

“คือพຽງนี้หนูต้องผ่าตัดค่ะหลวงพ่ หมอเขาเอกซเรย์ปอดพบว่า มีจุดขาวเล็ก ๆ อยู่จุดหนึ่ง เขาเลยจะรีบผ่าตัดให้ ถึงอย่างไร หนูก็ยังเข้ากรรมฐานไม่ได้ เอาไว้ผ่าตัดเรียบร้อยแล้วค่อยมา คงไม่เป็นไรมังคะ” ท่านพระครูอยากจะทำบอกว่าหากไม่เข้าวันนี้ หล่อนก็หมดโอกาส หากท่านก็บอกไม่ได้จึงใช้วิธีอัญเชิญพระพุทธรวณะ

มา กล่าวให้หล่อนฟัง

อุปปมาโท อมตํ ปทํ

- ความไม่ประมาทเป็นทางไม่ตาย

ปมาโท มจฺจุโน ปทํ

- ความประมาทเป็นทางแห่งความตาย

อุปปมตฺตา น มียนฺตฺติ

- ผู้ไม่ประมาทไม่มีวันตาย

เย ปมตฺตา ยถา มตา

- ผู้ประมาทแม้มีชีวิตอยู่ก็เหมือนกับตายแล้ว

แต่อนิจจา คนถึงฆาตอย่างคุณนายดวงสุดา กลับฟังไม่

รู้เรื่อง!

น้ำมนต์หมอด

“๓ กลองหนูให้สัญญา กับหลวงพ่อกะ ว่าผ่าตัดแล้วหนูจะมาเข้ากรรมฐาน” คุณนายดวงสุดาให้คำมั่นสัญญา เพราะเชื่อที่ท่านพระครูบอกว่าเธอกำลังมีเคราะห์ แต่กลับคิดไปว่า เคราะห์ที่วานั้นก็คือต้องถูกผ่าตัด

“เข้าวันนี้ดีกว่า ผ่าตัดแล้วคุณนายไม่มาเข้าแน่ อาตมารู้” ท่านพระครูพยายามช่วยจนถึงที่สุด

“คงไม่ได้หรอกครับหลวงตา ทางโรงพยาบาลเขาเตรียมห้องผ่าตัดไว้แล้ว มีคนไขรอคิวเยอะ ถ้าเราเลื่อนไป ก็ต้องไปตั้งต้นใหม่ ถึงผมจะเป็นหมอยู่ในโรงพยาบาลแห่งนี้ แต่ก็เป็หมอยใหม่ ยังไม่มีเพาเวอร์อะไร” หมอหนุ่มพูดตามประสบการณ์ของหมอ “ประสบการณ์ทางกายภาพ”

“แต่หลวงตาหวังใจว่าคุณแม่ของหมอจะต้องเสียชีวิตในห้องผ่าตัด เพราะหลวงตาเคยมีประสบการณ์มาแล้ว” ท่านพระครูก็พูดตามประสบการณ์ของท่าน “ประสบการณ์ทางจิตภาพ”

“ข้อนั้นหลวงตาสบายใจได้ครับ แม่ผมไม่ได้เป็นอะไรมา แค่มัจจุรเล็กนิตเตียวที่ปอด ผ่าตัดออกเสียก็หาย ถ้าผิดไปอีกเจ็ดวันจุดอาจขยายใหญ่ขึ้นจนเป็นอันตรายได้นะครับ” หมอหนุ่ม

อธิบาย รู้สึกไม่พอใจท่านพระครู เพราะนอกจากท่านจะพูดไม่เป็น วิทยาศาสตร์แล้วยังมาแข่งแม่เขาอีก

“ถ้าเช่นนั้นก็ตามใจ หลวงตาคงช่วยได้เท่านี้ แต่ก็ขอรับรอง ว่าถ้าเข้ากรรมฐานจะไม่เป็นอันตรายอย่างที่หมอวิตก”

“แต่หลวงตาก็ไม่มีอะไรจะมาทำให้ผมมั่นใจว่ามันจะเป็น อย่างที่หลวงตาพูด ลำพังคำพูดจะใช้เป็นหลักฐานยืนยันไม่ได้หรอก ครับ” ลูกชายคุณนายดวงสุดาพูด เขาไม่นึกศรัทธาท่านพระครู เพราะท่านพูดอะไรไม่เป็นเหตุเป็นผลเสียเลย อยากกลับบ้านไปหา ลูกชายวัยเดือนเศษ คิดถึงแล้ว

ท่านพระครูเห็นว่าไม่สามารถจะพูดให้คุณนายดวงสุดา เปลี่ยนใจได้ จึงพูดกับเจ้าแก้วเส็งและคุณกิมจ้อว่า

“อาตมาพยายามช่วยเต็มที่แล้วนะโยมเจ้าแก้ว หากเกิดอะไร ขึ้นก็อย่าหาว่าอาตมาไม่ช่วยนะอาหม่านะ” ประโยคหลังท่านพูดกับ คุณกิมจ้อ

“คะ หลวงพ่อ ฉันเองก็ไม่สามารถบังคับเขาได้ เพราะเขา เป็นตัวของตัวเองมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ฉันเลี้ยงเขาได้แต่ตัวคะ ส่วน ใจเลี้ยงไม่ได้ หากเกิดอะไรขึ้น ฉันก็จะคิดเสียว่า สัตว์โลกย่อมเป็น ไปตามกรรม ทุกคนมีกรรมด้วยกันทั้งนั้น ฉันเห็นจะต้องลาละคะ รู้สึกหลานเขาจะอยากกลับแล้ว” คุณกิมจ้อพูดอย่างรู้ใจหลาน

“หนูกราบลาหลวงพ่อนะคะ หากหนูทำอะไร พุดอะไรแล้ว ทำให้หลวงพ่อกับแม่ไม่สบายใจ หนูก็ขอโหสิกรรมด้วยคะ” คุณนาย ดวงสุดาพูด ทั้งนี้เพราะสัญญาณมรณะได้มาเตือนโดยที่เธอไม่รู้ตัว

“เช่นเดียวกันนะคุณนาย หากอาตมาพุดอะไรออกไป แล้ว ทำให้คุณนายไม่พอใจ อาตมาก็ต้องขอโหสิกรรมจากคุณนายด้วย อาตมาพุดด้วยเจตนาดี ไม่เคยมีเจตนาร้ายต่อคุณนายหรือใครจ้ะ”

ท่านไม่ได้ช่วยช่วยให้พรคุณนาย เพราะหากให้ พรนั้นก็จะมีสัมฤทธิ์ผล และจะกลายเป็นว่า ท่านให้พรส่งเดชเหมือนที่พระส่วนใหญ่เขาให้กัน เมื่อท่านไม่ให้ คุณนายดวงสุดาจึงทวง “หลวงพ่อก็ไม่ให้พรหนูหน่อยหรือคะ” ท่านพระครูจึงต้องให้พรว่า “เอาละ ขอให้เดินทางโดยสวัสดิภาพ”

“อวยพรให้ปลอดภัยจากการผ่าตัดด้วยค่ะ” คุณนายขออีก

“อาตมาเองยังเอาตัวไม่รอด ดูซิถูกโปกปุนขาวไว้ตั้งครึ่งตัว แล้วจะกล้าให้พรคุณนายได้ยังไง เกิดให้ไปแล้วคุณนายต้องมาเป็นอย่างอาตมา มียุงกินใหญ่หรือ” ท่านพูดยิ้มๆ เพื่อมิให้คุณนายคิดว่าท่านพยายามเลี่ยง

“นั่นซิคะ หนูก็ลืมไป”

“ผมเห็นจะต้องกราบลาหลวงพ่อก่อนแล้วละครับ หลวงพ่อก็คงได้พักผ่อน” เจ้าแก้วเส็งเอ่ยขึ้น ขณะนั้นเวลาใกล้สามทุ่มแล้ว

“เจริญพร ขอให้เดินทางโดยสวัสดิภาพ” ท่านอวยพรอีกครั้ง คนทั้งสี่ทำความเคารพท่านแล้วจึงพากันออกไปจากห้องคืนนั้น นอกจากจะสวดพระธรรมจักรแล้ว สมภารวัดป่ามะม่วงยังนั่งกรรมฐานอีกเป็นเวลาถึงสองชั่วโมง ทั้งที่อยู่ในภาวะอาพาธป่วยไข้ หากท่านก็ยังมีจิตเมตตาที่จะสงเคราะห์ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ ท่านจะแผ่เมตตาให้คุณนายดวงสุดาไม่รู้สึกเจ็บปวดทรมานขณะที่ผ่าตัด เมื่อเธอจากโลกนี้ไปก็จะไปเกิดในสุคติ เพราะตลอดชีวิตเธอมิได้ก่อกรรมทำเวรไว้กับผู้ใด แต่การที่เธอต้องอายุสั้น เพราะในอดีตชาติเคยกระทำปาณาติบาตไว้ เมื่อบุญกุศลหมดลงจึงต้องตาย หากเธอยอมเข้ากรรมฐาน ‘เติมน้ำมัน’ ให้ชีวิต ก็จะมีอายุยืนยาวต่อไปอีก

วันที่ ๑๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ เวลา ๑๐.๓๐ นาฬิกา

พระบัวเหี่ยวก็ออกจากผลสมาบัติ ท่านตั้งใจว่าจะไปกราบศพ
อุปัชฌายาจารย์ก่อน แล้วจึงจะไปฉันทเพลยังหอฉัน รู้สึกแปลกใจ
ที่วัดดูเงียบเหงาอย่างไรชอบกล “หรือว่าเขาเอาศพท่านพระครูไป
ตั้งยังวัดอื่น” ท่านคิดพลางเดินพลางไปยังศาลาสวดศพ ไม่มีศพ
อยู่ที่นั่น ท่านจึงเดินไปยังหอฉันเพื่อจะถามพระมหาบุญ ครั้นไป
ถึงพระมหาบุญก็ทักทายด้วยสีหน้าปกติปราศจากอาการเศร้าโศกว่า
“ขออนุโมทนาด้วยนะ ท่านได้กำไรชีวิตมากเหลือเกิน ผมชัก
จะอิจฉาแล้วซี”

“ศพหลวงพ่อยู่วัดไหนหรือครับ” พระบัวเหี่ยวถามทันที
ที่พระมหาบุญพูดจบ หากถามตอนท่านยังพูดไม่จบก็จะเป็นการ
เสียมรรยาท

“ท่านไม่ได้มรณภาพหรอกคุณบัวเหี่ยว คงเป็นเพราะคุณ
เข้าผลสมาบัติช่วยท่านกรรมัง” พระมหาบุญเย้า

“จริงหรือครับ แล้วตอนนี้ท่านอยู่ที่ไหน” พระหนุ่มรู้สึกดีใจ
นึก ดีใจจนต้องกำหนด ‘ดีใจหนอ ดีใจหนอ’

“อยู่โรงพยาบาล ถูกเข้าเฝือกตั้งครึ่งตัว มองเผินๆนึกว่า
มัมมี่” พระมหาบุญตอบติดตลก

“ถ้าอย่างนั้นผมจะไปเยี่ยมท่าน ท่านมหาไปกับผมนะครับ
ไปคนเดียวผมกลัวหลงเพราะไม่ค่อยได้ออกไปไหน นะครับ” ท่าน
ยิ้ม

“ตกลง ผมก็อยากไปเยี่ยมท่านอีก เมื่อวันก่อนไปที่หนึ่งแล้ว
ว่าแต่ว่าตอนนี้ท่านฉันทเพลเสียก่อน ไม่ได้ฉันทมาตั้งสามวันคงทิวแย”
พระมหาบุญพูดอย่างเป็นห่วง

“ครับ ผมยอมรับว่าทิว แต่พอรู้ว่าหลวงพ่ไม่ได้มรณภาพ
ผมดีใจจนหายทิวเลย”

“ฉันคงไม่ต้องฉันมัน แต่ผมคงต้องฉัน ประเดี๋ยวน้ำหนักจะลด” ท่านพูดประชดก่อนไข่มันที่กระจัดกระจายอยู่ตามส่วนต่างๆ ในร่างกายของท่าน “อย่างท่านมหา ต่อให้ลดสักยี่สิบกิโลก็ยังไม่เป็นไร แต่ผมซีถ้าลดลงอีกกิโลเดียวก็ไม่ไหวแล้ว ผมไม่อยากจะยอมอยากอ้วนอย่างท่านมหานั้นแหละจะได้ดูมีสง่าราศีหน่อย”

“เอาละ สนทนากันพอหอมปากหอมคอแล้ว ผมว่าเราฉันกันเถอะ ประเดี๋ยวจะได้รีบไป” พระมหาบุญสุรูปเพราะไม่อยากจะยินถ้อยคำที่พูดพาดพิงไปถึงหุ่นอันงามดงามของท่าน

ทันทีที่เห็นท่านพระครู พระบัวเหี่ยวก็แทบจะถลันเข้าหาบรรดาญาติโยมผู้หญิงที่นั่งอยู่พากันหลบแทบไม่ทัน ศิษย์เอกหนึ่งคุกเข่าแล้วกราบลงที่เท้าอุปัชฌายาจารย์ รู้สึกตื่นตันจนน้ำตาไหล

“หลวงพ่อดีครับ ในที่สุดหลวงพ่อก็ไม่ได้เป็นอะไร เหมือนที่ผมเกิดความรู้สึกมั่นใจอยู่ลึกๆว่าหลวงพ่อของผมจะต้องไม่เป็นอะไร” พูดพลาง ไข่มมือปาดน้ำตา พวกผู้หญิงที่ใจอ่อนก็พลอยมีน้ำหูน้ำตาไปกับท่านด้วย ส่วนพวกผู้ชายก็นิ่งทำตาปริบๆ

“อะไรกันบัวเหี่ยว ฉันโดนเข้าเผือกเกือบทั้งตัวอย่างนี้ เธอยังว่าไม่เป็นอะไรอีกหรือ” ท่านพระครูเริ่มยั่ว ‘น้องชายในอดีตชาติ’ ท่านรู้ว่าที่พระบัวเหี่ยวห่วงใยท่านมากเป็นพิเศษก็เพราะเคยผูกพันฉันพี่น้องกันมาแต่ครั้งอดีตชาติ หากพระหนุ่มปฏิบัติกรรมฐานอย่างเคร่งครัด สักวันหนึ่งก็จะรู้อย่างที่ท่านรู้

“ไม่ได้เป็นอะไรในที่นี่ ผมหมายถึงไม่ได้มรณภาพนะครับ” พระหนุ่มอธิบายทั้งที่รู้ว่าอุปัชฌาย์ตั้งใจว่า

“ตั้งแต่ผมรู้ว่าหลวงพ่จะละโลกนี้ไป ผมก็ใจคอห่อเหี่ยวแล้วผมก็พยายามอธิษฐานจิตว่าอย่าให้หลวงพ่ละสังขารก่อนที่ ผมจะได้แก้กรรมให้เสร็จสิ้น แล้วคำอธิษฐานของผมก็สัมฤทธิ์ผล”

“อ้อ ที่ฉันรอดมานี้เพราะแรงอธิษฐานของเธอหรือหรือ ถ้าเธอไม่อธิษฐาน ฉันคงตายไปแล้วไซ้ไหม” ท่านพระครูย้ำอีก การได้ปะทะคารมกับพระญวนทำให้ท่านรู้สึกดีขึ้น อย่างน้อยก็ทำให้อาการคันในร่มเฟือกลดน้อยลง ถ้าคันในร่มผ้ายังพอเภาได้ แต่คันในร่มเฟือกนี้ชัทรมานัก ทั้งคัน ทั้งร้อนจนอยากจะเปลี่ยนใจขอตายดีกว่า เพราะตอนตายนั้นท่านไม่รู้สึกเจ็บปวด ไม่คัน ไม่ร้อนแต่ประการใด

“ถ้าไม่เป็นเพราะผมอธิษฐานแล้วจะเป็นเพราะอะไรเล่าครับ” พระหนุ่มชักไม่แน่ใจ พระมหาบุญจึงตอบแทนท่านพระครูว่า

“เพราะแรงอธิษฐานของหลวงพ่อด่างหาก แล้วพญายมราชก็เห็นด้วยกับท่าน เลยอนุญาตให้ท่านมีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อใช้หนี้มนุษย์”

“เป็นอย่างไรที่ท่านมหาพุดหรือครับหลวงพ่” พระหนุ่มถามเสียงอ่อย

“เธอคิดว่ามหาบุญพุดเท็จจันซี หรือเธอคิดว่าฉันโกหกมหาบุญ” ท่านพระครูถามกลับ

“ผมมีบึงอาจคิดทั้งสองอย่างครับ ขณะนี้ผมรู้แต่ว่าผมกำลังหลงตัวเอง คิดว่าตัวเองปฏิบัติได้ถึงขั้นจนสามารถอธิษฐานจิตช่วยหลวงพ่ได้ จันผมก็สอตกอีกวาระหนึ่ง” พุดอย่างคนที่ยอมรับผิดชอบ

“บัวเฮียวเอ้ย เธอพุดในสิ่งที่ขัดกับคำสอนของพระพุทธองค์นะ ลืมเสียแล้วหรือ ‘อตุตทา หิ อตุตโน นาโถ - ตนแลเป็นที่พึ่งของตน โภ หิ นาโถ ปโร ลียา - ใครไหนเล่าจักเป็นที่พึ่งได้’ สรุปรูว่าที่ฉันรอดมาได้ เพราะฉันช่วยตัวเอง ถ้าคนอื่นช่วยได้ก็คงไม่ต้องมีการตายกันแล้ว ไม่มีใครช่วยใครได้หรือบัวเฮียวเอ้ย คนเราเมื่อ

มีกรรมที่จะต้องตาย ก็ต้องตายตามกรรม บางคนพอจะยืดเวลาออกไปได้ถ้าเขาช่วยตัวเอง แต่เขาก็ไม่ยอมช่วยตัวเอง พ่อแม่ก็ช่วยไม่ได้ ลูกก็ช่วยไม่ได้” ท่านนึกถึงคุณนายดวงสุดาและ ‘รู้’ ว่าเธอตายแล้ว เพราะวิสัยัญญีแพทย์ให้ยาสลบเกินขนาด ผ่าตัดเสร็จ เธอจึงไม่ฟื้นขึ้นมาอีก แพทย์ผู้นั้นมิได้มีเจตนาจะฆ่าเธอ แต่กรรมของเธอมาให้ผล ในอดีตชาติเธอฆ่าเขาไว้เพราะความประมาท มาชาตินี้เธอจึงต้องตายเพราะความประมาทของเขาเช่นกัน หากเธอยอมเข้ากรรมฐานและแผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวร กรรมนั้นก็จะกลายเป็นอโหสิกรรม เธอก็จะไม่ต้องเสียชีวิตในวันนี้อย่างแน่นอน

“บ๊วยเฮียว เธอจำคุณนายดวงสุดาได้หรือเปล่า” ท่านถามศิษย์

“ลูกสาวเก่าแก่เสียง หลานสาวเก่าแก่บ๊ิก ที่สามเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดไซ้หมครับ” แทนที่จะตอบว่า ‘จำได้ครับ’ พระหนุ่มกลับสาธยายเสียยืดยาวตามวิสัยคนช่างพูด

“นั่นแหละ ตอนนี่เขาตายแล้ว ตายเมื่อก่อนเที่ยงนี่เอง”

“เป็นอะไรตายครับ แล้วใครมาส่งข่าวหลวงพ่อ”

“แพ้ยาสลบนะซี เพราะหมอให้ยาสลบเกินขนาด เมื่อก่อนเขามากับพ่อแม่และลูกชายคนที่เป็นหมอ ฉันก็บอกให้เขาเข้ากรรมฐาน เขาก็ไม่ยอม บอกว่าผ่าตัดเสร็จจึงจะมาเข้า แม่เขาก็ช่วยพูดแต่เขาก็ไม่ฟัง”

“แล้วพ่อแม่เขาจะเอาผิดกับหมอคนนั้นไหมครับ”

“พ่อแม่เขาเข้าถึงธรรมแล้ว เขาไม่เอาผิดหรอก ส่วนลูกอยากจะทำผิด แต่ก็ไม่กล้าเพราะหมอคนนั้นเป็นอาจารย์ของเขา ป่านนี้เขาคงรู้แล้วว่า ทำไมฉันถึงรบเร้าให้แม่เขาอยู่วัด เมื่อก่อนถ้าเขาขอร้องให้แม่อยู่วัด แม่เขาก็จะไม่ตาย แต่นี่เขาไม่ศรัทธาฉัน

หาว่าฉันพูดไม่เป็นวิทยาศาสตร์” ท่านพระครูเล่าให้พระบัวเหียวฟัง

“ฉันก็แปลว่าคุณนายดวงสุตาตายก่อนพ่อแม่ แล้วก็ตายก่อนอา ถ้าแกบักเป็นมะเร็งจนผอมเหลืองก็ยังสามารถหายได้เพราะเชื้อหลวงพ่อ” พระหนุ่มนึกไปถึงน้องชายของเจ้าแกบัก

“ถูกแล้ว เจ้าแกบักเขาศรัทธา พอหายก็ยังปฏิบัติต่อ บุญกุศลก็เลยทำให้อายุยืน ตอนที่ฉันช่วยเขา ฉันคิดว่าเขาคงจะอยู่ได้สักห้าปี แต่พอเขาไม่ทิ้งการปฏิบัติ เขาก็จะอยู่ต่อไปได้เรื่อยๆ” พระหนุ่มได้ที่จึงท้วงขึ้นว่า

“ก็ไหนหลวงพ่อบอกว่า อตฺตทา หิ อตฺตโน นาโถ แล้วทำไมไปช่วยเขาละครับ”

“แต่ถ้าเขาไม่ช่วยตัวเองก่อน ฉันจะช่วยเขาได้ไหมเล่า อย่าลืมว่าต้องช่วยตัวเองให้ได้ ๘๐% ก่อน คนอื่นช่วยได้อย่างมากที่สุดก็ ๒๐% แล้วก็ไม่ได้แปลว่าคนอื่นจะช่วยคนอื่นได้ ๒๐% ทุกคนก็หาไม่ คนที่จะช่วยคนอื่นได้จะต้องปฏิบัติจนช่วยตัวเองได้เสียก่อน จึงจะสามารถช่วยคนอื่นได้ ถ้าช่วยตัวเองยังไม่ได้ก็อย่าหมายว่าจะช่วยคนอื่นได้” ท่านพระครูพยายามพูดให้เห็นความซับซ้อนของกรรม

“จริงซิคครับ ผมยังช่วยตัวเองไม่ได้เลย คือผมหมายถึงว่ายังแก้กรรมให้ตัวเองไม่ได้ แล้วยังคิดจะช่วยหลวงพ่อ”

“ความจริงเธอช่วยตัวเองได้ระดับหนึ่งแล้ว เพียงแต่ว่ากรรมที่เธอทำไว้นั้นเธอต้องชดใช้ให้หมดก่อน เมื่อเธอละจากโลกนี้จะได้ไม่มีเวรไม่มีกรรมตามติดตัวไป จำไว้เลยว่าทำกรรมอะไรมาก็ต้องใช้ให้หมดเสียในชาตินี้ ถ้าไม่ใช้จะต้องไปใช้ในเมื่อจรกแล้วก็ดอกเบี้ยย้อเลย”

“กรรมก็มีดอกเบี้ยยหรือครับหลวงพ่อ” พระหนุ่มสงก

“มีซิ อย่างที่ฉันรลคว่คหคหนี่ ฉันใช้หนี้สองรยพร้อมกัน ใช้หนี้รยหนึ่ง แล้วก็ใช้หนี้เต่าอีกรยหนึ่ง”

“ใช้ดอกหรือตันครับ” พระบ๊วเฮียวถามอย่งนึคสนุก อาจารย์ของท่นพูดเรื่องจริงได้สนุกมก

“นคใช้เงินตัน ส่วนเต่าเป็นดอกเบ็ย เพราะเงินตันใช้ไปแล้ว เมื่อวันที ๑๔ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๑๔ ตอนนั้นเธอยังไม่เกิดมั้ง”

“เกิดแล้วครับ ตอนนั้นผมอายุ ๒๔ เพราะเกิดปี พ.ศ.๒๔๙๐ ว่าแต่ว่าหลวงพ่อใช้เงินตันนคแล้ว ก็ยังเหลือดอกเบ็ยซีครับ แล้วเมื่อไรจะใช้ดอกเบ็ย” ท่นพระครุริบโบกมือข้งที่ยังคืออยู่ ห้มว่า

“อย่าเพ็ง อย่าเพ็ง ขอตั้งหลักก่อน นึหมอเขาก็บอกว่ฉัน ต้องอยู่รยพยบมเป็นเดือนเลย จะทนไหวหรือเปล่าก็ไม่รู้ ฉัน กับรยพยบมไม่ค่อจะถูกกันเส็ยด้วย” ท่นคิดว่หากทนไม่ได ก็จะไม่ออกจากรยพยบมเหมือนทีเคยหนีออกจากรยพยบมศิริรช ตอนได้ยินหมอคุยกันว่ไส้ของท่นเน่หมดแล้ว ต้องตยอย่งแน่อน การทีท่นรอดชีวิตมได้เป็นเพราะบุญกุศลช่วยไว้ นึเอง จึงถือโอกสรสนญติโยมทีนั้งแออดกันอยู่ในห้องจนล้นเลยออกไปนอกห้องว่ “ญติโยมจ้ไว้เลยนะ เรหทำกรรมอะไรไว้ต้องรับผลทุกอย่ง ถ้าทำกรรมดีก็ได้รับผลดี ทำกรรมช้วก็ได้รับผลช้ว”

“ถ้าทำทั้งกรรมดีและกรรมช้วก็ต้องได้รับผลทั้งดีทั้งช้ว ใช้ใหม่คะ” โยมวัยห้สิบเศษถามขึ้น หล่อนรโอโอกสรนี้ม่นาน พระบ๊วเฮียวท่นคงไม่รู้ว่ได้มลัดคิหว่หล่อน

“ถูกแล้วจะโยม อย่งอตมมนี้ทำกรรมช้วไว้มกตอนยังไม่ได้บวช เกือบต้องตยก็หลยคร้ง ทั้งรลคว่ ทั้งฟ้ฟ้ ทั้งไส้เน่ห แต่บุญกุศลทีอตมมทำไว้หล้งจกทีบวชเป็นพระก็ช่วยให้รอดตย

มาได้ ดูอย่างครั้งนี้ อาตมาก็คิดว่าต้องตายแน่นอน แต่ก็รอดมาได้ ถ้าไม่เคยสร้างบุญสร้างกุศลมา รับรองเรียบร้อย”

“เรียบร้อยยังไงคะ” หล่อนไม่เข้าใจ ท่านพระครูจึงตอบว่า “ก็ตายเรียบร้อยไงล่ะ” เสียงผู้ชายที่นั่งอยู่หลังห้องพูดขัดขึ้นว่า “ไม่เรียบร้อยหรอกครับ คนที่เขาอยู่ในเหตุการณ์ได้เล่าให้ผมฟังว่า หลวงพ่อตายแบบไม่น่าดูเลย คอกก็หัก หนังสือระเบิดไปถึงข้างหลังสงบจิรวราคารุ่งริ่งจนเกือบจะเปี หลวงพ่อยังบอกว่าตายเรียบร้อยอีก”

“แหม โยมนึกหน้าอาตมาเสียแล้ว แบบนี้อาตมาก็อายุแยะนะซี” ท่านพูดยิ้มๆ คนฟังพากันยิ้มตามท่านไปด้วย

“ผมกราบขอโทษครับ ผมไม่ได้ตั้งใจ” บุรุษนั้นขอขมาลาโทษ รู้สึกดีใจที่ได้ยั่วท่าน

“หลวงพ่อกะ ดิฉันมีเรื่องอยากทราบถามค่ะ” สตรีอายุราวสี่สิบเศษพูดขึ้น หล่อนเป็นอีกผู้หนึ่งที่ทราบข่าวจากหนังสือพิมพ์เมื่อก่อนเคยมาเข้ากรรมฐานที่วัดป่ามะม่วงสองครั้ง ตอนนั้นยังไม่ทราบว่าท่านพระครูเป็นพระอรหันต์ พอรู้จากหนังสือพิมพ์ จึงเดินทางมาหมายจะถามข้อข้องใจจากพระอรหันต์เพราะเชื่อว่าท่านต้องตอบได้แน่

“เรื่องอะไรล่ะโยม ถามมาเถอะ ถ้าตอบได้อาตมาก็จะตอบ แต่ถ้าตอบไม่ได้ก็ต้องขอภัยด้วย”

“หลวงพ่อดังตอบได้แน่นอนค่ะเพราะหลวงพ่อก็คือพระอรหันต์”

“อ้อ อย่างนั้นหรือ แล้วใครบอกโยมล่ะว่าอาตมาเป็นพระอรหันต์”

“หนังสือพิมพ์ค่ะ ดิฉันเคยมาเข้ากรรมฐานที่วัดของหลวงพ่อก่อน

สองครั้ง” หล่อนตอบพร้อมแสดงตัวว่าเป็นศิษย์ของท่าน

“อย่างนั้นหรือหรือ อ้อ เชื่อหนังสือพิมพ์” ท่านพุดยิ้มๆ

“เอาละ จะถามอะไรก็ถามมา ถึงอาตมาจะไม่ได้เป็นพระอรหันต์ตามที่หนังสือพิมพ์บอก แต่ก็พยายามตอบ” ท่านอนุญาต

“คือดิฉันสงสัย อยากเรียนถามหลวงพ่อกว่า ชำมาดบาปหรือเปล่าคะ ตอนยังไม่ได้เข้ากรรมฐาน ดิฉันคิดว่าไม่บาป เลยเข้าไปมากมาย แต่พอเข้ากรรมฐานแล้วดิฉันคิดว่าบาปค่ะ เพราะมดก็มีชีวิต”

“ตอนยังไม่เข้า โยมคิดว่ามันไม่มีชีวิตหรือ”

“ก็คิดค่ะ แต่ที่นี้แม่สอนไว้ตั้งแต่ดิฉันยังเด็กๆว่ามดมันเป็นสัตว์ไม่มีดี ฉะนั้นฆ่าได้ไม่บาป แม่บอกว่าพระท่านสอนค่ะ”

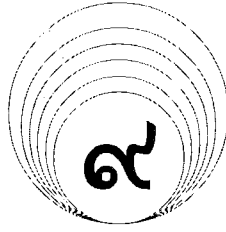
“พระที่ไหน อยู่วัดอะไร ทำไม่ถึงสอนแบบนี้” ท่านพระครูนึกไม่ถึงว่าจะมีพระที่โง่เขลาเบาปัญญาเช่นนี้อยู่ในประเทศไทย

“พระที่บักษได้ค่ะ อยู่วัดข้างบ้านดิฉันเอง ตอนนี้ท่านตายไปแล้ว แม่ดิฉันก็เพิ่งตายไปเมื่อปีกลาย ดิฉันสงสารแม่มากค่ะ แล้วก็นึกโกรธพระรูปนั้นที่สอนให้แม่ทำบาป คือพอท่านสอนแม่ว่ามดมันเป็นสัตว์ไม่มีดี ฆ่าได้ไม่บาป แม่ก็ตั้งหน้าตั้งตาฆ่ามดมาตั้งแต่สาวจนแก่ ตอนหลังๆแม่ป่วยเป็นอัมพาตกระทั่งตาย ตอนตายหลวงพ่อบรรพชาใหม่คะว่าเกิดอะไรขึ้นกับแม่” หล่อนร้องให้

“เกิดอะไรหรือ”

“มดมันมาจากไหนก็ไม่ทราบ เป็นพันๆ ตัวเลย มันพากันกัดหัวหนูแม่เต็มไปหมด แม่ก็ร้อง ‘มดกัด มดกัด’ กระทั่งขาดใจตาย ดิฉันสงสารแกเหลือเกิน ไม่รู้ว่าตอนดิฉันตายจะเป็นอย่างไรแม่หรือเปล่า” หล่อนเล่าไปร้องไห้ไป

บุญสูงสุด

๗ ได้ฟังเรื่องที่หล่อนเล่า ท่านพระครูรู้สึกสลดใจนัก บรรดาญาติโยมที่นั่งอยู่ในห้องก็พลอยสลดใจไปด้วย โยมผู้ชายคนหนึ่งถามขึ้นว่า “หลวงพ่อกับ พระรูปนั้นท่านจะตกนรกหรือเปล่าครับ ที่สอนโยมเขาผิดๆเช่นนั้น” ท่านพระครูตอบทันทีว่า

“ตกนรกอย่างแน่นอน การที่ท่านสอนเช่นนั้นก็แสดงว่าท่านเป็นมิจฉาทิฎฐิ พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า ผู้เป็นมิจฉาทิฎฐิย่อมมีนรกเป็นที่ไป มิจฉาทิฎฐิก็คือความเห็นผิด คนที่มีความเห็นผิดจักไม่ทำชั่วนั้นไม่มี เหมือนอย่างแม่โยมที่เห็นผิดตามพระว่ามดมันเป็นสัตว์ไม่มีดีจึงฆ่าได้ ไม่บาป การเห็นอย่างนี้ชื่อว่าเห็นผิด เมื่อเห็นผิดคนก็ทำบาป เหมือนที่แม่โยมตั้งหน้าตั้งตาฆ่ามด”

“แล้วอย่างนี้แม่ดิฉันจะตกนรกไหมคะ” หล่อนรู้สึกเป็นห่วงมารดา

“ถ้าโยมอยากรู้จักต้องทำกรรมฐาน แต่ไม่เป็นไร ถึงแม่เราจะตกนรก เราเป็นลูกก็ช่วยแม่ขึ้นจากนรกได้ด้วยกรรมฐาน เพราะกรรมฐานเป็นบุญสูงสุดในพระพุทธศาสนา”

“ถ้าเช่นนั้นดิฉันจะลงานมาเข้ากรรมฐานค่ะ”

“ดีมากโยม อาตมาขออนุโมทนา ไม่มีอะไรดีเท่ากรรมฐาน

แล้ว ขอให้ช่วยแม่ได้สำเร็จนะ” ท่าน ‘รัฐ’ ว่ามารดาของอุบาสิกา
ผู้นี้กำลังรับกรรมอยู่ในนรก เพราะตายขณะจิตมีโทสะ คือโกรธฟุ้ง
มดที่มารุมกัดนาง

ถ้อยคำของท่านพระครูทำให้สตรีวัยสี่สิบเศษรู้สึกสบายใจขึ้น
หล่อนตั้งใจว่าจะปฏิบัติอย่างเคร่งครัดที่สุดเพื่อจะได้อุทิศส่วนกุศล
ผลบุญไปให้มารดา จะขอโหลิกรรมต่อมดที่มารดาได้ล้างผลาญ
ชีวิตของพวกเขาเพราะความเห็นผิด ตัวหล่อนเองก็ได้ข้ามดมมา
มากมายไม่แพ้มารดาเช่นกัน กระนั้นหล่อนก็ยังโชคดีกว่าตรงที่ได้
มีโอกาสมาเข้ากรรมฐานและสามารถรู้ด้วยตนเองว่าการกระทำ
ดังกล่าวเป็นบาป หล่อนจึงเลิกข้ามดมตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

“หลวงพ่อกะ แล้วดิฉันจะต้องตกนรกใหม่คะ” หล่อนถาม
เพราะรู้สึกกลัวกลัวว่าจะเป็นเช่นมารดา

“ถ้าโยมปฏิบัติกรรมฐานแล้วขอโหลิกรรม แม่เมตตาอุทิศ
ส่วนกุศลไปให้พวกเขา โยมก็ไม่ต้องไปตกนรกเพราะได้ใช้หนี้ใช้สิน
กันหมดแล้ว อย่าลืมว่าหนี้เวรหนี้กรรมต้องใช้ด้วยกรรมฐานเท่านั้น
จะใช้ด้วยอย่างอื่นไม่ได้ เช่น โยมจะทำบุญเป็นล้าน หรือทอดผ้าป่า
ทอดกฐิน เป็นร้อยครั้ง ก็ไม่สามารถใช้หนี้เวรหนี้กรรมได้ อาตมา
ถึงสอนให้ญาติโยมมาเข้ากรรมฐานเพื่อใช้หนี้กรรม ไม่ใช่มาปฏิบัติ
กรรมฐานเพื่อตัดเวรตัดกรรมอย่างที่เข้าใจกัน ดูอย่างอาตมา ถ้า
ไม่ได้ปฏิบัติกรรมฐาน ป่านนี้ไปใช้หนี้กรรมในเมืองนรกแล้ว”

“หลวงพ่อกะ แล้วดิฉันจะทราบได้อย่างไรว่าแม่ขึ้นมา
จากนรกแล้ว คือดิฉันหมายความว่าเมื่อปฏิบัติครบเจ็ดวันแล้วจะ
ทราบได้อย่างไรว่าแม่ได้รับส่วนกุศลและขึ้นมาจากเมืองนรกได้”
หล่อนถามอีก

“เรื่องนั้นไม่ยากเลยโยม เอาเถอะแล้วโยมจะรู้เอง ข้อสำคัญ

ขอให้ตั้งใจปฏิบัติก็แล้วกัน ต้องไม่พูด ไม่คุย ไม่นอนกลางวัน แล้วก็ต้องทนต่อเวทนาให้ได้ แล้วโยมจะรู้ได้จากเวทนานั้นแหละ ว่าแม่ของโยมได้รับบุญหรือไม่ได้รับ เรื่องอย่างนี้เป็นปัจจัยตั้ง คือรู้ได้เฉพาะตน แต่ถึงกระนั้นอาตมาก็ขอรับรองว่า กรรมฐานใช้หนักกรรมได้จริง นอกจากอาตมาจะประสบมากับตนเองแล้ว อาตมายังได้รวบรวมประสบการณ์ของคนอื่นไว้มากมาย จนสามารถตั้งเป็นทฤษฎีได้ว่า การปฏิบัติกรรมฐานที่ได้ผลนั้นต้องทำให้ได้สามข้อ คือ หนึ่ง ต้องระลึกชาติได้ สอง เห็นกฎแห่งกรรมที่เราได้ทำไว้ และสาม เกิดปัญญาแก้ปัญหาชีวิตได้ อาตมาจะยกตัวอย่างให้ฟังสักเรื่องหนึ่ง คือเรื่องของโยมอ่อน ถ้าใครไม่ยอมฟังให้ยกมือขึ้น” ท่านสำรวจความต้องการฟังของญาติโยม เมื่อไม่มีผู้ใดยกมือท่านจึงเริ่มต้นเล่า เพราะการได้พูดได้คุยทำให้อาการคันในร่มฝื่อกลดน้อยลง

“ตอนที่อาตมายังจำพรรษาอยู่ที่วัดพรหมบุรี อาตมาก็สอนกรรมฐานบ้างแล้ว ตอนนั้นก็มีญาติโยมหลายคนมาฝากตัวเป็นลูกศิษย์ ส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุ”

“คนแก่ นะหรือครับ เขาว่าคนแก่สอนยากใช่ไหมครับ หลวงพ่อ” ชายหนุ่มคนหนึ่งพูดขึ้น เลยถูกคนแก่หลายคนขำขัน ค้อนเข้าใส่

“อย่าไปเรียกคนแก่ ต้องเรียกว่าผู้สูงอายุ ถ้าเรียกคนแก่ฟังแล้วใจผ่อแผ่ไม่กระชุ่มกระชวย ใช่ไหมโยม” ท่านถามโยมมารดา แม่จวนยิ้มนิดๆ แทนคำตอบ โยมเตี้ยจึงต้องทำหน้าที่แทนด้วยการตอบว่า

“ใช่จะท่าน อย่างฉันนี่เวลาใครเรียกคนแก่ ใจมันผ่อแผ่อย่างท่านว่า แต่ถ้าเขาเรียกผู้สูงอายุก็ค่อยยังชั่วหน่อย”

“ฉันหมกก็ต้องขอโทษคุณบ้างด้วย ต่อไปผมจะไม่เรียกคนแก่จะเรียกว่าผู้สูงอายุแทน” ชายหนุ่มขอขมาลาโทษเพราะอยากฟังเรื่องที่ท่านกำลังจะเล่า

“ผู้สูงอายุที่สอนยากก็มี สอนง่ายก็มี แล้วแต่คน จะเหมารวมไปหมดทุกคนไม่ได้ อย่างโยมอ่อนนี่แกสอนง่าย ตอนแกมาปฏิบัติก็อายุแปดสิบแล้ว แต่ก็ยังแข็งแรง แกตั้งใจปฏิบัติดีมาก แล้วก็ได้ผล คือทำได้ครบทั้งสามข้อ”

“หมายความว่าแกระลึกชาติได้ เห็นกฎแห่งกรรม และเกิดปัญญาแก้ปัญหาชีวิตได้ อย่างนั้นหรือคะ” คนถามเป็นสาวน้อย อายุประมาณสิบเจ็ดสิบแปด หล่ออนมากับบิดามารดาเพื่อจะมาราบพระอรหันต์ตามที่หนังสือพิมพ์ประโคมข่าว

“ถูกแล้วจะหนู แกทำได้ตามนั้นจริงๆ ขนาดอายุแปดสิบก็ยังได้ผลเพราะแกตั้งใจ ตอนนั้นหลวงพ่อบุญอายุยี่สิบเศษๆแต่มีลูกศิษย์อายุคร่าวพ่อคร่าวแม่ อย่างโยมอ่อนนี่อายุแก่กว่าโยมพ่อของหลวงพ่อดีอีก ตอนแกปฏิบัติใหม่ๆหลวงพ่อก็ให้แกเดินจงกรม เดินหนึ่งชั่วโมง หนึ่งชั่วโมงสลับกัน แต่ปรากฏว่าแกนั่งไม่ได้ เดินได้ แต่นั่งไม่ได้”

“ทำไมถึงนั่งไม่ได้คะ ที่จริงน่าจะเดินไม่ได้มากกว่าเพราะแกอายุมาก ไม่น่าจะเดินไหว” สาวน้อยยิง

“มันก็น่าจะเป็นอย่างที่ท่านว่ามานั้นแหละ ตอนนั้นหลวงพ่อก็อธิบายสำเร็จวิชา ‘เห็นหนอ’ จึงไม่รู้สาเหตุว่าทำไมแกจึงนั่งไม่ได้ คือแกบอกว่าเวลานั่ง แกจะปวดศีรษะมาก ปวดแทบระเบิด แกทนไม่ได้ ต้องล้มตา พอนั่งสักสิบนาทีก็เริ่มปวดแล้ว แกจึงกลัวการนั่งมาก หลวงพ่อก็แก้ปัญหาด้วยการให้แกเดินอย่างเดียว แกปฏิบัติได้หกวัน พอวันที่เจ็ด หลวงพ่อก็เห็นว่าสมาธิเกิดขึ้นจะทนต่อ

เวทนาได้ จึงให้แก่มันหลังจากที่เดินจงกรมแล้ว และบอกว่าให้แกอดทนต่อเวทนา แล้วจะระลึกชาติได้ แก่ก็ปฏิบัติตาม เมื่อเกิดอาการปวด แก่ก็กำหนด ‘ปวดหนอ ปวดหนอ’ และตั้งสติสู้กับเวทนา พอความปวดขึ้นถึงขีดสุด แก่ก็ระลึกชาติได้ทันที”

“ระลึกได้ก็ชาติครับ” ชายหนุ่มคนเดิมถาม

“แต่ยก่อน อาตมาขออธิบายคำว่า ‘ระลึกชาติ’ เสียก่อน ระลึกชาติในที่นี้หมายถึงระลึกเหตุการณ์ในอดีตได้ ถ้าจิตตั้งมั่นเป็นสมาธิและมีสติอยู่ตลอดเวลา จะสามารถระลึกเหตุการณ์ถอยหลังไปในอดีตได้ เช่น ระลึกถอยหลังไปได้ ๒๐ ปี ๓๐ ปี จนถึง ๑๐๐ ปี ๑,๐๐๐ ปี ซึ่งถ้าถึงขั้นนี้ก็เท่ากับระลึกอดีตชาติได้ด้วย บางคนระลึกได้ตั้งเจ็ดชาติถ้าสมาธิดี ท่านไม่บอกว่าบุคคลผู้นั้นคือท่านเอง ด้วยไม่ต้องการอวดอุตริมนุสสรธรรม

“แล้วโยมอ่อนแกระลึกย้อนได้กี่ปีคะ” อุบาสิกาทิมารดาถูกมตรุมกัดเป็นผู้ถาม

“ได้ ๖๒ ปี คือ แกระลึกได้ว่าตอนอายุ ๑๘ แ่ไปยิงเขาตาย ภาพเหตุการณ์ครั้งนั้นมันมาปรากฏในนิมิต แก่ก็เล่าให้อาตมาฟังว่า ตอนแ่เป็นหนุ่มรุ่นๆ แ่อาศัยวัดอยู่เพื่อเรียนหนังสือ ที่ข้างวัดมีโกดังเก็บของของคนจีน ที่นี้ก็มีคนขี้ยาขายโมยของในโกดังไปขายเอาเงินไปซื้อฝิ่นสูบ เจ้าของโกดังก็โกรธ จึงมาจ้างแ่ไปยิง เอาปืนแ่ปมาใส่มือแ่ด้วย แ่ก็ไปยิงที่ศีรษะของขี้ยาคนนั้น แล้วก็เอาปืนไปคืนเจ้าของโกดัง ได้ค่าจ้างมาสองบาท”

“แค่สองบาทเองหรือคะหลวงพ่อ” สาวน้อยกังขา

“สองบาทสมัยนั้นซื้อทองหนักสองสลึงได้เลยนะหนู ถ้านับถึงตอนนี้ก็แปดสิบบแปดปีแล้ว หลวงพ่อยังไม่เกิดเลยตอนที่แ่อายุสิบแปดนะ”

“แล้วยังไงอีกคะ” สวายน้อยอยากฟังต่อ

“พอแกระลึกได้ ก็ขอโหลสิกรรม แล้วก็แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลไปให้เขา ก็เกิดภาพขึ้นในนิมิตอีกว่าตาชี้ยาคคนนั้นไปเกิดใหม่แล้ว ชื่อ นายใจ นามสกุล ไชวคว่า บ้านอยู่อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พอแอกออกจากกรรมฐาน แกกี้เล่าให้หลวงพ่อฟัง หลวงพ่อกี้เอาสมุดมาจดบันทึกไว้อย่างละเอียด อากการปวดศีรษะของโยมอ่อนกี้หายไป พอระลึกชาติได้และใช้หนี้กรรมแล้ว แกกี้นั้งกรรมฐานได้ตามปกติ ทีนี้หลวงพ่อกี้เป็นคนชอบวิจัย จึงชวนแวกไปอำเภอเสนา เพื่อตามหานายใจ กี้ไปพบผู้ชายคนหนึ่งชื่อนายใจ ไชวคว่า อายุ ๖๑ ปี แสดงว่าตาชี้ยาคคนนั้นตายปุ๊บก็เกิดทันที โยมอ่อนกี้เล่าเรื่องกี้แกยิงตาชี้ยาคตายเมื่อ ๖๒ ปีที่ผ่านมา แล้วกี้รู้จากกรรมฐานว่าตาชี้ยาคมาเกิดเป็นนายใจ พร้อมทั้งขอให้นายใจโหลสิกรรมให้ นายใจกี้บอกว่าเขาไม่รู้เรื่องหรือเพราะเขา มาเกิดแล้ว และจำไม่ได้ว่าก่อนมาเกิดเคยเป็นชี้ยาค แต่ก้อโหลสิกรรมให้ ถ้าหากว่าโยมอ่อนไปฆ่าเขาไว้จริง นี่แหละอาานิสงส์ของการเจริญพระกรรมฐาน ทำให้สามารถใช้หนี้กรรมได้ ถ้าโยมอ่อนไม่มาปฏิบัติกรรมฐานเพื่อใช้หนี้กรรม รับรองว่าต้องไปใช้ในเมืองนรก แล้วยก้ต้องใช้ทั้งเงินต้นและดอกเบี้ย”

“ถ้านายใจแวกปฏิบัติกรรมฐาน แวกจะรู้ไหมครึบว่าชาติที่แล้วแวกเป็นชี้ยาค และได้ไปขโมยของในโกดังข้างวัด”

“รู้ได้แน่นอนหากปฏิบัติได้ถึงขั้น”

“แล้วแวกไม่ไปตกนรกหรือคะ ทีผิดศีลข้อ อทินนาทาน” สวายน้อยถาม “อันนี้หลวงพ่อกี้ไม่ทราบ แต่ตามหลักกรรมแล้วคนผิดศีลต้องตกนรก แวกอาจไปตกนรกไม่นาน แล้วยกี้ได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกเพราะกรรมดีที่แวกเคยทำไว้มาให้ผลกี้ได้ เรื่องของกรรม

มันสลับซับซ้อนนะหนู สัตว์โลกทั้งหลายเวียนว่ายอยู่ในวัฏจักรชีวิต ก็ด้วยอำนาจแห่งกรรม”

บุรุษอายุประมาณห้าสิบเศษ คลานเข้ามากราบท่านพระครู หลังจากญาติโยมหลายคนพากันลุกออกไป แต่ที่ยังนั่งบั๊กหลักฟัง ท่านคุยก็ยังอีกมาก บุรุษนั้นกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้งแล้ว จึงกราบเรียนว่า “หลวงพ่อกับ พระอุปัชฌาย์ของผมถูกกองทัพ มดกัดกองทัพมดกัดจนสลบอยู่ในถ้ำครับ โชคดีที่ผมไปเห็นเข้า จึง อุ้มท่านส่งโรงพยาบาล มดมันกัดกินเนื้อท่านจนแดงไปทั้งร่าง ถ้า ผมไม่บังเอิญไปพบเข้า ท่านคงถูกพวกมันกัดกินจนเหลือแต่กระดูก ซึ่งนั่นหมายถึงว่าท่านจะต้องมรณภาพอย่างแน่นอน พระอุปัชฌาย์ ของผมท่านเป็นพระสุปฏิปันโน ไม่เคยก่อกรรมทำเข็ญกับผู้ใด แต่ ทำไมท่านจึงต้องมาเป็นเช่นนี้ครับ” หนุ่มใหญ่ถาม เขาอยากรู้ว่า ท่านพระครูจะ ‘รู้’ ตรงกับที่พระอุปัชฌาย์ของเขาเล่าให้ฟังหรือไม่ หนังสือพิมพ์ลงข่าวว่าท่านเป็นพระอรหันต์ ถ้าท่านรู้ก็แปลว่าท่าน เป็นพระอรหันต์จริง แต่ถ้าไม่รู้ก็แปลว่าเป็น ‘อรหันต์เก๊’

ท่านพระครูรู้ความคิดของบุรุษตรงหน้าว่าต้องการมาทดสอบ ท่าน เพื่อมิให้เป็นการอวดอุตริมนุสสรธรรม ท่านจึงบอกเขาว่าท่าน มิได้เป็นพระอรหันต์อย่างที่หนังสือพิมพ์ลงข่าว

“ถ้าเช่นนั้นหลวงพ่อกงตอบไม่ได้ใช่ไหมครับ”

“อาตมาคิดว่าตอบได้ ถึงแม้ไม่เป็นพระอรหันต์ก็ตอบได้ และ จะตอบอย่างละเอียดเลย ฟังให้ดีนะ การที่อุปัชฌาย์ของโยมถูก กองทัพมดกัดถึงห้ากองทัพนั้น เพราะท่านเคยมีเวรมีกรรมกับ พวกมันมาแต่ครั้งอดีตชาติ ท่านเคยเกิดเป็นแม่ทัพเอกแห่งกรุง ศรีอยุธยา และมดเหล่านั้นก็เกิดเป็นทหารพม่า ท่านรบชนะพม่า

ถึงห้าครั้ง และก็ได้ฆ่าทหารพม่าไปห้ากองทัพ เมื่อท่านตายก็ได้ไปใช้กรรมในเมืองนรกระยะหนึ่งแล้วจึงมาเกิดเป็นมนุษย์ ส่วนพวกทหารพม่าก็พากันตกรรอก จากรรอกก็มาเกิดเป็นมดซึ่งเป็นเดรัจฉาน พวกมันจองเวรจองกรรมกับท่าน จึงต้องมาใช้เวรกัน แต่ท่านไม่ได้สลบหรือกนะ ท่านรู้ว่าเคยทำกรรมกับมดเหล่านี้ไว้ จึงได้เข้าผลสมานัตติเพื่อจะได้ไม่รู้สึกรู้สีกเจ็บปวดขณะที่ถูกกัด และการที่โยมไปพบท่านก็เพราะโยมเคยเป็นทหารคนสนิทของท่าน ถ้าโยมไม่อุ้มท่านส่งโรงพยาบาล ท่านก็ต้องมรณภาพเพราะถูกมดกัดกินเนื้อหมดจนเหลือแต่กระดูก จริงไหม”

“จริงครับ” หม่อมใหญ่ยอมรับเพราะท่านเล่าราวกับตาเห็น

“ท่านเล่าเรื่องนี้ให้โยมฟังแล้วนี่นา เล่าหลังจากที่ท่านออกจากโรงพยาบาลแล้ว เพียงแต่ท่านไม่ได้บอกกับโยมว่าท่านมิได้สลบ แต่ท่านเข้าผลสมานัตติ ถ้าท่านไม่ทำเช่นนั้น ก็คงทนต่อทุกขเวทนาไม่ไหว”

“แล้วหลวงพ่อก็เชื่อหรือเปล่าครับว่าพวกมดมันยกกองทัพมาถึงห้ากองทัพ”

“เชื่อซิ ก็โยมให้ชาวบ้านเอากระบุงโกยมานชนมันออกไปไม่ใช้หรือ ได้ตั้งห้ากระบุงใช้ไหมละ แล้วมดในแต่ละกระบุงก็มีสีต่างๆกัน” บุรุษวัยกลางคนรู้สึกกังขาว่าท่าน ‘รู้’ ได้อย่างไร กำลังขังใจอยู่ว่าจะถามดีหรือไม่ ท่านก็ตอบโดยมิต้องให้เขาถาม ท่านตอบว่า “อาตมารู้เพราะท่านบอกเอง บอกอย่างที่ว่าอาตมาเล่ามานี้แหละ”

“ท่านมาบอกหลวงพ่อก็เมื่อไรครับ ท่านจะมาได้อย่างไร ตอนนี้อยู่ที่วัด” เขากังขามากขึ้น

“ท่านไม่จำเป็นต้องมาหอรอกโยม ท่านเพียงแค่ ‘โทรจิต’ มา”

“แล้วทำไมท่านถึงต้องบอกหลวงพ่อด้วยครับ หรือว่าหลวงพ่อกับท่านคุ้นเคยกันมาก่อน”

“ถูกแล้ว อาตมากับท่านคุ้นเคยกันมาก่อน” ท่านไม่จำเป็นต้องบอกว่าคุ้นเคยกันมาตั้งแต่สมัยเป็นแม่ทัพแห่งกรุงศรีอยุธยาด้วยกัน

“ประมาณกี่ปีแล้วครับ” เขายังคงอยากรู้

“เอ จะกี่ปีอาตมาก็ไม่เคยนับเสียด้วย โยมอย่าไปสนใจเรื่องเวลาเลยนะ เอาเป็นว่าอาตมารู้จักกับอดีตอุปัชฌาย์ของโยมก็แล้วกัน และที่โยมต้องมาเป็นลูกศิษย์ของท่านก็เพราะโยมเคยเป็นทหารคนสนิทของท่านในชาติที่ท่านเป็นแม่ทัพ ชีวิตมันเวียนว่ายวากวน คนเราต้องเวียนตายเวียนเกิดหลายภพชาติเป็นวัฏจักร ถ้าโยมอยากศึกษาเรื่องวัฏจักรชีวิตก็ต้องปฏิบัติมากๆ อาตมารู้แหละว่าโยมเป็นนักปฏิบัติ”

“หลวงพ่อร์ู้ได้อย่างไรครับ” เขาถามอีก

“อาตมาก็รู้ได้จากการปฏิบัติเหมือนกัน เรื่องอย่างนี้มันเป็นปัจจัยตั้ง รู้ได้เฉพาะตน อาตมาถึงได้บอกโยมว่าให้ปฏิบัติมากๆ แล้วจะรู้อะไรๆได้เอง แต่อย่าไปอยากรู้ ถ้าอยากรู้จะไม่รู้ เพราะการปฏิบัติธรรมต้องปล่อยวางดังที่พระพุทธองค์ตรัสสอนว่า ‘สัพเพ ธมมา นาลํ อภินิเวสยา - ธรรมทั้งปวงไม่ควรยึดมั่นถือมั่น’ ”

เมื่อได้สนทนากับท่านพระครู บุรุษวัยกลางคนเกิดความรู้สึกว่าเขาได้มาพบพระอรหันต์แล้ว เขาเชื่อมั่นว่าพระอุปัชฌาย์ของเขาเป็นพระอรหันต์ เพราะท่านสามารถ ‘โทรจิต’ ได้ และผู้ที่จะสื่อสารกันด้วยโทรจิตได้จะต้องเป็นพระอรหันต์เหมือนกัน ท่านจะต้องเป็นพระอรหันต์อย่างแน่นอน

“อาตมาไม่ได้เป็นพระอรหันต์อย่างที่โยมเข้าใจ เอาละ

ไหนๆโยมก็เป็นนักปฏิบัติ อาตมาก็จะขอทำความเข้าใจเรื่องพระอรหันต์ เพื่อที่โยมจะได้เข้าใจอย่างถูกต้อง ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องพระอรหันต์นี้ไม่ใช่ว่าจะเกิดขึ้นในสมัยนี้เท่านั้น แต่เกิดขึ้นมานานแล้ว ถ้าจะนับเวลาก็ต้องบอกว่าก่อนสมัยพุทธกาลนั้นแหละ”

“นานขนาดนั้นเลยหรือครับ”

“ถูกแล้ว สมัยก่อนพุทธกาลยังไม่มีพระอรหันต์ เมื่อเจ้าชายสิทธัตถะทรงบรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณภายใต้ต้นอัสสัตถพฤกษ์ จึงมีพระอรหันต์เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ ก่อนหน้านั้นไม่มีพระอรหันต์ มีแต่ฤๅษี ดาบส หรือพวกนักบวชผู้ทรงอิทธิญา สามารถแสดงฤทธิ์ต่างๆ เช่น ดำดินได้ เหาะเหินเดินอากาศได้ และคนก็ไปเข้าใจว่าท่านเหล่านั้นเป็นพระอรหันต์ แต่ความจริงแล้วไม่ใช่ ตอนที่พระพุทธเจ้าเสด็จไปโปรดชฎิลสามพี่น้องและบริวาร พวกชฎิลก็เข้าใจว่าพวกตนเป็นพระอรหันต์ เพราะเอาฤทธิ์มาเป็นเกณฑ์ตัดสินความเป็นพระอรหันต์ แต่ในที่สุดพระพุทธเจ้าก็ทรงทำให้พวกชฎิลเข้าใจถูกต้อง และทรงแสดงพระธรรมเทศนาโปรด ทำให้ชฎิลเหล่านั้นบรรลุอรหัตผลเป็นพระอรหันต์ ไหนโยมบอกอาตมามาซิว่าพระธรรมเทศนาที่ทรงแสดงแก่พวกชฎิลนั้นมีชื่อว่าอะไร” ท่านทดสอบความรู้ทางปริยัติของหนุ่มใหญ่

“อาทิตตปริยายสูตรครับ ส่วนพระธรรมเทศนาที่ทรงแสดงโปรดปัญจวัคคีย์ ชื่อ **ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร**” เขาตอบเกินคำถาม เพราะเรียนรู้ปริยัติมาอย่างดี

“ถูกต้อง อาตมาขออนุโมทนา ขอให้โยมปฏิบัติมากๆต่อไปจะได้เป็นกำลังในการเผยแผ่พระศาสนา ในอนาคตคฤหัสถ์จะมีบทบาทต่อการเผยแผ่พระศาสนามากกว่าพระสงฆ์”

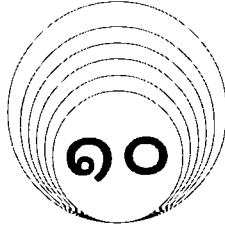
“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นครับ”

“เพราะพระสงฆ์ท่านมีวักแวงแย่งแข่งขันกันในเรื่องยศเรื่องตำแหน่งนะซี ท่านห่วงสมณศักดิ์มากกว่าห่วงพระธรรมคำสอน”

“หลวงพ่อบุญเหมือนกับพระอุปัชฌาย์ของผมเลยครับ สรุปลงว่า พระอรหันต์ที่แท้คือผู้ที่หมดกิเลสใช่ไหมครับ ส่วนผู้ที่แสดงฤทธิ์ได้อาจจะเป็นพระอรหันต์หรือไม่เป็นก็ได้ ในทำนองเดียวกัน พระอรหันต์อาจแสดงฤทธิ์ได้หรือไม่ก็ได้ ผมเข้าใจอย่างนี้ถูกต้องหรือเปล่าครับ”

“ถูกต้อง” ท่านพระครูตอบยิ้มๆ

คุณหญิงปทุมทิพย์

วันรุ่งขึ้น คุณหญิงปทุมทิพย์มาเยี่ยมท่านพระครูที่โรงพยาบาล เธอมากับบุรุษวัยกลางคนและเด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารัก อายุราวสามขวบ ขณะที่คุณหญิงกับบุรุษนั้นทำความเคารพ ท่านพระครูด้วยการกราบเบญจางคประดิษฐ์ หนูน้อยก็ทำตาม และกราบได้สวยงามจนท่านพระครูออกปากชม “เก่งมากจะหนูใครสอนจ๊ะ”

“คุณหญิงแม่สอนเจ้าคะ” เด็กหญิงตอบฉะฉาน

“คุณหญิงไปแอบมีลูกไว้ตั้งแต่เมื่อไร” ท่านพระครูสัพยอกท่าน ‘รู้’ ว่าเด็กหญิงผู้นี้คือลูกรัฐมนตรีกับเด็กสาวที่คุณหญิงเคยคิดจะเอาน้ำกรดไปสาด ทว่าท่านขอบิณฑบาตไว้

“ก็อย่างที่ท่านเคยทำนายไว้นั้นแหละคะ ว่าดิฉันจะมีลูกตอนแก่และจะรักจะหลงเอามากๆ ดิฉันยอมรับค่ะว่าหลงยาหนุมาก แก่น่ารัก ไม่ตื้อไม่ชน ไม่งอแง ว่านอนสอนง่าย ไซ้ไหมลูก” ประโยคสุดท้ายเธอถามหนูน้อย

“คะคุณหญิงแม่ หลวงปู่เจ้าคะ คุณหญิงแม่ของหนูนอกจากจะสวยแล้วยังใจดีอีกเจ้าคะ”

“ยังงั้นหรือจ๊ะ แล้วหนูรักคุณแม่ไหมจ๊ะ”

“รักที่สุดในโลกเลยเจ้าคะ รักมากกว่าคุณพ่อเพราะคุณพ่อเอาแต่นอน ไม่เคยลุกมาเล่นกับหนูเลย” เด็กหญิงพูดอย่างไร้เดียงสา แก่ไม่รู้ว่าผู้เป็นพ่อป่วยเป็นอัมพาตเพราะเสียใจที่แม่บังเกิดเกล้าของแกหนีตามชายชู้ไป คุณหญิงจึงรายงานว่า

“ตั้งแต่เด็กคนนั้นหนีไปกับชายอื่น เขาก็ล้มป่วยเป็นอัมพาตเลยคะ ดิฉันอยากให้ผู้ชายเจ้าชู้ประตูดินเป็นอย่างนี้เหมือนกันหมดทุกคน เป็นอัมพาตตอนแก่ แล้วก็ไม่มีใครดูแล ให้นอนทรมานอยู่อย่างนั้นไปจนกว่าจะตาย” คุณหญิงยังไม่หายเคืองแค้น

“หลวงพ่อกับฉัน ฉันมีเรื่องจะเรียนปรีกษาคับ”

“ตายจริง ดิฉันก็ล้มแนะนำ นี่คุณคชา ญาติห่างๆของดิฉันคะ เขาถูกคุณหญิงซึ่งเป็นเพื่อนของดิฉันยักยอกบุษราคัมราคาตั้งสามล้าน” คุณหญิงปทุมทิพย์กราบเรียน

“เรื่องไปยังไงมายังไงล่ะ ไหนลองเล่าให้อาตมาฟังซิ” แม้จะอยู่ในภาวะอาพาธเจ็บป่วย หากท่านก็มีจิตเมตตาต่อผู้ที่กำลังตกอยู่ในห้วงทุกข์ เพียงเห็นหน้า ท่านก็ “รู้” ว่าเขากำลังแบกทุกข์หนักอึ้ง จนกินไม่ได้นอนไม่หลับ

“คือผมกับเพื่อนอีกสองคนมีอาชีพค้าพลอย เมื่อเดือนที่แล้วเราไปหาซื้อพลอยที่จันทบุรีด้วยกัน ก็ไปพบบุษน้ำโขงสวยมากเจ้าของเขาจะขายสามล้าน เราจึงลงขันกันคนละล้านซื้อมา คิดว่าขายสักสี่ล้านห้าก็จะได้กำไรคนละห้าแสน”

“ไอ้โฮ แพงขนาดนั้นเชียหรือ อาตมานึกว่ามีแต่เพชรที่ราคาเป็นล้าน พลอยก็ราคาเป็นล้านเหมือนกันหรือ”

“พลอยสวยๆราคาแพงกว่าเพชรก็มีค่าท่าน อย่างทับทิมสยาม ถ้าน้ำงามๆก็แพงกว่าเพชรที่น้ำไม่งามคะ” คุณหญิงช่วยสนับสนุน

“อย่างนั้นหรือหรือ แหม อาตมาก็ไม่เคยซื้อเพชรเสียด้วยสิ พลอยก็ไม่เคยซื้อ เลยไม่รู้ว่าคุณพลอยแพงกว่าเพชรก็มี แล้วโยมไปทำยังไงถึงถูกคุณหญิงยกยอกไปล่ะ”

“คือแกโทร.เรียกให้ผมเอาไปให้แกดูที่บ้านครับ ผมกับเพื่อนอีกสองคนก็ไปกัน แกบอกว่าจะเหมาทั้งชุดเลย จะเอาไปทำต่างหูสร้อย แล้วก็แหวน พวกผมก็บอกราคาไปว่าสี่ล้านห้า แกก็ไม่ต่อ แต่ขอคิดดูก่อนและบอกให้ทิ้งของไว้ที่แก อีกสามวันให้มาฟังข่าวว่าแกจะซื้อหรือไม่ พวกผมก็มองตากันเพราะของราคาแพง แกก็รีบบอกว่าไม่ต้องกลัวว่าแกจะโกงเพราะแกเป็นถึงภริยารองนายก รัฐมนตรี พวกผมก็ค่อยเบาใจ แล้วก็ทิ้งของไว้กับแก พอครบสามวันก็โทร.ไปถาม คนรับสายก็บอกว่าคุณหญิงไม่อยู่ โทร.ไปที่ครั้งๆ ก็ได้รับคำตอบแบบเดียวกัน พวกผมจึงตัดสินใจบุกไปถึงบ้าน”

“แล้วเจอไหม”

“เจอครับ แกก็ทำหน้าตกใจ ผมก็ถามว่าคุณหญิงตัดสินใจหรือยัง ถ้าไม่ซื้อผมก็จะขอของคืน แกก็พูดว่าของอะไรฉันไม่รู้เรื่อง พวกผมแทบช็อคเมื่อได้ยินแกพูดอย่างนี้”

“คุณคณาเขามาปรึกษาดิฉันค่ะ เขาอยากให้ดิฉันไปช่วยพูด เพราะเห็นว่าเป็นเพื่อนกัน ดิฉันไม่กล้าหรือค่ะ ดีไม่ดีเขาจะฟ้องดิฉันในข้อหาหมิ่นประมาท”

“แน่นอน ถ้าคุณหญิงไปพูดต้องถูกเขาฟ้องแน่ ดีแล้วที่ไม่ไป” ท่านพระครูตอบโดยมิต้องใช้ ‘เห็นหนอ’

“แล้วผมจะทำยังไงถึงจะได้คืนครับหลวงพ่” เจ้าของพลอยรู้สึกผิดหวัง

“ไม่ได้คืนหรือโยม ตอนนี้นักคุณหญิงเขาเอาไปให้ร้านเพชรที่เขาเป็นขาประจำอยู่ทำเป็นเครื่องประดับแล้ว โยมต้องปลงให้ได้

ถึงยังงี้ก็ไม่ได้คืน อาตมารู้ว่าโยมเสียใจและเสียดาย ถ้าอาตมาเป็นโยมก็จะต้องเสียดายเหมือนกัน เพราะเงินสามล้านใช้ว่าจะหาได้ง่ายๆ แต่เชื่ออาตมาสักอย่างนะ ให้เขาโกงเรามากกว่าเราไปโกงเขา เขาโกงเรา เขาก็บาป เราโกงเขา เราก็บาป ฉะนั้นให้เขาบาปนะดีแล้ว”

“ถ้าผมจะจ้างมือป็นไปยิงมัน ผมจะบาปไหมครับ” บุรุษวัยกลางคนอยากจะทำแก้แค้น เขาเรียกคุณหญิงจอมยัยยกกว่า ‘มัน’

“บาปแน่นอน อย่าได้จองเวรกับเขาเลยโยม เชื่ออาตมาเถอะ เขาโกงเราไป เขาก็ไม่มีความสุขหรอก ตอนนีเขากำลังกังวลว่า จะต้องมีคนล่วงรู้การกระทำของเขา พอคิดหนักเขาก็เกิดความเครียด พอเครียดก็เลยเป็นโรคมะเร็ง เขาจะต้องทุกข์ทรมานกับโรคร้ายซึ่งเงินสามล้านช่วยไม่ได้เลย คนทำบาปก็ต้องได้รับบาปคนอื่นจะรู้หรือไม่รู้ เขาก็ต้องได้รับ โยมไปบอกเพื่อนอีกสองคนให้ทำใจนะ ยกให้เขาไป ถ้าทำใจได้โยมจะรวยยิ่งกว่าเดิม แต่ถ้าทำใจไม่ได้ กิจการค้าก็จะล้มเหลว ขาดทุนขาดรอนจนถึงขั้นหมดเนื้อหมดตัวเชียวละ” ฟังคำพูดของท่านพระครู นายคชาค้อยสบายใจขึ้นนิดหนึ่ง นึกไปถึงความหลังที่เขาทำกับเพื่อนอีกสองคนต้องวิ่งหาเงินกันกว่าจะได้ครบสามล้าน ต้องพินอบพิเทาพูดกับคุณหญิงท่านอย่างนั้น ท่านอย่างนี้ คำพูดที่คุณหญิงพูดกับพวกเขาว่า “ฉันเป็นถึงภริยารองนายกรัฐมนตรี ของแค้นี่ฉันไม่โกงหรอก” กระทั่งประโยคสุดท้ายที่ว่า “ของอะไร ฉันไม่รู้เรื่อง” ซึ่งทำให้เขากับเพื่อนแทบช็อคจนต้องไปวานคุณหญิงปทุมทิพย์พามาหาพระอรหันต์ เขาเห็นจริงกับคำพูดของท่านว่าถ้าเขาทำใจไม่ได้กิจการค้าจะล้มเหลว เขาจะต้องทำใจให้ได้ เขาจะต้องรวยยิ่งกว่าเดิม

“หลวงพ่อดครับ ผมจะทำอย่างไรจึงจะทำใจได้ครับ” นาย

ขุนทองเข้ามาทันไต่ยีนพอดี จึงชิงตอบว่า

“ต้องเข้ากรรมฐานอะ ใครมีปัญหอะไรมาปรึกษา หลวงลุงของหนูเป็นจับเข้ากรรมฐานหมด” แม่จวนทำตาเขียวใส่หลาน แต่คนที่คิดว่าตัวเองเป็นผู้หญิงกลับทำเป็นไม่เห็น คุณหญิงปทุมทิพย์เจอคู่ปรับเก่าจึงค่อนข้างหนึ่งที่ อย่างน้อยก็ยังดีกว่าไม่ทำอะไรเสียเลย

“หลวงปู่เจ้าคะ คนนี้เขาเป็นใคร ทำไมถึงพูดแซงขึ้นขณะที่ผู้ใหญ่คุยกัน แบบนี้เขาเรียกว่าคนไม่มีมรรยาทใช่ไหมเจ้าคะ” เด็กหญิงวัยสามขวบพูดขึ้น ผู้คนที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นพากันอมยิ้มที่ผู้ใหญ่ถูกเด็กตำหนิ

“ใช่แล้วจะหนู ึงเจ้าขุนทอง ถูกเด็กว่าซะแล้ว” ท่านเยาะเย้ยหลานชายที่กลายเป็นหลานสาว

“นี่เธอ เธอจะเป็นเด็กหัวเท่กำปั้น ถือดียังไงมาว่าผู้ใหญ่อย่างฉันนะ” นายขุนทองตั้งหลักจะเล่นงานลูกสาวคุณหญิง ท่านพระครูต้องรีบห้ามทัพ “ขุนทอง เธอไปถามหมอให้ทีชีว่าเมื่อไรฉันจะออกจากโรงพยาบาลได้ คิดถึงวัดเต็มทีแล้ว”

“ซะ ๆ หนูจะไปเดี๋ยวนี้แหละ” เขารับคำอย่างง่ายตาย เพราะคิดดีแล้วว่าหากเถียงแพ้เด็กก็ต้องอับอายชายพัศตร์ อีกอย่างก็ไม่ค่อยจะชอบหน้าคุณหญิงปทุมทิพย์สักเท่าไร หลานชายออกไปแล้ว ท่านพระครูจึงพูดเป็นงานเป็นการว่า “วิธีทำใจที่ดีที่สุดก็คือการปฏิบัติกรรมฐาน โยมเข้ากรรมฐานสักเจ็ดวัน ออกมารวยแน่ ชื่อน้ำอามารับประกัน” ท่านพูดตามที่ ‘เห็น’ เพราะเมื่อนายคชาเข้ากรรมฐานและปฏิบัติอย่างเคร่งครัด จิตใจก็จะสงบลง เมื่อจิตสงบปัญญาาก็เกิด เมื่อปัญญาเกิดอะไร ๆ ก็ดีไปหมด เงินก็ไหลนอง ทองก็ไหลมา

“ถ้าอย่างนั้นผมจะมาเข้ากรรมฐานครับ แต่ก่อนจะเข้า

ผมขอแก้แค้นขายคุณหญิงตัวแสบก่อน ผมจะประจานมันให้คุ้มกับเงินสามล้าน” ท่านพระครูยังมีทันได้ออกปากห้ามปราม เขาก็หันไปทางญาติโยม ประกาศด้วยเสียงอันดังว่า

“พ่อแม่พี่น้องทั้งหลาย ผมถูกนังคุณหญิง... โกงพลอยไปสามล้าน มันเป็นเมียรองนายกรัฐมนตรี แต่มารังแกประชาชนคนเดินดินอย่างผม ท่านจำชื่อมันไว้ว่าคนชื่อนี้ นามสกุลนี้ หน้าด้าน โกงคนอื่นซึ่งๆหน้า ต่อให้มันเป็นเมียนายกรัฐมนตรี มันก็ต้องตกนรก จำชื่อมันไว้นะครั้น นังคุณหญิง...” เขาเอ่ยทั้งชื่อและนามสกุลของคุณหญิง ซึ่งท่านพระครูเห็นว่าคุณหญิงเสียชื่อเกินราคาของที่โกงเขาไปเสียอีก ประกาศแล้วเขาก็กล่าวคำขอขมาต่อท่านพระครู แล้วจึงกราบท่านสามครั้ง

“เป็นยังไง หายแค้นหรือยัง” ท่านพระครูถาม รู้สึกปวดที่คอและคันในร่มเฟือก เพราะห้ามเขาไม่ทัน

“หายไปเกือบหมดแล้วครับ เข้ากรรมฐาน ๗ วัน คงหายหมด” เขาตอบตามตรง รู้สึกสบายใจที่ได้ระบายความแค้น

ก่อนลากลับ นายคชาได้ถวายปัจจัยท่านจำนวนหนึ่ง พร้อมด้วยผลไม้จากต่างประเทศกระเช้าใหญ่ คุณหญิงปทุมทิพย์ก็ได้ถวายปัจจัยท่านเช่นกัน เด็กหญิงวัยสามขวบกราบลาท่านอย่างสวยงามอีกครั้ง คนทั้งสามลูกออกไปแล้ว ท่านพระครูจึงพูดกับญาติโยมว่า “ดูเอาเถอะ เวลาอาตมาตีๆไม่มีใครมาถวายของกิน พออาตมา กินไม่ได้กลับพากันมาถวายเต็มห้องไปหมด ทั้งข้าวของเงินทอง และของขบเคี้ยว แต่ก็ดีเหมือนกัน พระลูกวัดเขาจะได้ฉันอิ่มปาก อิ่มท้องเพราะวัดจนมานานแล้ว” พูดยังไม่ทันขาดคำ แม่ชีเจียนกับเพื่อนชีอีกสองคนก็เข้ามารายงานว่า

“หลวงพ่อ ข้าวสารหมด กะปิ น้ำปลา น้ำมัน หอม กระเทียม

ก็หมดไม่มีอะไรเหลือ ฉันจึงต้องมาขอเงินหลวงพ่อ ตั้งแต่หลวงพ่อกำลังอยู่ที่นั่น ไม่มีคนไปทำบุญที่วัดเลย พวกเราอดอยากปากหมองไปตามๆกัน” รายงานจบจึงพากันกราบท่านสามครั้ง

“นี่ขนาดอาตมาป่วย โยมยังมาขอเงิน ถ้าอาตมาตาย พวกโยมก็ต้องตายตามหรือนี่” ท่านประชด

“ก็คงจะอดตายตามหลวงพ่อไปแหละจะ” แม่ชีเจียนตอบตามจริง แล้วจึงพูดต่ออีกว่า

“นับเป็นบุญของพวกฉันและพระในวัด ที่หลวงพ่อกำลังมรณภาพ ไม่งั้นพวกฉันคงแย่แน่ๆ”

“ไซ้ไซ้ เป็นบุญของพวกโยม แต่เป็นกรรมของอาตมา ดูเอาเถอะ ขนาดป่วยไซ้ก็ยังต้องหาเลี้ยงพวกโยม” ท่านบ่นไปอย่างนั้นเอง บ่นแล้วก็บอกแม่จวนว่า

“โยม ช่วยเอาเงินให้แม่ชีห้าพันด้วย แล้วมีคนมาปฏิบัติมากไหม” ประโยคสุดท้ายท่านถามแม่ชี

“ก็มากพอสมควรจะ พวกฉันก็ทำอาหารเลี้ยงเขาไปตามมีตามเกิด”

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นก็ช่วยกันขนของที่คนเขาเอามาถวายนี้ไปเลี้ยงกัน เอาไปให้หมดเลยเพราะอาตมากินไม่ได้ ไม่รู้เขาแกล้งเอามาถวายหรือเปล่า” ท่านพูดยิ้มๆ ได้เงินแล้ว แม่ชีจึงช่วยกันขนของกินและผลไม้ไปใส่รถนายสมชายเพื่อนำไปเลี้ยงพระเณรและผู้ปฏิบัติธรรม แม่ชีพากันลากลับแล้ว ท่านจึงพูดกับญาติโยมในห้องว่า

“ดูเอาเถิดญาติโยมเอ๋ย ขนาดอาตมาอาพาธจนแทบจะเอาชีวิตไม่รอดก็ยังต้องมารับผิดชอบปากท้องของลูกวัด ใครไม่มาเห็นก็ไม่รู้หรือว่าห้วงอกสมภารมันชอกช้ำระกำทรงเพียงใด ญาติโยม

ตั้งจิตอธิษฐานเลยนะ ว่าเกิดชาติหน้าฉันได้อายุได้มาเป็นสมภารเหมือนอย่างอาตมา” ท่านพูดยิ้มๆแต่ถึงท่านจะยิ้ม หากญาติโยมที่หนึ่งเบียดเสียดกันอยู่ในห้องต่างพากันยิ้มไม่ออกเพราะสงสารท่านเหลือเกิน ไม่นึกไม่ฝันว่าพระอรหันต์จะตระกำลำบากถึงปานนี้ เสียงผู้ชายคนหนึ่งพูดขึ้นว่า “ผมอยากสร้างบารมี อยากทำบุญกับพระอรหันต์ ผมขอถวายปัจจัยท่านสองพันบาท หากใครจะร่วมสร้างทานบารมีกับผมก็เชิญ” เขาหยิบเงินในกระเป๋าสตางค์ ออกมาสองพันบาท ใส่ลงในถุงกระดาษแล้วชูขึ้น ญาติโยมต่างเกิดศรัทธาจึงร่วมทำบุญคนละสิบบาทยี่สิบบาท ใครมีมากก็ทำมาก ใครมีน้อยก็ทำน้อย และแล้วปัจจัยก็ล้นถุงในชั่วพริบตา บุรุษผู้เป็นต้นคิดถือถุงกระดาษคลานเข้าไปหาท่านแล้วบอกให้ญาติโยมร่วมกันกล่าวคำถวาย โดยเขาเป็นผู้กล่าวนำ “ตั้ง นโม สามจบ พร้อมๆกัน แล้วว่าตามผม” ทุกคนตั้ง นโม สามจบพร้อมกันเสียงดังกระหึ่ม

“นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมุทฺทสฺส...”

“สุทินัน วต เม ทานํ ปริสุทฺธิ ทานํ อาสวกุชชะยาวหํ
นิพพานํ โหตุ”

กล่าวคำถวายเสร็จ บุรุษนั้นจึงประเคนถุงบรรจุปัจจัยแด่ท่านพระครู ภิกษุอาพาธรับแล้วจึงกล่าวอนุโมทนาคาถา และพูดกับญาติโยมว่า

“อาตมาจะนำปัจจัยทั้งหมดที่ได้มานี้ไปใช้จ่ายในการสร้างคน อาตมาให้สัญญากับท้าวเวสสุวรรณไว้แล้ว ว่าหากอาตมายังใช้หนี้มนุษย์ไม่หมด ขอให้อาตมาได้มีอายุยืนยาวต่อไปเพื่อใช้หนี้มนุษย์ให้หมด ออกจากโรงพยาบาลไปแล้ว อาตมาจะสร้างคนโดยการสอนวิปัสสนากรรมฐานอันเป็นวิธีเดียวที่จะใช้หนี้มนุษย์ ใครที่เป็นเจ้าหนี้ของอาตมา ขอให้โปรดพากันมาเข้ากรรมฐานให้อาตมา มี

โอกาสได้ใช้หนี้ท่าน ใช้หนี้หมดเมื่อไรอาตมาก็จะขอลาจะไม่ขอกลับมาในโลกมนุษย์อีกแล้ว”

“ทำไมหลวงพ่อดังไม่กลับมาอีกคะ โลกมนุษย์ไม่ดียังไง หรือ” โยมอายุประมาณห้าสิบเศษถามขึ้น ท่านพระครูจึงตอบว่า

“เพราะโลกมนุษย์เต็มไปด้วยคนขี้เกียจ ขี้โกง ขี้ฉ้อฉล ขี้ฉ้อโกง แต่ไม่ใช่คนในห้องนี้นะ เพราะคนในห้องนี้ดีทุกคน” ท่านพูดด้วยมรรยาดีโยมที่กำลังคิดว่าตนเองถูกว่าเลยโล่งใจและดีใจ เพราะที่ท่านว่านั่นไม่ใช่คนในห้องนี้

“คงจะจริงอย่างที่ท่านว่านะคะ เพราะขนาดเป็นถึงเมียรอง นายกษ ก็ยังขี้โกง น่าจะไว้หน้าผัวมั่ง” สตรีผู้หนึ่งให้ความเห็น

“ผัวอาจจะโกงหนักกว่าเมียก็ได้ เพราะถ้าผัวดี เมียก็คงไม่โกง ไม่แน่นอน ตาผัวอาจจะยุเมียให้โกงพลอยซุดนั้นก็ได้ ใครจะไปรู้ ผัวกันเมียกันทำอะไรรจะต้องรู้กัน” สตรีที่นั่งติดกับนางออกความเห็น คนที่นั่งติดอีกคนจึงอดอวดบ้างไม่ได้ว่า หล่อนก็รู้จักคุณหญิงคนนั้น จึงเรียนท่านพระครูว่า

“นอกจากขี้โกงแล้วยังปากจัดอีกจะหลวงพ่อด่าเป็นไฟแลบเลย”

“โยมรู้ได้ยังไงล่ะ หรือว่าเคยถูกเขาด่ามาแล้ว” ท่านพระครูถามอย่างอารมณ์ดี ท่านจะไม่บอกมรรยาดีโยมหรือกว่า เมื่อห้าปีที่ผ่านมาก ท่านก็เคยถูกคุณหญิงคนนี้ด่ามาแล้ว โทษฐานที่ไปขัดคอสามี เขาที่อยากจะปฏิบัติ

“เขาไม่ได้ด่าฉันหรือจะหลวงพ่อด่า เพราะฉันกับเขาไม่เคยรู้จักกัน แต่ลูกชายเพื่อนบ้านเคยเป็นทหารรับใช้อยู่บ้านเขา เวลาเขาโมโหไม่ว่าคนขับรถหรือคนใช้ เขาด่ายกตระกูลเลยจ้ะ แต่ต่อหน้าคนอื่นเขาจะทำเป็นผู้ดี นี่ลูกเพื่อนบ้านเขาเล่าให้ฉันฟังนะจ้ะ

ตอนแรกฉันก็ไม่อยากจะเชื่อ เพราะคิดว่าคนเขามีนุญาواسนาเป็นถึงเมียรองนายกรัฐมนตรีจะเป็นยังงั้นได้ยังไง แต่พอมาได้ยินคุณคนนั้นแกมาบอกหลวงพ่อกว่าถูกคุณหญิงโก่งของไปราคาตั้งสามล้าน ฉันก็เลยเชื่อว่าแท้จริงจริง น่าสงสารคุณคนที่มากับคุณหญิงนะ”

“แต่ฉันว่าเขายังโชคดีนะที่ตอนเอาของไปให้ดูเขาชวนเพื่อนอีกสองคนไปด้วย ขึ้นไปคนเดียวจะต้องหาเงินมาใช้เพื่อนอีกสองคนด้วย เรียกว่าถูกโก่งสามล้านรวด”

“แล้วแบบนี้คุณหญิงแกจะตกนรกไหมครับหลวงพ่อ” บรูซที่ประเคนปัจจัยถามเพราะอยากรู้

“ถามอาตมาไม่ได้หรอก เพราะอาตมาไม่ใช่ยมบาล ถ้าโยมอยากรู้ก็ต้องไปถามยมบาลโน่น” ท่านพระครูตั้งใจชวน เพราะอยากให้พวกเขาเลิกพูดถึงคุณหญิงผู้้นเสียที่ บ่านนี้คนที่ถูกพูดถึงคงท้องอืดท้องเฟ้อเธอ همینเปรี้ยวไปแล้ว

“ถ้าถึงกับต้องไปถามยมบาล ผมไม่อยากรู้ก็ได้ครับ ที่ถามเพราะอยากรู้ ตอนนี้อยากแล้วครับ”

นายขุนทองไปนั่งรอนนายแพทย์สมมิ่งอยู่เป็นนาน หากเขาก็ไม่รู้สึกเดือดเนื้อร้อนใจด้วยว่ามีหมอมุ่มๆหล่อๆเดินผ่านไปผ่านมาให้เขาได้ชมเป็นอาหารตา ครั้นได้รับอนุญาตให้เข้าไปในห้อง เขาก็จัดการ ‘ฟ่อง’ ทันที

“คุณหมออะ ทำทางหลวงลุงของหนูจะไม่หายง่ายๆแล้วละ เพราะพูดทั้งวันเลย แถมยังใช้ให้หนูมาเรียนถามคุณหมอว่าเมื่อไรจะได้กลับไปอยู่วัด”

“ทำไม่เป็นยังงั้นละ ถ้าอยากหายต้องไม่พูดนะ แล้วกัน”

“ก็ญาติโยมมาชวนคุยทุกวันเลยอะ แล้วหลวงลุงของหมอก็
เอ็นจอยการพูดเสียด้วย” เขาพยายามใช้ภาษาฝรั่ง นายแพทย์สมมิ่ง
จึงหมุนโทรศัพท์ไปหาอาจารย์นายแพทย์ประดิษฐ์ผู้อำนวยการ
โรงพยาบาลเลิดสิน

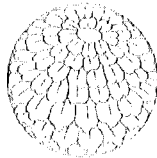
“สวัสดีครับอาจารย์ ผมสมมิ่งลูกศิษย์อาจารย์นะครับ ผม
โทร.จากโรงพยาบาลสิงห์บุรี อยากขอความช่วยเหลือจากอาจารย์
ครับ”

“มีอะไรจะให้ช่วยก็ว่ามาเลย” อาจารย์เอื้อเพื่อศิษย์

“คือมีหลวงพ่อบึงหนึ่งท่านประสบอุบัติเหตุรถคว่ำคอหัก
แต่ยังไม่มรณภาพ ผมใส่เฝือกไว้หลายวันแล้ว แต่ยังไม่มียาทาว่า
ท่านจะหายเพราะท่านพูดทั้งวัน”

“มี case แบบนี้ด้วยหรือ เอาละ พรงนี้ช่วยพามาให้ผมดู
หน่อย เดี่ยวผมจะส่งรพพยาบาลไปรับนะ แปะโม่งเข้ารถคงถึง”

“ขอบคุณครับ พรงนี้ผมจะพาท่านมาให้อาจารย์ดู สวัสดี
ครับ”

ไปกอทอมอ

“หลวงลุงอะ หมอใหญ่บอกว่าจะให้หลวงลุงออกจากโรงพยาบาลพรุ่งนี้อะ” นายขุนทองรายงาน

“แห่ม ดีจัง เอ็งเก่งมากที่ช่วยให้เข้าได้กลับวัด” ท่านพระครูหลงกลหลานชาย

“หนูไม่เก่งอย่างที่หลวงลุงชมหรอกอะ แต่ถ้าจะคิดว่าเก่งก็ต้องเก่งกว่าที่ชม เพราะหนูสามารถทำให้หลวงลุงย้ายโรงพยาบาลได้” น้ำเสียงส่อแววเย้ยหยัน

“หา เอ็งว่าอะไรนะ” ท่านพระครูรู้สึกว่่าฟังไม่ถนัด หลานชายตัวดีจึงพูดชัดถ้อยชัดคำว่า “หนูทำให้หลวงลุงได้ย้ายโรงพยาบาลอะ ย้ายจากโรงพยาบาลสิงห์บุรีไปโรงพยาบาลเลิดสินกอทอมอโน่น”

“เกิดอะไรขึ้น ทำไมเอ็งทำกับข้าอย่างนี้” ได้ยินถนัดแล้วท่านพระครูรู้สึกผิดหวังอย่างยิ่งยวด

“ก็ไม่ได้เกิดอะไรขึ้นหรอกอะ เพียงแค่หนูไปปรึกษาหมอใหญ่ว่าหลวงลุงพูดไม่หยุดเลย จะทำยังไงดี หมอเขาก็โทรศัพท์ไปหาหมอที่กอทอมอ หมอกอทอมอก็บอกว่าพรุ่งนี้จะส่งรถพยาบาลมารับหลวงลุงไปกอทอมออะ” เขาตั้งใจยั่วหลวงลุงด้วยการเน้นย้ำคำว่า “กอทอมอ”

“หลวงพ่อก็คงไปไม่ได้แน่จะ ประเดี๋ยวคนที่เขามาเยี่ยมก็ไม่พบ หลวงพ่อชิวี่” สตรีผู้หนึ่ง ‘ออกคำสั่ง’ นายขุนทองเกิดอาการหมั่นไส้ที่หล่อนบังอาจออกคำสั่งกับหลวงลุงของเขา จึงเล่นงานหล่อนด้วยคำพูด

“ขอโทษนะฮะ คุณไม่ใช่หมอ อย่ามาพูดกับหลวงลุงอย่างนั้น ถึงอย่างไรท่านก็ไม่ทำตามที่คุณสั่ง ถ้าท่านจะทำ ผมก็จะไม่ยอมให้ท่านทำ หรือว่าคุณไม่อยากให้ท่านหาย ถึงได้มาชวนท่านคุยไม่หยุดไม่หย่อนอย่างนี้” เขาพยายามแสดงตนว่าเป็นคนสำคัญ และใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า ‘ผม’ เพื่อข่มขวัญคู่ต่อสู้

“หลวงพ่อก็คงไปไม่ได้แน่เป็นใครกัน ทำไมมันถึงทำให้ใหญ่เกินตัว หลวงพ่อยอมมันได้ยังไง” สตรีผู้นั้นพูดจุกๆ หล่อนคิดว่าตัวเองยิ่งใหญ่แล้ว ยังมีคนมาทำให้ใหญ่ยิ่งกว่า ท่านพระครูยังไม่ทันได้ตอบคำถามของหล่อน หลานชายตัวดีก็ ‘แหว’ เข้าใส่ฝ่ายนั้นเสียก่อน

“นี่ คุณนะที่ใหญ่หนักหรือถึงได้มาออกคำสั่งหลวงลุงผม แถมยังจะมาพูดก้าวร้าวหลานชายท่านอีก”

“ใหญ่หรือไม่ใหญ่ ฉันทันทีใหญ่กว่าผู้ใหญ่อ้อมแอ่น เธอรู้จักผู้ใหญ่อ้อมแอ่นแห่งหมู่บ้านหนองกระต๊อหรือเปล่าละ แล้วรู้จักเมียผู้ใหญ่อ้อมไหม ฉันทันทีแหละ” หล่อนถือโอกาสแนะนำตัวเอง

“ผู้ใหญ่อ้อมหรือผู้ใหญ่อ้อมมันผมก็ไม่สนใจทั้งนั้น เวลานี้ผมสนใจอยู่เรื่องเดียวคือ ทำยังไงจะให้หลวงลุงของผมหายเร็วๆ ถ้าพวกคุณไม่มาชวนคุย หลวงลุงผมคงหายแล้วก็ได้” คำพูดของนายขุนทองทำให้ญาติโยมในห้องรู้สึกร้อนๆหนาวๆ บางคนเห็นด้วยกับเขา แต่ก็มีหลายคนที่รู้สึกไม่พอใจ ท่านพระครูเห็นว่าเรื่องจะลุกลามไปกันใหญ่ จึงปรามหลานชายตัวดีว่า

“นี่ขุนทอง เอ็งไม่ต้องพูดได้ไหม เอาละๆเสร็จธุระแล้วก็กลับ

‘ไปได้’ ท่าน ‘ไล’ ทางอ้อม

“หนูยังไม่กลับหรอกฮะ ขึ้นกลับพวกญาติโยมก็จะพากันชวนหลวงลุงคุยจนไม่เป็นอันได้พักผ่อน” หลานชายตั้งท่าจะปักหลักสู้ แม่จวนจึงต้องออกอุบายว่า

“ขุนทอง ไปส่งย่าหน่อย ย่าอยากกลับบ้าน แม่เตี้ยงเรากลับกันเสียทีดีไหม”

“ดีเหมือนกันจะ จะได้ไปเตรียมตัว พรุ่งนี้จะไปส่งท่านที่กอกทอมอ ขอฉันไปส่งท่านด้วยคนนะพี่จวน” โยมเตี้ยงขออนุญาตแม่จวน

“ตกลง ฉันไม่ทิ้งแม่เตี้ยงอยู่แล้ว พรุ่งนี้เราไปรถสมชายกัน เอ็งคงไม่ต้องไปหอรอกนะขุนทอง อยู่เฝ้าวัดดีกว่า เพื่อมีคนมาเยี่ยมจะได้บอกเขา” แม่จวนเกรงว่าหลานชายจะไปทำความยุ่งยากที่โรงพยาบาลแห่งนั้นเหมือนกับทำที่โรงพยาบาลแห่งนี้

วันรุ่งขึ้น นายแพทย์ประดิษฐ์ผู้ซึ่งมีตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลเลิดสิน ก็ส่งรถพยาบาลมารับท่านพระครู พระมหาบุญนึ่งไปด้วย ส่วนแม่จวน โยมเตี้ยง นางจำแลง และญาติโยมที่ใกล้ชิดก็พากันมาเต็มคันรถตู้ที่นายสมชายเป็นคนขับ นายแพทย์สมมิ่งมิได้มาด้วย แต่ฝากแฟ้มข้อมูลของคนไข้มากับบุรุษพยาบาลที่มาขับรถ

รถพยาบาลใช้เวลาวิ่งประมาณชั่วโมงเศษๆก็มาถึงโรงพยาบาลเลิดสิน นายแพทย์ประดิษฐ์เป็นแพทย์ที่เชี่ยวชาญเรื่องกระดูกเป็นพิเศษ ครั้นเห็นคนไข้ก็รู้ว่าจะรักษาอย่างไร

“ห้ามท่านขึ้นไปชั้นสอง” เขาสั่งบุรุษพยาบาล ท่านพระครูจึงถูกยกใส่เปลคนไข้ แล้วพวกบุรุษพยาบาลก็ช่วยกันห้ามท่านขึ้น

ไปบนชั้นสอง ผู้อำนวยการโรงพยาบาลสั่งให้เรียกหมอทั้งหลาย มาดู บอกกับพวกเขาว่า

“หลวงพ่อก็คี่โรคว่าคอหักแต่ไม่ยกตาย เอ๊ย ไม่มรณภาพ พวกคุณดูเอาไว้เป็น case ตัวอย่าง ตั้งแต่เป็นหมอมามาผมก็เพิ่งเคยเห็นเป็น case แรก พวกคุณล่ะ เคยเจอ case แบบนี้มาก่อนไหม”

“ไม่เคยครับ” หมอทั้งหลายตอบ

“แล้วท่านจะเป็นอัมพาตหรืออัมพฤกษ์ไหมครับอาจารย์” หมอหนุ่มคนหนึ่งถามขึ้น ท่านพระครูจึงตอบว่า

“ไม่เป็นหรือกหมอ หมอต้องช่วยอย่าให้อาตมาเป็นนะ ถ้าต้องเป็น อาตมาขอตายดีกว่า” ท่านรู้สึกล้ออัมพฤกษ์อัมพาตมากกว่ากลัวความตาย

“แต่ถ้าหลวงพ่อกำลังอย่างที่ผมสมมิงรายงานมา อาจเป็นก็ได้ครับ” นายแพทย์ประดิษฐ์ชู เขาหลีกเลี่ยงมาใช้ ‘พูดเก่ง’ แทน ‘พูดมาก’

“ทำยังไงได้ละหมอ ก็ปากเขามีไว้ให้พูด แล้วอาตมาก็ไม่ได้เป็นใบ้เสียด้วยซี” ท่านเริ่มยวนนายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเรื่องกระดูกของเมืองไทย

“ข้อนั้นผมทราบครับ แต่หลวงพ่อกต้องไม่ลืมว่าเวลานี้หลวงพ่อกเป็นคนไข้ จึงจำเป็นต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของแพทย์ หายป่วยแล้วหลวงพ่อกจะคุยมากคุยน้อยแค่ไหน ก็คงไม่กระทบกระเทือนต่อสุขภาพร่างกาย” หมอใหญ่พยายามอธิบาย

“ข้อนั้นอาตมาทราบ แต่คุณหมอกต้องไม่ลืมว่าเวลานี้อาตมากลายเป็นคนดังไปเสียแล้ว คนพากันแห่มาดูอาตมาจนแน่นโรงพยาบาล แถมเอาข้าวของมาถวายเต็มไปหมด ทั้งอาหารหวาน

คาวและสัมผัสมากเกินไป ตอนอาตมาฉันได้ เขาไม่เอามาถวาย พอป่วยฉันไม่ได้ กลับพากันมาถวายเต็มห้องเลย แบบนี้เขาเรียกว่าแกลังกันไข้ใหม่คุณหมอ” ท่านทั้งยั่วทั้งยวนนายแพทย์ใหญ่

“หลวงพ่อนอนหลับตานิ่ง ๆ นะครับ ประเดี๋ยวผมจะจัดการเอาเปลือกเก่าออก แล้วใส่เปลือกใหม่ที่เบากว่าแทน หลวงพ่อจะได้รู้สึกสบายขึ้น” ผู้อำนวยการโรงพยาบาลเลิดสินสั่งโดยไม่สนใจที่จะต่อปากต่อคำกับท่าน คนไข้จึงจำต้องปฏิบัติตามเพราะรู้สึกรังเกียจเจ้าเปลือกตัวเก่าหนัก ทั้งร้อนทั้งคันจนท่านต้องหาอุบายทำให้ทุเลาด้วยการคุย พอท่านคุยก็กลับถูกหมอบอกว่าเสียอีก ทั้งหมอบสมมิงผู้อำนวยการโรงพยาบาลสิงห์บุรีและหมอบระดิษฐ์ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลเลิดสิน

นายแพทย์ระดิษฐ์จัดการตามที่พูด ประมาณชั่วโมงเศษ ๆ ท่านพระครูก็ได้เปลือกใหม่ที่ให้ความรู้สึกเบาสบายกว่าเดิม ใส่เปลือกได้ประมาณ ๑๕ นาที ท่านก็ลุกเดินได้เกือบเหมือนคนปกติ สมภารวัยห้าสิบเศษดีใจเสียนัก บอกหมอบใหญ่ว่า “อาตมากลับวัดป่ามะม่วงวันนี้เลยนะ ไม่ต้องไปนอนโรงพยาบาลสิงห์บุรีอีกเพราะหายแล้วขอบคุณคุณหมอมาก อาตมาจะไม่ลืมบุญคุณในครั้งนี้นะ ขอให้คุณหมอบเจริญรุ่งเรืองในหน้าที่การงานยิ่ง ๆ ขึ้นไปนะคุณหมอบนะคุณหมอบท่านอื่น ๆ ด้วย”

“สมพรปากครับหลวงพ่อ” นายแพทย์ระดิษฐ์พูดพร้อมกับยกมือขึ้นประนมรับพร แล้วจึงพูดว่า “หลวงพ่อกลับไปโรงพยาบาลสิงห์บุรีก่อนดีกว่า อีกสองสามวันค่อยกลับวัด”

“อาตมาว่ากลับวัดเลยดีกว่า จะได้ไม่ต้องรบกวนหมอบและพยาบาล อาตมารบกวนเขามาหลายวันแล้ว”

“หลวงพ่อย่าคิดว่ารบกวนเลยครับ ทุกคนปฏิบัติหน้าที่

ด้วยความเต็มใจและไม่ถือว่าเป็นการรบกวน ถ้าหลวงพ่อก็ไม่ยักนอนโรงพยาบาลสิงห์บุรี จะนอนที่โรงพยาบาลเลิดสินนี้ก็ได้อ ผมจะ admit ให้” ท่านรีบปฏิเสธว่า

“ไม่ต้องๆเอาตมาไม่ขอรบกวน เขาเป็นว่าเอาตมาขอลากลับสิงห์บุรี ส่วนจะกลับวัดหรือกลับโรงพยาบาลค่อยว่ากันทีหลัง” ท่านออกอุบายที่จะเลี่ยงไม่ไปนอนโรงพยาบาล

“ถ้าเช่นนั้นก็นิมนต์ครับ ผมจะให้รถพยาบาลไปส่ง”

“ไม่ต้องหรือคุณหมอ เอาตมากลับรถลูกศิษย์ก็ได้ เอาตมาลาละนะ” พุดจบก็เดินลงบันไดไปขึ้นรถโดยมีนายสมชายกับบุรุษพยาบาลอีกสองคนเดินตาม และพร้อมที่จะช่วยเหลือหากท่านเดินไม่ไหว นายแพทย์ประดิษฐ์เดินตามมาส่งท่านถึงรถ ดูแลจนกระทั่งท่านขึ้นไปนั่งในรถแล้วจึงเดินกลับไปยังตึกผู้ป่วยนอก

นายสมชายขับรถด้วยความระมัดระวังเพื่อมิให้หลวงพ่อบอกของเขากระทบกระเทือน สมภารวัดป่ามะม่วงเริ่มชวนคนโน้นคนนี้คุย แต่ดูเหมือนว่าพวกเขาไม่สนใจที่จะคุยกับท่าน ขนาดนายสมชายซึ่งท่านให้สัญญาว่า ‘พุดมากปากไม่ได้พักผ่อน’ ก็กลับกลายเป็นคนพุดน้อยไปได้อย่างน่าอัศจรรย์ เพราะท่านถามคำ เขาก็ตอบคำ บางทีถามสองคำ แทนที่จะตอบสองคำ กลับหนึ่งเสีย ไม่ยอมตอบ ท่านรู้สึกอึดอัดขัดข้อง คิดหาอุบายที่จะทำให้พวกเขาพุด บัดดลห้องก็ร้องจ๊อกๆบงบอกว่าหิว ตั้งแต่เช้ายังไม่ได้อินอะไรเลย กระนั้นก็อาทรต่อคนอื่นมากกว่า จึงถามขึ้นว่า “ทานข้าวกันหรือยัง ท่านมหา ฉันเพลหรือยัง”

“เรียบริ่อยแล้วครับ สมชายพาไปตอนหลวงพ่อบอกเข้าเผือก”

“แล้วญาติโยมละ” ไม่มีผู้ใดตอบด้วยแต่ละคนคิดว่าท่านมิได้เจาะจงถามตน ท่านพระครูจึงต้องถามใหม่

“โยมแม่ทานกลางวันหรือยัง แล้วโยมเตียงละ หิวกันหรือเปล่า”

“ท่านมหาตอบแล้ว” แม่จวนพูดเท่านั้นแล้วก็นั่งนิ่ง ส่วนนางจำแลงคุปรับเก่าของท่านผู้ซึ่งแม้จะไม่พูดหากก็ส่งสายตายะเย่ยถากถางมาแทน

นายสมชายรู้ว่าท่านคงจะหิว ทว่าขณะนั้นก็เลยเวลาเพลไปแล้ว หากเขาจะอ้างว่าท่านอยู่ในฐานะคนไข้ ถึงจะฉันทเวลาไปบ้างก็พออนุโลมได้ แต่เขาก็ทราบดีว่า ท่านจะไม่ยอมฉันทเป็นอันขาด เพราะหลวงพ่อกองเขาถือคติว่า ยอมตายเสียยังจะดีกว่ายอมละเมิดพระวินัย ดังนั้นเขาจึงไม่ปริปากถามท่าน ครั้นรถแล่นผ่านร้านอาหารข้างทาง เขาก็จอดและเข้าไปซื้อขนมถั่วเหลืองมาถวายท่านหนึ่งกล่อง

“ขอบใจเอ็งมาก แต่ถึงเอ็งจะไม่ถวายอะไรเลย ข้าก็อยู่ได้ อดข้าวเจ็ดวันเจ็ดคืนข้าก็เคยมาแล้ว” ท่านขอบใจคนขับรถขณะเดียวกันก็พูดให้นายสมชายคิดว่าเขามิได้มีบุญมีคุณอะไรกับท่านมากมายนัก

ประมาณบ่ายสามโมง รถตู้สี่ครีมาก็แล่นมาจอดที่หลังกุฏิ ญาติโยมมารอกันแน่นจนแทบไม่มีที่เดิน แทนที่จะขึ้นไปพักผ่อนยังชั้นบน สมภารวัดป่ามะม่วงก็เดินไปนั่งยังอาสนะ ญาติโยมพากันก้มกราบด้วยความยินดีปรีดา

“หลวงพ่อกองหายแล้วหรือจ๊ะ แหม หมอกอหอมอนี่เขาเก่งจริง ๆ ยังกะหมอเทวดาแน่ะ” คนพูดคือเมียผู้ใหญ่หอม วันนีหล่อนบังคับผู้ใหญ่หอมให้มาด้วยเพราะอยากจะอวดนายขุนทองว่าหล่อนยิ่งใหญ่กว่าคนเป็นผู้ใหญ่ คนหมู่บ้านหนองกระทะแอบให้สมญาคนคู่นี้ว่า ‘ผู้เป็นผู้ใหญ่บ้าน เมียเป็นกำนัน’ เพราะผู้ใหญ่หอม

จะเชื่อฟังเมียแถมมาก เวลาทำนันทำบลช่องแคเรียกประชุมผู้ใหญ่บ้าน ถ้าเมียแกลไม่อนุมัติให้มา แกลก็หามาไม่

“หลวงพ่อกะ เมื่อเข้าหนูไปหาหลวงพ่ที่โรงพยาบาล แต่พยาบาลเขาบอกว่าหลวงพ่ไปกรุงเทพ หนูเลยมาปักหลักรออยู่ที่วัด เพราะโรงพยาบาลเขาไม่เลี้ยงข้าวและไม่ให้นอนค้าง ไม่เหมือนที่วัดนี้ ข้าวก็มีให้กิน แถมนอนค้างคืนก็ได้ด้วย”

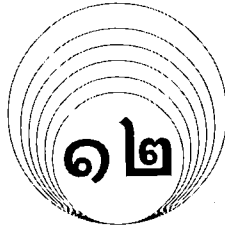
“แล้วก็ไม่ต้องจ่ายเงินอีกด้วย ถ้าเป็นโรงแรมก็ต้องจ่ายทั้งค่ากิน ค่านอน แล้วยังมีค่าทิปอีก เอ ไ้ค่าทิปนี้มันเป็นอย่างนโยบายมาไม่รู้จักเพราะไม่เคยนอนโรงแรม ได้ยินแต่คนเขาพูดกัน”

“คำนวดมั้งครับหลวงพ่” บุรุษวัยกลางคนผู้หนึ่งถามขึ้น เขาชอบนวดมาก มากจนแอบไปมีเมียเก็บซึ่งเป็นหมอนวดไว้คนหนึ่งโดยที่เมียเขาไม่รู้ นี่ก็ว่าจะมาถามพระอรหันต์ว่า ถ้าเกิดยายแก่ที่บ้านรู้ เขาจะอย่างไร เกิดหลอนบังคับให้เลือกฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด เขาควรจะเลือกยายแก่หรือเลือกหมอนวดดี ยายแก่นั้นไม่มีอะไรดี นอกจากกรวย เพราะหลอนขยันทำมาหากิน ส่วนหมอนวดจน และไม่มีอาชีพ เพราะหลังจากเขารับไว้เป็นเมียเก็บ เขาก็ไม่ยอมให้หลอนไปนวดใครอีก เก็บหลอนไว้ขนาดเขาเพียงผู้เดียว ท่านพระครูรู้ความคิดของบุรุษตรงหน้า รู้ว่าเขามีความโลภในเรื่องกามคุณ และประพัตินอกใจภรรยาตลอดนับแต่แต่งงานกันมา เขาไม่รู้เรื่องโรจนะเรื่องรองในหน้าที่การงานก็เพราะประพัตินิตลข้อสามเป็นนิจศีลนี่เอง

“ไม่ใช่นวดนะ คนที่ชอบนวดก็คิดไปในทางที่ตัวเองชอบ แต่ทิปที่เอาตมาพูดถึงนี้เป็นภาษาฝรั่ง” บุรุษนั้นฟังแล้วรู้สึกร้อนๆ หนาวๆ เพราะเชื่อว่าท่าน ‘รู้’ พฤติกรรมของเขา “ที่ท่านรู้ก็เพราะท่านเป็นพระอรหันต์ คนเป็นพระอรหันต์ต้องรู้ทุกสิ่งทุกอย่างในโลก” เขา

เขาก็ไม่ได้เลวร้ายอะไรมากมาย เพียงหลงผิดไปชั่วคราวช่วยยามเท่านั้น อีกหน่อยเขาก็คิดได้ หลวงพ่อรับรองว่าถ้าหนูสวดมนต์แผ่เมตตาให้เขาทุกวันๆ อีกไม่เกินสามเดือนเขาก็จะเปลี่ยนพฤติกรรม เขายังดีกว่าผู้ชายบางคนที่ไม่ยอมกลับเนื้อกลับตัว คนแบบนี้อีกหน่อยก็ถูกเมียทิ้งเหมือนสุนัขที่ถูกตัดหางปล่อยวัด” ท่านตั้งใจจะบอกไว้บุรุษที่มีเมียเก็บเป็นหมอนวด ซึ่งอีกไม่ช้าไม่นานก็จะถูกภรรยาฟ้องหย่าด้วยว่าเขาไม่สามารถตัดใจจากหมอนวดได้

เมตตาบารมี

ทันทีที่สตรีผู้นั้นคลานออกไป สตรีสาววัยสามสิบสอง ก็กราบเรียนว่า “หลวงพ่อกะ หนูไม่ได้ทุกข์เรื่องผู้มีเมียน้อย แต่ทุกข์เรื่องผู้มีผัวน้อยค่ะ” ท่านพระครูคิดว่าฟังผิด จึงบอกหล่อนว่า

“หนูพูดใหม่ซิ พูดซ้ำๆตั้งสติให้ดี ไม่ต้องกลัวนะ ทุกข์มีไว้ให้กำหนดรู้ ไม่ได้มีไว้ให้ทุกข์ อย่าเอาทุกข์มาไว้กับตัวเรา”

“ค่ะ หลวงพ่อ ถ้าอย่างนั้นหนูขอพูดใหม่ให้ซ้ำๆชัดเจนนะค่ะ ว่าหนูกำลังทุกข์เพราะสามีมีผัวน้อยเป็นผู้ชาย ผู้ชายคนนั้นเป็นคนใช้ในบ้านค่ะ” คนฟังต่างพากันพิศวงสงสัย ไม่แน่ใจว่าใครเพี้ยนกันแน่ คนฟังหรือคนพูด ท่านพระครูจำเป็นต้องใช้ ‘เห็นหนอ’ เข้าตรวจสอบ แล้วท่านก็ทราบความเป็นไปของสามีหล่อน ว่าเป็นผู้มี ‘เศษกรรม’ ข้อกาเมสุมิจณาจาร ติดมาจากชาติก่อนเกินร้อยละ ๖๐ มาชาตินี้จึงมีจิตวิปริตผิดชายชาญ ต้องการหาความสุขจากไม้ป่าเดียวกัน ข้างฝ่ายสตรีผู้นี้ก็มีกรรมข้อกาเมสุมิจณาจารติดมาเกินร้อยละ ๖๐ เช่นกัน จึงต้องมาถูกแย่งของรักของหวง ถึงหล่อนจะเลิกกับชายคนนี้ไปแต่งงานกับชายอื่น ก็จะต้องถูกแย่งอีก แต่หล่อนก็มีโอกาสที่จะใช้หน้กรรมด้วยการมาเข้ากรรมฐาน สามีของ

หล่อนั้นท่านช่วยไม่ได้ เขาจะต้องเป็นอย่างนี้ไปอีกเจ็ดชาติ สำหรับหล่อน ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายที่จะชดใช้กรรมนั้นให้หมดสิ้นไปและไม่สร้างกรรมใหม่ขึ้นมาอีก

“ขอประทานโทษ หนูมีบุตรกับสามีกี่คน”

“สามคนค่ะ เป็นผู้ชายทั้งหมด แล้วแบบนี้ลูกหนูจะเป็นแบบพ่อเขาไหมคะ หนูกลัวจังค่ะ เรื่องสามีหนูพอเข้าใจได้เพราะมันเกิดขึ้นมานานแล้ว แต่ตอนนี้เกิดความกลัวว่าลูกจะเอาอย่างพ่อ”

“จะเป็นหรือไม่เป็นก็อยู่ที่หนูคนเดียว อย่าลืมนะแม่บ้านสำคัญที่สุดในครอบครัว พ่อบ้านเขาจะเป็นอย่างไรก็เรื่องของเขามันคนละคนกัน แต่แม่บ้านต้องจัดการบ้านการเรือนให้ดี แล้วก็หมั่นไหว้พระสวดมนต์ สอนให้ลูกไหว้พระสวดมนต์ตั้งแต่เล็ก ๆ เมื่อเขาโตเป็นผู้ใหญ่ ก็จะเป็นผู้ใหญ่ที่ดี ไม่วิปริตผิดเพี้ยนอย่างพ่อเขา เรื่องของหนูหนักพอสมควร ถ้าจะแก้ให้ได้ผลต้องเข้ากรรมฐานอย่างน้อยเจ็ดวัน หนูทำได้ไหมล่ะ”

“ได้ค่ะหลวงพ่อก่อน ถ้ากรรมฐานช่วยลูกหนูได้ จะให้เข้าสักเดือนหนูก็ยอมค่ะ เข้าวันนี้เลยได้ไหมคะ”

“อย่าเพิ่งเลย กลับไปจัดการทางบ้านให้เรียบร้อยก่อน บอกลูกให้เข้าใจว่าหนูจะมาสร้างความคิดเพื่อพวกเขา ให้เขาอนุโมทนาด้วย หนูจะได้ปฏิบัติได้เต็มที่ไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลัง แล้วก็ไปล้างานเสียให้เรียบร้อย”

“จริงซี หนูก็ลืมไปว่ายังไม่ได้ลาออกจากงาน หนูคิดจะลาออกเพื่อจะได้ไม่ต้องจ้างคนใช้ หนูควรลาออกดีไหมคะหลวงพ่อก่อน”

“ไม่ดีหรอกหนู หนูเป็นข้าราชการไม่ใช่หรือ ต่อไปคนที่ เป็นข้าราชการจะหาไม่ได้อีกแล้ว ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะมีคนบางคนถือโอกาสยกเลิกระบบราชการโดยอ้างว่าทำเพื่อประเทศชาติ แต่ความ

จริงไม่ใช่...”

“ถ้าเช่นนั้นหนูก็ต้องจ้างคนใช้ต่อไปนะซิคะ แล้วก็ต้องทนอยู่กับคนที่แย่งสามีหนู”

“จะยากอะไรละ หนูก็หาคนใช้ที่เป็นผู้หญิงเสียทั้งหมดเรื่อง”

ท่านพยายามช่วยแก้ปัญหา

“ไม่ได้หรอกค่ะหลวงพ่อ คนใช้ผู้หญิงอยู่บ้านหนูไม่ได้สักคน เพราะสามีหนูจู้จี้ขี้น คนนี้กลิ้งตัวเหม็น คนนั้นกินเก่ง สกปรก ขี้ขโมย สารพัดที่เขาจะตำหนิ เด็กแกก็อยู่ไม่ได้ พวกนั้นออกไป เขาก็หาคนใช้ผู้ชายมา แต่ละคนก็อยู่ได้นานเพราะสามีหนูจะบำรุงบำเรออย่างดี แต่พอเขาเบื่อก็จะให้ออก แล้วหาคนใหม่มาแทนแรกๆ หนูก็ไม่รู้ว่าเขามีอะไรกับคนใช้ วันหนึ่งหนูเลยลองแอบดู เพราะสงสัยมานานแล้วว่า ทำไมเขาถึงชอบไปขลุกอยู่แต่ในห้องคนใช้ แล้วหนูก็ได้เห็นภาพอุจาดบาดตา จึงได้รู้ว่าผู้ชายคนนี้เล่นละครเก่ง กลางคืนเล่นบทหัว กลางวันเล่นบทเมีย หนูทั้งโกรธทั้งแค้นจนอยากจะฉีกเนื้อเขาออกเป็นชิ้นๆ แต่ก็ทำไม่ได้เพราะหนูเป็นผู้หญิง สู้แรงเขาไม่ไหว เลยได้แต่ชี้หน้าด่าด้วยความแค้น หนูด่าเขาว่า ‘ไอ้คนชั่ว กลางคืนแกเป็นหัวฉิ่ง กลางวันเป็นเมียคนใช้ ขอให้แกไปลงนรก’ หนูด่าแบบนี้จะบาปไหมคะหลวงพ่อ แล้วหนูจะตกนรกไหมคะ”

“ตกซิ ตกตั้งแต่ตอนด่าเขานั้นแหละ” ท่านพระครูตอบ

“หมายความว่าอย่างไรคะ คนเราจะตกนรกได้หรือคะในเมื่อยังไม่ตาย” หล่อนก้มงา

“ได้ซิหนู คนเราสามารถขึ้นสวรรค์หรือตกนรกได้ทั้งที่ยังไม่ตาย ที่เขาเรียกว่า ‘สวรรค์ในอก นรกในใจ’ อย่างไรละ หนูโกรธ ขณะที่โกรธใจหนูก็เหมือนอยู่ในนรก จริงไหม”

“จริงค่ะ แบบนี้ถ้าหนูตายจะต้องไปตกรนกรอีกหรือเปล่าคะ”

“มันต้องขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัยหลายอย่าง แต่ที่แน่ๆคือถ้าหนูตายขณะกำลังโกรธ หนูก็ตกรนกรทันที” ท่านพระครูตอบตามหลักการของพระพุทธศาสนา

“ถ้าอย่างนั้นหนูขอกราบลานะคะ พรุ่งนี้หนูจะไปลานาน ถ้าเรียบร้อยก็จะมาเข้ากรรมฐานเลย แต่ถ้าพรุ่งนี้ยังจัดการไม่เรียบร้อยก็จะมามะรืนนี้ค่ะ หนูขออ้างบุญบารมีที่หลวงพ่อบำเพ็ญมา โดยเฉพาะเมตตาบารมี จงดลบันดาลให้หลวงพ่อบำเพ็ญมาโดยเร็ว และขอหลวงพ่อบรมอายุยืนนาน อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้สัตว์ผู้ทุกข์ยากได้พึ่งพิง หนูกราบลาละค่ะ” หล่อนกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้งแล้วจึงลุกออกไป บรูษวัยหกสิบเศษที่นั่งข้างหลังหล่อนจึงมีโอกาสดำเนินข้างหน้า บรูษนั้นหน้าตาทุกข์ทรมานไหม้ เขากราบท่านสามครั้งแล้วก็นั่งก้มหน้ามิกล้าที่จะพูด ท่านพระครูจึงพูดขึ้นก่อนว่า “โยมจะให้อาตมาช่วยอะไรก็บอกมาเลย หากอาตมาช่วยได้ก็จะช่วย” ได้กำลังใจจากท่านอย่างนี้ เขาจึงกราบเรียนด้วยเสียงที่ค่อนข้างสั่นว่า “ลูกชายผมหายไปสิบสองปีแล้วครับ ผมไม่รู้ว่าเขายังอยู่หรือว่าตายไปแล้ว ผมเคยทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้หลายครั้ง อธิษฐานว่าหากเขาตายแล้วก็ขอให้มาบอกกล่าวด้วย แต่เขาก็ไม่มา ผมจึงอยากเรียนถามหลวงพ่อบว่า ทำไมเขาถึงไม่มาครับ” ท่านพระครูตอบทันทีว่า

“ก็เขายังไม่ตายแต่เขาก็มาไม่ได้ เขากำลังรับเคราะห์กรรมอย่างหนักเพราะถูกเพื่อนหักหลัง ซาดิมาก่อนเขาเคยทำกับเพื่อนไว้มาชาตินี้จึงต้องชดใช้”

“เขาอยู่ที่ไหนครับ แล้วทำไมเขาจึงไม่ส่งข่าวให้ผมทราบ”
ถามอย่างกระตือรือร้น

“เพราะเขาไม่ยากให้โยมทุกข์ แต่เอาเถอะ ถ้าโยมทำตาม
ที่อาตมาแนะนำ เขาก็จะกลับมาหา แต่ถ้าโยมไม่ทำ โยมก็จะไม่
ได้พบเขาอีก”

“หลวงพ่อก็จะให้ผมทำอะไรผมยอมทุกอย่าง ถึงจะให้ผมตาย
แทนลูกผมก็ยอม หลวงพ่อบอกมาเถิดครับ ผมมีลูกคนเดียว ถ้า
ลูกเป็นอะไรไป ผมก็ไม่รู้ว่าจะอยู่ต่อไปเพื่ออะไร”

“ใจเย็นๆ โยม ลูกชายโยมยังไม่เป็นอะไรไปหรอก เพียงแต่
เขามาหาโยมไม่ได้ แต่ถ้าโยมทำตามที่อาตมาแนะนำ โยมจะช่วย
เขาได้ และเขาก็จะกลับมาอยู่กับโยม” ท่านย้ำเพื่อให้เขามีกำลังใจ

“หลวงพ่อกุณฺหาบอกผมมาเถิดครับว่าจะให้ผมทำอะไร
ผมจะทำทุกอย่างแม้ว่าจะยากเย็นแสนเข็ญเพียงใดก็ตาม” บุรุษสูง
วัยพูดจากใจจริง ท่านพระครูหนึ่งไปอืดใจหนึ่งแล้วพูดกับเขาว่า

“อาตมาเข้าใจและเห็นใจว่าโยมกำลังทุกข์มากเหลือเกิน
ฉะนั้นสิ่งที่อาตมาจะแนะนำจึงไม่เหมือนกับที่แนะนำคนอื่น ๆ แล้ว
อาตมาก็ยังไม่เคยแนะนำใครมาก่อน เพราะมันทำยากมาก ถึง
แนะนำไปเขาก็ทำกันไม่ได้ แต่สำหรับโยมจะต้องทำให้ได้ เพราะ
เป็นวิธีเดียวเท่านั้น วิธีอื่นไม่ได้ผล เอาละอาตมาจะบอกวิธีให้ และ
ขออย่าว่ายังไม่เคยบอกใครมาก่อน นั่นคือโยมจะต้องสวดมหาเมตตา
ใหญ่ ทุกคืน คืนละ ๓ จบ ให้สวดติดต่อกัน ๙ เดือน ขาดวันเดียว
ก็ไม่ได้ ถ้าทำได้ลูกโยมก็จะกลับมาภายใน ๓ วัน นับจากวันที่สวด
ครบ” ท่านบอกวิธีการเพราะรู้ว่าบุรุษผู้นี้มีความเพียรพอ

“มหาเมตตาใหญ่เป็นอย่างไรครับ แล้วผมจะหาได้จากที่
ไหน”

“เป็นบทสวดมนต์ที่พวกเทวดาเขาใช้สวดกัน ให้โยมไป
ขอลอกจากพระครูปลัดเส็งี่ยม วัดสุทัศน์ฯ มีที่นั่นแห่งเดียว ไป

ขอลอกจากท่านแล้วนำไปสวด อย่าลืมนะ สวดวันละ ๓ จบ ชาติ
วันเดียวก็ไม่ได้” ท่านย่าอีก

“ครับ ผมจะไปเดี๋ยวนี้ ถ้าลูกผมกลับมา ผมจะพามากราบ
หลวงพ่อนะครับ ผมขอกราบขอบพระคุณที่หลวงพ่ช่วยให้ผมมี
ความหวังขึ้นมาอีกครั้งหลังจากที่หมดอาลัยตายอยากในชีวิตแล้ว
ขออำนาจบุญกุศลที่หลวงพ่ได้สงเคราะห์ช่วยเหลือผู้ทุกข์ยากจน
ดลบันดาลให้หลวงพ่หายเร็ว ๆ นะครับ” เขากราบเบญจางคประดิษฐ์
สามครั้งแล้วจึงขอทางญาติโยมออกไป

“หลวงพ่คะ ทำไมลูกของแกถึงไม่มาหาแกะะ ในเมื่อยังมี
ชีวิตอยู่ก็น่าจะมาหาพ่อแม่” หญิงสาวผู้หนึ่งถามขึ้น

“เพราะเขามาไม่ได้นะซี เขาถูกเพื่อนหักหลังเรื่องธุรกิจ
แล้วก็หลอกเขาให้ไปทำธุรกิจด้วยกันที่ประเทศลาว เสร็จแล้วก็
ให้ตำรวจลาวจับขังคุกซีไ้ เขาต้องติดคุกถึง ๒๐ ปี นีก็ผ่านไป
สิบสองปีแล้ว ถ้าพ่อเขาสวดมหาเมตตาใหญ่ทุกวันอย่างที่อาตมา
แนะนำ ลูกก็จะได้รับส่วนกุศลและสามารถหนีออกจากคุกซีไ้ได้
ไม่ต้องตายในคุก ญาติโยมทั้งหลายโปรดจำไว้ว่า พ่อแม่ลูกทำบุญ
ให้กันได้ เพราะถือเป็นสายเลือดเดียวกัน ยกตัวอย่างโยมคนเมื่อตะกี้
แกสามารถทำบุญด้วยการสวดมนต์บทมหาเมตตาใหญ่ จริง ๆ มหา
ก็แปลว่าใหญ่ ทำไมถึงต้องมีใหญ่ห้อยท้ายอีกก็ไม่รู้นะโยมนะ” ท่าน
ตั้งข้อสังเกต แล้วจึงอธิบายต่ออีกว่า

“ถ้าโยมคนนั้นแกสวดมหาเมตตาใหญ่ทุกวัน บุญกุศลที่เกิด
จากการสวดมนต์ที่เรียกว่า ภาวนามัย ก็จะไปถึงลูกชายของแก อย่า
ลืมว่า บุญนั้นเป็นปาฏิหาริย์อย่างหนึ่ง เพราะสามารถช่วยคนให้
รอดตายได้อย่างปาฏิหาริย์ อาตมาได้พิสูจน์มากับตัวเองแล้ว ถึง
ได้กล้ารับรอง อย่างที่อาตมามานั่งพูดอยู่ได้ก็เพราะบุญกุศลช่วยเอา

ไว้ ถ้าอาตมาไม่มีบุญก็เรียบร้อยไปแล้ว ป่านนี้เข้าเมรุไปแล้ว เพราะฉะนั้นญาติโยมจงสร้างบุญสร้างกุศลเข้าไว้มาก ๆ ถึงคราวคับขันก็จะช่วยเราได้”

สตรีวัยหกสิบเศษแต่งกายด้วยชุดสีขาวแบบแม่ชี ขอทางเข้ามานั่งข้างหน้า อ้างว่ามีเรื่องสำคัญที่จะกราบเรียนท่าน ครั้นหนึ่งแล้วจึงกราบสามครั้ง พุดด้วยเสียงไพเราะเพราะพริ้งว่า

“ท่านเจ้าข้า ดิฉันบรรลุนิยาม ๑๕ แล้วเจ้าคะ จะมาขอต่ออนุญาต ๑๖ กับท่าน ช่วยต่อให้ดิฉันด้วยนะเจ้าคะ ดิฉันอยากได้นานาน ตอนนี้ได้แค่อนุญาต ๑๕ อนุญาต ๑๖ เป็นอย่างไรเจ้าคะ” ประโยคหลังเป็นคำถาม

“ไม่ทราบ เพราะอาตมายังไม่ได้เลยสักอนุญาต สงสัยโยมจะมาผิดวัดเสียแล้ว” ท่านมิได้พูดปดเพราะ ‘อนุญาต’ ที่ท่านพูดถึงคืออนุญาตในความเข้าใจของโยมผู้นี้ มิใช่อนุญาตตามคำสอนในพระพุทธศาสนา เมื่อถูกท่านปฏิเสธ หญิงสูงอายุในชุดแม่ชีก็ออกฤทธิ์ออกเดช

“โธเอ๊ย นี่กว่าจะเป็นพระอรหันต์อย่างที่หนังสือพิมพ์ลงข่าวที่แท้ยังเป็นพระปुरुชน ฉันทเองได้แค่ ๑๕ อนุญาต แต่ท่านกลับยังไม่ได้เลยสักอนุญาต แบบนี้ฉันไม่กราบท่านหรอก ท่านนั่นแหละต้องกราบฉัน เพราะฉันอนุญาตสูงกว่าท่าน” พุดอย่างดูแคลน

“อาตมากราบโยมไม่ได้หรอก เพราะพระวินัยบัญญัติไว้ว่าห้ามพระภิกษุในธรรมวินัยกราบสตรี ถึงโยมจะได้อนุญาต ๑๕ อาตมาก็กราบไม่ได้” ท่านพระครูพุดด้วย ‘สมณสัญญา’

“ทำไมพระจะกราบผู้หญิงไม่ได้ ฉันยังเคยเห็นพระเปรียญ ๘ เปรียญ ๙ กราบพระแม่กรกชเลย แล้วท่านจะได้เปรียญอะไร ทำไมถึงกราบฉันไม่ได้”

“เปรียบอะไรอาตมาก็ไม่ได้ แต่ก็รู้และปฏิบัติตามพระวินัย ได้เคร่งครัดกว่าเปรียบ ๘ เปรียญ ๙ บางรูป มีอย่างไหน พระไปกราบผู้หญิง จบเปรียญมาได้ยังไง” ท่านเชื่อที่โยมผู้นี้พูดว่า พระเปรียญ ๘ เปรียญ ๙ กราบโยมกรกขจริง เพราะเคยมีเปรียญ ๘ รูปหนึ่งมาจากกรุงเทพฯ และพูดขึ้นชมโยมกรกขให้ท่านฟังว่าได้ญาณสูงจนพระเปรียญ ๘ ที่กำลังจะเป็นเปรียญ ๙ อย่างตนยังต้องกราบ ท่านฟังแล้วรู้สึกสังเวชใจ จึงถือโอกาสเทศน์ให้พระรูปนั้นฟังทั้งที่ท่านเองไม่ได้จบเปรียญสักประโยค นำเป็นห่วงพระศาสนานัก

“อัย ยิงฟังท่านพูดฉันก็ยิ่งปวดหัว ไม่ฟังไม่ฟังแล้ว พระไม่ได้ญาณก็พูดไม่รู้เรื่องแบบนี้แหละ ฉันไม่น่าเชื่อพวกหนังสือพิมพ์เลย เสียเวล่ำเวลาเปล่าๆ” พูดจบก็ลุกขึ้นเดินออกไปโดยไม่รำลา

“อัย ภูร่าคาญอีคนยานมากจัง มึงไปยานที่อื่นเถอะไป ขึ้นมายานที่นี้ประเดี้ยวูกก็ให้ผู้ใหญ่หอมจัดการชะหรือก” เมียผู้ใหญ่หอมตะโกนด่าไล่หลัง ผู้หญิงชุดขาวได้ยินก็หันขวับมาทันที “ใครใครด่ากู ประเดี้ยวแม่ก็สาปเป็นนางสิงดำเสียนี่” หล่อนอวดอ้างอิทธิฤทธิ์ เท่านั้นเอง เมียผู้ใหญ่หอมก็ลุกขึ้นยืนทำสะเอวทำเหยียงๆ

“เอาชิ สาปเลย ถ้าไม่สาปกูจะตบล้างน้ำเตียนนี้แหละ” ว่าแล้วก็เดินฉับๆเข้าไปหา แต่ไม่กล้าประชิดตัวเพราะไม่แน่ใจว่าฝ่ายนั้นจะสาปได้จริงหรือเปล่า แต่ถึงถูกสาป หลวงพ่อก็ต้องช่วยอยู่แล้ว เห็นอีกฝ่ายเอาจริง ผู้หญิงที่ใส่ชุดขาวก็ชกกลับ จึงพูดแบบผู้ทรงศีลว่า

“ฉันไม่ยากเอาพิมเสนมาแลกกับเกลือ ถ้าฉันสาปเธอ ก็จะเป็นบาปเป็นกรรมเปล่าๆเดี๋ยวคนเขาก็จะเอาไปนิทานว่าฉันรังแกคนที่ต่ำต้อยกว่า เอาเถอะ ฉันอโหสิกรรมให้” พูดจบก็เดินออก

ไปต่างๆพยายามนึกถึงภาพนางพญาที่สง่างาม

“โธ่เอ๊ย นึกว่าจะแน่ซั๊กแคไหน ที่แท้ก็ไม่มีกิน” เมียผู้ใหญ่หอมยังไม่ยอมเลิก ผู้ใหญ่หอมอยากจะบอกเมียว่า ยังไงก็ให้เกรงใจท่านพระครูบ้าง แต่ความที่กลัวเมียเลยไม่กล้าบอก

สมภารวัดป่ามะม่วงรู้สึกที่ท่านไม่ได้ดูเคราะห์มาหลายปีแล้ววันนี้มีคนมาเล่นให้ดูก็สนุกดีเหมือนกัน ครั้นละครจบ ท่านจึงบอกเมียผู้ใหญ่หอมว่า “โยมนั่งลงเถอะ จะยื่นให้เมียเขาทำไมละ” หล่อนหันไปค้อนให้ท่านพระครูวงหนึ่งแล้วจึงนั่ง

“หลวงพ่ อีนั่งนั้นมันได้ยานอะไรของมัน ถึงได้ทำโสโธหงขนาดนั้น คนได้ยานเขาเป็นอย่างนี้กันหรือ” หล่อนยังไม่หายโกรธ

“อย่าไปสนใจคนอื่นเลยโยม สนใจตัวเองดีกว่า แต่อาตมาก็ได้ข้อคิดจากโยมชุดขาวคนนั้นนะ ได้มากเสียด้วย” ท่านพระครูทำ ‘วิกฤต’ ให้เป็น ‘โอกาส’

“หลวงพ่ได้อะไรจากมันหรือจะ ฉันเห็นมันว่าหลวงพ่อดดด หลวงพ่อย่างว่าได้ข้อคิดจากมัน พิลึกจริงเจียว” วลีหลังหล่อนพูดในใจ

“ได้ซิโยม อาตมาได้ข้อคิดจากโยมคนนั้นว่า ‘ตาทูเป็นครูใหญ่’ เราจะเรียนรู้อะไรก็ต้องผ่านที่ตาและหูของเรา คนสองคนฟังเสียงเดียวกัน เห็นสิ่งเดียวกัน แต่ได้บาปได้บุญไม่เท่ากัน คนที่นับถือพระพุทธศาสนาเหมือนกัน แต่ได้บาปได้บุญไม่เท่ากัน ก็มีอยู่มาก บางคนสักแต่ว่าเป็นชาวพุทธ แต่ไม่รู้ว่าพระพุทธเจ้าสอนอะไร ที่ร้ายไปกว่านั้นก็คือ เป็นมิจฉาทิฎฐิ ไม่เชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ ไม่เชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด แล้วก็หาว่าพระพุทธเจ้าไม่ได้สอนไว้ คนประเภทนี้มีมากเสียด้วย แล้วก็เป็นอย่างที่ทำลาย

ศาสนาอย่างแท้จริง ไม่ใช่คนอื่นเขามาทำลาย การที่โยมคนนั้นมาพูดเช่นนี้ก็ดีแล้ว อาตมาจะได้ถือโอกาสแสดงธรรมให้ญาติโยมฟัง เพื่อญาติโยมจะได้ทำความเข้าใจให้ถูกต้องเกี่ยวกับพระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า” ท่านถือโอกาสแสดงธรรมโดยไม่ต้องมีผู้อาราธนา

“พระพุทธรูปทรงสอนทั้งคัมภีร์และวินัยสนาธุระ แต่ชาวพุทธเราไม่เข้าใจ คิดว่าต้องทำทานถึงจะได้บุญ ทานเป็นบุญก็จริง แต่ก็ได้บุญแค่สงเคราะห์ช่วยเหลือ บุญที่สูงกว่านั้นต้องปฏิบัติธรรม เมื่อปฏิบัติธรรมเจริญพระกรรมฐาน ก็จะเกิดเมตตา กรุณาขึ้นในใจ จะสามัคคีกลมเกลียว เกิดวินัยขึ้น ได้แสงสว่าง คือปัญญาเพื่อจะแก้ปัญหาชีวิตได้ ไม่ใช่มาปฏิบัติธรรมเพื่อจะไปสวรรค์นิพพาน โยมจะต้องให้ได้มนุษย์สมบัติก่อน แล้วจึงจะได้สวรรค์สมบัติและนิพพานสมบัติ ต้องเอาขั้นพื้นฐานให้ได้ก่อน เหมือนอย่างโยมคนเมื่อกี้จะมาขอต่อญาณ ๑๖ อาตมาต่อให้ไม่ได้หรอก อาตมายังไม่ได้สักญาณ ได้แค่เข้าใจการปฏิบัติ เวลาฟังให้ฟังด้วยปัญญา อย่าฟังด้วยกิเลส อาตมาปฏิบัติมาสามสิบกว่าปี ครูอาจารย์จะให้ปฏิบัติเองก่อนแล้วค่อยสอบอารมณ์ ท่านไม่ให้ฟังเทศน์ลำดับญาณก่อนเพราะเดี๋ยวจะเป็นวิบัติสนิก คือไปนึกเอาเองว่าตัวได้ญาณโน้นญาณนี้ เหมือนโยมคนนั้นซึ่งอาตมาฟังแล้วก็รู้ทันทีว่าเขาไม่ได้วิบัติสนา ได้แต่วิบัติสนิก อาตมาถึงได้บอกเขาว่า อาตมายังไม่ได้สักญาณเดียว การปฏิบัติธรรมต้องให้ได้ ๓ ข้อ คือ ต้องระลึกชาติได้ ต้องรู้เหตุการณ์ ในชีวิตที่เรียกว่าเห็นกฎแห่งกรรม ของตัวเราเอง และต้องให้เกิดปัญญาแก้ปัญหาได้ ต้องปฏิบัติให้ได้ ๓ ข้อที่ว่ามานี้ ไม่ใช่ได้ญาณโน้นญาณนี้ เหมือนอย่างอาตมารู้ว่า คอจะหัก รู้กฎแห่งกรรม จะได้ไม่ปฏิบัติทุกข้อหา จะได้รับกรรม

อย่างหน้าขึ้นตาบานเพราะเรากระทำกรรมด้วยตัวของเราเอง ไม่มีใครมาทำให้เรา”

“หลวงพ่อกับ แสดงว่า ญาณ ๑๖ เป็นเรื่องเหลวไหลไซ้ใหม่ครับ” ความอยากรู้ทำให้ผู้ใหญ่หอมถามขึ้นโดยไม่ได้ขออนุมัติจากเมียเสียก่อน

“ญาณ ๑๖ ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลไร้สาระหรอกโยม เป็นเรื่องของการปฏิบัติโดยตรง แต่นักปฏิบัติเขาจะไม่เที่ยวเอามาพูดว่าตัวได้ญาณโน้นญาณนี้ คนที่ได้จริงเขาจะไม่พูด คนที่พูดคือคนได้ไม่จริง”

“ถ้าอย่างนั้นนั่นก็ได้ไม่จริงไซ้ใหม่จะหลวงพ่อ” คนถามเป็นเมียผู้ใหญ่หอม คราวนี้หล่อนตัดคำว่า ‘อี’ ออกไป

“ก็จริงสำหรับเขา แต่ไม่จริงสำหรับอาตมา”

“ไม่จริงสำหรับฉันด้วยจะ ถึงฉันจะยังไม่เคยปฏิบัติ แต่ฉันก็ไม่เชื่อว่านั่นได้ยาน ๑๖ จริง”

“ธรรมะไม่ใช่เรื่องของความเชื่อหรือไม่เชื่อ ธรรมะเป็นสัจธรรมคือความจริงแท้ ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อความจริงแท้ก็เป็นความจริงแท้อยู่อย่างนั้น”

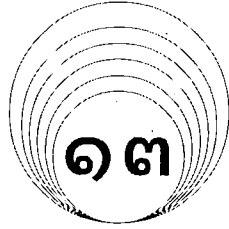
“หลวงพ่อพูดอะไร ฉันไม่เห็นรู้เรื่องเลย”

“ถ้าโยมอยากรู้เรื่องก็ต้องมาเข้ากรรมฐาน”

“ฉันคงไม่เข้าหรอกจะ แต่ฉันจะให้ผู้ใหญ่อหอมมาเข้าแทนตาหอม ฟรุ้งนี้แกมาเข้ากรรมฐานนะ” ประโยคหลังหล่อนสั่งสามี

“จะ แม่อีหนู” คนเป็นผู้ใหญ่รับคำอย่างง่ายตาย

สารพันปัญหา

จากป้ายสามโมงจนถึงหกโมงเย็น ท่านพระครูก็ไม่มีที่ท่าว่าจะได้พักผ่อน ญาติโยมหลังไหลกันมาทุกสารทิศ คนหนึ่งกลับอีกคนก็มา และดูเหมือนว่าคนที่มาจะมีมากกว่าคนที่กลับ กุฎิของท่านจึงเนืองแน่นไปด้วยผู้คน นายขุนทองอดรนทนไม่ไหว จึงเข้ามา ‘สั่งการ’

“หลวงลุงพักผ่อนเถอะ อย่าลืมนะว่าหลวงลุงยังเป็นคนไข้อยู่ นะ” ท่านพระครูรับบอกว่า

“ข้าหายแล้ว หมอประดิษฐ์ท่านเก่งมาก พอเปลี่ยนเฟือกปั๊บบ้าง ข้าก็หายปั๊บบ้าง ตอนไปเขาคามเข้าไป แต่พอตอนกลับ ข้าเดินมาขึ้นรถเอง ไม่ต้องให้รถพยาบาลมาส่งด้วย” ท่านตั้งใจคุยอวดหลานชาย

“ถ้าหายจริงก็คงไม่ต้องใส่เฟือกหรือหลวงลุง เชื่อหนูเถอะ ไปสร้งน้ำและพักผ่อนซะ หลวงลุงไม่ได้สร้งน้ำมาร่วมสิบวันแล้ว สงสารจุมกญาติโยมมั่ง” หลานชายตั้งใจเปิดเผยความลับด้วยคิดว่าหลวงลุงจะต้องอับอาย ดีที่ว่าผู้ใหญ่หอมกับเมียลากลับไปแล้ว มิฉะนั้นนายขุนทองเป็นต้องถูกเมียผู้ใหญ่หอมเล่นงานอย่างแน่นอนแล้วคนกลัวเมียอย่างผู้ใหญ่หอมนะหรือจะเข้าข้างเขา

“ญาติโยม همینสาบอาตมาหรือเปล่า ถ้า همینอาตมาก็จะขอตัวไปสรองน้ำก่อน” ท่านถามญาติโยมที่นั่งแออัดกันในกุฏิ

“ไม่ همینคะ”

“ไม่ همینครับ” ญาติโยมหญิงชายตอบเป็นเสียงเดียวกัน เพราะต่างก็กลัวว่าตนจะไม่ได้ ‘พุทธุระ’ กับท่าน

“ได้ยินหรือยัง” ท่านถามหลานชายอย่างหมายใจยั่ว

“ได้ยินชัดเจนเลยล่ะ เพียงแต่หนูไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยิน คนบางคนก็ไม่ยอมพูดความจริงเพราะต้องการจะรักษาผลประโยชน์ของตัวเอง” นายขุนทองเริ่ม ‘ก่อศัตรู’ ญาติโยมรู้สึกไม่พอใจ หากก็ได้พูดอะไรออกมา ด้วยรู้ยั่วว่าพ่อหนุ่มคนนี้เป็นหลานท่านพระครูสตรีผู้หนึ่งไม่ยอมให้เสียเวลา หล่อนรีบกราบเรียนว่า “หลวงพ่อกขา หนูอยากอ้วนค่ะ เพื่อนๆบอกว่า ถ้าหนูอ้วนกว่านี้จะมีน้ำมนต์ บางที่อาจจะจะมีหนุ่มๆมาติดพันบ้าง” ประโยคหลังหล่อนพูดในใจ หากท่านพระครูก็ได้ยิน จึงบอกหล่อนว่า

“ไม่เป็นไรหรอกหนู เตียวหลวงพ่อกจะเสกยาให้ท่าน รับรองว่าจะอ้วนถ้วนสมบูรณ์ดูมีน้ำมนต์แล้วก็มีหนุ่มๆ มาติดพันด้วย” หญิงสาวแสนจะดีใจ รีบกราบเรียนว่า

“หลวงพ่อกเสกเดี๋ยวนี้เลยได้ไหมคะ หนูอยากอ้วนค่ะ” แท้จริงหล่อนไม่อยากจะอ้วนสักเท่าไร แต่อยากให้มีหนุ่มๆมาติดพันมากกว่า อายุตั้งยี่สิบหกแล้ว ยังไม่มีคู่รักกับเขาเลย

ท่านพระครูใช้มือข้างที่ถืออยู่ควานไปข้างหลัง หยิบยามาขวดหนึ่ง แล้วทำท่าเสก จากนั้นจึงให้หล่อนยื่นมือทั้งสองออกมาข้างหน้า แล้วทิ้งขวดยาลงบนมือหล่อน หญิงสาวกราบปลกๆ สามครั้ง แล้วรีบลากลับไป ตั้งใจว่าจะต้องกินยาภายในวันนี้ทีเดียว

“หลวงพ่อกจะ เสกให้หนูสักขวดได้ไหมคะ” หญิงสาวอีก

ผู้หนึ่งพูดด้วยท่าทางกระมิดกระเมี้ยน

“หนูก็อ้วนดีอยู่แล้วนี่นา จะกินยาทำไมเล่า” สมภารวัดป่ามะม่วงท้วงด้วยเห็นว่าหล่อนมิได้ผอมแห้งเหมือนคนที่ลากลัไป

“แต่หนุอยากอ้วนอีกนิดหนึ่งคะ อีกนิดเดียวเท่านั้น” หล่อนคิดว่ายาที่ท่านพระครูเสกให้หญิงสาวคนนั้น คงจะเป็นเสน่ห์ยาแฝดกินเข้าไปแล้วคงจะทำให้สามีกลับบ้าน ก็สามีหล่อนหอบเสื่อหอบผ้าตามคนไข้ไปสองเดือนแล้ว หล่อนรู้ระแคะระคายว่าเขามีอะไรๆ กับคนไข้จึงให้คนไข้ออก สามีหล่อนจึงออกตามคนไข้ไปด้วย

“อย่าให้อ้วนเลย เดี่ยวสามีเขาจะหาเรื่องว่า คือเขาจะหาว่าเราเป็นตุ่มเดินได้ เข้ากรรมฐานดีกว่าแล้วสิ่งที่หนูกำลังคิดอยู่จะสำเร็จผล ออกจากกรรมฐานแล้วสามีเขาจะกลับมาเอง” ถ้อยคำของท่านช่างถูกใจหล่อนนัก

“ทำไมหลวงพ่อรู้ หนุเชื่อแล้วว่าหลวงพ่อเป็นพระอรหันต์” หล่อนพูดอย่างยินดี

“อย่าคิดว่าอาตมาเป็นพระอรหันต์เลยนะ เรื่องอย่างนี้เขาไม่พูดกัน เขาเป็นว่าอาตมาเป็นพระอรหันต์แล้วกัน ใครมีทุกข์ใครเดือดร้อน อาตมาก็จะเหไปช่วย เขาเออะ ถ้าหนุเข้ากรรมฐานรับรองสามีกลับมาแน่นอน” ท่านพูดให้กำลังใจด้วยรู้ว่าหล่อนกำลังทุกข์ทนม่นไหม้เรื่องที่สามีหนีตามสาวไข้ไป

“ถ้าหนุไม่เข้า สามีก็จะไม่กลับใช่ไหมคะ”

“กลับซิ เพราะตอนนี้เงินจวนหมดแล้ว ถูกคนไข้ปกอลอกเอาเงินไปให้สามีของเขาสร้างบ้าน เขามีสามีแล้ว แล้วก็หนุ่มกว่าหล่อนกว่าสามีหนุ เขาไม่ได้รักสามีหนุหรอก เขาต้องการเงินไปให้สามีเขาสร้างบ้านที่จังหวัดอุบลฯ โน่น บ้านหลังใหญ่เสียด้วย เงินที่สร้างก็มาจากสามีหนุนั้นแหละ มันเป็นกรรมติดพันกันมาชาติ

ที่แล้วสามีนุหูลอกเขาไว้ ชาตินี้เขาจึงมาทวงคืน ที่อาตมาแนะนำ
ให้นุหุมาเข้ากรรมฐานก็เพื่อหนูจะได้ไม่ไปผูกเวรกับเขา อย่าไปมี
เวรมีกรรมต่อกันอีก ตกลงตามนี้นะ” ท่านแนะนำด้วยเมตตา

“ก็ได้ค่ะ แต่หนูจะต้องกลับไปบอกลูก ๆ ก่อน แล้วก็ต้องไป
รับแม่มาเฝ้าบ้านให้ หนูลาก่อนนะคะ พรุ่งนี้หนูจะมาเข้ากรรมฐาน
ค่ะ” หล่อนกราบสามครั้งแล้วลุกออกไป รู้สึกเบากายเบาใจเมื่อท่าน
ช่วยแก้ปัญหามาให้

“ช่วยขอทางให้คุณหญิงเข้าไปหน่อยครับ” เสียงตำรวจบอก
ญาติโยมที่นั่งอยู่หน้าอาสนะ ท่านพระครูจึงบอกพวกเขาว่า

“ญาติโยมช่วยเปิดทางให้โยมคุณหญิงเข้ามาด้วยเถอะ” เมื่อ
ญาติโยมพากันหลีกทางให้ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาสองคน ก็ช่วย
กันประคองสุภาพสตรีอายุประมาณห้าสิบเข้ามานั่ง ส่วนนายตำรวจ
ที่มาด้วยและทำหน้าที่ขับรถยืนรออยู่ข้างนอก บุคคลทั้งสามกราบ
เบญจางคประดิษฐ์ แล้วชายหนุ่มที่อายุน้อยกว่าอีกคนก็กราบเรียน
ว่า

“พระคุณท่านขอรับ กระผมและพี่ชายพาคุณแม่มากราบ
ขอพรจากพระคุณท่าน คุณแม่ป่วยเป็นโรคมะเร็งขอรับ หมอบอก
ว่าอยู่ได้ไม่เกิน ๖ เดือน แต่กระผมอยากให้คุณแม่อยู่ต่อไปอย่าง
น้อยอีก ๑๐ ปี ขอรับ พระคุณท่านจะให้พรคุณแม่ได้หรือเปล่าขอรับ
ตอนนี้คุณแม่อายุ ๖๐ เท่านั้น”

“หกสิบหรือ อาตมานึกว่าห้าสิบ คุณหญิงดูอ่อนกว่าวัยมาก
นะ” คุณหญิงฟังท่านพูดแล้วรู้สึกวโรครภัยไข้เจ็บหายไปกว่าครึ่ง
จึงกราบเรียนท่านว่า “เมื่อก่อนอาจจะจริงเจ้าค่ะ แต่เดี๋ยวนี้ถูกโรค
ภัยไข้เจ็บเบียดเบียนจนดูแก่ลงไปมาก แต่พระคุณท่านก็ดูยังหนุ่ม
นะเจ้าค่ะ ขอประทานโทษ พระคุณท่านถึงเจ็ดสิบหรือยังเจ้าค่ะ”

คุณหญิงพูดอย่างหมายจะเอาใจพระภิกษุผู้ซึ่งเธอเห็นครั้งแรกก็รู้สึกศรัทธาปสาทะ

“โยมคุณหญิง อาตมายังไม่ถึงหกสิบเลย เพิ่งจะห้าสิบต้นๆ” ท่านพระครูรับบอก หากเป็นเมื่อก่อนท่านคงใจฟ่อแผ่ไปเหมือนกัน ทว่าบัดนี้ ท่านไม่ยินดียินร้ายในคำสรรเสริญหรือนินทาอันเป็นโลกธรรมนั้นแล้ว

“ขอประทานโทษเจ้าคะ ดิฉันไม่ควรพูดเช่นนั้นเลย กรุณา ยกโทษให้ดิฉันด้วยนะเจ้าคะ” เธอขอขมาลาโทษ

“ไม่เป็นไรหรอกคุณหญิง อาตมาชินเสียแล้ว ใครๆ เขาก็พูดเหมือนที่คุณหญิงพูดนั่นแหละ เป็นกรรมของอาตมาเองที่เกิดมาหน้าแก่กว่าวัย” ท่านพูดยิ้มๆ ยิ้มของท่านทำให้คุณหญิงรู้สึกปลอดโปร่งโล่งใจ เพราะสบายใจได้ว่าท่านมิได้ถือสาคำพูดของเธอ

“พระคุณท่านขอรับ กระผมยังไม่ได้รับพรจากพระคุณท่านเลยขอรับ กระผมขอพรให้คุณแม่อยู่ต่ออีก ๑๐ ปี ขอรับ” ท่านพระครูมองหน้าชายหนุ่มอย่างพินิจพิจารณา ท่าน ‘เห็น’ แววกต์ัญญุกตเวทีที่ฉายออกมาจากใบหน้าของเขา บุรุษหนุ่มผู้นี้เป็นผู้มีบุญวาสนามาแต่ชาติปางก่อน เขาเกิดมาเพื่อเสริมบารมีให้คุณหญิง แรงกตัญญูของเขาสามารถต้านทานแรงกรรมของคุณหญิงได้ เธอจะมีอายุยืนยาวต่อไปได้อีก ๑๐ ปี ดังที่บุตรชายคนเล็กตั้งกุศลเจตนารมณไว้ แต่จะต้องเสียเงินถึงสิบล้านบาทด้วยว่า คุณหญิงจะต้องไปอยู่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา กับบุตรชายคนเล็กซึ่งกำลังจะเดินทางไปศึกษาต่อ ณ ประเทศนั้นเป็นเวลาห้าปี การเจ็บป่วยครั้งนี้จะทำให้คุณหญิงทุ่มเทชีวิตให้กับการศึกษาและปฏิบัติธรรม และจะหายจากโรคร้ายนี้อีกห้าปีข้างหน้า จากนั้นเธอก็จะใช้เวลาห้าปีที่เหลือทำประโยชน์ให้กับพระพุทธศาสนากระทั่งถึงวาระสุดท้ายของชีวิต

แล้วเธอก็จะละโลกนี้ไปบำเพ็ญกุศลต่อในเทวโลก บุตรชายคนเล็กจะเป็นผู้สืบสานงานพระศาสนาต่อจากมารดา เขาจะเป็นคนไทยคนแรกและคนเดียวที่ทำให้ชาวต่างชาติได้รู้จักพระพุทธศาสนาในแง่มุมที่ถูกต้องตรงตามพระธรรมคำสอนทุกประการ บุรุษหนุ่มตรงหน้าท่านมิได้หวังเกียรติยศชื่อเสียงในทางโลก หากเขาตั้งปณิธานแน่วแน่ที่จะดำเนินไปให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์ เขาจะดำเนินตามรอยบาทพระศาสดา!

“พระคุณท่านขอรับ กระผมปรารถนาจะฟังคำตอบจากพระคุณท่านขอรับ” เขาเอ่ยย่ำเมื่อเห็นท่านนั่งนิ่งอยู่

“พรในพระพุทธศาสนาไม่ใช่สิ่งที่จะมาให้กันส่งเดชนะ ใครอยากได้พรก็ต้องสร้างเอง ทำเอง อาตมาจะให้พรใครก็ตามเมื่อเห็นว่าเขาสามารถทำได้ตามที่ตั้งปณิธานเอาไว้ โยมเป็นคนที่มีปณิธานแน่วแน่ อาตมามั่นใจว่าพรของโยมจะสำเร็จสมดังปรารถนา” บุรุษหนุ่มเข้าใจในถ้อยคำของท่านอย่างแจ่มแจ้ง พี่ชายของเขาเสียอีกที่เข้าใจได้ไม่ถึงครึ่ง เพราะไม่มีศรัทธาปสาทะสักเท่าใด

“กระผมขอกราบนมัสการขอบพระคุณพระคุณท่านเป็นอย่างสูงที่เมตตากระผมและคุณแม่ หมอที่เมืองไทยเขาบอกว่าคุณแม่จะอยู่ได้ไม่เกิน ๖ เดือน แต่กระผมจะพาคุณแม่ไปรักษาที่อเมริกา จะไม่ให้เขาใช้คีโม ไม่ให้ฉายรังสี แต่จะใช้วิธีการรักษาแบบธรรมชาติ โดยเน้นการฝึกจิตเป็นสำคัญ พระคุณท่านคิดว่าจะดีกว่าไหมขอรับ”

“ถ้าโยมคิดว่าดีก็ต้องดีอย่างที่โยมคิด จิตมีหน้าที่คิด ถ้าจิตดีก็คิดดี พูดดี ทำดี โยมเป็นคนมีจิตใจดี ฉะนั้นสิ่งที่พูดที่ทำก็ดีหมด ในอนาคตกาลข้างหน้า โยมจะต้องทำหน้าที่เผยแผ่พระพุทธศาสนา จะได้สร้างความดีงามให้กับมนุษยชาติ เป็นผลงานฝากไว้ในแผ่นดิน

ชีวิตของโยมเป็นชีวิตที่มีทั้งค่าและราคา คนเช่นนี้มีอะไรจะหาได้ง่าย” ท่าน ‘รู้’ ว่าค่าของบุรุษนี้อยู่ที่การทำประโยชน์ให้กับมนุษยชาติ และ ‘ราคา’ นั้นอยู่ที่มรดกของคุณหญิงซึ่งมีมากมายมหาศาล หลังจากคุณหญิงเดินทางไปสู่สัมปรายภพแล้ว มรดกจะถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน บุตรชายคนโตจะช่วยให้เกิดประโยชน์ทางโลก ขณะที่บุตรชายคนเล็กทุ่มเทให้กับการเผยแผ่พระศาสนาอันเป็นประโยชน์ทางธรรม

“พระคุณท่านเจ้าคะ ดิฉันมีบุตรสองคน แต่นิสัยใจคอเขาแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน คนหนึ่งสนใจในทางโลก อีกคนสนใจในทางธรรม ทำไมเขาถึงได้แตกต่างกันเจ้าคะทั้งที่เกิดมาจากท้องเดียวกัน”

“เพราะกรรมของเขาต่างกันนะซิคะคุณหญิง อย่างที่โบราณท่านว่า ‘ไม่ใฝ่ต่างปล้อง พี่น้องต่างใจ’ เพราะคนเราแม้จะเกิดจากท้องเดียวกัน หากก็ต่างกรรมต่างวาระ แล้วจะให้เหมือนกันได้อย่างไร จริงไหมโยม” ท่านถามบุตรชายคนโตของคุณหญิงซึ่งดูเหมือนจะไม่ยอมพูดจา

“คงจริงกรรมงมงายรับ” เขาตอบอย่างคนที่ไม่ยินดียินร้าย

“กระผมรบกวนเวลาพระคุณท่านมาพอสมควรแล้ว เห็นจะต้องกราบลาเพราะยังมีผู้ที่จะพูดธุระกับพระคุณท่านอีกมาก ขอกราบขอบพระคุณและกราบนมัสการลา” บุตรชายคนเล็กของคุณหญิงพูดชัดถ้อยชัดคำ ผู้ที่นั่งรอดูธุระต่างนึกชมในใจที่เขาเป็นผู้ดีมีมรรยาท บรรดาสาวใหญ่สาวน้อยที่ยังไม่มีครอบครัวต่างคิดหมายปองที่จะเป็นทองแผ่นเดียวกับคุณหญิง!

“ดิฉันกราบนมัสการลาเจ้าคะ ขอพระคุณท่านจงหายจากโรคาพยาธิโดยเร็ว ดิฉันขอถวายปัจจัยบำรุงการกุศลของวัดนี้

เจ้าคะ” เธอประเคนซองสีขาวยุ่ยที่ใส่ธนบัตรจนดูอ้วนป่องออกมาทันทีที่คุณหญิงลุกออกไป นายขุนทองก็พาพยาบาลสองคนเข้ามา เขาแอบไปฟ้องนายสมชายและชวนฝ่ายนั้นไปฟ้องหมอใหญ่ นายแพทย์สมมิ่งจึงส่งพยาบาลสองคนมาถวายนอนหลับแต่ภิกษุอาพาธ ท่านพระครูเห็นพยาบาลก็ตกใจ รีบบอกว่า

“อาตมาหายแล้ว โยมพยาบาล มาทำไมละนี้ คำมีดแล้วยังไม่กลับบ้านกลับช่อง” ท่านทำเสียงให้ฟังดูเคร่งเครียด

“หนูจะมาถวายนยาหลวงพ่อคะ หมอใหญ่สั่งให้มา ได้ข่าวว่าหลวงพ่อคุณไม่หยุดเลย นี่ก็จะสองทุ่มแล้วยังไม่ยอมพักผ่อน”

“เดี๋ยวอาตมาก็จะพักผ่อนแล้ว” ท่านบอก รู้สึกโล่งใจที่พยาบาลจะมาให้ยา หากจะเอาท่านไปโรงพยาบาลอีก ท่านจะไม่ยอมไปอย่างเด็ดขาด เกิดชาติใดฉันใดก็ขออย่าให้ต้องพบกับเจอกับโรงพยาบาลอีกเลย

“ฉันหลวงพ่อนั้นยาก่อน เอ จะฉันหรือว่าจะจิตดี หนูเอามาทั้งสองอย่าง อย่างฉันด้วย อย่างจิตด้วย เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน หนูให้หลวงพ่อตัดสินใจเลือกว่าจะเอาอย่างไร” หล่อนให้โอกาสท่านเลือก

“ถ้าให้ตัดสินใจ อาตมาก็ไม่เอาทั้งสองอย่าง ไม่ว่าจะฉัน หรือจิต อาตมาหายแล้วจริงๆนะ” ท่านย้ำ

“หลวงพ่อกับเป็นคนไข้ คนไข้ไม่มีสิทธิ์พูดว่าตัวเองหายหรือไม่หาย คนจะบอกได้ก็คือหมอที่รักษาเท่านั้น” พยาบาลพูดเสียงดูๆ

“ถ้าเช่นนั้น ก็ไปบอกหมอให้ด้วยว่าอาตมาหายแล้ว” ท่านยังดื้อแพ่ง พยาบาลจึงพูดด้วยการบอกเพื่อนที่มาด้วยว่า “ไปเรียกสมชายกับขุนทองมาหน่อย บอกว่าให้พาหลวงพ่อไปส่งโรงพยาบาล”

พยายามผู้นั้นทำท่าจะลุกออกไป แต่ถูกท่านพระครูห้ามไว้ “อย่าเรียกๆ ตกลงอาตมายอมกินยา ไหนล่ะยาอยู่ไหน อาตมาจะกินให้ดูเดี๋ยวนี้แหละ” พยาบาลจึงส่งยาให้ท่านสามเมียด

“ยาอะไรนี่ แก้อะไร” ท่านถาม

“ยาบำรุงเสียงค่ะ หลวงพ่อฉันยาบำรุงเสียงหน่อย จะได้คุยต่อไปอีกนานๆ” พยาบาลลงทุนใช้กุศโลบายด้วยการพูดไม่จริง ท่านพระครูจึงเหน້วใส่แก้ว แล้วฉันยาต่อหน้าพยาบาลและญาติโยม ท่านฉันเสร็จพยาบาลจึงพูดอย่างผู้ชนะว่า

“หลวงพ่อรีบขึ้นไปจำวัดเถอะ อีกไม่เกิน ๑๐ นาที หลวงพ่อก็จะหลับไม่ตื่นเลยทั้งคืน จะไปตื่นอีกครั้งก็สามโมงเช้าโน่นแหละ” สมภารวัดปามะม่วงรู้ว่าเสียรู้พยาบาล จึงตั้งสติกำหนดในใจว่า ‘ไม่หลับนอน ไม่หลับนอน ญาติโยมเขามาให้ช่วยก็ต้องช่วย เขากำลังมีทุกข์’ กำหนดแล้วจึงบอกพยาบาลว่า

“ฉันโยมก็กลับกันได้แล้ว เพราะถ้าอาตมาหลับอยู่ตรงนี้แล้วเกิดใครเขามาเห็นเข้าว่ามีสติมานั่งอยู่ในกุฏิ อาตมาก็จะเสียหายและเป็นช่องให้คนเขาเอาไปนินทาว่าร้าย นึกว่าช่วยสงเคราะห์อาตมาสักครั้ง”

“เราสองคนจะกลับก็ต่อเมื่อหลวงพ่อหลับ หมอใหญ่สั่งมาว่าห้ามกลับก่อนเด็ดขาด มิฉะนั้นจะต้องถูกตัดเงินเดือน หลวงพ่อย่าให้พวกหนูต้องถูกตัดเงินเดือนเลยนะคะ นึกว่าช่วยสงเคราะห์สีกาสักครั้ง” หล่อนตั้งใจล้อเลียนท่าน

“ไม่เป็นไร ถูกตัดเงินเดือนก็ยิ่งดีกว่าถูกล้อออก” ท่านปลอบใจ

“แล้วถ้าถูกล้อออกสะคะ ไม่นั่นนะ หลวงพ่อก็อาจทำให้พวกหนูถูกล้อออกก็ได้”

“ไม่เป็นไร ถูกไล่ออกก็มาบวชช้อยู่ที่วัดนี้ก็ได้อาตมา
อนุญาต” ท่านหาทางออกให้

“แล้วใครจะเลี้ยงลูกให้หนูล่ะคะ ไหนจะต้องดูแลสามีอีก เกิด
หนูมาบวชจริง ลูกก็ไม่มีคนเลี้ยง สามีก็อาจจะไปมีเมียน้อย” คนมี
สามีแฉงเหตุผล ส่วนคนที่ไม่มีสามีก็อ้างว่า “หนูต้องเลี้ยงพ่อแม่แล้ว
ก็หลานอีกสองคน ถ้าถูกไล่ออกจากงานหรือมาบวชชี่ รับรองอีก
สี่ชีวิตต้องตายไปตามๆ กัน” คนมีสามีรีบสนับสนุนว่า

“นั่นสิ หลวงพ่อจะสบายใจอยู่ได้ยังไงถ้าหากเป็นสาเหตุให้
คนอื่น ๆ เขาเดือดร้อน”

โยมคนหนึ่งเห็นว่าอีกไม่กี่นาทีท่านพระครูก็จะหลับ และ
จะไปตื่นเอาสามโมงเช้า เขาครองรอให้ถึงเวลานั้นไม่ได้ จึงพูดข้าม
ศีรษะญาติโยมข้างหน้า “หลวงพ่อดรับ ช่วยสงเคราะห์ผมด้วย เมีย
ผมหนีตามชู้ไป ผมจะฟ้องก็ไม่กล้าเพราะชู้มันเป็นตำรวจ หลวงพ่อ
ช่วยแนะนำด้วยว่า ผมจะทำยังไงถึงจะได้เมียคืน ลูกๆผมก็บ่นหา
แม่ทุกวัน” ท่านพระครูมองไปยังที่มาของเสียง ก็เห็นบุรุษรูปร่าง
ผอมขาว หน้าตาบ่งบอกว่าเป็นคนจีนโดยกำเนิด ท่าน ‘เห็น’ กรรม
ของเขาแล้วก็ให้นึกสงสาร จึงพูดปลอบใจว่า

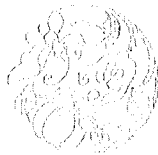
“โยมต้องอดทนนะ มันเป็นกรรมติดพันกันมาแต่ชาติปาง
ก่อน ถ้าโยมอยากรู้ว่ากรรมอะไรก็ให้มาเข้ากรรมฐานปฏิบัติจนถึง
ขั้นระลึกชาติได้ แล้วโยมก็จะรู้ว่าทำไมโยมถึงต้องมาเป็นเช่นนี้ โยม
จดไว้เลยนะ ว่าที่อาตมาพูดมานี้จริงหรือไม่จริง ตอนนีพวกบ้าน
ของโยมกำลังตั้งท้อง พอคลอดแล้วตำรวจก็ไม่ยอมรับเลี้ยงลูก
เพราะเขาต้องการแต่เมีย ไม่ได้ต้องการลูก พวกบ้านของโยมก็จะ
เอาลูกมาให้โยมเลี้ยง”

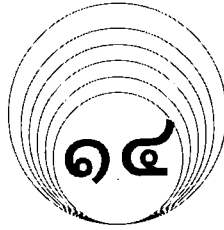
“จ้างผมก็ไม่เลี้ยงให้มัน” บุรุษนั้นพูดอย่างเคืองแค้นเมื่อรู้

ว่าภรรยากำลังมีลูกกับชายชู้จริง

“แต่โยมต้องเลี้ยง ถ้าโยมเลี้ยงลูกให้เขา พอเด็กอายุสามขวบ แม่เด็กก็จะกลับมา โยมต้องยอมฝืนใจไปก่อน แล้วอีกหน่อยโยมก็จะรักเด็กคนนี้ ตำรวจคนนี้เขาเจ้าชู้มาก เทียวเป็นชู้กับลูกเมียใคร เขาทั่วไปหมด อีก ๓ ปี ก็จะต้องตาย ถูกสามีของผู้หญิงฆ่า โยมไม่ต้องไปคิดฆ่าเขาหรอก ให้คนอื่นเขาจองเวรกันเอง โยมเลี้ยงลูกให้เขาก็พอ เมื่อตำรวจคนนั้นตาย แม่เด็กก็จะกลับมาอยู่กับโยมและจะไม่ไปไหนอีก” ท่านพูดตามที่ ‘เห็น’

“ทำไมชีวิตผมมันถึงบัดซบถึงปานนี้ ยิ่งกว่านิยายหน้าเนาเสียอีก” บรูซนั้นพูดอย่างเคืองแค้น เขาเชื่อตามที่ท่านพระครูพูดทุกประการ ที่เชื่อเพราะเขาสืบทราบมาว่า เมียเขาท้องกับตำรวจชู้คนนั้น แต่ยังไม่เชื่อสักเท่าไร พอท่านพระครูพูด เขาจึงเชื่อสนิท เพราะท่านรู้โดยที่เขาไม่ได้บอก “พระอรหันต์เก่งอย่างนี้เองหนอ เราต้องเชื่อท่านแล้วเตรียมตัวเลี้ยงลูกของเมียแล้วละ” เขาคิดในใจ ความแค้นเคืองลดลงไปกว่าครึ่งเมื่อรู้ว่าชายชู้ของเมียจะถูกฆ่าตาย ในอีกสามปีข้างหน้า

ให้กับช่วย

เสียงชั่วโมงผ่านไป ท่านพระครูก็ยังไม่มีการทำอะไรที่จะวงพยาบาลสองคนนั่งสัปหงกอยู่ใกล้อาสนะ เพราะเหนื่อยกับงานมาทั้งวัน นายขุนทองแวเวียนมาดูหลายรอบ ครั้นเห็นว่าคนที่วงแหงหาวนอนเป็นพยาบาลแทนที่จะเป็นหลวงลุงของเขา จึงโวยวายลั่นกุกุ “ฟ้าถล่ม ฟ้าถล่มแล้ว คุณพยาบาลตื่นเถอะ” พยาบาลสองคนหายง่วงเป็นปลิดทิ้ง ถ้ามเสี่ยงละล้าละลี้กว่า

“ฟ้า...ฟ้าถล่มที่ไหน แล้ว...แล้วมีใครตายบ้าง”

“ถล่มที่กุฎินี้แหละฮะ มีอย่างที่ไหน พยาบาลให้ยานอนหลับคนไข้แล้วก็มาหลับเสียเอง ปล่อยให้คนไข้นั่งพูดไม่หยุดไม่หย่อนทำไมถึงเป็นอย่างนี้ละฮะ” พยาบาลสองคนเกิดสำนึกในหน้าที่ จึงพร้อมใจกันโยนความผิดให้ท่านเจ้าของกุฎิ

“ก็หลวงพ่อบ้านประสาทแข็ง ท่านสู้ยา”

“ยาโยมหมดอายุหรือเปล่า” ท่านพระครูย้อนถาม

“ไม่หมดคะ เพิ่งแกะกล่องเลย ผอ.กำชับมาว่าอะไรที่เกี่ยวข้องกับหลวงพ่อก็ให้ใช้ของใหม่หมด หลวงพ่อสู้ยาจริงๆนั้นแหละ” หล่อ่นปักใจเชื่อ

“ลองให้อีกรอบหนึ่งจะดีไหม” อีกคนพยายามแก้ปัญหาก

“อย่าเลย สามเม็ดก็มากเกินไปแล้ว ปกติเม็ดเดียว คนไข้ก็หลับไม่ตื่น แต่ทำไมรายนี้ถึงมาแปลก”

“แสดงว่าท่านประสาทแข็ง ท่านสู้ยา” หล่อนสรุปแบบเดิมๆ ท่านพระครูจึงพูดอย่างทำทนายว่า

“จะให้อีกสามรอบหรือสิบรอบก็ได้นะ อาตมาารู้สึกว่ายาของโยมช่วยให้อาตมาตาสว่างขึ้นอีกโขเลย”

“งั้นลองยาฉีตตีใหม่” พยาบาลปรึกษากัน

“อย่าเลย อาตมากลัวเข็ม ขอให้เชื่อเถิดว่าขนาดยากินยังไม่ได้ผล แล้วยาฉีตจะไปได้ผลได้อย่างไร อย่าฉีตเลยนะ อาตมาไม่อยากจะเป็นหนูตะเภา”

“แล้วจะทำยังไงดีล่ะ” พยาบาลสองคนรู้สึกจนปัญญา

“ไม่ต้องทำอะไรหรอก โยมสองคนกลับบ้านไปพักผ่อนเถอะ ตื่นแล้วอาตมาวงก็หลับเองนั่นแหละ” เจ้าของกุฎิช่วยตัดสินใจ

“แล้วเมื่อไรหลวงพ่อก็จะวงล่ะ เมื่อไร” หล่อนถามเสียงดู

“เมื่อไรก็เมื่อนั้นแหละ โยมอย่าห่วงเลย อาตมาไม่ตายง่าย ๆหรอก ยังต้องอยู่ใช้หนี้มนุษย์ไปอีกนาน” ท่านตอบตามจริงดังที่ได้อธิษฐานไว้กับพญายมราช

“งั้นเรากลับกันก่อนตีใหม่ พรุ่งนี้ค่อยไปเรียนให้ ผอ.ทราบ ถ้ายังไงก็ให้ท่านมาจัดการเอง”

“ตีเหมือนกัน งั้นหนูกลับกันก่อนนะคะหลวงพ่” หล่อนกำลังจะกราบลา นายขุนทองซึ่งนั่งอ้าปากหาวฟังคนโน้นพูดที่คนนี้พูดที่ แต่ไม่ได้เรื่องสักที จึงพูดด้วยเสียงที่ตึงจนเกือบจะเป็น ‘แหว’ ว่า “โอ๊ย แบบนี้หลวงลุงของหนูก็พูดยันแจ้งเลยนะซี รับรองว่าไม่ได้พักผ่อนแน่นอน” ท่านพระครูพูดเสียงเรียบว่า

“เอ็งอยากพักผ่อนก็ไปพักผ่อนได้ข้านุญาต ส่วนข้าต้อง

ทำหน้าที่ ญาติโยมเขามีทุกข์มาให้ช่วยเขาก็มีหน้าที่ช่วย” ถ้อยคำของท่านพระครูทำให้ญาติโยมที่กำลังคิดว่าตนมารบกวนพระพากันใจชื้นขึ้น เจ้าอวาสวัดป่ามะม่วงช่างเป็นพระที่มีเมตตาตามหาศาล

“หนูจะพักผ่อนได้ยังไงในเมื่อเห็นหลวงลุงลำบากตรากตรำอยู่อย่างนี้ หนูไม่เหมือนพวกคนที่เห็นแก่ตัว นึกถึงแต่ประโยชน์ของตัวเองเป็นที่ตั้ง คนอื่นจะลำบากยังไงก็ช่าง...” พุดยังไม่ทันจบ ท่านพระครูก็ขัดขึ้นว่า

“ขุนทอง นี่เอ็งซั๊กจะมากไปแล้วนะ มากไปแล้ว”

“คนที่มากเกินไปนะคือหลวงลุงต่างหาก ไม่ใช่หนู” หลานชายเถียงจอดๆ

“ข้ามากเกินไปยังไง พุดมาสิ”

“ก็คนที่รักคนอื่นมากกว่าตัวเองนะ ถ้าไม่เรียกว่ามากเกินไปแล้วจะให้เรียกว่าอะไรล่ะ ภาษาฝรั่งเขาเรียกว่า ‘เวอร์’ ” หลานชายอธิบายทั้งภาษาไทยและภาษาฝรั่ง

“เอาเถอะๆ ข้าจะเวอร์จะแวย์อะไรมันก็เรื่องของข้า เอ็งไม่ใช่ข้าถึงได้ไม่รู้ข้าทำอะไรเพื่ออะไร การทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นนั้นเป็นสิ่งที่น้อยคนนักจะทำได้ เพราะคนเรามัวแต่นึกถึงประโยชน์ตน ไม่สนใจประโยชน์ท่าน โลกถึงได้สับสนวุ่นวายอย่างที่เห็นอยู่ที่นี่ คนอย่างข้ามิใช่จะหาได้ง่ายๆ หรือคนๆ ส่วนคนอย่างเอ็งนั่นมีมากมายเหมือนเม็ดทรายในมหาสมุทร” ท่านตั้งใจจะว่า หลาน หากคนฟังที่มีได้เป็นหลานกลับพากันรู้สึกร้อนๆหนาวๆ

“เอาละ ญาติโยมมีอะไรก็ว่ามา อย่าไปสนใจหลานชายอาตมาเลย เขาไม่ค่อยเต็มบาทเต็มสติสักรเท่าไร โยมพยาบาลจะกลับไปพักผ่อนก็เชิญ ขออนุโมทนาที่มาดูแลอาตมา ขอให้เจริญๆนะ” ท่านให้พรพยาบาล แต่คนที่นั่ง ณ ที่นั้นพากันยกมือขึ้น ‘สาธุ’

เพราะอยาก ‘เจริญ’ ตามพรที่ท่านพระครูเจริญให้

“หลวงพ่อกับเราสองคนถูกลูกชายโกงโฉนดที่ดิน เลยต้องฟ้องลูก แบบนี้จะบาปไหมครับ” บุรุษวัยหกสิบเศษกราบเรียนเพราะรอโอกาสมานาน สตรีวัยเดียวกันที่มาด้วยรีบอธิบายว่า “ลูกชายเขาเชื่อลูกสะใภ้ เขากลัวว่าเราจะยกที่ดินแปลงนี้ให้ลูกสาวเลยวางแผนโกงเราจะหลวงพ่อก่อน ตอนนี้เราสามคนพ่อแม่ลูกกำลังเดือดร้อนมาก เขาจะให้ย้ายออกจากบ้านที่เคยอยู่มาแต่เดิมจะหลวงพ่อก่อน”

“ทำไมถึงต้องย้ายล่ะ แล้วโยมจะพากันไปอยู่ที่ไหน”

“ยังไม่ทราบเลยครับหลวงพ่อก่อน ผมมีบ้านอยู่หลังเดียว ตอนนี้มีรายได้จากเงินบำนาญเดือนละห้าพันบาทเท่านั้น”

“โยมเคยรับราชการหรือ”

“ครับหลวงพ่อก่อน ผมเคยเป็นครูประจำบาล เงินบำนาญแค่นี้จะไปซื้อบ้านใหม่ไม่พอหรอกครับ”

“แล้วโยมจะทำงานอะไร” ท่านถามภรรยาของเขา

“ฉันเป็นแม่บ้านจะ ก่อนแต่งงานเคยค้าขายเล็กๆน้อยๆ พอแต่งงานมีลูกก็เลยเลิกเพราะหาคนเลี้ยงลูกไม่ได้”

“แล้วโยมไปทำยังงี้ถึงให้ลูกโกงไปได้ล่ะ”

“คือเขามาขอยืมโฉนดไปครับ บอกว่าจะเอาไปค้าประกันกับธนาคาร เพื่อซื้อรถกระบะ เขาก็เอาเอกสารมาให้ผมกับแม่บ้านเซ็น เขาบอกให้เซ็นก่อนแล้วทางธนาคารเขาจะไปกรอกข้อความเอง...”

“โยมสองคนก็เลยเซ็น” ท่านพระครูคาดการณ

“ครับ”

“จ๊ะ” สองสามีภรรยาตอบพร้อมกัน

“แบบนี้ก็เรียบร้อย โยมเสียรู้ลูกชายแล้ว แบบนี้ฟ้องไปก็แพ้”

“แพ้แล้วนะซีครับหลวงพ่อ ผมถึงได้มาขอความช่วยเหลือ
ผมกับภรรยาณะไม่เท่าไร ไปเช่าบ้านอยู่ก็ได้ แต่สงสารลูกสาว
เพราะเขายังไม่แต่งงาน เกิดเราสองคนตาย เขาก็จะไม่มีที่พึ่ง
หลวงพ่อโปรดช่วยพวกเราด้วยนะครับ” บุรุษนั้นพูดจាន่าสงสาร

“อาตมายังมองไม่เห็นทางเลยว่าจะช่วยได้ยังไง ญาติโยม
จำเอาไว้นะ ใครเขาให้มาเซ็นอะไรก็ต้องอ่านให้ถี่ถ้วนเสียก่อน แล้ว
ก็ต้องหาคนที่ไว้ใจได้มาเป็นสักขีพยาน” ท่านถือโอกาสสอนญาติโยม

“เราก็ไม่คิดว่าลูกจะโกงนี่จะหลวงพ่อ เขาเป็นลูกในไส้ แล้ว
เราก็ก๊วยเขามากับมือ ไม่นึกไม่ฝันว่าจะมาทำยุ่งกับพ่อแม่ได้ เขา
เชื่อลูกสะใภ้จะหลวงพ่อ ลูกสะใภ้เขายุพัวให้โกงพ่อแม่”

“อาตมาไม่เห็นด้วยกับลูกแบบนี้ละ ผู้ชายที่มีเมียแล้วให้เมีย
เป็นแม่ หรือผู้หญิงที่ให้ผัวกลายเป็นพ่อ แล้วลืมพ่อแม่ตัวเอง
แบบนี้ใช้ไม่ได้ ญาติโยมจำเอาไว้นะ อย่าให้เมียมาเป็นแม่ หรือให้
ผัวมาเป็นพ่อ จะทำมาหากินไม่ขึ้น” ท่านสอนญาติโยมอีก

“หลวงพ่อกะ ดิฉันก็ถูกลูกศิษย์ที่เป็นตำรวจโกงกะ ดิฉัน
ยืมเงินเขาใช้ แล้วก็เซ็นชื่อไว้ตัวเดียว แรกๆก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่
มาครั้งล่าสุดดิฉันยืมเขาห้าพัน เขาก็ไปเขียนเป็นห้าหมื่น แบบนี้
ดิฉันจะฟ้องเขาดีไหมคะ” อาจารย์วัยห้าสิบเศษเอ่ยขึ้น หล่อ่นมา
นั่งรอคิวตั้งแต่สองทุ่ม เพิ่งจะได้โอกาสกราบเรียนท่านพระครู

“โอ้โฮ นี่โยมทำไม่ถึงฉลาดน้อยอย่างนี้ละ เป็นถึงครูบา
อาจารย์ยังให้ลูกศิษย์โกงได้ ลูกศิษย์ก็เหลือเกิน โกงได้กระทั่งครู
ของตัว แบบนี้ไม่เจริญหรอก” ท่านตำหนิตั้งครู่ทั้งศิษย์

“ไม่เจริญอะไรได้ละคะ เขาขับรถเบนซ์ ใส่ทองเส้นเท่านี้
หัวแม่มือ ขนาดเป็นแค่นายดาบ แต่รวยกว่าผู้กำกับเสียอีก พวก

นายตำรวจยังต้องมาจ่ายเงินเขาใช้”

“โยมอย่าเอาวัตถุภายนอกมาวัดความเจริญของคนซี ต้องวัดกันที่จิตใจ คนที่เจริญนั้นเขาต้องมีจิตใจดี มีศีลมีทาน แล้วก็ไม่มีเมตตากฎณา ต้องเจริญด้วยทรัพย์ภายใน ไม่ใช่ด้วยทรัพย์ภายนอก”

“แล้วแบบนี้ดิฉันจะฟ้องเขาดีไหมคะ” ท่านพระครูยังไม่ทันได้ตอบ บุรุษที่มากับภรรยา ก็พูดขึ้นด้วยเสียงปกติว่า

“หลวงพ่อกับฉัน ผมรู้สึกว่าคุณช่างคิดครับ หลวงพ่อยังไม่ได้ให้คำแนะนำผมเลยครับ ว่าผมควรจะจัดการกับลูกชายอย่างไร โดยที่ไม่ต้องทำบาป คือมีคนเขาแนะนำให้จ้างมือปืนมาเก็บ แต่ผมกลัวบาป หลวงพ่อกรุณาชี้ทางออกให้ผมด้วยเถิดครับ” ท่านเจ้าของกุฎีฟัง ‘เห็นหนอ’ แล้วตอบว่า

“โยมไปแจ้งความที่โรงพักนะ แจ้งความว่าลูกโกงโฉนดโดยนำเอกสารมาให้เซ็น”

“แต่ศาลพิพากษาแล้วนี่ครับว่าที่ดินเป็นของลูกชายผม”

“ไม่เป็นไร ศาลเขาก็ต้องพิพากษาไปตามหลักฐาน แต่โยมจะได้ที่ดินคืนโดยไม่ต้องฟ้องศาล” ท่านพูดเป็นปริศนา

“จะเป็นไปได้หรือครับ”

“ได้ซี เขาเรียกว่าเป็นไปตามกฎแห่งกรรม กฎแห่งกรรมจะเป็นตัวตัดสิน เอาละ เอาตมาให้คำแนะนำแล้ว โยมไปทำตามนี้ก็แล้วกัน” ท่าน ‘รู้’ ว่าอีกเจ็ดวันลูกชายกับลูกสะใภ้จะต้องเสียชีวิตลงพร้อมๆกัน เพราะชัรบรถัดหน้ารถบรรทุก เขาทำกรรมไว้กับพ่อแม่บังเกิดเกล้า จึงต้องได้รับผลทันตา

“ทีนี้ก็ถึงคิวดิฉันแล้วใช่ไหมคะ” ครูวัยห้าสิบเศษพูดด้วยเสียงประชดนิดๆ ท่านพระครูตอบทันทีว่า

“ถ้าฟ้องก็แพ้ เสียทั้งค่าทนาย เสียทั้งเวลา โยมก็ตั้งใจเสีย

ก็แล้วกัน นึกว่าซื้อบทเรียนราคาแพง ทีหน้าที่หลังก็อย่าไปทำเช่นนั้นอีก”

สตรีวัยสามสิบนั่งรอคิวอยู่ด้วยความอดทน ครั้นถึงจึงกราบเรียนว่า “หลวงพ่อกะ พ่อเอาเงินที่เป็นสมบัติของแม่ไปให้เมียน้อย หนูเลยฟ้องพ่อ แบบนี้หนูจะบาปไหมคะ”

“บาปชิหนู การฟ้องบุพการีเขาไม่ทำกัน โดยเฉพาะพ่อแม่ ซึ่งมีบุญคุณกับเรา แล้วศาลตัดสินหรือยังล่ะว่าใครแพ้ ใครชนะ”

“ยังไม่ได้ตัดสินค่ะ แต่หนูก็ไม่สบายใจที่ทำเช่นนั้น ก่อนแม่ตาย แม่สั่งไว้ว่าเงินจำนวนนี้ให้พ่อเก็บไว้ให้หนู แต่พอก็เอาไปปรนเปรอเมียน้อย พ่อไม่ทำงานทำการ ไม่มีรายได้ ก็กินใช้แต่เงินของแม่ แค่นั้นหนูไม่ว่า แต่การที่เขาเอาเงินแม่ไปให้เมียน้อย ทำให้หนูทนไม่ได้ เขามีเมียน้อยมาไม่รู้กี่คนต่อกี่คน จนชาวบ้านเขาให้สัญญาพ่อว่า ‘หมาเดือนสิบสอง เทียวติดเบ้งกับตัวเมียไม่เลือกหน้า’ หนูอายุชาวบ้านเขาจนแทบจะแทรกแผ่นดินแล้วค่ะ” คนฟังพากันหัวเราะคิกๆ กับสัญญาที่ชาวบ้านตั้งให้พ่อหล่อน แต่ท่านพระครูกลับปรามว่า

“หนูอย่าไปว่าพ่ออย่างนั้น บาปกรรม คนอื่นเขาจะว่าก็ช่างเขา เขาไม่บาปเพราะไม่ใช่พ่อเขา แต่เราเป็นลูก ไม่มีสิทธิ์ไปว่าพ่ออย่างนั้น เอาละ หลวงพ่อจะแนะนำว่าให้หนูไปทำเรื่องถอนฟ้องเสีย แล้วก็เลี้ยงดูพ่ออย่างดี รีบกลับบ้านไปดูแลพ่อ”

“เขาไม่อยู่ให้ดูแลหรือคะ วันๆ ก็ขลุกอยู่แต่บ้านเมียน้อย” หล่อนยังเคืองแค้นผู้บังเกิดเกล้า

“แต่ตอนนี้เขาอยู่ที่บ้าน เมื่อสักครู่นี้เขาล้มในห้องน้ำ ศีรษะฟาดพื้น และเป็นอัมพาต สามีหนูพาส่งโรงพยาบาล หนูรีบไปดูพ่อ แล้วก็อย่าไปพูดอะไรที่ทำให้เขาสะเทือนใจ ลืมเรื่องเก่าเสียให้หมด

ตอนนี้พ่อหนูเขาสำนึกได้แล้ว อย่าลืมนะ ดูแลพ่อให้ดีขึ้นกว่าเขาจะจากไป” ได้ยินดังนี้ สตรีวัยสามสิบถึงกับหลังน้ำตา หล่นนื้อซ้อตามที่ท่านพูดทุกอย่าง ไม่เสียทีที่หล่อนอุตสาห์มานั่งรอตั้งค่อนคืน แต่ถึงอย่างไรหล่อนก็ไม่สามารถขับรถกลับคนเดียวในยามนี้ คงต้องขออนอนที่วัดสักคืน พรุ่งนี้เช้ามีดค่อยไป

นายขุนทองคิดแผนการที่จะทำให้หลวงลุงของเขาได้พักผ่อน จึงไปหายาถ่ายมาแล้วบอกให้นายสมชายนำไปถวาย

“พี่สมชายช่วยเอายาบำรุงประสาทไปถวายหลวงลุงหน่อย”

“ทำไมเอ็งไม่ไปถวายเองละ” นายสมชายย้อนถาม เขารู้สึกง่วงนอนเต็มที ผู้คนก็ช่างไม่เกรงอกเกรงใจพระอาพาธ ไม่รู้ว่า จะทรมาณท่านไปถึงไหน

“ท่านไม่ชอบขี้หน้าหนู แล้วหนูก็ไม่ชอบขี้หน้าพวกที่เอาปัญหามาให้พระ พี่ช่วยเอาไปให้ท่านหน่อยก็แล้วกัน”

“ก็ได้” นายสมชายตอบแล้วจึงนำยาเข้าไปถวายท่านเจ้าของ

ภุมิ

ไว้

“ยาอะไรของเอ็งอีกล่ะ” ท่านพระครูถามพลางรับยามาถือ

“ยาบำรุงประสาท เจ้าขุนทองมันวานให้ผมเอามา” เขาตอบตามที่นายขุนทองบอก

“ยานอนหลับนะซิ เอา กินก็กิน” ท่านกำหนด “ไม่ง่วงนอน” แล้วจึงฉันยา นึกกระหยิ่มในใจว่า หลานชายจะต้องแพ้ท่านอีกครา

“เอาละ ทีนี้ใครมีอะไรก็ว่ามา ยังเหลือเวลาอีกนานกว่าจะสว่าง นี่เพิ่งจะสองทุ่มไซ้ไหม” ญาติโยมพากันขำที่ท่านพูดเล่น เพราะขณะนั้นเกือบจะเที่ยงคืนแล้ว เจ้าทุกข์หลายคนเริ่มหาวหวอดๆ ตรงข้ามกับพระอาพาธที่ไม่มีที่ท่าว่าจะง่วงเหงาหาวนอน

แต่ประการใด

“หลวงพ่อกับ ผมทำมาหากินอย่างสุจริต แต่ไม่ค่อยจะพอ เลี้ยงปากเลี้ยงท้อง จะทำยังไงดีครับ” บรูซวัยสี่สิบเศษเอ่ยขึ้นเมื่อ ถึงคิว

“มันเป็นกรรมติดมาเมื่อชาติที่แล้วนะ โยมไม่ชอบทำบุญ ทำทาน ก็เลยเกิดมายากจนข้นแค้น วิธีแก้ก็ต้องหมั่นทำบุญให้ทาน”

“จะให้ได้อย่างไรล่ะครับหลวงพ่อ ขนาดจะกินเข้าไปยังไม่ค่อยจะมี แล้วจะเอาอะไรไปทำบุญให้ทาน” เขาไม่เห็นด้วยกับท่าน

“โยมก็อย่ารอให้มีเสียก่อนแล้วค่อยทำสิ ต้องถือหลักมีน้อย ก็ทำแต่บ่อย ถ้ารอให้มีก่อนแล้วค่อยทำรับรองว่าไม่ได้ทำ เพราะพอมีเท่านี้ ก็ผิดว่าให้มีเท่านั้นค่อยทำ พอมีเท่านั้นก็บอกให้มีเท่าโน้นค่อยทำ มีตัวอย่างนะ โยมคนหนึ่งแกขี้เหนียวมาก ไม่ทำบุญเลย เอาแต่เก็บท่าเดียว เกมเงินหลายหมื่น บอกอาตมาว่าถ้ามีเป็นแสนจะมาทำบุญกับอาตมา พอรวยเป็นแสนก็ผิดว่าให้มีเป็นล้าน ก่อน ตอนหลังแกรวยมีเงินเป็นสิบล้าน แต่ไม่มาให้อาตมาเห็นหน้าอีกเลย คงกลัวอาตมาจะทวงมั่ง เสียใจด้วย อาตมาไม่อยากจะขอใคร ไม่เคยแจกใบฎีกา ใครเขามีบุญ เขาก็มาถวายเอง ไม่ต้องออกปากเรียไร โยมเคยเห็นอาตมาเรียไรหรือแจกใบฎีกาบ้างไหม” ท่านถามญาติโยม

“ไม่เคยครับ”

“ไม่เคยค่ะ” ญาติโยมชายหญิงตอบพร้อมกัน

“ตั้งแต่ฉันรู้จักหลวงพ่อกับมา ฉันยังไม่เคยเห็นหลวงพ่อกับเอ่ยปากเรียไรใครสักที หลวงพ่อกับมีแต่ให้กับช่วย” โยมอายุห้าสิบพูดตามที่หล่อนเห็นและสมภารวัดป่ามะม่วงก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ

“อ้อ อย่างนั้นหรือ โยมรู้จักอาตมามาก็ปีแล้ว” ท่านถาม

ยิ้มๆ

“สิบปีเห็นจะได้จะ หลวงพ่อเป็นพระที่ไม่เหมือนพระวัดอื่น บางวัดญาติโยมไปยังไม่ทันจะนั่ง ท่านก็แจกใบฎีกาแล้ว ส่วนวัดนี้ไม่เคยทำอย่างนั้น ฉันถึงได้ศรัทธาหลวงพ่อกันมาก”

“หลวงพ่อยังไม่ตอบผมเลยครับว่า ทำยังไงจะหากิน พอเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง” บรูษวัยสี่สิบเตือน

“ก็ให้มันทำบุญทำทาน เช่น เข้ามาใส่บาตรพระสักรูปก็ยิ่งดี กับข้าวไม่มีก็ใส่ข้าวเปล่าๆก็ได้ แล้วท่องคาถานี้ไว้ ‘อย่านอนตื่นสาย อย่าอายทำกิน อย่าหมิ่นเงินน้อย อย่านอนคอยวาสนา’ ท่องให้ขึ้นใจแล้วก็นำไปปฏิบัติด้วย ไม่ช้าก็จะรวยเอง” ท่านรู้สึกปวดท้องเหมือนจะถ่ายหนัก จึงบอกกับญาติโยมว่า

“เดี๋ยว ขอเวลาอาตมาเข้าห้องน้ำหน่อยนะ ญาติโยมรอเดี๋ยว” ท่านลุกจากอาสนะ ญาติโยมพากันหลีกทางให้ พอที่นั่งที่โถส้วม ก็ถ่ายโจ๊กๆออกมา แถมปวดมวนในท้องเป็นกำลัง อาการผิดสังเกตเช่นนี้ น่าจะมีโช่เรื่องธรรมดา ท่านจึงตรวจสอบด้วย ‘เห็นหนอ’ ครั้นทราบจึงคาดโทษนายขุนทองว่า

“เจ้าตัวดี เห็นจะต้องเทศน์เสียให้หนัก”

หญิงสาวอายุประมาณสามสิบ ไม่สามารถรอท่านได้ จึงลุกออกไปยืนอยู่หน้าห้องน้ำ ตะโกนเข้าไปว่า “หลวงพ่อช่วยดูให้หน่อยว่าเมื่อไรผิวหนูจะกลับ มันหายไปจากบ้านหลายวันแล้ว สงสัยจะไปมีเมียหน่อย” ท่านเจ้าของกุฏิตะโกนตอบมาว่า “โยมขอเวลาอาตมาทำธุระส่วนตัวก่อน นี่จะไม่ให้เวลาอาตมาถ่ายหนักถ่ายเบาบ้างเชียวยหรือ” ท่านเริ่มรู้สึกเห็นด้วยกับหลานชาย ว่าคนบางคนนั้นเห็นแก่ประโยชน์ของตัวเองจนเกินไปเหมือนอย่างแม่สาวคนนี้

กิเลส

นายสมชายเห็นสตรีผู้นั้นไปยื่นมือท่านพระครูถึงหน้าห้องน้ำ จึงแอบไปบอกนายขุนทองให้มาจัดการ และแล้วกฎของสมภารวัดป่ามะม่วงก็กลายเป็นโรงงิ้วเมื่อเวลาสองยาม!

“นี่คุณ เกรงใจหลวงลุงท่านบ้างซิ อะไรจะไม่ให้ท่านมีเวลาดเวลาขี้เลยหรือไง” เขาใช้คำไทยโบราณ

“ก็มันเรื่องอะไรของแกละไอ้กะเทย ตัวเองนะเอาตัวเองให้รอดก่อนเถอะ อย่ามายุ่งเรื่องชาวบ้าน ฉันไม่อยากจะเสวนากับไอ้พวกผู้ชายที่อยากจะกลายเป็นผู้หญิง” คำพูดของหญิงสาวไปจีจุดอ่อนของนายขุนทองเข้าอย่างจัง เขาโกรธจนมือไม้สั่น เสียงก็พลอยสั้นไปด้วยเมื่อได้หล่อนว่า “อี...อีคนชั่วทั้ง ก็แกมันเป็นอย่างนี้นะซิ ชั่วถึงได้ทิ้งไป” เขาทราบข้อมูลนี้มาจากนายสมชาย อันที่จริงนายสมชายมิได้ตั้งใจจะเปิดเผยความลับของญาติโยม แต่นายขุนทองผู้ได้สมญาว่า ‘ลูกคุณช่างซัก’ ซักไปเสียจนเขาต้องพูดความจริงที่ควรปกปิด

“ก็แล้วมันหนักบาลหัวมึงหรือไงล่ะ ชั่วกั้ทั้งกูไว้บนกบาลมึงหรือไง ถึงได้มาเตือนร้อนแทน” ฝ่ายหญิงเปลี่ยนสรรพนามจาก ‘แก’ และ ‘ฉัน’ มาเป็น ‘มึง’ และ ‘กู’

ทั้งที่กำลังปวดท้อง ท่านพระครูก็อุตสาห์กำหนด ‘เห็นหนอ’ เพื่อจะได้ ‘ดูจิว’ ให้ชัดเจนทั้งภาพและเสียง ท่านนึกปลงสังเวชจิว สองตัวที่กำลังแสดงอยู่หน้าห้องน้ำ ฝ่ายหญิงนั้นเคยมาเข้ากรรมฐานหลายครั้ง ทว่าแต่ละครั้งหล่อนก็มาคุยเสียมากกว่า ชวนคนที่มาปฏิบัติเพื่อแก้บนมิได้ตั้งใจมาสร้างบุญสร้างกุศล มานั่งคุยนอนคุยกันอยู่ในวัดแล้วก็พากันพบพากลับบ้าน ถ้าหล่อนตั้งใจปฏิบัติกรรมฐานตามที่ท่านสอน หล่อนก็จะรู้จักอดทนอดกลั้น ไม่ออกโรงเหมือนที่กำลังเป็นอยู่ ข้างฝ่ายนายขุนทองก็ได้ว่า

“นี่อย่ามาพูดมึงพูดกูกับกูนะ รู้ไหมว่าฉันเป็นใคร” นายขุนทองพยายามจะไม่พูดคำหยาบ หากก็เปลือ ปล่อย ‘กู’ ออกมาจนได้

“เป็นใครก็ช่างหัวมึงปะไร” หล่อนไม่สนใจไยดี

“ฉันเป็นหลานหลวงลุงนะ” นายขุนทองคิดว่าหล่อนคงจะละพยศลงเมื่อรู้ว่าเขาเป็นใคร แต่หญิงสาวกลับพูดออกมาว่า

“จะเป็นหลานหรือเป็นเหลน กูไม่สนใจทั้งนั้น อย่านายมุงเรื่องส่วนตัวของกู ขึ้นยุ่งเดียวแม่ตบล้างน้ำชะนี้”

“ใครจะตบใครกันแน่ ปากดีนั้ก ขอบตบชักฉาดเถอะ” คนเป็นหลานท่านพระครูเงื่อมือข้างซ้ายอันเป็นข้างที่เขากัด แล้วรีรี้เข้าไปใส่ผู้หญิงคนนั้น ทว่าเขาไม่กล้าตบด้วยรู้ว่าหลวงลุงกำลัง ‘ดู’ อยู่

“เอาซี อยากตบก็ตบเลย” จิวผู้หญิงยื่นหน้ามาจนขีดฝ่ามือของจิวผู้ชายผู้ซึ่งรีบลดมือลงด้วยเกรงจะอดใจไม่ไหว

“ไม่ตบหรือ มึงไม่ตบกู กูตบมึงเองก็ได้” แล้วหล่อนก็ฟาดมือข้างขวาลงไปบนหน้านายขุนทองเสียงดังฉาด นายขุนทองกำลังจะได้ตอบแต่ก็ชะงักกลางคัน ทั้งนี้ทั้งนั้นเพราะท่านพระครูใช้มนต์

สะกด ฝ่ายจิ๋วผู้หญิงยิ่งได้ใจเพราะเกิดมันมือ จึงคิดจะตบอีกสักนัด หากก็ยื่นแข็งทื่อในท่ายกมือข้างขวาค้างอยู่อย่างนั้น ญาติโยมที่รอคิวอยู่พากันลุกมาชะโงกหน้าดูตรงประตูตั้งแต่ได้ยินเสียงตบดังฉาด ครั้นเห็นคนทั้งสองยื่นหนึ่งเป็นหุ่นขี้ผึ้ง จึงพากันกลับมานั่งดังเดิม ต่างคนต่างคิดว่า

“สองคนนั้นโดนพระอรหันต์สาปเสียแล้ว ชื่นเราไปยุ่มย่าม ประเดี๋ยวก็ถูกสาปอีกคนเป็นแน่”

สมภารวัดป่ามะม่วงอยากจะออกมาจากห้องน้ำ หากก็ปวดท้องเหลือกำลัง จึงยังคงนั่งอยู่อย่างนั้น ตอนดูจิ๋วท้องคงจะดูด้วย จึงไม่แสดงอาการปวด ครั้นจิ๋วจบลง จึงเริ่มปวดใหม่

“ปวดอีกแล้วนะเอ็ง ที่เมื่อกี้ที่เขาเล่นจิ๋วกันทำไมไม่ปวด” ท่านต่อว่าท้อง นายสมชายแอบสังเกตการณ์อยู่ห่างๆ ครั้นเสียงเจียบลงจึงเข้าไปเคาะประตูห้องน้ำด้วยความเป็นห่วงว่า หลวงพ่อของเขาจะเป็นลมเป็นแล้งไป “หลวงพ่อบายดีหรือครับ หรือว่าเป็นลมไปแล้ว”

ท่านพระครูจงใจไม่ตอบ เพราะต้องการจะดูว่าลูกศิษย์จะแก้ปัญหาอย่างไร นายสมชายจึงเปลี่ยนจากเคาะมาเป็นทุบปังๆ พร้อมกับตั้งเงื่อนไขว่า

“ถ้าหลวงพ่อบายดี ผมจะฟังประตูเข้าไปเดี๋ยวนี้” ท่านเจ้าของกุฏิจึงพุดออกมาจากห้องน้ำว่า “ไม่ต้องฟัง ข้าไม่อยากเดือดร้อนหาช่างมาซ่อม”

“แล้วหลวงพ่อบายเป็นอย่างไรบ้างครับ” ถามอย่างเป็นห่วง

“ถ้าเอ็งไม่เอายามาให้ข้ากิน ข้าก็คงไม่เป็นอะไร ทำไมเอ็งทำกับข้าอย่างนี้” ท่านตัดพ้อทั้งที่รู้ว่าตัวการคือนายขุนทอง

“ผมทำอะไรหลวงพ่อบายดีหรือครับ” ชายหนุ่มถามงงๆ

“ก็เอ็งเอายาถ่ายมาให้ข้ากิน”

“ตายจริง ผมถูกเจ้าขุนทองต้มจนสุกเลยหรือนี่ อ้าว แล้วทำไมมันมายืนตัวแข็งที่อยู่ออย่างนี้ล่ะ” เขาเพิ่งจะสังเกตเห็น

“ฝีมือหลวงพ่อดีไหมครับ รวมทั้งโยมผู้หญิงคนนี้ด้วย” เขาพูดเสียงเบาด้วยเกรงญาติโยมจะได้ยิน ท่านพระครูไม่ตอบ หากรีบทำธุระให้เสร็จ แล้วจึงเปิดประตูออกมาด้วยท่าทางอิดโรยเพราะเสียน้ำในร่างกายไปมาก นายสมชายจะเข้าไปประคองหากท่านก็ห้ามไว้

“ไม่ต้อง ข้าไม่เป็นอะไรมาก ปล่อยสองคนนี้ไว้ก่อน ข้า ‘ตั้งเวลา’ ไว้แล้ว อีกยี่สิบนาทีก็รู้สึกตัว” ท่านพูดเสียงเบาแล้วจึงค่อยๆ เดินไปนั่งยังอาสนะ นายสมชายเดินตามท่านไป ญาติโยมพากันหลีกทางให้ท่านเดินได้สะดวก

“นิมนต์หลวงพ่อดีก่อนเถิดครับ นี่ก็จะเข้าวันใหม่แล้ว” โยมผู้ชายคนหนึ่งพูดอย่างเกรงใจ ทั้งเกรงใจท่านเจ้าของกุฏิ และทั้งญาติโยมที่มารออยู่

“ไม่เป็นไรหรอกโยม อาตมายังพอไหว ถ้าไม่ไหวแล้วจะบอก ตอนนี้มีเรี่ยวแรงก็จะทำหน้าที่ให้ดีที่สุด แต่ถ้าอายุเจ็ดสิบแปดสิบไม่อาจฝืนสังขารได้ ญาติโยมก็ให้อภัยด้วยก็แล้วกัน” พูดด้วยเมตตา ท่านรู้ว่าเมื่อวัยชรามาเยือนคงจะช่วยญาติโยมได้ไม่มากนัก “ตอนนี้ยังหนุ่มแน่นจึงต้องทำงานให้หนักเข้าไว้”

“หนุ่มอะไรล่ะหลวงพ่อดีหัวดีกว่าแล้ว” นายสมชายขัดขิ้น เพราะง่วงนอนเต็มแก้ว

“ก็คนที่เขาอายุเจ็ดสิบกว่า เขายังว่าเขาหนุ่ม แล้วข้าแค่หัวดีกว่า ทำไมจะไม่หนุ่มล่ะ หรือญาติโยมว่ายังไง” ท่าน ‘หาเสียง’ กับญาติโยม

“หลวงพี่ยังไม่แก่ละ ยังหนุ่มพ้อเลย ฉันอายุห้าสิบถ้วนยังดูแก่กว่าหลวงพี่” โยมอายุห้าสิบเอ่ยขึ้น หล่อนอุตสาห์อดตาหลับขับตานอนมานั่งรอคิวเพื่อจะขอให้พระอรหันต์ตั้งชื่อหลานคนแรกให้

“แหม โยมนี่เยี่ยมจริง ๆ เรียกหลวงพี่ทำให้อาตมารู้สึกกระชุ่มกระชวยขึ้นเยอะ วันก่อนมีโยมอายุหกสิบมาเยี่ยม เขาเรียกอาตมาว่า ‘หลวงปู่’ โอ้โฮ อาตมาใจฝ่อแผ่หมดเลย” ท่านยังมีอารมณ์ขัน

“หลวงพ่จะรับแขกอีกนานไหมครับ ถ้านานผมจะได้เข้าไปจับสักพัก” นายสมชายถามขึ้น

“อยากไปไหนก็เชิญ เตียวข้าปิดกุญแจเองก็ได้ ว่าแต่ญาติโยมเถอะ ง่วงกันหรือยัง”

“ยังครับ”

“ยังคะ” ญาติโยมชายหญิงตอบพร้อมกัน บางคนตาปรี๊ดแล้วก็ยังอุตสาห์ตอบ

“เอาละ ถ้าเช่นนั้นใครมีอะไรก็ว่าไป คึนนี้อยู่จนแจ้งเลยนะโยมนะ คิดเสียว่าชดเชยตอนอาตมาอาพาธ” ท่านพูดอย่างเมตตา

“แต่ตอนนี้หลวงพ่ก็ยังอาพาธอยู่นะครับ” นายสมชายขัดขึ้นทันใด

“ข้าหายแล้ว” ตอบทันใดเช่นกัน

“ถ้าหายก็ไม่ต้องใส่ฝือกนะซีครับ” ศิษย์ก้นกุฏิไม่ยอมแพ้

“เอาละ ใครมีอะไรก็ว่ามา จะได้ไม่ต้องเสียเวลา” ท่านพูดกับญาติโยมด้วยครานที่จะเถียงกับศิษย์ก้นกุฏิ

“คือหลวงพ่เจ้าคะ ดิฉันถูกน้องชายซึ่งเป็นตำรวจปิดทางเจ้าคะ” สตรีวัยสี่สิบเศษกราบเรียน

“อ้าว ทำไมไปปิดทางล่ะ แล้วโยมมาได้ยังไง”

“คือดิฉันก็ไปขออาศัยเพื่อนบ้านออกค่ะ คือเดียวกับแม่มีลูกสองคนคือดิฉันกับน้องชาย คือก่อนตายเดียวกับแม่ได้ยกที่ดินให้เราสองคน คือของน้องอยู่ด้านหน้าของดิฉันอยู่ด้านหลัง คือพอเดียวกับแม่ตาย น้องชายก็ปิดทาง คือเขาเชื่อน้องสะใภ้เจ้าค่ะ” หล่อนเล่าความเป็นมาและใช้คำว่า ‘คือ’ อย่างฟุ่มเฟือย

“อีกแล้วหรือ คืออาตมาไม่ชอบเลยนะ คนที่เชื่อเมียยิ่งกว่าเชื่อพ่อแม่ คืออาตมาเคยพูดบ่อยๆ ว่า คนที่มีเมียแล้วให้เมียกลายเป็นแม่ นั่น อาตมาไม่นิยมยกย่อง” ท่านพูดล้อเลียนหล่อน ทำให้คนที่ฟังอยู่พากันออมยิ้ม

“คือเขาเชื่อเมียเขา นะเจ้าค่ะ หลวงพ่อ คือดิฉันเป็นพี่สาวเขาแท้ๆ เขาไม่ฟังเลย ไม่น่าเชื่อว่าเขาจะทำกับดิฉันได้นะคะ คือเขากับเมียเขาก็เคยมาเข้ากรรมฐานกันคนละหลายๆ ครั้ง ไม่น่าจะทำอะไรเหมือนคนมีกิเลส คือดิฉันยังคิดว่าเขาหมดกิเลสกันแล้ว” คนพูดยังไม่รู้สีกว่าท่านล้อเลียน

“กิเลสมันไม่หมดง่าย ๆ หรือโยม คืออย่าว่าแต่คุณหัสถ์เลย ถึงพระอยู่กับวัดท่านก็ยังมีกิเลส คือโยมอยากรู้ไหมล่ะว่า พระพุทธเจ้าทรงกล่าวถึงกิเลสว่าอย่างไร พระองค์ตรัสว่า

...ภิกษุทั้งหลาย ชันชื้อว่ากิเลสทั้งหลายย่อมเป็นสภาพหยาบ ถ้ากิเลสเหล่านี้มีรูปร่างอันใครๆ ฟังสามารถจะเก็บไว้ในที่บางแห่งได้ จักรวาลก็แคบเกินไป พรหมโลกก็ต่ำเกินไป โอกาสของกิเลสเหล่านั้นไม่พึงมี (บรรจุ) เลย...

เพราะอย่างนี้แหละพระพุทธองค์จึงตรัสเสมอว่า สัตว์โลกทั้งหลายเวียนว่ายอยู่ในทะเลแห่งกิเลสตัณหา ที่เรียกว่า กิเลสพื้นห้า ตัณหาร้อยแปด โยมรู้ไหม กิเลสพื้นห้าตัณหาร้อยแปดอยู่

ที่ไหน”

“คือดิฉันไม่ทราบเจ้าคะ” สตรีที่ถูกน้องชายปิดทางตอบ

“คือไม่ทราบหรือเจ้าคะ คือไม่เป็นไรเจ้าคะ ไม่ทราบ อาตมา ก็จะไม่บอกให้ กิเลสพันห้า ตัณหาร้อยแปด มันอยู่ในใจของเราแน่และ ดีว่ามันเป็นนามธรรม จึงไม่กินที่ พระพุทธองค์จึงตรัสว่า ถ้ากิเลส มันเป็นรูปธรรม มันก็จะกินที่ ถ้าเป็นอย่างนั้นละก็ จะไม่มีพื้นที่ ให้กิเลสตั้ง จักรวาลที่ว่ากว้างแสนกว้างก็จะดูแคบ และพรหมโลก ที่ว่าสูงก็จะกลายเป็นต่ำ เพราะกิเลสมันสูงล้นขึ้นไปถึงพรหมโลก โยมลองคิดดูสิ แต่คนคนเดี๋ยวก็ยังมีกิเลสตั้งมากมาย แล้วโลกนี้มี คนเป็นพัน ๆ ล้าน จะมีที่พอสำหรับตั้งกิเลสหรือ เพราะอย่างนี้แหละ พระพุทธองค์จึงทรงสอนให้ทำกิเลสให้เบาบางกระทั่งหมดกิเลส แต่ บางคนก็ไม่เชื่อพระองค์ โลกมันถึงวุ่นวายอยู่อย่างนี้ พี่น้องคลาน ตามกันมาก็ยังฟ้องแย่งสมบัติกัน ลูกโกงพ่อ พ่อโกงลูกให้ยุ่ง ไปหมด ในอนาคตจะยิ่งแย่งไปกว่านี้ ลูกจะฆ่าพ่อแม่เพื่อเอาสมบัติ”

“คือเหมือนน้องชายดิฉันที่ปิดทางเข้าบ้านของดิฉัน คือเขา ต้องการจะบีบดิฉันให้ขายที่ให้เขาในราคาถูก คือเขาถูกน้องสะใภ้ ยุแหย่เจ้าคะ”

“ข้อนั้นอาตมาทราบ เพราะที่ตรงนี้มีราคา เขากะจะซื้อของ โยมแล้วก็ขายให้คนอื่น ขายพร้อมที่ของเขา แล้วเขาก็จะอพยพไป อยู่กรุงเทพฯ เป็นแผนของเมียเขา แต่ไม่เป็นไร อาตมาจะช่วย โยม ไม่ต้องขาย ที่ของพ่อแม่สร้างสมไว้ให้จะไปขายทำไม ถ้าขายนะ รับรองหมดเนื้อหมดตัว พรุ่งนี้เช้าเขาจะมาหาอาตมา แล้วอาตมา จะจัดการให้ รับรองว่าเขาจะต้องรีบกลับไปเปิดทางให้โยม เชื่อ อาตมาเถอะ เชื่อประเทศไทยสักครั้ง”

“ไม่เชื่อพระอรหันต์แล้วจะไปเชื่อใครล่ะเจ้าคะ”

“อย่าพูดอย่างนั้น อาตมาขอรับรอง นะจตุตถโยมนะ” ท่านพูดกับทุกคนในที่นั่ง

“ขอร้องว่าอย่าเรียกอาตมาว่าพระอรหันต์ จะเรียกหลวงพี่ หลวงพ่อ หลวงปู่ อะไรก็ได้ แต่อย่าไปเรียกหรือไปพูดว่า อาตมาเป็นพระอรหันต์ ประเดี๋ยวจะเข้าใจผิดกันยกใหญ่ อาตมามักพูดเสมอว่า อาตมาเป็นพระอรเห ก็ขอให้โยมคิดว่าอาตมาเป็นพระอรเห ก็แล้วกัน ต่อไปนี้จะไม่มีการเรียกหรือพูดว่า อาตมาเป็นพระอรหันต์ ตกลงตามนี้นะ” ไม่มีใครรับปากรับคำกับท่านแม้แต่คนเดียว ทั้งนี้ทั้งนั้นเพราะพวกเขาเชื่อว่าท่านเป็นพระอรหันต์!

“หลวงพ่อกับ เมื่อครั้งที่หลวงพ่อบำรุงพุทธพจน์เกี่ยวกับกิเลส นั้น ผมอยากทราบว่ามีในคัมภีร์หรือเปล่าครับ” คนถามเป็นอดีตมหาเปรียญ ประโยค ๙ เขายังไม่ค่อยแน่ใจนักว่าท่านเป็นพระอรหันต์จริงหรือไม่ ถ้าท่านเป็นจริงจะต้องตอบคำถามของเขาได้

“การเป็นพระอรหันต์ไม่ได้วัดกันที่ตอบคำถามได้หรือไม่ได้ แล้วก็ไม่ได้วัดกันที่ใครเป็นมหาเปรียญหรือไม่เป็น อาตมาเสียใจด้วยสมัยนี้มหาเปรียญทั้งหลายเขาไม่ค่อยสนใจเรื่องปฏิบัติกัน บางคนสอบได้เปรียญ ๙ ประโยค แต่ไม่เคยปฏิบัติธรรมเลย ไม่รู้ว่า ขว้างอย่างหนอ ซ้ายอย่างหนอ พองหนอ ยุบหนอ เขาก็ทำอะไร” ท่านรู้ว่าถูกลองภูมิ จึงพูดเพื่อแก้ความเข้าใจผิดให้อดีตมหาเปรียญเข้าใจถูก หากฝ่ายนั้นกลับคิดเลยไปว่าตน ‘ถูกดำ’ ทางอ้อม เพราะสิ่งที่ท่านพูดมานั้นแท้จริงเขาเป็นเช่นนั้น ทว่าคนที่บวชนานแทนที่จะนึกขอบคุณที่ท่านให้แสงสว่าง กลับไปคิดว่า ท่าน ‘ฉีกหน้า’ เขาต่อหน้าธารกำนัล ‘อิตตา’ ที่มีอยู่ค่อนข้างมากจึงเพิ่มจำนวนมากขึ้นไปอีก เขาคิดไปว่าที่ท่านตอบเช่นนั้นเพราะท่านตอบคำถามของเขาไม่ได้นั่นเอง จึงรุกต่ออีกว่า “หลวงพ่อยังไม่ตอบคำถามของ

ผมเลยคิดว่า พุทธพจน์ที่หลวงพ่อยกมานั้นมีในคัมภีร์หรือไม่”

“อาตมาไม่เคยสอนอะไรที่นอกคัมภีร์ อาตมาเป็นศากยบุตร พุทธโอรสจะไม่ออกนอกกริตนอกรอย เสด็จพ่อทรงสอนอย่างไร อาตมาก็สอนอย่างนั้น ไม่บิดเบือน ไม่ปฏิรูประบ โยมจำคำพูดของอาตมาไว้เถิดว่า ในอนาคตกาลข้างหน้าจะมีธรรมปฏิรูปเกิดขึ้น พวกโกนหัวห่มผ้าเหลืองที่มาอ้างตัวว่าเป็นพระ เอาศาสนาบังหน้า แล้วสร้างความรำรวยให้กับตนด้วยการสอนผิดๆ แต่งคัมภีร์ขึ้นใหม่ให้ผิดแผกไปจากพุทธธรรมคำสอน แล้วก็อ้างว่าเป็นคำสอนของพระพุทธรองค์ เรียกว่าไม่กลัวบาปกลัวกรรมแต่ประการใด แล้วคนพวกนี้ก็จะสอบเป็นมหาเปรียญสูงๆ เพราะใช้วิธีการที่ไม่สุจริต ทำให้วงการพระศาสนาต้องพลอยมัวหมองไปด้วย แต่อย่าลืมนะ พวกเขาจะไม่สามารถพ้นจากบาปที่ทำความที่ก่อไม่ได้ ที่อาตมาพูดมานี้ก็เพื่อจะเตือนโยมโดยตรง โยมมีความรู้เป็นถึงมหาเปรียญประโยค ๙ อย่าได้ไปให้ความร่วมมือกับคนกลุ่มนี้ อย่าได้เห็นแก่เงินมากกว่าเห็นแก่พระศาสนา” ถ้อยคำของท่านพระครูทำให้อดีตมหาเปรียญวัยสี่สิบเศษถึงกับน้ำตาร่วง เขาเชื่อสนิทว่า ภิกษุที่นั่งอยู่เบื้องหน้า เขานี้เป็นพระอรหันต์ มิฉะนั้นแล้วคงจะไม่รู้จิตรู้ใจรู้ไปถึงพฤติกรรมอันชั่วช้าสารเลวของเขา ที่ยอมทรยศต่อเสด็จพ่อเพียงเพราะเห็นแก่เงินหนึ่งแสนบาท เงินจำนวนนี้แม้จะมากสำหรับเขา แต่หากเทียบกับคุณค่ามหาศาลของพระศาสนาแล้วเทียบกันไม่ได้เลย เขาก็มลงกราบท่านด้วยความสำนึกผิด “ผมกราบขอบพระคุณหลวงพ่อกับเมตตาชี้ทางสว่างให้กับผม มิเช่นนั้นแล้วผมคงต้องตกนรกหมกไหม้ไปชั่วกัปชั่วกัลป์ เพราะความโลภที่แนบเนื่องอยู่ในจิตใจของผม”

“ไม่เป็นไรหรอกโยม อาตมาตั้งใจที่สามารถช่วยโยมได้ ว่า

ที่จริงแล้วก็เป็นบุญของโยมเองที่ได้มาพบกัลยาณมิตรเช่นอาตมา
ขอให้ช่วยกันรักษาพระศาสนาเนโยมนะ โยมมีความรู้มากกว่า เรียน
มามากกว่าอาตมา ต้องช่วยพระศาสนาได้มากกว่าอาตมา เอาละคำถาม
ที่โยมถามมานั้น อาตมาจะตอบให้ ถึงอาตมาจะไม่ได้เป็นมหาเปรียญ
แต่ก็จะตอบ ถูกหรือผิดโยมก็ช่วยบอกด้วยก็แล้วกัน อาตมาเรียนมา
น้อย แต่ปฏิบัติมาก คำตอบนี้ก็ได้อาจมาจากการปฏิบัติ พระพุทธวจนะ
ที่อาตมาอัฏฐิญาณนั้น อยู่ในคัมภีร์ชื่อพระธัมมปทัฏฐกถาแปลภาค
สอง ไหนโยมลองบอกมาซิว่า ถ้าจะอัฏฐิญาณเป็นภาษาบาลีจะว่า
อย่างไร” ท่านลองภูมิอดีตมหาเปรียญบ้าง

“ผมจำไม่ได้ครับหลวงพ่อ สึกมาตั้งห้าปีแล้ว” เขาสารภาพ

“อ้าว จำไม่ได้เสียแล้วหรือ ถ้าเช่นนั้นอาตมาจะลองว่าดูนะ
อาตมาเรียนมาน้อยแต่จะพยายามนึก ภาษาบาลีว่าอย่างไร”

เอวเมว ภิกขเว กิเลส นาม ภारिया

สเจ เอเต รูปิโน หุตวา กตถจิ ปกฺขิปิตุ

สทุกา ภเวยฺยํ จกฺกวาพํ อติสมุพารํ

พฺรหฺมโลโก อติเนจโก โอกาโส เนสํ น ภเวยฺย

“ถูกต้องครับ แหม หลวงพ่อก่งจ้งครับ ผมนับถือจริงๆ”

อดีตมหาเปรียญออกปากชม

“อ้าว ก็ไหนโยมบอกว่าจำไม่ได้ แล้วทำไมรู้ว่าอาตมาว่าถูก
ล่ะ” ท่านพระครูท้วง

“ผมอาศัยฟังจากศัพท์นะครับ หลวงพ่อบอกว่าได้ถูกต้องทั้ง
คำศัพท์และไวยากรณ์บาลี ถึงผมจำไม่ได้แต่ผมก็รู้ศัพท์และ
จำไวยากรณ์ได้ครับ ผมขอพูดอีกครั้งว่า หลวงพ่อก่งมาก ผมนับถือ
จริงๆ หลวงพ่อบอกว่าได้มาจากการปฏิบัติ ทำให้ผมช้กอยากปฏิบัติ
แล้วสิครับ ผมจะขอปฏิบัติที่วัดนี้จะได้ไหมครับ” ถามด้วยศรัทธา

ที่เปี่ยมล้น

“อาตมาไม่รังเกียจ แต่อยากจะบอกว่า โยมเป็นผู้ที่มีความรู้ทางปริยัติดี ก็เลยอยากให้ได้ปฏิบัติกับครูบาอาจารย์ที่เก่งทั้งทางปริยัติและปฏิบัติ โยมเคยได้ยินชื่อท่านเจ้าคุณโชดก คณะ ๕ วัดมหาธาตุหรือเปล่า ท่านเป็นอาจารย์ของอาตมา”

“ได้ยินครับ ท่านเป็น ‘ตู้พระคัมภีร์เดินได้’ ท่านจำพระไตรปิฎกได้เกือบหมด ภาษาบาลีท่านก็คล่องมาก หลวงพ่อจะให้ผมไปปฏิบัติกับท่านเจ้าคุณโชดกหรือครับ”

“โยมว่าดีไหมล่ะ คนเก่งก็ต้องให้อาจารย์เก่งๆ สอน ถ้าโยมจะเข้าปฏิบัติที่นี่ ตอนนี้พระที่สอนชื่อบัวเขียว ท่านมีความรู้แค่ประถม ๔ ภาษาบาลีท่านไม่เคยเรียนเลย แต่ท่านก็สอนดี”

“ผมขอเป็นลูกศิษย์พระบัวเขียวก็แล้วกันครับ เวลาเรียนก็จะเก็บความรู้ด้านปริยัติใส่ลิ้นชักไว้ก่อน จะสนใจแต่เรื่องปฏิบัติเท่านั้น หลวงพ่ออนุญาตให้ผมเข้าปฏิบัติที่วัดนี้นะครับ”

“ตกลงอาตมาอนุญาตและขออนุโมทนาด้วย”

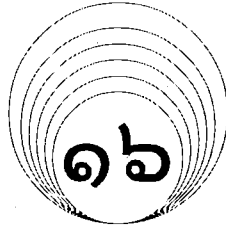
เสียงทะเลาะกันดังออกมาจากทางห้องน้ำของท่านพระครู นายขุนทองกับสาวสามีหายได้สติสัมปชัญญะพร้อมๆกัน พอทบทวนเหตุการณ์ได้ก็เริ่มลงมือทะเลาะกันอีก

“สมชายอยู่ที่ไหน ไปจัดการสองคนนั้นซิ” สมภารวัดปามะม่วงสั่งศิษย์กันกุฎิ

“หลวงพ่ováอะไรหรือครับ” นายสมชายซึ่งนั่งหลับสัปหงก อยู่ใกล้ๆ ถามด้วยท่าทางงัวเจียว

“สองคนนั้นพอได้สติก็ทะเลาะกันอิงไปเลย ไปจัดการหน่อย” ท่านสั่งอีก

“ครับผม” ศิษย์กันกุฎิรับคำแล้วลุกออกไป

ไฟกรรม

“ขุนทอง หลวงพ่อให้มาเรียกเอ็ง” นายสมชายบอก หลานท่านพระครูโดยไม่สนใจหญิงสาวผู้นั้น นายขุนทองได้สติ รู้ว่าทำในสิ่งที่ไม่ดีไม่งามลงไป จึงพูดกับหล่อนว่า “ผมยอมแพ้คุณ ผมผิดเองที่ไม่ทำหน้าที่เจ้าของบ้าน โปรดยกโทษให้ผมสักครั้ง” เขายกมือไหว้หล่อน ด้วยความที่เคยมาเข้ากรรมฐานหลายครั้งหลายครา ทำให้สตรีสามีหายได้สติเช่นกัน หล่อนนึกละเอียดใจที่มีเรื่องมีราวกับหลานชายพระอรหันต์ จึงกล่าวคำขอโทษ “ฉันก็ต้องขอโทษเธอด้วย ฉันกังวลเรื่องสามีจนขาดสติ ฉันไม่ควรทำในสิ่งที่น่าละอายเช่นนี้เลย เอาละ ฉันจะไปขอขมาหลวงพ่อก่อน ถ้าเกิดท่านไม่ยกโทษให้ เธอช่วยพูดให้ฉันด้วยนะ” คราวนี้หล่อน ขอความช่วยเหลือ

“ไม่เป็นไร คุณไม่ต้องกลัว หลวงลุงท่านไม่เคยโกรธใคร ท่านยกโทษให้กับผู้สำนึกผิดเสมอ” นายขุนทองพูดให้กำลังใจหล่อน

“เพราะท่านเป็นพระอรหันต์นะซี” หญิงสาวสรุบ

“คุณอย่าพูดอย่างนั้นเลยครับ หลวงพ่อก่อนไม่ชอบให้ใครคิดว่าท่านเป็นพระอรหันต์” นายสมชายพูดขัดขึ้น หล่อนจึงขำวงค้อนให้เขาหนึ่งวง

คนทั้งสามพากันออกมานั่งต่อหน้าท่านเจ้าของกุกุ ท่านพระครูพูดกับสาวสามีหายว่า “โยมไม่ต้องกังวลเรื่องสามีนะ แล้วก็ไม่ต้องไปตามให้เสียเวลา พรุ่งนี้เช้าเขาก็กลับ เชื่ออาตมาสิ พอโยมกลับถึงบ้านก็จะพบเขาอยู่บ้านแล้ว แต่โยมยังไม่ต้องกลับตอนนี้ หรอก รอให้แจ้งเสียก่อน นี่ก็โมงก็ยามแล้ว” ท่านถาม

“จะตีสามแล้วครับ” นายสมชายตอบ เขาอยากให้คุณพักนอน จึงแกล้งบอกเวลาผิดไปเกือบสองชั่วโมง

“อะไรจะตีสามแล้ว ก็เพิ่งสองยามไปหยกๆ” ท่านหันไปมองนาฬิกาที่แขวนอยู่ข้างฝา นายสมชายรีบบอกว่า

“นาฬิกาเรือนนี้มันตายครับหลวงพ่อ”

“เอ็งไม่ต้องมาโกหกข้า ระวังจะตกนรก” ท่านพูดที่รู้ว่าศิษย์กันกุฎิยอมพูดปดก็เพราะหวังดีต่อท่าน

“ผมไม่ตกนรกหรอกครับ ยังไงๆ หลวงพ่อก็ไม่ยอมให้ศิษย์เอกต้องตกนรก ผมมั่นใจ” ชายหนุ่มพูดล้อเลียน รู้สึกตาสว่างขึ้น

“ข้าไม่ใช่ผู้วิเศษจะได้ห้ามเวรห้ามกรรมได้ ถ้าเอ็งคิดอย่างนั้น แสดงว่าเอ็งตั้งอยู่ในความประมาท” ท่านพระครูพูดตามจริง

“หลวงพ่อกะ หนูกราบขอขมาโทษคะ ที่แสดงกิริยาไม่สุภาพต่อหลวงพ่อ แล้วยังก่อเรื่องทะเลาะวิวาทกับหลานสาวเอี้ย หลานชายของหลวงพ่อก็คือ โปรตอโหลสิกรรมให้หนูด้วยนะคะ” คนสามีหายกราบขอขมาท่าน หล่อนยินดีปรีดาหนักที่ท่านบอกว่า “พอโยมกลับถึงบ้านก็จะพบเขาอยู่บ้านแล้ว” แสดงว่าเขายังรักหล่อนถึงจะหายหน้าหายตาไปกับหญิงอื่นบ้างก็เพียงชั่วคราวชั่วคราว แต่ในที่สุดก็ต้องกลับมาตายรัง

“อาตมาไม่ถือโทษโยมหรอก แต่ก็อยากจะเตือนว่าที่หน้าที่หลังจะทำอะไร พูดอะไรก็ให้ตั้งสติก่อน อย่าให้ความโกรธ ความ

หึงหวงเข้าครอบงำ โยมก็เคยเข้ากรรมฐานมาหลายครั้งแล้ว ต้องรู้จักเอาความรู้มาใช้ให้ได้ จะได้ไม่เสียชื่อว่าเป็นลูกศิษย์วัดป่ามะม่วง คนที่ไม่รู้เขาจะมาต่อว่าอาตมาได้ว่า สอนยังโง่ลูกศิษย์ถึงได้เป็นอย่างนี้” แม้จะไม่ถือโทษโกรธเคือง หากท่านพระครูก็ ‘เทศน์’ หล่อนค่อนข้างยาว ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ด้วยความเมตตาหล่อนนั่นเอง ท่าน ‘รู้’ ว่า ที่สามี่หล่อนหายไปนั้น ไปอยู่กับหมอนวด ครั้นถูกหมอนวดรีด เงินไปหมดก็เลยต้องกลับคืนรัง แล้งเงินทองที่เขาขนไปให้ผู้หญิง คนนั้นก็มาจากน้ำพักน้ำแรงของหล่อน หาใช้น้ำพักน้ำแรงของเขาไม่ แต่จะว่าไปแล้วมันก็เป็นกรรมของหล่อนที่เคยทำไว้กับผู้หญิงคนนั้น จึงต้องมาชดใช้ อย่างไรก็ตาม การที่หล่อนมาเจริญวิปัสสนากรรมฐานจะทำให้หล่อนหมดเวรหมดกรรมได้ในที่สุด

“หนูต้องกราบขอพระคุณหลวงพ่อดีๆ ที่ได้เมตตาให้สติแก่หนู ต่อไปนี้หนูจะพยายามใช้สติให้มากขึ้นค่ะ” พุดจบหล่อนก็กราบงามๆ สามครั้ง

“ไปหาที่นอนพักก่อนนะ รุ่งเช้าค่อยไป ขุนทองเอ็งพาโยมเขาไปหาที่พักด้วย” ท่านสังคู้กรณี นายขุนทองจึงพาหล่อนลูกออกไปหาที่พัก

“หลวงพ่อกำลังสงวนน้ำสงวนท่าก่อนไม่ดีหรือครับ” นายสมชายออกความเห็น ญาติโยมที่รออยู่เกิดเกรงใจท่าน อีกอย่างพวกเขาก็รู้สึกง่วงด้วยล่วงเข้าวันใหม่แล้ว โยมผู้ชายคนหนึ่งจึงพูดขึ้นว่า

“นิมนต์หลวงพ่อกับพี่นอนเถิดครับ พวกเราให้หลวงพ่อกับพี่นอนก่อนดีไหม” ประโยคหลังเขาถามญาติโยม เมื่อไม่มีเสียงคัดค้าน เขาจึงถือโอกาสนำทุกคนกราบพระ ท่านเจ้าของกุฏิพูดด้วยความห่วงใยว่า “นอนค้างที่วัดกันนะ ยังไม่ต้องกลับบ้าน รอให้แจ้ง

เสียก่อน สมชายช่วยพาญาติโยมไปหาที่นอนด้วย โยมผู้ชายนอนบนศาลาก็ได้”

อาคันตุกะลูกออกไปหมดแล้ว ท่านพระครูจึงลุกจากอาสนะไปสรงน้ำ แล้วจึงขึ้นไปทำงานต่อยังกุฏิชั้นบน ท่านจะต้องจดบันทึกเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้น เพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐาน เมื่อเวลาล่วงไป จะได้ว่ามีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นกับท่านบ้าง ตอนอยู่โรงพยาบาลท่านไม่มีโอกาสทำเช่นนี้เพราะถูกเข้าเฝ้ากไว้ตั้งครึ่งค่อนร่าง นึกขอบคุณนายแพทย์ประดิษฐ์ที่ช่วยให้ท่านได้ทำอะไรๆ ได้สะดวกขึ้น

เวลาตีสาม ท่านพระครูจึงหยุดทำงาน ท่านต้องการพักผ่อนหนึ่งชั่วโมง เพื่อจะตื่นขึ้นมาสวดมนต์ทำวัตรร่วมกับพระในวัดตอนตีสี่ จากนั้นก็จะจดบันทึกต่อจนถึงเวลาฉันเช้า ฉันเช้าแล้วก็จะลงรับแขกอีก ท่านจะต้องชดเชยช่วงเวลาที่อาพาธ ญาติโยมเขามีความทุกข์กันมาก หากท่านไม่ช่วยพวกเขาแล้วใครเล่าจะมาช่วย นี่คือหน้าที่ที่ท่านต้องใช้ห้มีมนุษย์ ใช้เสียให้หมดๆ เพราะท่านจะไม่กลับมาเกิดในโลกมนุษย์อีกแล้ว

เจ้าทุกข์รายแรกของเขานี้ เป็นนายตำรวจศรัทธโย เขา มากับภรรยาผู้ซึ่งเป็นคนบงการชีวิตของเขาทุกอย่าง คุณนายเนื้อทองเคยมาเข้ากรรมฐานที่วัดนี้หลายครั้ง ทว่าหล่อนมิได้มาด้วยศรัทธา แต่มาเพราะอยากร่ำอยากรวย เมื่อไม่มีศรัทธาจึงไม่ตั้งใจปฏิบัติ นอกจากนี้ยังมาชวนคนอื่นคุย ดั่งนั้นก็เลสัดค้นหาในตัวหล่อนจึงไม่ลดน้อยลง มีแต่จะเพิ่มมากขึ้น กราบท่านเจ้าของกุฏิแล้ว นายตำรวจจึงเอ่ยขึ้น

“หลวงพ่อกับ ผมมาขอความเมตตา โปรดช่วยผมด้วย”
ท่านพระครูหนึ่งนิ่ง ไม่พูดว่าอะไร เขาจึงกราบเรียนว่า

“ลูกชายผมอายุสามขวบแล้วยังไม่ยอมพูด ผมพาห้อมมา

ตรวจทั้งหมดโรงพยาบาลรัฐบาลและหมอโรงพยาบาลเอกชน เขาก็บอกว่าจะไม่มีอะไรผิดปกติ ผมกลัวใจมากจึงพากรรยามากราบขอความเมตตาจากหลวงพ่อกับครับ” ท่านพระครูพูดเสียงเรียบว่า

“ไปเปิดทางให้พี่สาว แล้วลูกจะพูดเอง ไม่ต้องไปหาหมอที่ลูกเขาไม่ยอมพูดเพราะเขารังเกียจการกระทำของพ่อกับแม่ เขารักป่าเขาเพราะป่าเคยเลี้ยงมา” คุณนายเนื้อทองแอบคิดในใจว่า ‘เปิดก็ได้ พอลูกพูดแล้วค่อยปิด’

“ถ้าปิดอีก คราวนี้ลูกเขาจะไม่ยอมพูดตลอดชีวิตเลย ปิดทางไม่ให้คนเดินนี้บาปมากนะ พระเจ้าสุปพพุทธะนั่งปิดทางไม่ให้พระพุทธรูปเจ้าเสด็จผ่าน บาปกรรมนั้นทำให้พระองค์ถูกรรณีสืบ ญาติโยมฟังเอาไว้นะ อย่าเที่ยวไปปิดทางกันขวางคนอื่นไม่ให้ได้รับความสะดวก ประเดี๋ยวจะถูกรรณีสืบเหมือนพระเจ้าสุปพพุทธะ” ท่านสอนญาติโยมด้วย นายตำรวจและภรรยาทั้งอายุทั้งกลัว จึงตกปากรับคำแน่นอนหน้าว่าจะกลับไปเปิดทางให้พี่สาว

“แล้วก็ไม่ต้องไปขายที่นะ สมบัติพ่อแม่ให้ไว้อย่าไปขาย ชื่นขายจะทำมาหากินไม่ชื่น ถ้าไม่เชื่อที่อาตมาพูดก็ไม่ต้องนับถือกันอีกต่อไป” ท่านพระครูพูดส่ำทับ สองสามีภรรยารีบกราบปลกๆ แล้วพากันลุกออกไปด้วยรู้สึกอับอายขายหน้า

เจ้าทุกข์รายที่สองเป็นภรรยานายตำรวจเช่นกัน หล่อนมากับลูกชายคนโต มีเรื่องหนักหนาสาหัสที่จะมาปรึกษาพระอรหันต์

“ท่านคะ ดิฉันมีเรื่องจะปรึกษา” หล่อนไม่เรียกท่านว่า ‘หลวงพ่อกับ’ เหมือนที่คนอื่นเรียก ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ด้วยถือตัวว่าเป็นภรรยานายตำรวจประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่ง หล่อนถือว่าตนอายุมากกว่าท่าน

“คุณนายมีอะไรก็ว่าไปเลย” ท่านพระครูเรียกหล่อนว่า

‘คุณนาย’ เพราะ ‘รู้’ โดยมีต้องมีใครบอก

“คือท่านนายพลสามีของดิฉันคะ ท่านไปทำงานไม่ได้มาหลายเดือนแล้ว เพราะ...เอ้อ...ให้ลูกชายดิฉันเล่าดีกว่านะคะ ดิฉันรู้สึกกระดากที่จะพูดคะ” หล่อนบอกให้ลูกชายเป็นคนเล่า ชายหนุ่มวัยใกล้สามสิบจึงเล่าถวาย

“คืออย่างนี้ครับท่าน คุณพ่อผมอยู่ๆ ก็เกิดร้อนขึ้นมาทั้งตัว ปั่นแต่ว่าร้อนๆ แล้วท่านก็ไม่ใส่เสื้อผ้า ขอประทานโทษนะครับ กางเกงชั้นในสักตัวท่านก็นุ่งไม่ได้ บอกว่ามันร้อน เมื่อนุ่งผ้าไม่ได้ ท่านก็ไปทำงานไม่ได้ เวลาที่มีเรื่องที่ต้องเซ็น เขาก็จะส่งตำรวจผู้ชายถือเรื่องมาให้เซ็นในห้องนอน แล้วในห้องก็จะเปิดแอร์ทั้งวันทั้งคืน ต้องติดแอร์สองเครื่องครับหลวงพ่อกับผละกันเปิด นอกจากแอร์สองเครื่องก็มีพัดลมขนาดใหญ่อีกสองตัว คือเปิดแอร์ด้วย เปิดพัดลมด้วย ขนาดนั้นท่านก็ยังบ่นว่าร้อน ผมกับคุณแม่เข้าห้องนั้นกลับรู้สึกว่าย็นเป็นน้ำแข็ง จนคุณแม่ต้องย้ายห้องนอนเพราะทนหนาวไม่ไหว”

“คะ ดิฉันรู้สึกว่าจะเข้าไปในโรงน้ำแข็ง แต่นายพลท่านกลับบอกว่าร้อน แม้เสื้อผ้าสักชิ้นก็ไม่ยอมใส่ ลูกชายดิฉันก็ไปพาหมอจากโรงพยาบาลมาตรวจ ก็หมอบอกก็หมอก็บอกเป็นเสียงเดียวกันว่าไม่มีอะไรผิดปกติ คือทางร่างกายไม่มีอะไรผิดปกติ ลูกชายก็ไปรับจิตแพทย์มาตรวจ เขาก็บอกว่าไม่มีอะไรผิดปกติเช่นกัน แต่เขาก็สงสัยว่าอาจเป็นโรคจิตชนิดใหม่ที่แพทย์ทางจิตเวชยังค้นไม่พบก็ได้ นายพลท่านเป็นโรคอะไรคะ” ท่านพระครูตอบทันทีว่า “โรคกรรมนะคุณนาย”

“โรคอะไรนะคะ” คุณนายวัยห้าสิบห้าไม่เข้าใจ ท่านเจ้าของกุฎิจึงพูดซ้ำๆ ว่า

“เขาเรียกว่า โรคเวรโรคกรรม หมายความว่า โรคที่ท่าน นายพลเป็นนั้นไม่ได้เกิดจากเชื้อโรค แต่เกิดจากเวรกรรมที่ท่าน ทำไว้ โรคแบบนี้หมอรักษาไม่ได้ มีวิธีเดียวที่จะหายได้คือต้องกิน ยาของพระพุทธเจ้า”

“แล้วหาซื้อได้ที่ไหนคะยาที่ท่านว่า ราคาแพงไหม แต่ถึง แพงยังไงดิฉันก็คงจะต้องซื้อให้ท่านกิน ขอให้กินแล้วหายก็แล้วกัน แต่ถ้ากินแล้วไม่หาย ดิฉันจะขอเงินคืนได้หรือเปล่าคะ” คุณนาย พุดแบบนักธุรกิจ

“ยาไม่มีขายหรือว่าคุณนาย ต้องทำเอง อาตมาหมายถึงว่า นายพลท่านต้องทำเอง”

“ท่านจะทำได้ยังไงล่ะ เพราะท่านออกนอกห้องไม่ได้เลย ให้ ดิฉันกับลูกช่วยกันทำไม่ได้หรือ” คำว่า ‘คะ’ เริ่มหายไปเพราะ คุณนายรู้สึกว่าคุณรูปนี้พุดไม่ค่อยรู้เรื่อง สงสัยว่าหล่อนจะมาผิ ดวัตเสียแล้ว

“ทำกรรมแทนกันไม่ได้หรือว่าคุณนาย อาตมาจะเปรียบเทียบ ให้ฟังง่าย ๆ ก็แล้วกัน สมมุติว่านายพลท่านหิวข้าวหิวน้ำมากแต่ ท่านไม่กินเอง ให้คุณนายกับลูกกินแทน แบบนี้ท่านจะหายหิวไหม”

“จะหายได้ยังไงล่ะ ไม่น่าถาม” คุณนายรู้สึกไม่สบอารมณ์ หล่อนคิดว่าท่านน่าจะไปรดน้ำมนต์ให้สามี

“การรดน้ำมนต์ช่วยไม่ได้หรือว่าคุณนาย อาตมาไม่ชอบ หลอกหลวงใคร” สมภารวัดป่ามะม่วงพุดราวกับรู้ความคิดของหล่อน ทว่าคุณนายเป็นคนไม่มีกุศลมาแต่เดิม จึงไม่เข้าใจคำพุดของท่าน หล่อนหันไปพุดกับลูกชายว่า “จันเราไปวัดอื่นกันเถอะ วัดนี้ไม่ได้ เรื่องเสียแล้ว ไม่น่ามาทำให้เสียเวลาเลย”

“ถ้าเช่นนั้นก็แล้วแต่โยมเถอะ อาตมาให้ของจริง โยมไม่รับ

จะไปเอาของปลอมก็ตามใจ” ท่านพระครูเปลี่ยนจาก ‘คุณนาย’ มาเป็น ‘โยม’ เพื่อประท้วงความดีร้ายของคุณนายนายพล

สองแม่ลูกลูกออกไปแล้ว โยมผู้ชายคนหนึ่งก็ถามขึ้นว่า

“นายพลทำไมมีอาการอย่างนั้นครับหลวงพ่อ ทำไมต้องร้อนมากมายออกอย่างนั้น หรือว่าเขาเล่าเกินความจริง”

“ไม่เกินหรอกโยม นายพลเป็นเช่นนั้นจริงๆ ทั้งนี้ก็เพราะบาปกรรมของเขา เขาทำบาปทำกรรมไว้มาก คุณนายก็มีส่วนร่วมด้วย ถึงไม่ยอมฟังคำแนะนำของอาตมา ไม่มีใครช่วยเขาได้ ในที่สุดก็ต้องตายอย่างทรมาณ ตายแล้วก็ตกนรกทันที ที่เขาร้อนนั้นก็เพราะว่าใกล้นรกเข้าไปแล้ว โยมเคยได้ยินไหมที่เขาพูดกันว่า ‘ไฟไหนเล่าร้อนเท่าไฟนรก’ คนที่ทำบาปทำกรรมไว้มากต้องตกนรกตามกรรมที่ทำ”

“แล้วทำไมคนอื่นๆ ที่ทำความชั่วจึงไม่เป็นอย่างนายพลเล่าครับหลวงพ่อ”

“เพราะเขายังเสวยผลแห่งกรรมดีอยู่ แต่รายนายพลกรรมดีให้ผลหมดแล้ว กรรมชั่วจึงมาให้ผล เขาไม่สร้างกรรมดีเพิ่ม เพราะไม่มีศรัทธาปสาทะในคำสอนของพระพุทธองค์ ในอนาคตคนจะทำบาปทำกรรมกันมากขึ้น พระสงฆ์องค์เจ้าก็ไม่สร้างกรรมดีกันแล้ว เพราะไปมัวหลงใหลกับลาภสักการะอันเป็นวัตถุธรรม ไม่ใส่ใจในศาสนธรรม นี่อาตมาหมายถึงพระสงฆ์ส่วนใหญ่ นะ ไม่ได้เหม้าทั้งหมด เพราะพระดี ๆ ก็ยังมีอยู่ แต่ก็เป็นส่วนน้อย”

“น่าเศร้าใจนะครับ คนไทยโชคดีที่เกิดมาพบพระพุทธศาสนา แต่น่าเสียดายที่ไม่เอาของดีมาใช้ ฝรั่งเขาอยู่คนละซีกโลกกับเรา แต่เขากลับสนใจ พวกกันมาบวชมากมายที่วัดป่านานาชาติ จังหวัดอุบลราชธานี บวชแล้วท่านก็ปฏิบัติธรรมอย่างเป็นล่ำเป็น

สัน ไม่สนใจลาภสักการะเหมือนพระไทยส่วนใหญ่ ผมเห็นแล้วรู้สึกศรัทธามากครับ” บุรุษนั้นกล่าวจากใจจริง

“ในอนาคตพระพุทธศาสนาจะไปเจริญรุ่งเรืองอยู่ในประเทศตะวันตกเพราะคนไทยเขาไม่สนใจของดีที่ตัวเองมีอยู่ มัวแต่วิ่งตามอารยธรรมฝรั่ง ส่วนฝรั่งกลับมาได้ของดีจากเมืองไทย พวกนักการศึกษาที่ไปเรียนเมืองนอก จะนำระบบการศึกษาของฝรั่งมาใช้ เอาของไทยออกไป แล้วระบบการศึกษาก็จะมีปัญหาเยาวชนคือผู้รับกรรม พวกเขาจะทำตัวเสียหายกันมาก เพราะผู้ใหญ่ให้ในสิ่งที่ทำลายพวกเขา ญาติโยมจำคำของอาตมาไว้ระในอนาคต เด็กไทยจะเสียหายมาก ทั้งเรื่องทางเพศ และเรื่องยาเสพติด ครูบาอาจารย์หรือแม้แต่พระสงฆ์ และตำรวจจะเอายาเสพติดมาขายในโรงเรียน ในวัด พวกที่ไม่ให้ความร่วมมือก็จะถูกฆ่าตายอย่างทารุณ บางคนทำเพราะความโลภ แต่บางคนก็จำใจทำเพื่อรักษาชีวิต คนดีจะถูกทำร้าย คนชั่วจะมีอำนาจ แต่โยมไม่ต้องกลัว กรุงศรีอยุธยาไม่สิ้นคนดีฉันใด เมืองไทยก็จะไม่สิ้นคนดีฉันนั้น ประเทศไทยมีดวงพระวิญญูญาณของบูรพมหากษัตริย์ปกป้องคุ้มครองอยู่ ถึงอย่างไรก็ไม่มีวันพินาศ ในที่สุดคนชั่วทั้งหลายจะพินาศไปเอง ขอให้ญาติโยมจงหมั่นสวดมนต์ภาวนาปฏิบัติธรรมเจริญพระกรรมฐานเป็นเนืองนิตย์ จะได้รอดพ้นจากภัยอันตรายทั้งหลาย โปรดมั่นใจในความดีดั่งที่พระพุทธองค์ตรัสสอนไว้ ‘ธมฺโม หเว รกฺขติ ธมฺมจาริ’ - ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม ธมฺโม สฺจิจฺฉุ โณ สุขมาวหาติ - ธรรมอันบุคคลประพฤติดีแล้ว ย่อมนำสุขมาให้’ ไม่มีอะไรดีไปกว่านี้อีกแล้ว ถ้าโยมไม่สร้างความดี โยมก็จะหนีความชั่วไม่ได้ อาตมาถึงสอนญาติโยมเสมอว่า เราเกิดมาทั้งทีก็ต้องเอาดีให้ได้ ต้องสร้างความดีหนีความชั่ว จะทำได้ไม่

ถูกตราหน้าว่าเกิดมารกโลก รกแผ่นดิน...” ท่านพระครูกำลังจะพูดต่อก็มีอันต้องหยุด เพราะนายสมชาติน้องนายสมชายวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามารายงานว่า “หลวงพ่อกับ ฝูงใหญ่แล้วครับ หลวงพี่บัวเฮียว... หลวงพี่บัวเฮียว...”

“พระบัวเฮียวเป็นอะไรหรือ” ท่านพระครูถาม นายสมชายเป็นห่วงว่าน้องชายจะกลายเป็นน้องสาวเพราะความสนิทสนมกลมเกลียวกับนายขุนทอง จึงส่งน้องชายไปเป็นลูกศิษย์รับใช้ใกล้ชิดของพระบัวเฮียว นายสมชาติจึงค่อยเป็นผู้ชายเต็มเนื้อเต็มตัวขึ้นมาอีกครั้ง

“ท่าน...ท่านพาญาติโยมไปไกลจนกูไม่กลับแล้วครับ”

“ไปไกลขนาดไหนล่ะ ถึงเชียงใหม่หรือเชียงราย” พระอาจารย์ยังคงมีอารมณ์ขัน

“ถึงพม่ามั้งครับ หลวงพ่อไปดูเองดีกว่า นิมนต์เดี๋ยวนี้เลยครับ ไม่งั้นพวกนั้นหลุดโลกไปผมไม่รู้ด้วยนะ”

“ขนาดนั้นเขียวหรือ จันทน์พาเข้าไปดูหน่อย ญาติโยมรอประเดี๋ยวนะ อาตมาขอไปดูพระบัวเฮียวสักหน่อย” ท่านลูกจากอาสนะ ญาติโยมพากันหลีกทางให้ท่านเดิน นายสมชายกับนายสมชาติเดินตามไปด้วย เมื่อท่านเดินออกจากกุฏิได้สองสามก้าวก็ได้ยินเสียงหัวเราะดังออกมาจากหอประชุมเจริญชัย ครั้นเดินเข้าไปใกล้ เสียงหัวเราะก็ยิ่งดังขึ้น และเมื่อท่านเดินขึ้นไปนั่งยังอาสนะ ญาติโยมชายหญิงที่กำลังนั่งในท่าสมาธิก็เปลี่ยนเป็นนั่งคุกเข่าและพากันกราบท่านสามครั้งทั้งที่ยังหัวเราะอยู่ พระบัวเฮียวนั่งหน้าตม เพราะไม่สามารถแก้ปัญหาคำได้ ท่านพระครูจึงพูดผ่านไมโครโฟนว่า

“ขอให้ญาติโยมตั้งสติให้ดี กำหนดว่า ‘หยุดหัวเราะหนอหยุดหัวเราะหนอ’ สามครั้ง” ญาติโยมทำตาม ปรากฏว่าหยุดหัวเราะ

ได้ประมาณครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งยังกำหนดไม่ได้ คงนั่งหัวเราะอยู่
อย่างนั้น ท่านพระครูจึงจำต้องสั่งแบบเดิมอีก นั่นแหละเสียงหัวเราะ
จึงเงียบลงได้

“เกิดอะไรขึ้น ไหนโยมลองเล่าให้อาตมาฟังซิ” ท่านบอก
โยมผู้ชายที่นั่งแถวหน้าสุด โยมผู้นั้นจึงเล่าว่า

“คืออย่างนี้ครับหลวงพ่ ออาจารย์บัวเหี่ยวท่านสั่งให้พวก
เราเดินหนึ่งชั่วโมง นั่งหนึ่งชั่วโมง พอเดินเสร็จ พวกเราก็นั่ง นั่ง
ได้ไม่ถึงยี่สิบนาที โยมคนหนึ่งก็ผายลมออกมาเสียงดังมาก แล้วก็
อีกคนตาม อีกคนก็ตาม ตามกันถึงห้าราย คือผายลมต่อกัน
เหมือนคนหนึ่งเริ่ม อีกคนก็รับ รับผิดชอบต่อเสียง บ๊าด บุ่ง บ๊าด บ๊าด
บุ่ง บุ่ง มีบ๊าดสาม บุ่งสามครับ” เขาอธิบายได้ละเอียดลออ เพราะ
ตอนเกิดเหตุการณ์จิตกำลังเป็นสมาธิ พระบัวเหี่ยวเสริมว่า “พอเป็น
เช่นนั้น ญาติโยมก็หัวเราะกันไม่หยุด ผมก็บอกให้กำหนด ‘หัวเราะ
หนอๆ’ พวกเขาก็ไม่หยุดครับ”

“อ้าว ก็ท่านให้เขากำหนดหัวเราะ เขาก็หัวเราะนะซิ ต้อง
บอกให้เขากำหนดหยุดหัวเราะถึงจะถูก แล้วกัน” พระบัวเหี่ยวถูก
ตำหนิ

คุณนายพานพบ

นายแพทย์สมมิ่งส่งพยาบาลชุดเดิมมาตรวจดูอาการป่วยของท่านพระครู นายขุนทองจึงถือโอกาสที่ท่านเจ้าของกุฏิไม่อยู่ รายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เล่าเสียละเอียดยิบ เว้นไว้เรื่องเดียวคือ เรื่องที่เขาทะเลาะกับสตรีสามีหาย เล่าจบจึงแนะนำให้พาท่านกลับไปยังโรงพยาบาลดังเดิม

“ขึ้นให้อยู่ที่วัด รับรองหลวงลุงไม่หายแน่ พุดทั้งวันทั้งคืน นี่ก็กำลังสอนกรรมฐานอยู่ที่หอประชุมโน่น”

“ก็ท่านยังอาพาธอยู่จะสอนได้อย่างไร”

“ถ้าพี่ไม่เชื่อหนูก็เดินไปดูได้ ดูให้เห็นกับตาเลย” พุดกับพยาบาลเขาแทนตัวว่า ‘หนู’ เพราะคุ้นเคยกันแล้ว

“จั้นเราไปดูกันเถอะ แล้วรีบกลับไปรายงานหมอใหญ่” พยาบาลทั้งสองเดินจากกุฏิไปยังหอประชุมเจริญชัย เห็นท่านพระครู กำลังสาริตการเดินจงกรมให้กับผู้ปฏิบัติที่ยังเดินไม่เป็น ก็พากันไวยวาย

“ตายแล้ว ถึงขนาดสอนเดินเขี้ยวหรือนี้”

“เรารีบกลับไปรายงานหมอใหญ่กันเถอะ ให้ท่านส่งรอกพยาบาลมารับเดี๋ยวนี้เลย ลำพังเราสองคนไปพูด หลวงพ่อท่านไม่

“ท่านครับ ผมต้องขอโอสถกรรมที่ไม่ได้พูดความจริงกับท่าน ผมเป็นคนแนะนำหมอสมมิ่งให้นำท่านมาที่นี่เพื่อจะใส่ฝือกให้ท่านอีก ๕ กิโล และนี่ก็กำลังจะเสร็จแล้ว เหลือแต่ใส่ส่วนศีรษะซึ่งเราจะเริ่มตั้งแต่คางขึ้นไป แล้วท่านก็จะพูดไม่ได้อีก ตอนนี้อย่างพอพูดได้บ้าง ท่านจะต่อว่าผมอย่างไรก็นิมนต์ได้เลยครับ” นายแพทย์ใหญ่พูดเสียงเนิบๆ ทว่าน้ำเสียงบ่งบอกถึงชัยชนะที่สามารถหลอกพระอรหันต์ได้ ท่านพระครูอยากจะร้องไห้เมื่อรู้ว่าเสียรู้นายแพทย์ใหญ่เข้าแล้ว ท่านจึงกำหนด ‘เห็นหนอ’ เพื่อจะหาถ้อยคำมาต่อว่า แต่ ‘เห็นหนอ’ กลับบอกว่า

“หมอเขาทำถูกแล้ว ท่านจะต้องอยู่โรงพยาบาลสิงห์บุรีต่ออีกเป็นเดือน รวมแล้วก็ ๕๑ วัน หลังจากนั้นท่านจะทำงานได้เป็นปกติ แต่ถ้าไม่ใช้วิธีนี้ ท่านก็จะลำบากในภายหลัง” นั่นแหละ ท่านจึงมั่นใจว่าหมอมิได้ทำผิด จึงไม่คิดจะต่อว่า

“ท่านจะต่อว่าอย่างไรก็นิมนต์ตามสะดวกครับ ผมให้เวลาห้านาที” นายแพทย์ประดิษฐ์ย่า ท่านพระครูสายศีระชะช้าๆ แทนคำตอบ

“ท่านไม่ต่อว่าก็แสดงว่าท่านอโอสถกรรมให้ผมแล้วใช่ไหมครับ” นายแพทย์ใหญ่ถือโอกาสสรุป คราวนี้ท่านพระครูพยักหน้า

“ฉันจะลงมือใส่ฝือกส่วนศีรษะเลยนะครับ จากนั้นก็จะให้น้ำเกลือ ๑,๐๐๐ ซีซี เพราะท่านไม่ได้ฉันทเพล”

ใส่ฝือกเสร็จ สมภารวัดป่ามะม่วงรู้สึกเหมือนถูกล่ามด้วยโซ่ตรวนที่หนักที่สุด ลำพังลำตัวก็หนักหนาสาหัสพอแล้ว นี่เขายังใส่ที่ศีรษะ ตรงคางท่านไว้ไม่ให้ขยับปากพูด จะฉันทน้ำก็ต้องใช้หลอดพลาสติกจุ่มให้น้ำเข้าไปข้างแล้วเอานิ้วอุดไว้ด้านหนึ่ง ใส่หลอดลงไปในปากซึ่งพออานิดเดียวก็เจ็บจนเลือดไหล แล้วยกนิ้วที่อุดไว้ออก

น้ำจึงจะไหลเข้าลำคอ แต่ก็ปริมาณน้อยนิดไม่พอแก้กระหาย ครั้นจะฉันให้อิมก็เจ็บตอนอัปาก เลยต้องเลือกทนหิวแทนทนเจ็บ ท่านนึกไปถึงโยมยายที่บอกว่าท่านกินของที่ให้นำไปถวายพระ บาบกรรมนั้นจะทำให้ท่านตายไปเกิดเป็นเปรต ปากเท่ารูเข็ม

“โยมยาย อาตมาปากเท่ารูเข็มตั้งแต่ยังไม่ตาย โยมยายใจร้าย แข่งอาตมาได้” ท่านนึกต่อว่าต่อขานโยมยายทั้งที่รู้ดีว่า นั่นเป็นกรรมที่ท่านทำไว้ด้วยตัวท่านเอง หาใช่โยมยายทำให้ไม่

“หนูสงสารหลวงลุงจึงเลยฮะ สงสารที่หลวงลุงพูดไม่ได้ คงจะทรมานน่าดูเพราะเคยพูดแล้วไม่ได้พูด สงสาร สงสารจริงจริง” เขาทำเสียงอ่อนเสียงหวาน หากท่านพระครูรู้ว่าเขาตั้งใจเยาะเย้ยท่านมากกว่า

นายแพทย์ประดิษฐ์ต้องให้รถพยาบาลไปส่งท่านพระครู เพราะขามา ท่านนั่งมาจึงมารถนายสมชายได้ ทว่าหากลับท่านต้องนอนให้น้ำเกลือไปจึงต้องใช้รถของโรงพยาบาล

สมภารวัดป่ามะม่วงพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลสิงห์บุรี ด้วยความทุกข์ทรมานเป็นที่สุด เพราะพูดก็ไม่ได้ จะฉันข้าวฉันน้ำก็ไม่ถนัด อัปากแต่ละครั้งก็เจ็บถึงกับเลือดออกชิบๆ แต่ถึงจะพูดไม่ได้ ภาระหน้าที่ของท่านก็มีได้หยุดชะงักไปด้วย ทั้งนี้ทั้งนั้นเพราะญาติโยมมาขอให้ช่วยไม่เว้นแต่ละวัน ลูกหายบ้าง ผัวหาย เมียหายบ้าง ท่านไม่มีลูก ไม่มีเมีย ผัวก็ไม่มี แต่พวกเขากลับมายึดเยียดหน้าที่ตามหาคนเหล่านี้ให้ แม้จะพูดไม่ได้ ท่านก็อุตส่าห์เขียนหนังสือบอก นอกจากเรื่องคนหายแล้ว ก็ยังมีปัญหาอื่นๆ มาให้ช่วยแก้ โลกกำลังเจริญก้าวหน้า ปัญหาทั้งหลายก็เจริญก้าวหน้าตามไปด้วย พระครูเจริญจึงต้องมานั่งแก้ปัญหามากับความเจริญทั้งหลาย ไม่ได้หยุดไม่ได้พักแม้ในยามอาพาธเจ็บป่วย

เหลือเวลาอีกสามวันก็จะครบ ๕๑ วัน ท่านพระครูโล่งใจที่จะได้ออกจากโรงพยาบาลเสียที ท่านตั้งสัตย์อธิษฐานว่า จะไม่ขอเข้าโรงพยาบาลอีก หากจะต้องล่วงลับดับขันธ์ ก็จะขอให้ดับอยู่ที่วัดป่ามะม่วง จะส่งลูกศิษย์ลูกหาไว้ว่า ห้ามนำท่านส่งโรงพยาบาลเป็นอันขาด

คุณนายพานพบมาราบเยี่ยมและรายงานว่ นายห้างทองหยด ชลาธร สามีของเธอได้เสียชีวิตแล้ว และจะทำพิธีฌาปนกิจในวันพรุ่งนี้ ท่านพระครูจึงให้นายสมชายไปขออนุญาตนายแพทย์สมมิ่งให้ท่านไปงานนายห้าง นายสมชายออกไปได้สักประเดี๋ยวมอใหญ่ก็เดินเข้ามาในห้อง พูดเสียงหนักแน่นว่า “ผมอนุญาตหลวงพ่อก็ไม่ได้หรอกครับ อีก ๓ วัน หลวงพ่อก็จะได้กลับวัดแล้ว แต่ถ้าไปงานอาจจะต้องอยู่ต่ออีกสามเดือน หลวงพ่อก็จะไหวหรือครับ”

“หมอก็คืออนุญาตแบบที่ไม่ต้องให้อยู่ต่อไม่ได้หรือ” ท่านต่อรอง

“ผมต้องปฏิบัติตามคำสั่งอาจารย์ของผมอย่างเคร่งครัดครับ” เขาหมายถึงอาจารย์นายแพทย์ประดิษฐ์ คุณนายพานพบจึงช่วยตัดสินใจว่า “หลวงพ่อย่าไปเลยคะ เดี่ยวเกิดเป็นอะไรขึ้นมาดิฉันคงไม่สบายใจไปจนตลอดชีวิต ที่ดิฉันมาเรียนก็เพื่อจะขอปรึกษาหลวงพ่ เรื่องที่นายห้างเขาสั่งให้ดิฉันมาเรียนขออนุญาตหลวงพ่ สร้างศาลาสวดพระอภิธรรมให้วัดป่ามะม่วงคะ ให้ตั้งชื่อศาลาว่า ศาลาทองหยด-พานพบ ชลาธร แต่ดิฉันอยากขออนุญาตตั้งชื่อว่า ศาลาพานพบ-ทองหยด ชลาธร คือเอาชื่อดิฉันนำหน้าเพื่อเป็นการแก้แค้นที่เขาไปแอบมีเมียหน้าไวที่บางระจัน” เธอบอกเหตุผล

“คุณนายยังไม่หายแค้นอีกหรือ เรื่องมันผ่านไปแล้ว”

“ต่อให้ผ่านไปนานแค่ไหน ดิฉันก็ไม่มีวันลืมค่ะ คิดขึ้นมา
ที่ไรเป็นเจ็บใจทุกครั้ง”

“แล้วคุณนายมีความสุขหรือที่ทำอย่างนั้น เอละ อาตมา
ขอบิณฑบาตเถิดนะ ไหน ๆ นายห้างเขาก็ตายไปแล้ว น่าจะคิดถึงแต่
สิ่งดี ๆ ของเขา อะไรที่ไม่ดีอย่าไปเก็บมาคิด เพราะถ้าคิด คุณนายนั้น
แหละจะเป็นทุกข์ อย่าได้ไปจงเวรกับนายห้างเลยนะ พระพุทธองค์
ตรัสสอนไว้ว่า เวรจะหยุดก็ต้องหยุดจงเวร” คำพูดของท่านพระครู
ทำให้คุณนายพานพบถึงกับน้ำตาไหล ทั้งรักทั้งแค้นแน่นอก สามี
ตายไปแล้วเธอก็ยังไม่หายแค้น ท่านพระครูเข้าใจความรู้สึกของเธอ
ดี จึงแนะนำด้วยเมตตาว่า

“วิธีที่จะทำให้คุณนายหายเคืองแค้นก็คือต้องเข้ากรรมฐาน
เสร็จจากงานศพนายห้างแล้ว อาตมาอยากให้คุณนายมาเข้า
กรรมฐานสัก ๗ วัน แล้วคุณนายจะรู้ว่าความสุขที่เกิดจากการให้อภัย
นั้นเป็นอย่างไร ถ้าคุณนายยังเคืองแค้นอยู่ก็เหมือนใจถูกไฟ
สุ่มอยู่ตลอดเวลา แล้วก็จะต้องทุกข์ไปจนกว่าจะตาย ตายแล้วก็จะ
ต้องไปทุกข์ซึ่งทุกข์หนักกว่าตอนเป็นเสียอีก แล้วจะทำร้ายตัวเอง
ไปทำไม นี่อาตมาเห็นแก่นายห้างนะ ถึงได้พูดกับโยมอย่างตรงไป
ตรงมา”

“คะ ดิฉันจะเข้ากรรมฐานหลังเสร็จงานแล้ว ตกกลางวงพอ
อนุญาตให้ดิฉันตั้งชื่อศาลาว่า ศาลาพานพบ-ทองหยุด ชลธาร
นะคะ” เธอมองกลับมาพูดเรื่องศาลาสวดพระอภิธรรม

“เรื่องนั้นรอให้คุณนายออกจากกรรมฐานเสียก่อนแล้ว
ค่อยว่ากันใหม่ เป็นอันว่าหมอเขาไม่อนุญาตให้อาตมาไปเผาศพ
นายห้าง อันพรุ่งนี้อาตมาจะให้ลูกศิษย์นำผ้าไตรหนึ่งสำรับไปร่วม
ทำบุญก็แล้วกัน อาตมาขออุทิศส่วนกุศลให้กับนายห้างทองหยุด

ชลาธร ผู้ซึ่งเคยช่วยงานอาตมา อาตมานึกถึงบุญคุณนายห้างเสมอ พระประธานในโบสถ์ นายห้างก็เป็นคนสร้าง”

“แล้วแบบนี้เขาจะไปตกนรกไหมคะ เขามืดศีลข้อสาม คงต้องตกนรกแน่นอน ถึงจะสร้างอะไรต่ออะไรไว้มากมายก็ตาม”

“จะตกหรือไม่ตกก็ขึ้นอยู่กับสภาวะจิตของเขาตอนจะขาดใจ ถ้าขณะนั้นจิตเป็นกุศลก็จะไปสุคติ ถ้าจิตเป็นอกุศลก็จะไปทุคติ แต่ถ้าเขาไปเกิดในสุคติ เช่น ไปเกิดเป็นมนุษย์อีก และสร้างแต่คุณงามความดี หมั่นทำบุญทำกุศล กรรมชั่วก็จะยังตามไม่ทัน ต่อเมื่อกรรมดีหมดเมื่อไร กรรมชั่วก็จะมาให้ผล เหมือนรถหมดน้ำมัน ไม่สามารถวิ่งต่อไปได้ อาตมาถึงสอนญาติโยมเสมอว่า ให้สร้างความคิดนี้ความชั่วด้วยการมาเจริญวิปัสสนากรรมฐาน แต่บางคนเขาก็ไม่เชื่อ ก็แล้วแต่เวรกรรมของเขา”

“หลวงพ่อดีครับ วันนี้เป็นวันแรกที่ผมเอาเฟือกออกให้หลวงพ่อ ผมไม่ยอมให้หลวงพ่อพูดนานๆ ครับ ประเดี๋ยวแผลจะกำเริบขึ้นอีก” นายแพทย์สมมิ่งเตือนเมื่อเห็นว่าคนไข้พูดมานาน

“ถ้าเช่นนั้นดิฉันขอกราบลาละ หลวงพ่อจะได้พักผ่อน” คุณนายพานพบเอ่ยลา แล้วจึงชวนลูกชายกลับ หนุ่มใหญ่นั่งฟังการสนทนาและไม่ค่อยพอใจมารดาที่อาฆาตแค้นเคืองบิดา ครั้นจะพูดอะไรออกไปก็เกรงมารดาจะเสียหน้า จึงสู้งิ่งอยู่ ต่อเมื่อมารดาชวนกลับ เขาจึงกราบท่านพระครูสามครั้ง แล้วจึงลา นายแพทย์สมมิ่ง

ออกจากห้องมาแล้ว คิดจะต่อว่ามารดา แต่ก็ต้องเปลี่ยนใจ มารดาของเขากำลังเศร้าโศก หากเขาไปเพิ่มความทุกข์ให้อีก ก็จะได้ชื่อว่าเป็นลูกอกตัญญู ทางที่ดีคือนิ่งเสีย โบราณสอนไว้ว่า ‘พูดไปสองไพเบี้ย นิ่งเสียตำลึงทอง’

เมื่อท่านพระครูออกจากโรงพยาบาล ลูกศิษย์ลูกหา ก็ได้จัดงานทำบุญสู่ขวัญให้ท่านอย่างมโหฬาร มีการบรรเลงดนตรีไทยสามวันสามคืน ส่วนการแสดงมหรสพนั้นท่านพระครูไม่อนุญาติด้วยเหตุผลที่ว่า คนพาลสันดานหยาบจะมีเรื่องมีราวกันในวัด เพราะเคยมีปรากฏเสมอๆ ที่คนฆ่ากันตายในงาน แล้วสมภารก็ต้องถูกสอบสวน ส่วนคนที่มาเที่ยวก็เกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัยในชีวิต

นับตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาล พระครูเจริญก็ทุ่มเทเวลาให้กับการสอนกรรมฐานเพื่อใช้หนี้มนุษย์ดังที่ได้สัญญาไว้กับพญามัจจุราช สถาบัน และโรงเรียนต่างๆ ส่งนิสิตนักศึกษาตลอดจนนักเรียนมาปฏิบัติธรรมที่วัดป่ามะม่วง กุฏิกรรมฐานถูกสร้างเพิ่มขึ้นอีกหลายหลัง หากก็ยังไม่พอกับความต้องการ บางหมู่คณะจึงต้องมากางเต็นท์นอนกันในสนามหน้าวัด พระบัวเหี่ยวกับพระมหาบุญเป็นกำลังสำคัญในการทำให้งานของท่านสำเร็จลุล่วง โดยพระบัวเหี่ยวช่วยด้านการสอน ส่วนพระมหาบุญช่วยบริหารงานในวัดตั้งแต่การจัดการเรื่องที่พักตลอดจนถึงอาหารการกินให้กับผู้มาปฏิบัติธรรมกิจกรรมต่างๆ ดำเนินไปด้วยดีกระทั่งถึงวันที่พระบัวเหี่ยวต้องชดใช้กรรม ช่วงนั้นมีนักศึกษาจากวิทยาลัยครูมากางเต็นท์อยู่ในสนาม พวกเขาจะมาปฏิบัติกันสามวันสามคืน

สองวันแรกผ่านไปด้วยดี แต่ตกเย็นวันที่สามก็เกิดเหตุการณ์ประหลาดขึ้น นั่นคือ พระบัวเหี่ยวไม่ทราบว่าเป็นอะไร ท่านเอาศิระชะฟุงเข้าชนต้นสัตบรรณ เสียงดังอึกๆ แล้วตัวท่านก็ส่งเสียงร้องเหมือนเสียงวัวถูกเชือด บรรดานักศึกษาพากันออกมาดู พระมหาบุญกับพระในวัดพยายามจับท่านไว้ หากก็ไม่สามารถทานกำลังของท่านได้ ไม่รู้ว่าท่านเอาเรี่ยวแรงมาจากไหน วิ่งเข้าชนต้นสัตบรรณ แล้วก็ส่งเสียงร้อง นายสมชายกับนายสมชาติวิ่งเข้าไปรัดเอวท่าน

ไว้ ท่านก็ตื่นหลุดออกมาแล้วก็วิ่งเข้าชนต้นสัตบรรณเหมือนกับวัว
ชวิดต้นไม้ ปากก็ส่งเสียงร้องเหมือนเสียงวัวถูกเขีอด เลือดสีแดง
สดไหลออกมาเป็อนจิวรจนชุ่มโชก ใบหน้าของท่านก็เต็มไปด้วย
เลือดดูน่ากลัว

“อาจารย์บัวเฮียวถูกผีเข้า” นักศึกษาคนหนึ่งพูดขึ้น

“สงสัยจะจริงเพราะเรียวแรงมากเหลือเกิน พวกเราเตรียมตัว
กลับกันเถอะ ขึ้นอยู่ประเดี๋ยวจะถูกผีเข้าอีก”

“ไปตามอาจารย์มาดีกว่า บอกให้ส่งนักศึกษากลับได้แล้ว
เข้าซักกัลวจะเป็นอย่างอาจารย์บัวเฮียวแล้วละ” อีกคนพูดขึ้น ท่าทาง
เขากลัวจนหน้าซีด

“หลวงพี่ครับ หลวงพี่รู้ตัวหรือเปล่า” นายสมชายตะโกน
ด้วยเสียงอันดังทั้งที่ยืนใกล้ท่านมากกว่าคนอื่น ๆ

รถเก๋งคันหนึ่งแล่นเข้าประตูวัดมา เจ้าภาพที่นิมนต์
ท่านพระครูไปเจริญพระพุทธมนต์ในงานมงคลสมรสเพิ่งจะขับรถ
มาส่ง นายสมชายรีบวิ่งไปรายงานว่า

“หลวงพ่อครับ หลวงพี่บัวเฮียวไม่รู้เป็นอะไร วิ่งชนต้น
สัตบรรณ ชนเอาๆจนเลือดท่วมตัวแล้ว หลวงพ่อไปช่วยท่านหน่อย
เถิดครับ ผมกับเจ้าสมชาติช่วยกันจับ ท่านก็สลัดกระเด็นเลย พวก
พระช่วยกันจับก็ไม่มีใครสู้แรงท่านได้” ท่านพระครูพูดเสียงเรียบ
ว่า “ท่านกำลังใช้กรรม ฉันรู้ตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้ว เจ้ากรรมนายเวร
เขาเลือกมาทวงตอนที่ฉันไม่อยู่วัด นอกจากฉัน ไม่มีใครช่วยท่าน
ได้” แล้วจึงเดินนำนายสมชายไปยังต้นสัตบรรณข้างโบสถ์ ท่านแผ่
เมตตาให้น้องชายในอดีตชาติ แล้วจึงบอกด้วยเสียงที่เบีี่ยมด้วย
เมตตาว่า “บัวเฮียว หลวงพ่อมาช่วยแล้ว ตั้งสติให้ดี แล้วกำหนด
‘หยุดหนอ หยุดหนอ’ ไม่เป็นไรนะบัวเฮียวนะ” พระบัวเฮียวจึง

ทำตามที่ท่านสั่ง จากนั้นจึงเดินเข้ามาหาและก้มลงกราบแทบเท้าของอุปัชฌาย์

“หลวงพ่อดีครับ มันทรมาณเหลือเกิน ช่วยผมด้วย” ภิกษุหนุ่มพูดเสียงละห้อย

“หลวงพ่อดีแล้ว ไม่เป็นไรนะ บัวเฮี้ยวใช้กรรมหมดแล้วต่อไปนี่จะมีแต่ความเจริญรุ่งเรือง” เมื่อได้ยินว่าใช้กรรมหมดแล้ว ภิกษุวัยสามสิบเอ็ดก็เกิดปีติ เลือดที่เปื้อนใบหน้าและจิวรหายไปราวปาฏิหาริย์ ท่านพระครูรู้ว่านักศึกษาที่เห็นเหตุการณ์พากันเข้าใจผิดคิดว่าพระบัวเฮี้ยวถูกผีเข้า จึงบอกพวกเขาว่า “อาจารย์บัวเฮี้ยวไม่ได้ถูกผีเข้านะ หนอย่าเข้าใจผิด ท่านกำลังใช้กรรม อยากรู้ไหมว่า ท่านทำกรรมอะไรไว้”

“อยากรู้ครับ”

“อยากรู้ค่ะ” บรรดา ‘หนูกู’ ตอบพร้อมกัน สมภารวัดป่ามะม่วงจึงบอกพระบัวเฮี้ยวว่า “อาจารย์บัวเฮี้ยวช่วยเล่าให้เด็กนักศึกษาฟังหน่อยว่าท่านทำกรรมอะไรไว้ เล่าให้ละเอียดเลยนะ”

“ครับผม” พระบัวเฮี้ยวรับคำด้วยความเต็มใจ ท่านตั้งใจจะเล่าให้นักเรียนนักศึกษาฟังเป็นธรรมทาน

“ถ้าเช่นนั้นก็น่าเดินเรียงแถวกันไปที่หอประชุม ที่นั่นมีไมโครโฟน จะได้ได้ยินกันอย่างทั่วถึง” เมื่อนักเรียนนักศึกษาพากันเข้าแถวและเดินไปยังหอประชุม ท่านพระครูจึงบอกพระบัวเฮี้ยวว่า

“หลวงพ่อดีจะไปนั่งเป็นพยานให้ เกิดมีคนไม่เชื่อ หลวงพ่อดีได้รับรองว่าที่อาจารย์บัวเฮี้ยวพูดมานั้นเป็นความจริงทุกประการไปกันเถอะ” แล้วท่านจึงเดินนำพระบัวเฮี้ยวไปยังหอประชุมเจริญชัย

พระบัวเฮี้ยวรู้สึกอับอายอย่างประหลาดเมื่อท่านพระครูใช้คำพูดแทนตัวท่านว่า ‘หลวงพ่อดี’ แทนที่จะเป็น ‘ฉัน’ อย่างแต่ก่อน

ท่านมีกำลังใจที่จะเล่าประสบการณ์ของท่านให้นักเรียนนักศึกษาฟัง
อย่างไม่มีปิดบังอำพราง เพื่อที่พวกเขาจะได้เกรงกลัวต่อบาปและ
ละเว้นการทำชั่ว จะได้ไม่ต้องมาชดใช้กรรมเหมือนอย่างท่าน นับ
ว่าท่านโชคดีที่มีอุปัชฌาย์เป็นกัลยาณมิตรเช่นท่านพระครู จึงมี
โอกาสแก้กรรมตั้งแต่ยังมีชีวิตอยู่ หากมิได้ชดใช้กรรมเสียแต่บัดนี้
จะต้องไปชดใช้ในเมืองนรกอย่างแน่นอน

หน้าแปลกที่พระบัวเสียวบรรยายติดต่อกันได้ถึงสองชั่วโมง
โดยไม่รู้สึกอึดอัดขัดเขินเช่นแต่ก่อน ข้างฝ่ายคนฟังก็ตั้งอกตั้งใจฟัง
เป็นอย่างดี ไม่มีการพูดคุยหรือเล่นกันเหมือนเมื่อสองวันแรก ครั้น
การบรรยายจบลง ก็มีเสียง 'สาธุ' ดังลั่นหอประชุม ท่านพระครู
ก็เปล่งเสียง 'สาธุ' เป็นการอนุโมทนากับผู้แสดงธรรมด้วย

“ดีมากบัวเสียว พูดได้ดีมาก หลวงพ่ออนุโมทนา”

“เป็นเพราะบารมีหลวงพ่อกุมครองผมกระมังครับ ผมจึงพูด
ได้ดีกว่าทุกครั้ง หลวงพ่อครับ คึนนี้ผมจะเข้าผลสมาบัติห้าชั่วโมง
จะได้ไหมครับ” ภิกษุผู้ใช้กรรมไปหมดๆ เรียนถาม

“ได้ เธอสามารถเข้าได้ตามที่พูด ขอนั้นฉันรับรอง”

“ทำไมหลวงพ่อไม่พูดกับผมแบบเมื่อกี้ละครับ ฟังแล้ว
อบอุณหดี”

“แบบเมื่อกี้นะแบบไหน ฉันไม่เข้าใจที่เธอพูด”

“ก็แบบที่หลวงพ่อแทนตัวเองว่า ‘หลวงพ่อ’ และเรียกผมว่า
‘บัวเสียว’ แทนที่จะเป็น ‘ฉัน’ และ ‘เธอ’ นะครับ”

“ก็ตอนนั้นฉันสงสารเธอ แต่ตอนนี้ไม่สงสารแล้ว” ท่าน
พระครูเฉลย

“แล้วผมจะทำยังไงดีครับ หลวงพ่อถึงจะสงสารผมตลอดไป”

“ทำตนให้พ้นขวานวังแห่งสงสารสาคร” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง
ตอบเป็นปริศนา

นายขวากับนายแดง

พระครูวิจิตร เจ้าอาวาสวัดภาวนาภิรตาราม บางขุนนนท์ ได้มีจดหมายมารายงานความประพฤติของสามเณรแดงและสามเณรขาวว่า ไม่สนใจเรื่องการศึกษาเล่าเรียน ให้เรียนบาลีก็ไม่เรียน ให้เรียนปริยัติก็อ้างว่าหัวไม่ดี เรียนไม่ได้ มาบวชเปลืองข้าวสุกไปวันๆ ช่วยงานวัดบ้างเท่าที่จำเป็น แต่ส่วนใหญ่มักหลบเลี้ยง สามเณรทั้งสองอายุครบบวชเป็นพระภิกษุแล้ว แต่ยังไม่ยอมบวช อ้างว่าจะลาสิกขามาอยู่วัดป่ามะม่วงก่อน และหากจะบวชก็จะบวชที่วัดป่ามะม่วงนี้ ในจดหมายยังขอความเห็นจากสมภารวัดป่ามะม่วงว่าจะอนุญาตให้สามเณรคู่แฝดลาสิกขาหรือไม่

ทันทีที่อ่านจบ ท่านพระครูก็เขียนตอบไปว่า อนุญาตให้เณรสองรูปลาสิกขาได้ พร้อมกันนั้นก็ได้เล่าให้สมภารวัดภาวนาภิรตารามฟังว่า เณรสองรูปนี้มีอกุศลกรรมติดมาแต่ชาติปางก่อน หากไม่พัฒนาตน ไม่สร้างความดีหนีความชั่วก็ต้องตายตั้งแต่อายุน้อย ท่านจะพยายามอบรมสั่งสอนบุคคลทั้งสองให้ดีที่สุด หากก็ไม่หวังว่าเขาจะพัฒนาได้เพราะนั่นย่อมขึ้นอยู่กับความเพียรพยายามของเขา คนที่ไม่มีบุญเก่าติดตัวมา แต่ในชาตินี้เขาใช้ความพยายามอย่างยิ่งยวด ก็สามารถบรรลุถึงชีวิตที่ดั่งใจได้ แต่ถ้าเขา

‘ไม่มีบุญเก่า ทั้งยังไม่ทำความเพียร เขาก็หมดโอกาสที่จะบรรลุดุญ
ความดี ต้องเวียนว่ายวากวนอยู่ในวัฏจักรชีวิตต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด

เจ็ดวันให้หลัง นายแดงก็กลับมาอยู่ที่วัดป่ามะม่วง เขามา
แต่เพียงผู้เดียว และเรียนท่านพระครูว่า นายขาวไปหางานทำที่
เมืองจันทบุรี โดยณที่สี่กรุ่นเดียวกันชวนไป ท่านพระครู ‘รู้’ ใน
บัดนั้นว่า นายขาวไม่มีโอกาสได้กลับมาที่วัดนี้อีก เขาจะเป็นไข้ป่า
ตายอยู่ที่เมืองจันทบุรีในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า ส่วนนายแดงนั้น
หากไม่สร้างความดีด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน ก็จะต้องตาย
ก่อนอายุสามสิบ เขาเป็นผู้กำหนดชะตาชีวิตของเขาเอง หากเขา
เลือกที่จะสร้างความดี หนีความชั่ว เขาก็จะมีอายุยืนยาวต่อไป แต่
ถ้าเขาทำตัวเป็นพ่อพวงมาลัย ลอยไปแล้วก็ลอยมา หาที่แขวนไม่
ได้ ชีวิตของเขาในชาตินี้ก็จะสิ้นสุดลง คือตายจากชาตินี้ ไปเกิด
ชาติใหม่ เว้นเวียนอยู่อย่างนี้ไม่รู้กี่ภพกี่ชาติ

“ถ้าเอ็งเชื่อข้า ก็จงเร่งสร้างความดีด้วยการปฏิบัติธรรม
เจริญพระกรรมฐาน แต่ถ้าเอ็งทำตัวเลเพลาดพาดเหมือนที่แล้วๆ
มา เอ็งก็เป็นได้เพียงเศษมนุษย์บุรุษโคมลอย หาสาระแก่นสารอะไร
ไม่ได้ ข้าเตือนเอ็งเท่านั้นแหละ ไม่ต้องพูดกันมากเพราะเอ็งก็โตแล้ว
บรรลุนิติภาวะแล้ว”

“หลวงพ่จะให้ผมบวชหรือครับ” เขาถามเพราะไม่ประสงค์
จะบวช

“ก็เอ็งไม่ยากบวชไม่ใช่หรือ”

“ไม่ยากครับ”

“ไม่ยากบวชก็ไม่ต้องบวช ประเดี๋ยวก็จะกลายเป็นว่า
‘มาบวชก็เสียผ้าเหลือง สึกไปก็เปลืองผ้าลาย’ แต่เอ็งก็ต้องพัฒนา
ตน ต้องก้าวไปข้างหน้า ไม่ใช่หยุดอยู่กับที่ อย่าลืมนะว่า ก้าวก็ต้อง

มีที่เกาะ เกาะก็ต้องมีที่เก็บ อย่าทำเป็นคนประเภทหาที่เกาะที่เก็บไม่ได้ จำไว้” นายแดงรู้สึกรำคาญเพราะขาดปัญญาที่จะเข้าใจซึ่งถึงความหวังดีที่ท่านพระครูมีต่อเขา จึงแอบบ่นในใจว่า ‘อยู่โน่นก็ถูกว่า มานี้ก็ถูกบ่น รำคาญชะมัดเลย’ ท่านพระครูอ่านใจเขาออก จึงย้อนว่า “มีคนคอยบ่นคอยว่าน่าถือว้าโชคดีแล้ว คนโง่เท่านั้นถึงจะรู้สึกรำคาญ เอาละ ไปหาที่พักได้แล้ว มีห้องว่างที่หอประชุมอยู่ห้องหนึ่ง เอ็งไปพักที่นั่นก็แล้วกัน”

นายแดงลุกออกไปแล้ว ท่านพระครูก็เตรียมตัวลงรับแขกที่กุฏิชั้นล่าง ซึ่งมีผู้คนมารอให้ท่านช่วยค้ำคั่งเช่นทุกวัน รายแรกเป็นสตรีสอง บุรุษหนึ่ง ครั้นกราบสามครั้งแล้ว บุรุษผู้มากับสตรีสองคนก็เอ่ยว่า

“หลวงพ่ोजำผมได้หรือเปล่าครับ ผมเป็นอัยการชื่อเชิดศักดิ์ที่เคยพาน้องชายมาขอเข้ากรรมฐานแล้วหลวงพ่อบอกว่าให้น้องชายตั้งใจปฏิบัติให้ดี ไม่เช่นนั้นจะถูกภรรยาฆ่าตาย”

“จำได้ ที่เขาจะบวชที่เมืองกาญจน์ แล้วมาขอเข้ากรรมฐานที่วัดนี้ แต่เขาไม่ค่อยตั้งใจปฏิบัติ อาตมาเห็นว่าเขาไม่สามารถแก้กรรมได้ แล้วตอนนี้เขาเป็นอย่างไรบ้าง” ท่านถามถึงนายชวนศิลป์

“เขาตายแล้วครับ ถูกน้องสะใภ้ผมยิงตาย ผมมากับน้องสะใภ้และพี่สาวของเขาครับ” ท่านพระครูจึงพูดกับคนยิงสามี่ตายว่า

“เป็นอย่างไรบ้าง ยิงสามี่แล้วรู้สึกอย่างไร”

“สบายใจมากค่ะหลวงพ่ หนูไม่เคยเสียใจเลย ถึงจะติดคุกก็ไม่เสียใจ ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ปล่อยให้หนูตัดสินใจใหม่ว่าจะยิงหรือไม่ยิง หนูก็จะเลือกยิงค่ะ ตอนเขาอยู่ หนูไม่มีความสุขเลย แต่พอเขาตาย หนูสบายอกสบายใจมาก พี่ชายเขากับพี่สาวหนูคิดว่า

หนูสติไม่ดี เลยพามาหาหลวงพ่อกะ หนูผิดปกติหรือเปล่านั้น ทำไม หนูถึงไม่นึกเสียใจเลยสักนิด”

“เพราะหนูกับเขาเป็นคู่เวรกันมานะซี ญาติโยมจำไว้นะ คนที่เคยฆ่ากัน มาชาตินี้ก็ต้องฆ่ากันอีก สามียของโยมคนนี้เคยมา เข้ากรรมฐานที่นี้ตอนเขาบวช อาตมามองหน้าแล้ว รู้ว่าต้องถูก ภรรยาฆ่าตาย ตอนนั้นเขายังไม่ได้แต่งงาน อาตมาจึงบอกให้เขา ตั้งใจปฏิบัติ จะได้ขอโอสถกรรมและแผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวร เขาก็ไม่เชื่อ ในที่สุดก็ต้องถูกภรรยายิงตายจริงๆ นี่ท่านอัยการเป็น พยานได้ว่าอาตมาพูดไว้จริงหรือไม่จริง ตอนนั้นเขามากับท่านอัยการ ซึ่งเป็นพี่ชายเขา พ่อเขาก็มาด้วย ใช่ไหม” ท่านถามอัยการเชิดศักดิ์

“ใช่ครับ ตอนเขาตาย คุณพ่อก็ไม่ได้เสียใจมาก เพราะท่าน เชื่อตามที่หลวงพ่อบอกไว้ครับ”

“แล้วทำไมถึงยิงสามียตายล่ะคะ” สตรีที่นั่งข้างหลังภรรยา นายชวนศิลป์ถามด้วยความอยากรู้ หญิงสาวจึงเล่าว่า

“เขาเจ้าชู้คะ ไปเที่ยวมีอะไรๆ กับผู้หญิงบริการ แล้วก็มา เอาเงินของฉันไปให้ผู้หญิง คินที่เขาจะตาย เขาก็บังคับให้ฉันเซ็น เช็คให้เขาสองล้านบาท ฉันไม่ยอมเซ็น เขาก็ทำร้ายฉัน พอตีเขา เอาปืนไว้ที่ใต้หมอน ฉันเกิดหน้ามืดคิดว่าปืนยิงเข้าหน้าผากเขาไป นัดหนึ่ง ก็เท่านั้นเอง” หล่อนพูดเหมือนกับว่าฆ่าตายไปตัวหนึ่ง

“แหม น่าจะยิงสักหกนัด เป็นฉันฉันจะยิงให้หมดกระสุน เลย” สตรีคนที่ถามพูดขึ้น หล่อนเกลียดผู้ชายประเภทนี้มาก

“น้องสะใภ้ผมก็เลยถูกจับในข้อหาผู้ร้ายฆ่าคน แต่พอคดีถึง ที่สุด ศาลก็ยกฟ้อง เพราะถือเป็นการป้องกันตัว และเช็คเงินสองล้าน ก็เป็นพยานหลักฐานอย่างดี ผมเป็นคนช่วยเขาเองครับ เพราะผม เห็นแก่หลาน เขามีลูกสามคน ยังไม่ได้เข้าโรงเรียนเลยสักคน เมื่อ

พอมาทายแล้วแม่ไปติดคุกอีก เด็กๆ คงแย้ แบบนี้ซาหมดเวรหมดกรรมกันหรือยังครับหลวงพ่อ” อัยการถามท่านพระครู

“โยมอยากจะหมดเวรหรือจะต่อเวรกันอีกล่ะ” ท่านพระครูถามภรรยา นายชวนศิลป์

“อยากหมดเวรค่ะ หมดแบบที่ไม่ต้องมาพบกันอีกเลย ไม่ว่าชาตินี้หรือชาติไหนๆ หลวงพ่อกฎณาให้คำแนะนำด้วยเถิดค่ะ ว่าหนูจะต้องทำอย่างไร”

“ต้องเข้ากรรมฐานอย่างน้อย ๑๕ วัน ตั้งใจปฏิบัติ จะได้ขออโหสิกรรมจากเขาแล้วก็อย่าไปอาฆาตอย่าผูกเวร ผากลูกสามคนไว้กับป่าเขาสัก ๑๕ วัน ป่าจะรับไหม” ท่านถามพี่สาวของภรรยา นายชวนศิลป์

“รับค่ะหลวงพ่อ หนูอยากให้น้องสาวหมดเวรหมดกรรมที่ทำไว้กับน้องเขย ฟังหลวงพ่อบุ๊ตแล้วหนูก็ค่อยสบายใจ ตอนแรกก็คิดว่าน้องสาวคงจะเป็นโรคจิต ถึงได้ไม่นึกเสียอกเสียใจที่ฆ่าสามีตาย”

“ไม่ใช่โรคจิตหรือกโยม แบบนี้เขาเรียกว่า โรคกรรม ถ้าเขาตั้งใจปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ไม่พูดไม่คุยกับใคร ก็จะสามารถรักษาโรคกรรมได้ เอาละ แล้ววาตมาจะช่วยแผ่เมตตาให้อีกแรงหนึ่ง ตอนนี้โยมชวนศิลป์เขาคงรู้แล้วว่าอะไรเป็นอะไร แล้วก็คงจะเสียใจที่ไม่เชื่อคำแนะนำของอาตมา”

เมื่อได้คำตอบเป็นที่พอใจแล้ว ภรรยา นายชวนศิลป์ก็ชวนพี่สาวของหล่อน และพี่ชายของสามีกลับ พร้อมทั้งสัญญาว่าจะมาเข้ากรรมฐานในวันโกนที่จะถึงนี้

รายต่อมาเป็นพยาบาลสาวกับสามีซึ่งเป็นนายแพทย์ทำงานอยู่โรงพยาบาลเดียวกัน หล่อนแนะนำตัวว่า “หนูเป็นลูกสาว

อาจารย์ชิตที่เป็นมะเร็งตรงลำคอแล้วหลวงพ่ช่วยรักษาให้หาย
เมื่อหลายปีมาแล้ว หลวงพ่อจำอาจารย์ชิตได้ไหมคะ”

“จำได้ซิ อ้อ หนูเป็นลูกสาวหรือ แล้วคุณพ่อสบายดีใช่ไหม”

“พ่อหนูเสียแล้วค่ะ” หล่อนตอบเสียงเศร้า

“ตายแล้วหรือ เป็นอะไรตายล่ะ”

“เมื่อยใหม่เขาเอายาพิษผสมในอาหารให้กินค่ะ”

“นั่นซิ หลวงพ่อเตือนแล้ว ตอนที่เขาลากลับไป หลวงพ่อ
รู้ว่าเขาจะต้องตายเพราะถูกวางยา ได้ขอบิณฑบาตเขาไว้ข้อหนึ่ง
ว่า ถ้าพวกบ้านตาย อย่าแต่งงานใหม่นะ แสดงว่าเขาไม่เชื่อ
หลวงพ่อ”

“ถ้าพ่อเชื่อหลวงพ่อ ก็จะไม่ตายใช่ไหมคะ”

“ถูกแล้วหนู เมื่อสองปีที่แล้ว เขามาขอพระสมเด็จจาก
หลวงพ่ไปสององค์ หลวงพ่ถามว่าจะเอาไปให้ใคร เขาก็อ้างไม่
ยอมตอบ หลวงพ่มองเห็นก็รู้ว่าเขาจะเอาไปให้ผู้หญิง ก็เลยเตือน
เขามากกว่า ถ้าแต่งงานอีกจะต้องถูกเมียใหม่ฆ่า เขาก็ไม่ได้พูดอะไร”

“ถ้าเช่นนั้นก็แสดงว่าตอนนี้พระสมเด็จต้องอยู่ที่เขา แล้ว
เขาก็คงเอาไปให้ชายชู้ เขาฆ่าพ่อเพราะเขาอยากได้สมบัติของพ่อ
ไปบำเรอชู้ค่ะ” ลูกสาวอาจารย์ชิตพูดอย่างเคืองแค้น

“พระสมเด็จอยู่ที่หลวงพ่แล้ว พ่อหนูเขานำมาคืนเมื่อ
วันวิสาขบูชาที่ผ่านมา เขาบอกว่าเอาพระมาคืน แล้วก็ลากลับ
หลวงพ่กำลังยุ่ง ยังไม่ทันได้คุยกัน เขาก็กลับเสียแล้ว กลับไปตอน
ไหนก็ไม่รู้”

“หลวงพ่บอกว่า พ่อเอาพระมาคืนวันวิสาขบูชาหรือ
คะ” หล่อนทำหน้าประหลาดใจ

“ถูกแล้ว หลวงพ่ยังจดบันทึกไว้เลย มีอะไรหรือ”

“พ่อตายก่อนวันวิสาขะหนึ่งวันค่ะ แสดงว่าพ่อไม่ต้องการให้พระสมเด็จजूอยู่ในมือคนชั่ว จึงได้นำมาคืนหลวงพ่อ ไม่น่าเชื่อนะคะว่า คนตายแล้วจะนำพระมาคืนได้”

“ถึงว่าซี หลวงพ่อเห็นหน้าเขาเศร้าๆ ยังไงขอบกล ที่แท้ก็ตายไปแล้วนี่เอง แต่หนูไม่ต้องห่วงนะ คุณพ่อเขาไปดีเพราะเขาเคยปฏิบัติกรรมฐานอยู่เป็นเดือน”

“ที่หนูมาก็เพื่อจะเรียนปรึกษาหลวงพ่อว่า หนูจะฟ้องเมียใหม่ของพ่อดีไหมคะ เพราะมีพยานรู้เห็นและหนูก็เก็บซองยาพิษได้ในห้องเขาตอนเขาไม่อยู่”

“อย่าไปฟ้องเขาเลยหนู จะเป็นเวรเป็นกรรมกันเปล่าๆ เขาทำกรรมก็ต้องได้รับผลอยู่แล้ว ไม่ต้องไปฟ้องร้องเขาให้เสียเวลา กฎแห่งกรรมต้องลงโทษเขาอยู่แล้ว”

“แบบนี้แสดงว่าพ่อเคยฆ่าเขาไว้หรือเปล่าคะ เหมือนผู้หญิงคนเมื่อตะกี้นี้ที่เขาฆ่าสามีเพราะสามีเคยฆ่าเขาไว้” หล่อนหมายถึงภรรยานายชวนศิลป์

“ไม่ใช่หรอกหนู ผู้หญิงคนนั้นเขาฆ่าพ่อหนูเพราะอยากได้สมบัติไปให้ชายชู้อย่างที่หนูพูดมานั้นแหละ ถ้าคุณพ่อของหนูไม่ไปแต่งงานกับเขา ก็จะไม่ต้องถูกเขาฆ่า เป็นเพราะเขาไม่เชื่อหลวงพ่อเลยต้องมาตายทั้งที่รอดตายจากโรคมะเร็งมาได้แล้ว หนูไม่ต้องคิดมากนะ คุณพ่อเขาไปดีแล้ว ไม่ต้องห่วงเขา แล้วก็ไม่ต้องไปฟ้องร้องแม่เลี้ยง คนจีนเขาบอกว่า ถ้าจะต้องขึ้นโรงขึ้นศาล ให้กินขี้หมา ยังดีเสียกว่า เชื้อคนจีนเขาดีกว่า นะหนูนะ”

“ค่ะ หนูจะเชื่อหลวงพ่อค่ะ รู้ว่าพ่อไปดี หนูก็หายห่วงแล้ว หนูคิดว่าพ่อก็คงไม่อยากให้หนูฟ้องผู้หญิงคนนั้น แต่หนูสังหรณ์ใจนะคะหลวงพ่อ สังหรณ์ใจว่าวันหนึ่งผู้หญิงคนนี้ก็จะต้องถูกชายชู้

ฆ่าเพื่อจะเอาสมบัติไปให้หญิงชู้ เขาต้องได้รับการเหมือนกับทำไว้กับพ่อ” ท่านพระครู “รู้” ว่าเหตุการณ์จะเป็นไปดังที่ลูกสาวอาจารย์ชิตสังหรณ์ใจ หากท่านก็มีได้พูดออกมา

“ถ้าเช่นนั้นหนูขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อกะ หลวงพ่อคะ สามีของหนูมีเรื่องจะเรียนปรึกษาคะ เขาเป็นหมอทำงานอยู่โรงพยาบาลเดียวกับหนูคะ” ภรรยาแนะนำให้แล้ว นายแพทย์หนุ่มจึงเอ่ยขึ้นว่า

“เป็นเรื่องของเจ้านายของผมครับ ท่านเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลที่ผมทำงานอยู่ ตอนนี้อยู่ท่านมีทุกข้ออย่างแสนสาหัส กินไม่ได้นอนไม่หลับ ผมสงสารท่านมากครับ พอรู้ว่าผมจะมากرابหลวงพ่อ ท่านก็ฝากผมมาเรียนถาม ท่านไม่กล้ามาเองเพราะเกรงจะมาร้องให้ให้คนอื่นเห็น ตอนท่านมาบอกให้ผมกราบเรียนหลวงพ่อ ท่านก็ร้องไห้ครับ”

“เป็นผู้ชายทำไมต้องร้องไห้ด้วย อาตมาไม่ชอบผู้ชายช้ำแย เรื่องร้องไห้ต้องยกให้ผู้หญิงเขา อาตมาเคยคิดนะว่า เราแข่งขันร้องเพลงไทยกัน อย่างร้องเพลงเถา เพลงสามชั้น สองชั้น ต้องร้องยังไง ก็น่าจะให้มีแข่งขันร้องให้กันบ้าง รับผิดชอบผู้ชายไม่รับ ให้พวกเขามาร้องให้แข่งกัน ก่อนจะร้องก็ต้องเบะก่อน เบะสามชั้นทำยังไง สองชั้นทำยังไง คงสนุกดีเหมือนกันนะ” ท่านพูดเพื่อให้คนฟังรู้สึกคลายเครียดลงบ้าง ท่านเองแม้ไม่เครียด แต่เมื่อมาฟังเรื่องเครียดๆ ก็รู้สึกหัวใจผ่อนคลายไปเหมือนกัน ทำไมโลกนี้จึงมีแต่ปัญหาเล่าหนอ

“ผมก็สงสารท่านครับ แต่อดคิดในใจไม่ได้ว่า ถ้าปัญหาเกิดกับผม แม้จะทุกข้ออย่างไรผมก็จะไม่ร้องให้ให้ใครเห็น ผมเห็นด้วยกับหลวงพ่อกับว่า เรื่องร้องไห้ต้องยกให้ผู้หญิง ผู้ชายไม่ควรร้องให้”

“เจ้านายของหมอต่านทุกข์เรื่องอะไรล่ะ” ท่านพระครูถาม เพื่อจะได้ไม่เสียเวลามาก ยังมีคนนั่งรออีกหลายสิบราย

“เรื่องครอบครัวครับ คือภรรยาท่านเป็นพยาบาล ทำงานที่เดียวกันเหมือนผมกับภรรยา ภรรยาท่านสวยมากครับ แต่ในสายตาของผม ผมเห็นว่าผู้หญิงคนนี้สวยน่าเกลียด เพราะตามใจตัวทุกอย่าง ขอบพระทานโทษนะครับ ถ้าผมจะพูดให้ตรงกับนิสัยและพฤติกรรมของเธอก็คือ เธอแรงแด่มากครับ เป็นผู้หญิงที่แรงแด่ที่สุดเท่าที่ผมเคยพบมา” คนเป็นหมอเอาตะไกรมาไว้ที่ปาก ลูกสาวอาจารย์ชิตจึงต้องสะกิดสามี

“เขาไปทำอะไรให้หมอหรือ ถึงไปว่าเขาอย่างนั้น” ท่านพระครูพยายามวางตัวเป็นกลาง

“เขาไม่ได้ทำกับผมหรือครับหลวงพ่อ แต่เขาทำกับเจ้านายผม แต่ถ้าผมเป็นเจ้านาย ผมเตะทิ้งไปแล้ว ผู้หญิงกักันแบบนี้ผมไม่เอามาทำลูกทำเมีย ต่อให้สวยเป็นนางฟ้าผมก็ไม่สน” นายแพทย์หนุ่มรู้สึกเคืองแค้นแทนเจ้านาย

“แล้ววันนี้เอาตมาจะได้ฟังใหม่นี้ ว่าเจ้านายของหมอมีความทุกข์เรื่องครอบครัวยังไง” ท่านพระครูพูดชัดขึ้นเมื่อเห็นท่าทาง นายแพทย์หนุ่มจะสารถายต่อไปอีกนาน

“ครับ ผมจะเล่าเดี๋ยวนี้” แล้วเขาจึงเล่าว่า

“ภรรยาเจ้านายผมหนีไปอยู่กับนายพลเอกครับ” เขาเอ่ยนามนายพลเอกผู้ซึ่งกำลังโต้งตั้งอยู่ในวงการทหาร

“อ้าว ทำไมทำอย่างนั้นล่ะ” ท่านพระครูพูดเสียงตำหนิ

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับ แต่เขาหน้าด้านกันมาก ฝ่ายหญิงให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ว่า พอเห็นนายพลคนนี้ เขาก็รู้สึกสยิวขึ้นมาทั้งตัว แล้วก็หมายมั่นในใจว่าจะต้องเอามาเป็นคู่ให้ได้”

คนเอาตะไกรมาไว้ที่ปากบรรรยาและประเมินค่าไปในตัว เขาประเมินค่าทางจริยธรรมของคนเป็นภรรยาเจ้านาย!

“แล้วนายพลเขาไม่มีภรรยาหรือ” สมภารวัดป่ามะม่วงถาม

“มีครับ ภรรยาเขาเป็นคุณหญิง ทั้งสวยทั้งมีการศึกษา ลูกๆ ก็โตกันหมดแล้ว พอนายพลมาละเมียดศิลปะแบบนี้ ลูกเมียก็พลอยอับอายขายหน้าไปด้วย ส่วนเจ้านายผมก็คับแค้นใจที่ถูกลูกนางพลแย่งเมีย ลูกสามคนก็ร้องไห้แม่ทุกวัน หลวงพ่อคิดดูสิครับว่าครอบครัว เจ้านายผมสับสนอลหมาดเพียงใด คนชั่วเพียงสองคนทำให้คนดีอีกหลายคนต้องทนทุกข์ ผู้หญิงคนนี้ชั่วมากครับ เขาเอาอิทธิพลชายชู้มาบังคับให้เจ้านายผมยอมหย่า แล้วเขาก็ยุแหย่ให้นายพลหย่ากับคุณหญิง แต่ลูกๆ ไม่ยอมให้แม่หย่า หลวงพ่อช่วยเจ้านายผมด้วยเถิดครับ” เล่ามานานสองนาน ในที่สุดก็ลงท้ายด้วยการให้ช่วยเช่นรายอื่นๆ ท่านพระครูพูดเสียงเรียบว่า “ช่วยไม่ได้หรอกคุณหมอ มันเป็นกรรมที่พวกเขาเกี่ยวข้องผูกพันกันมาหลายภพชาติ”

“แปลว่าเรื่องกรรมเราแก้ไขไม่ได้เลยหรือครับ”

“แก้ไขได้ ถ้าเจ้าตัวเต็มใจที่จะแก้ไข แต่เท่าที่คุณหมอเล่ามา คนคู่นี้เขากำลังล่มหลงเพลิงในโลภธรรม โดยเฉพาะอิฏฐารมณ์ ผู้หญิงเขากำลังหลงเพลิงกับลาภ ยศ สุข สรรเสริญของนายพลคนนี้ ข้างฝ่ายนายพลก็หลงใหลกามคุณ ๕ อันได้แก่ รูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัสของภรรยาเจ้านายคุณหมอ ในเมื่อเขาต่างหลงใหลกันและกันเช่นนี้ ก็ไม่มีใครไปห้ามเขาได้ แต่เชื่ออาตมาเถอะว่า พอกฎแห่งกรรมมาให้ผล เขาก็จะมีอันเป็นไป คนที่รับกรรมมากที่สุดคือนายพล เพราะเขายักยอกเงินของแผ่นดินมาทุ่มให้กับผู้หญิง อีกไม่นานผู้หญิงก็จะเอาไปทุ่มให้กับคนที่หนุ่มกว่า

หล่อกว่าเขา แล้วเขาก็จะตายอย่างธรรมดา ตายแล้วก็ต้องตกนรก ไม่มีใครช่วยเขาได้ เพราะเขาไม่ยอมช่วยตัวเอง”

“แล้วผู้หญิงล่ะครับ เขาจะไม่ได้รับกรรมหรือครับ เขาเอาความทุกข์มายัดเยียดให้คนอื่น แย่งความสุขของคนอื่นไป แล้วทำไมเขายังลอยหน้าลอยตาอยู่ในสังคมนี้อะ”

“เพราะเขายังเสวยบุญเก่าอยู่ ต่อเมื่อบุญเก่าหมดนั้นแหละ บาปกรรมก็จะตามมาสนองเขา คุณหมอกลับไปบอกเจ้านายเถอะว่า ให้ตัดใจเสีย ก้มหน้าก้มตาเลี้ยงลูกต่อไป อีกไม่นานก็จะมีพยาบาลมาช่วยเลี้ยง” ท่านพูดเป็นปริศนา

“ครับ ผมจะไปเรียนท่านตามนี้ ท่านฝากปัจจัยมาทำบุญด้วยครับ” เขาประเคนซองสี่ขาวแต่ท่าน

“ค่าปรึษาหรือ” ท่านพระครูถามยิ้มๆ ปัจจุบันค่าใช้จ่ายในวัดเพิ่มจำนวนมากขึ้น แต่ก็มีผู้บริจาคเนื่องๆ ทำให้อยู่ได้ไม่ขัดสน ท่านถือคติตามที่หลวงพ่อดสอนไว้ว่า ‘ยิ่งให้ยิ่งได้ ยิ่งหวงยิ่งอด หมดก็ไม่มา เราไม่หวงกันเราก็ไม่อด หมดก็มาเรื่อยๆ’

ลูกสาวอาจารย์ชิตและนายแพทย์หนุ่มลากลับไปแล้ว สตรีอายุห้าสิบเศษก็รายงานว่ “หลวงพ่อดะ ดิฉันแอบสืบมาได้ว่ สามีไปสร้างบ้านให้เมียน้อยอายุคร่าวลูก เห็นว่ราคาตั้งสิบล้าน บ้านที่ดิฉันอยู่ราคาไม่ถึงสามล้าน ไม่รู้ว่เขาเอาเงินมาจากไหน” ท่านพระครูตอบทันทีว่

“ไม่ใช่เงินของเขาหรอก แต่เป็นเงินที่เขาค้อราษฎ์บังหลวงมา เขาบาปมากที่เอาเงินประชาชนไปสร้างบ้านให้ผู้หญิง แล้วก็ไม่ใช่ภรรยาตามกฎหมาย โยมไม่ต้องไปอิจฉาเขา เราอยู่บ้านราคาถูกกว่าแต่เป็นเงินที่ได้มาด้วยความถูกต้อง สามีของโยมบาปมากวันหนึ่งเขาต้องได้รับกรรม เชื้ออาตมาเถอะ” ท่าน ‘เห็น’ ว่ เมื่อ

วัฏจักรชีวิต

สร้างบ้านเสร็จ หญิงสาวผู้นั้นก็จะพาสามีวัยเดียวกันมาอยู่ เมื่อ
ข้าราชการจอมคอร์รัปชันมาพบเข้า ก็จะถึงกับหัวใจวายตายทันที
ตายแล้วก็ตกนรกทันทีเหมือนกัน ท่าน ‘รู้’ ยิ่งไปกว่านี้อีกว่า
ข้าราชการไทยจำนวนไม่น้อยที่มีพฤติกรรมแบบเดียวกับผู้ชายคนนี้
แล้วพวกเขาก็จะไปพบกันในเมืองนรก!

กรรมจากทำแท้ง

๖ เจ้าทุกข์รายแรกของวันนี้เป็นนายแพทย์และแพทย์หญิงของโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร ทั้งสองเป็นสามีภรรยาและกำลังประสบกับความทุกข์อย่างแสนสาหัส ทุกข์นั้นคือ ลูกชายลูกสาวคลอดออกมาเป็นน้องเหมือนกันหมดทั้งสามคน เขาทั้งสองมีอาชีพใช้วิชาความรู้ที่เล่าเรียนมานั้นช่วยลูกได้เลย ได้ยินเขาเล่าลือกันว่า ที่วัดป่ามะม่วงมีพระอภิญญาที่เก่งกล้า สามารถรู้อดีตและอนาคตได้ จึงชวนกันมาเข้าคิวรอตั้งแต่ตีห้า อยากให้ท่านช่วยดูว่า ถ้าจะมีลูกอีกสองคน จะออกมาเป็นน้องเหมือนพี่ๆ ของแกหรือไม่

ฉันเข้าแล้ว ท่านพระครูก็ลงรับแขกเหมือนเช่นเคย หลังจากรอดชีวิตจากอุบัติเหตุรถคว่ำ ท่านก็ ‘ตั้ง’ ไปทั่วทุกสารทิศ ผู้คนต่างพากันหลั่งไหลมาขอความช่วยเหลือไม่เว้นแต่ละวัน ยิ่งโลกเจริญมากขึ้นเท่าใด คนก็มีปัญหามากขึ้นเท่านั้น ท่านเอง ‘หมดปัญหา’ ไปแล้ว หากก็ต้องมานั่งแก้ปัญหให้กับชาวโลก เพราะได้ให้สัญญาไว้กับพญายมราชว่า จะขอใช้หนี้มนุษย์ให้หมดและจะไม่กลับมาเกิดอีก

“หลวงพ่อกับฉัน ภรรยาเป็นหม้ออยู่ที่โรงพยาบาลใน

กรุงเทพฯ เรามาขอความเมตตาจากหลวงพ่อดับ” นายแพทย์วัยสามสิบเศษเอ่ยขึ้น

“อ้อ คุณหมอยู่โรงพยาบาลอะไรละ” สมภารวัดป่ามะม่วงถาม คนเป็นหมोजึงบอกชื่อโรงพยาบาลที่เขาทำงานอยู่

“อย่างนั้นหรือ แล้วรู้จักแพทย์หญิงนลินหรือเปล่า ที่สามีเขาชื่อนิยมนะ รู้จักกันไหม” แพทย์หญิงจึงตอบแทนสามีว่า

“รู้จักหลวงพ่อด แต่พี่หมอนลินลาออกไปทำงานที่อเมริกาหลายเดือนแล้วละ คุณนิยมก็ลาออกจากงานที่กทม.ไปอยู่ที่นั่นด้วย”

“ลาออกแล้วหรือ อาตมาเคยห้ามแล้วครั้งหนึ่ง แสดงว่าคงทนไม่ไหวจริงๆ นี่ไปอยู่เมืองนอกแล้วหรือ ถึงว่าซิไม่เห็นมาที่วัดอีกเลย” ท่านคิดไปถึงนายนิยมและครอบครัว ลูกชายสามคนของเขากำลังเข้าสู่วัยรุ่น และบัดนี้นั้นท่านก็ ‘เห็น’ ว่านายนิยมจะต้องอายุสั้น หากเขาตายที่อเมริกา แพทย์หญิงนลินและลูกๆ จะลำบากมาก ท่านจึงต้องช่วยให้เขาได้กลับมาตายที่เมืองไทย

“คุณหมอรู้ที่อยู่ของเขาหรือเปล่า ช่วยส่งข่าวไปบอกเขาหน่อยได้ไหม บอกว่าหลวงพ่อดป่ามะม่วงให้เรียกตัวกลับมาอยู่เมืองไทย กลับมาทั้งครอบครัวเลย”

“ทำไมหรือครับ”

“ทำไมหรือคะ” นายแพทย์และแพทย์หญิงถามขึ้นพร้อมกัน

“อาตมาเป็นห่วง ไม่อยากให้เขาต้องไปลำบากอยู่ที่นั่น”

“ไม่ลำบากหรอกครับหลวงพ่อด อาชีพหมอมืออเมริการายได้ดีมาก ได้เงินเดือนเป็นแสนเชียวนะครับ นี่ผมก็กำลังจะอพยพครอบครัวไปอยู่ที่นั่น”

“ข้อนั้นอาตมาทราบ แต่อาตมาเห็นว่าครอบครัวของหมอนลินไม่เหมาะที่จะตั้งรกรากอยู่ที่นั่น คุณหมอส่งข่าวไปบอก

หน่อยว่า อาตมาให้เรียกตัวกลับ”

“ถ้าอย่างนั้นผมจะไปบอกเขาด้วยตัวเองเลย อีกสองเดือนคงไม่ช้าไปใช่ไหมครับ เพราะผมกับครอบครัวจะอพยพไปตั้งรกรากอยู่ที่นั่นในอีกสองเดือนข้างหน้า อ้อ แล้วผมกับครอบครัวจะลำบากหรือเปล่าครับ” เขาถือโอกาสถามเมื่อได้ยินเรื่องราวของอดีตเพื่อนร่วมงาน “คุณหมอยุ่ที่นั่นจะดีกว่าอยู่ที่เมืองไทย เพราะรายได้ดีกว่า อยู่เมืองไทยรายได้แทบจะไม่พอกับรายจ่าย” ท่านหมายถึงรายจ่ายค่าเลี้ยงดูลูกพิการทั้งสามคน แต่ละคนต้องจ้างพี่เลี้ยงคนละคน ลำพังเงินเดือนคนเลี้ยงก็ตกเดือนละหมื่นเศษ ไหนจะค่าอยู่อาศัยกินของพวกเขาอีก

“จริงครับหลวงพ่อกับผมต้องจ่ายค่าเลี้ยงดูลูกสามคนซึ่งเกิดมาพิการตั้งแต่กำเนิด ไม่ทราบว่าเป็นเพราะกรรมอะไร หลวงพ่อช่วยบอกผมหน่อยได้ไหมครับว่าผมมีกรรมอะไร”

“ทำไมต้องให้อาตมาบอก ในเมื่อคุณหมอก็รู้อยู่แก่ใจดีอยู่แล้ว” ท่านพระครูตอบเสียงเรียบ

“หมายความว่าอย่างไรครับ” คนเป็นหมอยิ้มไม่เข้าใจ

“หมายความว่า การที่หมอได้ลูกพิการเพราะคุณหมอบำป่บารมีที่เป็นอกุศล พระพุทธองค์ตรัสสอนว่า ‘กรรมย่อมเกิดจากผู้กระทำเหมือนสนิมเหล็กเกิดจากเหล็ก’ ถ้าคุณหมอไม่ได้ทำกรรมมาอย่างนี้ เรื่องอย่างนี้ก็จะไม่เกิดขึ้นกับคุณหมอ”

“หลวงพ่อยิ่งพูดผมก็ยิ่งงง ได้โปรดอธิบายขยายความให้ผมเข้าใจด้วยเถิดครับ”

“ก็ได้ แล้วอย่าหาว่าอาตมาประจานคุณหมอนะ เอาเป็นว่าพูดกันตรงไปตรงมาเลยว่า การที่คุณหมอเปิดคลินิกรับทำแท้งเป็นเหตุให้ลูกออกมาพิการ ทั้งคุณหมอทั้งหมอบุญร่วมมือร่วม

ใจกันทำบาป คือ เจตนาทำลายชีวิตเขา จึงต้องมีลูกพิการ ง่าย
เปลี่ยเสียเขา คุณหมอดองเลิกทำอุกฤษกรกรรมเสีย” ท่านแนะนำอย่าง
จริงใจด้วยต้องการจะช่วยเหลือเขา ทว่าคนเป็นหมอกลับแสดง
อาการโกรธซึ่ง พุดเสียงหัวนว่า

“ผมผิดหรือ ผมช่วยเขา นะครับท่าน การช่วยคนอื่นให้พ้น
จากความทุกข์เป็นความผิดด้วยหรือ อย่างสองรายที่ผมเพิ่งช่วย
ไปนะ รายหนึ่งเขาท้องกับ ผอ. เกิดเมีย ผอ. ฟ้องขึ้นมา เขาก็ต้อง
ถูกไล่ออกจากราชการอีกราย เด็กถูกพ่อเลี้ยงข่มขืนจนท้อง ผมก็
ต้องช่วย ผมผิดด้วยหรือ” เขาย้ำ ท่านพระครูจึงพุดด้วยเสียงปกติว่า
“ตามใจ คุณหมอไม่เชื่ออาตมาก็ตามใจ แต่จำคำของอาตมาไว้นะ
คุณหมอมจะต้องมีลูกห้าคน ถ้าคุณหมอไม่เลิก ลูกอีกสองคนที่จะมา
เกิดก็จะต้องพิการเหมือนพวกพี่ๆ ลูกสาวที่เพิ่งคลอดเมื่อสองเดือน
ที่แล้วหัวยวาวออกมาเลยใช่ไหมล่ะ” ถ้อยคำของท่านทำให้ภรรยา
ของนายแพทย์ถึงกับร้องไห้กระซิกๆ เธอบอกสามีว่า

“คุณพี่เชื่อท่านเถอะคะ อย่าให้เราต้องมีลูกพิการถึงห้า
คนเลย”

“นี่คุณอย่าพุดอะไรไร้สาระหน่อยเลย ถึงยังไงผมก็ไม่เลิก
ผมตั้งใจช่วยเขา การช่วยเหลือผู้อื่นจะเป็นบาปก็ให้มันรู้ไป” พุด
อย่างคนเจ้าทิฐฐิ

“แต่ดิฉันไม่ทำอีกแล้ว ดิฉันเชื่อหลวงพ่อบาน อย่าให้เรา
ต้องมีลูกง่อยถึงห้าคนเลย สามคนนี้ก็เกินพอแล้วคะ” ฟังภรรยา
พุด คนเป็นหมอกก็ใจอ่อน ขณะเดียวกันก็เกิดความกลัวลึกๆ ว่า
หากต้องมีลูกพิการถึงห้าคน เขาจะทนมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างนั้น
หรือ

“หลวงพ่อบานครับ ถ้าผมเลิกรับทำแท้ง ลูกอีกสองคนของผมจะ

“ไม่เป็นง่อยใช่ไหมครับ” น้ำเสียงที่ถามอ่อนลง

“ถ้าคุณหมอตัดใจจะให้แน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์ ก็ต้องเข้า
กรรมฐานเจ็ดวัน คุณหมอผู้หญิงด้วย ให้ตั้งใจทำกรรมฐานแล้วแผ่
เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้กับคนที่คุณหมอตายชีวิตเขา จะได้เลิก
จองเวรจองกรรมกันเสียที ลูกอีกสองคนที่จะมาเกิดจะได้ไม่พิกล
พิการเหมือนพี่ๆ”

“ดีเหมือนกันค่ะ เรากำลังจะไปอยู่ต่างประเทศ ถ้าได้สร้าง
บุญใหญ่ก่อนไป หากวันข้างหน้าเกิดเคราะห์หามยามร้ายจะได้มีบุญ
กุศลเป็นภูมิคุ้มกัน เราเข้ากรรมฐานกันนะคะคุณพี่” แพทย์หญิง
ชวนสามี

“ตามใจ แต่ต้องกลับไปจัดการที่บ้านให้เรียบร้อยก่อน ไป
หาคนมาอยู่บ้านแทนเรา คุณไปขอแรงคุณแม่มาช่วยเฝ้าบ้านให้
เราสักอาทิตย์ได้ไหม”

“คงได้ค่ะ แม่จะได้ได้บุญกับเราด้วย” พูดอย่างยินดี

“ถ้าเช่นนั้นเราคงต้องกราบลาหลวงพ่อก่อนนะครับ อีกสอง
สามวันจะพากันมาเข้ากรรมฐาน” คนทั้งสองกราบท่านพระครู
สามครั้ง

“เจริญพร ขอให้โชคดี แล้วอย่าลืมบอกหมอนลินให้กลับ
มาอยู่เมืองไทยนะ” ท่านยังห่วงเรื่องของนายนิยมสามีแพทย์หญิง
นลิน

“ครับ เมื่อไปถึงอเมริกาผมจะรีบจัดการทันที” นายแพทย์
รับคำแข็งขัน

สองทุ่มของทุกคืน ท่านพระครูจะไปช่วยพระบัวเหี่ยวสอบ
อารมณ์ญาติโยมที่หอประชุมเจริญชัย มีญาติโยมหลายคนที่ได้

สภาวะธรรมอันแสดงถึงความก้าวหน้าในการปฏิบัติ จำนวนผู้เข้า
กรรมฐานชุดนี้มีประมาณสองร้อยเศษ เป็นชายเพียงหนึ่งในสิบ
นอกนั้นเป็นหญิง ผู้ที่ได้สภาวะธรรมส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย เพราะพวก
ผู้หญิงชอบคุยกันและชอบสนใจเรื่องชาวบ้าน สติไม่ค่อยอยู่กับตัว
การเจริญสติจึงไม่ได้ผล เมื่อไม่ได้ผลจึงทำให้แก้ปัญหาวีชีวิตไม่ได้
เพราะปัญญาไม่เกิด การปฏิบัติธรรมจะว่าเป็นเรื่องยากก็ไม่ใช่ จะว่า
เป็นเรื่องง่ายก็ไม่เชิง เพราะขึ้นอยู่กับความเพียรพยายามของแต่ละ
บุคคล ผู้ที่มีความเพียรน้อย ใจไม่สู้ ก็เห็นว่าเป็นเรื่องยาก ส่วน
ผู้ที่มีความเพียรพยายาม ก็ยึดหลัก 'กินน้อย นอนน้อย พุดน้อย
ทำความเพียรมาก' และสามารถปฏิบัติได้ผลสมดังที่ตั้งใจ

สมภารวัดป่ามะม่วงต้องเหน็ดเหนื่อยมากขึ้นกว่าแต่ก่อน
เพราะไหนจะรับแขก ไหนจะสอนกรรมฐาน ไหนจะรับนิมนต์ไป
ในงานมงคล และงานอวมงคลต่างๆ แล้วยังต้องไปบรรยายธรรม
ตามสถาบันการศึกษาที่เขานิมนต์มา นับเป็นภารกิจที่หนักหน่วง
มิใช่น้อย และมีชื่อเสียงเรื่องที่ทำทุกคนจะทำได้

เวลาห้าทุ่มเศษ สมภารวัดป่ามะม่วงเสร็จจากภารกิจการ
สอบอารมณ์ให้ญาติโยม จึงเดินกลับกุฏิ พระบัวเหี่ยวเดินมาส่งพระ
อุปัชฌาย์ แล้วจึงเดินกลับไปยังกุฏิของท่าน สมภารวัยห้าสิบเศษ
ล้างเท้าแล้วจึงเดินขึ้นชั้นบน หญิงสาวสองคนในชุดปัญจาวิ
หมอบอยู่บนหัวบันได ครั้นท่านเดินมาถึงจึงทักทายว่า

“นมัสการเจ้าคะ เราสองคนกลับมาแล้ว”

“อ้าว มาแล้วหรือ ทำไมมาเร็วนัก ก็ไหนบอกจะไปเจ็ดปี
ยังงีละ”

“ก็ครบตามเวลาแล้วนี่เจ้าคะ หลวงพ่อทำงานเพลินจนลืม
วันเวลา”

“บางทีหลวงพ่อบางจะไม่อยากให้เราสองคนกลับมา”
นารีผลอีกคนหนึ่งพูดเหมือนน้อยใจ

“นั่นซิ เราคงทำให้ท่านรู้สึกว่าเป็นภาระ รู้แบบนี้ไม่กลับมา ก็คงดี” อีกคนรีบสนับสนุน

“ไปเที่ยวมาสุนัขใหม่ละ เล่าให้ฟังบ้างซิ” ท่านพระครูเปลี่ยน
เรื่องสนทนา

“หลวงพ่อกับมาเหนื่อยๆ นิมนต์สรองน้ำก่อนเกิดเจ้าคะ แล้ว
เราสองคนจะเล่าเรื่องสนุกๆ ถวาย”

“ตกลง งั้นก็รอเดี๋ยวละ” ท่านจัดการลงไปสรองน้ำที่ห้องน้ำ
ข้างบันไดกุฏิ เสร็จแล้วจึงมานั่งบนที่นอนซึ่งใช้เป็นอาสนะไปในตัว

“ไหนเล่าไปซิ ไปเที่ยวสนุกยังงัยบ้าง”

“สนุกตรงที่ได้กลับถิ่นเดิมเจ้าคะ ป่าหิมพานต์ก็ยังคงสวยงาม
เช่นแต่ก่อน พวกสัตว์หิมพานต์รวมทั้งพวกฤๅษีชีไพรยังอยู่กัน
คับคั่งเหมือนเดิม วันเวลาในป่าหิมพานต์กับในเมืองมนุษย์ต่างกัน
พวกเราไปอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน แต่เป็นเวลาเจ็ดปีในเมืองมนุษย์ ด้วย
เหตุที่เวลาไม่เท่ากันนี้เองจึงทำให้พวกเราไม่แก่ คือแก่ช้ากว่าพวก
มนุษย์ หลวงพ่อกับเห็นพวกเราแก่ลงไหมเจ้าคะ” ท่านพระครูตอบ
อย่างระมัดระวังว่า “แก่ไปสักเจ็ดวันเห็นจะได้ ซึ่งดูแทบไม่ออก
เพราะไม่ได้แตกต่างจากเมื่อเจ็ดปีที่แล้วเลยสักนิด”

“จริงหรือเจ้าคะ แต่พวกเรากลับเห็นว่าหลวงพ่อกับแก่ไปมาก
เมื่อเจ็ดปีที่แล้วหลวงพ่อกับยังหนุ่มกว่านี้ตั้งสองเท่า”

“อย่าพูดเรื่องแก่ ใจมันผ่องแผ้วชอบกล เอาเถอะ หลวงพ่อกับ
จะหนุ่มหรือจะแก่ไม่ต้องพูดถึงก็ได้ พูดเรื่องป่าหิมพานต์ดีกว่า
หลวงพ่อบอกฟัง”

“เจ้าคะๆ เราได้ไปนมัสการพระสรีระของพระกัศสปพุทธเจ้า

ด้วย พระวรกายของพระองค์สูงใหญ่กว่ามนุษย์ปัจจุบันประมาณ ๒๐ เท่า” ท่านพระครูนึกถึงเรื่องที่พระสิงหนเกล้าให้ท่านฟังในถ้ำบนเขาสลิกิริยา ประเทศศรีลังกา จึงฟังอย่างตั้งใจ

“พระสรีระของพระองค์ไม่เนาเปื่อย เพราะที่ป่าหิมพานต์ อากาศหนาวเย็นมีน้ำแข็งปกคลุมตลอดทั้งปี”

“แล้วเมื่อไรจะมีการถวายพระเพลิงพระสรีระของพระองค์” ท่านพระครูถามด้วยอยากรู้ว่า คำตอบจะตรงกับที่พระสิงหนเกล้าให้ท่านฟังหรือไม่

“เมื่อพระพุทธเจ้าพระองค์ที่ ๕ แห่งภัทรกับเสด็จจากสวรรค์ชั้นดุสิตมาตรัสรู้ในโลกมนุษย์ เจ้าคะ”

“พระพุทธเจ้าพระองค์ที่ ๕ ทรงพระนามว่าอะไร”

“พระเมตเตยยะ เจ้าคะ แต่คนทั่วไปจะรู้จักพระองค์ในนาม พระศรีอารีย์ หรือพระศรีอริยมุตไตรย์ เจ้าคะ”

“แสดงว่าพระกัสสปพุทธเจ้าเป็นพระพุทธเจ้าพระองค์ที่ ๔ แห่งภัทรกับใช่ไหม” ท่านพระครูตั้งคำถามเพื่อตรวจสอบผลไม้ที่พระอินทร์ทรงเนรมิตขึ้นเมื่อสามหมื่นกว่าปีมาแล้ว

“ไม่ใช่เจ้าคะ พระกัสสปพุทธเจ้าทรงเป็นพระพุทธเจ้าพระองค์ที่ ๓ ส่วนพระองค์ที่ ๔ คือ พระโคตมพุทธเจ้า เจ้าคะ”

“แล้วองค์ที่ ๑ กับองค์ที่ ๒ มีพระนามว่าอะไร”

“จริงๆ แล้ว หลวงพ่อทราบนะเจ้าคะ แต่แกลังถามเพื่อจะทดสอบเราสองคน” นารีผลพูดเชิงตัดพ้อ

“ก็สมมุติว่าหลวงพ่อกำไม่รู้ ถ้าหลวงพ่อกำไม่รู้ จะตอบว่าอย่างไร”

“ก็ต้องตอบไปตามจริงเพราะเราจะไม่พูดปดเจ้าคะ”

“ทำไมมาเทียบนี้พูดจาไพเราะขึ้นกว่าแต่ก่อนล่ะ” ท่านเปลี่ยนเรื่องถาม

“นารีผลก็ต้องมีการพัฒนาเหมือนกันนี่เจ้าคะ ใช่ว่าจะพัฒนาแต่พวกมนุษย์เมื่อไรกัน เหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือหลวงพ่อดูอาวุโสขึ้นกว่าแต่ก่อน เราจึงต้องใช้ถ้อยคำให้เหมาะกับอาวุโสของหลวงพ่ोज้าคะ”

“นี่ว่าหลวงพ่อก่อกี้แล้ว เออะ หลวงพ่อกจะสวดมนต์แล้วไปนอนในพานกันเถอะ นันวางอยู่นัน” ท่านซีไปที่พานซึ่งมีซากทาริกาฝาแฝดนอนอยู่

“นิมนต์หลวงพ่อกสวดมนต์เถิดเจ้าคะ เราสองคนจะทำความสะอาดเรือนของเราก่อนที่จะเข้าไปพักอาศัย” ‘เรือน’ ที่นารีผลพูดถึงก็คือ ซากทาริกาฝาแฝดที่นอนอยู่ในพาน

“หลวงพ่อกเจ้าคะ เราลืมนบอกหลวงพ่อกไปเรื่องหนึ่ง คือ พรุ้งนี้หลวงพ่อกต้องชดใช้กรรมที่หักขานกเจ้าคะ พรุ้งนี้หลวงพ่อกจะขาหักตรงตาตุ่ม ต้องทรมานทรมานอย่างมาก ขอให้อดทนนะเจ้าคะ”

“อีกแล้วหรือ ทำไมถึงต้องใช้กรรมบ่อยนัก”

“ก็หลวงพ่อกเคยสอนญาติโยมไม่ใช่หรือเจ้าคะ หลวงพ่อกสอนพวกเขาว่า การใช้หนี้กรรมบางครั้งก็ต้องใช้หลายครั้งจึงจะหมด ทีหลวงพ่อกเคยขาหักนั้นเป็นการใช้เงินต้น แต่ครั้งนี้เป็นดอกเบี้ย เจ้าคะ”

“อย่างนั้นหรือ เอ แล้วทำไมหลวงพ่อกถึงไม่รู้ล่วงหน้า ทุกทีจะต้องรู้” ท่านพระครูสงสัย

“หลวงพ่อกจะรู้ตอนจำวัดเจ้าคะ แต่พวกเราซึ่งบอกเสียก่อน”

จริงดังที่นารีผลบอก เมื่อท่านพระครูสวดมนต์เสร็จ ท่านก็เอนกายลงนอนอย่างมีสติ ก่อนเข้าสู่ห้วงนิราก็มีเสียงกระซิบข้างหูว่า ‘พรุ้งนี้ใช้หนี้กรรมที่หักขานก’

วันรุ่งขึ้น สมภารวัดป่ามะม่วงต้องไปฉันทเพลที่บ้านโยม

คนหนึ่งซึ่งจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เจ้าของบ้านเป็นลูกศิษย์
กรรมฐานของท่าน เขาพิจารณาว่า เมื่อท่านฉันเพลเสร็จจะถวาย
น้ำปลาสิบไหสำหรับนำมาใช้ปรุงอาหารในโรงครัววัดป่ามะม่วง
นายสมชายขับรถพาท่านไปยังบ้านโยมซึ่งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา
ต้องจอดรถไว้อีกฝั่งหนึ่งแล้วข้ามเรือแจวไปยังบ้าน ท่านขึ้นบันได
แต่ละชั้นอย่างมีสติ ครั้นเข้าไปในบ้าน เขาก็นิมนต์ให้นั่งบนเสื่อ
พอเท้าข้างขวาของท่านเหยียบเสื่อ ก็ตกลงไปในร่องเล็กๆ ซึ่งท่าน
มองไม่เห็นเพราะเสื่อบังไว้ แต่แม้ร่องจะเล็ก ข้อเท้าของท่านก็หัก
ทั้งที่ไม่น้ำหนัก ท่านปวดจนน้ำตาแทบจะไหล หากก็ทนเอาด้วยไม่
ต้องการจะให้เจ้าของบ้านรู้ ดีไม่ดีเขาจะตำหนิเอาได้ว่า ท่านเป็น
พระชุ่มซำมเซ่อซ่า ท่านนั่งพับเพียบเรียบร้อยทั้งที่ปวดข้อเท้าใจ
แทบขาด หากมิได้ปฏิบัติกรรมฐานมาอย่างซ่ำซอง ท่านคงทนไม่
ได้ เมื่อเจ้าของบ้านประเคนอาหาร ท่านก็ฉันไปสองสามคำ แล้ว
จึงรวบข้อ

“ทำไมหลวงพ่อดีฉันน้อยจัง อาหารไม่ถูกปากหรือครับ”
เจ้าของบ้านถาม

“ถูกซีโยม ถ้าไม่ถูกจะฉันเข้าไปได้อย่างไร” ท่านตั้งใจ ‘ยวน’
“ผมหมายถึงว่า อาหารไม่อร่อยหรืออย่างไร หลวงพ่อถึงฉัน
นิดเดียวเอง”

“อาตมาถือคติกรรมฐาน คือ กินน้อย นอนน้อย พุดน้อย
ทำความเพียรมาก เอาละ โยมพากันมารับพรได้แล้ว อาตมาจะได้
ลา ที่วัดมีงานรออยู่มาก”

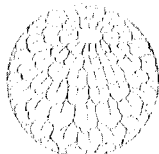
“เ้า มารับพรกันเร็ว หลวงพ่อจะกลับแล้ว” เจ้าของบ้าน
เรียกลูกหลานมารับพร

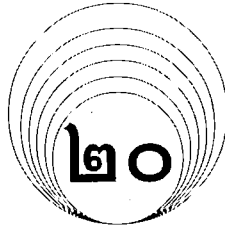
รับพรกันแล้ว พวกผู้ชายก็ช่วยกันแบกไหน้ำปลาไปลงเรือ

เพื่อบรรทุกไปใส่รถนายสมชายที่จอดรออยู่ฝั่งตรงข้าม ท่านพระครู
ลาเจ้าของบ้านแล้วลุกขึ้นด้วยความลำบาก ท่านทำจิตให้เป็นสมาธิ
ร้ายคาถาพระโมคคัลลาน์ประสานกระดูกแล้วเป่าลงไปที่ข้อเท้า
สามครั้ง อาการปวดค่อยทุเลาลงจนท่านแน่ใจว่าสามารถเดินได้
จากนั้นจึงค่อยๆ เดินลงบันไดไปยังท่าน้ำ แต่อย่างก้าวช่างเจ็บ
ปวดเกินกว่าจะพรรณนา ท่านจะไม่บอกเรื่องนี้ให้นายสมชายรู้
มิฉะนั้นเขาจะต้องนำท่านส่งโรงพยาบาล ท่านตั้งปณิธานไว้แล้ว
ว่าจะไม่ขอไปโรงพยาบาลในฐานะคนไข้

เมื่อท่านขึ้นฝั่งและกำลังจะเดินไปที่รถ หญิงสาวคนหนึ่ง
ก็เข้ามากราบพร้อมกับทักทายเสียงใส่ว่า “แหม หลวงพี่ ไม่เจอ
กันเสียนาน หลวงพี่สบายดีหรือจ๊ะ” ท่านพระครูรู้สึกกระชุ่ม
กระชวยเมื่อถูกเรียก ‘หลวงพี่’ จึงถามหล่อนว่า “เราเคยเจอกันที่
ไหนมาก่อนหรือโยม” หล่อนแต่งตัวแปลกๆ หนึ่งกางเกงขายาวสีแดง
แปร์ตี เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีเดียวกัน คาดผมด้วยผ้าสีแดง ทาปาก แก้ม
และเล็บสีแดง จึงดูแดงไปทั้งตัว นายสมชายทำท่าบึ้งบึ้งให้ท่านรีบ
ไปขึ้นรถ ท่านจึงบอกลาหล่อนทั้งที่ยังไม่ได้คำตอบ ขึ้นรถแล้วจึง
ถามนายสมชายว่า “โยม คนนั้นแกเป็นใคร ข้าจำไม่ได้จริงๆ”

“เห็นเขาว่าเพิ่งจบดอกเตอร์จากมหาวิทยาลัยศรีธัญญามา
หมาดๆ คว้าหลวงพ่อ” คนขับรถตอบเสียงดังฟังชัด

ความลับ

ท่านพระครูเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อแสดงธรรมที่โรงเรียนวัดบวรนิเวศตามที่ทางโรงเรียนนิมนต์ นอกจากครูอาจารย์และนักเรียนในโรงเรียนแล้ว ยังมีผู้ปกครองนักเรียนมาร่วมฟังธรรมด้วย หอประชุมจึงแน่นขนัดไปด้วยผู้คนทั้งเด็ก ผู้ใหญ่ ชาย และหญิง หัวข้อธรรมที่ท่านแสดงในครั้งนี่คือ ‘การบำเพ็ญทานบารมีของพระเวสสันดร’ เมื่อท่านแสดงธรรมจบลง ก็มีผู้ถามขึ้นว่า “หลวงพ่อกับ เรื่องเวสสันดรชาดกเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องที่คนเขาแต่งขึ้นครับ” สมภารวัดป่ามะม่วงไม่รู้สีกแปลกใจที่เขาถามเช่นนั้น ท่านเองสมัยที่เป็นเด็กยังเคยพูดกับโยมยายว่า ‘ยาย เรื่องพระเวสสันดรโกหก’ ทั้งนี้ทั้งนั้นเพราะท่านไม่เชื่อว่า เรื่องเวสสันดรชาดกเป็นเรื่องจริง ในเวลาต่อมา ท่านจำเป็นต้องเชื่อเพราะจำนนต่อ ‘หลักฐาน’

“เป็นเรื่องจริงซีโยม ไม่ใช่เรื่องแต่งขึ้น” ท่านตอบ

“แล้วมีหลักฐานหรือเปล่าครับ ผมหมายถึงหลักฐานที่จะเป็นเครื่องยืนยันได้ว่า พระเวสสันดรมีตัวตนอยู่จริง”

“มีซีโยม อาตมาเคยคุยกับพระสิงหนทที่ในถ้ำบนเขาสิริริยา ท่านบอกว่า ยังมีหลักฐานเหลืออยู่ คือ บรรณศาลา กับต้นนารีผล ๑๖ ต้น”

“নারীফলকীওরেক্রী”

“ค้อมกเกลลผล”

“แล้วมกเกลลผลค้ออะไรครี” เขากถามอีก

“ค้อตันไม้ที่พระอินทร์เนรมิตขึ้นมมา เป็นต้นไม้พิเศษออกดอกออกผลเป็นหญิงสาวสวยโสภาก อาตมมาเคยเห็นมมาแล้ว”

“หลวงพ้อเคยเห็นที่ไหนครี” คนถามไม่ยอกจะเชื่อ

“ที่ในถ้ำบนเขาสลลครียา ประเทศศรีลังกา เมื่อปี ๒๕๑๕”

“แสดงว่านารีผลมีจริงใช่ไหมครี”

“จริงชโยม”

“แล้วต่อนี้จะหาตุได้ที่ไหนครี”

“ที่วัดป่ามะม่วง” ท่านเฉลอบอกความลับที่ปกปิดมมาหลายปี อย่างนี้เองที่คนเขากพูดกันว ‘ความลับไม่มีในโลก’

“หรือครี ฉันพุงนี้ผมจะพาพรรคพวกไปพิสูจน” เขากตอบ

“อย่าไปเลยโยม อาตมมาไม่เคยบอกให้ใครรู้” ท่านดิง

“ถ้าไม่ไปแล้วผมจะเชื่อได้อย่างไรละครีวว่าสิ่งที่หลวงพ้อพูดมมานั้นมันเป็นเรื่องจริง”

“โยมก็คิดเสี่ยวว่าอาตมมาพูดเล่น”

“หลวงพ้อเป็นพระจะพูดเล่นได้อย่างไรละครีว ไม่รู้ละพุงนี้ผมจะพาพรรคพวกไปตุ หลวงพ้ออย่าห้ามผมเลย” ท่านพระครูเห็นท่าทางเขากเอาจริงจึงกำหนด ‘เห็นหนอ’ เพื่อจะตรวจสอบว เขากเป็นใครมมาจากไหน ‘เห็นหนอ’ รายงานว บुरुษผู้นี้เป็นลูกชายนายธนาคราชชื่อดั่งของเมืองไทย ที่สำคัญค้อเขากเป็นคนที่ไม่มีพิษมีภัยแก่ใคร เพียงแต่อยากรู้อยากเห็นในสิ่งเร้นลับเท่านั้น รู้ดั่งนี้แล้ว ท่านก็ค้อยโล่งใจ

นอกจากลูกชายนายธนาคราชใหญ่แล้ว ยังมีผู้สนใจคนอื่น ๆ

ที่มาซักถามท่านเกี่ยวกับเรื่องเวสสันดรชาดก ซึ่งท่านก็อธิบายโดยยกหลักฐานในพระไตรปิฎกมาแสดง บุรุษผู้หนึ่งเดินออกมาที่ไม่ใคร่พอ เหน่นำตัวอย่างเป็นงานเป็นการว่า

“กระผมดอกเตอร์ศักดิ์ดา ปัญญาชน อาจารย์มหาวิทยาลัย ...” เขาเอ่ยนามมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง “ที่พระคุณเจ้าบรรยายธรรมเกี่ยวกับเรื่องพระเวสสันดรนั้น ผมเชื่อว่าพระเวสสันดรมีจริง แต่ผมไม่ศรัทธาในการกระทำของพระเวสสันดรหรือแม้แต่การกระทำของเจ้าชายสิทฺธัตถะผมก็ไม่ศรัทธา ผมเป็นคนรักลูกรักเมีย จึงรับไม่ได้ที่พระเวสสันดรและเจ้าชายสิทฺธัตถะทิ้งลูกทิ้งเมียเพราะเห็นแก่ประโยชน์ของตัวเองแต่ฝ่ายเดียว” ท่านพระครูจำเป็นต้องใช้ ‘เห็นหนอ’ อีกครั้ง เพื่อตรวจสอบดูว่า บุรุษผู้นี้เป็นใครมาจากไหน และท่านก็ได้ทราบว่าเป็นคนฉลาดปราดเปรื่องแต่ในทางโลก ทว่าในทางธรรมเขาอยู่ในประเภท ‘มืดบอด’ ไม่ว่าท่านจะอธิบายอย่างไรก็ไม่สามารถทำให้เขาเชื่อได้ แต่ท่านก็จำเป็นต้องอธิบายเพราะจะทำให้คนที่คิดอย่างเดียวกับเขาเปลี่ยนความคิดจากมิจฉาทิฎฐิมาเป็นสัมมาทิฎฐิได้ ส่วนดอกเตอร์ผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองมากเกินไปจนกลายเป็นพวก ‘น้ำชาล้นแก้ว’ ที่ไม่สามารถจะเติมอะไรลงไปได้อีก เล็งเห็นประโยชน์ที่คนฟังจะได้รับ ท่านจึงพูดเป็นงานเป็นการบ้างว่า

“ญาติโยมทั้งหลาย ถึงอาตมาจะไม่ได้เรียนสูง ไม่ได้เป็นดอกเตอร์ แต่อาตมาก็ได้ศึกษาพระศาสนาทั้งด้านปริยัติและปฏิบัติ จนมีความรู้พอที่จะสอนผู้อื่นได้ โดยเฉพาะเรื่องพระเวสสันดรที่อาตมาบรรยายในวันนี้ โปรดอย่าเข้าใจผิดว่าพระเวสสันดรหรือเจ้าชายสิทฺธัตถะเป็นคนเห็นแก่ตัว เพราะคนที่เห็นแก่ตัวจะไม่สามารถเข้าถึงประโยชน์อันยิ่งใหญ่เช่นนี้ได้ พระเวสสันดรและ

เจ้าชายสิทธัตถะไม่ได้เห็นแก่ตัว แต่ท่านยอมเสียสละความสุขส่วนตนเพื่อประโยชน์และความสุขของส่วนรวม ท่านรักลูกรักเมีย เช่นเดียวกับคนทั่วไป แต่ท่านก็เล็งเห็นว่า หากท่านไม่ยอมสละ ก็จะทำให้ท่านเวียนว่ายวฏวนอยู่ในวัฏจักรชีวิตต่อไป การเวียนตายเวียนเกิดเป็นความทุกข์ ท่านต้องการจะหาทางดับทุกข์ จึงต้องยอมสละแม้ลูกเมีย ซึ่งคนธรรมดาอาจทำได้ ในที่สุดท่านก็ประสบความสำเร็จ คือท่านเข้าถึงความดับทุกข์และสามารถสอนผู้อื่นให้เข้าถึงได้ด้วยความเพียรพยายามของแต่ละบุคคล นอกจากจะสร้างประโยชน์อันยิ่งใหญ่ให้กับตัวเองและลูกเมียแล้ว ท่านยังสร้างประโยชน์อันยิ่งใหญ่ให้กับมนุษยชาติโดยไม่เลือกชาติชั้นวรรณะอีกด้วย”

“แต่ผมรับไม่ได้ ถึงยังไง ผมก็ยังคิดว่าท่านเห็นแก่ตัว ผมเป็นคนรักลูกรักเมีย ผมทำอย่างนั้นไม่ได้” คนเป็นดอกเตอร์ยังคงยืนยัน ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะเขามีแต่ ‘โลกียปัญญา’ ส่วน ‘โลกุตตรปัญญา’ หามีไม่ สมภารวัดป่ามะม่วงพูดเสียงเรียบว่า

“คนที่จะทำได้อย่างนั้นต้องเป็นมหาบุรุษ บุรุษธรรมดาไม่สามารถทำได้” บุรุษอีกผู้หนึ่งลุกขึ้นกล่าวรับรองว่า

“จริงครับ ผมเห็นด้วยกับท่านว่า พระเวสสันดรและเจ้าชายสิทธัตถะเป็นบุคคลที่เสียสละความสุขส่วนตนเพื่อประโยชน์ของมนุษยชาติ เป็นการเสียสละอันยิ่งใหญ่เพื่อประโยชน์อันใหญ่ยิ่งที่บุคคลธรรมดาไม่สามารถทำได้” เขาอยากจะพูดว่า ‘ต่อให้จบดอกเตอร์ก็ทำไม่ได้’ แต่ก็ไม่พูดเพราะไม่อย่างมีเรื่องมีราวกับใคร อาจารย์หญิงคนหนึ่งลุกขึ้นเดินไปที่ไมโครโฟน พูดเสียงเครือว่า

“พระเดชพระคุณที่เคารพ ดิฉันรู้สึกซาบซึ้งและทราบซึ้งในการบรรยายของท่าน ดิฉันคิดไม่ดีกับพระเวสสันดรและเจ้าชาย

สิทธิ์ดตะมานาน วันนี้พระเดชพระคุณทำให้ดิฉันตาสว่าง ละบาบอันเกิดจากการคิดผิดเสียได้ ดิฉันรู้สึกเหมือนตัวเองได้เกิดใหม่ หากไม่ได้มาฟังธรรมในครั้งนี้ ดิฉันคงเป็นคนบาบหนาสาบานย์ต่อไปอีก ไม่รู้จักภพภีชาติ ดิฉันเป็นหนี้บุญคุณพระเดชพระคุณเป็นอย่างมาก และจะหาโอกาสตอบแทนในวันข้างหน้าเจ้าคะ”

“อาตมาขออนุโมทนากับโยมอาจารย์ด้วย” ท่าน ‘รู้’ ว่าเธอเป็นอาจารย์เพราะชุดเครื่องแบบสีกาที่เธอสวมอยู่

การแสดงธรรมในครั้งนี มีผลทำให้คนฟังที่เข้าใจผิดเกี่ยวกับพระเวสสันดรและเจ้าชายสิทธิ์ดตะได้เข้าใจถูกต้องตามเป็นจริง มีบุคคลเดียวที่ไม่ยอมเข้าใจให้ถูกต้อง คือบุรุษที่เป็นดอกเตอร์ ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะเขายังมี ‘กรรม’ ที่จะต้องเวียนว่ายอยู่ในวัฏจักรชีวิตไปอีกนานแสนนาน

ระหว่างนั่งรถกลับวัด สมภารวัดป่ามะม่วงพูดกับศิษย์กัน กุฎิผู้ซึ่งทำหน้าที่ขับรถว่า

“เสียท่าเลยสมชายเอ๋ย วันนี้ฉันเสียท่าลูกชายนายธนาคารเข้าแล้ว”

“หลวงพ่ไปพลาดท่าเสียทีอะไรมาหรือครับ” นายสมชายถาม เขานอนเอาแรงอยู่ในรถ จึงไม่ได้ร่วมฟังท่านบรรยาย

“ฉันเปิดเผยความลับที่เก็บไว้มาหลายปีนะซิ ถูกเขาหลอกถามหน่อยเดียว ความลับแตกเลย”

“ความลับอะไรหรือครับ” นายสมชายถาม เขาเป็นศิษย์กันกุฎิ จำต้องรู้เรื่องราวทุกอย่างของท่าน

“เป็นความลับที่เธอเองก็ยังไม่รู้ ฉันอุตส่าห์ปิดมานาน ไม่น่ามาเสียท่าลูกชายนายธนาคารเลย เสียท่าหมดเลย”

“หลวงพ่อยิ่งพูด ผมก็ยิ่งอยากรู้ ความลับอะไรหรือครับ”

“อย่าเพิ่งรู้เลย รับรองว่าพรุ่งนี้เธอจะารู้เพราะพรุ่งนี้พวกเขาจะพากันแห่มาดูความลับของฉัน” ท่านนึกเห็นภาพ

“เขามาดูความลับก็ให้เขาดูเถิดครับ ยังดีกว่าเขามาดูของลับ เกิดเขามาขอดูของลับ หลวงพ่อจะให้ดูไหมครับ”

“นี่เอ็งซึกจะทะเล่สิ่งมากไปแล้วนะ ให้รู้จักที่ต่ำที่สูงบ้าง ฉันเป็นใคร เธอเป็นใคร” ท่านพูดเสียงดุ แต่นายสมชายรู้ว่าท่านพูดไปอย่างนั้นเอง จึงพูดอีกว่า

“หลวงพ่อกับผมจะขออนุญาตเรียนถามปัญหาหลวงพ่อดีหนึ่งข้อ หลวงพ่อกุณาตอบผมด้วยนะครับ”

“ก็ถามมาซิ แต่ฉันไม่รู้ว่าจะตอบได้หรือไม่”

“ถ้าหลวงพ่อตอบไม่ได้แล้วใคร จะตอบได้ ในจักรวาลนี้ผมว่าหลวงพ่อเป็นหนึ่งใน” ศิษย์แกล้งยกยอ

“อย่ามัวพูดมาก อยากถามอะไรก็ถามมา”

“คือผมจะขอทราบเรียนถามว่า ความลับกับของลับมันแตกต่างกันอย่างไร” ท่านพระครูตอบทันทีว่า

“ฉันไม่รู้ คำถามทะเล่สิ่งๆ อย่างนี้ฉันไม่รู้ แต่ถึงรู้ก็จะไม่ตอบ”

“ไม่ทะเล่สิ่งหรือครับ เขาเรียกว่า สัปดน หลวงพ่อไม่เคยได้ยินได้ฟังมาหรือครับ ที่คนเขาพูดกันว่า ‘สัปदनวันละนิด จิตแจ่มใส’ ผมอยากมีจิตแจ่มใสใจเบิกบานครับ”

“เชิญสัปदनไปคนเดียวก็แล้วกัน ฉันไม่ยุ่งด้วยหรือครับ ประเดี๋ยวจะทำให้สมณเพศของฉันต้องมัวหมอง”

“ไม่มัวหมองหรือครับ เพราะหลวงพ่อเป็นบุคคลที่สิ้นความมัวหมองแล้ว ไม่มีใครหรืออะไรจะทำให้หลวงพ่อของผมมัวหมองได้”

“นี่เลิกพูดเรื่องไร้สาระเสียที การพูดเพ้อเจ้อก็เป็นบาปนะ

เข้าข่ายวจีทุจริต ข้อสัมผัปปลาปะ”

“วจีทุจริตคืออะไรครับ แล้วลาปะ อะไรนะ แปลว่าอะไร”
นายสมชายไม่รู้จริง ๆ ท่านพระครูจึงช่วยสงเคราะห์ด้วยการอธิบาย
ว่า

“วจีทุจริต หมายถึง ความประพฤติชั่วทางวาจา มี ๔ อย่าง
ได้แก่ มุสาวาท - พูดเท็จ บิสุณาวาจา - พูดส่อเสียด ผรุสวาจา -
พูดคำหยาบ และสัมผัปปลาปะ - พูดเพ้อเจ้อ เหมือนที่เรากำลัง
พูดอยู่นี้ไง”

“หรือครับ หลวงพ่อหาว่าผมกำลังพูดเพ้อเจ้อหรือครับ”

“ฉันไม่ได้หาว่าและไม่ได้กล่าวหาอะไรทั้งนั้น แต่พูดตรงไป
ตรงมา ตรงกับข้อเท็จจริง ฉะนั้นก็จงหยุดพูดได้แล้ว”

“ครับ ผมจะหยุด แต่ก่อนจะหยุดก็จะขอเฉลยปัญหาที่
หลวงพ่อยอมตอบทั้งที่ผมรู้ว่าหลวงพ่อดตอบได้ แต่ในเมื่อ
หลวงพ่อยอมตอบ ผมก็จะยอมเฉลย”

“แล้วถ้าฉันไม่ยอมฟังล่ะ”

“หลวงพ่อยอมไม่ได้หรือครับ ในเมื่อผมยอมเฉลย
หลวงพ่อก็ต้องยอมฟัง แต่ถึงไม่ฟังก็ต้องได้ยินอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง
เอาเป็นว่า หลวงพ่อยอมไม่ต้องฟังก็ได้ แต่จะไม่ได้ยินคงไม่ได้
เพราะนายสมชายเขาเป็นคนพูดเสียงดังฟังชัด” เห็นอาจารย์ไม่ว่า
กระไร ศิษย์จึงพูดว่า “ความลับกับของลับแตกต่างกันตรงที่ความ
ลับนั้นเมื่อถูกเปิดเผยครั้งเดียวก็ไม่ใช่ความลับอีกต่อไป ส่วนของ
ลับนั้นจะถูกเปิดเผยกี่ครั้งกี่หนก็ยังเป็นของลับอยู่นั่นเอง”

“เอาละ เมื่อเธออยากพูดเรื่องของลับ ฉันก็จะพูดให้ฟัง คือ
คนที่ทะเล่สิ่งทะเล่อย่างเธอ นะ ไซ้ว่าจะมีแต่สมัยนี้เท่านั้น สมัย
พุทธกาลก็มีเหมือนกัน นี่ฉันไม่ได้พูดเองนะ มีในพระไตรปิฎกด้วย

แต่ฉันจำไม่ได้ว่าอยู่เล่มไหน ถ้าเธออยากรู้วันหลังจะค้นให้”

“ผมไม่อยากรู้หรือครับว่าอยู่ในพระไตรปิฎกเล่มไหน เพราะผมไม่ใช่นักวิชาการ แต่อยากรู้ว่าคนที่ทะเล่สิ่งทะเล่อย่างผม ณะเป็นอย่างไร แค่ว่ามีคนแบบผมอยู่ในโลก ผมก็ดีใจแล้วครับ”

“ใช่ซิ เธอจะได้รู้สักว่ามีเพื่อนใจ มีมากเสียด้วย นี่ถ้าฉัน ไม่ได้บวช ก็คงไม่แพ้เธอหรอก ตอนเป็นนักเรียน ฉันชนมาก แล้ว ก็ทำอะไรแผลงๆ” ท่านนึกถึงตอนเอาไม้แห่ร่องกระดานขึ้นมา จากใต้ถุนโรงเรียนจนครุร้อยซังต้องร้องให้ไปฟ้องครูใหญ่ แล้วท่าน ก็ถูกไล่ออกสมความมุ่งหมาย

“หลวงพ่อเล่าซิครับว่า สมัยพุทธกาลมีคนทะเล่สิ่งทะเล่ ณะเหมือนผมยังงี้ ผมอยากฟังเรื่องสมัยพุทธกาลมากกว่าอยากฟัง เรื่องของหลวงพ่อ เพราะฟังมาจนเบื่อแล้ว” เขาพูดตรงไปตรงมา

“เรื่องมีอยู่ว่า มีตาพราหมณ์คนหนึ่ง แกเห็นลักษณะของ พระพุทธเจ้าก็รู้ทันทีว่าเป็นลักษณะของมหาบุรุษที่เรียกว่า มหาปฐิสลักษณะ ซึ่งมี ๓๒ ประการ ทีนี้แกก็อยากรู้ลักษณะที่ ๑๐ ของพระพุทธเจ้า”

“ลักษณะของมหาบุรุษ ๓๒ ประการ มีอะไรบ้างครับ”

“ถ้าเธออยากรู้ทั้งหมด ฉันคงต้องเปิดตำราตอบ แต่ถ้าอยากรู้แค่ ๑๐ ประการ ฉันสามารถตอบได้เดี๋ยวนี”

“งั้นผมรู้แค่ ๑๐ ประการก็ได้ครับ” ท่านพระครูจึงอธิบาย ลักษณะ ๑๐ ประการใน ๓๒ ประการ ดังนี้

๑. สุปตัญญูจิตปาโท มีฝ่าพระบาทราบเสมอกัน
๒. เหนือฐาปาทตเลสสุ จุกกานิ ชาตานิ ลายพื้นพระบาท เป็นจักร

๓. อายตปณฺหิ มีสันพระบาทยาว

๔. ทีฆงคฺคฺลิตฺติ มินฺนํยาวเรยฺว (หมายถึงนิ้วพระหัตถ์และนิ้วพระบาทด้วย)

๕. มุฑฺตลนฺนหตฺตปาโท ฝ่าพระหัตถ์และฝ่าพระบาทอ่อนนุ่ม

๖. ชาลหตฺตปาโท ฝ่าพระหัตถ์ และฝ่าพระบาทมีลายดุษฎีตาข่าย

๗. อุตฺตสฺสขปาโท มีพระบาทเหมือนสังข์คว่ำ อัฐิข้อพระบาทตั้งลอยอยู่หลังพระบาท กลับกลอกได้คล่องเมื่อทรงดำเนินผิดจากสามัญชน

๘. เณนิชฺชโค พระชงฆ์เรียวดุษฎีแข้งเนื้อทราย

๙. จูฑิตฺโก ว อโนมนฺนโต อุโกหิ ปาณิตเลหิ ชณฺณุกานิ ปรามสฺติ เมื่อยืนตรง พระหัตถ์ทั้งสองลูบจับถึงพระชานุ

๑๐. โกโสหิตฺวตฺตคฺคฺยฺโห มีพระคฺยหะรັນอยู่ในฝัก

ท่านพระครูอธิบายมาถึงข้อสิบ นายสมชายจึงพูดขึ้นว่า

“ผมยั้งนึกภาพไม่ออกเลยว่า มหาบุริสลักษณะเป็นอย่างไร

หลวงพ่อกุฎณาอธิบายให้ครบทั้ง ๓๒ ลักษณะเกิดครบ เพื่อผมจะพอนึกภาพออก” ท่านพระครูจึงจำต้องฟัง ‘เห็นหนอ’ มาช่วยอธิบายลักษณะอีก ๒๒ ประการที่เหลือ ดังนี้

๑๑. สุวณฺณวณฺโณ มีฉวีดุจสีทอง

๑๒. สุขุมจฺฉนฺวิ พระฉวีละเอียด ฐลีสระอองไม่ติดพระกาย

๑๓. เอเกกโลโม มีเส้นพระโลมาเฉพาะขุมละเส้น ๆ

๑๔. อุทฺทคฺคโลโม เส้นพระโลมาดำสนิท เวียนเป็นทักษิณาวรรต มีปลายงอนขึ้นข้างบน

๑๕. พุรฺหมุชฺชตฺโต พระกายตั้งตรงดุจท้าวมหาพรม

๑๖. สดฺตฺตฺสฺสโท มีพระมั่งสะอุมเต็มในที่ ๗ แห่ง (คือ หลังพระหัตถ์ทั้งสองและหลังพระบาททั้งสอง พระอังกษทั้งสองกับลำพระศอ)

๑๗. สีหบุพพพุดมกาโย มีส่วนพระสรীরกายบริบูรณ์ดุจกิ่ง
ท่อนหน้าแห่งพญาราชสีห์

๑๘. ปัตนตรีโส พระปฤษฏางค์ราบเต็มเสมอกัน

๑๙. นิโครธปริมณฑลโต ส่วนพระกายเป็นปริมณฑล ดุจ
ปริมณฑลแห่งต้นไทร

ท่านพระครูกำลังจะพูดถึงข้อ ที่ ๒๐ นายสมชายก็ขัดขึ้น
ว่า

“หลวงพ่อดับ หลวงพ่อยิ่งพูด ผมก็ยิ่งงง เอาไว้แค่ข้อ ๑๙
ก่อนเถิดครับ ผมอยากรู้แต่เพียงว่า คนสมัยพุทธกาลทะเล็งทะเล้น
เหมือนผมยังงี้ ที่หลวงพ่อบอกว่าตาราหมณ์คนหนึ่งแกอยากรู้ลักษณะ
ที่ ๑๐ ของพระพุทธานะครับ”

“งั้นเธอก็บอกมาซิว่า ลักษณะที่ ๑๐ ที่ฉันพูดไปเมื่อตะกี้
คืออะไร”

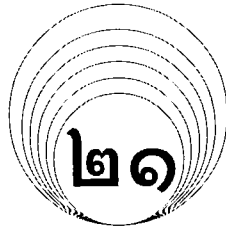
“ผมจำบาลีไม่ได้ครับ จำได้แต่ภาษาไทยว่า ‘มีพระคุษะ
เร้นอยู่ในฝัก’ อะไรคือ พระคุษะครับ”

“พระคุษะก็คืออวัยวะเพศ ตาราหมณ์แกอยากเห็น
อวัยวะเพศของพระพุทธาน่าจะเข้าลักษณะมหาบุริส ลักษณะ ๓๒
ประการหรือไม่”

“แล้วแกได้เห็นไหมครับ” ถามอย่างอยากรู้

“ได้เห็นซี พระพุทธานงค์ทรงแสดงปาฏิหาริย์ด้วยการเนรมิต
พระกายเปลือยเปล่าเพื่อให้เขาหายข้องใจ เธอเห็นหรือยังว่า
พระอนงค์ทรงมีพระมหากรุณามากมาย เพียงไร”

“ครับเห็นแล้ว และผมก็อยากให้หลวงพ่อกุณาต่อผมเช่น
นั้นบ้าง” คนขับรถยังคงทะเล็งทะเล้นต่อไป

ทาริกาเฒ่า

วันรุ่งขึ้น ที่ลานจอดรถวัดป่ามะม่วง มีรถเบนซ์มาจอด
นับสิบคัน ทั้งนี้ทั้งนั้นเพราะลูกชายนายธนาคารพาพรรคพวกเพื่อน
พ้องมาดูনারีผล ท่านพระครูจำต้องนำพานที่บรรจุ ‘ทาริกาเฒ่า’
ลงมาให้พวกเขาชมกัน ก่อนนำลงมา ท่านสัพยอกนารีผลสองตนว่า
“ขออนุญาตพาไปโชว์หน่อยนะ หลวงพ่อเปลอพูดไป
เมื่อวานว่า เราสองตนมาอยู่ที่นี้ ถ้าไม่นำลงไปให้เขาดู เขาต้อง
ว่าหลวงพ่อพูดเท็จแน่เลย” นารีผลสองตนปรากฏกายให้เห็นใน
ชุดไทยเดิมสีสวยสดไม่แพ้ชุดปัจจุบัน

“เราไม่อยากจะยุ่งวุ่นวายกับพวกมนุษย์เลยนะเจ้าคะ” นารีผล
ตนหนึ่งพูด

“เถอะนะ นึกว่าเห็นแก่หลวงพ่อกี่แล้วกัน เขาเป็นลูกชาย
นายธนาคารเชียวนะ ไม่สนใจหรือ”

“ไม่สนใจเจ้าคะ พวกมนุษย์ همینสาบ همینสาบ เราทนไม่
ได้หรอกเจ้าคะ” นารีผลอีกตนพูด

“พูดอย่างนี้ก็แปลว่า همینสาบหลวงพ่อด้วยนะซี เพราะ
หลวงพ่อก็คือมนุษย์”

“หลวงพ่อก็ไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา แต่เป็นมนุษย์ที่ฝึกอบรม

ดีแล้วด้วยศีล สมาธิ ปัญญา แค่กลืนศีลก็หอมอบอวลทวนลมลอยไปไกลถึงเทวโลกแล้วเจ้าคะ”

“แล้วกลืนสมาธิกับกลืนปัญญาลอยไปถึงไหน”

“กลืนสมาธิลอยไปถึงพรหมโลก ส่วนกลืนปัญญาลอยไปไกลกว่านั้นเจ้าคะ”

“ไกลถึงไหนล่ะ” ท่านถามอีก

“เรื่องนี้หลวงพ่อรู้ดีกว่าพวกเราแน่เจ้าคะ ส่วนที่เรา รู้ก็คือ คนพวกนั้นเขาจะไม่ดูเราเฉยๆ หรือกเจ้าคะ ฟรุ้งนี้พวกเขาจะพาหมอจากโรงพยาบาลศิริราชมาผ่าเราด้วย หลวงพ่อทำให้เราเต็ดร้อนแล้วนะเจ้าคะ” น้ำเสียงเจือแววตัดพ้อ

“เขาจะผ่าทำไมล่ะ”

“เพื่อต้องการพิสูจน์ว่า อวัยวะภายในของพวกเราเหมือนกับของมนุษย์หรือไม่”

“แล้วเหมือนไหมล่ะ หลวงพ่อจะได้บอกเขาได้”

“เขาไม่เชื่อหรือกเจ้าคะ หลวงพ่อจะบอกว่าเหมือน หรือไม่เหมือน เขาก็ต้องผ่าอยู่ดี”

“แล้วถ้าหลวงพ่อบอกไม่ให้เขาผ่าล่ะ”

“เขาไม่ฟังหรือกเจ้าคะ”

“นั่นหลวงพ่อก็คงจะไม่เออลงไปให้เขาดู” ท่านพระครูพยายามแก้ปัญห

“เขาก็จะพากันกล่าวหาว่าหลวงพ่อบอกไม่จริง”

“หลวงพ่อกับ ข้างล่างให้ผมขึ้นมาดูว่าหลวงพ่อกำทำอะไร” นายแดงถูกส่งขึ้นมาตาม เขาไม่เห็นนาฬิกาในภาพของหญิงสาวโสกา เห็นแต่ซากทาริกาเฒ่าที่นอนขดตัวอยู่ในพาน

“กำลังจะลงไปเดี๋ยวนี้แหละ เอ็งลงไปบอกเขาว่า ข้ากำลัง

จะตามลงไปเดี๋ยวนี้” นายแดงลงไปแล้ว ท่านเจ้าของกุฏิจึงบอก
นารีผลสองตนนั้นว่า

“แล้วค่อยคิดกันว่าจะแก้ปัญหาวางไร หลวงพ่อขอลงไป
ข้างล่างก่อน”

“นิมนต์เถิดเจ้าคะ ฟรุ้งนี่ยังมาไม่ถึง หลวงพ่อลงไปแก้
ปัญหาเฉพาะหน้าก่อนเถิดเจ้าคะ เราสองตนจะลงไปนั่งข้างๆ
อาสนะ เพื่อหลวงพ่อดิตขัดจะได้ช่วย พวกนั้นจะซักไซ้ไล่เลียง
จนหลวงพ่อลำบากที่จะตอบ ถามเราได้นะเจ้าคะ”

“แล้วเขาจะได้ยินเราพูดหรือเปล่า”

“ไม่ได้ยินเจ้าคะ ได้ยินแต่หลวงพ่พูดเท่านั้น”

“งั้นเขาก็ว่าหลวงพ่อเพี้ยนนะซี”

“ช่างเขาเถิดเจ้าคะ ภูกว่าก็ยิ่งดีกว่าถูกผ่า ฟรุ้งนี่เราสอง
ตนถูกผ่าแน่ หลวงพ่อให้เขาผ่าแค่ร่างเดียวนะเจ้าคะ”

“หลวงพ่จะพยายามพูดไม่ให้เขาผ่า แต่ถ้าจะผ่าจริงๆ ก็จะ
อนุญาตให้ผ่าได้ร่างเดียว ตกลงใหม่”

“เจ้าคะ นิมนต์หลวงพ่เถิดเจ้าคะ เราทั้งสองจะตามลงไป
ด้วย”

ลูกชายนายธนาคารและพรรคพวกรอดุนารีผลอย่างใจจด
ใจจ่อ ครั้นเห็นสมภารวัดป่ามะม่วงเดินมานั่งยังอาสนะ ในมือถือ
พานมาใบหนึ่ง ก็พากันถาม

“ไหนครับหลวงพ่ นารีผลอยู่ที่ไหน”

“ในพานนี้ไง เข้ามาดูใกล้ๆ ซี” ลูกชายนายธนาคารขยับ
เข้าไปใกล้ แล้วมองลงไปในพาน เห็นสิ่งที่อยู่ในนั้นก็ทำหน้าผิตหวัง

“ทำไมน่าเกลียดจังครับ ไม่เห็นสวยเหมือนที่หลวงพ่เล่า
ให้ฟัง” ลูกชายนายธนาคารพูด

“นั่นสิครับ เมื่อคืนพอเพื่อนโทรศัพท์ไปบอก ผมอดสำหรัโทรศัพท์ไปถามเพื่อนที่เป็นอาจารย์สอนวรรณคดีไทยว่า นารีผลเป็นอย่างไร เขาก็บอกว่า เป็นต้นไม้ที่อยู่ในป่าหิมพานต์ ออกดอกออกผลเป็นสาวสวยโสกา แต่นี่ทำไมถึงน่าเกลียดอย่างนี้”

“อย่าไปว่าเขา เขารู้นะ จริงๆ เขาไม่ได้ที่น่าเกลียด เขาสวยอย่างที่เพื่อนโยมบอกนั่นแหละ จริงไหมจ๊ะ” ท่านพูดกับสิ่งที่อยู่ในพาน หากตาชำเลืองไปที่สาวสวยสองนางที่นั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่หน้าอาสนะ หนึ่งในสองพูดว่า

“หลวงพ่อย่าไปเสียเวลาเถียงกับเขาเลยเจ้าคะ”

“หลวงพ่อพูดราวกับว่าเขารับรู้ได้”

“ได้ซิโยม อาตมาถึงไม่ยอมให้โยมว่าเขา”

“ผมจะไม่ว่าเลยถ้าเขาสวยอย่างที่ผมคิด ไม่ใช่ที่น่าเกลียดอย่างนี้” ท่านพระครูจึงพูดกับสิ่งที่อยู่ในพานอีกว่า

“เขาอยากเห็นตอนสวย ให้เขาเห็นหน่อยได้ไหม”

“ไม่ได้เจ้าคะ ผู้ที่จะเห็นเราจะต้องเป็นผู้ที่อบรมด้วยศีลสมาธิ ปัญญา เช่นหลวงพ่เท่านั้น มิฉะนั้นเขาก็จะยับยั้งชั่งใจไม่ได้ ดูอย่างพวกฤาษีชีไพร อบรมศีลและสมาธิมาตั้งเป็นร้อยเป็นพันปี พอเห็นพวกเรายังพากันตบะแตกเป็นแถวๆ อีกประการหนึ่งถ้าเราปรากฏกายให้เห็น พวกเขาก็จะมองหลวงพ่ในแง่ร้าย และพากันเอาไปนินทาไม่รู้จบเลยเจ้าคะ”

“เขาไม่ต้องการให้โยมเห็น อาตมาก็ไม่รู้จะทำยังไง”

“งั้นหลวงพ่ช่วยเล่าให้พวกเราฟังได้ไหมครับว่า ทาริกาเฒ่าสองตัวนี้หลวงพ่ได้มาอย่างไร ไซ้มักกะลีผลที่อยู่ในป่าหิมพานต์จริงไหม” ท่านพระครูจึงเล่าถึงที่มาของนารีผล ขณะที่ท่านเล่า ญาติโยมก็ทยอยกันเข้ามาเรื่อยๆ เมื่อท่านเล่าจบ ลูกชาย

นายธนาคารจึงถามขึ้นว่า “ทำไมตอนหลวงพ่อกำลังจะไปเห็นที่ถ้าประเทศศรีลังกา กับตอนนี้ถึงไม่เหมือนกันล่ะครับ ผมหมายถึงว่าทำไมขนาดจึงเล็กลงเหลือชนิดเดียว ทั้งที่ตอนเห็นในถ้าขนาดใหญ่กว่านี้หลายสิบเท่า”

“เพราะนารีผลไม่มีกระดูก เมื่อเวลาผ่านไปก็จะค่อยๆ ย่อส่วนลงแล้วก็ดูแก่ชราเหมือนคนที่อายุมากขึ้นๆ ก็ต้องแก่เฒ่าร่วงโรยไป แต่เพราะคนมีกระดูก รูปร่างจึงไม่เปลี่ยนแปลงมาก ส่วนนารีผลไม่มีกระดูก จึงยุบลงๆ เรื่อยๆ ตอนอาตมาได้มาใหม่ๆ ขนาดใหญ่กว่านี้สัก ๕ เท่าเห็นจะได้”

“แล้วจะยุบลงอีกไหมครับ”

“จะยุบลงอีกไหม” ท่านถามนารีผลในพาน ทว่านารีผลนอกพานกลับเป็นผู้ตอบ “ไม่ยุบแล้วเจ้าคะ นี่ขนาดเล็กที่สุดแล้วต่อไปก็จะหุ้ร่อนหายไปเหมือนไม้ฝุ่ๆ ขึ้นหนึ่ง สัปดาห์ทั้งหลายเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เรื่องนี้หลวงพ่อบอกดีกว่าเราสองตนนะเจ้าคะ”

“เขาบอกว่าไม่ยุบแล้ว ต่อไปก็จะหุ้ร่อนไปตามกาลเวลา”

“แหม เหมือนคนเลยนะ ไหนลองหักดูหน่อยว่าจะเหมือนเนื้อคนหรือเนื้อไม้กันแน่” โยมผู้หญิงที่มากับลูกชายนายธนาคารพูด พลองเอื้อมมือมาหักส่วนที่เป็นนิ้วของนารีผล

“อย่าหัก อย่า!” นารีผลสองตนร้องขึ้นพร้อมกัน ทว่ามีแต่ท่านพระครูเท่านั้นที่ได้ยิน

“หลวงพ่อกับทำไมเขาทำเราอย่างนี้ มาหักนิ้วเราทำไม” เจ้าของร่างที่ถูกหักนิ้วโอดครวญ ท่านพระครูจึงตำหนิโยมผู้หญิงว่า

“โยม ทำไมทำอย่างนั้นล่ะ เจ้าของเขาไม่พอใจแล้วนะ”

“ใครคะ เจ้าของทีไหน” หล่อนถาม ไม่รู้สึกสักนิดว่าได้ล่วง

ละเมิดสิทธิของผู้อื่น

“ก็อาตมายังไงล่ะ อาตมาเก็บไว้ตั้งหลายปี ไม่เคยไปแตะต้องอะไรเขา แต่โยมมาเห็นเดี๋ยวเดียวหักนิ้วเขาเสียแล้ว ไม่น่าเลย”

“แหม หลวงพ่อ กะอีแค่เศษนิดเดียวทำหวงไปได้ เป็นพระเป็นเจ้าน่าจะรู้จักปล่อยวางเสียบ้าง” หล่อนถือโอกาสสอนพระ

“หลวงพ่ोज้าคะ มนุษย์คนนี่ไม่น่ารักเลย เขาไม่มีมรรยาททำร้ายเรายังไม่พอ ยังกล่าววาจาจ้วงจาบหลวงพ่อกี้อีก เขาบาปมาก เราสงสารเขาจึงเลย” นารีผลตนหนึ่งพูด

“นั่นซิ หลวงพ่อต้องขอโทษด้วยนะที่ไม่สามารถปกป้องเราสองตนไว้ได้” โยมผู้หญิงนี้ที่ท่านขอโทษตน จึงพูดว่า

“ไม่ต้องขอโทษหรอกคะ ต่อไปจะพูดจะจาอะไรก็คิดให้ดีเสียก่อน ไม่เช่นนั้นญาติโยมเขาจะตำหนิเอาได้”

“หลวงพ่ोज้าคะ ช่วยพาเราขึ้นข้างบนเถิดจ้าคะ ขึ้นอยู่นานจะทำให้มนุษย์ผู้หญิงคนนี้บาปมากขึ้น อีกอย่าง เรายังเหม็นสาบกลิ่นมนุษย์เต็มที พวกเขาไม่อบรมตนด้วยศีล สมาธิ ปัญญา กลิ่นตัวจึงเหม็นสาบเหม็นสาบ” ท่านพระครูจึงพูดกับญาติโยมว่า

“อาตมาขอเอาไปเก็บข้างบนก่อนนะ เขาอยากพักผ่อนกันแล้ว” ท่านหยิบพานบรรจุ นารีผลแล้วลุกจากอาสนะ เพื่อนำ นารีผลไปเก็บโดยไม่ฟังคำทัดทานของญาติโยมที่จะขอดูต่อ จากนั้นจึงลงมานั่งยังอาสนะอีกครั้ง

“หอมจังเลยคะท่าน หอมกว่าไม้จันทร์เสียอีก นึกว่าจะเหม็นเน่าเหมือนซากศพ” โยมผู้หญิงที่หักนิ้ว นารีผลพูดพลางสุดตมขิ้นไม้เล็กๆ ที่หักมาจากร่างทาริกาเฒ่า ท่านพระครูมิได้พูดว่าอะไร หากบอกญาติโยมว่า “เชิญไปทานอาหารที่โรงครัวนะ แม่ครัวเขาเตรียมไว้แล้ว” บรรดาผู้มาชม นารีผลเพียงจะรู้สึกหิว จึง

พากันกราบท่านแล้วจึงลุกออกไปยังโรงครัว

ฝ่ายญาติโยมที่มาเพื่อให้ท่านช่วยแก้ปัญหาอย่างไม่ยอมลุก เพราะกลัวจะ ‘เสียคิว’ จึงเริ่มด้วยการ ‘ร้องทุกข์’

“หลวงพ่อกะ หนูอยากตายค่ะ” สตรีวัยสี่สิบเศษกราบเรียน ด้วยใบหน้าเปื้อนน้ำตา

“ทำไมถึงอยากตายล่ะ ใครๆ เขาก็อยากอยู่กันทั้งนั้น”

“เพราะชีวิตหนูไม่มีอะไรอีกแล้ว หมดแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง”

“หมดก็สร้างขึ้นมาใหม่ อย่าท้อถอย อย่าท้อแท้ ต้องสู้ นะโยมนะ”

“หนูไม่มีแก็งใจสู้แล้วค่ะ รู้สึกหมดอาลัยตายอยากในชีวิต สามมืออยู่กับมายี่สิบกว่าปี เพิ่งรู้ว่าแอบไปมีเมียห้อยเป็นนักร้อง เอาเงินเอาทองไปทุ่มเทให้นักร้องคนนั้น ช่วยส่งเสียลูกมันจนจบปริญญา ลูกตัวเองไม่ดูแล ไม่เอาใจใส่ ปล่อยให้อดๆ อยากๆ เงินเดือนออกมาก็ขนเอาไปขนนังนั้นหมด แล้วแบบนี้หลวงพ่อกะจะให้หนูอยู่ไปเพื่ออะไรคะ” หล่อนร้องให้พุ่มพวย ไม่อึ้งไม่อายใคร ทั้งนั้น ท่านพระครูกำลังคิดหาคำพูดปลอบใจหล่อน หากยังหาไม่เจอ หล่อนก็พูดอีกว่า “มันเที่ยวไปกู้หนี้ยืมสินเขามาเป็นแสน เปิดร้านอาหารให้มันนั่นแล้วก็ไปช่วยมันขาย ไม่รู้จะหลงไหลไสซอนกันไปถึงไหน หนูกะจะเอาระเบิดไปปาส์ร้านมันก่อนแล้วจึงฆ่าตัวตายทีหลัง” คำพูดของหล่อนทำให้ท่านพระครูหาคำพูดเจอพอดี ทว่าไม่ใช่คำพูดปลอบใจ แต่เป็นคำพูดที่จะทำให้หล่อนรู้สึกสะใจ

“เอาเลยโยม อยากทำอะไรก็ทำ เอาให้สะใจเลยนะ เสรีจ แล้วก็ฆ่าตัวตายหนีอาญาแผ่นดิน เพราะถ้าไม่ฆ่าตัวตายรับรองโยมติดคุกแน่นอน” คนมีทุกข์รู้สึกผิดคาด คิดว่าท่านจะห้าม แต่ท่านกลับบยส่ง จึงถามเสียงอ่อยว่า

“ถ้าหนูตายแล้วใครจะอยู่กับลูกหนูล่ะคะ”

“ก็ถ้าโยมติดคุกแล้วใครจะอยู่กับลูกโยมล่ะ ตอบข้อนี้มาก่อน ถ้าตอบได้ข้อแรกก็ตอบได้”

“หนูตอบไม่ได้ค่ะ ตอบไม่ได้ทั้งข้อนี้และข้อแรก” คนมีทุกข์ รู้สึกจนปัญญา

“งั้นก็กลับไปคิดสักสองสามวัน ได้คำตอบแล้วค่อยมาบอก อาตมา”

“ไม่กลับค่ะ กลับไม่ได้ ประเดี๋ยวเห็นหน้ามันหนูเกรงจะอดใจไม่ไหว ไม่อยากเป็นฆาตกรค่ะ หลวงพ่อ”

“งั้นก็บวชชื้อเสียที่วัดนี้ก็แล้วกัน” สมภารวัดป่ามะม่วง พยายามหาทางออกให้

“บวชไม่ได้ค่ะ ชี้นบวชพวกมันก็สบายแฮ สมบัติพิสดานของหนูมีตั้งมากมาย เกิดมันยังย้ายถ่ายเทไปให้หนังนักร้องแก่ๆ นั้น หลวงพ่อจะว่ายังไง”

“อาตมาคงไม่ว่ายังไง แต่จะอนุโมทนาให้เขามีความสุขด้วยกัน จริงๆ นะ ถ้าอาตมาเป็นโยมจะยกให้เขาไปเลย ต้องเอาอย่างพระเวสสันดรชี่ ท่านยังยกพระนางมัทรีให้กับพราหมณ์ที่มาขอโยมก็ยกสามีให้หนังร้องนั้นไป จะได้สร้างบารมียังงี้ละ ยกให้ไปเลย ทั้งลูกทั้งสามี แล้วมาบวชชื้ออยู่วัด ตกลงนะ”

“ไม่ตกลงค่ะ หนูยังใจไม่ถึงเหมือนพระเวสสันดร หลวงพ่อช่วยหนูหน่อยเถอะค่ะ ช่วยให้การที่แข่งให้มันเลิกกัน”

“อาตมาไม่มีคาถาแข่งใคร มีแต่คาถาแผ่เมตตาให้เขาอยู่ดีมีความสุข นี่อาตมาพูดจริงๆ นะ ไม่ใช่เรื่องไร้สาระ โยมทำใจเสียเถอะผู้ชายก็เป็นอย่างนี้ทั้งนั้นแหละ ปลงเสียให้ตก จะได้ไม่ทุกข์”

“มันปลงยากค่ะหลวงพ่อ ให้ซามันยังง่ายเสียกว่า”

“ฉันก็ไปฆ่าเตี้ยวันนี้เลย มีปืนหรือเปล่า ถ้าไม่มีเอาตมาจะให้
ปืนเอ็ม. ๑๖ นะ มีลูกกระสุน ๑๐ ลูก เอาตมาให้ไปหลายคนแล้ว
ใช้ได้ผลชะงัดมาก คนถูกยิงตายสนิทเลย จะเอาไหม”

“หนูยิงปืนไม่เป็นค่ะ” คนมีทูกซ์ปฏิเสธอย่างนินมวลด

“ไม่เป็นไม่เป็นไร เตี้ยเอาตมาจะสอนให้ ไม่ยากหรอก”

“หลวงพ่อก็ก้าวอาบัตินหรือคะเพราะเป็นพระ”

“ไม่กลัวหรอก เอาตมาไม่ได้ทำผิดพระวินัย”

“ไม่ผิดยังงี้ละครับ ก็หลวงพ่อสอนให้ใช้ปืนเอ็ม.๑๖ ยิง
คนตาย ผมว่าแบบนี้หลวงพ่อดองอาบัตินปราชิกเลยแหละครับ”
บุรุษผู้รอคิวรู้สึกอดรอนทนไม่ได้ ท่านพระครูจึงอธิบายว่า

“ญาติโยมทั้งหลายโปรดฟังทางนี้ การฆ่าที่ไม่ผิดพระวินัย
คือการยิงด้วยปืนเอ็ม.๑๖ ที่มีกระสุน ๑๐ นัด นี่ปืนแบบนี้” ท่าน
ประนมมือทั้งสองแล้วอธิบายต่อ “ให้ยังงี้ละ พระพุทธองค์ทรง
สอนให้อ่อนน้อมถ่อมตน ปากหวาน ตัวอ่อน มือเป็นหงอน”

“มือเป็นหงอนเป็นอย่างไรคะ” คนมีทูกซ์ถาม

“ก็ให้ยังงี้ละ ใหว้ไปเลย การใหว้ชนะใจคนมากมาย
หลายล้าน ทำให้คนเขาเมตตาเรา ดีกว่าไปทำเสน่ห์เมตตามหานิยม
อะไรนั่นเสียอีก”

“การทำเสน่ห์มีจริงหรือคะหลวงพ่อก” หล่อนคิดจะไปทำเสน่ห์
เพื่อตั้งสามีกลับ

“มีจริง แต่เอาตมาไม่แนะนำให้ทำ มันเป็นบาป จะไปเอา
บาปมาเข้าตัวทำไม” ท่านพระครูรู้ความคิดหล่อน จึงรีบห้าม

“แต่ถ้าทำแล้วได้ผล หนูก็จะยอมบาปค่ะ”

“โยมอย่าพูดอย่างนั้น เรื่องอะไรจะไปยอมบาปเพราะคนอื่น
เอาตมาจะบอกอะไรให้อย่างหนึ่งนะ คนที่รักคนอื่นมากกว่าตัวเองนะ

เลวที่สุด” ท่านลงทุนเทศน์แรงๆ เพื่อเรียกสติหล่อนให้กลับคืนมา สตรีผู้นี้กำลังขาดสติเพราะความทุกข์ที่สามีนอกใจ ถูกท่านเทศน์แรงๆ คนมีทุกข์ก็ร้องไห้กระซิกๆ ท่านพระครูจึงเทศน์ต่อด้วยเสียงที่อ่อนลง

“อาตมาเข้าใจในความทุกข์ของโยม แต่ก็อยากให้โยมมีสติ ถ้าขาดสติจะแก้ปัญหาวีชีวิตไม่ได้ จำไว้ อย่ารักคนอื่นมากกว่าตัวเอง อย่ายอมบาปเพราะคนอื่น มันไม่คุ้มกันเลย ทำตามทีอาตมาสอนนะ อย่าไปผูกเวรกับใคร ‘เขาโกรธมา เราอย่าโกรธตอบไป เขา ร้ายมาให้เอาดีเข้าแก้ไข คนตระหนี่ให้ของที่ต้องใจ คนพูดเหลวไหล เอาความจริงใจเข้าไปสนทนา’ นี่อาตมาไม่ได้คิดขึ้นเองนะ แต่เป็น คำสอนของพระพุทธเจ้า พระพุทธองค์ตรัสสอนว่า

อกุโธเรน ชินเ โภธํ อสาธุ สาธุนา ชินเ
ชินเ กทริยํ ทาเนน สจเจนาลิกวาทินนุติ

พึงชนะความโกรธด้วยความไม่โกรธ พึงชนะคนไม่ดีด้วย

ความดี พึงชนะคนตระหนี่ด้วยการให้ พึงชนะคนพูดเหลวไหล ด้วยการพูดความจริง

โยมต้องทำให้ได้นะ พระพุทธองค์ทรงสอนไว้ลึกซึ้งมาก”

“มีคนทำได้หรือคะ หนูว่าไม่น่าจะมีคนทำได้” หล่อนรู้สึก

กลางแคลง

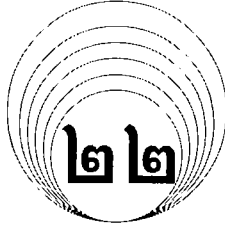
“มีชิโยม คนที่ทำได้ตามนี้คนแรกก็คือนางอุตตราผู้เป็น พุทธสาวิกา นางอุกนางสิริมาเอาน้ำมันเดือดๆ มารดเพราะความ หึงหวง แต่นางอุตตราไม่โกรธ และแผ่เมตตาให้อานิสงส์ของเมตตา ทำให้น้ำมันร้อนๆ เย็นลง ไม่ทำอันตรายให้กับนางอุตตราเลย การ ทำความดีต้องฝืนใจนะ โยมต้องฝืนใจให้ได้ อย่าเอาความทุกข์ความ หึงหวงมาเป็นเหตุก่อเวรกับคนอื่น มันจะเป็นบาปติดตามเราไปใน

ภพหน้า เชื้ออาตมาเถอะ”

“หลวงพ่อก็ไม่ใช่หนูก็พูดได้ ลองมาเป็นหนูมั่งแล้วจะรู้ว่ามัน
แค้นแค้นทรวงเพียงไร หนูถูกสามีและนังนั้นทำร้ายจิตใจ แทนที่
หลวงพ่อก็จะตำหนิติเตียนมัน กลับมาสอนหนูให้ปลง หนูปลงไม่ได้
หรือคะ” คนมีทุกข์ยังคงคือดั่งชิงชัง

“โยมอย่าเข้าใจผิด ที่อาตมาสอนโยม เพราะเห็นว่าโยมยัง
อยู่ในข่ายที่จะสอนได้ แต่สองคนนั้นเขาเตลิดไปไกลจนกูไม่กลับแล้ว
ที่อาตมาไม่ตำหนิติเตียนสามีโยมและผู้หญิงคนนั้นก็เพราะไม่
อยากซ้ำเติมเขา คนที่ผิดศีล ไม่ว่าจะข้อไหนยอมมีที่ไปคืออนรก เขา
สองคนต้องตกนรกอยู่แล้ว อาตมาช่วยเขาไม่ได้ แต่สำหรับโยม
อาตมาเห็นว่ายังพอช่วยได้ จึงได้แนะนำสั่งสอน ถ้าโยมไม่ปลงเสีย
ให้ตก อาจจะทำดีสร้างแหเขาไปด้วยก็ได้ ก็แล้วแต่โยมเถอะ อาตมา
ช่วยได้เท่านี้แหละ” ได้ยินว่าสามีกับนังนักร้องจะต้องตกนรก
คนมีทุกข์ก็รู้สึกวาทุข์คลาย ความเคียดแค้นชิงชังที่มีต่อคนทั้งสอง
ดูเหือดหาย มีความสมเพชและสังเวชใจเข้ามาแทนที่

กฎผ่าตัด

ปลายวันอาทิตย์ ลูกชายนายธนาคารก็นำเพื่อนสองคน ซึ่งเป็นตัลยแพทย์อยู่ที่โรงพยาบาลศิริราชมาขอผ่าตัดนารีผล ท่านพระครูไม่ต้องการให้เขาทำเช่นนั้น เพราะท่าน ‘เห็น’ โดยมิต้องผ่าออกมาดู จึงพูดบายเบี่ยงว่า “อย่าผ่าเลยคุณหมอ อาตมา รับรองได้ว่า เรามีทุกอย่างเหมือนกับมนุษย์ ผิดกันอยู่อย่างเดียว คือ เรื่องกลืน ถ้าคุณหมอฟ่ามนุษย์ จะมีกลืนคาวเลือด แต่นารีผล จะไม่มีกลืนคาว มีแต่กลืนหอมอบอวลเพราะเขาเป็นผลไม้กายสิทธิ์ ที่พระอินทร์เนรมิตขึ้นเมื่อสามหมื่นกว่าปีมาแล้ว” ท่านพยายาม อธิบายแม้ ‘รู้’ ว่า คนฟังมิได้เชื่อทั้งหมดในสิ่งที่ท่านเล่า ทั้งนี้ ทั้งนี้เพราะพวกเขา มิได้มีประสบการณ์ตรงเหมือนเช่นท่าน

“ยิ่งหลวงพ่พูดอย่างนี้ พวกผมก็ยิ่งอยากผ่าออกดู จะได้ พิสูจน์กันให้เห็นจะจะไปเลย” หมอหนุ่มพูด

“แล้วอาตมาจะพูดอย่างไรจึงจะทำให้คุณหมอไม่อยากผ่า ละ” ท่านถามความเห็นจาก ‘หมอตัลย’ ทั้งสอง

“หลวงพ่จะพูดอย่างไร พวกผมก็จะขอผ่าครับ ขอ หลวงพ่ได้โปรดอนุญาตให้เราสองคนได้พิสูจน์ตามหลักวิชาที่ เรียนมาด้วยเถิดครับ”

“วิชาที่คุณหมอเรียนมามีการผ่านาริผลด้วยหรือ” คราวนี้ ท่านบ๊องด้วยคำถาม ‘ยวน’ นายแพทย์สองคนมองตากัน แล้วคนหนึ่งก็ตอบว่า “ไม่มีครับ” ท่านพระครูได้โอกาสจึงรุกอีกว่า

“ในเมื่อไม่มี แล้วคุณหมอจะผ่าไปทำไมกัน อย่างน้อยก็น่าจะเกรงใจพระอินทร์ท่านบ้าง” ท่านคิดว่าพูดอย่างนี้จะเป็นเหตุผลที่แยบยลจนคนเป็นหมอดต้องยอมท่าน หากก็ผิดคาดเมื่อนายแพทย์หนุ่มพูดว่า

“ถ้าหลวงพ่อบ้างเรื่องนั้นก็หายห่วงได้เลยครับ เพราะพระอินทร์องค์ที่เนรมิตต้นนาริผลไว้ ๑๖ ต้นนั้น ท่านไม่อยู่แล้ว ส่วนพระอินทร์องค์ปัจจุบัน ท่านคงไม่รู้เรื่องนี้หรอกครับ” ท่านพระครูหารู้ไม่ว่า สิ่งที่ท่านพูดกลับเป็นปัจจัยให้นายแพทย์หาทางออกพบ

“แล้วพระอินทร์องค์ที่เนรมิตต้นนาริผลท่านไปไหนเสียล่ะ หรือว่าท่านปลดเกษียณ” คราวนี้สมภารวัดป่ามะม่วงจงใจทดสอบความรู้คนเป็นหมอ นายแพทย์หนุ่มรูปหล่อจึงตอบว่า

“หลวงพ่อกับ พระพุทธรูปองค์วิเศษสอนไว้ชัดเจนมาก ว่าสรรพสิ่งในจักรวาลล้วนตกอยู่ภายใต้กฎธรรมชาติหรือกฎไตรลักษณ์ คือ อนิจจตา ทุกขตา และอนัตตตา พูดตามภาษาชาวบ้านว่า สิ่งทั้งหลายมันเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา พระอินทร์ท่านก็ตกอยู่ภายใต้กฎนี้เช่นกัน ท่านจึงมิได้อยู่คู่จักรวาลตลอดไป แม้จักรวาลเองก็ตกอยู่ภายใต้กฎสามอย่างนี้ มิได้มีอยู่ตลอดไปหรอกครับ” ท่านเจ้าของกุฏิรู้สึกทั้งในคำตอบของหมอหนุ่ม ท่านคิดว่าคนเป็นหมอมจะรู้เฉพาะเรื่องของหมอเท่านั้น ไม่นึกว่าจะรู้เรื่องธรรมะลึกซึ้งเช่น ศัลยแพทย์ผู้นี้ จึงทดสอบต่อไปว่า

“อาตมาเข้าใจที่คุณหมอพูด แต่อาตมาก็อยากรู้ว่า พระอินทร์

เจ้าชายภค และเจ้าชายกิมพิละ แล้วก็มีเจ้าชายโกถิลยวงศ์อีกองค์หนึ่ง คือ เจ้าชายเทวทัต นอกจากเจ้าชายทั้งหกพระองค์แล้ว ก็มีนายภูษา มาลาอีกหนึ่งคนชื่อ อุบาสี รวมเป็นบวชคราวนี้เจ็ดรูป เจ้าชายอนุรุทธะเมื่อบวชแล้วก็ได้เรียนกรรมฐานในสำนักของพระสารีบุตร ได้บรรลุอรหัตที่ป่าปาจิณวังสหายวัน ในแคว้นเจตี พระอนุรุทธเถระได้รับยกย่องจากพระพุทธเจ้าให้เป็นเอตทัคคะในทางทิพยจักขุ เรื่องราวของพระเถระรูปนี้น่าสนใจมากครับ ถ้าผมเล่าก็เกรงว่าจะใช้เวลามากเกินไป หลวงพ่อยินยอมให้ผมผ้านารีผลหรือยังครับ” เขาทวงถาม ท่านพระครูเห็นเขาพูดเข้าที่จึงตอบว่า

“อาตมาขอไปคุยกับเขาก่อน ถ้าเขายอม อาตมาก็ไม่ขัดข้อง แต่ถ้าเขาไม่ยอม อาตมาก็จกใจ” พูดพลางลุกจากอาสนะแล้วเดินขึ้นไปยังชั้นบนของกุฏิ พูดกับนารีผลในพานว่า

“หมอลงมาขอผ้าตัดแน่ะ จะให้เขาผ้าไหม” สาวโสภาสองนางซึ่งนั่งประนมมืออยู่นอกพานตอบพร้อมกันว่า

“ผ้าได้เจ้าคะ แต่อนุญาตให้ผ้าได้ร่างเดียว หลวงพ่อต้องอย่าให้เขาผ้าทั้งสองร่างนะเจ้าคะ”

“ทำไมยอมง่ายจริง เห็นเขาหล่อไซ้ไหมล่ะ” ท่านเ้าสาวโสภา

“ไม่ใช่เจ้าคะ แต่เรารู้ว่าถ้าไม่ยอม พวกเขามุกกรุกขึ้นมาบนนี้แน่ คนยุคนี้นี้เขามีแต่ความอยากรู้อยากเห็น แต่ไม่ยอมปฏิบัติเพื่อทำให้รู้ให้เห็นในสิ่งที่อยู่เหนือผัสสะของตัวเอง ในอนาคตคุณภาพของมนุษย์จะตกต่ำลงไปกว่านี้อีกเจ้าคะ พันปี ๒๐๐๐ ไปแล้ว โลกก็จะเกิดกลียุค”

“ปี ๒๐๐๐ ที่ว่านี่ เป็นแบบคริสต์หรือแบบพุทธล่ะ” ท่าน

พระครูรู้สึกสงสัย นานๆ ท่านจะรู้สึกเช่นนี้สักครั้ง

“ก็ต้อง ๒๐๐๐ แบบคริสต์เจ้าคะ ปี ๒๐๐๐ แบบพุทธล่วงเลยมาตั้งห้าร้อยกว่าปีแล้ว หลวงพ่อไม่น่าความจำสั้นเลย”

“ว่าไงนะ ความจำสั้นแปลว่าอะไร” คราวนี้ท่านไม่เพียงสงสัย หากไม่เข้าใจเอาเสียเลย นารีผลสองตนพากันหัวเราะชอบใจ แล้วตนหนึ่งก็อธิบายว่า “อิกยีสปีโลกมนุษย์จะนิยมใช้สำนวนนี้ พวกเราทันสมัยกว่าเลยใช้เสียก่อน คือเป็นสำนวนที่ใช้กับคนชั่วหลงขี้ลืมนะเจ้าคะ”

“อ้าว ทำไมมาว่าหลวงพ่อบาปกรรมนะ”

“พวกเราขอขมาโทษเจ้าคะ” สาวโสกาพากันคุกเข่าแล้วกราบขอขมาท่าน

“เออละ หลวงพ่อก็นำร่างไปให้เขาผ่าแล้วนะ จะลงไปด้วยกันไหม”

“ไม่เจ้าคะ เรา همینสามมนุษย์ อิกอย่างก็ไม่ต้องอยากเห็นร่างของเราถูกทำร้ายด้วยน้ำมือมนุษย์ นิมนต์หลวงพ่อก็ดูเจ้าคะ” ท่านพระครูจึงถือพานที่บรรจุ ‘ทาริกาเฒ่า’ ลงมาข้างล่าง ศัลยแพทย์สองนายพากันผ่าตัดอย่างชำนาญชำนาญกลางญาติโยมที่เฝ้าดูด้วยความพิศวงสงสัย

“ไอ้โฮ เหมือนอวัยวะของมนุษย์ทุกอย่างเลย แต่เล็กมาก ขอยืมแว่นขยายของหลวงพ่อดูหน่อยนะครับ” หมอหนุ่มพูด ท่านพระครูจึงหยิบแว่นขยายส่งให้เขา นายแพทย์หนุ่มส่องดูอวัยวะภายในของนารีผลโดยผ่านแว่นขยาย รู้สึกเหมือนได้เห็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลกที่ไม่เคยปรากฏว่ามีผู้ใดได้พบได้เห็นมาก่อน ซากทาริกาเฒ่าที่ถูกผ่าออกโดยกรีดตั้งแต่ช่วงลำคองลงมาถึงช่องท้องนั้น เผยให้เห็นหัวใจเล็กๆ ตับ ไต ไส้ พุง ซึ่งเหมือนของมนุษย์ทุกอย่าง เพียงแต่

มีกลิ่นหอมตรลบอบอวลเหมือนที่ท่านพระครูพูดไว้ไม่ผิด

“แปลกประหลาดมหัศจรรย์ที่สุดเลยครับหลวงพ่อ นี่ผมไม่ได้ฝันไปนะครับ” ศัลยแพทย์หนุ่มพูดอย่างตื่นเต้น

“ลองผ่าอีกตัวดีไหม ดูซิว่าจะเหมือนกันหรือเปล่า” หมออีกคนเสนอ ท่านพระครูรีบห้ามว่า

“ไม่ได้นะคุณหมอ สัญญากันแล้วว่า จะผ่าร่างเดียว”

“แต่ถ้าได้สองร่างก็ดีเหมือนกันนะครับหลวงพ่อ จะได้ว่าเหมือนหรือแตกต่างกัน”

“แต่เอาตามาไม่อนุญาต ถ้าคุณหมอผ่า รับรองต้องผิดใจกัน” เห็นท่าทางท่านเอาจริง คนเป็นหมอก็เลยไม่กล้าเข้าชี้

“พรุ่งนี้ผมจะพานักศึกษาแพทย์มาดู อยากให้พวกเขาได้มาเห็นเป็นขวัญตา ไม่น่าเชื่อว่าในโลกนี้จะมีอะไรแปลกประหลาดลึกลับซ่อนเร้นอยู่ นี่ถ้าผมไม่ได้มาเห็นกับตา เป็นไม่เชื่อเด็ดขาด”

“แล้วถ้ามาเห็นกับยาย คุณหมอจะเชื่อไหม” เห็นเขาไม่ผ่าอีกร่างหนึ่ง ท่านพระครูก็อารมณ์ดีขึ้น จึงพูด ‘ยวน’ คนเป็นหมอ
“ยายผมไปรับจ้างทำงานได้ดินหลายปีแล้วครับ” หมอหนุ่ม ‘ยวน’ ตอบ

“รับจ้างทำงานอะไรหรือ แล้วทำไมต้องไปทำไต่ดินด้วยล่ะ” สมภารวัดป่ามะม่วงไม่เข้าใจสำนวนยวนของคนต่างวัย จึงถามด้วยคำถามซื่อๆ

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับว่ายายไปทำงานอะไร แล้วก็ไต่ดำจ้างมากน้อยแค่ไหน เพราะตั้งแต่ยายไปก็ไม่เคยกลับมาบอกลูกหลานอีกเลย” คำบอกเล่าของหมอหนุ่มทำให้ท่านพระครูรู้ว่าถูกผู้ครองเรือนอายุครราวลูกของพี่สาวล้อเลียนเข้าให้แล้ว จึงต้องแก้ลำหมอหนุ่มว่า

“แล้วคุณหมอมไม่ได้ไปแจ้งความหรือ คนหายทั้งคนทำไมถึงไม่ไปแจ้งความ”

“แจ้งเรียบร้อยแล้วครับ แม่ให้ผมไปแจ้งที่อำเภอ ทางอำเภอเขาก็ให้ ‘มรณบัตร’ มาใบหนึ่งครับ” หมอหนุ่มยังคงล้อเลียน

พระภิกษุรูปหนึ่งเดินเข้ามานั่งอยู่ปลายแถว ท่านพระครูมองไปเห็นพอดี จึงทักทาย

“อ้าว ท่านพระครูมายังไง มีธุระอะไรหรือเปล่า ไม่ได้เจอกันเสียนาน สบายดีหรือ แล้วนี่จะค้างหรือว่าจะกลับเลย” ท่านถามรวดเดียวสี่ข้อ ภิกษุอาคันตุกะยังมีทันได้ตอบ ท่านก็พูดอีกว่า

“เข้ามานั่งใกล้ๆ หน่อย ญาติโยมช่วยหลักทางให้แขกของอาตมาด้วย” พระครูเอื่อนจึงต้องลุกขึ้นมา นั่งข้างหน้า ครั้นเห็นสิ่งที่อยู่ในพาน ก็ถามขึ้น

“อะไรครับหลวงพี่ เอ๊ะ กลิ่นอะไรหอมจัง คงไม่ใช่ไอตัวที่อยู่ในพานนี้หรอกนะครับ” ผู้มาใหม่รู้สึกแปลกใจ

“กลิ่นนารีผลนี่แหละจะหลวงพ่อ นี่หมอเขาเพิ่งผ่าดูข้างใน” บ้าคนทีหมอหนุ่มแอบชมว่าน่ารักบอกพระครูเอื่อน

“นารีผลในเรื่องพระเวสสันดรนะหรือ ทำไมตัวเล็กนัก แล้วก็ไม่เห็นสวยเหมือนที่พรรณนาไว้ในเรื่องเลย สงสัยจะเป็นของปลอมละมังหลวงพี่” ภิกษุอาคันตุกะออกความเห็น ท่านพระครูคร้านที่จะอธิบาย จึงถามอีกว่า

“ท่านยังไม่ได้ตอบคำถามผมเลย”

“ก็หลวงพี่เล่นถามทีเดียวตั้งหลายข้อ ผมก็เลยตั้งรับไม่ทัน” พระครูเอื่อนตอบ

“ทำไมถึงไม่ทันละ” สมภารวัดป่ามะม่วงคิดว่าเกี่ยวกับพระด้วยกันก็ยิ่งตึกว่าเกี่ยวกับคฤหัสถ์โดยเฉพาะหมอหนุ่มที่นั่งเบื้องหน้า

ท่าน

“ผมไม่ทราบว่าจะตอบข้อไหนก่อนดีนะซีครับ แล้วอีกอย่างผมก็จำคำถามไม่ได้แล้ว หลวงพี่ถามทีละข้อซีครับ”

“แสดงว่าความจำสั้น” ท่านใช้สำนวนของนารีผล

“อะไรนะครับ ความจำสั้นคืออะไร” คราวนี้หมอหนุ่มรู้สึกทิ้งในถ้อยคำสำนวนของบรรพชิต

“คุณหมอไม่ทราบหรือหรือ นี่เป็นสำนวนที่คนเขาจะนิยมใช้กันในอนาคต อีกยี่สิบปีคนจะนิยมใช้สำนวนนี้ ถ้าคุณหมอไม่เชื่อที่อาตมาพูดก็ไปจดไว้ได้ ถ้าไม่จริงอาตมายอมให้ปรับ” ได้แก่ถ้าคนเป็นหมอพอดมปากหอมคอแล้ว จึงถามพระครูเอื้อนว่า

“ท่านมีธุระอะไรกับผมหรือเปล่า หรือว่าจะมาเยี่ยมเยียนกันธรรมดาๆ”

“มีครับหลวงพี่ ผมจะมาขอคำปรึกษาจากหลวงพี่ว่า ผมจะแก้ปัญหานี้อย่างไร มันหนักอกหนักใจผมมาหลายวันแล้ว”

“ปัญหาอะไรล่ะ เป็นความลับหรือเปล่านั้นจะได้ขึ้นไปคุยกันข้างบน”

“คงไม่ลับหรือครับ ผมอยากคุยข้างล่าง แล้วก็อยากให้ญาติโยมเขาได้ฟังด้วย จะได้ไม่ทำอย่างโยมที่ทำกับผม”

“โยมเขาทำอะไรกับท่านล่ะ แล้วโยมผู้หญิงหรือผู้ชาย”

“ผู้ชายครับ แต่ก็มีโยมผู้หญิงเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย และทำให้ผมปวดหัวมากจนต้องมาขอคำแนะนำจากหลวงพี่ว่า ผมจะแก้ปัญหานี้อย่างไร”

“คงไม่ใช่เรื่องชู้สาวนะจ๊ะหลวงพ่อ ลองได้มีผู้หญิงเข้ามาเกี่ยวมักหนีไม่พ้นเรื่องชู้สาว” โยมผู้หญิงที่พ้นหลอพูดขึ้น หมอหนุ่มนึกชม ‘คุณป้า’ ที่ถามในเรื่องที่เขาเองก็อยากถาม

“ไม่ใช่เรื่องชู้สาวหรือโหมม แต่มันหนักกว่าเรื่องชู้สาวอีกนะ”

“ถ้าอย่างนั้นท่านก็เล่าได้แล้ว ผมอยากรู้ คิดว่าญาติโยมก็คงอยากรู้เช่นกัน ใช่ไหมโยม” ท่านถามโยมผู้ชายที่นั่งถัดจากโยมผู้หญิงพันหลอ

“ครับหลวงพ่อกับผมว่าเรื่องชู้สาวเป็นเรื่องร้ายแรงที่สุดสำหรับพระ ไม่น่าจะมีเรื่องที่ร้ายแรงกว่านี้” โยมผู้ชายตอบ

“มีชีโยม อาตมากำลังจะเล่าให้ฟังอยู่นี่ไง คือเรื่องมันเป็นแบบนี้ครับหลวงพี่” ท่านหันไปพูดกับท่านพระครู แล้วจึงเล่าว่า “เมื่อวันโกนที่ผ่านมา มีโยมผู้ชายคนหนึ่งเขาขับรถมาหาผมที่วัด ทำทางเป็นคนมีเงิน เพราะขับรถเบนซ์มากับผู้หญิงสองคน เขาแต่งตัวดีเชียวละครับหลวงพี่ ผูกเนคไทใส่แหวนเพชรเม็ดเบ้อเร่อ ไม่นึกเลยว่าจะทำกับผมได้ลงคอ”

“เขาทำอะไรท่านหรือครับ” โยมผู้ชายอยากรู้เร็ว ๆ

“เดี๋ยวก่อน ใจเย็น ๆ ฟังอาตมาเล่าให้จบก่อน” พระครูเอื้อนบอกเขา แล้วจึงเล่าต่อว่า

“เขาก็แนะนำตัวกับอาตมาว่า เขามาจากกรุงเทพฯ จะมาหาวัดที่จะสร้างศาลาฉลองอายุครบเจ็ดรอบให้แม่เขา แล้วเขาก็แนะนำกับอาตมาว่า ผู้หญิงสองคนที่มาด้วย คนหนึ่งเป็นภรรยา ส่วนคนแกเป็นแม่เขา พอดีอาตมาก็เห็นว่าศาลาการเปรียญมันเก่ามาก อายุร่วมร้อยปีแล้ว อยากรู้ได้หลังใหม่ที่สร้างด้วยปูนเหมือนที่วัดอื่นเขาสร้างกัน ถ้าจะสร้างด้วยไม้เหมือนของเดิมก็คงลำบาก เพราะเดี๋ยวนี้ไม้หายาก เนื่องจากคนสมัยนี้เขาขยันตัดไม้ทำลายป่ากันเหลือเกิน”

“แล้วเขาตกปากรับคำว่าจะสร้างให้หลวงพ่อกับโยมคะ”

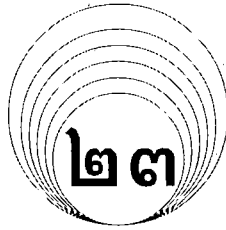
พยาบาลสาวที่มากับหมอนุ่มถามขึ้น เพราะนั่งฟังมานานแล้ว

“ตกลงซิโยม เขาบอกว่าจะสร้างศาลาราคาห้าล้านให้ แต่
อยากจะทำสักสองหลัง จึงถามอาตมาว่า รู้จักวัดแถวใกล้เคียง
กันบ้างไหม อาตมาเลยบอกให้เขาไปอีกรวัดหนึ่งซึ่งห่างจากวัดอาตมา
ไปสิบกิโลเมตร สมภารเป็นเพื่อนกับอาตมา เขาก็ดีใจว่าจะได้สร้าง
ศาลาที่ละสองหลัง ก็ถามทางอาตมาว่าวัดนั้นไปยังไง อาตมาก็บอก
ทางให้ เขาก็บอกแม่แก่แล้วนั่งรถไปจะกระเทือน ขอฝากแม่ไว้ที่
กุฎีก่อน เสร็จธุระแล้วจะมารับ อาตมาก็บอกไม่เป็นไร ฝากไว้ได้
เขาก็ไปขึ้นรถกับภรรยา ทิ้งแม่ไว้กับอาตมา อาตมาก็ให้ลูกศิษย์เอา
หมอนมาให้แก่ บอกว่า โยม่วงกินนอนพักได้นะ โยมแก่ก็ไม่ได้พูด
อะไร เสร็จแล้วอาตมาก็เข้าห้องไปพักผ่อน นึกกระหึ่มยิ้มย่องว่า
บุญหล่นทับ อยู่ดีๆ ก็มีคนมาสร้างศาลาให้ราคาตั้งห้าล้าน อาตมา
นอนดีใจกระทั่งหลับไป ตื่นขึ้นมาตอนเย็นก็ออกมาดูว่าโยมเขามา
รับแม่ไปหรือยัง เห็นแม่เขานอนหลับอยู่ก็รอนจนค่ำ ปรากฏว่าไม่มี
มีแว้ววารถเป็นซี้จะแล่นมาจอดเลย นี่เวลาก็ผ่านมาหลายวันแล้ว
โยมคนนั้นก็ยังอยู่ที่กุฎีอาตมา”

“ก็ดีแล้วนี่ท่าน นึกว่าเขาเอาแม่มาให้เลี้ยง” ท่านพระครู
สัพพยอก

“มันก็น่าจะดีอย่างที่หลวงพี่พูด ถ้าโยมคนนั้นแก่ปกติ
เหมือนคนแก่ทั่วๆ ไป แต่นี่แก่เล่นพูดคนเดียว แกรมบางเวลาก็ยัง
ยิ้มคนเดียวเสียอีก ผมถึงต้องมาขอคำแนะนำจากหลวงพี่นี่แหละ
ครับ”

บุตรสุดกตัญญู

คำบอกเล่าของพระครูเอื้อนเพื่อนพระครูเจริญมีผลทำให้สมภารวัดป่ามะม่วงขำไม่ออก นายแพทย์ นางพยาบาลที่มากับลูกชายนายธนาคาร ตลอดจนญาติโยมที่นั่งแอดกันอยู่ในกุฏิต่างก็รู้สึกรันทนต์หุดหู่ไปตามๆ กัน ลูกชายนายธนาคารซึ่งได้พยายามทำตนให้เป็นลูกกตัญญูเหมือนอย่างที่เขาจะพยายามทำในทีวี พูดเสียงต่ำหนิว่า “ลูกทพื้แบบนั้ยังมีอยู่อีกหรือครับ ผมนึกว่าหมดยุคหมดสมัยไปนานแล้ว” พยาบาลสาวจึงพูดสนับสนุนว่า “นั่นชืคะ ดิฉันนึกว่ามีแต่แม่ทพื้ ยุคนั้แม่ทพื้มีมากมายเหลือเกินคะหลวงพ่อ ไม่นึกว่าจะมีลูกทพื้ด้วย”

“เป็นยังไงละโยม แม่ทพื้ณะ” พระครูเอื้อนไม่เข้าใจ

“ก็แม่ที่เอาลูกมาทังณะชืคะท่าน ที่โรงพยาบาลมือออกแยะประเภทมาไซ้ทังไว้ คนสมัยนั้จิตใจต่ำทราวมลงไปทุกวัน”

“คนทังลูก เขาไม่เรียกว่าแม่ทพื้หรือโยม น่าจะเรียกว่าแม่ใจร้ายใจดำ เลือดในอกของตัวแท้ๆ ยังทังได้ลงคอก แล้วก็ไม่ได้อมีแต่สมัยนั้หรือก สมัยก่อนก็มี อาตมาตั้ยังต้องเลี้ยงไว้เลย สมัยเมือยี่สิบปีก่อน มีแม่ใจร้ายเอาทารกฝาแฝดมาทังไว้ที่ประตุหน้าวัด อาตมาเก็บมาให้แม่ชืช่วยเลี้ยงไว้ ตอนนั้อายุยี่สิบแล้ว” ท่านพระครู

หมายถึงพี่น้องคู่แฝดคือ นายแดงกับนายขาว ท่านไม่สนใจว่า นายแดงจะนั่งอยู่ตรงนั้นหรือไม่ เพราะบัดนี้เขารู้แล้วว่าตัวเองเป็นใครมาจากไหน

“แล้วทำไมถึงเรียกลูกที่ทิ้งพ่อแม่ว่าลูกทรพีล่ะคะ ทำไมไม่เรียกว่า ลูกใจร้ายใจดำ พ่อแม่ของตัวแท้ๆ ยังเอามาทิ้งได้” พยาบาลสาวตั้งข้อสงสัย ท่านพระครูจึงบอกให้ศัลยแพทย์หนุ่มคนที่ฉลาดปราดเปรื่องกว่าเพื่อนช่วยอธิบายให้นางพยาบาลฟัง หมอหนุ่มจึงถามหล่อนว่า “คุณไม่ได้เรียนรามเกียรติ์หรือคะ หรือเรื่องนี้อยู่ในเรื่องรามเกียรติ์ยังงั้นละ ทรพีเป็นชื่อควาย มันฆ่าทรพาซึ่งเป็นพ่อของมัน เขาก็เลยเรียกลูกที่อกตัญญูต่อพ่อแม่ว่า ลูกทรพี คุณไม่เคยเรียนหรือ”

“ไม่เคยค่ะ แสดงว่าเขาเปลี่ยนหลักสูตรใหม่”

“ผมก็คิดว่าเป็นอย่างนั้น ไม่น่าเปลี่ยนนะ ของเดิมก็ดีอยู่แล้ว พุดก็พุดเถาะ การศึกษาศสมัยนี้ไม่มุ่งสร้างคนดี สร้างแต่คนเก่ง คนเก่งที่ขาดความดีจึงทำลายประเทศชาติได้มากกว่าคนไม่เก่ง ปัญหาต่างๆ ที่เรากำลังเผชิญอยู่ทุกวันนี้ ล้วนแล้วแต่มาจากคนเก่งทั้งนั้น ผมว่าการจัดการศึกษาของเราล้มเหลวนะครับ หลวงพ่อ” นายแพทย์ผู้ปราดเปรื่องแสดงความคิดเห็น

“คุณหมอพุดถูก อาตมาก็คิดอย่างเดียวกับคุณหมอ หมอ ถ้าอาตมาเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษา อาตมาจะจัดระบบการศึกษาใหม่ โดยให้กลับไปใช้หลักสูตรเก่าซึ่งมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเป็นคนดีมากกว่าเป็นคนเก่ง แต่ถ้าใครทั้งดีทั้งเก่งก็ถือว่ามโนภูมามาแต่ชาติปางก่อน”

“หลวงพี่ครับ แล้วผมจะได้รับการแนะนำช่วยเหลือจากหลวงพี่ไหมครับ” พระครูเอื้อนเอ่ยขึ้นเมื่อเห็นว่าการสนทนาหัน

เหอออกไปจากประเด็นที่ท่านต้องการ

“ท่านจะให้ผมช่วยเรื่องอะไรล่ะ” สมภารวัดป่ามะม่วงถาม
“ก็เรื่องที่เขาเอาแม่มาทิ้งไว้ให้ผมตามทีเล่ามานี้แหละครับ
ผมควรจะทำยังไงดี หรือว่าจะเอามาไว้ที่กุฏิหลวงพี่แทน”

“คงไม่ต้องทำอย่างนั้นกระมัง อีกอย่างผมก็กลัวว่าแกจะมา
ถ่ายเลอะเทอะ คนแก่นี้เลี้ยงยากนะ กินแล้วก็ยังไม่ได้กิน ทำไม
ถึงเป็นอย่างนั้นโยมรู้ไหม” ท่านถามพยายาบาสาว

“ไม่ทราบค่ะ เป็นเพราะหลงไข้ไหมคะ คือแก่มากจนหลง”
หล่อนตอบแบ่งรับแบ่งสู้

“ทำไมถึงหลงล่ะ”

“ไม่ทราบค่ะ” คราวนี้หล่อนไม่ทราบจริงๆ

“ไม่ทราบไม่เป็นไร อาตมาจะเฉลยให้ฟัง ญาติโยมตั้งใจ
ฟังนะ นี่ไม่ใช่เรื่องไร้สาระ ขอให้ตั้งใจฟังแล้วนำไปปฏิบัติ แก่ตัว
มาจะได้ไม่ถูกลูกหลานเอาไปทิ้ง” ทุกคนที่อยู่ ณ ที่นั้น รวมทั้ง
พระครูเอื้อนต่างให้ความสนใจด้วยว่าไม่อยากจะให้เกิดุการณ์เช่นนี้
เกิดขึ้นกับตน เห็นทั้งพระทั้งโยมพร้อมที่จะฟัง ท่านพระครูจึงเฉลย
ว่า

“คนที่หลงตอนแก่หรือตอนยังไม่แก่ก็ตาม เป็นเพราะไม่ได้
เจริญพระกรรมฐาน ไม่เคยฝึกสติ ถ้าเจริญพระกรรมฐานและฝึก
สติอยู่เป็นประจำก็จะมีสติ ไม่หลงลืม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องกิน เรื่อง
ถ่าย แล้วก็จะไม่พูดคนเดียว หรือยิ้มคนเดียวเหมือนโยมที่ถูกเอา
มาทิ้งไว้ที่กุฏิท่านพระครูเอื้อน”

“แล้วหลวงพี่จะช่วยผมได้ไหมครับ ช่วยให้ลูกเขามารับกลับ
ไป” พระครูเอื้อนถามอีก ท่านพระครูเห็นว่าจำเป็นต้องใช้ ‘เห็น
หนอ’ เข้ามาช่วย จึงกำหนด ‘เห็นหนอ’ และได้รู้เรื่องราวความ

เป็นมาทั้งหมด เรื่องของเรื่องก็คือ มันเกี่ยวข้องกับวัฏจักรชีวิต หญิงชราผู้นั้นเคยเป็นมารดาของภิกษุรูปนี้มาแต่ชาติปางก่อน ได้เคยพามาตามาถึงไว้กับบุรุษคนที่เป็นลูกของนางในชาตินี้ มาชาตินี้บุรุษนั้นจึงพามาตามาถึงไว้กับท่านบ้าง เป็นกงเกวียนกำเกวียนที่เวียนวน ตราบเท่าที่ยังเวียนว่ายอยู่ในสังสารสาคร

“ผมช่วยแก้ปัญหาให้ท่านไม่ได้หรอก เพราะมันเป็นกรรมของท่านเอง ท่านทำกรรมมาอย่างนี้ก็ต้องรับผลอย่างนี้ ท่านอยากรู้ใหม่ว่าทำกรรมอะไรไว้”

“อยากครับ แต่ไม่อยากให้หลวงพี่พูดต่อหน้าญาติโยม ผมอาย เท่าที่ฟังดูมันต้องเป็นเรื่องไม่ดีแน่เลย ใช่ไหมครับ”

“แต่ถึงท่านจะอยากรู้ ผมก็จะไม่บอกท่าน”

“หลวงพี่ไม่บอก แล้วผมจะรู้ได้อย่างไรล่ะครับ”

“ท่านก็ต้องรู้ด้วยตัวของท่านเองซิ ผมจะบอกวิธีให้”

“ถ้าเช่นนั้น ก็กรุณาบอกผมด้วยเถิดครับว่าทำอย่างไร”

ท่านพระครูจึงบอกเพื่อนภิกษุผู้อ่อนวัยกว่าว่า

“ท่านจะต้องเจริญวิปัสสนากรรมฐาน หรือที่ผมชอบเรียกว่า เข้ากรรมฐาน ท่านต้องเข้ากรรมฐานเจ็ดวัน แล้วจะรู้ได้” ได้ยินดังนั้น ภิกษุผู้อ่อนวัยกว่าก็รีบออกตัวว่า

“ผมเข้าไม่ได้หรอกครับ ไม่มีเวลา เดี่ยวโยมเขาก็มานิมนต์ไปงานโน้นงานนี้” ท่านพระครูรีบตักคอกว่า

“ท่านห่วงลาภสักการะใช่ไหม กลัวว่าเข้ากรรมฐานแล้วจะขาดรายได้ใช่ไหม ขอโทษนะที่ผมพูดตรงๆ แต่ผมต้องการจะช่วยท่าน ปัญหาของท่านขณะนี้จะแก้ได้ด้วยกรรมฐานเท่านั้น อย่างอื่นแก้ไม่ได้ เชื่อผมเถอะ ถ้าท่านไม่แก้ปัญหาเสียเดี๋ยวนี้ ต่อไปท่านจะลำบาก โยมคนนั้นแกจะกินจะถ่ายเลอะเทอะเประอะเปื้อนอยู่ใน

กฤษิ์ท่าน ท่านลองนึกภาพก็แล้วกันว่าจะอลเวงแค่ไหน”

“ผมไม่เอย่างนึกครับ แล้วก็เอย่างให้มันเกิดขึ้นด้วย”

“แต่มันต้องเกิดขึ้นแน่นอนถ้าท่านไม่ทำตามที่ผมแนะนำ”

“แต่ถ้าผมทำ ผมจะสามารถแก้ปัญหาได้ใช่ไหมครับ”

“แก้ได้แน่นอน เพราะกรรมฐานสามารถใช้แก้ปัญหาได้
ทุกอย่างถ้าปฏิบัติถึงขั้น ภายในเจ็ดวันท่านต้องปฏิบัติให้ถึงขั้น”

“ถึงขั้นไหนครับ คงไม่ใช่ถึงขั้นพระอรหันต์นะครับ เพราะ
ผมรู้ตัวเองดีว่า ชาตินี้ยังงี้ๆ ก็ไม่ถึง อย่าว่แต่พระอรหันต์เลย แต่
พระโสดาบันผมก็คิดว่าตัวเองไปไม่ถึง”

“ไม่ต้องถึงขั้นอรหันต์หรือโสดาหรือท่าน เอาแค่ ‘โสดี’
ก็พอ”

“เป็นยังงี้ครับโสดี” ผู้อ่อนวัยกว่าไม่เข้าใจ

“โสดีก็คือ แค่ให้เป็นคนดีมีปัญญา แก้ปัญหาชีวิตได้ เท่านั้น
ก็ถือว่าเป็น ‘โสดี’ แล้ว ต้องผ่านโสดีก่อนถึงจะเป็นโสดาได้ ผมตั้ง
เกณฑ์ไว้สำหรับใช้วัดคนที่จะเป็นโสดี คือจะต้องทำกรรมฐานให้ได้
สามข้อ ได้แก่ ระลึกชาติได้ เห็นกฎแห่งกรรม และเกิดปัญญาแก้
ปัญหาได้ ถ้าท่านปฏิบัติอย่างตั้งใจ รับรองว่าท่านผ่านเกณฑ์สาม
ข้อนี้ ก็อยู่ที่ท่านแล้วกันว่าจะทำตามที่ผมแนะนำได้หรือไม่”

“ผมคิดว่าได้ครับ งั้นผมขอเข้ากรรมฐานที่วัดท่านเจ็ดวัน
เอ แล้วโยมคนนั้นแจะอยู่ยังงี้ครับ ถ้าผมไม่อยู่แจะกล่าปากแจะ
พวกเด็กวัดก็เอาเรื่องเอาราวไม่ได้ ขึ้นป่ล่อยไว้กับเด็กวัด แจะ
คงจะอดตายเสียก่อน นี่ผมจะทำยังงี้ดี”

“ไม่ยากหรือท่าน พามาที่นี่แล้วผมจะฝากสำนักชีให้”

“ถ้าอย่างนั้นผมก็พามาฝากที่สำนักชีโดยไม่ต้องเข้า
กรรมฐานได้ไหมครับ ก็อย่างที่ผมเรียนแล้วว่า มีกัจนิมนต์แยะ”

ผู้อ่อนวัยกว่าถือโอกาสต่อรอง

“ท่านอย่าพูดเอาแต่ได้อย่างนั้น ประเดี๋ยวญาติโยมเขาจะตำหนิติฉินเอาได้ จริงไหมคุณหมอม” ท่านถามคุณหมอมคนเก่ง

“จริงครับ ผมว่าท่านน่าจะเชื่อที่หลวงพ่อบอกท่านแนะนำนะครับ อีกอย่างหนึ่ง เรื่องกรรมฐานก็เป็นหน้าที่ของพระอยู่แล้ว ผมไม่เข้าใจเลยว่าทำไมท่านต้องพูดบ้ายเบี่ยง ถึงผมจะยังไม่เคยเข้ากรรมฐาน แต่ผมก็มั่นใจว่ากรรมฐานจะช่วยแก้ปัญหาให้ท่านได้ ต้องขออภัยนะครับที่ผมพูดตรงๆ”

“แหม หมอไม่เข้าใจข้างอาตมาเลย แบบนี้อตมาเห็นจะต้องทำตามคำแนะนำของหลวงพ่อบอกท่านแล้วละ เอ้อ สมัยนี้คนเป็นอะไรกันไปแล้ว ประเดี๋ยวแม่ทั้งลูก ประเดี๋ยวลูกทั้งแม่ ผิดกับสมัยพุทธกาล นอกจากเขาจะไม่ทิ้งลูกแล้วยังแย่งกันเลี้ยงเสียอีก อย่างเช่น ท่านพากุลละ เศรษฐีแย่งกันเลี้ยงจนต้องไปให้พระราชชาติตัดสินว่า ใครมีสิทธิ์เลี้ยงท่าน”

“เรื่องราวเป็นอย่างไรคะ หนูอยากทราบ ท่านกรุณาเล่าให้พวกเราฟังได้ไหมคะ” พยาบาลสาวเอ่ยขึ้น

“ได้ แต่ต้องขออนุญาตท่านเจ้าของกุฏิก่อน อาตมามากวนท่านนานแล้ว ไม่รู้ท่านจะอนุญาตให้อยู่ต่อจนเล่าจบหรือเปล่า”

“นิมนต์เลย ไม่ต้องเกรงใจอาตมา เพราะถ้าเกรงใจท่านก็คงไม่นั่งนานถึงปานนี้หรอก จริงไหม”

“แหม หลวงพ่อบอกเล่นหยอกแรงๆ แบบนี้ผมก็ชักอายนะ เหมือกัน เห็นจะต้องลากลับเสียที” ท่านขยับกายเหมือนจะลุก หากท่านพระครูท้วงว่า “อย่าเพิ่งกลับซี ญาติโยมเขาคงอยากฟังเรื่องของท่านพากุลละ เล่าให้เขาฟังหน่อย ไหนใครไม่อยากฟังให้ยกมือขึ้น” ไม่มีผู้ใดยกมือแม้แต่คนเดียว สมภารวัดป่ามะม่วงจึง

สรุปว่า “เห็นไหม ไม่มีใครยกมือเลย แสดงว่าเขาอยากฟังท่านเล่า นิมนต์เล่าได้” พระครูเอื้อนจึงเล่าว่า

สมัยพุทธกาล เศรษฐีเมืองโกสัมพีมีบุตรชายยังเป็นเด็กทารก วันหนึ่งพี่เลี้ยงก็พามาอาบน้ำที่แม่น้ำยมุนา ขณะกำลังอาบน้ำให้ก็ทำเด็กลื่นหลุดมือหายไปใต้มัน้ำ ปลาใหญ่ชุบเด็กไว้และกลืนลงไปในห้อง ต่อมาปลาตัวนี้ถูกจับได้ในแม่น้ำคงคา เมืองพาราณสี และถูกนำไปขายให้ภรรยาเศรษฐีเมืองพาราณสี ภรรยาเศรษฐีผ่าท้องปลา เห็นเด็กทารกอยู่ในนั้นและยังไม่ตาย จึงนำไปเลี้ยงเป็นบุตร ต่อมาเรื่องก็เล่าลือกันไปไกลถึงเมืองโกสัมพี เศรษฐีกับภรรยาจึงพากันมายังเมืองพาราณสีเพื่อขอบุตรคืน เศรษฐีเมืองพาราณสีไม่ยอมคืนให้ จึงเกิดฟ้องร้องกันขึ้น พระราชาทรงตัดสินให้เด็กนั้นเป็นลูกของสองตระกูล ให้อยู่ตระกูลละหกเดือนสลับกันไป เด็กนั้นจึงได้ชื่อว่า พากุละ แปลว่า คนสองตระกูล หรือผู้ที่สองตระกูลเลี้ยง เศรษฐีสองตระกูลต่างพากันเลี้ยงดูประคบประหมทท่านเป็นอย่างดี ไม่เห็นจะเอาท่านไปทิ้งเหมือนคนสมัยนี้เลย จริงไหมโยม”

“ก็ท่านเป็นคนมีบุญ ใครๆ ก็อยากเลี้ยง” สตรีสูงอายุผู้หนึ่งพูดขึ้น อุตส่าห์นั่งฟังมานาน เพิ่งจะได้โอกาสพูด

“ถ้าท่านไม่มีบุญก็คงตายตั้งแต่อยู่ในท้องปลาตัวนั้นแล้ว” บุรุษสูงอายุถือโอกาสพูดบ้าง เพราะฟังพระและคนหนุ่มคนสาวพูดมานานแล้ว ท่านพระครูจึงถามศัลยแพทย์คนเก่งว่า

“ทำไมท่านถึงไม่ตาย คุณหมอรู้ไหม”

“เพราะท่านเป็นคนมีบุญอย่างที่คุณลุงว่า แต่บุญในที่นี้มีความหมายลึกซึ้งมากนะครับหลวงพ่อ เพราะไม่ได้หมายถึงบุญธรรมดาอย่างที่เข้าใจกันทั่วไป แต่หมายถึงบุญบารมีที่ท่านสะสม

อบรมมาแต่ครั้งอดีตชาติ และมาเต็มบริบูรณ์ในชาตินี้ คือท่านจะต้องสำเร็จเป็นพระอรหันต์ในชาตินี้ เท่ากับชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของท่าน ท่านจะไม่ตายก่อนที่จะสำเร็จเป็นพระอรหันต์ ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น” พระครูเอื้อนจึงถือโอกาสเสริมว่า “อาตมาจึงตั้งเป็นสูตรว่า คนมีบุญถูกไฟไหม้ไหม้ น้ำไหลไม่จมน ลมพัดไม่ปลิว ยามหิวไม่ออด เหมือนท่านพระครูเจริญแห่งวัดป่ามะม่วงที่รุดคว่ำคอหักไม่ยกม้วยมรณ” ท่านถือโอกาสล้อเลียนท่านเจ้าของกุฏิ

“ท่านไม่ต้องมายกยอปอฉันผมถึงปานนั้น ยังไงๆ ผมก็ไม่นิมนต์ฉันมือเย็นที่วัดนี้” ท่านพระครูสัพพัญญูออกบึ้ง

“เรื่องท่านพาลูกจะยังไม่จบนะครับ นิมนต์ท่านเล่าต่อ” ศัลยแพทย์อีกคนพูดขึ้นเพราะอยากฟังต่อ

“ตกลง อาตมาจะเล่าต่อ” พระครูเอื้อนรับคำแล้วจึงเล่าต่อ ท่านพาลูกก็ครองฆราวาสวิสัยอยู่จนอายุ ๘๐ ปี ด้วยความเจริญรุ่งเรืองเพราะเป็นบุตรเศรษฐีถึงสองตระกูล ต่อมาได้ฟังพระพุทธรองค์ทรงแสดงพระธรรมเทศนา มีความเลื่อมใส จึงละฆราวาส วิสัยออกบวชเป็นบรรพชิต ท่านบำเพ็ญเพียรอยู่ ๗ วัน จึงบรรลุพระอรหันต์ และได้รับยกย่องจากพระศาสดาว่าเป็นเอตทัคคะในทางเป็นผู้มีอาหารน้อย คือ สุขภาพดี ท่านครองเพศบรรพชิตอยู่อีก ๘๐ ปี จึงปรินิพพาน รวมอายุท่านได้ ๑๖๐ ปี เป็นผู้ที่อายุยืนที่สุดในโลก เพราะอาตมายังไม่เคยได้ยินว่ามีใครอายุยืนกว่าท่าน

“ทำไมท่านถึงอายุยืน คุณหมอรู้ไหม” ท่านพระครูถามหมอหนุ่มผู้ปรารถนาเรื่อง เพราะท่าน ‘รู้’ ว่า นอกจากบุคคลผู้นี้แล้ว ไม่มีผู้ใดในภูกิฎฐิที่จะตอบคำถามของท่านได้

“พอทราบครับ คือผมได้ศึกษาประวัติของท่านมาอย่างดี

คนเราต้องเวียนว่ายตายเกิดหลายภพหลายชาตินะครับหลวงพ่อก
แล้วการที่ท่านบำเพ็ญบารมีจนมาสำเร็จเป็นพระอรหันต์ก็มีได้
หมายความว่าท่านใช้ความเพียรพยายามเฉพาะในชาตินี้เท่านั้น
ความจริงท่านบำเพ็ญมานานนับเป็นกัปๆ หรือนับเป็นพุทธันดร
เช่น ในสมัยพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระนามว่า อโนมทัสสี ท่าน
พากุละเกิดเป็นพราหมณ์และต่อมาบวชเป็นฤๅษี ได้ฟังพระธรรม
เทศนาจากพระอโนมทัสสีพุทธเจ้า จึงถวายตัวเป็นสาวกของ
พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงประสูติพระอรุท ก็ได้เฝ้าถวายรักษา
พระองค์ จากชาตินั้นก็ตายไปเกิดในพรหมโลก ครั้นถึงสมัยพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า พระนามว่า ปทุมุตตระ ท่านพากุละก็มาเกิดเป็น
ผู้ครองเรือนอยู่เมืองหังสวดี ได้ยินพระรูปหนึ่งประกาศว่า ท่าน
เป็นผู้ที่มีสุขภาพดีที่สุด ท่านก็ตั้งความปรารถนาว่า ขอให้ท่านได้
รับพรเช่นพระรูปนั้นในชีวิตหน้า ครั้นถึงสมัยพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระนามว่า วิบัสสี ท่านพากุละได้เกิดในเมืองพันธุมดี และถือเพศ
เป็นฤๅษี เมื่อได้พบกับพระวิบัสสีพุทธเจ้า พระองค์ทรงประกาศแตง
ตั้งให้ท่านเป็นหมอยาทำการรักษาพระภิกษุรูปหนึ่งซึ่งอาพาธด้วย
โรคติณุปุพผกะ”

“เป็นยังไงครับโรคนี้” บุรุษสูงอายุกถามขึ้น

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน ภาษาบาลีเขาใช้คำว่า ติณุปุพผก
โรค ติณะ แปลว่า หญ้า ปุพผกะ แปลว่า ดอกไม้ สงสัยโรคแพ้
ดอกหญ้า ซึ่งปัจจุบันเราเรียกว่า โรคภูมิแพ้ ผมอธิบายอย่างนี้
ถูกไหมครับหลวงพ่อก” เขาถามท่านพระครู

“คงไม่ผิดกระมัง อาตมาก็ไม่ใช่หมอเสียด้วยซี” ท่านออก
ตัว

“แล้วยังไงอีกคะ” พยาบาลสาวถาม หมอหนุ่มจึงเล่าต่อ

“ต่อมาในสมัยพระกัศสปพุทธเจ้า ท่านพากุละก็ได้ทำการปฏิสังขรณ์วิหารเก่าหลังหนึ่ง และทำเป็นสถานพยาบาลรักษาโรคภัยท่านเกี่ยวข้องกับเรื่องการรักษาสุขภาพให้ผู้อื่นมาหลายกับ อานิสงส์นั้นจึงทำให้ท่านมีสุขภาพดีและอายุยืน เมื่อท่านอายุ ๑๖๐ ปี เพื่อนของท่านคนหนึ่งชื่อ อเจลกัศสป ได้มาเยี่ยมท่านที่เวฬุวนาราม เมืองราชคฤห์ ท่านพากุละก็ได้เล่าประสบการณ์การเป็นภิกษุในช่วง ๘๐ ปีของท่านให้อเจลกัศสปฟัง อเจลกัศสปเกิดความเลื่อมใสจึงขอบวชกับท่าน หลังจากที่ท่านบวชให้ไม่นาน พระอเจลกัศสปก็สำเร็จเป็นพระอรหันต์ ท่านพากุละก็ปรินิพพาน”

“เก่งมาก คุณหมอเก่งมาก อาตมาขอชื่นชม เสียตายที่อาตมาเป็นพระ เลยตบมือให้คุณหมอไม่ได้” ท่านเจ้าของกุฏิแสดงความชื่นชมศัลยแพทย์หนุ่ม

“อาตมาก็ขอชื่นชมด้วยอีกคน โยมเก่งมาก เก่งกว่าอาตมาเสียอีก” พระครูเอื้อนชมบ้าง จากนั้นจึงกล่าวคำอำลา

“หลวงพี่ ผมเห็นจะต้องกราบลา พรุ่งนี้จะมาเข้ากรรมฐาน และจะพาโยมคนนั้นมาฝากไว้ที่สำนักชีวัชราว หรือเกิดหลวงพี่เมตตาคงให้อยู่ถาวรก็ไม่ว่า”

“เอาละ เรื่องนั้นค่อยว่ากัน แล้วท่านมาอย่างไรล่ะ”

“ผมมารถประจำทางครับ”

“แล้วพรุ่งนี้จะมาอย่างไร จะพาโยมเขามารถประจำทางหรือ”

“คงไม่ไหวหรอกครับ แกคงเดินไม่ไหวเพราะต้องเดินมาขึ้นรถที่หน้าตลาด สงสัยว่าจะต้องเหมารถมา”

“ไม่ต้องเหมา พรุ่งนี้ผมจะให้เจ้าสมชายขับรถไปรับ”

“เขาไปถูกหรือครับ”

“คงไม่ถูก แต่ผมจะให้เจ้าแดงไปด้วย เจ้าคนนี้เขารู้ทาง

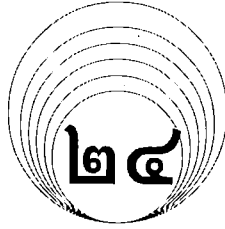
ท่านอย่ากังวล เอาไว้เป็นธุระของผมนเอง พรุ่งนี้หลังเพลผมจะส่งรถไปรับ”

“ขอบพระคุณหลวงพี่มากครับ ผมไม่รู้สึกผิดหวังเลยที่อุตส่าห์ตื่นตื่นมาขอความช่วยเหลือ หลวงพี่เมตตาผมมาก” ภิกษุผู้อ่อนวัยกว่าพูดเสียงเครือเพราะความปีติ ท่านกราบสมาจารวัดป่ามะม่วงสามครั้ง แล้วจึงลุกออกไป

“คุณหมอรู้ไหมว่า ทำไมโยมคนนั้นถึงได้เอาแม่มาทิ้งไว้กับท่านพระครูรูปนี้” ท่านถามหมอผ่าตัดผู้เก่งกาจปราดเปรื่อง “ผมคิดว่าเป็นเรื่องของวัฏจักรชีวิตครับหลวงพี่ คือคนเราต้องเวียนตายเวียนเกิดกันหลายกับหลายกัลป์ อาจเป็นไปได้ว่าชาติก่อนๆ ท่านพระครูอาจเกิดเป็นลูกของผู้หญิงคนนั้น แล้วท่านก็เอาแม่ไปทิ้งให้ผู้ชายคนนั้นเลี้ยง มาชาตินี้ผู้ชายคนนั้นมาเกิดเป็นลูกของผู้หญิงคนนั้น เลยเอาแม่มาทิ้งให้ท่านเลี้ยงเป็นการใช้เวรใช้กรรมกัน มันน่าจะเป็นอย่างนี้นะครับหลวงพี่”

“แหม คุณหมอมองคิดแบบเดียวกับอาตมาเลย แต่อาตมาคิดว่าเมื่อท่านมาเข้ากรรมฐานท่านก็จะพบทางออกที่ดี คือ น้องสาวของผู้ชายคนนั้นจะมาตามหาแม่ที่วัดนี้ แล้วเขาก็จะเอาแม่กลับไปเลี้ยงดู ผู้ชายคนนั้นเอาแม่มาทิ้งโดยไม่ให้น้องสาวรู้ เมื่อเอาแม่ไปเลี้ยง คนเป็นน้องสาวก็จะเจริญรุ่งเรืองในธุรกิจการงาน ส่วนพี่ชายก็จะเสื่อมลงๆ เพราะทำไม่ดีไว้กับพ่อแม่มากเกินไป”

นายพลภช

เวลาสามทุ่มเศษ บรรดาญาติโยมที่มาปฏิบัติกรรมฐานพากันเดินกลับกุฏิของตนเพื่อพักผ่อนหลับนอน จะได้มีแรงตื่นขึ้นมาทำวัตรเช้าตอนตีสี่ คงมีแต่บุรุษวัยเจ็ดสิบเศษผู้เดียวเท่านั้นที่ยังไม่ยอมไปเข้าที่พัก เขาขอร้องพระบัวเหี่ยวให้พาไปพบท่านพระครู โดยอ้างว่า มีปัญหาที่จะเรียนถามท่านเป็นกรณีพิเศษ

“อาตมาไม่อยากจะรบกวนท่านเลย ท่านเพียงจะหายอาพาธ” พระบัวเหี่ยวไม่เต็มใจที่จะพาไป เพราะท่านไม่อยากจะรบกวนพระอุปัชฌาย์

“ผมไม่รบกวนท่านนานหรอกครับ สักสิบนาที่เท่านั้น”

“โยมน่าจะถามอาตมา ถ้าอาตมาตอบไม่ได้ค่อยไปถามหลวงพ่อก” อาจารย์ผู้อาวุโสน้อยกว่าลูกศิษย์พยายามหาทางออก

“ผมคิดว่าท่านตอบไม่ได้หรอกครับ ขอโทษผมไม่ได้คิดจะดูถูกท่านนะครับ เพียงแต่ผมคิดว่าท่านคงตอบคำถามผมไม่ได้ เพราะผู้ที่ตอบได้มีแต่พระอรหันต์เท่านั้น”

“ถึงขนาดนั้นเชียวหรือ งั้นอาตมาเห็นจะต้องพาโยมไปแล้วละ เพราะอาตมาเชื่อว่าท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านต้องตอบได้แน่” ภิกษุวัยสามสิบเศษพลอยตื่นเต็นไปด้วย

“ฉันกรุณาพาผมไปเดี๋ยวนี้เลยได้ไหมครับ”

“ได้ แต่โยมต้องรอรออยู่ข้างล่างก่อน อาตมาจะขึ้นไปขอ
อนุญาตท่าน เมื่อได้รับอนุญาตแล้วโยมค่อยขึ้นไป”

จากนั้น อาจารย์กับลูกศิษย์จึงพากันเดินไปยังกุฏิท่าน
พระครู นายแดงกำลังจะปิดประตูกุฏิ ครั้นเห็นพระบัวเหี่ยวมากับ
บุรุษสูงวัยจึงถาม “หลวงพี่จะมาพบหลวงพ่อหรือครับ”

“หลวงพ่อก็มีแขกอยู่ข้างบนหรือเปล่า” แทนการตอบ ท่าน
กลับถาม

“ไม่มีครับ เห็นท่านบอกว่าจะเขียนหนังสือ ผมจะขึ้นไป
เรียนท่านนะครับว่าหลวงพี่มา” ว่าแล้วชายหนุ่มก็เปิดประตูแล้วเดิน
ขึ้นบันไดไปยังชั้นบน

“บอกพระบัวเหี่ยวขึ้นมาองค์เดียว อีกคนให้รอก่อน”
ท่านพระครูบอกนายแดงโดยที่เขายังมีทันเอ่ยปากพูดแต่อย่างใด
ชายหนุ่มจึงลงไปบอกพระบัวเหี่ยวตามนั้น

เมื่อพระบัวเหี่ยวกราบสามครั้งแล้ว ท่านพระครูก็เอ่ยขึ้น
ก่อนว่า “ความเป็นพระอรหันต์ไม่ได้วัดกันที่ตอบปัญหาได้ หรือรู้
อะไรๆ ที่คนธรรมดาไม่รู้ บัวเหี่ยวอย่าเข้าใจผิด เธอเองก็ปฏิบัติ
มาจนถึงขั้นนี้แล้ว จะคิดจะพูดอะไรก็ต้องไตร่ตรองให้ดีเสียก่อน มิ
ฉะนั้นจะได้ชื่อว่าตั้งอยู่ในความประมาท ถึงจะเป็นพระโสดาบัน
ก็ยังประมาทได้นะ”

“พระโสดาบันเป็นผู้ปิดอบายภูมิทั้ง ๔ ได้แล้ว ยังจะประมาท
ได้อีกหรือครับ” ศิษย์ถาม

“ได้ซิ ความประมาทของท่านมีผลทำให้การบรรลุดุคคุณธรรม
ที่สูงขึ้นไปต้องล่าช้า แต่ไม่มีผลไปทำให้เกิดในอบายภูมิ”

“แต่ถึงจะล่าช้ายังไงก็ไม่เกินเจ็ดชาติหรือครับหลวงพ่อ

เพราะชาติที่แปดจะไม่มีสำหรับพระโสดาบัน ท่านไม่เกิดชาติที่แปดแน่นอน”

“ที่เธอพูดมานั้นหมายถึงพระโสดาบันประเภทสัตตักขัตตุงปรมะ แต่พระโสดาบันประเภทเอกพีชีท่านจะเกิดอีกเพียงครั้งเดียว”
ท่านพระครูอธิบาย

“ผมว่าอีกครั้งเดียวก็ไม่น่าเกิดนะครับ หลวงพ่อ ชีวิตนี้หน้าเปื้อนออก”

“ชีวิตหน้าอาจจะน่าเบื่อกว่าชีวิตนี้ เพราะฉะนั้น เธอจะต้องเพียรพยายามอย่างเต็มที่ จะได้ไม่ต้องเกิดอีก”

“เหมือนหลวงพ่อดีไหมครับ”

“ไม่เหมือน เอาละ แล้วเธอจะรู้เอง ไปบอกนายพลคนนั้นขึ้นมาพบฉันได้ เสร็จแล้วก็ให้กลับไปพักผ่อน ไม่ต้องรอเขา”

“อะไรนะครับ หลวงพ่อว่าโยมคนนั้นเป็นนายพลหรือครับ”

“ถูกแล้ว เป็นนายพลเอกด้วย ก็ไหนเธอเป็นอาจารย์เขาทำไมถึงไม่รู้ล่ะ”

“ก็เขาไม่ได้บอกผมนี่ครับ”

“เขาก็ไม่ได้บอกฉันเหมือนกัน แต่ทำไมฉันรู้ เธอไม่สงสัยหรือ”

“ก็สงสัยอยู่เหมือนกันครับ หลวงพ่อรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ผมเองแม้เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อกว่าหลายปี แต่ทำไมผมไม่รู้”

“ก็นี่แหละ ที่ฉันพูดว่า เธอกับฉันไม่เหมือนกัน จำไม่ได้หรือที่โบราณเขาว่า ‘ไม้ไผ่ต่างปล้อง ฟีน้องต่างใจ’ คนเราเกิดมาต่างกรรมต่างวาระ แล้วจะให้เหมือนกันได้อย่างไร เอาละลงไปตามนายพลคนนั้นขึ้นมา เสร็จแล้วก็กลับกุฏิได้”

“ทำไมหลวงพ่อก็ไม่ให้ผมอยู่ด้วยล่ะครับ ผมจะได้เรียนรู้วิธี

ตอบปัญหาจากหลวงพ่อกับ” ผู้อ่อนวัยกว่าอยากอยู่ฟัง

“จะเป็นการเสียเวลาสำหรับเธอ กลับไปพักผ่อนดีกว่า”

“ไม่เสียหรอกครับ เห็นเขาบอกว่าจะรบกวนหลวงพ่อกแต่
สิบนาทีเท่านั้น”

“ไม่เป็นอย่างที่เขาคิดหรอก เพราะเรื่องของเขายาว ต้อง
ใช้เวลานานเป็นชั่วโมง” ได้ยินดังนั้นพระบัวเหี่ยวก็เปลี่ยนใจ

“ถ้าอย่างนั้นผมก็จะไปพักผ่อน ผมไปละครับ” ท่านกราบ
อุปัชฌาย์สามครั้งแล้วลุกขึ้นเดินลงบันไดมาบอกลูกศิษย์

“หลวงพ่อกให้โยมขึ้นไปได้แล้ว”

“ทำไมท่านขึ้นไปนานจัง หรือว่าต้องอ่อนนอนอยู่นานกว่า
จะได้รับอนุญาต” นายพลเอกออกสงสัย

“ท่านสนทนากับอาตมา ขอโทษนะอย่าหาว่าอาตมาสอดรู้
สอดเห็นเลย แต่อาตมาจะขอลถามว่าโยมเป็นนายพลเอกหรือ”

“ใครบอกท่านครับ” บรูษสูงวัยรู้สึกแปลกใจ เขาไม่ต้องการ
ให้ผู้ใดรู้ว่าตัวเขาเป็นใคร มาจากไหน

“หลวงพ่อกท่านบอกอาตมาเดี๋ยวนี้เอง จริงหรือเปล่า ที่
ท่านบอกนะ” อาจารย์ถามอีก ผู้เป็นศิษย์ไม่ตอบ

“ใครบอกท่านพระครูหรือครับ ท่านทราบได้อย่างไร”

“อาตมาก็ไม่ทราบที่ท่านทราบได้อย่างไร ตอนแรกคิดว่า
ที่ทราบเพราะท่านเป็นพระอรหันต์ แต่ท่านก็บอกเมื่อกี้เองว่า
ความเป็นอรหันต์ไม่ได้วัดกันที่ตอบปัญหาได้ หรือรู้อะไรๆ ที่
คนธรรมดาไม่รู้ อาตมาคิดว่าคงไม่มีใครบอก หลวงพ่อกท่านมีอะไร
แปลกๆ อย่างนี้มานานแล้ว ท่านรู้ทุกอย่างที่ต้องการรู้ ตกลงว่า
โยมเป็นนายพลเอกจริงใช่ไหม แล้วเป็นทหารหรือตำรวจละ”

“ท่านพระครูไม่ได้บอกหรือครับ”

“ไม่ได้บอก อาจเป็นเพราะอาตมาไม่ได้ถามกรรมัง”

“แล้วถ้าผมตอบว่า ผมไม่ได้เป็นนายพลเอกละครับ”

“ถ้าโยมพูดจริงก็แปลว่า ‘เห็นหนอ’ ของหลวงพ่อดีเยี่ยมสมรรถภาพ แต่ถ้าโยมพูดไม่จริงก็บาปมากที่โกหกพระอรหันต์ อาตมาคิดว่าหลวงพ่อก็คงเป็นพระอรหันต์นะ เอาเถอะไว้โยมคุยกับท่านแล้วจะรู้ว่าท่านเป็นอย่างไร เจริญขึ้นไปได้ เดี่ยวท่านจะรอนาน”

“แล้วท่านไม่ขึ้นไปด้วยหรือครับ”

“หลวงพ่อก็คงไม่อนุญาต โยมรีบขึ้นไปเถอะ ส่วนอาตมา จะกลับไปพักผ่อน” นายพลเอกรู้สึกยินดีที่อาจารย์จะไม่ขึ้นไปด้วย จึงกราบท่านสามครั้งแล้วเดินขึ้นบันไดไปยังชั้นบน เขากราบท่านพระครูสามครั้งแล้วแนะนำตัวว่า

“ผมนายภชิ จะมาขอรบกวนเวลาท่านพระครูสักสิบนาทีกครับ” เขาไม่ยอมเรียกท่านว่า ‘หลวงพ่อ’ ด้วยเห็นว่าท่านอ่อนวัยกว่า

“เจริญพร ท่านนายพล มีอะไรจะพูดกับอาตมาก็เชิญได้”

“ท่านทราบได้อย่างไรว่าผมเป็นนายพล” ถามเสียงหัวน

“ทราบจากประสบการณ์นะซี อาตมาปฏิบัติมามาก จึงมีประสบการณ์มาก นอกจากท่านจะเป็นนายพลแล้ว ประสบการณ์ยังบอกอาตมาอีกว่า เมื่อสิบกว่าปีก่อน ท่านมีตำแหน่งใหญ่โต เป็นถึงปลัดกระทรวงกลาโหม นับเป็นตำแหน่งสูงสุดของข้าราชการประจำ แต่ก็น่าเสียดายที่ท่านนำไปใช้ผิดทาง ถึงได้เกิดปัญหาตามมามากมาย ปฏิบัติธรรมก็ไม่ได้ผลเพราะมัวครุ่นคำนึงถึงแต่เรื่องในอดีต ภาพเด็กทารกที่ท่านเห็นในนิมิตนั้นก็มาจากการกระทำที่ผิดพลาดในอดีต” ท่านพระครูพูดไปเรื่อย ๆ ทั้งที่พลเอกภชียังมีทัน

ได้ถาม ได้ฟังเรื่องราวในครั้งอดีตของตน นายพลผู้เฒ่าก็ถึงกับ
น้ำตาร่วง เกิดศรัทธาปสาทะในพระภิกษุที่นั่งอยู่เบื้องหน้าจนต้อง
ก้มลงกราบท่านด้วยความนอบน้อม และด้วยใจที่เคารพนับถือโดย
มิรังเกียจว่าท่านอายุน้อยกว่า เหมือนที่คิดไว้ในตอนแรก

“พระคุณเจ้าพูดแทงใจดำผมอย่างนี้ ผมซาบซึ้งนัก ผมมอง
เห็นความผิดพลาดของตัวเองแล้วขอรับ เป็นบุญของผมที่ได้มา
พบพระอรหันต์ เพราะท่านรู้เรื่องของผมทุกอย่างโดยที่ผมเองก็ลืม
มันไปแล้ว”

“ท่านอย่าเข้าใจผิด อย่าคิดว่าอาตมาเป็นพระอรหันต์จึง
รู้เรื่องราวของท่าน มันคนละเรื่องกัน ท่านต้องแยกแยะระหว่าง
อภิญญากับอรหัตผล คนที่ได้อภิญญาไม่จำเป็นต้องเป็นพระอรหันต์
ยกเว้นเขาจะได้อภิญญาข้อที่ ๖ เรียกว่า อาสวักขยญาณ ถ้าได้
ข้อนี้จึงเป็นพระอรหันต์ แต่ถ้าได้ข้อหนึ่งข้อใดในห้าข้อแรก หรือ
ได้ครบทั้งห้าข้อก็ยังเป็นปุถุชน ซึ่งหมายถึงผู้มีกิเลสหนา สามารถ
ทำความชั่วได้ อย่างเช่น พระเทวทัต ท่านได้อภิญญาถึงห้าข้อ แต่
ก็ยังคงไปตกนรกอเวจี”

“อภิญญาห้าข้อมีอะไรบ้างครับท่าน” พลเอกภชีโครู้

“มี ๑. อิทธิวิธิ หรืออิทธิวิชา คือ ความรู้ที่ทำให้แสดงฤทธิ์
ต่างๆได้ ๒. ทิพพโสต คือ ญาณที่ทำให้มีหูทิพย์ ๓. เจโตปริยญาณ
คือ ญาณที่ทำให้กำหนดใจคนอื่นได้ ๔. ปุพเพนิวาสานุสสติ คือ ญาณ
ที่ทำให้ระลึกชาติได้ ๕. ทิพพจักขุ คือ ญาณที่ทำให้มีตาทิพย์ ห้า
ข้อนี้ปุถุชนก็มีได้ ส่วนอาสวักขยญาณ ซึ่งเป็นข้อที่ ๖ จะมีแก่
พระอรหันต์เท่านั้น ปุถุชนมีไม่ได้”

“ผมเชื่อว่าพระคุณเจ้าได้อภิญญาครบ ๖ ข้อที่ว่ามานี้” เขา
พูดอย่างมั่นใจ

“อย่าพูดอย่างนั้น ท่านยังเป็นปุถุชนจะพยากรณ์หรือหัดผลไม่ได้ ไม่ต้องไปคิดว่าใครจะเป็นอรหันต์หรือไม่เป็น เพราะนั้นไม่ใช่หน้าที่ของนักปฏิบัติ นักปฏิบัติมีหน้าที่สำรวจตรวจสอบตัวเอง ไม่ใช่ไปสนใจคนอื่น อย่างท่านนี้นับว่าโชคดีที่ได้เข้ามาเจริญธรรมสัมมาปฏิบัติ เพราะท่านจะมีโอกาสใช้กรรมที่ทำไว้แต่ครั้งอดีต การปฏิบัติอย่างตั้งอกตั้งใจ จะสามารถชดใช้กรรมที่ทำไว้ให้หมดไปได้ กรรมในที่นี้หมายถึงอกุศลกรรม แต่ถ้าเป็นกรรมหนัก เช่น ฆ่าพ่อ ฆ่าแม่ แก้ไม่ได้ ต้องตกนรกเท่านั้น”

“แล้วคนที่ทำกรรมอกุศล เช่น ฆ่าคนอื่นที่ไม่ใช่พ่อแม่ ต้องตกนรกไหมครับ” พลเอกภชิพยายามตะล่อมเข้าสู่เรื่องของตน

“ต้องตกแน่นอน การละเมิดศีลห้า ไม่ว่าจะป็นข้อใด ต้องตกนรกทั้งนั้น อาตมาสงสารคนไทยที่นับถือพระพุทธศาสนาแต่ละเมิดศีลได้ทุกข้อ คนแบบนี้มีตั้งครึ่งก่อนประเทศ บางคนก็เป็นมิชฌาติกู้ บอกว่านับถือพุทธต้องตกนรก เลยเปลี่ยนไปนับถือศาสนาอื่นที่เขาสามารถล้างบาปได้ เป็นอย่างนี้ก็มาก”

“เหมือนผมเลยครับพระคุณเจ้า ผมเคยคิดจะไปนับถือศาสนาอื่นเพื่อจะล้างบาปกรรมที่เคยทำไว้ ตัดสินใจแล้วว่า จะเปลี่ยนศาสนาแน่นอน ตอนนั้นผมเกิดความรู้สึกว่า ศาสนาพุทธนี้เข้มงวดมาก ฆ่าสัตว์ก็บาป ตีมสุราก็บาป ผมก็เลยจะไปนับถือศาสนาอื่น แต่พระคุณเจ้าเชื่อไหมครับ ตกกลางคืนบรรพบุรุษผมซึ่งล้มหายตายจากไปนานแล้ว พวกมันมาต่อว่าผมจนผมต้องยอมจำนน มากันหมดเลยครับ ทั้งพ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย โดยเฉพาะปู่ นั่น ท่านพูดกับผมว่า ‘บรรพบุรุษของไทยได้เสียสละเลือดเนื้อเพื่อรักษาพระพุทธศาสนาไว้ให้ลูกหลานและอนุชนรุ่นหลัง แล้วทำไมแล้ว เจ้าจะมาละทิ้งศาสนาเดิมไปหาศาสนาอื่น’ ในฝันปู่หน้าเศร้า

มาก แสดงว่าท่านไม่ต้องการให้ผมไปนับถือศาสนาอื่น ใช่ไหมครับ”

“ก็คงจะเป็นอย่างนั้น เอาละ เป็นอันว่า ท่านจะไม่เปลี่ยนใจไปนับถือศาสนาอื่นแล้วใช่ไหม”

“ครับ ตั้งแต่ผมฝันเห็นปู่ ผมก็ตั้งปณิธานไว้เลยว่า จะไม่ออกตั้งญัตตอภรรยาเลย จากนั้นไม่นานก็มีคนแนะนำให้ผมมาเข้ากรรมฐานที่วัดนี้ แต่ผมปฏิบัติไม่ได้ผลเลยครับ พระคุณเจ้าช่วยบอกทางให้ผมด้วย”

“ต้องอดทนนะ ท่านจะต้องตั้งใจปฏิบัติแล้วขอโอสถกรรมต่อคนที่ท่านเคยฆ่าเขาไว้ จากนั้นจึงอุทิศส่วนกุศลไปให้เขา”

“ผมจำไม่ค่อยได้แล้วครับว่า เคยฆ่าใครไว้บ้าง มันหลายคนเหลือเกิน กว่าจะเกษียณราชการ ผมฆ่าคนนับร้อยเพราะผมเป็นทหาร”

“นั่นเป็นการทำหน้าที่เพื่อประเทศชาติ อาตมาเองก็เคยเป็นแม่ทัพ ฆ่าคนมามาก ต้องรับเวรรับกรรมอยู่นาน แต่กรรมที่ท่านกำลังรับผลอยู่นี้ไม่ใช่เรื่องของประเทศชาติ แต่เป็นเรื่องส่วนตัว ท่านมีความโลภ อยากร่ำอยากรวยถึงกับทุจริตต่อหน้าที่ รับสินบาทคาดสินบน ใช้ตำแหน่งหน้าที่สร้างความร่ำรวยให้ตนเอง แอบขายอาวุธให้กับข้าศึกจนร่ำรวย ท่านมีลูกสาวสองคน คนหนึ่งเกิดท้องกับพลทหารรับใช้ ท่านก็พาลูกสาวไปเอาเด็กออกแล้วฆ่าพลทหารที่เป็นพ่อของเด็กเสีย เพื่อให้ลูกสาวไปแต่งงานกับดอกเตอร์ที่ท่านคิดจะให้มาดำเนินธุรกิจของท่าน พอเขาปฏิเสธท่านก็หาทางกลั่นแกล้งจนเขาอยู่เมืองไทยไม่ได้ ต้องอพยพไปตั้งรกรากอยู่ในอเมริกา นี่แหละกรรมที่ท่านสร้างไว้และท่านกำลังรับผลของมัน เด็กทารกที่ท่านเห็นก็คือหลานของท่าน เขาอาฆาตเพราะท่านไปทำให้เขาไม่ได้เกิด แต่ถ้าท่านตั้งใจปฏิบัติแล้วก็ยอมทนต่อทุกขเวทนาที่ได้

รับ ท่านก็จะแก้กรรมได้ อย่าลืมว่ากรรมเก่าต้องใช้ กรรมใหม่อย่าไปสร้างอีก ที่อาตมาพูดมานี้จริงหรือเท็จประการใด มีท่านผู้เดียวเท่านั้นที่รู้”

“ครับ พระคุณเจ้า มีผมผู้เดียวเท่านั้นที่รู้ เพราะคนที่รู้เรื่องของผมก็ถูกผมเก็บไปที่ละคนสองคนจนไม่มีเหลือ ผมบ่าบมากไซ้ใหม่ครับ” นายพล้วยเจ็ดสิบเศษพูดเสียงเครือ เพิ่งจะเห็นทุกข์เห็นโทษของการทำผิดคิดร้าย เขาลุ่มหลงมัวเมาในสมบัตินอกกายจนลืมนึกถึงผิดชอบชั่วดี

“หากเป็นแต่ก่อน ท่านก็ต้องคิดกำจัดอาตมาที่รู้เรื่องของท่าน”

“พระคุณเจ้าพูดอีกก็ถูกอีก ผมรู้สึกละลายใจเหลือเกิน อย่างไม่รู้ก็ตาม ผมถือว่าผมโชคดีที่ได้มาพบพระอรหันต์ผู้มีเมตตาเช่นพระคุณเจ้า เพราะอย่างน้อยเวรกรรมของผมนี่จะทุเลาเบาบางลง ผมจะกำหนำใช้กรรมด้วยการปฏิบัติธรรมเจริญพระกรรมฐาน ทรัพย์สมบัติที่ได้มาโดยมิชอบ ผมจะบริจาคให้กับมูลนิธิการกุศลต่าง ๆ แล้ว จะอุทิศบุญกุศลไปให้กับคนที่ผมโกงเขามา และที่ต้องคืนให้มากที่สุดก็คือ แผ่นดินไทยของผม เมื่อก่อนผมอิจฉาคนที่โกงแผ่นดิน เลยหาทางโกงบ้างเพราะอยากร่ำรวยเหมือนพวกเขา แต่เดี๋ยวนี้ผมไม่คิดอิจฉาแล้ว ผมสงสารพวกเขามากกว่า เพราะอีกไม่นานก็จะต้องมารับกรรมเหมือนผม”

“อาตมาขออนุโมทนาที่ท่านคิดได้ ไม่เช่นนั้นจะต้องพบบาปติดตัวไปชาติหน้าอีก แล้วก็ต้องเวียนตายเวียนเกิดครั้งแล้วครั้งเล่า การเกิดเป็นทุกข์ ไม่ว่าจะเกิดเป็นอะไรก็ทุกข์ทั้งนั้น อาตมาถึงได้ตั้งปณิธานแน่วแน่ว่าจะไม่ขอเกิดอีก”

“ครับพระคุณเจ้า ผมเองก็เบื่อ ไม่อยากเกิดอีก แต่ก็เป็น

ไปไม่ได้ เพราะทำกรรมไว้มากมายเหลือเกิน ผมเห็นจะต้องกลับไปพักผ่อนแล้วละครับ ระบายเวลาเขียนหนังสือของพระคุณเจ้ามานานแล้ว ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความเมตตาที่มีต่อผมในครั้งนี่” เขากราบด้วยความนอบน้อมอีกครั้ง แล้วจึงกลับไปพักผ่อน

เวลาบ่ายสองโมง เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงลงรับแขกตามปกติ สตรีอายุประมาณสี่สิบเศษกราบเรียนว่า

“หลวงพ่อดี หนูจะขอนิมนต์ไปฉันเพลในงานทำบุญขึ้นบ้านใหม่ค่ะ”

“ที่ไหนแล้วก็เมื่อไรละโยม” ท่านถาม

“ที่บ้านหนูค่ะ วันที่ ๑ ธันวาคม” เธอตอบ

“รู้แล้วว่าที่บ้าน แต่อาตมาอยากทราบที่บ้านโยมอยู่ที่ไหน”

“หลักสี่ค่ะ หลวงพ่อว่างหรือเปล่าค่ะ” ท่านพระครูหยิบสมุดบันทึกมาเปิด แล้วตอบว่า “ว่าง จ้ะ โยมช่วยเขียนแผนที่ให้ด้วย ว่าบ้านโยมไปยังไง”

“หนูเขียนไม่เป็นค่ะ เอาอย่างนี้ได้ไหมคะ หนูจะให้ลูกชายเขียน แล้วส่งมาให้ เป็นอันว่าหลวงพ่อรับแล้วนะค่ะ หนูลาละค่ะ”

“เดี๋ยวก่อน ยังไม่ได้บอกชื่อเลย” ท่านหมายถึงชื่อผู้นิมนต์

“หนูรู้แล้วค่ะว่าหลวงพ่อชื่อพระครูเจริญ”

“ไม่ใช่ ชื่อโยมนะ โยมชื่ออะไร”

“อ้อ ชื่อสุนีย์ค่ะ” ท่านพระครูรู้สึกคุ้นกับชื่อนี้ ทั้งหน้าตาและน้ำเสียงก็ดูเหมือนว่าจะเคยเห็นเคยได้ยินมาก่อน หากท่านก็นึกไม่ออก รู้แต่ว่าที่มานิมนต์ท่านเพราะไปนิมนต์หลวงพ่อแพแล้วท่านไม่ว่าง

“โยมไปวัดพิกุลทองมาใช่ไหม” ท่านถาม

“ทำไมหลวงพ่อรู้”

“ที่รู้เพราะอยากรู้ โยมไปนิมนต์หลวงพ่อบุญแล้วท่านไม่ว่างเลยมานิมนต์เอาตมาแทน จริงหรือเปล่า”

“ก็หนูยังไม่รู้จักกับหลวงพ่อนี้คะ หนูเพิ่งมาเป็นหนแรก แต่ทำไม่รู้สีกุณกับหลวงพ่ोजัง รูปร่างหน้าตาอย่างนี้ เสียงอย่างนี้ หนูเคยเห็นเคยได้ยินที่ไหนมาก่อนหน้า” เธอพยายามนึก หากก็นึกไม่ออก ท่านพระครูเองก็มีอาการแบบเดียวกัน หากท่านก็เกรงใจ ‘เห็นหนอ’ จึงไม่ไหว้วานให้ช่วยตรวจสอบ อีกประการหนึ่งท่านก็เกรงว่า คนที่ต่อคิวเธอจะรอนาน

“แล้วนิมนต์พระไว้กี่รูป วัดเดียวกันหมดหรือเปล่า”

“หนูก็อยากให้ เป็นวัดเดียวกันหมด จะได้ไม่ลำบาก ถ้าหนูจะขอให้หลวงพ่อบุญช่วยนิมนต์เพิ่มอีก ๘ รูป จะได้ไหมคะ ให้เป็นพระวัดป่ามะม่วงทั้ง ๘ รูปเลย” เธอขอความเห็น

“ก็ได้ แล้วเอาตมาจะจัดการให้ งานเริ่มก็โมงละ”

“หนูก็ไม่ทราบ คือหนูอยากให้ มีสวดธรรมจักรด้วย พอพระสวดเสร็จก็ถวายเพลพอดี”

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องเริ่มสืบนานาฬิกา เจริญพระพุทธมนต์ ธรรมจักรด้วยต้องใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงเต็ม พอสืบเ็ดนานาฬิกา ก็ถวายภัตตาหาร ตกกลางตามันนะ”

“คะ แล้วหนูจะต้องส่งรถมารับไหมคะ” เธอถามอีก

“คงไม่ต้อง เพราะมีคนถวายรถตู้ไว้ จูได้สืบนคนพอดีรวมทั้งคนขับด้วย หรือถ้าจะพูดให้ถูกต้องกว่านั้น ก็ต้องว่า แก่รูปกับหนึ่งคน”

วันเกิดโยมสนีย์

นายสมชาย ชัยบรรทัดที่ครูสุภะดีและครอบครัวบริจาคไว้ เมื่อหลายปีก่อน นำท่านพระครูและพระภิกษุวัดป่ามะม่วงอีก ๘ รูป มาถึงบ้านงานเวลาสิบนาฬิกา ได้เวลาเจริญพระพุทธมนต์พอดี

“หลวงพ่อสวดธรรมจักรด้วยนะคะ วันนี้วันเกิดหนูครบสี่รอบ” โยมสนีย์กราบเรียนท่านพระครูอย่างคุ้นเคยทั้งที่เพิ่งเห็นท่านเพียงครั้งเดียวเมื่อวันไปนิมนต์

“โยมนะหรือสี่รอบ อาตมาดูหน้านี่ก็ว่าสักสามรอบ” ท่านพูดความจริงเพราะโยมสนีย์เป็นคนร่างเล็ก จึงดูไม่แก่ตามอายุ

“แหม หลวงพ่อพูดแบบนี้หนูก็ดีใจแยะเลย ยิ่งไม่อยากแก่อยู่ด้วย แล้วหลวงพ่อสละคะ อายุเท่าไรแล้ว”

“โยมคิดว่าเท่าไรละ” ท่านย้อนถาม

“หนูว่าหลวงพ่อน่าจะหนุ่มกว่าอายุจริง” ท่านพระครูรู้สึกที่ใจฟูพองเมื่อได้รับคำชม แต่ชั่วประเดี๋ยวก็กลับพุบแปบเมื่อเธอตอบว่า “เพราะฉะนั้น หนูขอตอบว่าหลวงพ่อบุญเจ็ดสิบ แต่ยังคงเหมือนหกสิบกว่าๆ หนูตายถูกหรือเปล่าคะ”

“โยมทายผิดเสียแล้วละ ผิดมากๆ ด้วย แบบนี้หลวงพ่อก่อนต้องเสียใจจนฉันไม่ลงแน่เลย” พระบัวเหี่ยวซึ่งนั่งเป็นรูปที่สามถัด

จากพระมหานุญพูดขึ้นอย่างรู้สึกสงสารพระอุปัชฌาย์เป็นกำลัง ส่วนพระมหานุญมยิ้มชนิดๆ เหมือนยิ้มเยาะท่านสมภาร

“ได้เวลาเจริญพระพุทธรมณฑ์แล้ว โยมเป็นประธานใช่ไหม เชิญจุดธูปเทียนบูชาพระรัตนตรัยแล้วก็เชิญชวนญาติโยมบูชาพระ กราบพระ แล้วก็อาราธนาศีลตามลำดับ” ท่านพระครูพูดตบตบด้วย ไม่ต้องการจะตอบคำถาม แต่โยมสนิย์ยังไม่หายข้องใจ จึงพูดกับ พระบัวเหี่ยวว่า

“แสดงว่าท่านอายุยังไม่ถึงหกสิบหรือคะ ไม่น่าเป็นไปได้”

“เอาเถอะโยม อายุเป็นเพียงตัวเลข อาตมาจะอายุเท่าไร ก็ไม่สำคัญ ที่สำคัญคือได้เวลาเจริญพระพุทธรมณฑ์แล้ว ขอให้โยม จุดธูปเทียนได้แล้ว” โยมสนิย์จึงเดินเข้าไปที่โต๊ะหมู่บูชาซึ่งตั้งอยู่ ด้านขวามือของท่านพระครู สามีของเธอทำหน้าที่เป็นพิธีกร จุด เทียนชนวนเตรียมไว้ให้ภรรยา โยมสนิย์กราบพระรัตนตรัยสามครั้ง แล้วจึงรับเทียนชนวนจากพิธีกรด้วยมือขวา จุดเทียนเล่มที่อยู่ด้าน ซ้ายมือของเธอก่อน แล้วจุดเล่มที่อยู่ด้านขวามือ จากนั้นจึงจุดธูป สามดอกเรียงจากซ้ายไปขวา ยื่นเทียนชนวนคืนให้พิธีกร แล้ว กราบอีกสามครั้ง พิธีกรดับเทียนชนวนโดยใช้มือโบก จากนั้นจึงนำ บูชาพระ กราบพระ และอาราธนาศีล ท่านพระครูซึ่งเป็นประธาน ฝ่ายสงฆ์ให้ศีล เสร็จแล้วพระภิกษุทั้ง ๙ รูป ก็เจริญพระพุทธรมณฑ์ บทธรรมจักร หรือที่มีชื่อเต็มว่า ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร อันเป็น เทศนาภักดิ์แรกที่พระพุทธองค์ประทานแก่นักบวชห้ารูปที่ป่า อสิปตนมฤคทายวัน แขวงเมืองพาราณสี เมื่อสองพันห้าร้อยกว่า ปีก่อน

เวลาผ่านไปอีกสี่สิบห้าปีที่ การเจริญพระพุทธรมณฑ์ซึ่ง ประกอบด้วยบทพระธรรมจักรเต็มสูตร และเจ็ดตำนานเต็มสูตรบ้าง

ย่อข้างเพื่อให้เหมาะสมกับเวลา ก็สิ้นสุดลง แม่ครัวนำอาหารมาเทียบ โดยแบ่งเป็นสามวง ท่านพระครูฉันรูปเดียวหนึ่งวง ส่วนพระภิกษุอีก ๘ รูป แบ่งเป็นวงละ ๔ รูป พิธีกรซึ่งเป็นสามเณรของโยมสุนีย์นำกล่าวถวายภัตตาหาร ท่านพระครูรู้สึกคุ้นหน้ากับผู้มีร่วมงานหลายคน หากท่านก็นึกไม่ออกว่าเคยเห็นบุคคลเหล่านี้ที่ไหน กระนั้นก็เกิดความรู้สึกอบอุ่นอย่างประหลาดเหมือนได้เข้ามาอยู่ในท่ามกลางหมู่ญาติ “เขาอาจจะเคยเป็นญาติกับเรามาแต่ครั้งอดีตชาติก็ได้ เพราะวัฏจักรชีวิตยาวไกล หากจับไม่ได้” ท่านคิดในใจ

เมื่อพิธีกรนำกล่าวคำถวายภัตตาหารแล้ว เจ้าภาพและผู้มาร่วมงานก็ช่วยกันประเคน ท่านพระครูพิจารณาอาหารแล้วจึงลงมือฉัน เมื่อรสชาติของอาหารสัมผัสลิ้น ท่านก็กำหนด ‘รสหน่อ’ กระนั้นความรู้สึกคุ้นเคยก็ยังตามมารบกวน รสอย่างนี้ กลิ่นอย่างนี้ ท่านเคยได้สัมผัสมาก่อน หากก็นึกไม่ออกว่าที่ไหน เมื่อไร เป็นธรรมดาของมนุษย์ทั้งหลายที่มักฝังใจกับชีวิตวัยเด็ก เคยได้กินอะไรแล้วชอบก็จะติดใจเก็บไว้ในความทรงจำ ท่านพระครูก็เช่นกัน แม้บัดนี้ท่านได้เข้าสู่ความเป็นพระอริยเจ้า หากความเคยชินสมัยเมื่อเป็นเด็ก ก็ยังไม่ลบเลือนหายไป ท่านจึงฉันได้หลายคำทำให้การคาดคะเนของพระบัวเหี่ยวที่ว่า ท่านจะเสียใจจนฉันไม่ลงนั้นผิดถนัดชัดเจน!

พระภิกษุทั้ง ๘ รูป ฉันภัตตาหารเสร็จแล้ว กำลังจะให้พร โยมสุนีย์ก็นำภาพถ่ายของบิดามาให้ท่านพระครูช่วยบังสุกุล ทันทีที่สายตาสัมผัสกับสายตาของบุรุษในภาพถ่าย เรื่องราวในอดีตก็ปรากฏแจ่มชัดขึ้นในมโนนึก

“นี่โยมหมั่นใส่ใจไหม” ท่านถามอย่างมั่นใจ

“ทำไมหลวงพ่อรู้จัก” โยมสุณีย์ย้อนถาม

“ก็ทำไมอาตมาจะไม่รู้จักล่ะ โยมหมั่นนี่แหละที่ช่วยชีวิตอาตมาไว้ อาตมาไม่เคยลืม อ้อโยมก็คือเด็กหญิงสุณีย์จอมแก่น เมื่อสี่สิบปีก่อนไซ้ไหมละ อ้าวนี่แม่ฝัน นั่นเจ็ใหญ่ที่หุงข้าวให้อาตมากิน ถึงว่าไซ้ อาตมาฉันไปตั้งเยอะเพราะคุณ ๆ ว่า รสชาติแบบนี้เราเคยกินที่ไหนมาก่อน ไป ๆ มา ๆ ก็มาบรรจบพบกันอีก โลกกลมจริง ๆ นะโยมนะ” ท่านพูดกับแม่ฝันซึ่งนั่งติดกับเจ็ใหญ่ แม่ฝันดูแก่มากจนท่านจำไม่ได้ในตอนแรก

“จันทานก็คือ อาตี่ ที่เตี้ยพามาอนรักษาตัวที่กระท่อมเรานะสิ” เจ็ใหญ่พูดขึ้น ข้างฝ่ายโยมสุณีย์พูดเสียงดังกว่าเพื่อนว่า “จำได้แล้ว จำได้แล้ว ท่านนี่เองที่เตี้ยบอกว่าถูกไอ้พวกเด็กวัดโตนดซ้อมจนสลบ แถมจะแทงซ้ำอีกด้วย นี่ถ้าเตี้ยไม่ไปพบเข้าพอดี รับรองศพท่านลอยขึ้นอืดอยู่กลางคลองบางแวกแน่” เสียงของโยมสุณีย์ทำให้แขกเหรื่อที่มาร่วมงานพยายามเบียดกันเข้ามานั่งเบื่องหน้าท่านพระครูเพื่อจะฟังเรื่องราวที่สนุกตื่นเต้นกว่าในหนังสือกลางแปลงท่านพระครูรีบโบกมือห้าม

“พักไว้ก่อนโยม รับพรกันก่อนแล้วค่อยคุยต่อ รับพรแล้วจะได้บังสุกุลให้กับโยมหมั่นและผู้ให้ชีวิตใหม่กับอาตมา อาตมาจะได้ถือโอกาสตอบแทนบุญคุณโยมเขา” ท่านตั้งใจจะอุทิศส่วนกุศลผลบุญทั้งหลายทั้งปวงที่ก่ออุปมาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันให้กับโยมหมั่น เพราะหากไม่มีเขา วันนี้สำหรับท่านก็คงไม่มีเป็นแน่แท้

ด้วยเหตุนี้ ทั้งเจ้าภาพและแขกเหรื่อจึงต้องอดใจรอกระทั่งพิธีทำบุญเสร็จสิ้นลง ท่านพระครูถามคนเป็นเจ้าภาพว่า

“โยมสุณีย์ นี่เป็นการทำบุญเนื่องในโอกาสอะไรกันแน่ ตอนไปนิมนต์อาตมาบอกจะทำบุญขึ้นบ้านใหม่ พอจะเจริญพระพุทธรูป

ก็บอกว่าเป็นวันเกิด พอเสร็จก็กลายเป็นทำบุญบังสุกุลให้เตี้ยตกลงจะเอาอย่างไรกันแน่”

“ก็ทั้งสามอย่างแหละคะหลวงพ่อ เอ น่าจะเรียกว่า หลวงพีมากกว่า เพราะจำได้ว่าท่านแก่กว่าหนู ๑๐ ปี ตอนนั้นท่านอายุ ๑๘ หนูอายุ ๘ ขวบ แต่ทำไมตอนนี้ท่านถึงดูเหมือนแก่กว่าหนูสักยี่สิบปี จึงเรียกหลวงพ่อดีกว่า” เธอพูดเองเออเองเสร็จ

“ไปยังไงมายังไงถึงได้มาอยู่ที่นี้ได้ แล้วยี่บ้านคลองสวนอ้อยยังมีใครอยู่หรือเปล่า” ท่านถามความเป็นมาและความเป็นไปของครอบครัวโยมหมั่น ไม่สนใจเรื่องถูกค่อนขอตัวดูแก่กว่าอายุ

“ไม่มีใครอยู่ที่นั่นแล้วคะหลวงพ่อ เพราะเตี้ยได้พาพวกเราไปตั้งหลักปักฐานอยู่ที่ดอนเมือง เตี้ยบอกว่าขึ้นอยู่ที่บ้านคลองสวนอ้อยก็คงต้องจนไปจนตายเพราะทำมาหากินไม่สะดวก อีกทั้งก็ต้องคอยรบรากับพวกนักเลงหัวไม้ทั้งหลาย เตี้ยหนูเป็นนักเลงหัวหอม เวลาพวกนักเลงหัวไม้มายืนด่าที่หน้าบ้าน เตี้ยก็จะนั่งฟังมันด่าอยู่ในบ้าน ไม่ออกไปประจันหน้ากับมัน พอพวกมันด่าจนเมื่อยปากแล้วก็จะพากันกลับไป วันหลังพอเจอกันอีก พวกมันก็จะอายุเตี้ยไปเอง เพราะทั้งบางมีเตี้ยคนเดียวเท่านั้นที่สามารถนั่งฟังคนมาด่าได้ ถ้าเป็นคนอื่นก็จะออกไปราวีกับมันทุกราย แต่บางทีเตี้ยก็ยั่วมันเหมือนกัน” โยมสุนีย์เล่าเสียงดังฟังชัด

“ยั่วอย่างไรล่ะ” ท่านพระครูถาม

“ก็เวลาเจอมันกลางตลาด เตี้ยก็จะทักทายปราศรัยกับมันเป็นอย่างดีเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แล้วยี่ถึงท้ายด้วยการสั่งว่า ‘ที่ด่ากองทัพไว้หน้ากระท่อมอ้าว ช่วยไปเก็บออกด้วย’”

“แล้วคนด่าเขาวยังไงล่ะโยม” คราวนี้คนถามคือพระบัวเสียว

“ก็ไม่เห็นว่ายังงั้นนี่คะ” โยมสุนีย์ตอบ

“แล้วโยมรู้ได้ยังไงว่าเขาไม่ได้ว่ายังไง” พระเชื้อสายฉวน
เริ่ม ‘ยวน’

“ที่รู้เพราะโยมไปกับเตียนนะซี โยมก็คิดอยู่เหมือนกันว่า ถ้า
มันทำอะไรเตี้ย โยมจะช่วยเตี้ย จะสู้ยิบตาเลย แต่มันคงจะกลัวโยม
เลยไม่กล้าต่อล้อต่อเถียง” โยมสุนี๋ยงถือโอกาสคุยกับพระฉวน พุด
แทนตัวเองว่า ‘โยม’ แทนที่จะเป็น ‘หนู’ เหมือนที่พูดกับท่านพระครู

“โยมตัวเล็กๆ อย่างนี้ เขาจะกลัวหรือ ขนาดอายุสี่รอบยัง
ตัวเท่านี้ แล้วตอนอายุแปดขวบมีขี้เล็กลงกว่านี้อีกหรือ” พระบัวเหี่ยว
ยังไม่ยอมแพ้

“ถึงเล็กก็เล็กพริกขี้หนูนะ ท่านอย่าเพิ่งดูถูก ไม่เชื่อถาม
หลวงพ่อดูก็ได้ว่า ทั้งบ้านคลองสวนอ้อยนะ มีใครแก่นแก้วเท่า
เด็กหญิงสุนี๋ยง แซ่ตั้ง บ้าง” ท่านพระครูรีบเป็นพยานให้ว่า

“ไม่มีหรือกับบัวเหี่ยว คนนี้เขาแก่นที่สุดในบ้านคลองสวนอ้อย
ตั้งแต่ต้นคลองถึงท้ายคลอง ไม่มีใครแก่นแก้วเท่า”

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นไปได้ โยมก็มีพี่สาวตั้งหลายคน ทำทาง
เรียบริ้อยทั้งนั้น ทำไมโยมถึงไม่เหมือนพี่ๆ ละ” พระฉวนตั้งข้อ
สงสัย เจ้ใหญ่จึงต้องอธิบายว่า “เตี้ยเขาอยากมีลูกชาย แต่พ่อแม่
ตั้งท้องที่ไรก็ออกมาเป็นผู้หญิงทุกที จนเตี้ยซัดจะหมดหวัง แต่พอตั้ง
ท้องสุนี๋ยง แม่แพ้ท้องผิดคิดว่าท้องอื่น ๆ เตี้ยก็เลยหมายมั่นว่าท้องนี้
ต้องได้ลูกชายแน่ พอออกมาเป็นผู้หญิงอีก เตี้ยก็เลยเลี้ยงสุนี๋ยงแบบ
เด็กผู้ชาย จนมีน้องผู้ชายอีกสองคน เตี้ยก็ยังคิดว่าสุนี๋ยงเป็นเด็ก
ผู้ชาย พุดก็พุดเถาะ น้องผู้ชายสองคนยังชนน้อยกว่าสุนี๋ยงเลย”

“หายข้องใจหรือยังล่ะคะหลวงพี่” โยมสุนี๋ยงถามพระบัวเหี่ยว
อย่างตั้งใจยวนเต็มที่

“ก็ยังไม่หายหรือก แต่ว่าอยากจะได้เก็บไว้ข้องใจคนเดียว

คนอื่นไม่เกี่ยว” พระฉนวนยวนตอบ

“เจ้สุนีย์ ฉันอยากฟังเรื่องที่เจ้เล่าว่าหลวงพ่อกุญชรศิษย์วัด
รุมซ่อม แล้วทำไมท่านถึงรอดมาได้ล่ะ” โยมคนหนึ่งถามขึ้น โยม
สุนีย์จึงถือโอกาสเล่าเรื่องราวแต่หนหลังครั้งที่ท่านพระครูยังเป็น
คฤหัสถ์ และได้อาศัยอยู่ที่บ้านของหลวงธाराและคุณหญิงห้วง ตาม
ที่เตี่ยของเธอเล่าให้ฟังเมื่อครั้งกระโน้น ทุกคนตั้งอกตั้งใจฟังเพราะ
นานที่ปีหนจึงจะได้ยินเรื่องราวที่โลดโผนตื่นเต้นอย่างนี้ โยมสุนีย์
ใช้วิธีเล่าแบบพากย์หนัง คนฟังจึงเพลิดเพลินและรู้สึกสนุกสนาน
ตามไปด้วย เมื่อเธอเล่าจบ ท่านพระครูจึงพูดขึ้นว่า

“ที่อาตมารอดมาได้ก็เพราะเตี่ยของโยมสุนีย์ช่วยไว้ ไม่งั้น
ก็คงมอดม้วยมรณาชีวาวายแวงเป็นปลาแปบบึ่งไปแล้ว” ทุกคน
พากันหัวเราะเพราะเข้าใจในสำนวนการพูดของท่าน

“เพราะฉะนั้น หลวงพ่อต้องมาที่บ้านนี้ทุกปี เพราะหนูตั้งใจ
ว่าจะทำบุญวันเกิดทุกปี ถือเป็นการทำบุญบ้านด้วย ทำบุญบั้งสุกุล
ให้เตี่ยด้วย นิมนต์ล่องหน้าไว้เลยนะคะ”

“ตกลง อาตมาขอรับนิมนต์เพราะเท่ากับอาตมาจะได้มา
ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ผู้มีพระคุณต่ออาตมา ยกเว้นอาตมาอาพาธ
จนมาไม่ไหว หรือไม่ก็มรณภาพ ถ้าเป็นเช่นนั้นก็ขออนุญาตไม่
มานะโยมนะ”

“คะ เสียช่วยเป็นพยานด้วยนะว่า หลวงพ่อจะมาทำบุญที่
บ้านเราทุกปี” เธอบอกให้สามีช่วยเป็นพยาน

“ไม่เห็นจะต้องเป็นพียงพยานอะไรเลย พระยอมไม่โกหก
อยู่แล้ว จริงไหมครับท่าน” นายสาโรจน์ถามท่านพระครู

“ก็ไม่น่าแห่หรือเสีย อาตมาเคยเจอพระโกหกมามากมาย”
ท่านพระครูตอบยิ้มๆ

“ยั้งนั้นเขาไม่เรียกพระหรรอกรับ เขาเรียกพวกโกนหัวหมผ้าเหลืองเพื่อตบตาชาวบ้าน” เจ้าแก่ร้านทองตอบ นายสาโรจน์เป็นลูกชายแม่ทองใบ ซึ่ง ‘ห้างทองแม่ทองใบ’ นั้น เป็นที่นิยมของประชาชนทั่วประเทศ เพราะทองดี มีคุณภาพ และราคาย่อมเยา ความที่โยมหมั่น แเซ่ตั้ง เป็นคนดี โอบอ้อมอารีต่อเพื่อนมนุษย์ บุญกุศลจึงดลบันดาลให้ลูกสาวลูกชายได้คู่ครองที่ดีมีฐานะกันทุกคน

“ถูกแล้ว อย่างหลวงตาวัดโตนดที่อยู่ให้เด็กวัดแทงหลวงพ่อนั้นก็ไม่ใช่พระ หลวงพ่อรู้ใหม่ว่าแกตายยังไง” หล่อนตั้งใจใช้คำว่า ‘ตาย’ แทน ‘มรณภาพ’ และ ‘แก่’ แทน ‘ท่าน’

“ไม่ทราบ ท่านเป็นอะไรล่ะ”

“เป็นโรคลงแดงตายคะ เพราะพอคนรู้ว่าแกทำร้ายหลานชายหลวงธรรมา คนก็พากันเสื่อมความนับถือ ไม่มีใครเอาปัจจัยมาถวายเพราะกลัวว่าแกจะเอาไปซื้อฝิ่นสูบ แกก็เลยลงแดงตายเพราะอดฝิ่น ป่านนี้ก็คงนั่งสูบฝิ่นอยู่ในเมืองนรกมัง”

“เมืองนรกมีฝิ่นด้วยหรือโยม” พระบัวเหี่ยวขจัดขึ้น ถึงเวลานี้เมื่อได้ยินคำว่า ‘นรก’ ท่านก็ไม่หวั่นไหวใจสั่นอีกต่อไป เพราะได้ ‘ใช้กรรม’ ที่จะนำไปนรกหมดสิ้นแล้ว การที่ท่านขวิดต้นสัตบรรณจนศีรษะแตกเลือดไหลโซมในครั้งนั้น เป็นการชดใช้กรรมที่ได้ฆ่าวัวฆ่าควาย แม้ก่อนหน้านั้นท่านจะสามารถเข้าผลสมาบัติได้และไม่ต้องไปชดใช้กรรมดังกล่าว แต่ก็ยังไม่ปลอดภัยเท่ากับได้ชดใช้ หากมิได้มาเจริญวิปัสสนากรรมฐาน ท่านเห็นจะต้องแบกบาปเดินทางไปปรโลกด้วยเป็นแน่แท้

“ไม่รู้เหมือนกัน ฉันก็ยังไม่เคยไปสักที หลวงพี่ละเคยไปหรือเปล่า” เธอย้อนถาม คราวนี้เปลี่ยนจาก ‘โยม’ มาเป็น ‘ฉัน’

“เกือบเคย แต่รอดมาได้อย่างหวุดหวิด” คำตอบของพระ

บัวเสียวทำให้ทุกคนตาลุกเพราะอยากรู้เรื่อง จึงพากันซักถามเสียง
อึ้งอ้อ

“อาตมายังไม่ตอบเพราะเรื่องมันยาว ใครอยากรู้ ต้องไป
เข้ากรรมฐานที่วัดป่ามะม่วง แล้วอาตมาจะเล่าให้ฟัง”

“เข้ากี่วันคะ” พวกผู้หญิงถามขึ้นพร้อมกัน

“เจ็ดวัน แล้วอาตมาจะเล่าให้ฟังในวันที่เจ็ด”

“สามวันไม่ได้หรือคะ ฉันลังงานได้แค่สามวัน” สตรีผู้หนึ่ง

ต่อรอง

“ได้”

“ฉันฉันจะลังงานไปสามวัน” พูดอย่างยินดี

“ที่ว่าได้นะ หมายถึงได้เข้ากรรมฐาน แต่ไม่ได้ฟังอาตมา
เล่า ถ้าจะฟังเล่าต้องเจ็ดวัน ไม่ขาดไม่เกิน” โยมสนุนีจึงตัดสินใจให้
ว่า

“เอาอย่างนี้ เจ้จะไปเข้า แล้วจะมาเล่าให้พวกเธอฟัง”

“ดี ๆ แหม เงินยอดจริง ๆ”

“แต่เสียวไม่ยอมฟังเธอเล่า เสียวจะไปเข้ากรรมฐาน” นาย
สาโรจน์พูดเพื่อเอาใจภรรยา ความจริงแล้วเขาเกลียดพระและไม่
คิดที่จะไปเข้ากรรมฐานให้เสียเวลาทำมาหากิน

“เสียวให้ฉันไปก่อนซิ ถ้าไปพร้อมกันแล้วใครจะดูแลร้าน”

“เสียวก็ยังไม่ได้พูดนี่น่าจะให้ไปพร้อมกัน เอาเถอะ ให้เธอ
ไปก่อน แล้วเสียวค่อยไปที่หลัง เป็นผู้ชายต้องเสียสละให้ผู้หญิงก่อน
ถูกไหมครับหลวงพ่อ” เขาขอความเห็นจากท่านพระครู

“ถูกแล้ว ต้องอย่างนั้นจึงจะเรียกว่าเป็นสุภาพบุรุษ”
ท่านพระครู เออออห่อหมกด้วยทั้งที่ ‘รู้’ ว่าเขาเกลียดท่านเพราะ
ท่านเป็นพระ

บรรดาแขกเหรื่อที่มาร่วมงานต่างพากันสนทนากับท่านพระครู และพระบัวเหี่ยวจนลืมหิว ฝ่ายพระมหาบุญกับพระภิกษุอีกหก รูปนั้น เมื่อไม่มีญาติโยมคอยด้วย จึงตั้งวงคุยกันเองเบาๆ พอคลายความง่วงไปได้บ้าง เพราะเมื่อหนึ่งห้องตั้ง หนึ่งตาก็ชักหย่อนตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ เลยเที่ยงไปสองชั่วโมง คณะพระภิกษุจากวัดป่ามะม่วงจึงลาญาติโยมกลับ ท่านพระครูรู้สึกผิดใจว่าใครๆ เพราะได้มีโอกาสตอบแทนบุญคุณผู้ที่เคยช่วยชีวิตท่านไว้เมื่อสี่สิบปีก่อนโน้น

เมื่อท่านพระครูมาถึงกุฏิ ก็พบอาคันตุกะรออยู่ เป็นพระภิกษุ ๑ รูป กับคฤหัสถ์ ๑ คน ทั้งสองทำความเคารพท่านด้วยการกราบเบญจางคประดิษฐ์

“ท่านพระครูมายังไง รอผมนานหรือเปล่า” ท่านเอี้ยทักพระครูอุตรเป็นเจ้าอาวาสวัดสี่บุญเรื่องและรู้จักกับท่านมาหลายปีแล้ว

“ผมมากับโยม เพิ่งถึงก่อนหน้าหลวงพี่สักสิบนาทีนี่เอง ท่านเจ้าคุณให้ผมมานิมนต์หลวงพี่ไปเจริญพระพุทธมนต์ในงานทำบุญอายุครบเจ็ดรอบของพ่อตานายอำเภอ”

“ที่ไหน เมื่อไร”

“ที่อำเภอเมืองจันทบุรี วันมะรืนนี้ หลวงพี่ว่างหรือเปล่าครับ” ก่อนตอบ ท่านพระครูหยิบสมุดบันทึกประจำวันมาเปิดดู

“พรุ่งนี้ทหารจากกองทัพบกเข้ามาอบรม ถ้าเป็นพรุ่งนี้ละก็ไม่ว่าง เพราะต้องเปิดอบรมให้เขา วันมะรืนว่าง ไปได้”

“ดีจังครับ ไม่งั้นท่านเจ้าคุณคงผิดหวังแน่ ท่านสั่งนักสั่งหนาว่าให้หลวงพี่ไปให้ได้”

“ทำไมท่านถึงมาสนใจผมเป็นพิเศษ ผมไม่คุ้นกับท่านสักเท่าไร” สมภารวัดป่ามะม่วงออกสงสัย

“จะว่าท่านสนใจหลวงพี่ก็ไม่เชิงหรอกครับ แต่ท่านสนใจของที่หลวงพี่ครอบครองอยู่มากกว่า” พระครูอุตรพุดเป็นนัยๆ

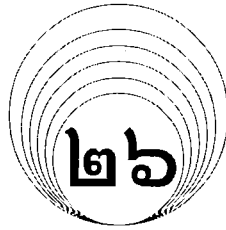
“ของอะไรที่ผมครอบครอง”

“ก็นารีผลไงล่ะ นารีผลหรือมักกะลีผลนะ ท่านขอร้องว่าให้หลวงพี่นำไปให้ท่านดูเป็นขวัญตาด้วย”

“ท่านทราบได้อย่างไรว่าผมมีสิ่งนี้”

“ผมก็ไม่ทราบที่ท่านทราบได้อย่างไร แต่ผมอยากขอร้องให้หลวงพี่นำไปให้ท่านดูหน่อย ท่านอยากเห็นมากเลย เอาใจท่านไว้ก็ไม่เสียหลายนะครับหลวงพี่ ข่าว่าท่านจวนจะขึ้นเป็นชั้นราชแล้ว เพื่อพวกเราจะได้ยักเเกาะชายผ้าเหลืองท่านเป็นเจ้าของกับเขาบ้าง” ผู้่อ่นอ่าวโสกว่าพุดเปิดทางให้ หากท่านพระครูแห่งวัดป่ามะม่วงกลับพุดเสียงเรียบแต่หนักแน่นว่า “ผมไม่คิดจะสร้างความก้าวหน้าให้กับตัวเองด้วยวิธีนี้”

พลตรีศิขริน

เวลาสองทุ่มของวันรุ่งขึ้น ท่านพระครูเป็นประธานเปิดการอบรมให้กับเหล่าทหารกองทัพบก ซึ่งส่งทหารสัญญาบัตรประมาณ ๓๐๐ นาย มาเข้าอบรมฝึกปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเป็นเวลา ๗ วัน พลตรีศิขริน อินทร์พรหม เป็นหัวหน้าควบคุมดูแลตามกำหนดการ พวกเขาถึงวัดเวลาบ่ายโมง ลงทะเบียนแล้วเข้าที่พักเปลี่ยนเสื้อผ้าจากชุดทหารเป็นชุดนักปฏิบัติ คือหนุ่มขาวหม่มขาว เวลาบ่ายสองโมงครึ่งจึงมารวมกันที่หอประชุมเจริญชัย เพื่อรับการปฐมนิเทศโดยพระมหาบุญเป็นวิทยากรภาคปริยัติ พระบัวเหี่ยวเป็นวิทยากรภาคปฏิบัติ

พระมหาบุญได้ให้อาวาทและแนะนำในเรื่องวิชาการ พร้อมทั้งเตือนผู้ปฏิบัติให้ยึดหลัก ‘กินน้อย นอนน้อย พุดน้อย ทำความเพียรมาก’ จากนั้นพระบัวเหี่ยวก็ฝึกซ้อมเรื่องการเดินทาง การนั่งสมาธิ และพิธีขึ้นกรรมฐาน ซึ่งผู้เข้าอบรมจะต้องฝึกซ้อมการสมาทานศีล ๘ สมาทานพระกรรมฐานตลอดจนฝึกการสวด พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ และพระสังฆคุณ ให้ถูกต้อง และอย่างคล่องแคล่ว หากฝึกซ้อมไม่ดีจะทำให้เกิดการล่าช้า และคนที่จะถูกตำหนิมากที่สุดก็คือพระบัวเหี่ยว ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะว่า เจ้าอาวาส

วัดป่ามะม่วงท่านเข้มงวดกวดขันในเรื่องกฎเกณฑ์ และระเบียบวินัยต่าง ๆ มาก เนื่องจากมีนิสัยบัจฉยติตมาแต่ครั้งอดีตชาติที่เคยเป็นแม่ทัพ

เนื่องจากการอบรมในครั้งนี้ ผู้เข้าอบรมเป็นทหารซึ่งถือว่าเป็นผู้ที่เคร่งครัดเรื่องระเบียบวินัยมากกว่าคนอาชีพอื่น การฝึกซ้อมจึงไม่ต้องใช้เวลามาก ครั้นถึงเวลาขึ้นกรรมฐาน ก็ทำได้ถูกต้องและพร้อมเพรียงกันทั้งหญิงและชาย บังเอิญรุ่นนี้มีทหารหญิงและทหารชายมาเข้าอบรมจำนวนใกล้เคียงกัน จึงไม่มีการได้เปรียบเสียเปรียบในเรื่องจำนวนแต่อย่างใด แต่ถ้าดูจากสถิติที่บันทึกไว้ จำนวนผู้เข้าอบรมหญิงมีมากกว่าชาย ซึ่งน่าจะสรุปได้ว่า ผู้หญิงชอบทำความดีมากกว่าพวกผู้ชายนั่นเอง

พิธีขึ้นกรรมฐานเสร็จสิ้นลงเมื่อเวลาสามทุ่ม ตามกำหนดการในแต่ละวัน ผู้เข้าอบรมต้องตื่นนอนตีสามครั้ง ตีสี่ทำวัตรเช้า และปฏิบัติไปจนถึงเจ็ดนาฬิกา ซึ่งเป็นเวลาอาหารเช้า แปดนาฬิกาเข้าหอประชุมและปฏิบัติจนถึงสิบเอ็ดนาฬิกาซึ่งเป็นเวลาอาหารกลางวัน จากนั้นก็อนุญาตให้กลับไปพักผ่อน เวลาบ่ายโมงจึงจะเข้ามาปฏิบัติที่หอประชุมอีกจนถึงสี่โมงเย็น ซึ่งกำหนดให้เป็นเวลาที่ม้าน้ำปานะและอาบน้ำ หกโมงทำวัตรเย็น แล้วปฏิบัติต่อถึงทุ่มครึ่ง มีเวลาตีม้าน้ำปานะครึ่งชั่วโมง พอสองทุ่มท่านพระครูก็จะแสดงธรรมเกี่ยวกับการปฏิบัติบ้าง เกี่ยวกับกฎแห่งกรรมบ้าง ไปจนถึงเวลาสี่ทุ่ม จึงอนุญาตให้พักผ่อนหลับนอนได้ ผู้ที่มาปฏิบัติยังวัดป่ามะม่วงจึงได้นอนวันละประมาณห้าชั่วโมง ยกเว้นคนที่อยากได้บุญมากๆ ก็จะกลับมาปฏิบัติต่อที่ห้องอีกสามชั่วโมง มีเวลานอนเพียงสองชั่วโมงก็คิดว่าเพียงพอต่อสุขภาพร่างกายแล้ว

ท่านพระครูใช้เวลาบรรยายธรรมหนึ่งชั่วโมงพอดิบพอดี

กำลังจะอนุญาตให้ผู้ปฏิบัติธรรมไปพักผ่อน ก็พอดีนายทหารหญิงยศพันเอกพิเศษ เรียนถามเรื่องแม่กาหลง ท่านจึงต้องเล่าเรื่องแม่กาหลงต่ออีกหนึ่งชั่วโมงเต็ม ครั้นจบเรื่องแม่กาหลง นายทหารชายก็เกิดอยากรู้เรื่องนารีผล จึงเรียนถามท่านอีก พวกผู้ชายให้ความสนใจกับเรื่องนารีผลมาก ถึงขนาดจะไปป่าหิมพานต์เพื่อหานารีผลมาไว้เซยชม พวกทหารหญิงออกจะหมั่นไส้พวกผู้ชายเพราะชกใช้ทำให้เสียเวลาอน ครั้นจะขอไปนอนก่อนก็กลัวว่าจะเจอแม่กาหลงกลางทาง จึงทนนั่งสัปหงกรออยู่ กว่าพวกผู้ชายจะหมดปัญหาเรื่องนารีผลก็เกือบๆ จะตีสอง พลตรีศิริน ไม่ทราบที่ท่านพระครูจะต้องไปจันทร์เวลาตีห้า เขาคิดหาวิธีที่จะไม่ต้องตื่นขึ้นมาทำวัตรตอนตีสี่ เพราะต้องตื่นตีสามครึ่งเพื่อมาล้างหน้าแปรงฟันเสียก่อน เขาคิดในใจว่า ถ้าทำให้ท่านพระครูตื่นสายได้ พวกทหารก็ไม่ต้องลุกขึ้นมาสวดมนต์ทำวัตรแต่ตีหกแต่ตีห้า ควรที่จะทำให้ท่านตื่นสักเจ็ดโมงพร้อมกับเขา ซึ่งได้เวลาอาหารเช้าพอดี คิดดังนั้นแล้วจึงหยิบล่วมยาออกมา เทยานอนหลับใส่มือหนึ่งเม็ดแล้วเดินเข้าเข้าไปหาท่านพระครู ซึ่งทางเบื้องขวาของท่านมีกาน้ำชาและถ้วยกระเบื้องเคลือบวางอยู่ เขาจัดการเทน้ำชาใส่ถ้วย แล้วประเคนท่านพร้อมกับยานอนหลับหนึ่งเม็ด

“ยาอะไรท่านนายพล” ท่านพระครูถาม

“ยาบำรุงเสียงครับ หลวงพ่อเทศน์มาตั้งหลายชั่วโมง ประเดี๋ยวเสียงแห้ง ฉันทายาบำรุงเสียงสักเม็ดน่าจะดี” ท่านพระครูรับยาและถ้วยน้ำ แล้วฉันโดยไม่เฉลียวใจสักนิดว่าถูกนายพลใช้เล่ห์กลแก้งท่าน ฉันเสรีก็ถูกจากอาสนะเดินกลับกุฏิ ท่านจัดการนำพานนารีผลมาใส่ในย่ามกันลึม หากลึมของสิ่งนี้ ท่านเจ้าคุณก็จะผิดหวังและพระครูอุตรก็จะเสียหน้า ท่านไม่ต้องการทำให้เพื่อน

ตราครุฑทำงานหนักเกินไปแล้วนะเจ้าคะ เครื่องจักรเครื่องกลยังสึกหรือได้ ร่างกายมนุษย์เปราะบางกว่าเครื่องจักรตั้งแยะ”

“เอาละๆ ไม่ต้องมาสอน แล้วนี่จะทำไม ไปไม่ทำงาน เขาแล้ว ไม่ไปดีไหม” ถามเชิงขอความเห็น

“ไปเถิดเจ้าคะ ไปทันเวลาแน่นอนแต่ไม่มีการเจริญพระพุทฺธมนต์” พุดแบบมีเลศนัย

“ทำไมเป็นอย่างนั้น”

“แล้วหลวงพ่อก็จะรู้เองเห็นเองว่าทำไม รีบสร้างน้ำเถิดเจ้าคะ เรื่องเวลาไว้เป็นหน้าที่ของเราสองตน เราย่นระยะทางได้ รับรองว่าเราไม่ทำให้หลวงพ่อชายหน้า หลวงพ่อนั่งจำวัดไปในรถได้เลย ไม่ต้องท่องคาถาย่นระยะทาง” ท่านพระครูเชื่อในถ้อยคำของนารีผลทั้งที่ยังไม่ได้พิสูจน์ ท่านรู้จากพระสิงหนลในถ้อยคำของนารีผลเป็นธาตุกายสิทธิ์ สามารถย่นระยะทางได้ ร้องรำทำเพลงก็ได้ งานนี้ท่านคงไม่ถูกหลอกเหมือนที่ถูกนายพลคนนั้นหลอก ค็นนี้จะต้องกลับมาคิดบัญชีกับนายพลจอมเจ้าเล่ห์คนนั้นให้ได้

สืบหานาฬิกาให้หลัง ท่านพระครูก็มาเคาะประตูห้องนายสมชาย ฝ่ายนั้นแทบจะกระโจนลงจากเตียงด้วยความตกใจ

“หลวงพ่ ทำไมเพิ่งมาปลุกผม” เขาทำเป็นต่อว่า

“ก็เพิ่งตื่นเมื่อตอนเจ็ดโมงนี่เอง เธอละ ไม่ได้ตั้งนาฬิกาปลุกไว้หรือ” คนขับรถหัวเราะแหยๆ ก่อนตอบว่า

“ตั้งครับ แต่ผมกะว่าจะนอนต่ออีกสักยี่สิบนาที ไม่รู้เป็นยังไงถึงหลับลืมไปเลย แต่ว่าหลับลืมหึมาดีกว่าลืมหลับนะครับ” เขายังมีแก้มยิ้ม

“เอาละๆ รีบไปล้างหน้า ฉันให้เวลาหานาฬิกา” นายสมชายแก๊งพุดประชดว่า “ตั้งหานาฬิกา แค่นอนที่ก็พอแล้วครับหลวงพ่”

พูดจบก็คว้าผ้าเช็ดตัววิ่งออกไปเข้าห้องน้ำ ท่านพระครูออกไปนั่งรอที่อาสนะ หลังจากนั้นหันหาที่ นายสมชายก็พร้อมที่จะออกเดินทาง “จะเจ็ดโมงครึ่งแล้ว ไปดีหรือหลวงพ่อ ใดๆ ก็ไม่ทัน ไม่ไปไม่ดีกว่าหรือครับ” ถ้ามเชิงปรึกษา ท่านพระครูตอบเสียงเรียบว่า “ไปให้เขาเห็นหน้าหน่อยก็ยังดี เขาอุตส่าห์นิมนต์”

นายสมชายขับรถออกจากวัดเวลาเจ็ดนาฬิกาสามสิบนาที ท่านพระครูไม่ใช้คาถาย่นระยะทางเพราะต้องการให้เป็นหน้าที่ของนารีผลสองตนที่จะแสดงฤทธิ์ด้วยการพาท่านไปให้ทันเวลา ท่านมิได้นั่งจำวัดไปตั้งที่นารีผลแนะนำ หากนั่งฟังดนตรีด้วยความเพลิดเพลิน เป็นดนตรีที่ไพเราะที่สุดเท่าที่ท่านเคยได้ยินได้ฟังมา ผู้ทำเสียงดนตรีคือนารีผลที่อยู่ในยามของท่าน นอกจากทำเสียงดนตรีได้ไพเราะแล้ว ยังส่งเสียงบรรยายแจ่มๆ ให้ท่านได้ยินเพียงผู้เดียว “หลวงพ่อราบไหมเจ้าคะว่า ดนตรีไพเราะอย่างนี้ที่ปัจจุบันกลายมาเป็นดนตรีไทยมีมาตั้งแต่สมัยไหน” นารีผลคนหนึ่งถามท่านพระครู

“ตั้งแต่ครั้งสุโขทัยเป็นราชธานี” ท่านตอบ เพราะครั้งหนึ่งท่านเคยเกิดเป็นเจ้าเมืองสุโขทัย

“ยังไม่ถูกเจ้าคะ มีมานานกว่านั้นอีก”

“หลวงพ่อบอกอะไรนะครับ” นายสมชายคิดว่าท่านพูดกับเขา

“ไม่ได้ว่าอะไร ขับไปเรื่อยๆเถอะ ได้ยินฉันพูดอะไรก็ให้คิดเสียว่าไม่ได้ยินก็แล้วกัน”

“หลวงพ่อก็นัดพูดคนเดียวหรือครับ อยู่ถึงกับต้องให้ผมพาไปส่งศรีรัษฎานะครับ” นายสมชายยั่ว

“รับรอง ฉันไม่รบกวนเธอถึงขนาดนั้นหรอก สงบปากสงบคำได้แล้ว ฉันต้องการสมาธิแต่อนุญาตให้เธอเปิดวิทยุฟังแก้่วงได้”

“ครับๆ ขอขอบคุณครับ” ชายหนุ่มรับคำแล้วจึงเอื้อมมือข้างซ้ายไปเปิดวิทยุ เป็นอุบายของท่านพระครูที่จะให้เขาไม่ได้ยินท่านพูด

“มีมาตั้งแต่สมัยไหนล่ะ” ท่านถามธาตุกายสิทธิ์

“ตั้งแต่สมัยพระเวสสันดรเจ้าค่ะ อย่างเพลงพญาโคกนั้นก็ยังมีมาตั้งแต่ตอนนั้น” ธาตุกายสิทธิ์ตอบ

“แล้วเครื่องดนตรีล่ะ ใช้อะไร” ถามอย่างสนใจ

“ใช้เสียงจากธรรมชาติเจ้าค่ะ ไม่ต้องมีเครื่องดนตรีใดๆ เพราะพระเวสสันดรอยู่กลางป่าดงพงไพร อยู่กับธรรมชาติ เสียงดนตรีก็เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ อย่างตอนพระนางมัทรีกลับจากหาผลไม้แล้วไม่พบพระกนิษฐาพระชาติ พระนางทรงโศกเศร้าคร่ำครวญไผ่สีสุกกับใบตองตึงก็ทำดนตรีเป็นเสียงเพลงพญาโคก...” ท่านพระครูรู้สึกเพลิดเพลินกับสิ่งที่ได้รับฟัง นับเป็นความรู้ใหม่ที่ท่านจะต้องนำไปถ่ายทอดให้กับคนรุ่นหลัง เรื่องราวต่างๆ ในพุทธประวัติมีที่ไปที่ไปที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์ ผู้มีศรัทธาเลื่อมใสเท่านั้นจึงจะรู้และเข้าใจได้ ในอนาคตเมื่อคนยึดติดในวัตถุกันมากขึ้น วิทยาศาสตร์ก็จะเข้ามามีบทบาทสำคัญในการดำรงชีวิต เรื่องราวเหล่านี้ก็จะถูกลบเลือนไปจากใจของเขา หากเหลืออยู่ก็คงเป็นแค่เพียงนิยายปรัมปราที่หาสาระอะไรมิได้

รถเล่นเข้าเขตอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี เวลาแปดนาฬิกาสามสิบนาที ใช้เวลาเดินทางเพียงชั่วโมงเดียว นายสมชายยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู กะพริบตาหลายครั้งก็ยังเป็นเวลาเดิม จึงถามท่านพระครู

“หลวงพ่อกี่โมงแล้วครับ” ขณะที่ถามนั้นรถกำลังติดไฟแดง

“ทำไมไม่ดูนาฬิกาของเธอล่ะ” ท่านพระครูย้อนถาม

“ดูแล้วครับ สงสัยมันจะตายเพราะเพิ่งแปดโมงครึ่งเอง”

ท่านพระครูจึงหยิบนาฬิกาออกมาจากย่าม ปรากฏว่าเวลาเท่ากัน กับของนายสมชาย จึงบอกเขาว่า “ของฉันก็แปดโมงครึ่ง”

“ทำไมถึงเกิดมาตายพร้อมๆ กัน แล้วก็เวลาเท่ากันเสียด้วย”
คนขับรถบ่น

“อาจจะไม่ตายก็ได้ ของฉันยังเดินอยู่เลย” ชายหนุ่มยก นาฬิกาข้อมือขึ้นดูบ้าง นาฬิกาของเขาก็ก็นิ่งเป็นปกติ พอติดกับ ไฟเขียว เขาจึงออกรถ

“ของมันก็เดินครับ เอ ทำไมถึงเป็นอย่างนี้”

“หากาแฟกินก่อนดีไหม จะได้ตามทางไปบ้านนายอำเภอ ด้วย ลองดูร้านที่จอดรถได้” สมภารวัดป่ามะม่วงบอกคนขับ สัก ครู่หนึ่งนายสมชายจึงนำรถเข้ามาจอดหน้าร้านข้าวมันไก่ เพราะ เขารู้สึกหิวประการหนึ่ง และร้านนี้มีที่ให้จอดรถได้อีกประการหนึ่ง

“หลวงพ่อนิมนต์ฉันกาแฟก่อนนะครับ ผมขอชิมข้าวมันไก่ ร้านนี้สักจาน หลวงพ่อจะฉันด้วยไหมครับ”

“ไม่หรอก เธอก็รู้ว่าฉันไม่ฉันทั้งกาแฟและข้าวมันไก่ แต่ เอาเถอะ เชิญตามสบาย ฉันจะนั่งรออยู่ในรถ ดับเครื่องแล้วก็เปิด หน้าต่างให้ด้วย” ท่านสั่งเพราะอยากจะคุยกับนารีผล

“เก่งนี่ ชั่วโมงเดียวเอง” ท่านชม ไม่บอกดอกว่าท่านก็เคย ทำเวลาได้เท่านี้มาก่อนโดยใช้คาถาอยู่ระยะทาง

“แต่เราไม่ได้ใช้คาถาอย่างหลวงพ่อนะเจ้าคะ เราใช้ฤทธิ์ของ เราเอง ฉะนั้น เราเก่งกว่าหลวงพ่อ” ธาตุกายสิทธิ์ถือโอกาสคุยทับ

“เอาเถอะๆ หลวงพ่อยกให้เก่งกว่า ก็หลวงพ่อเป็นมนุษย์ จะสู้อมมนุษย์ได้ยังไง ว่าแต่ว่ารู้ทางไปบ้านนายอำเภอหรือเปล่า”

“ทราบเจ้าคะ แต่เดี๋ยวคนขับรถเขาก็จะถามจากเจ้าของร้าน เอง หลวงพ่อจำที่เราพูดไว้เนะเจ้าคะว่า หลวงพ่อไปทำงานแต่ไม่

ได้เจริญพระพุทฺธมณฑล หลวงพ่อไม่ต้องถามว่าทำไมเพราะถึงเวลานั้นก็จะรู้เอง เราจะไปถึงที่นั่นก่อนพระสงฆ์เจริญพระพุทฺธมณฑลสิบนาทิตอนนี้ยังมีเวลาเหลืออีกชั่วโมงเศษ หลวงพ่อไปหาซื้อทุเรียนไปฝากพวกทหารที่มาปฏิบัติธรรม เลี้ยงดูเขาให้ดีๆ แล้วอีกแปดปีเขาจะมาสร้างศาลาปฏิบัติธรรมให้หนึ่งหลัง ราคาแปดล้านเพราะต่อไปวัดป่ามะม่วงจะมีคนมาปฏิบัติปีละหลายหมื่นคน จนหอประชุมเจริญชัยรับไม่ไหว ต้องสร้างเพิ่ม แล้วหลวงพ่อก็จะมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลก ออกพรรษานี้จะได้รับนิมนต์จากกรมการศาสนาให้ไปดูงานที่ประเทศจีน แล้วหลวงพ่อก็จะได้พบบ่อน้ำทิพย์ที่อยู่ากพบมานาน”

“ทำไมรู้มากจัง” ท่านแกล้งว่า

“ก็รู้มากพอๆ กับหลวงพ่อนั้นแหละเจ้าคะ” เมื่อถูกย้อนเช่นนี้ ท่านจึงพูดลอยๆ เพื่อสอนใจตนเองว่า “วณฺโฑ ปฏิวณฺโฑ - ผู้ไหว้อยมได้การไหว้ตอบฉันใด ผู้ว่าก็ยอมได้การว่าตอบฉันนั้น” นารีผลชอบใจพากันหัวเราะเสียงใสที่ท่านนำพุทธภาษิตมาปะติดปะต่อกับภาษิตของท่าน

นายสมชายรับประทานอาหารเสร็จก็ถามทางจากเจ้าของร้าน แล้วจึงมาขึ้นรถ

“ไปหาซื้อทุเรียนก่อน ยังมีเวลาอีกชั่วโมงเศษๆ” ท่านพระครูสั่ง คนขับจึงออกรถและขับไปยังตลาดขายส่งผลไม้ ซื้อทุเรียนบรรทุกรมาเต็มรถจนท่านพระครูต้องย้ายไปนั่งหน้าคู่กับคนขับ เพื่อแบ่งที่ให้ทุเรียนนั่ง ท่านผู้เป็นบรรพชิตจำต้องยุติการสนทนากับธาตุกายสิทธิ์ด้วยเกรงคนขับจะพาส่งโรงพยาบาลศรีธัญญา

รถมาถึงบ้านงานเก้าโมงห้าสิบนาทิตามที่นารีผลบอก ท่านเจ้าคุณและพระครูอุตรกำลังรอที่จะดูนารีผล ครั้นเห็นท่านพระครู

มาก็พากันดีใจ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงต้องนั่งเป็นลำดับที่สองต่อจากท่านเจ้าคุณผู้เป็นประธาน พระครูอุตรและพระอันดับอีกหก รูปนั่งลดหลั่นกันไปตามอายุพรรษา ปรากฏว่ารูปที่หนึ่งท้ายสุดดูอาวุโสกว่าเพื่อนเพราะมาบวชเมื่อเกษียณอายุราชการแล้ว เมื่อน้อยคนที่ห้าบังคับให้มาบวช

“ท่านพระครูเอานาธิผลมาหรือเปล่า” พระครูอุตรทวงทันทีที่พระครูเจริญนั่ง เมื่อถูกทวง สมภารวัดป่ามะม่วงก็เกิดปวดท้องหนักขึ้นมาทันทีเหมือนกัน ท่านกระซิบกับภิกษุทางด้านซ้ายมือว่า

“เอามา แต่เดี่ยว ขอผมไปห้องสุขาก่อน” ท่านหันไปเรียนเจ้าคุณว่า “ผมขออนุญาตไปห้องสุขาเดี๋ยวนะครับ” พุดจบก็ลุกขึ้นหิ้วยามสี่เขี้ยวมาด้วย เจ้าคุณร้องห้ามว่า

“ไม่ต้องเอายามไป วางไว้ตรงนี้แหละ ผมจะดูให้” ท่านจึงต้องวางยามลงเพราะเกรงท่านเจ้าคุณจะคิดว่าท่านไม่ไว้ใจ ครั้นเข้าไปในห้องสุขา อาการปวดหนักกลับหายไป ท่านจึงจะกลับไปนั่งที่เดิม แต่ครั้นเปิดประตูออกมา ก็กลับปวดอีกราวกับแกล้ง

“อะไรกันนักหนา จะออกก็รีบๆ ออก อย่างมาแกล้งกันเลย ไม่สนุกหรอก” ท่านพุดกับ ‘ลูก’ ในห้องที่ทำที่จะคลอดแล้วก็ไม่ยอมคลอดออกมา ท่านกลับเข้าไปนั่งยังโถ่สวมอีก นึกถึงเหตุการณ์แบบเดียวกันนี้ที่บ้านนายรัตนะ สมัยที่ท่านไปศรีลังกา อาการปวดหนักหายไปอีก หากคราวนี้ท่านไม่ยอมลุก จึงกำหนด ‘ถ่ายหนอ ถ่ายหนอ’ กำหนดอยู่ค่อนข้างนาน ลูกหัวคือจึงยอมออกมาแต่โดยดี เป็นอันว่าท่านหมดภาระเรื่องขับถ่าย แล้วก็นึกเป็นห่วงยาม เกรงว่าจะถูกคัน จึงรีบเปิดประตูออกมา ท่านเจ้าคุณกับพระครูอุตรกำลังช่วยกันคั้นยามท่านอยู่พอดี ท่านต้องกำหนด ‘โกรธหนอ โกรธหนอ’ ที่บรรพชิตสองรูปละเมียดสิทธิส่วนตัวของท่าน

“ท่านพระครูทำอะไรกับย่ามผม” ท่านต่อว่าพระครูอุดร ไม่กล้าว่าท่านเจ้าคุณ

“ผมกับเจ้าคุณได้ยินเสียงดนตรีดังมาจากย่ามท่าน เลยคิดว่าท่านเอาเทปเพลงช่อนมาในย่ามหรือเปล่า” พระครูอุดรบอกเหตุผล

“ผมไม่ใช่พระปกเทป ท่านน่าจะเกรงใจผมบ้าง”

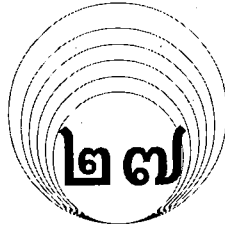
“ผมขอโทษ แต่ผมได้ยินเสียงดังมาจากย่ามท่านจริงๆ แล้วนี่ใช่ไหมครับที่เรียกว่า นารีผล” ท่านชี้ที่พานซึ่งนำออกมาจากย่าม ท่านพระครู เจ้าของย่ามจึงพูดอย่างปลงตกว่า

“ถูกแล้ว เอาละ ไหนๆ ความก็แตกแล้ว ผมก็จะอธิบายให้ท่านเจ้าคุณทราบไว้เสียเลย” ท่านหันไปทางท่านเจ้าคุณแล้วจึงหันไปทางพระครูอุดร พระอันดับอีกหก รูปที่เตรียมพร้อมจะเจริญพระพุทธรูปก็เลยมีอันต้องตื่นเต็นตามพระผู้เป็นหัวหน้าไปด้วย

“นี่แหละคือนารีผล แล้วเสียงเพลงที่ท่านทั้งหลายได้ยินก็มาจากสองตนนี้” เสียงผู้คนซึ่งแซ่ซึ้งจนฟังไม่ได้ศัพท์

“จะเป็นไปได้ยังไง ไอ้ตัวเหี้ยวๆ นี้นะหรือจะทำเสียงได้ เพราะขนาดนั้น ท่านพูดเล่นหรือเปล่า” พระครูอุดรไม่อยากจะเชื่อ

“ท่านอย่าไปเรียกเขาอย่างนั้น เขาฟังอยู่นะ เอาละ ถ้าท่านไม่เชื่อ ผมจะขอร้องให้เขาทำเสียงดนตรีให้ฟัง ลองเปรียบเทียบดูซิว่าเหมือนกับที่ท่านได้ยินเมื่อตะกี้หรือเปล่า” แล้วท่านจึงพูดกับธาตุกายสิทธิ์ในพานว่า “ถ้าหนูสองตนไม่ช่วย หลวงพ่อเสียหน้าแย่เลย ช่วยทำดนตรีอย่างเมื่อกี้ให้เขาฟังหน่อย” ลั่นเสียงสั่งของสมภารวัดป่ามะม่วง เสียงดนตรีอันไพเราะก็ดังกังวานขึ้นราวปาฏิหาริย์ ยังผลให้ผู้ฟังทั้งพระและคฤหัสถ์พากันเคลิบเคลิ้มไหลหลงจนลืมทุกสิ่งทุกอย่าง

ดนตรีทิพย์

เสียงดนตรีเลื่อนหายไปเมื่อเวลาสิบเอ็ดนาฬิกาสิบเก้านาที นารีผลสองตนรู้ว่า หากจะบรรเลงต่อไปจนค่ำ คนฟังก็จะไม่รู้สีกว่า เบื่อหน่าย เพราะความไพเราะทำให้พวกเขาดูดดื่มหลงใหลราวกับ ถูกสะกดด้วยมนต์ขลัง แต่เพราะไม่ต้องการให้พระสงฆ์ทั้ง ๙ รูป ต้องอดฉันภัต จึงต้องยุติการบรรเลงลง

“หยุดแล้วหรือ ขอขอบคุณมากนะ ไพเราะเพราะพริ้งราวกับ เสียงดนตรีทิพย์” ท่านพระครูผู้ซึ่งเป็นผู้เดียวที่ฟังอย่างมีสติเอ่ยชม ขณะที่ยังบรรพชิต ๘ รูป กับคฤหัสถ์อีกประมาณร้อยคนยังเคลิบเคลิ้ม หลงใหล แยกไม่ออกว่าเป็นความจริงหรือความฝันกันแน่ ครั้นได้ยิน เสียงท่านพระครูจึงรู้ว่ามิได้ฝัน คนเป็นเจ้าภาพมองดูนาฬิกาแล้ว พุดอย่างตกใจว่า “เกือบเที่ยงแล้ว ตกลงเลยไม่ได้เจริญพระพุทธมนต์ แต่คงฉันกันไข่มุขไหมครับ” เขาถามท่านเจ้าคุณ

“ถ้าไม่เจริญพระพุทธมนต์ก็ฉันกัน เพราะยังไม่เลยเที่ยง”
ท่านเจ้าคุณตอบ ท่านพระครูจึงพูดขึ้นว่า

“ผมทราบตั้งแต่ออกจากวัดมาแล้วครับว่า วันนี้จะไม่มีการ
เจริญพระพุทธมนต์”

“ท่านทราบได้อย่างไร มีใครบอกหรือ” เจ้าคุณ้วยหกสิบรู้สึก

ประหลาดใจในคำบอกเล่าของเพื่อนบรรพชิต

“นารีผลบอกครับ เขาบอกตอนขามา ผมตั้งใจจะออกจากวัดตั้งแต่ตีห้า พอตีมีเหตุการณ์ที่ทำให้ต้องตื่นสาย ก็เลยออกจากวัดเจ็ดโมงครึ่ง คิดจะไม่มาเพราะกลัวจะไม่ทัน แต่นารีผลเขาบอกให้มาเถอะ เขาจะช่วยย่นระยะทาง ชั่วโมงเดียวก็ถึง ผมมาถึงแปดโมงครึ่ง ใช้เวลาเดินทางชั่วโมงเดียวจริงๆ เลยบอกคนขับให้พาไปซื้อทุเรียนเพื่อไปเลี้ยงผู้มาปฏิบัติธรรมที่วัด มีทหารมาเข้ากรรมฐานสามร้อยคนอยู่ที่วัดผม” ท่านสารยายค่อนข้างยาว

“อ้อ เป็นอย่างนี้เอง แล้วท่านพระครูจะคิดว่าผมละลาบละลั้งหรือเปล่า ถ้าผมจะถามว่าเกิดอะไรขึ้นจึงทำให้ท่านตื่นสาย”

“ผมไม่กล้าคิดอย่างนั้นหรอกครับ แต่ว่าเรื่องมันยาว ถ้าผมเล่าเกรงว่าท่านเจ้าคุณจะไม่ได้ฉันเพล เอาไว้ฉันเพลเสียก่อนแล้วค่อยเล่าดีไหมครับ” สมภารวัดป่ามะม่วงถ้อยทีถ้อยอาศัย

“ดีเหมือนกัน ว่าแต่พวกเราไม่ได้เจริญพระพุทธมนต์ ไม่รู้ว่าเจ้าภาพเขาจะถวายภัตตาหารให้ฉันหรือเปล่า” ท่านสัพยอกนายอำเภอผู้เป็นเจ้าภาพ

“ถวายซิครับ การได้ฟังดนตรีที่ไพเราะราวกับเสียงทิพย์จากสวรรค์ ผมว่าเกินคุ้มแล้วครับ” นายอำเภอตอบ แอบคิดในใจว่า ‘ดีกว่าฟังพระสวดเป็นไหนๆ เพราะนอกจากไม่รู้เรื่องแล้วยังไม่ไพเราะเสนาะโสตอีกด้วย’ เขาสั่งให้ยกอาหารหวานคาวมาตั้งแล้วนำกล่าวคำถวายด้วยตนเอง จากนั้นจึงช่วยกันประเคน

ท่านพระครูฉันไปนิดเดียวก็รวบซ้อนเพราะเป็นปกติของท่านที่มีได้ติดในรส ส่วนพระสงฆ์อีกแปดรูปก็มีฉันฉันไม่ได้มาก เพราะยังติดใจไหลหลงกับเสียงไพเราะดุจเสียงทิพย์ที่ได้ฟังไปหยกๆ ครั้นจะไม่ฉันเสียเลยก็เกรงใจเจ้าภาพ อีกอย่างก็กลัวว่าจะได้รับ

ความทรمانจากความหิวโหยในตอนค่ำ จึงต้องฉันทเอาแรงไว้ก่อน
เมื่อพระสงฆ์ทั้ง ๙ รูปฉันเสร็จ จึงให้พระเจ้าภาพด้วยการ
สาธยายมนต์ ๓ บท ตามลำดับ ได้แก่ อนุโมทนารัมภคาคา สามัญ
ญาณุโมทนาคาคา และมงคลจักรวาฬน้อย เพื่อชดเชยกับที่ไม่ได้
เจริญพระพุทธรูปมนต์ ทันทีที่การให้พรเสร็จสิ้นลง เจ้าคุณก็ทวงถาม
ท่านพระครูทันที

“ผมอยากทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้นจึงทำให้ท่านตื่นสาย คงจะ
เกี่ยวกับนารีผลใช่ไหม” ท่านยังตั้งใจเรื่องนารีผลและอดคิดอกุศล
ไม่ได้ว่า สมภารวัดป่ามะม่วงคงจะตั้งใจไหลหลงเสียงดนตรีของ
นารีผลจนลืมตื่น ยังไม่ทันที่ท่านจะตอบคำถามของเจ้าคุณ นารีผล
ก็ชิงพูดขึ้นเสียก่อนว่า “หลวงพ่ोज้าคะ พระรูปนี้มีจิตคิดอกุศล เรา
ไม่อยากให้หลวงพ่อพูดอะไรที่เกี่ยวกับเราให้ท่านฟัง”

“ตกลง” ท่านพระครูพูดกับนารีผล แต่เจ้าคุณเข้าใจว่าพูด
กับท่าน จึงพูดว่า “ฉันขอให้คุณช่วยเล่าด้วย อยากฟังจริงๆ
นึกว่าเป็นธรรมทานเอละนะ” ท่านพระครูจึงเล่าไปตามจริงว่า

“เมื่อคืนผมเปิดอบรมกรรมฐานให้ทหาร พอดีมีนายพลคน
หนึ่งเขาเป็นหัวหน้า เขาไม่อยากตื่นแต่ตีกลองแกล้งเอายานอนหลับ
ให้ผมฉัน ผมก็เลยตื่นเสียเจ็ดโมง” เจ้าคุณ้วยหกสิบรู้สึกผิดหวังที่
ท่านพระครูมิได้พูดถึงนารีผล จึงถามอีกว่า “เมื่อก็ท่านบอกว่านารีผล
ช่วยย่นระยะทาง แล้วก็บอกว่าวันนี้จะไม่มีการเจริญพระพุทธรูปมนต์
เป็นอย่างนั้นจริงๆ หรือ”

“ท่านเจ้าคุณไม่เชื่อหรือครับ” สมภารวัดป่ามะม่วงย้อนถาม
พระครูอุดรและพระอันดับอีกหก รูปต่างตั้งใจฟังการสนทนาของ
บรรพชิตสองรูป ส่วนคฤหัสถ์พากันแยกย้ายไปรับประทานอาหาร
ตามคำเชิญของเจ้าภาพ

“ผมก็อยากจะเชื่ออยู่ แต่เกิดความสงสัยว่า ทำไมনারีผลถึงได้รู้ แล้วที่ว่านารีผลตอนที่ยังอยู่บนต้นนั้นสวยงามมาก ท่านเคยเห็นหรือเปล่า”

“เคยครับ ผมเคยเห็นในถ้ำที่เขาสิคิริยา ประเทศศรีลังกา เมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๕ สวยงามมากครับ”

“ท่านพอจะเล่าให้พวกเราฟังได้หรือเปล่า”

“ได้ครับ” แล้วท่านจึงเล่าเรื่องนารีผลจากประสบการณ์ของท่าน เริ่มตั้งแต่การได้รับฟังมาจากโยมยายที่เล่าเรื่องหลวงพ่อช้างไปพบนารีผลในป่าหิมพานต์ ซึ่งตอนนั้นท่านไม่เชื่อ ต่อเมื่อได้พบด้วยตนเองในถ้ำที่เขาสิคิริยา และได้สนทนากับพระสิงหล จึงเชื่อเพราะจำนนต่อหลักฐาน

“แล้วนารีผลในพานกับที่ท่านเห็นในถ้ำเป็นตัวเดียวกันหรือเปล่า ถ้าตัวเดียวกันทำไมตอนนี้ถึงได้ดูน่าเกลียดนัก” ท่านพระครูจึงเล่าถึงที่มาของนารีผลในพานพร้อมอธิบายเรื่องไตรลักษณ์ ให้ภิกษุช่วยหกลีบฟังแล้วสรุปว่า แม้นารีผลจะเป็นธาตุกายสิทธิ์ หากก็ต้องตกอยู่ในลักษณะสามประการ ได้แก่ อนิจจตา - ความเป็นของไม่เที่ยง ทุกขตา - ความเป็นทุกข์ และอนัตตตา - ความเป็นของไม่ใช่ตน เพราะฉะนั้นจึงไม่สามารถดำรงอยู่ในสภาพเดิมได้ เมื่อท่านเล่าจบลง เจ้าคุณจึงพูดขึ้นว่า “ผมคงไม่เชื่อ ถ้าไม่ได้ฟังดนตรีไพเราะเมื่อสักครู่ แต่ในเมื่อผมเชื่อแล้ว ผมก็ยังเชื่อต่อไปอีกว่า สิ่งที่อยู่ในพานนี้น่าจะไม่ใช่ตัวตนของเขา ตามจริง ๆ เถอะ เขาเคยมาให้เห็นเป็นรูปร่างสวยงามอย่างที่ท่านเห็นในถ้ำบ้างไหม”

“เคยครับ เคยหลายครั้ง” ท่านพระครูจำเป็นต้องตอบ แม้จะได้รับปากกับนารีผลไว้แล้ว ท่านพูดกับสิ่งที่อยู่ในพานว่า

“ต้องขอโทษที่ผิดสัญญา เห็นแล้วใช่ไหมว่า หลวงพ่อบ้างเป็น

ต้องตอบ”

“ไม่เป็นไรเจ้าคะ เราสองตนเข้าใจและเห็นใจหลวงพ่อ”

“ท่านพูดกับใคร พูดกับนารีผลหรือ ท่านช่วยบอกให้เขา
ปรากฏกายให้ผมเห็นหน่อยได้ไหม ผมอยากเห็นเป็นบุญตา” ท่าน
คิดว่าสมภารวัดป่ามะม่วงจะต้องทำตามที่ท่านขอ ท่านพระครูจึง
พูดกับนารีผลว่า “ได้ยินแล้วใช่ไหม ทำตามที่ท่านขอได้หรือเปล่า”

“ไม่ได้เจ้าคะ เราทำอย่างนั้นไม่ได้”

“งั้นก็เรียนท่านไปตามนี้ก็แล้วกัน ถ้าหลวงพ่อพูด เดี่ยว
ท่านจะไม่เชื่อ”

“ตกลงเจ้าคะ เราจะพูดให้ท่านกับหลวงพ่อได้ยินเท่านั้น”

“ให้องค์อื่นได้ยินด้วยไม่ได้หรือ ท่านจะได้ช่วยกันเป็นพยาน
ไฉละ” ท่านพระครูต๋อรอง

“ไม่ได้เจ้าคะ ถ้ารูปอื่นได้ยินเข้า เจ้าคุณรูปนี้ก็จะขายหน้า
แล้วจะพานโกรธหลวงพ่อไปด้วย ช่วยบอกท่านว่าเราสองตนจะพูด
ให้ท่านกับหลวงพ่อได้ยินเท่านั้น” สมภารวัดป่ามะม่วงจึงเรียน
เจ้าคุณตามนี้ เจ้าคุณวิหคสิบจึงพูดขึ้นว่า

“เอาละ ตกลงตามนี้ ไหนลองตอบฉันมาซิว่า ทำไมเธอถึง
ไม่แสดงตนให้ฉันเห็น ทำไมให้ท่านพระครูเห็นเท่านั้น”

“เพราะเราจะไม่แสดงตนให้ผู้ที่มิกลีเลศเห็น พวกเรารูปร่าง
สวยงาม คนที่เห็นเราจะเกิดกามราคะ โดยเฉพาะนักบวชนักพรต
ที่ยังตัดกิเลสไม่ได้ ถ้าเห็นเราเข้า กามราคะก็จะพุ่งขึ้น ศีลก็จะมัว
หมอง ท่านก็รู้ว่าท่านยังตัดเรื่องกามคุณไม่ได้ เราจึงไม่แสดงตนให้
ท่านเห็น ส่วนหลวงพ่อท่านละกามคุณได้เด็ดขาดแล้ว เป็นผู้มึ
ศีลบริสุทธิ์ เราจึงเคารพท่านและแสดงตนให้ท่านเห็น ส่วนท่านยัง
เป็นพระปฤชชนเต็มตัวเช่นเดียวกับอีกเจ็ดรูปที่นั่งอยู่ ณ ที่นี้ อยา

หาว่าเราสอนนะ แต่เราอยากจะบอกท่านตามตรงว่า ท่านจะต้อง
อบรมศีล สมาธิ ปัญญา ให้มากกว่านี้ หลายสิ่งหลายอย่างที่ท่าน
ประพฤติปฏิบัติอยู่ ท่านก็รู้ว่ามันผิด แต่ท่านก็ไม่พยายามฝืนใจ
ท่านปล่อย ตัวปล่อยใจให้ไหลไปตามกระแสของตัณหาราคะ ทำให้
ประชาชนเสื่อมศรัทธา ท่านหยุดการกระทำเช่นนี้เสียเถอะ จะได้
ไม่ต้องไปตกนรกนาน ที่พูดมานี้ท่านคงเข้าใจนะ” เจ้าคุณวัย
หกสิบหน้าซีดลงๆ ขณะฟังนารีผล ‘เทศน์’ รู้สึกอภัยศอดสู่นัก อาย
ทั้งนารีผล อายทั้งท่านพระครู แต่ก็ยังดีที่เพื่อนบรรพชิตอีกเจ็ดรูป
ไม่ได้ยิน เห็นจะต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเสียใหม่แล้ว
จะได้ไม่ต้องไปตกนรกนาน “ໄ໊ເອ້ຍ ໄມ່ນຳເລຍ ອຸດສຳຫຼັບມາບວຈນໄດ້
ເປັນດິ່ງເຈົ້າຄຸນ ຍັງໄມ່ພັນນຸກອີກຫຼືອນີ້” ท่านคร่ำครวญอยู่ในใจ
นารีผลจึงแย้งขึ้นว่า

“ยศฐาบรรดาศักดิ์ไม่ได้ช่วยให้พ้นจากนรกได้ ท่านอย่า
เข้าใจผิด ทางแห่งพระอริยเจ้านั้นต่างหากที่จะนำไปสู่ความบริสุทธิ์
หลุดพ้น คือ พ้นจากอบายภูมิ ๔ เหมือน ที่หลวงพ่อบอกท่านพ้นแล้ว”

“อะไรวะ ก็หลวงพ่อบอก รู้สึกชื่นชมยกย่องกันจริงนะ” วุบหนึ่ง
อารมณ์ริษยากี่เกิดขึ้นในจิตของท่านด้วยว่าขาดการอบรมศีล สมาธิ
และปัญญา มัวแต่หลงระเหิงอยู่กับลาภสักการะที่ญาติโยมปรนเปรอ
ให้

“การมีจิตริษยากี่นำไปนรกได้ เพราะริษยาย่อมาจาก
โทสะ และโทสะมีที่ไปคือนรก” นารีผลเตือนด้วยความหวังดี

“ขอโทษ ฉันผิดไปแล้ว เอละ ฉันจะพยายามทำตามที่คุณ
แนะนำ” เจ้าคุณวัยหกสิบยอมรับผิด

มหาอุตรและพระภิกษุอีกหก รูปต่างพากันฉงนใจ ที่เจ้าคุณ
นั่งพูดอยู่แต่ผู้เดียว เป็นไปได้ว่าท่านคงจะฉงนอาหารผิดสำแดง หรือ

ไม่ก็คิดเรื่องหาเงินสร้างโบสถ์มากไป จึงได้มีอะไรเพี้ยนๆ เช่นนี้ บรรดาแขกหรือที่รับประทานอาหารเสร็จแล้วต่างทยอยกันเข้ามา นั่งเพื่อจะได้ฟังดนตรีที่แสนไพเราะอีกสักครั้ง ครั้นเห็นพระภิกษุ ทั้ง ๙ รูป พากันนั่งนิ่งอยู่เหมือนว่าไม่เคยรู้จักกันมาก่อนก็พากัน สงสัย ท่านพระครูเห็นเช่นนั้นจึงทักขึ้นว่า “รับประทานอาหารกัน อิ่มแล้วหรือโยม”

“อิ่มแล้วครับ”

“อิ่มแล้วค่ะ” โยมชายหญิงตอบพร้อมกัน

“ดิฉันอยากฟังเสียงดนตรีจากนารีผลอีกค่ะ หลวงพ่อช่วย บอกให้เขาบรรเลงอีกสักครั้งได้ไหมค่ะ” โยมผู้หญิงคนหนึ่งถามขึ้น

“อาตมาจะถามเขาให้หะ” แล้วท่านจึงถามนารีผลว่า

“โยมเขาอยากฟังดนตรีอีก จะบรรเลงให้เขาฟัง อีกสักครั้ง ได้ไหม”

“ไม่ได้เจ้าค่ะ หนังสือมีรอบเดียวนะเจ้าค่ะ” ท่านจึงบอกโยม ผู้นั้นว่า “เขาบอกว่าหนังสือมีรอบเดียว”

“ทำไมเขาไม่พูดให้พวกเราได้ยินล่ะคะ ทำไมพูดให้หลวงพ่อดูได้ยินองค์เดียว” เธอถามอีก

“โยมเขาถามว่า ทำไมไม่พูดให้เขาได้ยินด้วย”

“เพราะเขาก็จะพากันขออีกว่า เมื่อพูดให้ได้ยินแล้วก็ขอให้ปรากฏกายด้วย ซึ่งเราไม่ต้องการที่จะปรากฏกายเจ้าค่ะ” ท่านบอก โยมตามทีนารีผลพูด

“ถ้าขอได้ยินเสียงเฉยๆ จะได้หรือไม่ รับรองว่าจะไม่ขอ มากกว่านี้” สตรีผู้นั้นต่อรอง นารีผลจึงพูดกับท่านพระครูว่า จะพูดให้พวกเขาได้ยินเสียง แต่จะไม่ยอมปรากฏกายอย่างเด็ดขาด เมื่อ ท่านพระครูบอกกับสตรีผู้นั้น เธอจึงถามขึ้นว่า

“ทำไมนารีผลจึงไม่ยอมปรากฏกาย” ครั้งนี้นารีผล ตอบให้ทุกคน ณ ที่นั้นได้ยินว่า “เพราะถ้าเราปรากฏให้เห็นจะทำให้พวกท่านบาป เรามีรูปร่างโสภาคกว่าสตรีที่พวกท่านเคยเห็น คนที่เป็นสตรีก็จะพากันริษยาในความงามของเรา ความริษยาเป็นโทษเมื่อริษยาในความงามของเรา ท่านก็จะบาปเพราะเกิดโทษ ส่วนผู้ที่เป็นบุรุษเมื่อเห็นความงามของเราก็จะเกิดความกำหนัดยินดี อยากจะอภิรมย์ชมเชยเรา กามราคะก็จะกำเริบ กามราคะเป็นโลภะ ซึ่งเป็นอกุศล พวกเขาจึงบาปเช่นกัน ดังนั้น เราจึงไม่ต้องการให้พวกท่านบาปเพราะเห็นเรา คงเข้าใจแล้วนะ”

“แห่ม พุดเสียงไพเราะน่าฟัง ยิ่งกับเสียงสวรรค์แน่ะ” สตรีผู้นั้นเอ่ยปากชม

“หลวงพ่อกับผมขอซื้อนารีผลไปไว้บ้านได้ไหมครับ หลวงพ่อจะเรียกเท่าไรผมไม่อื่น” เสียงคนหนึ่งพูดขึ้น เขาคิดว่าจะซื้อนารีผลไปเก็บไว้ที่บ้านเพื่อฟังเสียงอันไพเราะของหล่อน

“อาตมาขายไม่ได้หรอกโยม เพราะอาตมาไม่สามารถกำหนดชีวิตของใครได้ อีกอย่างหนึ่ง เขาก็ไม่ใช่วัตถุที่โยมจะซื้อไปเก็บไว้ดูเล่น หรือสั่งให้ทำอะไรตามใจโยมได้ เขาเป็นธาตุกายสิทธิ์ที่มีอิสระเต็มทีและไปไหนมาไหนได้ตามใจชอบ วันหนึ่งเขาก็ต้องไปจากอาตมา”

“เขาจะไปไหนคะ” ภรรยานายอำเภอดามบ้าง เธอมีศาลาวนอยู่กับการเตรียมอาหารเลี้ยงพระและแขกเหรื่อ จึงไม่มีโอกาสมาคุยกับท่าน บัดนี้หมดหน้าที่แล้ว จึงมานั่งฟังการสนทนาได้

“ไปป่าหิมพานต์บ้านของเขา” ท่านพระครูตอบ เจ้าคุณรู้สึกอึดอัดที่ไม่มีผู้ใดมาพูดจาปราศรัยด้วย จึงบอกนายอำเภอกลับ

นายอำเภอจึงลุกออกมาและเดินไปส่งท่านที่รถ เมื่อท่านกลับ พระครูอุตรและพระภิกษุอีกหก รูปก็พากันกลับวัด คงเหลือแต่ ท่านพระครูที่ต้องอยู่ตอบคำถามของญาติโยม ข้างฝ่ายนายสมชาย เมื่อรับประทานอาหารแล้วก็ช่วยเขาเก็บกวาดทำความสะอาด ล้าง ถ้วยชามตามประสาคนขยัน จึงไม่รู้เรื่องที่เขาคุยกัน ทั้งไม่รู้ด้วย ว่าท่านพระครูนำพานนาริผลใส่ย่ามมาด้วย

เกือบบ่ายสองโมง ท่านพระครูจึงลาเจ้าภาพเพื่อกลับวัด ท่านบอกญาติโยมให้นำเรื่องนาริผลไปเล่าสู่ลูกหลานฟังด้วย เพราะ ในอนาคตคนก็จะไม่รู้จักนาริผลกันแล้ว ท่านเองแม้จะ ได้รับฟังเรื่อง นาริผลมาจากโยมยายก็ยังไม่ปลงใจเชื่อ กระทั่งได้ไปเห็นของจริง ที่ประเทศศรีลังกา จึงได้รู้ว่าสิ่งลึกลับในโลกนี้ยังมีอีกมากมาย มนุษย์ จะรู้จักได้ก็ต่อเมื่อได้อบรมตนดีแล้วด้วยศีล สมาธิ และปัญญา เท่านั้น

“หลวงพ่อกับไมคายนานจัง พระรูปอื่นท่านกลับวัดกันไปแล้ว นานสองนานแล้ว หลวงพ่อก็ยังคุดอยู่ได้ ไม่มีเรื่องอะไรหนักหนา” นายสมชายบ่นกระปอดกระแปด เพราะรอนานจนรู้สึกหงุดหงิด

“เอ็งอยากรู้ก็น่าจะมาร่วมวงด้วย” ท่านพระครูพูดอย่าง อารมณ์ดี

“ขึ้นมาร่วมวง หลวงพ่อก็บอกว่าผมเสนอหน้าอีก ผมนะ เสีย ทั้งขึ้นทั้งล่องนั่นแหละ” นายสมชายพูดอย่างน้อยใจ สมภารวัดป่า มะม่วงจำเป็นต่องานหนึ่งเพราะจริงดังที่คนขับรถพูด หากเขามา ร่วมวง ท่านจะต้องว่าเขาเสนอหน้าเหมือนที่เคยมาแล้ว

“ทำไมถึงไม่พูดต่อล่ะครับ หรือว่าผมพูดแทงใจดำ เลยพูด ไม่ออก” นายสมชายได้ทีจึงชี้แพะไล่

“ที่ไม่พูดเพราะฉันเชื่อที่โบราณท่านสอนไว้ ‘พูดไปสองไพ

เบียด นิ่งเสียดำลิ่งทอง' ท่านอ้าง 'โบราณ' เหมือนที่เคยอ้าง

“ผมรู้สึกเวลาที่หลวงพ่อเถียงไม่ได้ก็จะอ้างโบราณทุกครั้ง โบราณนี้มีไว้ให้คนอ้างตอนที่เถียงเขาไม่ได้หรือครับ” คนขับรถ รุกอีก

“เธอจะคิดอย่างไรก็แล้วแต่ ส่วนฉันจะแผ่เมตตาให้กับ อสุรกายที่อาศัยอยู่ตามถนนหนทาง เพื่อให้เขาไม่เบียดเบียนหรือ ทำร้ายผู้ที่ใช้เส้นทางนี้ นานๆ จะมีคนแผ่เมตตาให้เขาเสียที เพราะ นับวันคนก็ขาดเมตตากันมากขึ้น มีแต่เบียดเบียนเอารัดเอาเบียดเบียน อีกไม่ช้าไม่นานโลกก็จะลุกเป็นไฟ เพราะคนขาดเมตตาแน่แหละ”

“ถ้าโลกลุกเป็นไฟ เราก็ก่อนน้ำดับเสียก็สิ้นเรื่อง ไม่เห็น จะยากเลย” ชายหนุ่มตะแบงไปข้างๆ คุณ

“ถ้าเป็นไฟธรรมดาก็ใช้น้ำดับได้ แต่ถ้าเป็นไฟราคะ ไฟโทสะ ไฟโมหะ ไม่มีน้ำที่ไหนจะดับได้ ไฟที่ฉันพูดถึงก็คือไฟสามกองนี้ เธอ คอยดูต่อไปก็แล้วกันว่าจะเป็นอย่างที่ฉันพูดหรือเปล่า เอาละ ฉัน จะแผ่เมตตาแล้ว เธอก็ทำหน้าที่ของเธอไป ไม่ต้องพูดอีก” พูด จบท่านก็นั่งหลับตาเพื่อสำรวมจิตแผ่เมตตาให้กับอสุรกายทั้งหลาย

ชากลับ นารีผลไม่ได้ช่วยย่นระยะทาง ท่านพระครูก็ไม่ใช้ คาถา 'สหัสเสนโต' จึงใช้เวลาเดินทางถึงสี่ชั่วโมง ถึงวัดแล้วท่าน ก็ไม่มีเวลาพักผ่อน เพราะญาติโยมมารอกันแน่นกภูมิ พวกที่รอไม่ ไหวก็พากันกลับไปก่อน คิดว่าพรุ่งนี้ค่อยมาใหม่ ส่วนพวกที่มีปัญหา หนักอกยกไม่ออกก็ปักหลักรออย่างไม่สะทกสะท้าน ครั้นเห็นท่าน มากก็พากันดีใจเหมือนได้แก้ว สมภารวัดป่ามะม่วงช่วยแก้ปัญหาก็ ญาติโยมอยู่ถึงสองทุ่ม จึงขอตัวไปสร่งน้ำเพื่อจะไปบรรยายธรรม แก่ผู้ที่มาเจริญพระกรรมฐาน

“ใครยังไม่กลับก็เชิญไปพึ่งเทศน์ที่หอประชุมนะ” ท่านบอก

ญาติโยมที่นั้งอยู่ในกุฏิแล้วจึงขอตัวไปสร่งน้ำ

สืบท่านาที่ให้หลัง ท่านก็สร่งน้ำเสร็จและครองจีวรอย่างเรียบร้อย จากนั้นจึงเดินไปยังหอประชุมเจริญชัยเพื่อบรรยายธรรม ญาติโยมที่นั้งอยู่ในกุฏิต่างแยกย้ายกันกลับ ไม่มีผู้ใดตามท่านไปฟังธรรมบรรยายแม้แต่คนเดียว!

การบรรยายธรรมและสอบอารมณ์สิ้นสุดลงเมื่อเวลาสี่ทุ่มเศษ ท่านอนุญาตให้ผู้ปฏิบัติไปพักผ่อนได้ ยกเว้นพลตรีศิขริน อินทร์พรหม เมื่อผู้ปฏิบัติลุกออกไปหมดแล้ว ท่านจึงพูดกับ นายพลผู้มากด้วยอายุว่า

“เมื่อเช้าท่านทำให้อาตมาหลับเกินเวลาไปตั้งสามชั่วโมง ความจริงอาตมาต้องมาทำวัตรกับพวกท่านตอนตีสี่ และตีห้าจะต้องไปฉันทุรี แต่ยาบ่ารุงเสียงที่ท่านให้อาตมาฉัน ทำให้อาตมาตื่นเจ็ดโมง คึนนี้้อาตมาก็เลยจะมาขอบคุณท่านและตอบแทนบุญคุณด้วยการปฏิบัติกรรมฐานเป็นเพื่อนท่านเป็นเวลาสามชั่วโมงเพื่อชดเชยกับตอนเช้า เดียวเราจะเดินจงกรมชั่วโมงครึ่ง นั้งอีกชั่วโมงครึ่ง ตกลงนะ”

“ครับหลวงพ่อ ถ้าเกิดผมตายก็ช่วยทำศพให้ผมด้วยก็แล้วกัน” นายพลพูดแบบปลงๆ เพราะรู้ว่ามันหนักหนาสาหัสนัก

“ไม่เป็นไร ที่วัดมีทั้งศาลาสวดศพ มีทั้งเมรุ รับรองอาตมา จะจัดงานให้อย่างสมเกียรติที่สุด” สมภารวัดป่ามะม่วงพูดอย่างผู้ชนะ

มัจฉาทิฎฐิ

ในวันผันผ่านไปรวดเร็วราวกับติดปีกบิน คณะนักปฏิบัติธรรมจากกองทัพบกซึ่งมาปฏิบัติธรรม ณ วัดป่ามะม่วง ได้หาค้นหกว้นแล้ว ทว่าทุกคนกลับรู้สึกเหมือนว่าเพิ่งมาเมื่อวันวาน ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะความดีมดำในรสพระธรรมทำให้เปล็ดเพล็ดใจเจริญใจจนแทบไม่รู้สึกรว่าเวลาผ่านไปๆ คำคินนี้จักเป็นคินสุดท้ายที่พวกเขาจะได้กอบโกยบุญกุศลใสในกมลกลับไปบ้าน กลับไปแล้วหากไม่มีโอกาสได้ปฏิบัติต่อกยังถือได้ว่ามีทุนติดตัวไปในภพหน้า บัดนี้พวกเขาเข้าใจซึ่งแล้วว่าบุญกุศลเท่านั้นที่จะติดตัวไปในสัมปรายภพได้ ส่วนทรัพย์สินเงินทอง แม้จะมีสักร้อยล้านพันล้าน หากก็นำติดตัวไปไม่ได้แม้แต่เฟื้องเดียว

เวลาสองทุ่มเป็นเวลาที่ท่านพระครูต้องแสดงธรรมเหมือนเช่นทุกคิน แต่เนื่องจากเป็นคินสุดท้าย ท่านจึงใช้เวลาแสดงธรรมเพียงสามสิบนาที ด้วยรู้ว่าพวกเขามีปัญหามากมายที่จะถามท่าน และการณก็เ็นไปตามที่ท่าน ‘รู้’ เพราะทันทีที่ท่านแสดงธรรมจบลง นายทหารผู้หนึ่งก็ถามขึ้นว่า

“หลวงพ่อกับ พวกดอกเตอร์นี่ตกรนก็ได้หรือเปล่าครับ”

“โยมว่าได้หรือเปล่าละ” ท่านย้อนถาม

“ผมว่าได้ครับ ถ้าเขาเหล่านั้นเป็นมิชฌาติกุญฺฐิ ตอนแรกผมก็นึกสงสัย แต่พอปฏิบัติได้สามวันก็หายสงสัยและมั่นใจว่า ดอกเตอร์พวกนี้จะต้องตกนรกแน่นอน”

“ดอกเตอร์พวกไหน แล้วทำไมโยมถึงคิดว่าพวกเขาจะต้องตกนรก” ท่านพระครูถามอีก นายทหารวัยสี่สิบเศษจึงเล่าว่า “คืออย่างนี้ครับหลวงพ่อ วันหนึ่งผมได้รับเชิญให้ไปฟังการอภิปรายทางวิชาการ ซึ่งมหาวิทยาลัย...จัดขึ้น ที่โรงแรม...” เขาเอ่ยชื่อมหาวิทยาลัยและชื่อโรงแรม ท่านพระครูรู้จักมหาวิทยาลัยเพราะเคยรับนิมนต์ไปบรรยายธรรมที่นั่นหลายครั้ง แต่โรงแรมท่านไม่รู้จัก

“แล้วเกี่ยวกับดอกเตอร์อย่างไร”

“คือพวกเขามาเป็นวิทยากรครับ มีทั้งผู้ชายและผู้หญิง ผมว่าตกนรกทั้งนั้น ที่ว่าตกนรกเพราะพวกเขาตำหนิพระพุทธเจ้าครับ คนผู้ชายพูดว่า พระพุทธเจ้าตอนที่ เป็นพระเวสสันดรทำไม่ถูกมาครั้งหนึ่งแล้ว พอมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะก็ยังมีมาทำผิดอีก เขาว่าพระองค์ทำผิดตรงที่ทิ้งลูกทิ้งเมียหนีไปบวช ตัวเขาเป็นคนรักลูกรักเมียมาก จึงรับไม่ได้กับการกระทำของพระองค์ที่เห็นแก่ตัว พอเขาพูดอย่างนี้คนก็พากันปรบมือชื่นชมว่าเขาพูดถูก แล้วก็พากันวิจารณ์การกระทำของพระพุทธเจ้า ตอนนั้นผมรู้สึกโกรธ แต่ก็ไม่รู้จะหาเหตุผลอะไรมาแย้ง แต่พอมาปฏิบัติธรรมที่นี่ ผมก็หาเหตุผลได้ แล้วก็มั่นใจว่าคนพวกนั้นต้องตกนรกแน่นอน เพราะนอกจากเขาจะตำหนิพระพุทธเจ้า ว่าทิ้งลูกทิ้งเมียแล้ว เขายังว่าพระองค์สอนผิดอีกด้วย”

“ผิดอย่างไร” ท่านพระครูอยากให้เห็นด้วยกับนายทหารผู้นี้ว่า ดอกเตอร์ผู้นั้นต้องตกนรกเพราะความเห็นผิด

“เขาบอกว่าการที่พระองค์สอนเรื่องสันโดษเป็นเหตุให้สังคม

ไทยไม่พัฒนา เพราะคนมัวแต่งอมืองอเท้าจึงไม่เจริญเหมือนอเมริกา เขาจบมาจากอเมริกา อะไรๆ ก็ต้องตามอย่างอเมริกาจนผมหนักหมั่นไส้”

“ในอนาคตประเทศที่จะต้องรับกรรมมากที่สุดก็คืออเมริกา เพราะเที่ยวก่อกรรมทำเวรไว้กับประเทศอื่นๆ ทั่วโลก ตอนนี้กรรมยังไม่ให้ผล คนก็พากันชื่นชมนิยมยกย่อง อิกียี่สิบปีข้างหน้าอเมริกาจะได้รับกรรม” ท่านพูดเพราะ ‘เห็น’

“แล้วหลวงพ่อก็ไปตามที่นายดอกเตอร์พูดใหม่ครับว่า คำสอนเรื่องสันโดษของพระพุทธเจ้าทำให้สังคมไทยไม่พัฒนา”

“นั่นเป็นเพราะเขาเข้าใจคำว่า ‘สันโดษ’ ไม่ถูกต้อง กล่าวโดยสรุปก็คือ พระพุทธเจ้าทรงสอนให้คนสันโดษในทางวัตถุ แต่ไม่ให้สันโดษในกุศลธรรม สันโดษแปลให้เข้าใจง่ายว่า ‘พอใจในสิ่งที่มี ยินดีในสิ่งที่ได้’ เช่น โยมเงินเดือนหมื่นห้า โยมก็ต้องพอใจแล้วก็ใช้สอยไปตามที่ได้ แต่ถ้าโยมเงินเดือนๆละหมื่นห้า แล้วใช้เดือนละห้าหมื่น โยมก็ต้องคอร์ปชั่นเพื่อจะหาเงินมาให้พอกับรายจ่าย เมื่อคอร์ปชั่น โยมก็บาป เพราะอย่างนี้ พระพุทธเจ้าจึงทรงสอนให้คนสันโดษในวัตถุ เพื่อป้องกันไม่ให้ไปทำบาป เช่น การคอร์ปชั่นหรือการฉ้อราษฎร์บังหลวง ซึ่งมักเกิดกับพวกข้าราชการที่ขาดธรรมะข้อสันโดษ ถ้าถือสันโดษในวัตถุ การคอร์ปชั่นหรือการฉ้อราษฎร์บังหลวงก็จะไม่มีในวงราชการ”

“แล้วสันโดษในกุศลธรรมเป็นอย่างไรคะ” คราวนี้คนถามเป็นนายทหารหญิง สมภารวัดป่ามะม่วงจึงอธิบายว่า

“พระพุทธเจ้าทรงสอนไม่ให้สันโดษในกุศลธรรม คือไม่ให้พอใจกับความดีที่ทำแล้ว ต้องทำความดีเพิ่มขึ้นไปอีก ถ้าพระองค์ทรงถือสันโดษในกุศลธรรม พระพุทธศาสนาก็จะไม่อุบัติขึ้นในโลก

ยกตัวอย่างเช่น ในวันที่พระองค์ตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ ทรงอธิษฐานว่า ‘แม้เลือดและเนื้อในร่างกายของเราจะเหือดแห้งหายไป เหลือแต่เอ็น หนึ่ง กระดูก ก็ตาม หากยังไม่บรรลุความหลุดพ้น เราจักไม่ลุกจากที่นั่งภายใต้ต้นอัสสัตถพฤกษ์นี้’ นี่คือการความไม่สั่นโศษในกุศลธรรมที่ทำให้พระพุทธศาสนาอุบัติขึ้นในโลก ดอกเตอร์คนนั้นแกไม่เข้าใจความหมายที่แท้จริงของสันโดษถึงได้พูดอย่างนั้น แล้วที่บอกว่าพระพุทธเจ้าทิ้งลูกทิ้งเมียนั้นก็เป็นการมองโดยเอาตัวเองมาเทียบกับพระพุทธองค์ซึ่งเทียบไม่ได้ พระพุทธองค์ทรงเป็นพระโพธิสัตว์ บำเพ็ญบารมีมาถึง ๔ อสงไขย ๑๐๐,๐๐๐ กัป กว่าที่จะสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า การที่พระองค์ตัดอาลัยในพระมเหสีและพระโอรสได้ นับเป็นความเสียสละอันยิ่งใหญ่ ทรงสละความสุขส่วนพระองค์เพื่อความสุขของมนุษยชาติ แบบนี้จะว่าเป็นการกระทำที่ผิดหรือเห็นแก่ตัวได้อย่างไร โยมเห็นด้วยไหม”

“เห็นด้วยครับ ผมก็เพิ่งคิดหาคำตอบได้ตอนที่ปฏิบัติสมาธิวันผ่านไป ก่อนนั้นยังหาคำตอบไม่ได้ นึกโกรธนายดอกเตอร์คนนั้น แต่ตอนนี้หายโกรธแล้วครับ พอรู้ว่าเขาจะต้องตกนรกก็เลยสงสารแบบนี้เรียกว่ามีจณาภิภูจฺจึไซ้ไหมครับ”

“ถูกแล้วและคนที่ไม่มีจณาภิภูจฺจึ พระพุทธองค์ตรัสว่า เขาย่อมมีนรกเป็นที่ไป เพราะเมื่อเขาเห็นผิด เขาก็จะทำชั่ว เมื่อทำชั่วมิต้องตกนรก” ท่านพระครูอธิบายตามที่พระพุทธองค์ทรงสอน ท่านเองก็มักพบเห็นอยู่บ่อยๆ ที่คนมีปัญญาทางโลกแต่กลับมีติดบอดในทางธรรม พอมีปัญญาในทางโลกกลับคิดว่าตัวเองเก่งกว่าดีกว่าพระพุทธเจ้า คนเช่นนี้มีอยู่มากในสังคมโลก มิใช่จะมีแต่ในสังคมไทยเท่านั้น

“แล้วดอกเตอร์ผู้หญิงเขาตำหนิพระพุทธเจ้าว่าอย่างไรคะ”

นายทหารหญิงถามนายทหารชาย

“เขาบอกว่า พระพุทธเจ้าลำเอียงครับ” นายทหารชายตอบ
ท่านพระครูจึงแย้งขึ้นว่า

“พระพุทธเจ้าทรงเป็นผู้บริสุทธิ์หมดจดจากกิเลสเครื่องเศร้า
หมองทั้งปวงแล้ว จะลำเอียงได้อย่างไร การพูดจ้วงจาบพระพุทธเจ้า
แบบนี้บาปมากเลยนะ ทำไมถึงหาบาปใส่ตัวอย่างนั้นล่ะ” สมภาร
วัดป่ามะม่วงพูดเสียงตำหนิ

“นั่นสิครับ เขาบอกว่าพระพุทธเจ้าลำเอียง เข้าข้างผู้ชาย
ด้วยกัน”

“เรามีหลักฐานอะไรถึงได้พูดเช่นนั้น แล้วก็ไปพูดในที่
ประชุมอย่างนั้น ถ้าคนฟังขาดปัญญาก็ต้องเชื่อตามเขา”

“พวกผู้หญิงพากันปรบมือให้เขาใหญ่เลยครับ เพราะเขา
พยายามจะตั้งตนเป็นผู้นำในการเรียกร้องสิทธิสตรี เขาบอกว่า
พระพุทธเจ้าลำเอียงตรงที่บัญญัติสิกขาบทให้ภิกษุ ๒๒๗ ข้อ แต่
พอถึงภิกษุณีก็กลับบัญญัติตั้ง ๓๑๑ ข้อ พวกคนฟังที่เป็นผู้หญิงเลย
ชื่นชมเขากันใหญ่ ผมอดรันทนไม่ได้เลยเดินไปที่ไมโครโฟน แล้ว
ตำหนิเขาต่อที่ประชุมว่า ผมเสียดายความรู้ของเขามาก อุตส่าห์
เรียนมาจนได้เป็นดอกเตอร์ แต่สิ่งที่พูดออกมาล้วนแต่เป็นมิจฉา
วาทา ผมว่าอย่างนี้ครับ”

“ไอ้โฮ ว่าเจ็บจริง ๆ แล้วเขาไม่ค่าไฟแลบเลยหรือ”

“เขาก็ดงค่าในใจแหละครับ แต่ผมไม่สนใจ ผมถือว่าผมทำ
หน้าที่ปกป้องพระศาสนา ถ้ามีวเห็นแก่หน้าคน ๆ เดียว แล้วทำให้
คนเข้าใจพระศาสนาผิด ๆ ก็จะเป็นบาปเป็นกรรมติดตัวผมด้วย เลย
ต้องจัดการ”

“อาตมาเห็นด้วยกับการกระทำของโยม ถ้าเป็นอาตมาก็คง

ต้องทำอย่างนั้นเหมือนกัน เดียวนี้คนบาปมีมากเหลือเกิน ยิ่งรู้มากก็ยิ่งทำบาปมาก น่าสังเวชใจนะโยมนะ คนพวกนี้เขาไม่เคยอบรมกาย ไม่เคยอบรมจิต ไม่เคยสนใจที่จะปฏิบัติธรรมเจริญพระกรรมฐาน เพราะคิดว่าเขาเก่งแล้วเลิศแล้ว ในอนาคตคนประเภทนี้จะเพิ่มจำนวนมากขึ้น”

“หลวงพ่อกะ ดิฉันก็เห็นด้วยค่ะว่า คนที่จับดอกเตอร์ส่วนมากมักมีอะไรเพี้ยนๆ ดิฉันก็มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับดอกเตอร์เช่นกันค่ะ ดิฉันไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมเขาถึงโง่เขลาเบาปัญญาถึงปานนั้น ดิฉันเรียนน้อยกว่าเขา แต่ก็ยังไม่ม่งมายเหมือนอย่างเขา” พันเอกพิเศษหญิงสุชาดา ถือโอกาสพูดบ้าง เพราะเธอก็มีประสบการณ์เรื่องดอกเตอร์

“ม่งมายยังโง่ละผู้การ” สมภารวัดป่ามะม่วงถาม

“คืออย่างนี้ค่ะ ลูกชายดิฉันเรียนอยู่มหาวิทยาลัย...” เธอเอ่ยนามมหาวิทยาลัยของรัฐซึ่งเพิ่งเปิดสอนมาไม่นาน

“ที่นี้อาจารย์ของเขาก็เป็นดอกเตอร์ค่ะ แรกๆพวกนักศึกษา ก็รู้สึกศรัทธาเขามาก เพราะเขาเป็นผู้หญิงแต่จบวิศวะ ซึ่งคนเรียนทางนี้ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ชาย เขามีอะไรๆ ที่ขัดกันในตัว คือ แกร่งเหมือนผู้ชาย แต่เป็นคนใจบุญใจกุศลเหมือนผู้หญิง และที่สำคัญคือ เขาจะนุ่งชุดขาวตลอด พวกนักศึกษาก็นึกว่าเขาเป็นคนธรรมะธัมโม แต่ตอนหลังเขาไปหลงพระศรีอารีย์ที่วังน้อย”

“พระศรีอารีย์มาทำอะไรที่วังน้อย ท่านยังบำเพ็ญบารมีอยู่ที่สวรรค์ชั้นดุสิตอยู่ ยังไม่ถึงเวลาที่จะมาตรัสรู้ในโลกมนุษย์ พระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันทรงพยากรณ์ว่า พระศรีอารีย์จะมาตรัสรู้ต่อเมื่อหมดยุคของพระองค์แล้ว พระศรีอารีย์หรือที่ในคัมภีร์พระไตรปิฎกกล่าวถึง คือ พระเมตเตยยะ บางทีเราก็กึ่งเรียกพระองค์

ว่า พระศรีอริยเมตไตรย ทรงเป็นพระโพธิสัตว์ประเภทวิริยาธิกะ ต้องบำเพ็ญบารมีนานถึง ๑๖ อสงไขย ๑๐๐,๐๐๐ กัป นานกว่าพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันถึง ๑๒ อสงไขย แล้วทำไมอยู่ๆ จะไปปรากฏที่วังน้อย อาตมาเชื่อไม่ได้เพราะขัดกับพระไตรปิฎก”

“ดิฉันก็ไม่เชื่อค่ะ แต่ไม่ทราบว่าดอกเตอร์คนนั้นทำไมแกถึงเชื่อและหลงใหลเอามากๆ ตัวเองเชื่อคนเดียวไม่พอ ยังบังคับให้ลูกศิษย์เชื่อ พาลูกศิษย์ไปกราบไหว้ ไปทำบุญครั้งละมากๆ ใครไม่ไปก็ถูกหักคะแนน พวกนักศึกษาก็อดัดใจมาก เพราะไม่เห็นเกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียน ที่ว่าทำบุญครั้งละมากๆ ก็คือ ต้องทำบุญอย่างต่ำคนละห้าร้อย เงินไม่น้อยเลยนะคะหลวงพ่อก่อน ที่สำคัญคือลูกชายบอกว่า พระศรีอารีย์คนนี้เป็นผู้หญิง ดิฉันว่าจะเพี้ยนกันไปใหญ่แล้ว หลวงพ่อกุณาให้ความกระจ่างแก่ดิฉันด้วยเถิดค่ะ”

“เป็นผู้หญิงด้วยหรือ สวยไหม” นายทหารหนุ่มคนหนึ่งถามขึ้น

“พี่ก็เคยถามลูกชายแบบนี้เหมือนกัน” เธอพูดกับนายทหารผู้อ่อนวัยกว่า “แล้วลูกพี่ตอบว่าอย่างไรครับ”

“เขาตอบว่า ‘เหมือนผู้หญิงพี่യാครับคุณแม่’ พี่ก็ถามว่าเป็นยังไงผู้หญิงพี่യാ เขาก็ไม่ตอบ ได้แต่หัวเราะ” คำตอบของเธอทำให้นายทหารผู้ชายพากันหัวเราะคิกๆ นายทหารหญิงจึงถามด้วยความกังวลว่า “หัวเราะอะไรกัน มีอะไรน่าขันนักรหรือ” นายทหารหญิงรู้สึกกังขาหนักขึ้น

“พวกผมหัวเราะด้วยเหตุผลเดียวกับลูกชายพี่นั่นแหละครับ” นายทหารผู้อ่อนวัยกว่าตอบ

“เหตุผลอะไร” คราวนี้ถามเสียงห้วน

“พี่ลองถามหลวงพ่อดูซิครับ ผมคร้านจะอธิบาย” ผู้การ

หญิงพาชื่อ จึงถามท่านพระครูว่า “หลวงพ่อกะ พวกผู้ชายเขาหัวเราะ ด้วยเหตุผลอะไรคะ”

“อาตมาก็ยังไม่เข้าใจเหมือนกัน ไหนโยมบอกมาซิว่า หัวเราะอะไรกัน” ท่านถามนายทหารผู้ชาย

“หัวเราะที่ผู้การเขาไม่รู้จักผู้หญิงพทยานะครับ” นายทหาร หนุ่มตอบ

“แล้วเป็นยังไงละ อาตมาเองก็ไม่รู้จัก ช่วยบอกหน่อยได้ ไหม” สมภารวัดป่ามะม่วงใครรู้

“หลวงพ่อกอยู่แต่ในวัด เลยไม่รู้จัก แต่ก็ดีแล้วละครับ หลวงพ่อกอย่ารู้จักเลย” เขาสรุปตื้อๆ ท่านพระครูจำเป็นต้องใช้ ‘เห็น หนอ’ เข้าช่วยด้วยอยากรู้ที่มาที่ไป ‘เห็นหนอ’ รายงานว่า ความ หมายของ ‘ผู้หญิงพทยา’ ที่พวกผู้ชายเขาเรียกกันนั้นก็คือ หญิง ขายบริการ ท่านไม่เห็นด้วยกับการใช้คำเช่นนี้ เพราะผู้หญิงพทยา ที่ดีๆ ก็มี การเรียกเช่นนั้นจะทำให้ผู้หญิงที่มีดีมีอาชีพขายบริการ พลอยกระเทบกระเทือนไปด้วย ท่านจึงห้ามว่า

“อาตมาขอร้องนะ อย่าไปเรียกรวมๆ อย่างนั้นเลย เพราะ ผู้หญิงพทยาที่เขาไม่ได้เป็นอย่างนั้นก็ยังมี อย่าไปเหมามาเอาว่าเขา จะต้องเหมือนกันหมด ถ้าเขามาได้ยินเข้ามันจะไม่ดี”

“หลวงพ่อทราบหรือครับว่า ผู้หญิงพทยาหมายถึงอะไร”

“ก็พอจะทราบ เป็นอันว่า อาตมาขอร้องนะ อย่าใช้คำพูด ที่ทำให้เกิดความแตกแยก หรือทำให้คนฟังเกิดความรู้สึกในทางที่ ไม่ดี จะเป็นบาปเป็นกรรมกับตัวเราเอง” ท่านขอร้องแกมบังคับ นายทหารผู้ชายหน้าสลดลงนิดหนึ่ง แล้วพากันรับปากด้วยเสียง อ่อยๆ ว่า

“ครับหลวงพ่อก” ท่านพระครูจึงพูดกับนายทหารหญิงว่า

“ผู้การกลับไปบอกลูกชายด้วยนะว่า หลวงพ่อวัดป่ามะม่วง
ขอรับรอง ห้ามไปเรียกใครว่าผู้หญิงพญา ให้เลิกใช้คำนี้ไปเลย”

“คะ แล้วดิฉันจะบอกเขาคะ แต่หลวงพ่อกะ ดิฉันยังเล่าเรื่อง
พระศรีอารีย์ไม่จบคะ ขออนุญาตเล่าต่อคะ”

“ตกลง เล่าได้เลย” ท่านอนุญาต พันเอกพิเศษหญิงสุชาดา
จึงเล่าอีกว่า “ดอกเตอร์ที่เป็นอาจารย์ของลูกชายดิฉัน เขายังบอก
กับพวกลูกศิษย์อีกว่า ผู้หญิงพญา...อ้อ ขอโทษคะ ผู้หญิงคนนั้น
นอกจากจะเป็นพระศรีอารีย์แล้วยังเป็นพุทธมารดาอีกตำแหน่ง
หนึ่งคะ” ท่านพระครูกำลังจะฉันทน้ำชาที่ทำจากต้นลูกใต้ใบกับ
ต้นไมยราบก็มีอันต้องสำลักเพราะกำหนดไม่ทัน

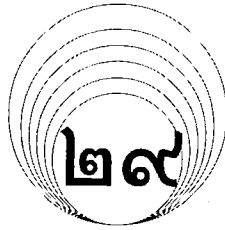
“อะไรนะ ใครเป็นพุทธมารดา” ท่านถามพลางลดถ้วย
น้ำชาลง “เห็นไหม อวดมาตื่นตื่นตกใจเสียจนสำลักน้ำเลย” ท่าน
พูดยิ้มๆ นายทหารผู้ชายคนที่นั่งหน้าสุดจึงหยิบกระดาษเช็ดหน้า
ส่งให้ท่านเช็ดปาก

“ผู้หญิงคนที่ดอกเตอร์เขาบอกว่าเป็นพระศรีอารีย์นั้นแหละ
คะหลวงพ่อกะ เขาบอกว่า เธอเป็นพุทธมารดาอีกตำแหน่งหนึ่งด้วย
คะ” ผู้การสุชาดาอ้า

“จะเพี้ยนกันไปใหญ่แล้ว นี่แสดงว่าดอกเตอร์คนนั้นไม่รู้
เรื่องเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาเลย สงสัยว่าจะไม่เคยเรียนพุทธ
ประวัติ อวดมาฟังแล้วอยากจะเป็นลม นี่ชาวพุทธเราเลอะเลือน
เลือนเปื้อนกันถึงขนาดนี้แล้วหรือ แล้วใครจะมาปกป้องพระศาสนา
ได้ละ ไนเมื่อพุทธศาสนิกชนพากันเชื่อถือในสิ่งที่พระพุทธเจ้ามิได้
ตรัสสอน อวดมาฟังแล้วรู้สึกเป็นห่วงพระพุทธศาสนาเหลือเกิน ถ้า
เราไม่ศึกษา พระศาสนาให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ ในอนาคตข้างหน้า
พระพุทธศาสนาก็จะหมดไปจากประเทศไทย อวดมาขอทำนายว่า

อีกไม่เกินสองร้อยปี พระพุทธศาสนาจะหมดไปจากประเทศไทย และจะไปเจริญรุ่งเรืองอยู่ในประเทศตะวันตกอย่างที่พระอริยเจ้าทั้งหลายท่านทำนายไว้ว่า ในอนาคตกาล พระอาทิตย์จะไปขึ้นทางทิศตะวันตก” คำพูดของท่านทำให้คนฟังรู้สึกจิตใจหดหู่ด้วยนึกเสียดาย ‘ของดี’ ที่บรรพบุรุษได้ธำรงรักษาไว้ให้อนุชน แต่จะมาสสูญสิ้นไป เพราะความโง่เขลาเบาปัญญาของชาวพุทธนี่เอง เมื่อต่างคนต่างคิด ภายในหอประชุมนั้นก็จึงถูกความเงิบเข้าครอบงำ ท่านพระครูปล่อยให้พวกเขาคิดอยู่จนเป็นที่พอใจแล้ว จึงพูดขึ้นว่า

“น่าเสียดายนะ คนไทยเกิดมากับพระพุทธศาสนา เรียกว่า เกิดมาพบ ‘ของดี’ แต่กลับไม่รู้ค่า ในอนาคตชาวพุทธจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่า พระพุทธเจ้าเป็นใคร บางคนก็ไม่เชื่อว่าพระพุทธเจ้ามีจริง อย่างว่าแต่คุณก็สเถลย แม้พระสงฆ์องค์เจ้าก็จะเกิดความเคลือบแคลงสงสัยว่า พระพุทธเจ้ามีจริงหรือ ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะท่านไม่ศึกษา ไม่ปฏิบัติ เรียกว่า ปริยัติก็ไม่รู้ ปฏิบัติก็ไม่มี จึงไม่เกิดปฏิเวธ พอตัวเองไม่รู้ หรือรู้แบบงูๆ ปลาๆ ก็จะไปสอนญาติโยมผิดๆ เช่น สอนว่าบาปบุญไม่มี นรกสวรรค์ นิพพานไม่มี การเวียนว่ายตายเกิด หรือสังสารวัฏไม่มี คนก็จะพากันเห็นผิด เมื่อเห็นผิดก็จะพากันตกนรก เพราะพระพุทธองค์ตรัสสอนว่า ผู้มีความเห็นผิดจักไม่ทำชั่วนั้นไม่มีหมายความว่า เมื่อเขาเห็นผิด คือเห็นว่าความชั่วไม่มี เขาจึงทำความชั่ว เมื่อทำความชั่วก็เลยต้องตกนรก ในอนาคตพระสงฆ์องค์เจ้าท่านไม่หวังนิพพานกันแล้ว แต่จะหวังลาภสักการะแทน ท่านจะแข่งกันสะสมเงินทองแล้วก็มีมาคุยอวดกันว่า ฉันมีกี่ล้าน มีรถเป็นซึกี่คัน แข่งกันสะสมรถเป็นซึกี่...” สมภารวัดป่ามะม่วง พูดยังไม่ทันจบ พลตรีศิขรินก็พูดสวนขึ้นมาว่า “แล้วท่านก็ซื้บรถเป็นซึกี่แข่งกันไปลงนรก”

สธนะที่แท้

ถ้อยคำของพลตรีศิขริน อินทร์พรหม ทำให้นายทหารชายหญิงพากันหัวเราะคิกคัก ท่านพระครูยิ้มนิดๆ แล้วถามนายพลตรี ว่า

“ท่านอยากจะแข่งบ้างไหม”

“ไม่อยากจะรับหลวงพ่อก็ดี เพราะผมไม่มีรถเบนซ์”

“แล้วอยากมีไหม ถ้าอยากเอาตามาจะเสกให้”

“อยากครับ กรุณาเสกให้ผมสักคันเถิดครับหลวงพ่อดี”

“ผมก็อยากครับ”

“ดิฉันก็อยากค่ะ” นายทหารชายหญิงตอบพร้อมกัน ท่านพระครูจึงพูดยิ้มๆ ว่า “แสดงว่าทหารที่นั่งอยู่ในหอประชุมแห่งนี้อยากตกรอก เป็นอย่างนั้นใช่หรือเปล่า”

“ไม่ใช่ครับ”

“ไม่ใช่ค่ะ” ตอบอย่างพร้อมเพรียงกันอีก แล้วพลตรีศิขริน ผู้เป็นหัวหน้าจึงพูดแทนผู้ใต้บังคับบัญชาและเป็นการแก้ต่างให้ตนเองไปในตัวว่า “คืออย่างนี้ครับหลวงพ่อดี ที่หลวงพ่อดีถามพวกเราว่าอยากมีรถเบนซ์หรือไม่ พวกเราอยากมีทุกคนครับ ไม่เฉพาะทหารที่นั่งอยู่ในหอประชุมแห่งนี้เท่านั้นหรอกครับที่อยากมีรถ

เป็นซ์ ผมขอกราบเรียนว่า ทหารทั้งกองทัพเลยแหละครับที่
อยากมี ถึงคนที่ไม่ใช่ทหารเขาก็อยากมี ขอประทานโทษ ผมจะ
ขอเรียนถามหลวงพ่อกว่า หลวงพ่ออยากมีรถเป็นซ์หรือเปล่าครับ”
ท่านพระครูตอบทันทีว่า “อาตมาไม่อยากมีแต่ถึงไม่อยากแต่ก็ต้อง
มีเพราะในอนาคตจะมีคนเขาซื้อถวาย” ท่านพูดตามที่ ‘เห็น’

“ถวายก็คันครับ ถ้าหลายคัน หลวงพ่อขายผ่อนให้ผมสัก
คันนะครับ ผมขอจองไว้ก่อน”

“อาตมาทำอย่างนั้นไม่ได้หรอกท่านนายพล อาตมาเป็น
สมณะ ไม่ใช่คฤหัสถ์ ญาติโยมเขาถวายอะไรมาที่ไม่ผิดต่อสมณวิสัย
อาตมาก็ใช้สอยไปตามนั้นโดยไม่ยึดติดถือมั่น เรียกว่าใช้สอยอย่าง
ปล่อยวาง เมื่อทำได้อย่างนี้ก็จะไม่ตกเป็นทาสของวัตถุ ถ้าอาตมา
นำของที่เขาถวายไปขายให้ท่าน ไม่ว่าจะขายสดหรือขายผ่อน
เท่ากับอาตมาตกเป็นทาสของวัตถุ ซึ่งไม่ใช่วิสัยของสมณะ”

“หลวงพ่ครับ ผมอยากจะทำบุญจะเปิดเผยความในใจ ถ้าไม่ได้เปิด
เผยในวันนี้และเดี๋ยวนี้ ผมคงกลับไปด้วยความอึดอัดขัดข้อง ขอ
อนุญาตหลวงพ่อและเพื่อนสหธรรมิกด้วย” นายทหารยศเท่ากับ
พลตรีศิขริน เอ่ยขึ้น

“ในทางโลก พวกเราอาจจะแตกต่างกันด้วยยศและตำแหน่ง
หน้าที่ แต่ในทางธรรมพวกเราเป็นเพื่อนสหธรรมิกที่ เกิด แก่ เจ็บ
ตาย เหมือนกัน นับว่าเป็นโชคอันดี เป็นลาภอันประเสริฐของพวก
เราที่ได้มีโอกาสเข้ามาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ณ วัดป่ามะม่วง
แห่งนี้ ผมดีใจที่ในประเทศไทยยังมีพระภิกษุสุปฏิปันโน เช่น
หลวงพ่อ หากผมมิได้มาในครั้งนี้นะ คงจะต้องตกนรกหมกไหม้อย่าง
แน่นอน เพราะความเห็นผิด ผมขออนุญาตหลวงพ่อเล่าสู่เพื่อน
สหธรรมิกฟังนะครับ”

“ตกลง อาตมาอนุญาต ว่าไปได้เลย” เมื่อท่านอนุญาต เขาจึงเล่าว่า “ผมขอสารภาพว่า ผมเองก็ศรัทธาเลื่อมใสผู้หญิงที่อ้างตัวว่าเป็นพระศรีอารีย์และเป็นพุทธมารดา เพราะภรรยาผมเขานับถือ”

“ภรรยาคุณเป็นดอกเตอร์หรือเปล่า” พลตรีศิขรินทาม เป็นคำถามที่อยู่ในใจของผู้ที่อยู่ ณ ที่นั้นทุกคน รวมทั้งท่านพระครู

“ครับ เป็นดอกเตอร์ สอนอยู่ที่...” เขาเอ่ยนามสถาบันการศึกษาแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร แล้วเล่าอีกว่า

“ภรรยาผมเขาศรัทธาผู้หญิงคนนี้นะมาก ส่วนตัวผมแรกๆ ก็ไม่ศรัทธา พอภรรยาบอกว่า เขาสามารถช่วยให้ผมเป็นนายพลได้ ผมก็เลยพูดทำทนายว่า ถ้าช่วยได้จริงผมจะนับถือ แล้วเขาก็ทำพิธีให้ผมมากมาย เสียเงินเสียทองไปร่วมแสน จะว่าไปแล้วก็ขาดทุนครับ เพราะตั้งแต่เป็นนายพลมา ป่านนี้ยังไม่ได้ทุนคืนเลย แต่พอผมเป็นนายพล ผมก็นับถือเขามาก จะมากกว่าที่ภรรยา นับถือเสียด้วยซ้ำ เขาน่าเชื่อถือมากเลยนะครับ หลวงพ่อ ค่ะหนึ่งผมกับภรรยาไปเฝ้าเขาที่พระตำหนัก มีคนเป็นอัมพาตหลังแข็งมาเลย เขาก็ทำพิธีรดน้ำมนต์ให้แล้วก็บริกรรมอยู่ประมาณ ๒๐ นาที ปรากฏว่าคนไข้ลุกขึ้นเดินได้เลย คนก็พากันเลื่อมใสศรัทธา พากันไปหาจนพระตำหนักแน่นไปหมด”

“แล้วยังไง ท่านเชื่อว่าเขามีฤทธิ์มีเดชจริง สามารถคลั่งบันดาลอะไรๆ ให้ใครได้ใช่ไหม” ท่านพระครูถามเพื่อทดสอบสภาวะจิตนายพลตรี “ครับ ตอนนั้นผมเชื่อมาก แต่พอมาเข้ากรรมฐานที่นี้ ความเชื่อเหล่านั้นก็อันตรธานไป และพอมารู้เรื่องของเขา ศรัทธาก็หมดเกลี้ยงเลยครับ”

“ที่ว่าความเชื่ออันตรธานไปเพราะมาเข้ากรรมฐานที่นี้ มา

เข้าได้ก็วันถึงเกิดปรากฏการณ์ที่ว่า”

“สามวันครึ่ง คือคืนวันที่สามตอนที่อาจารย์บัวเขียว ท่านให้เดินสี่สิบห้านาที นั่งสี่สิบห้านาที พอผมนั่งไปได้สักครึ่งชั่วโมง นิมิตก็เกิด ทั้งเป็นภาพและเป็นเสียง ภาพก็คือเห็นผู้หญิงคนนั้น ใช้วิธีหลอกลวงประชาชน โดยจ้างหน้าม้าให้ทำเป็นคนอัมพาต ที่ผมเห็นวันนั้นไม่ใช่คนเป็นอัมพาตจริง แต่เป็นหน้าม้าที่มารับจ้าง แสดงละครหลอกลวงประชาชน แล้วผมก็ยังเห็นอีกว่า ที่ผมได้เป็นนายพลเพราะถึงคิวผมพอดี ไม่ใช่เพราะเขาช่วย ผมหลงใญ่มาตั้งนาน เขาหลอกลวงประชาชนจริงๆ ครั้นหลวงพ่อก็ เพราะเขาจะเลือกทำพิธีในตอนดึก จะได้พ้นหูพ้นตาเจ้าหน้าที่ตำรวจ”

“แต่วันหนึ่งเขาก็จะต้องถูกตำรวจจับ รับรองเป็นข่าวดังแน่ ตำรวจจะเข้าไปจับกุมขณะที่เขากำลังทำพิธี มีการแพร่ภาพทางโทรทัศน์ด้วย แล้วเขาก็จะหยุดกิจการไปชั่วคราวเวลาหนึ่ง หลังจากนั้นก็จะเริ่มกิจการใหม่ เพราะคนที่ยังไม่รู้เรื่องที่เขาถูกจับยังมีอีกมาก บางคนถึงรู้อยู่ก็ยังคงศรัทธาอยู่ เพราะเขาขาดปัญญา ถ้าเป็นพวกตาไสตาสาก็ว่าไปอย่าง แต่พวกที่เป็นถึงดอกเตอร์แล้วยังมงมายนี้ซิน่าตำหนิมาก”

“ครับ และยังเป็นนายพลก็ยี่งน่าตำหนิหนักขึ้น นี่ถ้าผมไม่ได้มาเข้ากรรมฐาน ก็คงยังนับถือเขาอยู่ ผมยังนึกไปถึงวันหนึ่งเมื่อเดือนที่แล้ว ที่ภรรยาผมขอให้ขับรถไปรับเขาที่วังน้อย รับมาที่บางลำพู”

“มาทำอะไรที่บางลำพูคะ” ทหารหญิงผู้หนึ่งถาม

“มาช้อปปิ้งครับ ตอนนั้นผมก็แอบคิดในใจว่า อะไรกัน เป็นถึงพระศรีอาริย์และพุทธมารดา ทำไมยังตัดเรื่องช้อปปิ้งไม่ได้ ถึงกระนั้นผมก็ยังคงศรัทธาอยู่ มีอีกเรื่องหนึ่งที่ผมค่อนข้างสับสนก็คือ

พอทำพิธีเสร็จ จะมีเสียขั้บรถเป็นขั้บมารับเงินทองที่คนเอามาทำบุญ โดยอ้างว่า เอาไปสร้างบารมี แต่พอนั่งกรรมฐานได้สามวัน ก็รู้ว่าเสียคนนั้นคือสามีเขา บัดนี้ ผมหมดศรัทธาแล้วครับ แล้วผมก็จะกลับไปบอกภรรยา ถ้าเขาไม่เชื่อก็แล้วแต่เขา ที่ผมตัดสินใจเล่าให้หลวงพ่อกับเพื่อนสหธรรมิกฟัง ก็เพื่อจะได้ช่วยกันแพร่ข่าวไปยังคนใกล้ชิด จะได้ไม่ตกเป็นเหยื่อของเขา เหมือนที่ผมเคยเป็นมาแล้ว” นายพลวัยห้าสิบเศษพูดอย่างโล่งอก

“ดีแล้ว อาตมาขออนุโมทนาที่ท่านยอมรับความผิดพลาดของตนเองเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น บางคนเขารักตัวเองมากกว่า คือตัวเองไปเสียรู้เขาแล้วก็ไม่กล้าบอกคนอื่นเพราะกลัวจะเสียหน้า” ท่านพูดเช่นนั้นเพราะ ‘รู้’ ว่าในบรรดานายทหารชายหญิงที่นั่งอยู่ ณ ที่นี้ มีหลายคนที่เคยตกเป็นเหยื่อของหญิงผู้นั้น และบัดนี้ก็ได้เกิดปัญญา รู้ว่าอะไรถูก อะไรผิดแล้ว ทว่าไม่กล้าเปิดเผยด้วยเกรงจะเสียหน้า

พระบัวเหี่ยวนั่งฟังอยู่ด้วยในฐานะอาจารย์ผู้สอนภาคปฏิบัติ นับแต่ได้เลื่อนฐานะมาเป็นอาจารย์สอนกรรมฐาน ท่านดูสงบเสงี่ยมและสงบปากสงบคำกว่าที่เคยเป็น ท่านพระครูเห็นว่าเป็นคืนสุดท้ายสำหรับนักปฏิบัติชุดนี้ จึงอยากให้พระบัวเหี่ยวได้มีส่วนร่วมในเรื่องที่ท่านบรรยายบ้าง จึงสรุปว่า “เอาละ ที่นี้ท่านก็รู้ด้วยตนเองแล้วว่า พระพุทธเจ้ามิได้สอนให้พึ่งสิ่งภายนอก แต่ให้พึ่งตัวเอง เพื่อเป็นการยืนยันคำสอนในเรื่องนี้ อาตมาจะขอให้อาจารย์บัวเหี่ยวนำสวดเขมาเขมสมณคมนปริทีปิกาคาถา เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจเราว่า ที่พึ่งอื่นไม่มี เราต้องพึ่งตัวเองเท่านั้น จึงจะพ้นทุกข์ได้” ท่านบอกพระบัวเหี่ยวว่า

“อาจารย์บัวเหี่ยว ช่วยแจกหนังสือสวดมนต์แก่ผู้ปฏิบัติ

ธรรม แล้วนำสวดเขมาเขมสรณคมนาปริทีปิกาคาถา หน้า ๒๔ ถึง ๒๕ ด้วย” พระบัวเหี่ยวจึงลุกขึ้นไปหยิบหนังสือสวดมนต์มาแจก นายทหารหนุ่มๆ สามสี่คนลุกขึ้นไปช่วยท่าน เมื่อเรียบร้อยดีแล้ว พระบัวเหี่ยวจึงกล่าวนำว่า “หนุท มยฺ เขมาเขมสรณปริทีปิกาคาถาโย ภณาม เส” จากนั้นผู้ปฏิบัติธรรมจึงสวดรับพร้อมกัน ดังนี้

พหิ เว สรณํ ยนฺติ ปพฺพตานิ วณานิ จ

อารามรูกฺขเจตฺตยานิ มนุสฺสา ภัยตชฺชิตา

มนุษย์เป็นอันมาก เมื่อเกิดมีภัยคุกคามแล้ว ก็ถือเอาภูเขา บ้าง ป่าไม้บ้าง อารามและรูกขเจตีย์บ้าง เป็นสรณะ

เนตฺ โข สรณํ เขมํ เนตฺ สรณมุตฺตมํ

เนตฺ สรณมาคมฺม สพฺพทฺทฺชา ปมฺจจติ

นั่นมิใช่สรณะอันเกษมเลย นั่นมิใช่สรณะอันสูงสุด เขา อาศัยสรณะนั้นแล้ว ย่อมไม่พ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้

โย จ พุทฺถญฺจะ ฐมฺมญฺจ สงฺฆญฺจ สรณํ คโต

จตฺตารี อริยสจฺจานิ สมฺมปฺปญฺญา ยปฺสฺสตี

ส่วนผู้ใดถือเอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะ แล้ว เห็นอริยสัจ คือ ความจริงอันประเสริฐสี่ ด้วยปัญญาอันชอบ

ทุกขํ ทฺทฺขสมฺบุปฺปาทํ ทฺทฺขสฺส จ อติกฺกมํ

อริยญฺจฏฺฐจฺกิกํ มคฺคํ ทฺทฺขุปฺสมคฺคามินํ

คือเห็นความทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ความก้าวล่วงทุกข์เสีย ได้ และหนทางมีองค์แปดอันประเสริฐ เครื่องถึงความระงับทุกข์

เอตฺ โข สรณํ เขมํ เอตฺ สรณมุตฺตมํ

เอตฺ สรณมาคมฺม สพฺพทฺทฺชา ปมฺจจตฺตี

นั่นแหละเป็นสรณะอันเกษม นั่นเป็นสรณะอันสูงสุด เขาอาศัยสรณะนั้นแล้ว ย่อมพ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้

เมื่อพระบัวเหี่ยวและผู้ปฏิบัติธรรมสวดเขมาเขมสรณคมน
ปริทีปิกาคาถาจบลง ท่านพระครูจึงพูดขึ้นว่า

“ขอให้ท่านทั้งหลายจำไว้เลยว่า พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้
หวังพึ่งสิ่งภายนอก แต่ให้พึ่งตนเอง ‘อตุตา หิ อตุตโน นาโถ โโก หิ
นาโถ ปโร สिया’ เราต้องพึ่งตัวเองเท่านั้น คนอื่นเป็นที่พึ่งให้เรา
ไม่ได้ เพราะฉะนั้น เรื่องที่คนอวดอ้างว่าเป็นพระศรียาแล้วคน
ก็พากันไปกราบไหว้เพื่อหวังพึ่งนั้น เป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง เราเป็น
ชาวพุทธ คำว่า พุทธะ แปลว่า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน แล้วทำไมจึง
ไปหลงมกมายกับเรื่องไร้สาระ คนเดียวกันหลอกลวงกันมากเหลือเกิน
อาตมาเรียกว่า พวกลวงโลกหวังเอาลาภ คือ หลอกคนอื่น เพื่อ
สร้างความร่ำรวยให้กับตัวเอง แบบนี้บาปมาก ต้องได้รับกรรมทั้ง
ชาตินี้และชาติหน้า กล่าวคือ เมื่อมีชีวิตอยู่ก็ต้องถูกตำรวจจับติด
คุกติดตะราง พอตายไปก็ต้องตกนรก ไม่คุ้มกันเลยกับการลงทุน
หลอกลวงเขา เพราะเงินทองถึงจะมีมากมายมหาศาลปานใดก็ช่วย
ไม่ไห้ตกนรกไม่ได้ อาตมาจึงถือว่าคนที่ทำอย่างนี้ขาดทุน คือ ทุน
ที่เป็นคุณธรรมความดี ซึ่งไม่สามารถจะตีค่าเป็นเงินเป็นทองได้ ใน
อนาคต คนจะพากันละทิ้งคุณธรรมความดีไปหาความมั่งคั่งร่ำรวย
แทน เขาจะพากันคิดว่าเงินทองมีค่ากว่าคุณธรรมความดี แล้ว
คนชั่วก็จะได้เป็นใหญ่เป็นโต เงินจะซื้อได้ทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็
นตำแหน่งหน้าที่ หรือบัตรผู้แทน แม้แต่ปริญญาบัตรก็ยังซื้อได้ด้วย
เงิน เมื่อเป็นเช่นนี้ คนรู้ไม่จริงก็จะมาปกครองคนรู้จริง คนดีมี
คุณธรรมก็จะถูกกลั่นแกล้งขัดขวาง ไม่ให้มีโอกาสบริหารประเทศ
อาตมารู้สึกเป็นห่วงชาติบ้านเมืองและพระศาสนา มาก ก็ขอฝากไว้
กับพวกท่าน อาตมารักทหารเพราะทหารจริงใจกับประเทศชาติและ
พระศาสนา มากกว่าคนอาชีพอื่น ที่พูดอย่างนี้เพราะอาตมาเคยเป็น

ทหารมาก่อน”

“หลวงพ่อกเคยเป็นทหารก่อนจะมาบวชหรือครับ” นายทหารผู้หนึ่งถาม

“ไม่ใช่ อาตมาเคยเป็นทหารเมื่อชาติที่แล้ว จะว่าชาติที่แล้วก็ไม่ถูกนัก คือ ก่อนจะมาเป็นอาตมาในชาตินี้ ชาติที่แล้วอาตมาอายุสั้น อายุสามขวบก็ตกน้ำตายเพราะบ้านอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา ก่อนจะมาเกิดเป็นเด็กคนนี้ อาตมาเคยเป็นแม่ทัพสมัยกรุงศรีอยุธยา เป็นราชธานี พวกท่านจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม แต่อาตมาอยากจะบอกว่า พวกท่านเคยเกิดเป็นทหารสมัยเดียวกับอาตมาและชาตินี้ก็ต้องมาพบกันอีก วัฏจักรชีวิตนั้นเวียนว่ายวงวน คนที่เคยเกิดร่วมกันมามากจะได้เกิดมาพบกันอีก เหาละ นี่ก็ตึกแล้ว ใครมีอะไรอยากจะถามก็ถามได้ ถ้าไม่มีจะได้แยกย้ายกันไปพักผ่อนหลับนอน พรุ่งนี้ตีสี่จะได้มาทำวัตรเข้าด้วยกันเป็นครั้งสุดท้าย” ท่านเปิดโอกาสให้ผู้ปฏิบัติธรรมซักถาม

“หลวงพ่อกะ หนูรู้สึกว่บาทสวดที่พวกเราสวดเมื่อตะกัันดูขัดแย้งกับที่หลวงพ่อสอนนะคะ” ทหารหญิงอายุน้อยและยังเป็นโสดเอ่ยขึ้น ทหารชายทั้งโสดและไม่โสดพากันหันไปมองเพราะหล่อนสวยที่สุดในบรรดาทหารหญิงที่มาปฏิบัติ

“ขัดแย้งอย่างไร” สมภารวัดป่ามะม่วงถามกลับ

“คือ หลวงพ่อบอกว่า พระพุทธเจ้าสอนให้พึ่งตัวเอง แต่ในบทสวดบอกให้พึ่งพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ก็หลวงพ่อบอกว่าพระพุทธเจ้าสอนไม่ให้หวังพึ่งสิ่งภายนอกไม่ใช่หรือคะ”

“แสดงว่าโยมยังไม่เข้าใจ ตรงนี้ต้องตีความ คือ ที่พระพุทธองค์ทรงสอนว่า ผู้ใดถือเอาพระรัตนตรัย คือ พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งแล้ว เห็นอริยสัจ ๔ ด้วยปัญญาอันชอบ ก็หมาย

ความว่า เมื่อเรามีศรัทธาในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ก็ปฏิบัติตามที่พระพุทธศาสนาสอนด้วยการเจริญอริยมรรคมีองค์แปดอย่าง ที่ท่านทั้งหลายกำลังปฏิบัติอยู่นี้ เมื่อได้ดวงตาเห็นธรรมแล้ว ก็จะพ้นจากทุกข์ได้ในที่สุด การมาปฏิบัติธรรม เราต้องปฏิบัติด้วยตนเอง จะให้คนอื่นปฏิบัติแทนได้ไหม”

“ไม่ได้ค่ะ” นายทหารหญิงสาวโสดและสวยตอบ

“นั่นแหละคือการพึ่งตัวเอง หรือใครไม่เห็นด้วย”

“ผมเห็นด้วยร้อยเปอร์เซ็นต์ครับหลวงพ่อ แล้วเมื่อไรพวกเราจะได้ดวงตาเห็นธรรมครับ” นายทหารชายโสดถามบ้าง

“เมื่อไรก็เมื่อนั้น ต้องกลับไปปฏิบัติที่บ้านทุกวัน แหม ถ้ามาปฏิบัติเจ็ดวันแล้วได้ดวงตาเห็นธรรม พระอรหันต์ก็เต็มเมืองเลยนะซี ใจเย็น ๆ ต้องค่อยเป็นค่อยไป เอละ ใครอยากถามเรื่องอะไรก็ถามได้” ท่านให้ออกาสอีก

“หลวงพ่อกะ ดิฉันอยากฟังเรื่องของพระศรีอารีย์ที่มีมาในคัมภีร์พระไตรปิฎก จะได้ไปเล่าให้ลูกชายฟัง เขาจะได้ไปเล่าต่อให้อาจารย์ของเขาเข้าใจว่าความจริงเป็นอย่างไร ขอกราบอาราธนาหลวงพ่อกะเทศน์เรื่องพระศรีอารีย์ด้วยเถิดค่ะ” เธอประนมมืออาราธนา

“แล้วไม่่วงกันหรือ หรือว่าใคร่วงจะกลับไปนอนก่อนก็ได้ คนที่ไม่่วงก็อยู่ฟัง อย่างนี้ดีไหม” ทุกคนตอบพร้อมกันว่าไม่่วง ท่านพระครูจึงเล่าเรื่องพระศรีอารีย์ให้พวกเขาฟัง

“พระศรีอารีย์เป็นพระพุทธเจ้าพระองค์ที่ ๕ แห่งภัทรกัป ซึ่งในกัปนี้มีพระพุทธเจ้ามาอุบัติ ๕ พระองค์ ได้แก่ พระกุกสันธะ อายุศานาของพระพุทธเจ้าพระองค์นี้เท่ากับ ๔๐,๐๐๐ ปี พระโกนาคมนะ หรือโกนาคมน์ อายุศานาเท่ากับ ๓๐,๐๐๐ ปี พระ

กัสสป อายุศาสนา ๒๐,๐๐๐ ปี พระสมณโคตม อายุศาสนา ๕,๐๐๐ ปี และพระเมตเตยยะ หรือพระศรีอาริย์ อายุศาสนา ๑๘๐,๐๐๐ ปี สามพระองค์แรกเป็นพระพุทธเจ้าในอดีต เพราะผ่านพ้นไปแล้ว พระองค์ที่ ๔ เป็นพระพุทธเจ้าในปัจจุบัน ส่วนพระองค์สุดท้าย เป็นพระพุทธเจ้าที่จะมาตรัสรู้ในอนาคตกาลหลังจากหมดอายุ ศาสนาของพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน คือ พระสมณโคตมแล้ว ท่าน นายพลทราบไหมว่า ยังเหลืออีกกี่ปี” ท่านถามพลตรีศิริน

“ปัจจุบัน พ.ศ. ๒๕๒๕ ห้าพันลบด้วยสองพันห้าร้อย ยี่สิบ ห้าก็เหลือสองพันสี่ร้อยเจ็ดสิบห้าครับ” นายพลตอบ

“ถูกแล้ว เหลืออีก ๒,๔๗๕ ปี ก็จะสิ้นยุคของพระพุทธเจ้า องค์ปัจจุบัน หลังจากนั้นโลกจะว่างจากศาสนา อีกนานมากจึง จะถึงยุคพระศรีอาริย์ซึ่งอายุศาสนาเท่ากับ ๑๘๐,๐๐๐ ปี”

“ทำไมอายุศานายุคพระศรีอาริย์จึงนานกว่ายุคอื่นๆ คะ”
พันเอกพิเศษหญิงสุชาดาถาม

“เมื่อดูจำนวนปีดูเหมือนนาน แต่ถ้าเทียบกับอายุของ คนแล้วไม่นาน คือ ศาสนาของพระสมณโคตม อายุเฉลี่ยของคน เท่ากับ ๑๐๐ ปี จึงเท่ากับ ๕๐ ชั่วคน แต่ยุคพระศรีอาริย์ มนุษย์ จะมีอายุยืนถึง ๘๐,๐๐๐ ปี ก็เท่ากับ ๒.๒๕ ชั่วคนเท่านั้น” แล้ว ท่านจึงเล่าต่ออีกว่า

“เรื่องพระศรีอาริย์หรือในคัมภีร์คือพระเมตเตยยะนี้ มีกล่าว ไว้ในจักกวัตติสูตร ที่ขนิทาย ปาฎิกวรรค์ พระไตรปิฎก เล่มที่ ๑๑ ว่า เมื่อมนุษย์มีอายุยืน ๘๐,๐๐๐ ปีนั้น พระผู้มีพระภาคพระนามว่า เมตไตรย จะมาอุบัติ ณ เมืองเกตุมตี ซึ่งปัจจุบันคือเมืองพาราณสี ประเทศอินเดีย เมืองเกตุมตีมีพระเจ้าจักรพรรดิทรงพระนามว่า สังขะ ปกครอง พระเมตไตรยจะมาอุบัติในตระกูลพราหมณ์ มีนาม

ว่า อชิต ส่วนคำว่า เมตไตรย เป็นชื่อโคตร คือ ตระกูลของท่าน อชิตครองมรवासอยู่ ๘,๐๐๐ ปี มีปราสาท ๔ หลัง ชื่อ สิริวัฑฒะ วัฑฒมาน สิทธิตถะ และจันทกะ ภริยาชื่อ จันทมุขี บุตรชายชื่อ พรหมวัฑฒนะ บิดาชื่อ สุพรหมา มารดาชื่อ พรหมวดี เห็นนิมิต ๔ ประการ ขณะไปชมสวน ทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในมรवासวิสัย จึงออกบวชและตรัสรู้พระสัมโพธิญาณภายใต้ต้นนาค หลังจากนั้น จะประกาศพระศาสนาที่เมืองนาควัน พระเจ้าสังขะจะสละราชสมบัติ ออกบรรพชาตามพระองค์ พระอโศก และพระพรหมเทวะ จะเป็น พระอัครสาวก พระปทุมมา และพระสุมนา จะเป็นอัครสาวิกา พุทธอุปัฏฐากมีชื่อว่า สีหะอุบาสก ผู้เป็นอัครอุปัฏฐาก ได้แก่ สุমনะ สังฆะ ยสวดี และสังฆา หลังจากพระเมตไตรยพุทธเจ้าปรินิพพาน แล้ว ศาสนาของพระองค์จะยืนยาวต่อไปอีก ๑๘๐,๐๐๐ ปี

ในสูตรเดียวกันนี้ได้กล่าวถึงพระเจ้าจักรพรรดิทรงพระนามว่า สังขะ ว่า เมื่อมนุษย์มีอายุยืน ๘๐,๐๐ ปี นั้น หญิงสาวอายุ ๕,๐๐๐ ปี จึงมีสามีได้ มนุษย์จะมีโรคเพียง ๓ อย่าง ได้แก่ ความปรารถนา คือ อยากอาหารหนึ่ง ความไม่อยากกินอาหาร คือ เกียจคร้าน อยากจะนอนหนึ่ง และความแค้นหนึ่ง ชมพูทวีปจะมั่งคั่งรุ่งเรือง มีคานมราชธานีแบบโกปินถึง ยัดเยียดไปด้วยมนุษย์ กรุงพาราณสีจะเป็นราชธานี นามว่า เกตุมตี อันมั่งคั่ง มีคนมาก อาหารหาง่าย จักมีพระเจ้าจักรพรรดิพระนามว่า สังขะ เป็นพระราชาผู้ปกครอง โดยธรรม มีชัยชนะจบ ๔ ทิศ ปกครองชนบทถาวรสมบูรณ์ด้วยรัตนะทั้ง ๗”

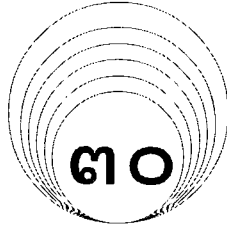
“รัตนะทั้ง ๗ คืออะไรคะหลวงพ่อ” นายทหารหญิงอายุน้อย ที่สุดถาม

“รัตนะ แปลว่า แก้ว ซึ่งแก้วในที่นี้ไม่ได้หมายถึงแก้วน้ำ แต่

หมายถึงสิ่งประเสริฐ หรือสิ่งมีค่าสูงยิ่ง ๗ อย่าง ซึ่งคู่ควรกับพระเจ้า จักรพรรดิ ได้แก่ จักรแก้ว ช้างแก้ว ม้าแก้ว แก้วมณี นางแก้ว ขุนคลังแก้ว และขุนพลแก้ว สำหรับท่านทั้งหลายก็มีแก้ว ๓ คือ พระรัตนตรัย หรือพระไตรรัตน์ ไว้เป็นเครื่องสักการบูชา ขอให้รักษาไว้ให้ดี กลับไปบ้านแล้วก็ให้หมั่นสวดมนต์ เจริญพระกรรมฐาน สอนลูกหลานให้ไหว้พระสวดมนต์ เขาจะได้มีปัญญาและจะเรียนหนังสือเก่ง มีลูกต้องให้เรียนเป็นดอกเตอร์ แล้วก็ให้เป็นดอกเตอร์ที่รอบรู้ ทั้งทางโลกและทางธรรม อย่ายเป็นดอกเตอร์ที่เก่งแต่ทางโลก แต่ทางธรรมกลับมีติดบอด เทียวไปหลงใหลลงมงายกับของปลอม อาตมาบอกได้เลยว่า พระศรีอารีย์ที่คนไปหลงใหลกันนั้นเป็นของปลอม ของแท้ยังไม่มาตรัสรู้ ท่านต้องมาตามคิว จะแซงคิวได้อย่างไร แล้วพุทธมารดาก็ไม่มาเกิดในโลกมนุษย์แล้ว ท่านเกิดเป็นเทพบุตรอยู่ในสวรรค์ชั้นดุสิต เมื่อเจ้าชายสิทธัตถะตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว พระองค์ได้เสด็จไปโปรดพุทธมารดาที่ดาวดึงส์เทวโลกในพรรษาที่ ๗ หลังการตรัสรู้ พุทธมารดาไม่มาเกิดเป็นผู้หญิงอย่างแน่นอน อ่างกันไปส่งเดชอย่างนั้นเอง คนมีปัญญาเขาไม่เชื่อหรอก”

“สรุปว่า คนที่ถูกหลอกไม่ได้มีแต่ดอกเตอร์เท่านั้น ยังมีนายทหารอีกหลายคนที่ไม่โดนหลอกด้วยใช่ไหมคะ” พันเอกพิเศษหญิงสุชาดาพูดยิ้มๆ ท่านพระครูจึงพูดออมขอมว่า

“ไม่เป็นไร ต่อไปนายทหารจะฉลาดกันทุกคนเพราะได้มาเข้ากรรมฐาน และต่อไปก็จะมีดอกเตอร์ที่รู้เรื่องพระพุทธานุศาสตร์และเขาจะมาช่วยงานอาตมาด้วย” ท่านนึกถึงบุตรศิษย์คนหนึ่งที่ชื่อวรรณวิไล ซึ่งในอดีตชาติคือ นายจันสม ทหารคู่ใจสมัยที่ท่านเป็นแม่ทัพแห่งกรุงศรีอยุธยา ปีหน้าเขาจะมาเข้ากรรมฐานเพราะถึงเวลาของหล่อนแล้ว

เขื่อนวัดไทรงัง

ออกพรรษาปี ๒๕๒๕ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงได้รับนิมนต์จากกรมการศาสนาให้เดินทางไปกับคณะพระธรรมทูตและข้าราชการกรมการศาสนา เพื่อเข้าร่วมในพิธีเฉลิมฉลองอายุครบ ๑,๒๐๐ ปี ของวัดไทรงัง เมืองซัวเถา ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนจีน นับเป็นโอกาสที่ท่านจะได้ไปพิสูจน์สิ่งที่ต้องการพิสูจน์มานาน

คณะพระธรรมทูตจากประเทศไทย เดินทางโดยใช้บริการของบริษัทท่องเที่ยว จึงมีนักท่องเที่ยวชายหญิงร่วมเดินทางไปด้วยอีกหลายคน ออกเดินทางจากประเทศไทยโดยสายการบินไทย บินตรงไปลงที่เมืองซัวเถา พักที่โรงแรมในเมืองนั้น

พิธีเฉลิมฉลองอายุครบ ๑,๒๐๐ ปี ของวัดไทรงัง จัดขึ้นอย่างใหญ่โตมหึมา ท่านพระครูได้มีโอกาสสนทนาปราศรัยกับเจ้าอาวาสวัดไทรงัง ท่านอายุแปดสิบเศษ แต่ยังดูแข็งแรงเพราะไม่เคยเจ็บไข้ได้ป่วย นับเป็นบุคคลที่โชคดีที่สุด เพราะ ‘อาโรคยปรมา ลาภา - ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ’ ท่านเล่าให้ท่านพระครูฟังโดยผ่านล่ามว่า เมื่อประเทศจีนเปลี่ยนการปกครองมาเป็นสังคมนิยมแบบคอมมิวนิสต์ รัฐบาลก็สั่งปิดวัดในพระพุทธศาสนาทั่วประเทศ

เพราะถือว่าทำให้ประชาชนหลงมกมาย ชัดกับระบอบการปกครอง แต่วัดไท้จั้งเป็นวัดเดียวที่ไม่ถูกสั่งปิด ทั้งนี้เพราะรัฐบาลเห็นว่า กิจกรรมของพระสงฆ์วัดไท้จั้งเป็นประโยชน์ต่อประชาชน กิจกรรมดังกล่าวก็คล้ายคลึงกับสิ่งที่ท่านพระครูเคยทำในอดีต เช่น การฝึกอาชีพให้กับประชาชน แต่เมื่องานด้านการสอนวิปัสสนากรรมฐานแผ่ขยายขึ้น กิจกรรมอื่นๆ จึงต้องหยุดไปโดยปริยาย

“ที่วัดของหลวงพ่อก็มีการสวดกตึกในงานศพไหมครับ”

ท่านถามเจ้าอาวาสวัดไท้จั้งโดยผ่านล่าม เจ้าอาวาสตอบโดยผ่านล่ามเช่นกันว่า “มี เพราะเป็นประเพณีที่ทำสืบต่อกันมาหลายชั่วอายุคน ในเมืองไทยไม่มีหรือ”

“มีครับ เพราะเมืองไทยมีคนจีนอพยพไปตั้งหลักปักฐานอยู่เป็นจำนวนมาก บรรพบุรุษของผมก็เป็นคนจีน” ท่านพระครูตอบ

“บรรพบุรุษของผมที่อพยพไปอยู่ประเทศของท่านก็มีเหมือนกัน สมัยราชวงศ์โจว เป็นสมัยที่คนจีนอพยพไปอยู่เมืองไทยมากที่สุด”

“สรุปแล้วคนไทยกับคนจีนก็เป็นพี่น้องกันนะครับหลวงพ่อกับหลวงพ่อก็คงจะเป็นญาติกันก็ได้ หลวงพ่อก็เชื่ออย่างนั้นไหมครับ”

“เชื่อบ้าง เพราะผมเป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธองค์ตรัสกับพระสาวกว่า ‘ดูกรภิกษุทั้งหลาย สัตว์ผู้ไม่เคยเป็นมารดา ไม่เคยเป็นบิดา ไม่เคยเป็นพี่น้องชาย ไม่เคยเป็นพี่น้องหญิง ไม่เคยเป็นบุตร ไม่เคยเป็นธิดาของเรา มิใช่หาได้ง่าย...’ นี่ย่อมแสดงว่าคนที่เกิดมาในโลกนี้ล้วนเคยเกี่ยวข้องเป็นญาติพี่น้องกันมาก่อน เพราะเราต้องเวียนว่ายตายเกิดกันนับหมื่นนับแสนชาติ”

“ครับหลวงพ่อ วัฏจักรชีวิตนั้นหาจุดเริ่มต้นไม่ได้ หาจุดสิ้นสุดก็ไม่พบ สัตว์โลกย่อมเวียนตายเวียนเกิด สับเปลี่ยนหมุนเวียนกันไปด้วยอำนาจแห่งกรรม ดังที่พระพุทธองค์ตรัสว่า ‘กมฺมุนา วตฺตตี โลโก - สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม’ แต่พระพุทธองค์ทรงเป็นผู้ที่ตัดกรรม ตัดขาดจากวัฏจักรชีวิตด้วยพระปัญญาอันยิ่ง และยิ่งทรงพระกรุณาตรัสสอนสัตว์โลกให้ดำเนินตามปฏิบัติที่พระองค์ทรงดำเนินมาแล้ว เว้นพระกรุณาคุณของพระองค์เสียแล้ว ชาวโลกก็คงมิได้รู้จักพระพุทธศาสนา ผมคิดว่าผมโชคที่ได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนา หลวงพ่อดิฉันอย่างผมใหม่ครับ”

“แน่นอน เพราะผมระลึกอยู่เสมอว่า ‘สุข พุทธธานมฺบุปาโท - ความเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้าทั้งหลายนำมาซึ่งความสุข’ ถ้าเราโชคร้าย รับรองว่าไม่ได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนาอย่างแน่นอน แต่บางครั้งผมก็รู้สึกสังเวชใจเหมือนกันที่คนบางพวกเขามองไม่เห็นคุณค่าของพระศาสนา และดำเนินชีวิตด้วยความประมาท นี่ผมหมายถึงคนในประเทศของผมนะ แล้วคนในประเทศของท่านล่ะ เป็นเหมือนกับของประเทศผมบ้างไหม”

“ก็คงเหมือนกันหมดทุกประเทศนั่นแหละครับหลวงพ่อดิฉันุคุณนี้เขาหลงใหลผูกติดอยู่กับวัตถุ ไม่ค่อยสนใจเรื่องคุณงามความดี ต่อไปอีกสิบปีสิบปีโลกจะเดือดร้อนวุ่นวายขึ้นเรื่อยๆ เพราะคนทำตามอำนาจกิเลส ประเทศที่มีอำนาจก็จะรังแกประเทศที่อ่อนแอกว่า แล้วก็ผูกเวรกันไปกระทั่งลูกหลานใหญ่โตกลายเป็นสงครามโลก เพราะประเทศที่แพ้สงครามก็หาพวก ชวนประเทศที่แพ้ด้วยกันมาช่วย เขาแก้ปัญหาด้วยความรุนแรง ไม่แก้ด้วยสันติภาพ ไม่สนใจไม่นำพาต่อคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นำอนาถใจนะครับหลวงพ่อ” อันที่จริงบรรพชิตสอง

รูป ต่างวัย ต่างเชื้อชาติ หาก ‘สภาวะจิต’ ของท่านไม่มีความแตกต่าง เพราะได้อบรมกายอบรมจิตมาอย่างดี ท่าน ‘เข้าใจ’ คำสอนหนาของกันและกันด้วย ‘จิต’ การแปลของล่ำมจึงเป็นแต่เพียง ‘รูปแบบภายนอก’ เท่านั้น

“มันก็เป็นไปตามกฎพระไตรลักษณ์นั้นแหละท่าน ผมเองก็รู้สึกอนาถใจไม่แพ้ท่าน คนทุกวันนี่ถูกเผาด้วยไฟกิเลสโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัวและไม่ชวนชวายเป็นเพื่อจะรู้ จึงต้องจมอยู่ในราคะคิ โทสะคิ โมหะคิ ผมคิดว่าผมจะทำหน้าที่ให้ดีที่สุด ในฐานะศากยบุตรของพระพุทธองค์ ผมก็สอนวิปัสสนาให้ประชาชนเขานะ แต่รูปแบบอาจจะแตกต่างไปจากที่ท่านสอน ทว่าจุดหมายปลายทางเป็นอันเดียวกัน คือ ให้ผู้ปฏิบัติหลุดพ้นจากทุกข์ เข้าถึงสันติสุข คนที่เขาเป็นประเภท ‘เวไนยสัตว์’ เขาก็เข้าใจและเห็นประโยชน์จากการปฏิบัติ ส่วนพวก ‘อเวไนยสัตว์’ ผมก็ไม่ไปยุ่งกับเขา สมัยพุทธกาล พระพุทธเจ้าของเราท่านก็ทรงสอนเฉพาะพวกเวไนยสัตว์ ส่วนพวกอเวไนยสัตว์ก็ต้องเวียนว่ายกันต่อไปจนกว่าจะถึงเวลาของพวกเขา คนสมัยนี้เขาเป็นมิจฉาทิฎฐิกันมากนะท่าน”

“ครับ ผมเห็นด้วยกับหลวงพ่อก่อน แล้วก็ตั้งข้อสังเกตว่า อะไรจริงเขาไม่เอา ไปเอาที่ไม่จริง ก็เลยไม่สามารถแก้ปัญหาวินัยได้ นอกจากนี้ยังเบียดเบียนประทุษร้ายกัน ทั้งที่ตัวเองก็อยู่ในวัฏวนเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ หลวงพ่อกเคยเห็นไก่ที่เขาเอาใส่ขังเพื่อนำไปขายยังตลาดไหมครับ”

“เคยเห็น พวกมันจะจิกตีกันอยู่ในขังทั้งที่ในไม่ช้า ก็ต้องตายเหมือน ๆ กัน”

“นั่นแหละครับ เพื่อนบรรพชิตของผมเขาได้แต่งกลอนสอนใจไว้” ท่านหมายถึงพระครูเอื้อน

“เขาแข่งไว้ว่าอย่างไร” สมภารวัดโหลงอยากรู้

“ว่าอย่างนี้ครับ...อย่าหลงจิตที่กันอวดฉันเก่ง เราอยู่แข่งลูกเดียวกันทั้งนั้นหนา ถึงตรุษจีนก็ดับดินสิ้นชีวา ควรรับหาทางพ้นแข่งถ้าเก่งจริง... ผมว่าเขาสามารถแข่งได้เข้ากับสถานการณ์ของโลกปัจจุบันเลยทีเดียว หลวงพ่อเห็นด้วยไหมครับ”

“เห็นด้วยร้อยเปอร์เซ็นต์ คนเดียวกันนี้หลงกันมาก ความหลงก็คือตัวโมหะ เป็นกิเลสตัวร้ายที่สุดดั่งที่พระพุทธองค์ตรัสเปรียบเทียบไว้ว่า...โมหะมีโทษมากทั้งคล้ายซ้ำ ผมว่าคนเราทุกวันนี้ทำตัวเหมือนไก่ในแข่ง เพราะพวกเขาเบียดเบียน ประทุษร้าย เอาใจเอาเปรียบกันทั้งที่ตัวเองก็อยู่ในแข่งลูกเดียวกันกับคนอื่น ๆ”

“ครับ แข่งลูกใหญ่ที่สุดเสียด้วย แข่งลูกไหน ๆ ก็ไม่ใหญ่เท่าแข่งวัฏสงสาร สมัยพุทธกาลมีผู้ออกจากแข่งได้ไม่น้อย เพราะเขามีอุดมการณ์ของชีวิตว่า เกิดมาเพื่อหาทางพ้นแข่ง แต่คนสมัยนี้เขามีอุดมการณ์ของชีวิตตรงข้ามกับคนสมัยพุทธกาล คือ เขาคิดแต่จะทำอย่างไรจะอยู่ในแข่งให้ได้นานที่สุด ประสาอะไรกับการที่จะคิดออกจากแข่ง ผมว่าคนสมัยนี้น่าสงสารนะครับหลวงพ่อ”

“ใช่ น่าสงสารมากและอีกประเภทหนึ่งคือ คิดออกจากแข่งแต่ปฏิบัติผิด เพราะไปหลงเชื่อพวกมิชฌาภิภูฏฐิที่แอบอ้างตนว่าเป็นเกจิอาจารย์ ก็เลยหาทางพ้นแข่งไม่พบ ที่ประเทศของท่านมีคนแบบนี้อยู่บ้างหรือเปล่า”

“มีครับหลวงพ่อ บางคนมีความรู้ถึงระดับปริญญาเอก ก็ยังไปหลงอยู่กับเรื่องผีเข้าเจ้าทรง ชนกับผี ตีกับพระให้ยุ่งไปหมด การศึกษาไม่ได้ช่วยพัฒนาปัญญาทางธรรมให้กับพวกเขาเลย แล้วพวกที่แอบอ้างว่าเป็นผู้วิเศษก็มีมากมาย หลอกหลวงโลกหวังเอาลาภโดยไม่กลัวบาปกลัวกรรม” ญาติโยมที่ไปกับคณะท่องเที่ยวซึ่งนั่งฟังอยู่

ด้วย โยมเซี้ยมเป็นคนจีนที่เกิดในเมืองไทย จึงรู้ทั้งภาษาไทยและภาษาจีน ได้พูดขัดจังหวะขึ้นว่า

“ฉันก็คนหนึ่งจะหลงพ่อที่ชอบเรื่องผีเข้าเจ้าทรง ชอบมาก ถึงขนาดไปเฝ้าที่พระตำหนักทุกคืน แต่พอมีเรื่องก็เลิก ไม่เคยไปอีกเลย” หล่อนคิดว่าเจ้าอวาสวัตไท้จั้งฟังไม่รู้เรื่อง จึงอธิบายเป็นภาษาจีนกลางให้ท่านฟัง อยากจะอวดล่ำว่าหล่อนก็พูดจีนกลางได้

“โยมไปมีเรื่องอะไรหรือ” สมภารวัยแปดสิบเศษถามด้วยภาษาจีนกลาง หล่อนจึงตอบด้วยภาษาเดียวกันซึ่งแปลเป็นภาษาไทยได้ว่า “ฉันไปชี้หน้าตำคนทรงจะหลงพ่อ”

“ไปตำเขาทำไม” ท่านพระครูถามเป็นภาษาไทย คนเป็นล่ำเห็นท่านฟังภาษาจีนรู้เรื่องจึงหยุดแปลไปโดยปริยาย โยมเซี้ยมจึงตอบเป็นภาษาไทยว่า “เพราะเขาลืมตัว เหนือเหมือ هنگการ มาว่า พระพุทธเจ้า เขาบอกว่าอย่าไปเชื่อพระพุทธเจ้า ให้เชื่อตัวเขาเท่านั้น หนูกิดำชะเป็นซุดเลย” หล่อนเปลี่ยนจาก ‘ฉัน’ มาเป็น ‘หนู’

“ซุดใหญ่หรือซุดเล็ก” ท่านพระครูถามอย่างนิกสนุก

“ซุดใหญ่จะหลงพ่อ แล้วหนูกิดำตัวเดี๋ยวนั้น คือ มันเกิดปัญญาจะ เกิดปัญญาว่าตัวเองถูกหลอกมานาน คือ คนทรงเป็นผู้หญิงอายุประมาณห้าสิบ อ้างว่าเป็นร่างทรงของสมเด็จพระปิยมหาราช หนูกิดำทราเลื่อมใส เพราะหนูเคารพเทิดทูนสมเด็จพระปิยมหาราชมานาน จึงไปเฝ้าที่พระตำหนักแทบทุกคืน”

“พระตำหนักที่ว่าอยู่พุทธมณฑลไช้ไหม” โยมผู้ชายที่เป็นนักท่องเที่ยวลาม เขาเองก็เคยไปตำหนักแห่งนั้น แต่ภายหลังรู้ว่าเป็นการหลอกลวงจึงไม่ได้ไปอีก

“ไช้จะ คุณรู้จักหรือ”

“พอดีบ้านผมอยู่แถวนั้น” เขาเสียงตอบไปอีกทาง

“นั่นแหละจะ ฉันไปหลงเขาอยู่ร่วมสิบปี ถ้าเขาไม่ละลาละลั้งจ้วงจาบพระพุทธเจ้า ฉันก็คงยังนับถือเขาอยู่ แหม พุดออกมาได้ว่าอย่าไปเชื่อพระพุทธเจ้า พอฉันฟังปุ๊บก็เกิดปัญญาปั๊บว่ายายนี้อลอลวง เพราะถ้าเสด็จพ่อปิยมหาราชมาเข้าทรงจริง พระองค์ต้องไม่ตรัสอย่างนี้ เพราะพระองค์ทรงเคารพพระพุทธเจ้า และศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ทรงอุปถัมภ์ให้มีการแปลพระไตรปิฎกเป็นภาษาไทย และเมื่อชาวต่างประเทศแปลพระไตรปิฎกเป็นภาษาอังกฤษ ก็พระราชทานพระราชทรัพย์ไปช่วยค่าพิมพ์ แล้วอย่างนี้พระองค์จะไม่ทรงนับถือพระพุทธเจ้าได้อย่างไร”

“นั่นซิ นอกจากพระราชทานพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์แล้ว ยังทรงเปิดโอกาสให้ประชาชนคนไทยได้บริจาคปัจจัยร่วมบำเพ็ญกุศลในครั้งนั้นด้วย คนเฒ่าคนแก่เขาเล่าให้อาตมาฟัง” ท่านพระครูช่วยเสริมเพราะท่านมีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับพระมหากษัตริย์พระองค์นี้ และรู้ว่าพระองค์ทรงมีคุณูปการต่อประเทศชาติและปวงชนชาวไทยมาก แม้จะเสด็จสวรรคตไปนานถึง ๗๒ ปีแล้วปวงชนชาวไทยก็ยังระลึกนึกถึงพระองค์ด้วยความจงรักภักดีตลอดมา เจ้าอาวาสวัดโฆ้งังฟังรู้เรื่อง จึงพุดขึ้นว่า “คนทรงบาปมากนะ ตัวเองเป็นมิถิฉาทิฎฐิแล้ว ยังทำให้คนอื่นเป็นตาม เรียกว่าตคนรคคนเดียวไม่พอ ยังทำให้คนอื่นตกตามไปด้วย มีความเห็นผิดนี้ตคนรคเลยนะท่านพระครู” ท่านพุดภาษาจีนกลาง แต่สมภารวัดป่ามะม่วงก็ฟังรู้เรื่องเพราะกำหนด ‘ฟังหนอ’

“ครับ พระพุทธองค์ทรงเตือนเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ แต่บางคนเขาก็ไม่นำพา เวลาผมสอนญาติโยม ผมเน้นเรื่องนี้มากนะครับ หลวงพ่อ”

“ผมก็เหมือนกัน คนเราถ้ามีความเห็นผิดนำหน้าเสียแล้ว ก็เดินทางผิดตลอดสาย เหมือนคนทรงที่โยมเล่ามา การสร้างสัมมาทิฐิเป็นสิ่งสำคัญมาก” เจียบกันไปครูหนึ่ง แล้วสมภารวัดไท้ทั้งก็ถามสมภารวัดป่ามะม่วงว่า

“ท่านพระครูสอนกรรมฐานมานานแล้วหรือ”

“ครับ สอนมาตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๔๙๕ สมัยนั้นผมอยู่ที่วัดพรหมบุรี ซึ่งเป็นวัดที่ผมบวชอยู่ พอปี พ.ศ.๒๔๙๙ ก็มารับตำแหน่งรักษาการเจ้าอาวาส แต่ก็ไม่ค่อยมา ระหว่างวัดพรหมบุรีกับวัดป่ามะม่วง พอปี ๒๕๐๐ ก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าอาวาส จึงย้ายมาอยู่วัดป่ามะม่วง แล้วก็ใช้เวลาหนึ่งปีในการพัฒนาวัด เพราะเป็นวัดเก่าแก่มาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา พอปี พ.ศ.๒๕๐๑ ก็เปิดสอนกรรมฐานที่วัดป่ามะม่วง แล้วก็ดำเนินกิจกรรมนี้มาจนถึงปัจจุบัน รวมเวลาที่สอนกรรมฐานถ้านับตั้งแต่สมัยที่อยู่วัดพรหมบุรีก็ ๓๐ ปี แล้วครับ”

“ขออนุโมทนา นี่แหละคือหน้าที่ของพระสงฆ์ การทำให้คนเป็นมิจฉาทิฐิบาปมากเพียงไร การสร้างคนให้เป็นสัมมาทิฐิก็บุญมากเพียงนั้น” เจ้าอาวาสวัดไท้ทั้งกล่าวอนุโมทนา

“ครับ ผมเองก็ยอมรับว่าเป็นมิจฉาทิฐิมาก่อน คือตอนที่ยังไม่ได้บวชนะครับ ผมไม่เชื่อแม้กระทั่งว่าพระพุทธเจ้ามีจริง โดยเฉพาะเรื่องพระเวสสันดรผมไม่เชื่อเลย เคยบอกกับโยมยายว่า เรื่องพระเวสสันดรโกหก ตอนบวชใหม่ๆ ก็ยังไม่เชื่อนะครับหลงพ่อแล้วผมก็ไม่ได้บวชด้วยศรัทธา แต่บวชเพราะโยมพ่อโยมแม่อยากให้บวช ผมเกลียดพระมาก แต่ขอประทานโทษนะครับหลงพ่อโบราณท่านสอนไว้ว่า ‘เกลียดขี้ได้ขี้’ ผมเกลียดพระเลยต้องมาเป็นพระ อยากสึกตั้งแต่พรรษาแรก แต่ก็มีเหตุการณ์แปลกๆ เกิดขึ้นจนทำให้ไม่ได้สึก นับว่าโชคดีที่การบวชทำให้ผมเปลี่ยนมาเป็น

สัมมาทิฏฐิได้ มิฉะนั้นเห็นจะต้องตกนรกอย่างแน่นอน เดียวนี้ผมเชื่อหมดแล้ว เรื่องพระเวสสันดรผมก็เชื่อ แล้วก็เคยเห็นมักกะลีผลมาแล้ว”

“เห็นที่ไหน เล่าให้ผมฟังได้หรือเปล่า”

“ได้ครับ แต่ว่าเรื่องมันยาว ผมขอยกไปเล่าวันพรุ่งนี้นะครับ เพราะยังมีเวลาอยู่ที่นี้อีกหนึ่งคืนกับหนึ่งวัน”

“ดี ๆ ผมจะรอฟัง อยากรู้เรื่องมานานแล้ว” เจ้าอาวาสวัดไท้จั้งพูดอย่างยินดี

บรรดาผู้ที่นั่งฟัง มีทั้งคณะท่องเที่ยวจากเมืองไทย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนไทยเชื้อสายจีน ทั้งลูกศิษย์ลูกหาของเจ้าอาวาสวัดไท้จั้ง ซึ่งมีทั้งชายและหญิง ที่เป็นหญิงนั้นมีทั้งสูงอายุและที่ยังสาว ส่วนพวกผู้ชายมีแต่คนสูงอายุ พวกผู้หญิงเห็นท่านพระครูก็เกิดความเลื่อมใสจึงพากันเข้ามากราบ ท่านพระครู ‘ฐู’ ว่า จะมาพบลูกหลานในอดีตชาติ จึงเตรียมของฝากมากมาย ท่านให้นายสมชายกับนายขุนทองไปซื้อเครื่องประดับที่ผู้หญิงนิยมกัน และท่านก็ ‘ฐู’ ว่า สตรีจีนมีรสนิยมแบบไหน ขาดเหลืออะไรที่หายากในเมืองจีน ท่านก็จัดการส่งนายสมชายกับนายขุนทองซื้อมาจากสำเพ็ง ของฝากของท่านจึงมีถึงสองลังใหญ่ ท่านให้โยมเขี่ยมเป็นผู้ช่วยแจกจ่าย ผลปรากฏออกมาว่า ของฝากที่ถูกใจสาวจีนมากที่สุดคือโรลม้วนผม

“หลวงพ่อน่าจะซื้อเสื้อยกทรงมาฝากพวกเราน้า” สาวนางหนึ่งพูดขึ้น แม้จะเป็นภาษาจีนหากท่านพระครูก็ฟังรู้เรื่อง เพราะท่านมีสติและสมาธิตลอดเวลาของการสนทนา

“จะเอามาทำไมละ” ท่านถามผ่านล่ามเพราะพวกสาว ๆ ฟังภาษาไทยไม่รู้เรื่อง

“เอามาใส่ชิตะ พวกเราไม่มีเสื้อยกทรงใส่ ต้องใช้ผ้าแถบรัด

หน้าอกไว้ หน้าอกเลยแบนไม่แหลมเหมือนหน้าอกสาวไทยที่เขา
ใส่ยกทรง” หล่อนอธิบาย

“อ้อ เสื้อที่เป็นกระบอกนะหรือ หลวงพ่อว่าไม่ดีหรอก จะ
ทำให้เป็นมะเร็ง ใช้ผ้ารัดอย่างที่พวกหนูทำนะดีแล้ว จะได้ไม่เป็น
มะเร็ง” ท่านตอบตามหลักวิทยาศาสตร์ แล้วพูดกับสมภารวัดไท้จั้ง
ว่า “หลวงพ่อดีใจไหมครับว่า ในอนาคตผู้หญิงไทยจะเป็นมะเร็ง
เต้านมกันมาก เพราะเอากระบอกมาใส่มันไว้ ทำให้อากาศระบาย
ไม่สะดวก แล้วกระบอกนั้นก็ทำจากใยสังเคราะห์ ใส่ไปนานๆทำให้
เกิดเป็นก้อนเนื้อขึ้นในเต้านม แล้วก็กลายเป็นมะเร็ง ผมจะสอน
ลูกศิษย์ที่เป็นผู้หญิงว่า ไม่ให้ใช้กระบอก ถ้าจะตัดเสื้อยกทรงก็ไม่
ต้องใส่ฟองน้ำ ซึ่งผมเรียกว่า กระบอก ให้ใช้ผ้าเฉยๆ จะป้องกัน
มะเร็งเต้านมได้ ใครไม่เชื่อถ้าเป็นมะเร็งเต้านมมาให้ช่วยรักษา
ผมบอกจะไม่รักษาให้ เขาชอบเอาอย่างพวกฝรั่ง เมืองฝรั่งเขาใช้
กระบอกได้ เพราะเมืองเขาอากาศหนาว แต่เมืองไทยอากาศร้อน
ผู้หญิงไทยสมัยก่อนเขาไม่ค่อยเป็นมะเร็งเต้านม เพราะเขาใช้ผ้ารัด
เอาไว้เหมือนผู้หญิงจีน เรื่องเล็กๆ น้อยๆ อย่างนี้ บางครั้งก็ต้อง
เอาใจใส่ นะครับ เพราะมันอาจทำให้ถึงแก่ชีวิตได้”

“ท่านพระครูพูดถูกและผมก็นึกถึงคำสอนของพระพุทธเจ้า
ที่ว่า ผู้หญิงมีทุกข์มากกว่าผู้ชาย อย่างเรื่องมะเร็งเต้านมนี้พวก
ผู้ชายไม่เป็นแน่”

“แล้วผู้ชายก็ไม่ต้องออกลูกอีกด้วย เห็นเขาว่าการออกลูก
นี่เป็นความทุกข์อันยิ่งใหญ่ของผู้หญิงเลยนะครับ” บรูซอายุ
ประมาณหกสิบพุดขึ้น เขาเป็นคนจีนที่มีความรู้ระดับปริญญาเอก
จบมาจากมหาวิทยาลัย Oxford ประเทศอังกฤษ พูดได้เจ็ดภาษา
เขาพูดกับท่านพระครูโดยใช้ภาษาไทย สมภารวัดป่ามะม่วงรู้สึกถูก

ชะตาภิเขาเป็นพิเศษ และเพียงกำหนด ‘เห็นหนอ’ ท่านก็รู้
ภูมิหลังของเขาทุกอย่างทุกประการ

“ดอกเตอร์พุตถูก อาตมาเคยทำคลอดให้พี่สาวตอนอาตมา
อายุสิบหก ได้เห็นความทุกข์ของผู้หญิงในครั้งนั้น ทำให้อาตมาไม่
คิดจะแต่งงาน เลยต้องมาบวชเป็นพระ” ท่านพุตยิ้มๆ ดร.ผิง เอง
ก็รู้สึกเลื่อมใสในพระไทยตรงหน้า เขาพุตกับท่านว่า

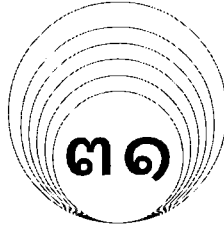
“หลวงพ้อทราบไหมครับว่า ชีพจรของคนนี้สามารถบอก
อดีตบอกอนาคตของเขาได้ อย่างผมจับชีพจรหลวงพ้อ ผมสามารถ
บอกอดีตบอกอนาคตของหลวงพ้อได้ หลวงพ้อจะอนุญาตให้
ผมทดลองไหมครับ” เขาถาม ท่านพระครูไม่จำเป็นต้องทดสอบก็
‘รู้’ ว่าเขาทำได้จริง ท่านจึงพุตกับเขาว่า

“ถ้าอาตมาจะขอเรียนวิชาจากดอกเตอร์จะได้หรือเปล่า
หรือจะแลกวิชากันก็ได้ อาตมามีวิชาทาลมหายใจให้เป็นตัวหนังสือ
ได้ จะขอแลกกับวิชาจับชีพจรของดอกเตอร์ พ้อจะแลกได้หรือ
เปล่า”

“ผมยินดีครับ แต่ว่าวันนี้ดึกแล้ว และหลวงพ้อก็เดินทาง
มาไกล นิมนต์พักก่อนก่อนดีกว่า พรุ่งนี้ค่อยเริ่มเรียนกัน” เขาหา
ทางออกด้วยไม่ต้องการให้คนอื่นเรียน

“ผมเห็นด้วยว่า ท่านพระครูควรพักก่อน พรุ่งนี้จะได้มีแรง
เล่าเรื่องมักกะลีผลให้ผมฟัง” สมภารวัดไทรงังเห็นด้วย ท่านพระครู
และคณะจึงลาเจ้าภาพแล้วกลับไปยังโรงแรมที่พัก

เผือกเด็ก

“ท่านพระครูรู้ไหมว่า การเผือกเด็กในงานศพ มีจุดประสงค์อะไร” สมภารวัดไทรงามสมภารวัดป่ามะม่วง ท่านพระครูตอบว่า

“ผมถามคนจีนที่อยู่ในประเทศไทยดู เขาบอกว่าเพื่ออุทิศให้ผู้ตาย อย่างคนมีเงินมากๆ หรือพวกเศรษฐีนั่นะครับ เวลาเขาเผือกเด็กครั้งหนึ่งๆ หยอดเงินไปตั้งหลายแสน ผมยังเสียดายแทน”

“ทำไมถึงแพงนัก ที่เมืองจีนไม่แพงอย่างนั้น” เจ้าอาวาสวัดไทรงามบอกกล่าว โยมเชื้อมซึ่งนั่งฟังอยู่ด้วยจึงพูดขึ้นเป็นภาษาจีนเพื่อรับรองคำพูดของท่านพระครูว่า

“ไม่แพงหรอกค่ะหลวงพ่อบางคนเขามีเงินเป็นร้อยๆ ล้านทำให้พ่อแม่แค่นี้ชนหน้าแข้งไม่ร่วงหรอกค่ะ เศรษฐีข้างบ้านหนูหมดค่าเผือกเด็กไปล้านกว่า เพราะเขาสวดทุกวันแล้วก็เผือกเด็กทุกวัน ตอนเตี้ยหนูตาย หนูก็หมดเงินไปห้าแสนกว่า เฉพาะค่าเผือกเด็กก็สองแสนแล้วค่ะ”

“ค่าเผือกกระดาศนี่นะหรือสองแสน” สมภารวัดไทรงามไม่อยากเชื่อแต่ก็ต้องเชื่อเพราะ ‘หลักฐาน’ เป็นคนบอกเอง

“นี่ขนาดหนูไม่ได้เป็นเศรษฐีนะคะ ถ้าเป็นคงจะเผาเป็นล้าน

เหมือนกัน” ‘หลักฐาน’ ยังคงยืนยัน

“ลองบอกมาซิว่าทำไมต้องเผาเงินทิ้งมากมายออกอย่างนั้น” สมภารวัยแปดสิบเศษอยากทราบรายละเอียด

“ไม่ได้เผาทิ้งนะคะหลวงพ่อ แต่เราส่งไปให้คนตายใช้ เราเอากระดาษมาทำเป็นตึก เป็นคนใช้ เป็นรถเบนซ์ เป็นเครื่องบิน เป็นเงินเป็นทองมากมายก่ายกอง เพื่อจะให้คนตายเอาติดตัวไปใช้ในโลกลงหน้า เขาจะได้ไปเกิดเป็นเศรษฐีอีก หรือคนที่ไม่ได้เป็นเศรษฐีก็จะได้ไปเกิดเป็นเศรษฐี เพราะมีพร้อมทั้งตึกรามบ้านช่อง รถเบนซ์ เครื่องบิน แล้วก็ข้าทาสบริวาร” โยมยิ้มอธิบายจบจดๆ ตามประสาคนช่างพูด

“พวกที่มีอาชีพทำกงเต็กรวยกันเลยนะครั้นหลวงพ่อ ถ้าเผากระดาษกันทีหนึ่งเป็นแสนเป็นล้านแบบนี้ คนทำกงเต็กชายก็รวยแย้” ท่านพระครูให้ข้อสังเกต

“แต่เอาตมาว่าไงนะ คนที่เอาเงินไปเผาทิ้งตั้งมากมายอย่างนั้นโง่มาก คนฉลาดเขาไม่ทำกัน” เจ้าอาวาสวัดไทรงามพูดตรงไปตรงมา

“ทำไมหลวงพ่อมารว่าฉันโง่ ทำบุญอุทิศให้พ่อแม่เป็นเรื่องโง่เง่าเต่าตุ่นหรือ” โยมยิ้มเริ่มโกรธ ความโกรธทำให้หล่อนกลับมาพูดภาษาไทย เพื่อจะเน้นว่าบัดนี้หล่อนเปลี่ยนสรรพนามจาก ‘หนู’ มาเป็น ‘ฉัน’ และหากผู้ที่หล่อนพูดด้วยมิใช่พระ หล่อนจะเปลี่ยนเป็น ‘กู’ โทษฐานที่มารว่าหล่อนโง่!

“ก็คนที่เอาเงินมาเผาทิ้งทีละมากมายอย่างนั้นเป็นคนโง่หรือคนฉลาดละ ตอบเอาตมามาซิ” สมภารวัยแปดสิบเศษพูดด้วยเสียงปกติ ไม่สนใจอาการโกรธซึ่งบึ้งบึ้งของหล่อน

“ฉันไม่ได้เอาเงินมาเผาทิ้ง แต่ฉันทำบุญไปให้ตายฉัน คนที่

กตัญญูต่อพ่อแม่เป็นคนโง่อย่างนั้นหรือ” หล่อนเถียงไม่ลดละ

“คนที่มีความกตัญญูอาจโง่หรือฉลาดก็ได้ แต่คนที่เอาเงินไปเผาทิ้งนั้นโง่อย่างเดียว ไม่อาจเรียกว่าคนฉลาดได้เลย”

“ก็ฉันบอกแล้วว่าฉันทำบุญไปให้เตี้ย แล้วหลวงพ่อกับคุณจันโง่ได้ยังไง” ท่านพระครูเห็นเรื่องจะลุกลามไปกันใหญ่ จึงถามภิกษุวัยแปดสิบเศษว่า “หลวงพ่อกับคุณในประเทศจีนเขาเผากระดูกด้วยจุดประสงค์อะไรครับ” สมภารวัดไท้ตั้งตอบว่า

“เพื่อเตือนสติคนเป็น มิใช่เพื่ออุทิศให้คนตาย การเผากระดูกที่ทำเป็นรูปบ้าน รูปรถ หรือทรัพย์สินสมบัติใดๆ ก็ตาม มิได้หมายความว่า เผาส่งไปให้คนตายใช้ เพราะเห็นๆ กันอยู่ว่ามันเป็นไปไม่ได้ จุดประสงค์ที่แท้จริงของการเผากระดูกก็เพื่อเตือนสติคนเป็นให้เห็นสังขารของชีวิตว่า คนเราเมื่อตายลงก็ไม่สามารถเอาอะไรติดตัวไปได้แม้แต่อย่างเดียว ไม่ว่าจะเป็นทรัพย์สินเงินทองหรือข้าทาสบริวาร สิ่งที่จะติดตัวไปได้มีแต่บุญกับบาปเท่านั้น เรื่องนี้ยังมีคนเข้าใจผิดกันอยู่มาก กลับเมืองไทยแล้วท่านพระครูช่วยสอนญาติโยมเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย พวกเขาจะได้เข้าใจอย่างถูกต้อง จะได้ไม่เอาเงินไปเผาทิ้งที่ละเป็นแสนเป็นล้าน เอาเงินส่วนนั้นไปทำบุญทำกุศลแล้วอุทิศไปให้ผู้ตายจะดีกว่า”

“ครับหลวงพ่อกับคุณจันจะนำเรื่องนี้ไปสอนญาติโยมโดยเฉพาะคนจีน ที่วัดผมมีคนจีนมาทำบุญเป็นประจำ ผมหมายถึงคนจีนที่บรรพบุรุษมาตั้งหลักปักฐานในเมืองไทย พวกเขามีศรัทธาปสาทะกันดี ผมชอบคนจีนเพราะพวกเขาขยันทำมาหากิน หนักเอาเบาสู้คนไทยเสียอีกยังสู้ไม่ได้เพราะคนไทยชอบสบาย เลยก่อนข้างจะเกียจคร้าน โบสถ์วัดป่ามะม่วงก็สร้างโดยคนจีนนะครับ ชื่อกิมเหลียงกับกิมจื้อ มีหลักฐานฝังอยู่ที่ใต้โบสถ์ ผมเห็นภาพเขียนของกิมเหลียง

กับกิมจือด้วย แล้วแปลกนะครับหลวงพ่อก่อน ที่พื้นโบสถ์มีหลุมเล็กๆ มีน้ำขัง ผมลองเอาช้อนมาตักชิมดู ได้รสแปลกๆ จึงตั้งปณิธานว่า จะต้องค้นหาที่มาของน้ำให้ได้ แล้ววันหนึ่งก็เกิดนิมิตที่เห็นว่า น้ำที่ขังอยู่ในหลุมเป็นน้ำที่อยู่ใบบ่อน้ำทิพย์วัดไทรงัง เมืองชัวเถา ผมจะได้ไปพบในปี พ.ศ.๒๕๒๕ ซึ่งบัดนี้ผมก็ได้มาแล้ว ทุกอย่างเป็นไปตามนิมิต เพียงแต่ผมยังไม่เห็นบ่อน้ำทิพย์”

“ท่านพระครูจะได้เห็นอย่างแน่นอน ประเดี๋ยวฉันแปลแล้ว ผมจะพาไปดูบ่อน้ำทิพย์”

“น่าแปลกนะครับ เวลาจะเกิดอะไรขึ้นกับผมมักจะมีนิมิตล่วงหน้ามาก่อน ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้นะครับหลวงพ่อก่อน” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงพูดอย่างยินดี

“สำหรับท่านพระครู ทุกอย่างย่อมเป็นไปได้เสมอเพราะท่านอบรมกาย อบรมจิตมาเป็นอย่างดี เพียงเห็นหน้าท่านครั้งแรกผมก็รู้แล้วว่าท่านไม่ใช่พระธรรมดาสามัญ ท่านมีอะไรที่พิเศษไปกว่าบรรพชิตรูปอื่นๆ ที่ผมเคยเห็น”

“ผมก็มีความรู้สึกต่อหลวงพ่อบ้างเหมือนกันนี้ หลวงพ่อก็ก็น่าสนใจพระธรรมดาที่ผมเคยพบ แต่เป็นผู้ที่อบรมกาย อบรมจิตมาอย่างดี” ท่านพูดกับญาติโยมที่เป็นนักท่องเที่ยวจากประเทศไทยว่า

“โยมโชคดีที่มาพบพระสุปฏิปันโน หลวงพ่อรูปนี้ท่านเป็นพระที่หน้าเคารพเลื่อมใส เพราะฉะนั้น จะต้องให้ความเคารพนบท่าน จะได้เป็นมงคลกับชีวิต นี้แหละที่พระพุทธองค์ตรัสสอนไว้ในมงคลสูตรว่า ‘สมณานัญจ ทสฺสนํ ...เอตมมงคลมุตฺตมํ - การพบเห็นสมณะเป็นมงคลอันสูงสุด’ เมื่อมาพบมงคลแล้วก็ต้องนำมงคลเข้าตัว ไม่ใช่ นำออก” ท่านตั้งใจจะปรามโยมเขี้ยวมิให้ต่อล้อต่อเถียงเจ้าอาวาสวัดไทรงังเพราะจะไม่เป็นมงคลกับตัวห่อตนเอง

โยมเขี่ยมจึงพูดกับภิกษุวัยแปดสิบเศษด้วยภาษาจีนว่า

“หลวงพ่อกะ หนูต้องขอขมาลาโทษที่บังอาจเถียงหลวงพ่อก่อนไปนี้หนูจะไม่ทำอย่างนั้นอีก โปรดยกโทษให้หนูด้วย” หล่อนกราบท่านสามครั้งอย่างสำนึกผิด สมภารวัดไท้จั้งยิ้มชนิดๆ อย่างผู้สูงอายุที่ใจดี ท่านพูดกับโยมเขี่ยมว่า

“อาตมาขอชมเชยที่โยมมีความเห็นถูกต้อง ความเห็นถูกต้องย่อมนำไปสู่การกระทำและการพูดที่ถูกต้อง อาตมารู้ว่าแท้จริงโยมเป็นคนฉลาด แต่ที่ว่าโง่นั้นเฉพาะเรื่องที่ยอมเอาเงินมาเผาทั้งเท่านั้น ต่อไปโยมก็เลิกเผาเงินทั้งได้แล้ว จะได้ฉลาดหมดทุกเรื่องดีไหม”

“ดีค่ะหลวงพ่อ” โยมเขี่ยมยอมรับอย่างหน้าชื่นตาบานแล้วถือโอกาสถามท่านว่า

“หลวงพ่อกะ ผัวไม่ดีนี้หย่ากับมันเลยดีไหมคะ”

“ไม่ดี ผัวเมียต้องรักใคร่ปรองดองเป็นทองแผ่นเดียวกัน ลูกเต้าจะได้รู้สึกอบอุ่น ถ้าเลิกร้างกันลูกจะมีปัญหา”

“แต่มันเวลานี้คะหลวงพ่อ มันกินเหล้า เจ้าชู้ เล่นการพนันแล้วก็ไม่ทำมาหากิน” หากพูดภาษาไทยหล่อนจะใช้คำพูดว่า ‘ไม่ทำมาหากิน’ แต่ภาษาจีนมีคำจำกัด หล่อนจึงไม่สามารถพูดเพื่อความสะใจได้ เจ้าอาวาสวัดไท้จั้งไม่พูดกับหล่อนตรงๆ หากพูดกับเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงว่า

“ท่านพระครูเห็นด้วยกับผมไหม สามีจะดีอยู่ที่ภรรยา ลูกๆ จะดีก็อยู่ที่แม่ ถ้าแม่บ้านดีเสียอย่าง สามีกับลูกๆ ต้องดี จะไม่มีเสียเลย”

“เห็นด้วยร้อยเปอร์เซ็นต์เลยครับหลวงพ่อกะ ลูกศิษย์ผมหลายคนได้เป็นนายพลเพราะแม่บ้านดี ผมจึงตั้งเป็นสูตรว่า ถ้าภรรยาดี

สามีเป็นนายพลได้ ถ้าภรรยาไม่ได้รับรองสามีเป็นนายพลไม่ได้ ผมพิสูจน์มาหลายรายแล้ว ผมสอนลูกศิษย์เสมอว่า แม่บ้านที่ดีจะต้องมีความอดทน อดได้ ทนได้ สามีเขาจะไปสำมะเลเทเมาที่ไหนก็ช่างเขา เราต้องดูแลลูกให้ดี แล้วที่สามีเจ้าชู้ก็ไม่ต้องไปตามให้เสียเวลาปล่อยไปเลย จะไปเอาคนชั่วเข้าบ้านทำไม จริงไหมโยม” ท่านถามโยมยิ้ม

“จริงคะหลวงพ่อก็คงสามีฉันเจ้าชู้มาก เวลามีเงินไม่เคยมาให้เห็นหน้าเลย เงินหมดนั่นแหละถึงได้กลับบ้าน หน้าแห้งกลับมาเลย ถูกผู้หญิงโถเงินจนหมดตัว เงินไม่หมดเป็นไม่ยอมกลับ” โยมหมายถึงโอกาสพูดบ้างเพราะเป็นฝ่ายฟังมาสองวันแล้ว

“แล้วโยมทำอย่างไรล่ะ ชี้น้ำตาตั้งแต่เข้าประตูบ้านมาเลยหรือเปล่า” ท่านพระครูถามเพราะรู้ว่าสตรีที่มากับคณะนักท่องเที่ยวนั้นมีสองคนทำดังเช่นกล่าว ท่านต้องการสอนพวกเขาทางอ้อม

“ฉันก็ไม่ว่าอะไรเขาหรอกค่ะ โตะๆ ด้วยกันแล้ว คนที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาตั้งห้าสิบปีย่อมรู้ดีรู้ชั่วด้วยตัวของเขาเอง ฉันจึงไม่ทำให้เสียเวลา เขาจะไปจะมาก็เรื่องของเขา เราก็ทำหน้าที่ของเราไป ฉันดูแลลูก อบรมสั่งสอนให้เขาเป็นคนดี ไม่เคยทะเลาะกับสามีให้ลูกเห็น กับสามีฉันก็ยิ้มแย้มแจ่มใส พอเขามาบ้านฉันก็จะถามว่า ทานข้าวมาหรือยัง ถ้ายังก็จะยกสำรับมาตั้ง ไม่เคยบ่นว่าหรือพูดจากระทบกระเทียบเปรี้ยวเปรยแล้วก็ไม่เคยสอนลูกให้เกลียดพ่อหลวงพ่อก็คงโหมคะ ฉันทำได้แบบนี้ความดีเลยไปตกที่ลูก ฉันมีลูกห้าคน ได้ดีหมดเลย คนโตเป็นนายแพทย์ คนที่สองเป็นวิศวกร คนที่สามกับคนที่สี่เป็นคู่แฝดกัน จบอักษรศาสตร์ ส่วนคนเล็กเป็นเภสัชกร เพิ่งจบเมื่อปีกลาย ฉันถึงได้มาเที่ยวได้เพราะหมดภาระแล้ว ลูกๆ เขาลงขันกันเป็นค่าใช้จ่าย คนไหนเงินเดือนมากก็ให้

มากหน่อย คู่แฝดที่จับอักษรศาสตร์เป็นผู้หญิง นอกนั้นเป็นผู้ชาย
หมด ต่อไปฉันก็จะมีเขยสอง สะใภ้สาม แต่อาจจะมีเฉพาะสะใภ้
ก็ได้ เพราะลูกสาวคู่แฝดเขาบอกว่าไม่อยากแต่งงาน กลัวจะได้สามี
แบบพ่อเขา” พอมีโอกาสดูฟุตบอล โยมหมวยก็ตีตัวพุดอยู่คนเดียว
ประหนึ่งว่าจะชดเชยกับที่ไม่ได้พุดมาสองวัน

“ผู้ชายไทยเป็นแบบนี้กันมากหรือ” เจ้าอาวาสวัดโง้งงาม
ท่านพระครู เพราะท่านจะต้องวินิจฉัยความอย่างยุติธรรม หากถาม
พวกโยมผู้หญิง พวกหล่อนคงจะช่วยกันพุดจนเกินความจริงไป
เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงพุดจากประสบการณ์ของท่านว่า “ส่วนใหญ่
เป็นอย่างที่โยมหมวยเล่ามาครบหลวงพ่อ นับวันผู้ชายไทยก็ขาด
ความรับผิดชอบลงไปทุกที มีพวกแม่บ้านมาปรับทุกข์กับผมมากมาย
ผมก็แนะนำให้แก้ปัญหาด้วยการมาเข้ากรรมฐาน บางคนก็แก้ปัญห
ได้เพราะปฏิบัติอย่างจริงจัง ส่วนคนที่มาปฏิบัติเพื่อแก้บน ก็ต้อง
ผิดหวังกลับไป เพราะการปฏิบัติต้องทำอย่างจริงจังจึงจะเกิดปัญญา
แก้ปัญหได้ ถ้าทำจิ้มๆ จ้ำๆ แล้วก็เลิก ปัญญาก็ไม่เกิด เมื่อปัญญา
ไม่เกิดก็หาทางออกให้กับปัญหาไม่ได้ บางคนก็เลยกลายเป็นโรค
ประสาท บ้าบอออกแตกไปตามกรรมของเขา แต่บางคนยิ่งร้ายไป
กว่านั้น คือ หาทางออกด้วยการฆ่าตัวตาย คิดว่าสามีจะต้องเสียใจ
แต่เท่าที่ผมทราบ สามีเขาก็อยู่กับผู้หญิงคนใหม่สบายไป ลูกเต้าก็ถูก
ทิ้งเพราะขาดทั้งพ่อทั้งแม่ ส่วนคนตายนี้กว่าจะหมดปัญหา ที่แก้
ก็ไปตกรนกรหมกไหม้ ผมวิจัยมาแล้วนะครบหลวงพ่อ คนที่ฆ่าตัวตาย
ต้องไปตกรนกร ๕๐๐ ชาติ และเมื่อกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก ก็ต้อง
ฆ่าตัวตายติดๆ กันถึงเจ็ดชาติจึงจะหมดกรรม การไปตกรนกรเป็น
ผลของกรรม การฆ่าตัวตายติดๆ กันเจ็ดชาติ เป็นผลของเศษกรรม
ผมไม่เคยคิดฆ่าตัวตายเลยเพราะขนาดเศษกรรมก็ยังไม่กลัวถึง

ปานนี้” ท่านถือโอกาสสอนพวกโยมผู้หญิงที่มากับคณะท่องเที่ยว ซึ่งมีทั้งหมด ๓๕ รูป/คน เป็นพระภิกษุ ๕ รูป คฤหัสถ์ชาย ๕ คน นอกนั้นเป็นสีกาซึ่งมีจำนวนมากที่สุด

“โยมผู้หญิงจำไว้นะ อย่าไปฆ่าตัวตาย ต้องทำอย่างที่โยมหมวยทำ สามิเขาจะไปกินเหล้าเจ้าชู้ที่ไหนก็เรื่องของเขา เราดูลูกให้ดี ลูกเขาจะได้มีกำลังใจ แล้วก็ไม่ต้องไปตามหึงตามหวงให้เสียเวลา จะไปเอาคนชั่วเข้าบ้านทำไม ต้องเอาคนดีเข้าบ้านถึงจะถูก”

“หมายความว่าอย่างไรคะ” โยมเสี่ยววัยสี่สิบสี่ถาม หล่อนก็มีปัญหาเช่นเดียวกับโยมหมวย แต่ไม่ได้แก้ปัญหานั้นแบบเดียวกับโยมหมวย นั่นคือ พบหน้าสามิเมื่อไรก็ดำเมื่อนั้น จนลูกๆ ตั้งสมญาว่า ‘หม่าม้าจอมดำແທລຸກ’ ท่านพระครู‘รู้’ความเป็นไปในครอบครัว หล่อนและท่านพอจะช่วยได้จึงบอกหล่อนว่า “ถ้าอยากรู้จักก็ต้องไปเข้ากรรมฐานที่วัดป่ามะม่วง”

“กรรมฐานคืออะไรคะ” หล่อนไม่เข้าใจเพราะไม่เคยได้ยินคำๆ นี้มาก่อน

“ถึงอาตมาบอกไปโยมก็ไม่เข้าใจอยู่ดี เพราะกรรมฐานไม่ใช่เรื่องที่จะนำมาบอกเล่ากำสับกัน แต่เป็นเรื่องของการปฏิบัติ อาตมารับรองว่า ถ้าโยมไปเข้ากรรมฐาน สามิโยมจะกลับร้ายกลายเป็นดีได้”

“ไม่มีทางหรอกค่ะหลวงพ่อ ไม่มีทาง คนอย่างสามิหนูไม่มีทางกลับมาเป็นคนดีได้เพราะมันชั่วเสียจนชิน เรียกว่าความชั่วเข้าไปในตัวมันทุกขุมขน ไม่มีส่วนไหนในตัวมันที่ความชั่วจะเข้าไปไม่ถึง อย่าว่าแต่กรรมฐานเลย ต่อให้พระอินทร์ตัวเขียวๆ มาโปรด มันก็ไม่มีทางดีได้ หลวงพ่อเชื่อหนูหอะ”

“จะเชื่อได้ยังไง ยังไม่ได้พิสูจน์ ต้องพิสูจน์เสียก่อนถึงค่อย

เชื่อ เอาอย่างนั้นนะ ให้โยมไปเข้ากรรมฐานตามที่อาตมาแนะนำ ถ้าสามเภาไม่เปลี่ยน อาตมาค่อยเชื่อ ตกลงใหม่”

“ตกลงก็ได้ค่ะ แล้วหลวงพ่อก็จะรู้ว่ามันชั่วขนาดไหน”

“จะชั่วจะดีเขาก็เป็นสามเภาเรา โยมอย่าเอาสามเภามาประจานอย่างนี้ บาปมากรู้ไหม” ได้ยินว่าบาป โยมเหยียดชกแล้วจึงเลิกประจานสามเภา ท่านพระครูจึงถามเจ้าอาวาสวัดโพธิ์ว่า

“ที่เมืองจีนเป็นอย่างไรบ้างครับหลวงพ่อกับสามเภารรยารักใคร่กลมเกลียวกันดีไหมครับ” สมภารวัยแปดสิบเศษตอบว่า

“เท่าที่ผมเห็น ส่วนมากดี ผู้ชายที่นี่เขาชอบบิณฑบาตแล้วผู้หญิงก็ให้เกียรติสามเภา ไม่เอาสามเภาไปตำให้คนอื่นฟัง” ท่านไม่เห็นด้วยกับการกระทำของโยมเหยียด คนที่ถูกลูกตั้งสมญาว่า ‘หม่าม้าจอมด่าแหลก’ ถึงกับหน้าจ้อยลงไปทันที ท่านพระครูรู้สึกสงสารจึงเปลี่ยนเรื่องสนทนาเสียทันที “ตกลงว่าฉันเพลแล้วหลวงพ่อกับสามเภาจะไปชมบ่อน้ำทิพย์ใช่ไหมครับ แล้วโยมที่มาอยู่กับผมจะได้ชมด้วยหรือเปล่าครับ” ท่านเอื้อเฟื้อมาถึงญาติโยมเพราะรู้ว่าสมภารวัดโพธิ์จะให้เฉพาะบรรพชิตเข้าชมเท่านั้น

“ปกติเราไม่อนุญาตให้คนต่างชาติเข้าชม ผมก็เลยคิดว่า จะพาไปเฉพาะพระ” ตอบอย่างเกรงใจ

“ต่างชาติที่ไหนล่ะหลวงพ่อกับสามเภาจีนเหมือนกัน แถมยังถือศาสนาเดียวกันอีกด้วย” โยมเชื่อมพูดด้วยภาษาจีนหวังจะเอาใจท่านสมภาร

“ผมว่าโยมเชื่อมเขาพูดถูกนะครับหลวงพ่อกับสามเภาแล้วญาติโยมที่มาที่นี่ก็เป็นคนไทยเชื้อสายจีนทั้งนั้น นี่ก็เห็นแก่ผมสักครั้งเถิดนะครับ” ท่านขอรับรองพลาง ‘ร้ายกาจ’ สมเด็จพะพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) ในใจ “เมตตคุณ อรห้ เมตตคุณ อรห้ เมตตคุณ...”

“ตกลงผมอนุญาต ที่อนุญาตนี้ไม่ใช่เพราะเห็นแก่ท่านหรอกนะ แต่ท่านเล่นว่าคาถามหานิยมในใจแบบนี้ ผมก็ใจอ่อนนะซี” สมภารวัดไท้จั้งพูดอย่างรู้ทัน ท่านพระครูจึงได้แต่ยิ้มเขิน ๆ

“นี่ก็ใกล้เวลาฉันเพลแล้ว นิมนต์ฉันด้วยกันที่นี่เลย เชิญญาติโยมด้วย ถ้ามือเข้ากับมือกลางวันที่วัดมีบริการ แต่ถ้ามือเย็นต้องไปทานที่โรงแรมเพราะที่วัดมีเลี้ยงแค่สองมือ”

“ขอบคุณครับหลวงพ่อก่อน พอดีผมก็ว่าจะพาลูกทัวร์มาทานอาหารที่วัด กลับไปจะได้รวยกันทุกคน” หัวหน้าที่ัวร์รีบรับข้อเสนอ

“โยมจะรวยเป็นคนแรกเพราะอย่างน้อยก็ประหยัดไปหนึ่งมือใช่ไหม” ท่านพูดตรงไปตรงมาจนหัวหน้าที่ัวร์รู้สึกกระดาก จริจซี เขาต้องรวยเป็นคนแรก แม้จะเพียงมือเดียว แต่ก็ทำให้เขาประหยัดเงินไปได้หลายร้อยหยวน แต่ถึงอย่างไรวัดก็ไม่ขาดทุน เพราะเขารู้ว่า เมื่อคณะนักท่องเที่ยวรับประทานอาหารกันแล้ว ก็ต้องควักกระเป๋าทำบุญกันด้วยว่าไม่อยากเป็นหนี้สงฆ์

หลังเพล เจ้าอาวาสวัดไท้จั้งก็พาคณะนักท่องเที่ยวจากประเทศไทยไปชมบ่อน้ำทิพย์ซึ่งอยู่ในโบสถ์ที่มีอายุถึง ๑,๒๐๐ ปี และได้รับการปฏิสังขรณ์มาหลายครั้งจนแทบไม่มีวัสดุที่เป็นของเดิมหลงเหลืออยู่ ท่านพระครูสังเกตเห็นว่า เครื่องปั้นดินเผาที่เรียกกันว่า กังไส นั้นมีลักษณะละม้ายคล้ายคลึงกับที่ท่านพบที่ได้พื้นโบสถ์หลังเก่า และเมื่อสร้างโบสถ์หลังใหม่ทับลงไป ท่านก็ยังคงฝังไว้ที่เดิมให้เป็นสมบัติของแผ่นดินต่อไปภายภาคหน้า ท่านคิดว่าสิ่งที่ขุดพบภายใต้พื้นโบสถ์นั้นจะต้องถูกนำไปจากวัดนี้ ก็มิหลีกเลี่ยงกับกิมจ๊อคงเป็นคนถีนนี่อย่างแน่นอน

บ่อน้ำทิพย์เป็นบ่อน้ำเล็กๆ มีน้ำใสๆ ชังอยู่ เจ้าอาวาสวัดไท้จั้งอธิบายว่า ที่เรียกว่าบ่อน้ำทิพย์เพราะมีลักษณะพิเศษไปกว่า

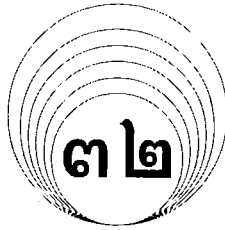
บ่อน้ำธรรมชาติ กล่าวคือ บ่อน้ำธรรมชาติจะต้องมีการขุดขึ้น และต้องขุดลงไปให้ลึกจนถึงตาน้ำจึงจะมีน้ำ แต่บ่อน้ำทิพย์เป็นบ่อน้ำตื้นๆ ไม่ถึงตาน้ำ และไม่บ่งบอกว่าเป็นบ่อที่ถูกขุดโดยฝีมือมนุษย์ที่แปลกไปกว่านั้นคือ น้ำจะอยู่ระดับเดิมตลอด ไม่ว่าจะเป็นฤดูแล้งหรือฤดูน้ำหลาก ถึงหน้าเทศกาลประชาชนพากันมาดื่มกินเพื่อความเป็นสิริมงคล แต่น้ำก็ไม่เคยลดปริมาณลง ท่านพระครู ‘ฐ’ ว่านี้มีใช้น้ำธรรมชาติ แต่เป็นน้ำทิพย์ คือ น้ำของเทพยดา แสดงว่าวัดนี้มีเทพยดาปกปักรักษา ท่านจึงอุทิศสวนกุศลให้เหล่าเทพยดาทั้งหลาย โดยกล่าวในใจว่า ‘อิหฺมฺ สัพพเทวานํ โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เทวา’

“หลวงพ่อดีครับ ผมขออนุญาตชิมคุณะครับว่า รสชาติจะเหมือนกับที่อยู่ในโบสถ์วัดผมหรือเปล่า” เมื่อได้รับอนุญาต ท่านจึงหยิบช้อนออกมาจากย่ามแล้วตักน้ำทิพย์มาดื่มหนึ่งช้อน

“เป็นอย่างไร เหมือนกันไหม” สมภารวัยแปดสิบเศษถาม

“ไม่ต่างกันแม้แต่นิดเดียวครับหลวงพ่อดี” คือคำตอบ

นายขุนเชียงเขาราช

๖ จำอวาสวัตไท้ทั้งพาคณะนักท่องเที่ยวจากประเทศไทย ชมวัดไท้ทั้งพร้อมทั้งทำหน้าที่มัคคุเทศก์ไปในตัว ท่านพระครูมีสมุดับันท์ก็ไปด้วยหนึ่งเล่มเพื่อจดบันทึกสิ่งที่ท่านพบเห็น ท่านเป็นผู้ใฝ่หาความรู้อยู่เสมอแม้ในทางธรรมท่านจะเรียนจบหลักสูตรสูงสุด คือ การเข้าถึงวิมุตติหลุดพ้นแล้วก็ตาม คณะนักท่องเที่ยวซึ่งเป็นคนไทย เชื้อสายจีนรู้สึกว่าคุณตบโศคดีที่ได้มาพบพระภิกษุผู้มีปฏิปทาน่า เลื่อมใสถึงสองรูปในคราวเดียวกัน ต่างพากันหมายมั่นว่ากลับจาก เมืองจีนแล้วจะไปเข้ากรรมฐานที่วัดป่ามะม่วง เพราะเกิดศรัทธา เลื่อมใสในท่านพระครูยิ่งนัก พระภิกษุ ๔ รูป ที่มาด้วยรู้สึกน้อยใจ ที่ไม่มีญาติโยมมาเจรจาพาทีด้วย แรกๆ ท่านนี่ก็อิจฉาท่านพระครู แต่เมื่อคิดได้ว่าความอิจฉาทารอนเป็นเรื่องของโทสะและตัวโทสะนี้ นำบุคคลไปเกิดในนรกภูมิได้ ก็เกิดความกลัวและเปลี่ยนใจไม่อิจฉาท่าน แต่จะดำเนินตามปฏิปทาของท่านด้วยการขอเรียนกรรมฐาน จากนั้นก็จะไปสอนญาติโยมเพื่อเรียกความเลื่อมใสศรัทธา ไปไหน มาไหนจะได้มีคนรู้จักเหมือนท่านสมภารรูปนี้

คนที่มีความสุขกว่าใครเพื่อนเห็นจะได้แก่นายขุนเชียงผู้ซึ่ง เป็นหัวหน้าทัวร์ เขาประหยัดเงินค่าอาหารกลางวันไปหลายร้อย

หยวน แล้วก็ยังไม่ต้องจ้างคนบรรยายอีกด้วย เพราะสมภารวัดไทรงัง ท่านทำหน้าที่บรรยายเอง เขามีอาชีพจัดทัวร์มานาน และทำหน้าที่บรรยายเอง ผิดบ้าง ถูกบ้าง ก็ไม่มีใครรู้ แต่เมื่อมากับคณะนี้ซึ่งมีท่านพระครูเป็นผู้ฉลาดปราดเปรื่อง เขามักเล่าบรรยายเอง เพราะรู้ว่าท่านต้องรู้หากเขาบรรยายผิด จึงคิดว่าจะมาหาจ้างมัดคุเทศก์เอาดาบหน้า ถึงที่ไหนก็ให้คนที่นั่นมาช่วยบรรยาย จ่ายเงินค่าตอบแทนให้บ้าง คนจีนที่ยึดอาชีพนี้หาได้ไม่ยาก คงเทียบได้กับ ‘ไกด์ผี’ ของเมืองไทยนั้นกระมัง

สิ้นสุดการพาชมวัด คณะนักท่องเที่ยวจากประเทศไทย ก็กราบลาสมภารวัดไทรงังเพื่อกลับโรงแรมที่พัก ท่านพระครูถวายปัจจัยทำบุญกับท่านสองพันหยวน สมภารวัยแปดสิบเศษออกแปลกใจเพราะไม่เคยปรากฏมีคณะใดที่มีคนใจบุญเท่าท่านพระครู จึงอดถามมิได้ว่า

“ทำไมถึงมากมายนัก ผมว่าท่านเก็บไว้บ้างดีกว่า เพื่อขาดเพื่อเหลือ ยังอีกตั้งหลายวันกว่าจะกลับไม่ใช่หรือ”

“ผมตั้งใจมาแล้วครับหลวงพ่อ ผมอธิษฐานจิตก่อนมาว่า ขอให้ผมได้มีโอกาสทำบุญกับวัดพระพุทธศาสนาที่มีอายุยืนยาวมาตั้งพันกว่าปี หลวงพ่อจะได้เก็บไว้สำหรับบูรณปฏิสังขรณ์ต่อไป”

“ทำไมท่านถึงมีปัจจัยมากมายอย่างนี้ ขอโทษนะที่ผมถามอย่างหาว่าละลาบละล้วง”

“เมื่อก่อนมีมากกว่านี้อีกนะครับ คือ ผมได้สมบัติตกทอดมาจากโยมยายและโยมป้า” ท่านพูดแบบรวมๆ เพราะหากพูดแบบแยกๆ ก็ต้องบอกว่า ‘ตกทอดมาจากโยมยายและยกยกมาจากโยมป้า’ คือ ป้าเหรียญผู้ชอบกินเหล้ามากกว่าเข้าวัด

“หมายความว่า ปัจจัยนี้เป็นสมบัติตกทอดมาจากโยมยาย

และโยมป่าของท่านกระนั้นหรือ”

“เรามีได้ครับ ผมเพียงแต่จะเรียนหลวงพ่อกว่า แต่ก่อนผมมีมากกว่านี้ แต่ตอนสร้างโบสถ์วัดพรหมบุรีซึ่งเป็นวัดที่ผมบวช ผมก็นำเงินทองทั้งหมดที่เป็นของโยมยายและโยมป่า ทำบุญสร้างโบสถ์จนหมดเพื่ออุทิศไปให้เจ้าของเงิน อย่างน้อยผมก็จะได้ไม่บาปที่ยักยอกเงินโยมป่า” ประโยคสุดท้ายท่านมิได้พูดออกมา แต่ถึงท่านจะมีได้พูด สมภารวัยแปดสิบเศษก็ ‘รู้’ ทว่าท่านไม่พูด เพราะเกรงญาติโยมที่มากับท่านพระครูรวมทั้งภิกษุอีก ๔ รูป จะไม่เลื่อมใสในภิกษุผู้อ่อนวัยกว่าท่าน

“ถ้าอย่างนั้นปัจจัยที่ท่านถวายผมก็ไม่ใช่ของโยมยายกับโยมป่า ผมอยากรู้จริงๆว่าท่านได้มาอย่างไร ไม่ได้คิดว่าจะได้มาโดยมิชอบหรอกนะ ผมไม่มองท่านในแง่ร้ายแบบนั้นแน่นอน”

“ผมก็ไม่ได้คิดอย่างนั้นครับ แต่ผมกลัวว่าถ้าบอกแล้วหลวงพ่อก้อาจจะไม่เชื่อ หลวงพ่อจะเชื่อไหมครับถ้าผมจะบอกว่าผมเสกมา ผมมีคาถาเสกเงิน” ทั้งพระทั้งฤๅษีพากันตาโตเมื่อได้ยินว่าท่านมีคาถาเสกเงิน สมภารวัดโห่งอยากได้คาถา จึงพูดกับท่านว่า

“ผมขอเรียนจะได้ไหม จะได้เอาไว้เสกเงินมาบูรณปฏิสังขรณ์วัดโดยไม่ต้องรบกวนญาติโยมเขา” พระภิกษุสี่รูปและคณะนักท่องเที่ยวทั้งชายและหญิงต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า จะขอเรียนคาถาเสกเงินจากท่านพระครู

“ได้ครับ ผมไม่หวง คาถานี้ผมได้มาจากครูบาอาจารย์ของผม” ท่านหมายถึงหลวงพ่อดตแห่งวัดปากน้ำ

“คาถาว่าอย่างไรครับ ต้องจดไหม”

“ไม่ต้องจดครับ ว่าครั้งเดียวก็จำได้ คาถาว่าดังนี้ครับ ‘ยั้ง

ให้ยังได้ ยิ่งหวังยิ่งอด หมดก็ไม่มา เราไม่หวังกันเราก็ไม่อด หมดก็มาเรื่อยๆ' ผมใช้คาถานี้บริหารงานวัดมาโดยตลอด ที่วัดผมไม่เคยขาดแคลนเลย หลวงพ่อลองนำไปใช้สิครับ รับรองว่าได้ผล" แล้วท่านจึงพูดกับคณะที่มาจากประเทศไทยว่า

“พระคุณเจ้าและญาติโยมก็นำไปใช้ได้นะ แต่จะต้องทำด้วยใจที่ปล่อยวาง ไม่โลภอยากได้ของคนอื่น แล้วก็อย่าไปหวังว่าจะรวย เพราะคาถานี้ไม่ได้ทำให้รวย แต่ทำให้มีกินมีใช้ไปเรื่อยๆ เพราะเมื่อได้มากก็ต้องให้ต่อไป อย่าไปเก็บหรือหวังไว้ใช้แต่ผู้เดียว”

“ปัญหาของผมอยู่ตรงที่ไม่มีจะให้นะท่านพระครู คือ ผมไม่มีปัจจัยสะสมไว้สำหรับแจกจ่าย มีเท่าไรก็บูรณปฏิสังขรณ์วัดไป ไม่เคยเก็บสะสม” ภิกษุวัยแปดสิบเศษชี้แจง

“หลวงพ่อกำลังถูกแล้วครับ บรรพชิตไม่ควรสะสมเงินทอง ผมถือหลักว่า ‘บรรพชิตต้องจน คนครองเรือนต้องรวย’ ที่เมืองไทยบางวัดรวยมากแต่ญาติโยมกลับยากจน สมภารบางรูปมีเงินฝากธนาคารเป็นร้อยๆ ล้าน ผมเคยคุยกับเจ้าหน้าที่ธนาคาร เขาบอกว่าผู้ที่ฝากเงินกินดอกเบี้ยส่วนใหญ่เป็นพระ ส่วนประชาชนเป็นฝ่ายกู้ ต้องเสียดอกเบี้ย น่าขันนะครับ เพราะเงินที่พระนำไปฝากก็คือเงินของญาติโยมนั้นแหละ ผมเป็นสมภารที่ไม่เหมือนกับรูปอื่น เพราะผมไม่มีเงินฝากธนาคาร บางทีก็มีหนี้ด้วย อย่างเช่นเวลามีพระมาเข้ากรรมฐานกันมากๆ ผมก็ต้องไปเชื่อของเขามาเลี้ยงพระ”

“ทำไมไม่ใช่คาถาล่ะ” สมภารวัดป่ามะม่วงยิ้มเหมือนไม่ค่อยสะดวกที่จะยิ้มก่อนตอบว่า “บางทีใจมันก็ไม่เย็นพอที่จะรอใช้คาถาครับ คือ การใช้คาถาต้องใจเย็นๆ แล้วก็ต้องเสกล่วงหน้าเจ็ดวันถึงจะขลัง อย่างที่ผมจะมานี้ ผมก็อธิษฐานจิตก่อนวันเดินทางเจ็ดวัน อธิษฐานว่า ‘ข้าพเจ้าอยากทำบุญกับวัดไท้จั้ง หากคนมีบุญจะร่วม

ทำบุญกับข้าพเจ้าก็ขอให้มาก่อนวันที่ข้าพเจ้าจะเดินทาง' พอผมอธิษฐานครบเจ็ดวัน ญาติโยมที่มีบุญก็พากันมาถวายปัจจัย เพื่อฝากผมมาทำบุญที่เมืองจีน ผมก็เลยมีปัจจัยมาด้วยประการฉะนี้”

“ถ้าอย่างนั้นผมจะนำไปใช้บ้าง คิดว่าต่อไปคงมีปัจจัยเพียงพอที่จะบูรณปฏิสังขรณ์วัด ญาติโยมจะได้มีที่พึ่งทางใจ ชีวิตผมก็สั้นลงไปทุกวันๆ อีกไม่นานก็คงได้ไปเกิดใหม่ ผมก็อธิษฐานจิตว่า ถ้ายังไม่ถึงขั้นวิมุตติหลุดพ้น ก็ขอเกิดเป็นบรรพชิตต่อไปอีก ผมไม่ยินดีในความสุขทางโลก หวังแต่จะบำเพ็ญสมณธรรมเพื่อความหลุดพ้น ท่านพระครูไปไกลกว่าผมในเรื่องนี้ ผมก็ขออนุโมทนา ขอให้ท่านและญาติโยมจงเดินทางด้วยความปลอดภัย ตามโปรแกรมจะไปไหนต่อหรือว่าจะกลับเลย” ท่านถามนายทุนเชียงใหม่

“พຽ່ງนี้เราจะบินไปเมืองกຽ່ງหลิมครับหลวงพ່อ จะไปชมถ้ำคีนໄໝกที่เมืองกຽ່ງหลิม” หัวหน้าทัวร์ตอบ

“แล้วพักที่นั่นที่คีน”

“คีนเดี๋ยวลຽ່บ จากนั้นก็จะบินไปปักกิ่งเพื่อไปชมกำแพงเมืองจีน อยู่ปักกิ่งสองคีนกับสามวัน จากนั้นก็บินกลับไทย” โยมเชียงใหม่กวักเงินออกจากกระเป๋าสามร้อยหยวน ถวายเจ้าอาวาสวัดໄທ່ງง คนอื่นໄທ່ງงทำตาม พระภิกษุ ໔ รูป ก็ถวายไปรูปละร้อยหยวน นายทุนเชียงใหม่เกิดตะขิดตะขวงใจที่เห็นลูกทัวร์ทำบุญกันทุกคน ตัวเขาเป็นผู้ได้ประโยชน์มากที่สุดจากการมาครั้งนี้ หากไม่ทำคองต้องพกความไม่สบายใจกลับเมืองไทยด้วย จึงตัดอกตัดใจถวายท่านไปห้าร้อยหยวน

เห็นคฤหัสถ์ทำบุญกันทุกคนแล้ว ท่านพระครูจึงถือโอกาสนั้นให้ความรู้กับพวกเขา “อาตมาขออนุโมทนากับโยมทุกคนที่ได้ทำบุญบริจาคปัจจัยให้กับวัด ซึ่งการทำบุญครั้งนี้จักได้ประโยชน์

เกื้อกูลกันทั้งสองฝ่าย ทางฝ่ายวัดก็ได้ประโยชน์ในการที่จะต่ออายุ พระศาสนาให้ยืนยาวต่อไปเป็นมรดกตกทอดไปถึงรุ่นลูกรุ่นหลาน เท่ากับญาติโยมได้ช่วยกันทำนุบำรุงพระศาสนาให้ถาวรมั่นคง จะได้ดำรงอยู่ได้ชั่วกาลนาน นี่คือประโยชน์ทางฝ่ายวัดซึ่งเป็นประโยชน์ ส่วนรวม อีกฝ่ายคือประโยชน์ที่ญาติโยมจะได้อันเป็นประโยชน์ต่อ โยมเองหรือเป็นประโยชน์ส่วนตัว การที่โยมมารับประทานอาหาร ที่วัด เท่ากับโยมเป็นหนี้สงฆ์ จริงอยู่หลวงพ่อบ้านเมตตาเลี้ยง อาหารแก่ญาติโยม แต่นั่นเท่ากับญาติโยมได้เป็นหนี้สงฆ์เพราะของ วัดก็คือของสงฆ์ ไม่ใช่ของภิกษุรูปหนึ่งรูปใดโดยเฉพาะ เมื่อชื่อ ว่าเป็นหนี้ เราก็ต้องใช้ จะได้ไม่มีหนี้สินติดตัวไปในภพหน้า”

“แล้วถ้าไม่ใช่หลวงพ่อบ้านจะตามไปทวงไหมคะ” โยมเข้ยม อดยั่วเสียมิได้

“ถ้าโยมอยากรู้จักก็ต้องถามหลวงพ่อบ้านดู” สมภารวัดปามะม่วงโยนกลองไปให้ภิกษุผู้อาวุโสกว่า

“อาตมาคงไม่ตามไปทวงหรอกเพราะไม่ใช่ของอาตมา แต่ เป็นของสงฆ์ โยมไม่ได้เป็นหนี้อาตมา แต่เป็นหนี้สงฆ์ ถ้าไม่ใช่คืน ก็จักได้ชื่อว่าเป็นหนี้สงฆ์ดังที่พระครูเจริญท่านพูดไว้”

“แล้วบาปไหมคะ ต้องตกรอกไหม”

“ไม่บาปเพราะโยมไม่ได้ลักขโมยของสงฆ์ แต่เป็นเรื่องที่สงฆ์ อนุญาต แต่ถึงจะอนุญาตบางคนเขาก็ไม่ยกได้ชื่อว่าเป็นหนี้”

“หนูก็เหมือนกัน ัจนหนูขอถวายอีกสองร้อยหยวน เพื่อที่ ถวายไปเมื่อกี้ไม่พอใช้หนี้” โยมเข้ยมพูดพลางเปิดกระเป๋าถือหยิบ เงินออกมาสองร้อยหยวน

“ไม่ต้องหรอกโยม อาตมาไม่ได้พูดเพื่อจะให้โยมบริจาคอีก เท่าที่ทำบุญมาก็มากพอแล้ว โยมเก็บไว้ซื้อของไปฝากลูกเถอะ”

สมภารวัดไท้จึงไม่ยอมรับบัจฉัยเป็นรอบที่สอง ท่านรู้ว่าหากรับ คนอื่น ๆ ก็จะต้องทำตามโยมเชื่อม ท่านเป็นพระที่ 'รู้จักพอ'

“เอาละครับ บัดนี้ก็ได้อเวลาอันสมควรแล้ว พวกเรากราบลาหลวงพ่อก็ไปขึ้นรถได้ นิมนต์พระคุณเจ้าด้วยครับ” นายทุนเชียงบอกลูกท้าว ท่านพระครูไหว้อำลาเจ้าอาวาสวัดไท้จึงพร้อมอวยชัยให้พรว่า

“ขอให้หลวงพ่อดีสุขภาพแข็งแรงปราศจากโรคพยาธิ มีอายุยืนยาวเท่ากับพระอานนทเถระนะครับ”

“ขอบคุณท่านพระครู ผมก็ขออวยพรให้ท่านพระครูมีอายุยืนยาว เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของคนไทยไปอีกนาน ๆ ถ้าอย่างไรรักงานลงบ้าง ผมพอจะดูออกกว่าท่านทำงานจนลี้มฉั้นลี้มฉำวัด อย่าลี้มว่าสังขารร่างกายของเราก็เหมือนรถ ถ้าใช้อย่างเดียวโดยไม่บำรุงรักษา ก็จะเสื่อมสภาพเร็ว หวังว่าท่านคงจะเข้าใจนะ” ท่านพูดกับคณะนักท่องเที่ยวนั้นครั้งสุดท้ายว่า “ขอให้ญาติโยมเดินทางโดยสวัสดิภาพทุกคน พระคุณเจ้าสี่รูปด้วย” ท่านให้พรพระสงฆ์สี่รูปเป็นลำดับสุดท้าย จากนั้นพระภิกษุห้ารูปกับคฤหัสถ์สามสิบคนก็พากันเดินไปขึ้นรถบัสที่จอดรออยู่

เวลาสามทุ่มคืนนั้น ดร.ผิงก็ส่งรถมารับท่านพระครูที่โรงแรม เขา นิมนต์ท่านไว้ตั้งแต่วันวานเพื่อจะได้แลกเปลี่ยนวิชากับท่าน สถานที่พบปะที่สะดวกที่สุดคือที่บ้านของเขา ท่านพระครูจึงชวนหัวหน้าท้าวрмаด้วยโดยมิให้ผู้ใดล่วงรู้ นักท่องเที่ยวที่เป็นคฤหัสถ์เมื่อรับประทานอาหารมื้อค่ำเสร็จก็พากันเข้าห้องพักผ่อนเพื่อเอาแรงไว้ไปเที่ยวเมืองกุยหลิมในวันรุ่งขึ้น ส่วนพระภิกษุสี่รูป หลังจากฉันน้ำปานะแล้วก็ทำวัตรสวดมนต์แล้วจำวัด นอกจากนายทุนเชียงแล้ว

จึงไม่มีผู้ใดรู้ว่าท่านพระครูมีนัดกับ ดร.ผิง

“ขอประทานโทษนะโยม อย่าหาว่าอาตมาละลาบละล้วงเลย แต่อาตมาก็อยากจะรู้ว่าทำไมโยมถึงซื้อกุนเชียง ชื่ออื่นมีออกถมเถอ ทำไมถึงต้องซื้อกุนเชียงด้วย” ท่านพระครูชวนคุยขึ้นก่อน คนขับรถฟังภาษาไทยไม่รู้เรื่องจึงทำหน้าที่ของตนไปโดยไม่พูดไม่จา

“หลวงพ่อลองเดาซิครับ ผมว่าหลวงพ่อต้องรู้ที่มาที่ไปของชื่อผม” เขายังไม่ยอมตอบคำถามท่าน

“ถ้าให้อาตมาเดา อย่าพูดว่าเดาดีกว่า สมมุติว่าเป็นการทนายปัญหาที่แล้วกัน อาตมาขอทนายว่าตอนแม่โยมแพ่ท้องคงอยากกินกุนเชียงมาก พอลูกออกมาเลยตั้งชื่อว่ากุนเชียง แล้วแม่ของโยมก็คิดว่าลูกที่คลอดออกมาจะเป็นผู้หญิง แต่พอออกมาเป็นผู้ชายก็ดีใจจนคิดชื่อใหม่ไม่ทัน เลยใช้ชื่อที่ตั้งไว้แล้ว โยมก็เลยซื้อกุนเชียงตั้งแต่นั้นมา อาตมาขอทนายว่าอย่างนี้ จะถูกจะผิดประการใดก็ไม่ทราบได้”

“โอ้โฮ หลวงพ่อพูดเหมือนที่แม่ผมเล่าเปียบเลย นี่ถ้าหลวงพ่อรู้จักกับแม่ผม ผมต้องคิดว่าแม่เล่าให้หลวงพ่อฟัง แต่นี่หลวงพ่อต้องไม่ได้ฟังมาจากแม่ผมแน่นอน แล้วทำไมถึงพูดเหมือนแม่ผมเลย อัจฉริยะแท้” นายกุนเชียงรู้สึกศรัทธาท่านพระครูมากขึ้น เป็นสองเท่า

“โยมไม่คิดบ้างหรือว่าอาตมาอาจรู้จักกับแม่โยมก็ได้”

“เป็นไปไม่ได้ครับ เพราะผมเองก็เพิ่งรู้จักหลวงพ่อดอนมาเมืองจีนนี่เอง แล้วแม่จะไปรู้จักหลวงพ่อได้ยังไง”

“ก็ไม่แน่นะ อาตมากับแม่โยมอาจรู้จักกันมาก่อนหน้านี้อีกก็ได้” ท่านยังต้องการที่จะเอาชนะนายกุนเชียงยาวราช

“ก่อนหน้าที่หลวงพ่อบอกว่านะ ก่อนนานแค่ไหนครับ นับเป็นปีได้เท่าไร” เขาเริ่มยวน มิรู้ดอกว่าตนถูกท่านตั้งสมญาว่า ‘นาย

กุนเชียงเยาวราช'

“ก็สักห้าหกปี อาตมาอาจรู้จักกับแม่ของโยมเมื่อห้าหกปีที่แล้วก็ได้” ท่านคิดว่าคราวนี้ต้องชนะนายกุนเชียงเยาวราชแน่นอน

“ซอรี โสเจีย เสียใจครับหลวงพ่อกับแม่ผมตายไปสิบปีแล้ว จะมารู้จักกับหลวงพ่อดียังไง” หัวหน้าที่ว์รตอบเป็นภาษาอังกฤษปนไทย ท่านพระครูจึงคิดว่าควรจะยุติการสนทนาเรื่องที่มาของชื่อนายกุนเชียง กำลังคิดว่าจะหาเรื่องอะไรมาเป็นหัวข้อในการสนทนาดีหนอ ก็พอดีนายกุนเชียงเอ่ยขึ้นมาก่อนว่า

“แม่ผมแก่เจ้าคารมมากครับหลวงพ่อกับคุณเก่งกว่าผมสิบเท่าเห็นจะได้ ถ้าหลวงพ่อกับคุณคุยกับแกรับรองฟังแกพูดจนหลับแน่ ใครๆ เขาตั้งสมญาให้แม่ผมว่า ‘พูดจนลิงหลับ’ แล้วพระจะไม่หลับได้อย่างไร จริงไหมครับ” เขาเปรียบเทียบ

“นั่นซิ นี่ขนาดลูกพูดอาตมายังรู้สึกรังเกียจแล้วถ้าเป็นแม่พูดจะขนาดไหน” ท่านเออออห่อหมกด้วย

“หลวงพ่อกับคุณอย่าเพิ่งหลับนะครับ ผมจะเล่าเรื่องแม่ให้หลวงพ่อกับคุณฟัง อย่างน้อยก็ทำให้ผมได้แสดงกตัญญูต่อบุคคลผู้บังเกิดเกล้าแม่แก่จะตายไปแล้ว”

“กตัญญูยังไง”

“ก็ผมสรรเสริญแกนี้ไม่เรียกว่ากตัญญูหรือครับ” คราวนี้สมภารวัดป่ามะม่วงมองเห็นช่องทางที่จะเอาชนะนายกุนเชียงได้ จึงย้อนว่า “อ้อ ที่พูดมาทั้งหมดนี้เป็นการสรรเสริญแม่หรือหรือนี่ถ้าไม่บอกไม่รู้จะเนี่ย” ท่านใช้สำนวนก่อนถึงสมัยเพราะอีกยี่สิบปีข้างหน้า สำนวนนี้จะถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลายในหมู่วัยรุ่น

“แหม หลวงพ่อกับคุณก็ผมยังไม่ทันได้สรรเสริญเลย แค่อารัมภบท หลวงพ่อกับคุณก็ซัดคอเสียแล้ว” เขาต่อว่าต่อขาน

“แล้วอารมณ์ภทเสร็จหรือยัง ถ้ายังก็ว่าเสียให้เสร็จ อาตมาอยากฟังโยมสรรเสริญแม่”

“ครับ ผมจะสรรเสริญแม่ให้หลวงพ่อฟัง แม่ผมเป็นผู้หญิงเก่งที่สุดในโลก ดีที่สุดในโลก อดทนที่สุดในโลก แล้วก็ฉลาดที่สุดในโลก”

“โอโฮ แล้วจะไม่เหลือให้แม่คนอื่นบ้างเลยหรือ โยมแม่ของอาตมาก็เก่งที่สุดในโลกเหมือนกันนี่นา” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงขัดขึ้น

“ผมหมายความว่า ในความคิดของผมนะครับ ส่วนในความคิดของหลวงพ่ โยมแม่ก็เก่งที่สุดในโลก แม่ของใครก็ของคนนั้น จะได้ไม่ต้องเถียงกันดีไหมครับ”

“ก็คงจะดี เอาละ แล้วยังไงอีก”

“คือ ถ้าแม่ไม่มีคุณสมบัติที่กล่าวมา คงเลี้ยงผมให้เป็นผู้เป็นคนไม่ได้แบบนี้ แม่เป็นคนจีนแท้ ได้กับพ่อซึ่งเป็นคนไทยแท้ อาม่าอากงรังเกียจคนไทย บอกว่าขี้เกียจแล้วก็เจ้าสำอาง ทำอะไรไม่เป็น เลยไล่แม่ออกจากบ้าน แม่ก็ไปอยู่กับพ่อ แล้วพ่อก็เป็นอย่างที่ทำอาม่าอากงปรามาส คือ ไม่ทำอะไรเลย ให้แม่หาเลี้ยง พ่อแม่มีผม แม่เลยต้องทำงานหนักเป็นสองเท่า คือ ต้องหาเลี้ยงทั้งลูกทั้งหัว พ่อนอกจากไม่ทำงานแล้วยังดื่มเหล้า เล่นการพนัน แม่เลยตัดสินใจเลิกกับพ่อ แต่พ่อก็ไม่ยอมเลิก เรียกว่าซบักไม่หนี ดีก็ไม่ไป แม่ก็ไม่รู้จะทำยังไง พ่อดื่มเหล้าตามาบิณฑบาตหน้าบ้านทุกวัน แม่ก็ใส่บาตรทุกวัน ท่านเห็นแม่หน้าตาหมองคล้ำคงรู้ว่ามีปัญหาทุกข์ ท่านจึงสอนให้แม่สวดคาถาชนะมาร แม่ก็สวดทุกวัน แล้ววันหนึ่งแม่ก็ชนะมาร เพราะพ่อเมาตกคลองมหานาคตาย พวกชาวบ้านเขาดีใจกับแม่ใหญ่เลย”

“ตอนนั้นโยมอายุเท่าไร”

“แปดขวบครับ กำลังเรียนประถมสอง”

“แล้วโยมดีใจหรือเปล่าที่พ่อตาย?”

“ดีใจที่สุดเลยครับ”

“นั่นแหละโยมบาปที่สุดเลยเหมือนกัน” คราวนี้ท่านพระครู
ชนะอย่างใสสะอาด

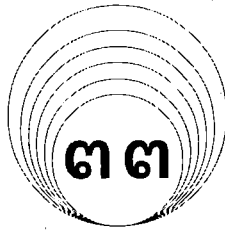
“ทำไมหรือครับ ก็พ่อผมเป็นคนไม่ดี ทำร้ายจิตใจแม่”

“เขาจะเป็นอย่างไรก็ตามและไม่ว่าคนอื่นจะประณามเขา
อย่างไร แต่โยมไม่มีสิทธิ์เพราะโยมเป็นลูก จำคำของอาตมาไว้ ลูก
ที่อกตัญญูต่อพ่อแม่ นั้นทำมาหากินไม่ขึ้น” ท่านเปลี่ยนฐานะจาก
ผู้ฟังมาเป็นผู้สอน

“ผมกตัญญูต่อแม่คนเดียวไม่ได้หรือครับ” เขาต่อรอง

“ไม่ได้ ถ้ามีแต่แม่โยมจะเกิดมาดูโลกได้หรือ ฉะนั้นพ่อ
กับแม่มีความสำคัญต่อลูกเท่ากัน จึงห้ามคิดไม่ดีกับพ่อแม่”

ความดีไม่มีขาย

กั้อยคำของท่านพระครูกระทบใจนายขุนเชียงอย่างแรง
เขาหนีไปหลายนาที แล้วจึงถามท่านพระครูว่า

“ผมจะขอขมาพ่อได้ไหมครับ พังท่านพูดแล้วผมไม่สบาย
ใจเลย จริงของหลวงพ่อ ถ้ามีแต่แม่ผมก็เกิดไม่ได้ ผมไม่น่าคิดไม่
ดีกับพ่อเลย หลวงพ่อเชื่อไหมครับ ผมเกลียดพ่อมาตั้งแต่จำความ
ได้ เพราะพ่อไม่เคยมีภาพดี ๆ ให้ผมเห็นเลย มีแต่ภาพเมมาเหล่า ทูบ
ตีแม่ ต่ำแม่ด้วยถ้อยคำหยาบคาย กับผมพ่อก็ไม่เคยเอาใจใส่ ผิด
กับพ่อคนอื่น ๆ ที่เขารักและเอาใจใส่ลูก เป็นไปไม่ได้ไหมครับว่า ที่
พ่อไม่สนใจผมเพราะเป็นกรรมที่ผมเกลียดพ่อ” แม้นิรจาจะมีดี หาก
ท่านพระครูก็ ‘เห็น’ น้ำใส ๆ ซึ้งอยู่ในหน่วยตาทั้งสองข้างของเขา

“ก็คงเป็นไปไม่ได้ เพราะกระแสความรักความเกลียดนั้นเรา
สามารถสัมผัสได้ ถ้าจะเปรียบเทียบก็เหมือนความเย็นกับความร้อน
ความรักเป็นความเย็น ส่วนความเกลียดเป็นความร้อน พ่อโยมเขาคง
ได้กระแสความร้อนจากตัวโยม จึงไม่เข้าใจ ไม่สูงส่งด้วย”

“เป็นเพราะเขาขี้เมา ไม่มีสติมากกว่ามังครับ”

“ไม่จริงหรอก มีถมเถไปที่คนขี้เมารักลูกรักเมีย คนขี้เมา
ใช้ว่าจะชั่วไปหมดทุกคน อาตมาเคยรู้จักตาขี้เมาคนหนึ่งสมัยที่เป็น

เด็ก แก่มาตลอดเวลา แต่แก่ใจดี เห็นเด็ก ๆ ก็ให้สตางค์ไปซื้อขนม ที่วัดมีงานแกก็ช่วยตักน้ำ ล้างชาม เลยไม่มีคนเกลียดแกเพราะแก ทำประโยชน์ให้กับคนอื่น อาตมารู้จักบ้านแกด้วย เพราะเป็นเด็ก ที่มีนิสัยอยากรู้อยากเห็น เลยตามไปดูบ้านแก ได้คุยกับเมียกับลูก ของแก เมียแกเล่าว่า ถึงแกจะเฒ่าแต่ก็มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว รักลูกรักเมียเป็นที่สุด เพราะฉะนั้นคนเฒ่าที่ดีก็มีเหมือนกัน”

“อย่างนั้นหรือครับ แต่ผมไม่เคยเห็นคนเฒ่าดีเลยสักคน โดยเฉพาะพ่อผม ตอนผมเข้าโรงเรียน เพื่อนหลายคนก็มีพ่อเฒ่าแบบ พ่อผม แกมร้ายกว่าพ่อผมอีก คือ นอกจากกินเหล้าแล้วยังเจ้าชู้ เทียวมีลูกมีเมียเยอะแยะไปหมด แล้วก็มารับผิดชอบ ปล่อยให้ลูก เมียต้องหาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องกันตามยถากรรม เพื่อนบางคนต้อง กลายเป็นขโมย เทียวลักขโมยเขามาเลี้ยงแม่เลี้ยงน้อง ถูกตำรวจ จับได้ก็ต้องติดคุก ผมยังโชคดีที่แม่ขยันทำมาหากิน และเลี้ยงผมมา จนโต แม่อบรมสั่งสอนในทุกเรื่อง แต่ความที่ผมไม่ค่อยฉลาด จึง จำได้เป็นบางเรื่อง แม่มีคติคำคมมากมาย ซึ่งถ้าผมจดจำได้ทั้งหมด คงจะนำมาพิมพ์ขายได้สบาย แต่เสียดายที่สติปัญญาผมไม่ร่วมมือ ด้วย”

“จำไม่ได้เลยหรือน่าจะจำได้บ้างนะ” ท่านพระครูอยากรู้ เพราะท่านเองก็มีคติคำคมมากมายที่จดจำมาจากคนรุ่นก่อนบ้าง ที่ คิดขึ้นเองบ้าง

“จำได้อย่างเดียวแหละครับ แม่พร่ำสอนผมให้เป็นคนดี แม่ บอกว่า จะรวยจะจนไม่สำคัญ ขอให้เป็นคนดี แม่พอใจแล้ว สิ่ง ที่แม่พูดจนติดปากคือ ‘ไม่คิดทำขอ เหล็กงอทำเคียว แต่คนคดนี้ทำ อะไรไม่ได้เลย’ ผมก็เลยตั้งปณิธานไว้ว่า จะไม่ขอเป็นคนคดเด็ดขาด ทุกวันนี้ผมก็สอนลูกอย่างที่ผมสอนผม คือ สอนเท่าที่จำได้นะครับ

แต่เด็กสมัยนี้เขาไม่ค่อยเชื่อฟังพ่อแม่สักเท่าไร ไม่เหมือนสมัยที่ผมเป็นเด็ก ยุคสมัยมันเปลี่ยนไป เด็กสมัยนี้เลยไม่เหมือนสมัยผม”

“อาตมาขอพบคำคมของแม่โยมเสียแล้วซิ ในความคิดของอาตมา คนคดก็เหมือนกับแบงก์เก้ ไปที่ไหนก็ใช้ไม่ได้ ต้องทิ้งไป จะเป็นแบงก์ดอลลาร์ แบงก์บาท หรือแบงก์หยวน ถ้าเก้ละก็ต้องทิ้งทั้งนั้น โยมเห็นด้วยไหม”

“เห็นด้วยครับ พุดถึงแบงก์เก้เนี่ย ผมสงสารเพื่อนที่ทำตัวรั้วด้วยกัน จริงอย่างที่หลวงพ่อบุญนั้นแหละ แบงก์เก้ต้องทิ้ง เอาไปใช้ที่ไหนก็ไม่ได้ เพื่อนคนนี้เขาจับตัวรั้วไปอินเดีย ซึ่งจะมีพระไปมาก ผมต้องขอโทษนะครับ ผมไม่ได้ว่าพระแต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้ผมมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อพระอยู่นานเหมือนกัน คือ มีพระรูปหนึ่งแกลไปตัวรั้วกับเพื่อนผม ผมขอเรียกว่า ‘แก’ นะครับ ไม่ขอเรียกว่า ‘ท่าน’ ตัวรั้วนี้ก็มีผู้หญิงไปเป็นส่วนใหญ่ แกก็เป็นหัวหน้า มาจ้างเพื่อนผมให้นำไป โดยจ่ายเงินเป็นดอลลาร์ พอถึงพุทธคยา เพื่อนผมก็นำดอลลาร์ไปแลกเป็นรูปี ปรากฏว่าเป็นดอลลาร์ปลอม เลยบอกให้แกรู้ แกก็ไม่ยอมรับผิด เพื่อนผมเลยไปขอให้พระวัดไทยมาช่วยพุด พระท่านก็บอกว่า ถ้าไม่รับก็ต้องติดคุกอยู่ในประเทศอินเดีย เพราะมีพยานหลายคนรู้เห็นว่าเป็นเงินของแก แกก็บอกวันรุ่งขึ้นจะนำเงินจริงมาแลกคืน พอวันรุ่งขึ้นแกหนีไปแล้ว ไปกับผู้หญิงที่มากับตัวรั้ว เห็นเขาว่าเป็นเมียแก่นั่นแหละ ไม่ไปเปล่า แต่เอาพาสปอร์ตของคนอื่น ๆ ไปด้วย เพื่อนผมจึงพาลูกตัวรั้วไปขอความช่วยเหลือจากสถานทูตไทยให้ช่วยส่งลูกตัวรั้วกลับ ตั้งแต่นั้นมาเขาเลยไม่จับตัวรั้วให้พระอีกเลย”

“อาตมาไม่เรียกคนคนนี้ว่าพระ เขาเป็นมารศาสนาปลอม เป็นพระมาเพื่อทำลายพระศาสนา นำสงสารมาก เขาจะต้องได้รับ

กรรมอย่างหนัก ทุกวันนี้มารศาสนาีมากเหลือเกิน”

“หลวงพ่อกับ ผมพอจะมีทางขอขมาลาโทษพ่อดีหรือเปล่าครับ คนที่ตายไปแล้วเราจะขอโทษเขาได้หรือเปล่า” นาย กุณเชียงวกกลับมาถามเรื่องที่ยังค้างคาใจ

“ถ้าโยมตั้งใจจะทำจริงก็สามารถทำได้ แต่ก็ต้องใช้ความพยายามและความอดทนมาก”

“แล้วต้องเสียเงินเท่าไรครับ”

“ไม่ต้องเสียเงิน เสียเวลาแค่เจ็ดวันเท่านั้น”

“ตั้งเจ็ดวันเชียวหรือครับ”

“แค่เจ็ดวันเท่านั้น ไม่ใช่ตั้งเจ็ดวัน” ท่านพระครูย่า

“เปลี่ยนเป็นเสียเงินแทนไม่ได้หรือครับ เวลาของผมเป็นเงินเป็นทอง ขอแลกเป็นเงินนะครับ” เขาต่อรองตามนิสสัยนักธุรกิจ

“โยมกุณเชียง” สมภารวัดป่ามะม่วงเรียกชื่อเขาด้วยเสียงหนักๆ แล้วพูดต่อด้วยเสียงปกติว่า “จริงอยู่ เงินทองซื้อของที่ต้องใจได้มากมายหลายชนิด แต่ซื้อความดีไม่ได้ โยมจะขอขมาพ่อดีก็ต้องสร้างคุณความดี หนีความชั่ว ไม่ใช่ด้วยการซื้อขาย จำไว้ว่า ‘ความดีไม่มีขาย อยากได้ต้องสร้างเอง’ ถ้าความดีมีขาย คนก็ตีกันหมดแล้วจริงไหม”

“จริงครับ ตกกลางว่าผมต้องใช้เวลารสร้างคุณความดีถึงเจ็ดวันใช่ไหมครับ”

“ไม่ใช่แค่เจ็ดวัน ต้องสร้างคุณความดีทุกวัน แต่เจ็ดวันนั้นเพื่อเรียนรู้วิธีการ เมื่อรู้วิธีแล้วต้องปฏิบัติทุกวัน จะทำได้ไหม”

“ผมจะทำให้ได้ครับ จะได้หมดเวรหมดกรรมที่ทำไว้กับพ่อ การที่ผมเกลียดพ่อเป็นกรรมหนักใช่ไหมครับ”

“ก็เกือบหนักนั้นแหละ กรรมหนักจริงๆ ก็คือ ฆ่าพ่อ กรรม

หน้าที่พระพุทธรองค์ตรีสไว้ มี ๕ อย่าง คือ ชำแม่ ชำพ่อ ชำพระ
อรหันต์ ทำร้ายพระพุทธรเจ้าจนพระโลหิตห้อขึ้น และทำสังฆเภท
โยมเกลียดพ่อก็เหมือนกับชำพ่อทางอ้อม เพราะเท่ากับทำร้ายจิต
ใจพ่อ อาตมาถึงบอกว่าเกือบหนัก แต่ไม่เป็นไร โยมใช้เวลาเจ็ด
วันเพื่อเรียนรู้วิธีการขอขมาท่าน มีวิธีเดียวที่จะทำได้”

“ครับ ผมจะไปเรียนรู้จากหลวงพ่อกลับเมืองไทยแล้ว
หลวงพ่อโปรดเมตตารับผมไว้เป็นศิษย์ด้วยนะครับ”

“ตกลง เอาละ คงจะถึงบ้าน ดร.ผิง แล้ว” ท่านพูดขึ้นเมื่อ
รถมาจอดที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง เป็นบ้านชั้นเดียว ขนาดกะทัดรัด
ไม่ใหญ่ ไม่เล็ก หน้าบ้านปลูกต้นมะลิซึ่งกำลังออกดอกส่งกลิ่นหอม
อบอวล

ดร.ผิงลงมารับท่านที่รถและนิมนต์เข้าไปในบ้าน หาน้ำร้อน
น้ำชามาประเคนด้วยตนเอง เขาเคยเป็นอาจารย์สอนภาษาไทยใน
มหาวิทยาลัยปักกิ่ง ครั้นเกษียณอายุแล้วจึงกลับมาอยู่ภูมิลำเนาเดิม
ที่เมืองชัวเถา สนทนาปราศรัยกันพอเป็นธรรมเนียมแล้ว ดร.ผิงก็
นิมนต์ท่านเข้าไปยังห้องทำงานของเขาเพื่อแลกเปลี่ยนกัน ท่านพระครู
“รู้”ว่า เขาไม่ต้องการให้นายกุนเชียงเข้าไปด้วย แต่ท่านต้องการ
พยานหลักฐานที่เป็นตัวบุคคล จึงบอกเขาว่า “อาตมาขออนุญาต
ให้หัวหน้าทัวร์เข้ามานั่งดูด้วย เพราะเกิดมีคนครหาว่าอาตมาหาย
ไปไหน เขาจะได้เป็นพยานให้อาตมาได้ อาตมารับรองว่า วิชาของ
ดอกเตอร์คงไม่่ายขนาดมองดูก็ได้ ไม่่ายถึงขนาดนั้นใช่ไหม”

“ครับ ไม่่ายอย่างนั้น คนที่จะเรียนได้ต้องผ่านการฝึกสมาธิ
จนถึงระดับอุปจารสมาธิเป็นอย่างต่ำ ถ้าฟังขณิกสมาธิยังเรียน
ไม่ได้ แต่ผมรู้ว่าหลวงพ่อดำเนินถึงอัปนาสมาธิ” นายกุนเชียงรู้สึก
เวียนหัวเพราะไม่เข้าใจที่ ดร.ผิงพูด จึงบอกเขาว่า

“อย่าว่าแต่ผมจะเรียนได้เลยครับ แค่ฟังดอกเตอร์พูด ผมยังไม่รู้เรื่องเลย ผมมันคนปัญญาอ่อน ไม่ฉลาดปราดเปรื่องเหมือน หลวงพ่อกับดอกเตอร์หรอก หลวงพ่อครับ ให้ผมนั่งคอยข้างนอกก็ได้” เขาหันไปพูดกับท่านพระครู

“ไม่ได้หรอก อาตมาต้องการพยานบุคคล” แล้วพูดกับ ดร.ผิงว่า “ตอนอาตมาไปเห็นนารีผลในถ้ำที่ประเทศศรีลังกา ยังต้องเรียกโยมที่ไปด้วยให้ช่วยเป็นพยาน เพราะเดี๋ยวนี้จะพูดอะไร ก็ต้องมีพยานหลักฐาน คนทุกวันนี้จะว่าเชื่อง่ายก็ไม่ใช่ ครั้นจะว่าเชื่อยากก็ไม่ใช่อีก คือ อะไรที่จริงเขามักไม่เชื่อ ไปเชื่อที่ไม่จริง พูดก็พูดเถอะ ขนาดพระพูดเขายังไม่เชื่อ ที่ไม่เชื่อเพราะพระสมัยนี้ โทหกกันมาก ไม่กลัวศีลขาดศีลพร้อมกันเลย”

“โทหกยังไงครับ” ดร.ผิงไม่เข้าใจ

“ก็โทหกญาติโยมว่า ตัวเป็นพระอรหันต์ทั้งที่ความจริงไม่ได้เป็น แต่หลอกหลวงญาติโยมให้เลื่อมใสศรัทธา อาตมาเรียกว่า พวกหลอกหลวงโลกหวังเอาลาภ บาปกรรมมาก พระที่ตีๆ ก็เลยถูกญาติโยมมองไปในทางลบด้วย มันก็พูดยากนะดอกเตอร์นะ”

“ครับ ต่อไปคนลวงโลกจะมีมากขึ้น ไม่เฉพาะในประเทศแถบเอเชียหรอก ต่อไปคนแถบยุโรป แถบอเมริกา ก็จะต้องหลอกหลวงกัน เพราะคนไปให้ความสำคัญกับวัตถุมากกว่าจิตใจ ผมกล้าทำนายได้เลยว่า ต่อไปชาวโลกจะเบียดเบียนกันอย่างที่สุด ประเทศใหญ่จะเข้มแข็งแ่ประเทศเล็ก แล้วก็จะเกิดสงครามระหว่างประเทศก่อน จากนั้นก็ลุกลามกลายเป็นสงครามโลก ประชาชนก็จะพากันเดือดร้อน คนที่จะพ้นภัยจากสงครามได้ต้องเข้ามาอยู่ในร่มเงาของพระศาสนา ขอประทานโทษผมอาจจะพูดเกินขอบเขตไปหน่อย นิมนต์หลวงพ่อกับที่ห้องทำงานผมดีกว่านะครับ เชิญคุณ

หัวหน้าทัวร์ด้วย” ประโยคหลังเขาพูดกับนายทุนเชียง

เมื่อบรรพชิตหนึ่งรูปกับคฤหัสถ์สองนายเข้าไปในห้องทำงาน ซึ่งก็คือห้องเขียนหนังสือของดอกเตอร์ผิงเรียบร้อยแล้ว การเรียนวิชาจับชีพจรแล้วทำนายอดีตอนาคตได้ก็เริ่มขึ้นโดยดอกเตอร์ผิงทดสอบให้ดูก่อนด้วยการนั่งหลับตา สรรวมจิตให้เป็นสมาธิ แล้วขออนุญาตจับชีพจรที่ข้อมือของท่านพระครู จากนั้นจึงทำนายทั้งที่ยังหลับตาว่า

“ผมขอเริ่มตั้งแต่ชาติที่แล้วนะครับ หลวงพ่อเคยเป็นนักรบผู้เก่งกล้าสามารถสมัยก่อนกรุงศรีอยุธยาจะเสียให้แก่พม่า แต่ต้องตายด้วยกลศึก มาเกิดในชาตินี้ หลวงพ่อมีพี่น้องสิบคน พออายุหกขวบมาอยู่กับยาย ต้องทำงานหนักตั้งแต่ยังเป็นเด็ก เป็นคนมีความบากบั่น อดทน หนักเอาเบาสู้ ชอบขโมยเงินยาย พอเข้าวัยรุ่นก็เกเร ไม่ชอบเรียนหนังสือ ชอบหนีโรงเรียนไปยิงนกตกปลา แล้วก็สร้างเวรสร้างกรรมไว้มาก แต่พอบวชแล้วก็กลับตัวกลับใจกลายเป็นพระดี และได้ชดใช้เวรกรรมหมดแล้ว ครั้งสุดท้ายกรรมหนักมาก คือได้รับอุบัติเหตุรถคว่ำคอหัก แต่เพราะได้สร้างความดีด้วยการบำเพ็ญภาวนาจึงรอดชีวิตมาได้ ต่อแต่นี้ไปชีวิตของหลวงพ่อก็มีแต่รุ่งเรือง อายุ ๖๐ ปีจะได้เป็นเจ้าคุณ แต่ก็เหนื่อยมากเพราะหลวงพ่อบ่มเทให้กับงานสร้างคนจนลืมนั่นลืมนี่จำวัด ผมขอทำนายสั้นๆ เท่านั้นนะครับ” จากนั้นเขาก็ลืมตา

“จริงอย่างที่ดอกเตอร์พูดมาหรือเปล่าครับ” นายทุนเชียงถามท่านพระครู สมภารวัดป่ามะม่วงตอบด้วยความระมัดระวังว่า

“อดีตกับปัจจุบันตรงตามที่ดอกเตอร์พูด แต่อนาคตอาตมายังบอกไม่ได้ ต้องรอให้ถึงเวลานั้นเสียก่อน”

“ถ้าผมจะให้ดอกเตอร์ช่วยทำนายผมบ้างจะได้ไหมครับ”

เขาพูดกับดอกเตอร์ฟังด้วยความรู้สึกเลื่อมใส

“ได้ซิ เพราะคุณคือพยานของหลวงพ่อ ผมก็ต้องทำให้พยานเกิดความมั่นใจก่อน เอาละ ยื่นมือมาแล้วผมจะทำนายให้” นายกุนเชียงแสนจะดีใจ รีบส่งมือให้ดอกเตอร์ฟังทันที ดอกเตอร์วัยหกสิบเศษจับชีพจรตรงข้อมือเขาแล้วหลับตา จากนั้นจึงเริ่มทำนายอย่างคล่องแคล่ว

ผลการทำนายออกมาแบบเดียวกับของท่านพระครู คืออดีตกับปัจจุบันตรงกับที่เป็นจริงทุกอย่าง แต่อนาคตเขายังไม่รู้ กระนั้นก็นับใจว่าจะต้องจริง ดอกเตอร์ฟังทำนายว่า ลูกๆ ของเขาเป็นเด็กสมัยใหม่ ไม่ค่อยเชื่อฟังพ่อแม่ แต่พวกเขา ก็จะเป็นผู้ใหญ่ที่ดีมีอนาคต และเป็นอดีชาติบุตร คือ ลูกที่ดีกว่า เลิศกว่าพ่อแม่ นายกุนเชียงรู้สึกปีติที่ได้ฟังการทำนายทายทักเกี่ยวกับลูก เขามั่นใจเต็มร้อยว่าลูกๆ ของเขาจะต้องเป็นอย่างที่ดอกเตอร์ฟังทำนายทายทัก

..... ท่านพระครูยอมรับว่า ดอกเตอร์ฟังมีความสามารถในการทำนายทายทักโดยการจับชีพจร นับว่าเป็นเรื่องที่คนธรรมดาสามัญทำไม่ได้ แต่ท่านคงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเรียนวิชานี้ เพราะท่านสามารถรู้อดีต อนาคตของคนได้โดยมิต้องจับชีพจร เพียงเห็นหน้าท่านก็ ‘รู้’ เพราะได้ผ่านการอบรมกาย อบรมจิตอย่างยิ่งยวดมาแล้ว ดังนั้นเมื่อดอกเตอร์ฟังจะถ่ายทอดวิชาให้ ท่านจึงบอกเขาว่า “อาตมา รู้แล้ว และคิดว่าคงทำได้ ขอบใจดอกเตอร์ที่จะสอนให้ว่าแต่ว่า ดอกเตอร์อยากรู้ไหมว่า ลมหายใจกลายเป็นตัวหนังสือได้อย่างไร”

“อยากทราบครับ แล้วถ่ายทอดให้คนอื่นได้หรือเปล่าครับ”

“ได้ ก็ใช้วิธีเดียวกับที่ดอกเตอร์ใช้นี้แหละ”

“หรือครับ ถ้าอย่างนั้นผมไม่จำเป็นต้องเรียนก็ได้”

“อาตมาก็คิดว่าไม่จำเป็นต้องเรียน ในอนาคตตัวหนังสือจะข้ามประเทศได้ ท่านเชื่อหรือเปล่า”

“เป็นยังไงครับ ผมไม่เข้าใจ” สมภารวัดป่ามะม่วงจึงอธิบายว่า

“คืออย่างนี้ สมมุติว่าอาตมาเขียนหนังสืออยู่ในเมืองไทย แต่ตัวหนังสือมาปรากฏที่เมืองจีน หรือเมืองอื่นได้ ดอกเตอร์คอยดูไปก็แล้วกันว่าจะเป็นอย่างนั้นจริงหรือไม่ เอาละ นี่ก็ตีพิมพ์แล้ว อาตมาเห็นจะต้องขอลา” ท่านเตรียมจะลุกขึ้น ทว่าดอกเตอร์ฟังนิมนต์ให้อยู่ก่อน “ผมขอเรียนถามหลวงพ่อดำถามเดียวเท่านั้น เป็นคำถามที่ผมไม่สามารถหาคำตอบได้ ผมมั่นใจว่าหลวงพ่อต้องทราบ กรุณาตอบผมด้วยนะครับ ผมอยากรู้จริงๆ”

“ดอกเตอร์อยากรู้อะไรหรือ”

“คือ ผมอยากรู้ว่า เมื่อไรประเทศของผมจะพ้นไปจากการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ ผมอี๊ดอึดเต็มที่แล้วครับ ผมอยากเห็นประเทศมีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยเหมือนอย่างประเทศของท่าน อย่างน้อยผมก็จะได้นอนตายตาหลับ” หน้าตาที่เบิกบานเมื่อครู่เปลี่ยนเป็นเศร้าสร้อย “อีกไม่เกินยี่สิบปี ลัทธิคอมมิวนิสต์ก็จะถึงจุดจบ ไม่มีอะไรที่จะอยู่คู่โลกไปชั่วนิรันดร์ เพราะโลกเองก็ยังมีวันสิ้นสลาย มันเป็นไปตามหลักของไตรลักษณ์ ดอกเตอร์ไม่ต้องคิดมาก ทำใจให้สบายและยอมรับความเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต อย่าได้ยึดติดถือมั่น เพราะการกระทำเช่นนั้นรังแต่จะให้เกิดทุกข์” ท่านให้สติคนเป็นดอกเตอร์

“จริงอย่างที่ท่านพูด ผมยังเป็นปุถุชนเต็มตัวนะครับหลวงพ่อดำเลยออกจะยึดติดถือมั่นเกินไปหน่อย ฟังหลวงพ่อบอกแล้วผมก็สบาย

ใจขึ้น เห็นจะต้องปล่อยวางให้มากกว่านี้จะได้ไม่ทุกข์มาก ความทุกข์
เกิดจากความยึดติดถือมั่นนะครับหลวงพ่อก ถ้าเราไม่ยึดก็ไม่ทุกข์”

“ถูกแล้ว พระพุทธองค์ตรัสสอนว่า ความเข้าไปยึดมั่นใน
ขั้นที่ ๕ เป็นทุกข์ ถ้ายึดมากก็ทุกข์มาก”

“ผมเข้าใจแล้วครับ สิ่งที่พระพุทธองค์ทรงสอนล้วนเป็น
สังฆธรรม สามารถพิสูจน์ได้ด้วยการปฏิบัติ ผมเห็นจะต้องเร่งปฏิบัติ
ให้มากกว่านี้ ต้องขอบคุณหลวงพ่อกเป็นอย่างสูงที่ชี้ทางสว่างให้กับ
ผม เป็นบุญของผมที่ได้พบกับพระสุปฏิปันโนเช่นหลวงพ่อก” เขา
กราบท่านด้วยความเลื่อมใสและศรัทธา

“ถ้าเช่นนั้น อาตมาเห็นจะต้องลา ขอให้ดอกเตอร์จงเจริญ
รุ่งเรืองในธรรมยิ่งๆขึ้นไป และขอให้ลูกหลานทุกคนเป็นคนดีมี
ปัญญา อาตมาขอเจริญพร”

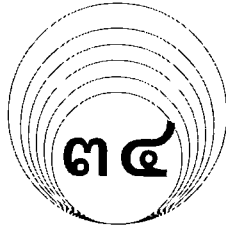
ซากลับนายทุนเชียงใหม่ได้ชวนท่านพระครูคุย เขาเกิดความ
ประทับใจและศรัทธาเลื่อมใสในท่านพระครูยิ่งนัก ดูภายนอกท่าน
เป็นพระธรรมดาๆ รูปหนึ่ง แต่เมื่อได้สนทนาปราศรัยกับท่าน จึง
ได้รู้ว่าท่านมีทั้งภูมิรู้และภูมิธรรมที่ลุ่มลึกจนคนที่เรียนจบดอกเตอร์
ก็ยังไม่ต้องสงสัยให้ท่าน เขาตั้งใจแน่วแน่ว่าจะฝากตัวเป็นลูกศิษย์ท่าน
และจะไปเรียนรู้วิธีการที่จะขอขมาโทษบิดาผู้ล่วงลับแม้ว่าจะต้องเสีย
เวลาถึงเจ็ดวันก็ตาม ท่านพระครูผู้ไม่เคยหายใจทิ้ง ใช้เวลาในช่วง
เดินทางกลับโรงแรมแม่เมตตาให้พวกอมุขชายทั้งหลายให้พวกเขา
มีความสุข เว้นการเบียดเบียนซึ่งกันและกัน

เมื่อรถมาถึงโรงแรม ท่านพระครูให้เงินคนขับไปห้าสิบบาท
เป็นการขอบคุณเขา คนขับดีใจเป็นที่สุดเพราะเงินที่ท่านพระครูให้
นั้นมากกว่าค่าจ้างที่ ดร.ผิงจ้างมา เงินจำนวนนี้มีความหมายต่อ
ครอบครัวของเขายิ่งนัก เกือบยี่สิบปีที่ขับรถรับจ้างมา เพิ่งจะโชคดี

วันนี้เป็นวันแรก และคงจะโชคดีในวันต่อไป พระรูปนั้นท่านใจดีเหลือเกิน ขอให้ท่านอายุยืน อยู่ต่อไปนาน ๆ เกิด

นายทุนเชียงใหม่ไปส่งท่านพระครูถึงห้องพัก จากนั้นจึงเดินไปยังห้องพักของตน อาบน้ำอาบท่าเตรียมตัวนอน ไม่ลืมที่จะสวดมนต์ไหว้พระ และแผ่เมตตาไปให้มารดาผู้ล่วงลับ คืนนี้เขาแผ่เมตตาให้บิดาด้วย นับเป็นครั้งแรกที่เขามีความรู้สึกที่ดีต่อบิดา หากไม่ได้พูดคุยกับท่านพระครู เมื่อตอนไปบ้าน ดร.ผิง เขาก็คงยังเกลียดบิดาอยู่ สมภารวัดป่ามะม่วงช่างดีต่อเขาเหลือเกิน

ขณะนั่งเครื่องบินจากเมืองชว่เถาไปเมืองกัณฑ์หลิม ท่านพระครูรู้สึกแปลกใจที่บรรดาสจ๊วตและแอร์โฮสเตสซึ่งให้บริการผู้โดยสารอยู่นั้น อยู่ๆ ก็ศิโรตสาหายไปที่ละคนสองคน กระทั่งหายไปทุกคน เป็นเรื่องแปลกมากสำหรับท่าน จะว่าตาผาดก็คงไม่ใช่ ท่านจึงบริกรรมว่า 'สัมปฏิจจามิ' เพื่อต่อหัวให้พวกเขา บริกรรมอยู่ประมาณห้านาที ภาพที่เห็นก็ยิ่งเหมือนเดิม จึงกำหนด 'เห็นหนอ' เพื่อจะตรวจสอบว่าเกิดอะไรขึ้น 'เห็นหนอ' รายงานว่า พรุ้งนี้เครื่องบินลำนี้จะตก สจ๊วตและแอร์โฮสเตสรวมทั้งกัปตันและนักบินจะพากันตายพร้อมกับผู้โดยสารอีกร้อยกว่าคน เป็นกรรมของพวกเขาที่ทำร่วมกันมา ท่านช่วยอะไรไม่ได้ คิดดังนี้แล้วท่านรู้สึกสังเวชใจ จึงพูดกับนายทุนเชียงใหม่ซึ่งนั่งติดกับท่านว่า "โยมดูสจ๊วตและแอร์โฮสเตสนะ พวกเขาอายุยังน้อย หน้าตาก็หล่อก็สวยกันทุกคน แต่น่าเสียดายที่พรุ้งนี้พวกเขาจะต้องตายเพราะเครื่องบินตก" นายทุนเชียงใหม่มองหน้าแอร์โฮสเตสสาวที่หน้าขาวใสเหมือนไข่มุก เกิดความสงสารเสียเต็มประดา จึงบอกให้ท่านพระครูช่วยพวกเขาด้วย "ช่วยไม่ได้ มันเป็นกฎแห่งกรรมที่พวกเขาทำร่วมกันมา" สมภารวัดป่ามะม่วงพูดเสียงหนักแน่น

ไปเมืองกัณฑ์หลิม

“หลวงพ่อยังไม่ทันได้ช่วยก็บอกว่าช่วยไม่ได้เสียแล้ว ผมว่าน่าจะลองช่วยดูก่อน ไม่ลองไม่รู้ นะครับ” นายกุนเชียงยังคงเข้าชี้ “ไม่ต้องลองก็รู้ได้ อาตมารู้ว่าช่วยไม่ได้จริงๆ”

“แต่ผมว่าหลวงพ่อช่วยได้”

“โยมจะให้อาตมาช่วยอย่างไร ไหนลองบอกมาซิ”

“หลวงพ่อก็ไปบอกพวกเขาว่า ฟรุ้งนี่ให้งดบิน เพราะจะเกิดอุบัติเหตุเครื่องบินตก” เขาแนะนำท่านพระครู

“ไม่มีประโยชน์หรอกโยม ถึงอาตมาไปบอกเขาก็ไม่เชื่อ เพราะไม่มีอะไรจะมาพิสูจน์ให้เขาเชื่อ อาตมาเป็นเพียงผู้โดยสารคนหนึ่ง เขาไม่เชื่อคำพูดของอาตมาแน่”

“ถ้าเกิดเขาเชื่อล่ะครับ สมมุติว่าเขาเชื่อและงดบินในวันฟรุ้งนี้ เขาก็จะไม่ต้องตายกันทั้งหมดใช่ไหมครับ”

“แต่ก็ไม่มีอะไรจะมาพิสูจน์ได้ว่า ถ้าเขาบินเครื่องจะตก เขาก็ไม่เชื่ออยู่ดี เชื่ออาตมาดีกว่า เมื่อก็อาตมาพยายามช่วยเขาแล้ว แต่ไม่สำเร็จ”

“หลวงพ่อช่วยอย่างไรครับ ผมยังไม่เห็นว่าหลวงพ่จะพูดอะไรกับเขาเลย” ท่านพระครูจึงต้องอธิบายว่า

“ที่อาตมารู้ว่าพวกเขาจะต้องตายเพราะ ‘เห็น’ ว่าเขาไม่มีศรัทธากันเลย อาตมาก็ว่าคาถาต่อศรัทธาให้เขา แต่ไม่สำเร็จเพราะมันเป็นกฎแห่งกรรมที่พวกเขาทำร่วมกันมาอย่างที่ยกบอกแล้ว ไม่มีใครฝ่ากฎแห่งกรรมไปได้”

“ถ้าอย่างนั้น ผมจะลองบอกเขาดูซิว่าจะเชื่อไหม ไม่ลองก็ไม่รู้ ผมขอลองนะครับ” เขาขออนุญาต

“ก็ตามใจ นั้นใจสัจวัตเดินมานั้น บอกเขาซิ” ท่านพระครูอนุญาตให้เขาลอง นายกุนเชียงจึงชักทายสัจวัตว่า

“สวัสดีครับ ผมเป็นหัวหน้าคณะนักท่องเที่ยวจากเมืองไทย อยากจะบอกอะไรกับพวกคุณสักอย่าง เป็นเรื่องสำคัญมาก” เขาพูดภาษาจีนกลาง คิดว่าสัจวัตหนุ่มหน้าใสจะต้องให้ความสนใจ หากก็ผิดคาด เพราะหนุ่มหน้าใสถามเขาอย่างเป็นงานเป็นการว่า

“เราบริการขาดตกบกพร่องตรงไหนหรือครับ กรุณาบอกด้วยเราจะได้ปรับปรุง” เขาพูดภาษาจีนกลางเช่นกัน

“เรื่องบริการไม่มีอะไรบกพร่อง แต่เรื่องความปลอดภัยในชีวิตคุณจะต้องเอาใจใส่และต้องเชื่อสิ่งที่ผมกำลังจะบอก”

“คุณจะบอกอะไรหรือครับ” ถามด้วยเสียงปกติ แสดงว่าไม่สนใจสักเท่าไร

“ผมกำลังจะบอกคุณว่า หลวงพ่อองค์นี้ท่าน ‘รู้’ ว่า ฟรุ้งนี่ เครื่องบินลำนี้จะตก พวกคุณจะต้องตายพร้อมกับผู้โดยสารทั้งลำ ฉะนั้นจงอย่าบินในวันฟรุ้งนี่” สัจวัตหนุ่มแสดงความไม่พอใจออกมาทางสีหน้าและแววตา พูดเสียงห้วนๆ ว่า “ถ้าคุณเมาก็จงหลับเสีย อย่าพูดอะไรที่ไร้สาระอย่างนั้น แล้วก็อย่าเอาพระมาอ้าง ผมไม่ได้เป็นพุทธ จึงไม่นับถือพระ” พูดจบก็เดินจากไปด้วยท่าทางโกรธๆ

“เห็นหรือยังว่าช่วยไม่ได้ อดใจรอดเหตุการณ์ดีกว่า” ท่านพระครูแนะนำ “แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรครับว่าเครื่องบินลำนี้ตก” นายกุนเชียงยังคงสงสัย “ไม่ยากหรอก ฟรุ้งนี่หนังสือพิมพ์จะลงข่าว โยมก็ซื้อหนังสือพิมพ์มาอ่าน ไม่เห็นจะยากเลย” ท่านตอบตามที่ ‘เห็น’

“ผมเสียใจที่ช่วยพวกเขาไม่ได้” พูดเสียงละห้อย

“ไม่ต้องเสียใจหรอกโยม ขอให้นึกถึงพระพุทธวจนะที่ทรงแสดงไว้ว่า ‘กมฺมุนา วุตฺตตี โลโก - สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม’ ใครทำกรรมอะไรไว้ก็ต้องรับผล ถ้าทำกรรมดีก็ได้รับผลดี ทำกรรมชั่วก็ได้รับผลชั่ว ไม่มีใครช่วยใครได้ อย่ว่าแต่คนธรรมดาอย่างเราๆ เลย แม้พระพุทธองค์ผู้ทรงฤทธิ์ ทรงอำนาจพาอันหาประมาณมิได้ ก็ยังมีอาจช่วยได้ อย่างกรณีที่พระญาติของพระองค์ทำสงครามแย่งน้ำกัน พระองค์ทรงพยายามที่จะช่วยด้วยการตรัสห้ามอยู่หลายครั้ง หากก็ไม่สำเร็จ”

..... “แย่งน้ำกันทำไมครับ เป็นกษัตริย์ก็ต้องแย่งน้ำกันด้วย หรือ” นายกุนเชียงสงสัย

“แย่งน้ำกันทำนานะซี สมัยพุทธกาลแม้กษัตริย์ก็ต้องทำนา ถึงได้มีพระราชพิธีจรดพระนังคัลแรกนาขวัญอย่างไรละ พระญาติของพระองค์แย่งน้ำในแม่น้ำโรหิณีกันจนถึงกับต้องทำสงคราม พระองค์เสด็จไปทรงห้ามหลายครั้ง ในที่สุดทรงพิจารณาว่าเป็นเรื่องของกฎแห่งกรรม ที่พระญาติเคยทำร่วมกันมา คือ พระญาติฝ่ายพระบิดาและพระญาติฝ่ายพระมารดาได้เคยผูกเวรกันมาแต่ครั้งอดีตชาติ หลังจากทรงพิจารณาแล้วว่ามีอาจช่วยได้ ก็ทรงวางอุเบกขา ปล่อยให้พวกเขารบราฆ่าฟันกันล้มตายเป็นจำนวนมาก จนน้ำในแม่น้ำโรหิณีกลายเป็นสีแดงด้วยโลหิตของพระญาติทั้งสอง

ฝ่าย ซึ่งเช่นฆ่าล้างผลาญกันจนเลือดนองผืนดินและผืนน้ำ ที่นี้ โยมเห็นหรือยังล่ะว่า เรื่องของกรรมนั้นไม่มีใครช่วยใครได้”

“เห็นแล้วครับ แต่ผมก็ยังอยากลองอีกสักตั้ง ผมจะบอกกับ แอร์โฮสเตรสดูบ้าง หลวงพ่อว่าเขาจะเชื่อผมไหมครับ”

“เขาไม่เชื่อหรอก โยมจะลองดูก็ได้ นั่นไง เดินมาอีกคนแล้ว” นายกุนเชียงหันไปสบตา กับสาวหน้าขาวใสเหมือนไข่มุก ทำที่ว่า เรียกหล่อน ครั้นหญิงสาวเดินเข้ามาใกล้จึงบอกด้วยภาษาจีนกลาง ว่า “คุณครับ ช่วยบอกเพื่อนๆ ด้วยว่า พรุ้งนี่ย่าบิณ มิฉะนั้นจะต้องพากันตายทั้งหมด เพราะพรุ้งนี้...” เขาพูดยังไม่ทันจบ สาวสวย ก็พูดขัดขึ้นว่า “ถ้าคุณต้องการน้ำชา กาแฟ หรือผ้าเย็น ก็บอกฉันได้ แต่ถ้าจะพูดเรื่องไร้สาระฉันไม่เสียเวลาฟังเพราะต้องทำงาน” เหตุฉะนี้ นายกุนเชียงเยาวราชก็เลยหน้าจ้อยไปตามระเบียบ ท่านพระครูได้ทีจึงพูดเยาะเย้ยว่า

“ถ้าเชื่ออาตมาเสียตั้งแต่แรกก็就不用เสียหน้าถึงปานนี้เป็นยังงัย สบายใจขึ้นบ้างหรือยัง ถ้ายัง จะลองดูอีกคนก็ได้ นั่นไง คนที่เดินอยู่นั้น” หัวหน้าทัวร์รีบบอกด้วยเสียงที่ค่อนข้างดังว่า “พอแล้วครับ ผมสบายใจแล้ว ต่อแต่นี้ไปไม่บอกใครอีกแล้ว เช็ดแล้ว” เสียงที่พูดได้ยินไปถึงโยม เข้มม จึงถูกฝ่ายนั้นชักไซ้ไล่เสียง “เกิดอะไรขึ้น เสียงแล้วๆ แปลว่าอะไร” สตรีวัยกลางคนอยากรู้ นายกุนเชียงจึงจำต้องเล่าเรื่องให้หล่อนฟังอย่างคร่าวๆ คิดว่าคง จะได้รับความเห็นใจจากลูกทัวร์บ้าง แต่การณ์กลับกลายเป็นตรงข้าม เมื่อโยม เข้มมพูดว่า “เรื่องของคนอื่น กรรมใครก็กรรมมัน ระวังเถอะ ประเดี๋ยวจะกลายเป็นว่า ‘เอ็นดูเขา เอ็นเราขาด’ ระวังเอ็นขาดนะ แล้วอย่ามาหาว่าไม่เตือน สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมใช่ไหมคะ หลวงพ่อ” หล่อนยื่นหน้าออกมาถามท่านพระครู สมภารวัดป่า

มะม่วงเพียงแต่ยิ้ม เพราะไม่ประสงค์จะต่อความยาวสาวความยืด
ประมาณชั่วโมงเศษๆ เครื่องบินขนาดสองเครื่องยนต์ ที่
บินมาจากเมืองซัวเถากีร์อลงยังสนามบินของเมืองก๊วยหลิม
ผู้โดยสารประมาณร้อยกว่าคนต่างพากันเข้าแถวตรงช่องทางเดิน
เพื่อเตรียมตัวลงจากเครื่อง คนที่รีบร้อนมากก็ถือโอกาสแซงคิว
คนอื่น จึงเกิดการต่อว่าต่อขานเสียงดังลั่นแข็งแรงแท่นพระครูยังไม่
ลุกจากที่นั่งด้วยเหตุผลสองประการ ประการแรก ท่านไม่ต้อง
การเบียดเสียดกับผู้โดยสารคนอื่นๆ โดยเฉพาะที่เป็น ‘มาตุคาม’
และประการที่สอง ท่านต้องการใช้เวลาอันน้อยนิดนี้เจริญภาวนา
อุทิศส่วนกุศลให้กับนักบิน และผู้ให้บริการบนเครื่องทั้งชายและหญิง
ให้พวกเขาได้ไปเกิดในภพภูมิที่ดี หากเขาทำกรรมไม่ดีมา อย่างน้อย
ก็ช่วยให้ ‘อาสนันกรรม’ ของเขาตั้งอยู่ในฝ่ายกุศล ก่อนที่จะไปเสวย
ผลกรรมที่เป็นอกุศล ท่านช่วยได้เพียงเท่านี้

จากสนามบิน นายขุนเชียงพาคณะทัวร์มาขึ้นรถบัสซึ่งจอด
รออยู่ แล้วพาไปยังโรงแรมที่พัก เก็บสัมภาระไว้ที่โรงแรม และ
รับประทานอาหารกลางวันกัน แล้วจึงจะออกไปทัศนศึกษาชม
ทิวทัศน์อันสวยงามของเมืองก๊วยหลิม โดยเฉพาะถ้ำคินไซมุก ซึ่ง
ดึงดูดความสนใจจากนักท่องเที่ยวทั่วโลก

เนื่องจากเป็นคณะท่องเที่ยวที่มีพระภิกษุมาร่วมด้วย หัวหน้า
ทัวร์จึงเลื่อนเวลาอาหารกลางวันจากเที่ยงมาเป็นสิบเอ็ดนาฬิกา
ทำให้มีเวลาเที่ยวเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งชั่วโมง ดังนั้นเมื่อฉันเพลและ
รับประทานอาหารกลางวันกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ทั้งพระและ
คฤหัสถ์จึงพากันขึ้นรถบัสเพื่อไปยังท่าเรือ นั่งเรือไปยังถ้ำคินไซมุก
ขณะเรือกำลังแล่นไปตามลำน้ำ ท่านพระครูก็ได้เห็นวิธีจับปลาของ
คนจีนที่อาศัยอยู่ในละแวกนั้น เป็นวิธีที่ท่านไม่เคยเห็นมาก่อน

กล่าวคือ เขาจะมีนกสีดาร์รูปร่างคล้ายกา ผูกขาเอาไว้ด้วยเชือกเส้นเล็ก ๆ แต่มีความยาวหลายวา นกก็จะบินลงไปโฉบปลาในน้ำมาให้เจ้าของ เมื่อมันได้ปลามาตัวหนึ่ง เจ้าของก็จะให้รางวัลด้วยการโยนชิ้นเนื้อให้มันหนึ่งชิ้น ถ้าปลาที่มันโฉบมาได้มีขนาดเล็ก เขาก็จะโยนเนื้อชิ้นเล็ก ๆ ให้มัน แต่ถ้าปลาตัวโต มันก็จะได้กินเนื้อชิ้นโตเช่นเดียวกัน

นายทุนเชียงใหม่คฤหาสน์ที่พูดภาษาไทยได้มาบรรยายให้ลูกทัวร์ฟังในเรือ คนที่ตั้งอกตั้งใจฟังมากที่สุดคือสมภารวัดป่ามะม่วง เพราะท่านยึดหลักว่า เมื่อมาทัศนศึกษาก็ต้องดูและเรียนรู้ให้สมกับคำว่า 'ทัศนะ' และ 'ศึกษา' มีคฤหาสน์ซึ่งเป็นคนท้องถิ่นนั้นบรรยายด้วยภาษาไทยสำเนียงจีน เขาเล่าถึงชีวิตความเป็นอยู่ของคนจีนให้คณะนักท่องเที่ยวจากประเทศไทยฟังว่า

ชาวจีนเป็นชาติที่มีนิสัยขยันขันแข็ง อดทน อดกลั้น และอดออม สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์และสภาพแวดล้อมทางสังคมได้หล่อหลอมลักษณะนิสัยเหล่านี้ให้กับพวกเขา ทางภูมิศาสตร์คือจีนมีเนื้อที่กว้างขวาง และอากาศหนาวเย็นโดยเฉพาะพื้นที่ทางเหนือที่ติดกับประเทศรัสเซีย บางปีฝนแล้ง บางปีก็น้ำท่วม ทำให้ผลิตผลทางการเกษตรไม่ได้ผลตามที่คาดหมาย ประกอบกับสภาพทางสังคมที่มีพลเมืองหนาแน่นเพราะถือคติว่า การมีลูกมากเป็นสัญลักษณ์แห่งความเจริญรุ่งเรืองของวงศ์ตระกูล แต่ละครอบครัวจึงมีลูกกันครอบครัวละหลายๆ คน บางครอบครัวก็ถึงยี่สิบคน เมื่อพลเมืองหนาแน่นและผลผลิตทางด้านอาหารน้อย ครั้นเกิดภาวะขาดแคลนอาหาร พวกคนยากจนจะได้รับผลกระทบมากกว่าคนฐานะปานกลางและคนฐานะร่ำรวย พวกที่ทนอดอยากไม่ไหวก็พากันอพยพไปตั้งถิ่นฐานอยู่ในประเทศไทย โดยให้พวกผู้ชายไป

ก่อน เมื่อตั้งหลักปักฐานกันมั่นคงแล้วก็จะเดินทางมารับภรรยา และบุตรไป พวกที่เป็นหนุ่มยังไม่มีครอบครัวก็ไปแต่งงานกับคนไทย ช่วงที่มีการอพยพกันมากที่สุด ก็คือในสมัยราชวงศ์โจว ต่อมาได้ เปลี่ยนการปกครองจากระบบกษัตริย์มาเป็นระบอบคอมมิวนิสต์ เพราะคิดว่าจะช่วยแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจและปัญหาเรื่องชนชั้นได้ แต่กลับกลายเป็นว่า ประชาชนลำบากมากขึ้น และเกิดชนชั้นใหม่ ขึ้นมา คือ ชนชั้นรัฐบาล ที่ใช้อำนาจกดขี่เคี่ยวเข็ญราษฎร ทำให้ ทุกข์มากกว่าสมัยที่ปกครองระบอบกษัตริย์เสียอีก แล้วมีคนคนหนึ่ง ก็เปิดเผยความในใจของเขาว่า “ผมเองชอบการปกครองระบอบ กษัตริย์มากกว่า เพราะมีสติเสรีภาพในการคิด การพูด การทำ มากกว่าระบอบคอมมิวนิสต์ ที่ผมกล้าพูดเช่นนี้เพราะเห็นว่าคนขับ เรือฟังภาษาไทยไม่รู้เรื่อง ถ้าเขาฟังรู้เรื่องผมก็คงไม่กล้าพูด ชื่น พุดจะเกิดความไม่ปลอดภัยในชีวิต ผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลถูกฆ่า ตายคนแล้วคนเล่า เพราะมีพวกสายลับของรัฐบาลคอยตรวจสอบ เอาละ ที่นี้ผมก็จะพูดถึงเรื่องดีๆ ของคนจีนบ้าง” แล้วเขาจึงเล่า ถึงการดำรงชีวิตของคนจีนว่า

ครอบครัวคนจีนเป็นครอบครัวที่อบอุ่น พ่อแม่จะเอาใจใส่ ลูกๆ โดยเฉพาะแม่ซึ่งส่วนใหญ่ไม่ได้ออกไปทำงานนอกบ้าน จึง ทำหน้าที่แม่บ้าน ดูแลเรื่องอาหารการกินของสามีและบุตร

ในตอนเช้า เตรียมอาหารเช้าให้สามีและบุตรบริโภคที่บ้าน แล้ว ยังเตรียมอาหารกลางวันเพื่อนำไปบริโภคยังที่ทำงานและที่ โรงเรียนด้วย เมื่อโรงเรียนเลิก บุตรกลับมาถึงบ้าน ก็จะถามว่า วันนี้ เรียนอะไร มีการบ้านอะไรบ้าง จะดูการบ้านให้แล้วจึงทำอาหาร เพื่อจะรับประทานกันเมื่อสามีกลับจากทำงาน หลังอาหารเย็นเป็น เวลาพักผ่อน พ่อแม่ก็จะใช้ช่วงเวลานี้สอนบุตรเกี่ยวกับ

ขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆ นอกจากได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างดีจากครอบครัวแล้ว โรงเรียนก็มีส่วนช่วยในการปลูกฝังสิ่งดีงามให้กับนักเรียน วันเสาร์อาทิตย์ ครูจะขี่จักรยานไปตามบ้านของเด็กนักเรียนเพื่อสอบถามผู้ปกครองว่าเด็กเป็นอย่างไร ชยันทำการบ้านหรือเปล่า หรือถ้าเด็กไม่เข้าใจเรื่องเรียน เช่น ทำการบ้านไม่ได้ และพ่อแม่ก็สอนไม่เป็น ครูก็จะถือโอกาสสอนการบ้านให้โดยไม่เรียกเรื่องค่าตอบแทน เพราะถือว่าเป็นหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติ

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงฟังด้วยความเพลิดเพลิน ขณะเดียวกันก็นึกเปรียบเทียบกับสังคมไทย ท่านอยากให้ครอบครัวไทยและครูไทยเป็นเหมือนเช่นที่มัสยิดเทศก์สาธยาย เด็กไทยจะได้โตขึ้นมาอย่างมีคุณภาพ ท่านเห็นว่าในอนาคต สถาบันครอบครัวและสถาบันการศึกษาในประเทศไทยจะลดความศักดิ์สิทธิ์ลง เพราะมีแนวโน้มไปในทางวัตถุนิยมมากขึ้น เนื่องจากรับอารยธรรมตะวันตกเข้ามา และพยายามที่จะดำเนินชีวิตเยี่ยงชาวตะวันตกที่ถือเอาความเจริญทางวัตถุเป็นเครื่องวัดความเจริญของครอบครัวและสังคม ผู้คนจะทุ่มเทชีวิตและจิตใจให้การแสวงหาวัตถุ ระบบครอบครัวจะถูกทำลายโดยความเจริญทางวัตถุ พ่อแม่จะไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่ลูกเหมือนเช่นแต่ก่อน เพราะต้องทำงานหาเงินหาจุกจิกหามา ค่า เมื่อเด็กและเยาวชนไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด ก็จะพากันประพฤติออกนอกกลุ่มนอกทางกลายเป็นปัญหาของสังคมต่อไปอีก ท่านไม่อยากให้เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นในสังคมไทย แต่มันก็ต้องเกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ปัญหาที่ร้ายแรงที่สุดของสังคมไทยในอนาคตคือปัญหาเยาวชนติดยาเสพติด

“บัดนี้ เราได้มาถึงถ้ำคืนไข่มุกแล้ว เตียวเราจะลงจากเรือแล้วเข้าไปชมถ้ำ โปรดจับกลุ่มกันไว้อย่าให้หลงนะครับ เพราะมี

คนมาหลายกลุ่มหลายคณะ” เสียงมัคคุเทศก์ประกาศ ท่านพระครูจึงหยุดคิดเรื่องเมืองไทยแล้วเตรียมตัวลงใบชมถ้ำ

ถ้ำคืนไข่มุกสวยงามดังคำเล่าลือ เป็นความสวยงามที่ธรรมชาติมอบให้ มิได้เกิดจากการเสกสรรปั้นแต่งของมนุษย์ หินงอกหินย้อยที่มองดูเหมือนพวงไข่มุก ย้อยลงมาดั่งดงงามเมื่อต้องกับแสงไฟฉายที่มัคคุเทศก์ใช้ส่องทางเดิน ท่านพระครูหยิบไฟฉายออกมาจากย่ามเพื่อส่องดูความสวยงามของถ้ำและเพื่อมิให้ผู้ใดเดินมาชนท่าน โดยเฉพาะพวกผู้หญิง คณะนักท่องเที่ยวที่พากันมาชมถ้ำมีกันหลายคณะและมาจากที่ต่างๆ กัน และส่วนใหญ่เป็นคนเอเชียเหมือนกัน จึงไม่มีความแตกต่างทางรูปร่างหน้าตา ทุกคนมาด้วยจุดมุ่งหมายเดียวกัน คือ มาชมถ้ำ หากก็อยู่ในนั้นได้ไม่นานเพราะต้องแย่งอากาศกันหายใจ หนึ่งชั่วโมงหลังจากนั้นคณะนักท่องเที่ยวโดยการนำของนายทุนเชียงใหม่จึงพากันออกมา มัคคุเทศก์พาไปเดินซื้อของที่ระลึกซึ่งมีขายเรียงรายอยู่หน้าถ้ำ ชื่อของกันจนเป็นที่พอใจแล้วจึงลงเรือเพื่อไปต่อรถบัสกลับโรงแรม ขณะนั้นเป็นเวลาเย็น พระอาทิตย์กำลังจะลาลับขอบฟ้าเบื้องทิศตะวันตก พระจันทร์ลอยเด่นเห็นไกลอยู่ทางทิศตะวันออก กำลังเดินทางมาลัดเปลี่ยนแควกับพระอาทิตย์ซึ่งทำหน้าที่มาแล้วทั้งวัน พระจันทร์ก็จะรับช่วงหน้าที่ในยามค่ำคืนต่อไป เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงถือเอาบรรยากาศอันน่ารื่นรมย์นี้แสดงธรรมแก่คณะนักท่องเที่ยวเพื่อประโยชน์และความสุขของพวกเขาว่า

“ญาติโยมเห็นพระอาทิตย์ที่กำลังจะอัสดงตรงเบื้องทิศขวามือของอาตมานั้นไหม” เมื่อคนฟังตอบพร้อมกันว่าเห็น ท่านจึงถามอีกว่า

“แล้วทางทิศซ้ายมือของอาตมา โยมเห็นอะไร”

“เห็นน้ำกับฟ้าคะ” โยมเชื่อมตอบดั่งกว่าเพื่อน

“เห็นพระจันทร์กำลังขึ้นคะ” โยมเฮียะตอบ คนอื่นๆ ก็ตอบเหมือนโยมเฮียะ ท่านพระครูจึงรักษาหน้าโยมเชื่อมด้วยการประนีประนอมว่า “ตอบถูกทุกคน แต่ที่อาตมาต้องการคือ อยากให้ตอบว่าพระจันทร์กำลังขึ้น เพื่อที่จะให้ญาติโยมได้มองเห็นเป็นธรรมชาติว่า ธรรมะก็คือธรรมชาติ หรือจะแปลธรรมะว่า คือหน้าที่ก็ได้เหมือนกัน ธรรมชาติของพระอาทิตย์คือให้แสงสว่างช่วงกลางวัน ธรรมชาติของพระจันทร์ส่องสว่างช่วงกลางคืน ต่างฝ่ายต่างทำหน้าที่ของตน ญาติโยมพึงพิจารณาด้วยปัญญาว่า พระอาทิตย์กับพระจันทร์ผลัดกันลงผลัดกันขึ้น เดี่ยวก็ขึ้นเดี่ยวก็วัน เวลาผ่านไปทุกขณะจิต แล้วตัวเราละ เรากำลังทำอะไรอยู่ อาตมาจึงสอนญาติโยมเสมอๆ ว่า ‘อดีตอย่าเอามารื้อฟื้น เรื่องของคนอื่นอย่าเก็บเอามาคิด กิจที่ชอบทำให้สำเร็จ’ นี้อาตมาสอนตามพระพุทธเจ้าผู้ทรงเป็นบรมครูของเราละ อาตมาเป็นสาวกของพระพุทธองค์ ต้องสอนตามที่พระพุทธองค์ทรงสอน เดียวนี้คนเก่งมีมากเหลือเกิน ทั้งโยมทั้งพระ พวกเขาอวดอ้าง ยกตนข่มท่าน ข่มถึงพระพุทธเจ้าผู้ทรงเป็นพระบรมศาสดา ในโลกนี้หรือโลกไหนๆ ไม่มีใครเก่งกว่าพระพุทธเจ้า ไม่มี ญาติโยมอย่าได้ไปเชื่อเป็นอันขาด เชื่อพระพุทธเจ้าเท่านั้นพอ เพราะพระองค์ทรงสอนความจริงที่พระองค์ตรัสรู้ คือพระองค์ทรงพิสูจน์แล้วจึงทรงนำมาสั่งสอน ที่อาตมาพูดอย่างนี้เพราะรู้ว่าในอนาคตจะมีคนอวดอ้างว่าตัวเองเก่งกว่า เหนือกว่าพระพุทธเจ้า ญาติโยมจงใช้ปัญญาพิจารณาไตร่ตรองให้ถ่องแท้ อย่าเพิ่งไปเชื่อ อย่าไปเสียเวลากับคนพวกนี้ที่อาตมาเรียกว่า ‘พวกหลงโลกหวังเอาลาภ’ อย่าไปตกเป็นเหยื่อของเขา ให้ดำเนินชีวิตด้วยสติ พิจารณาตามคำสอนของพระพุทธเจ้าว่า ‘กถมกฺกตฺสฺส เม

รตตินทิวา วิติปตฺนฺติ วันคฺนลฺวํไปยฺ บัดนี้เราทำอะไรอยู่' นี่เป็น พระพุทธวจนะของพระพุทธเจ้า ที่ทรงสอนมิให้สนใจเรื่องของคนอื่น เขาจะเป็นอย่างไรก็ช่าง ให้พิจารณาตัวเราเท่านั้นว่าหน้าที่ของเรา เราได้ทำหรือยัง”

“พระองค์เจ้าสอนดีเหลือเกิน ผมเสียดายที่ตอนขามาไม่ได้ นิมนต์ท่านสอน” มัคคุเทศก์พูดจากใจจริง

“ไม่ต้องเสียดาย ที่โยมบรรยายตอนขามาก็มีประโยชน์กับ อาตมามาก อาตมาจะได้นำไปสอนลูกศิษย์ อยากให้ครอบครัว คนไทยอบอุ่นเหมือนครอบครัวคนจีน โยมบรรยายดีมาก” ท่าน ชมอีก มัคคุเทศก์รู้สึกใจพองที่ถูกชมเพราะนั่นเท่ากับเป็นหลักฐาน พยานให้นายกุนเชียงรู้เห็นว่า เขาเป็นมัคคุเทศก์ที่มีคุณภาพ

พระอาทิตย์กำลังจะจมหายไปในผืนน้ำ พระจันทร์ลอยเด่น เห็นชัดขึ้น เป็นทัศนียภาพที่งดงามเหนือคำรำพัน ทุกชีวิตในเรือ ลำเดียวกันต่างชื่นชมความงามของธรรมชาติอย่างดุดดัดเต็ม เสียงใคร คนหนึ่งตะโกนออกมาทางท้ายเรือด้วยเสียงที่บ่งบอกถึงความมีใจ เริงร่าว่า

“Sun - Moon Lake”

เยือนนครปักกิ่ง

หลังอาหารเช้าของวันรุ่งขึ้น คณะนักท่องเที่ยวจากประเทศไทยโดยการนำของนายทุนเซียง ก็ออกเดินทางจากโรงแรมไปยังสนามบิน เพื่อบินไปปักกิ่งอันเป็นนครหลวงของประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนจีน จะพักที่ปักกิ่งสองคืนเพื่อชมพระราชวังที่พระนางซูสีไทเฮาใช้อำนาจกดขี่บังคับตัวเองบประมาทของกองทัพเรือมาสร้างเป็นวังส่วนพระองค์ สมัยนั้นพระนางถูกตำหนิติฉินจากประชาชนคนจีนฐานนางบประมาทที่จะใช้ในการป้องกันประเทศมาใช้จ่ายเพื่อบำรุงบำเรอความสุขส่วนตน ครั้นมาถึงสมัยนี้ พระราชวังที่พระนางมีบัญชาให้สร้างกลับกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ทำรายได้มหาศาลให้กับประเทศเช่นเดียวกับกำแพงเมืองจีน ซึ่งถูกสร้างขึ้นมาจากความทุกข์ยากของกรรมกรที่ต้องเสียชีวิตไปหลายร้อยหลายพันคนกว่าการก่อสร้างจะเสร็จสิ้นและกลายมาเป็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลกในยุคปัจจุบัน

นายทุนเซียงดูแลลูกทัวร์ที่เป็นคฤหัสถ์ได้รับประทานอาหารมือค้ำ และถวายน้ำปานะแด่พระภิกษุทั้งห้ารูปแล้วนิมนต์ท่านพักผ่อน หลังจากพระและคฤหัสถ์เข้าห้องพักแล้ว เขาจึงถือโอกาสเข้าไปในห้องของท่านพระครู ส่งหนังสือพิมพ์ภาษาจีนให้ท่านดู พูดยุ

ว่า “เครื่องบินลำที่เราโดยสารจากซัวเถามาгүйหลิมเมื่อวานนี้ บัดนี้ ตกเรียบร้อยแล้วครับ ไม่มีผู้ใดรอดชีวิตเลยสักคน พวกเราโชคดีที่ไม่ได้โดยสารมาในวันนี้ ผมว่าเพราะหลวงพ่อกำลังมาด้วยจึงทำให้พวกเราแคล้วคลาด” เขายกความดีให้ท่านพระครู สมภารวัดป่ามะม่วง อุทานออกมาเป็นภาษาบาลีว่า “กมฺมฺนา วตฺตตี โลโก”

“หลวงพ่อกว่าอะไรนะครับ” หนุ่มใหญ่ฟังไม่รู้เรื่องเพราะไม่เคยเรียนบาลี

“ก็ไม่ได้ว่าอะไร เพียงแต่จะบอกว่า มันเป็นกฎแห่งกรรม ที่พวกเขาทำร่วมกันมา ไม่มีใครหนีพ้นกฎแห่งกรรมไปได้ ทำกรรมใดไว้ก็จักได้รับผลของกรรมนั้นไม่ว่าจะเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่ว”

“เรื่องของกรรมนี้แก้ไขไม่ได้เลยใช่ไหมครับ คือ ผมหมายความว่า เราทำอะไรลงไปแล้วไม่สามารถจะแก้ตัวได้ อย่างนั้นหรือเปล่าครับ” ถามด้วยศรัทธาอันประกอบด้วยปัญญา มิใช่ประกอบด้วยโมหะ

“กรรมเก่าเราแก้ไขไม่ได้เพราะทำลงไปแล้ว จะต้องรับผลเท่านั้น แต่กรรมใหม่เราสามารถแก้ไขได้ อาตมาถึงได้สอนลูกศิษย์ว่า ‘กรรมเก่าต้องใช้ กรรมใหม่อย่าสร้างอีก’ นี่หมายความว่ากรรมชั่วเท่านั้นนะ เรื่องกรรมยังมีคนเข้าใจไม่ถูกต้องอีกมาก คือ ไปเข้าใจว่า กรรม หมายถึง กรรมชั่วเท่านั้น”

“ที่หลวงพ่อกำลังพูดมานี้ หมายความว่ากรรมดีก็มีหรือครับ”

“ถูกแล้ว กรรมมีทั้งดีทั้งชั่ว แล้วก็มีทั้งกรรมไม่ดีไม่ชั่ว”

“หรือครับ ผมเพิ่งเข้าใจเดี๋ยวนี้เอง เมื่อก่อนผมเข้าใจว่ากรรมหมายถึงกรรมชั่วเท่านั้น เพราะเรามักพูดถึงกรรมไปในทางชั่ว เช่น บาปกรรม เวรกรรม เคาระห์กรรม และที่ได้ยินบ่อยที่สุดคือ คนมักจะพูดกันว่า ‘มันเป็นกรรมของฉัน’ ผมก็เลยไปเข้าใจ

ว่า กรรมหมายถึงความชั่วเท่านั้น นี่ถ้าผมไม่ได้พบไม่ได้สนทนากับหลวงพ่อกองยังเข้าใจผิดอยู่ หลวงพ่อสอนเก่งเหลือเกิน ผมอยากให้พระทุกรูปในประเทศไทยสอนเก่งเหมือนหลวงพ่อ คนไทยจะได้เข้าใจพระพุทธศาสนาได้อย่างถูกต้อง หลวงพ่อครับ ถ้าผมจะขอรบกวนเวลาหลวงพ่อก็กี่นาที ผมอยากทำความเข้าใจเรื่องกรรมให้มากกว่านี้ จะได้นำไปสอนลูกสอนหลาน หลวงพ่อกุณาสละเวลาให้ผมด้วยเถิดครับ ผมคิดว่าหลวงพ่อก็ต้องได้บุญได้กุศลมหาศาลถ้าจะกรุณา...”

“โยมอยากรู้อะไรก็ตามมา ไม่ต้องยกแม่น้ำทั้งห้าก็ได้” ท่านพระครูพูดชัดขึ้นเพราะรู้ว่าถ้าไม่ชัด เขาก็จะพูดต่อไปอีกยี่ดียว เป็นการเสียเวลา สำหรับท่านทุกเวลานาทีมีค่า จึงไม่ปรารถนาจะ ‘หายใจทิ้ง’

“ผมอยากรู้เรื่องกรรมครับ อยากให้หลวงพ่อบรรยายคำจำกัดความของคำว่า ‘กรรม’ อย่างแจ่มแจ้งชัดเจนเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องต่อไป ขออาราธนาแสดงธรรมครับ” เขาประนมมืออาราธนาอย่างเป็นพิธีการ ท่านพระครูจึงอธิบายอย่างเป็นทางการว่า

“คำสอนเรื่องกรรม เป็นเรื่องใหญ่และเป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะถ้าเราไม่เข้าใจ เราก็จะไม่เข้าใจชีวิตและไม่เข้าใจวัฏจักรของชีวิตว่าที่เราต้องเวียนตายเวียนเกิดกันอยู่นั้นมันมีอะไรเป็นเหตุ คำว่า ‘กรรม’ ในพระพุทธศาสนานั้น แปลว่า การกระทำที่ประกอบด้วยเจตนา เจตนาก็คือความตั้งใจหรือจงใจ เมื่อเราทำอะไรโดยมีเจตนา คือจงใจทำทั้งรู้ย่อมเป็นกรรม นั่นคือเป็นความชั่วความดีมีขึ้นในตน เจตนาที่สำคัญมาก พระพุทธองค์ตรัสว่า เจตนาอันนั้นแหละคือกรรม เจตนามี ๓ ลักษณะ เจตนาลักษณะใดก็ก่อให้เกิดกรรมในลักษณะนั้น เจตนาดีหรือกุศลเจตนา ก่อให้เกิดกรรมดี หรือกุศล

กรรม เจตนาชั่วหรืออกุศลเจตนา ก่อให้เกิดกรรมชั่ว หรือ อกุศลกรรม เจตนากลางๆ คือ ไม่ดีไม่ชั่ว หรืออัพยากตเจตนา ก่อให้เกิดกรรมกลางๆ หรืออัพยากตกรรม สรุปลก็คือ กรรม นั้นมีทั้ง กรรมดี กรรมชั่ว และกรรมไม่ดีไม่ชั่ว ซึ่งขึ้นอยู่กับเจตนาหรือความ จงใจของผู้กระทำ”

“หลวงพ่อกับ กรรมดีผมพอจะเข้าใจ กรรมชั่วผมก็พอ จะเข้าใจ แต่กรรมกลางๆ คือ ไม่ดีไม่ชั่วนี้ผมไม่ค่อยเข้าใจครับ อย่างไรก็ตามจึงเรียกว่ากรรมกลางๆ”

“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน สมมุติว่า โยมหิวน้ำอยากจืดน้ำ ก็เอื้อมมือไปจับแก้วน้ำยกขึ้นดื่ม เจตนาที่จะดื่มน้ำเป็นเจตนาดีหรือ เจตนาชั่ว”

“ไม่ดีไม่ชั่วครับ” ตอบอย่างมั่นใจ

“นั่นแหละเรียกว่า กรรมไม่ดีไม่ชั่ว หรือกรรมกลางๆ เพราะ เกิดจากเจตนาที่เป็นกลางๆ”

----- “ถ้าไม่มีเจตนา ก็ไม่เป็นกรรมใช่ไหมครับ อย่างเช่น ผมเดิน ไปบนทางเดินแล้วเกิดเหยียบมดตายไปโดยที่ผมก็รู้ว่าได้เหยียบ มดตาย แบบนี้เป็นกรรมหรือเปล่าครับ”

“ถ้าโยมไม่ได้เจตนา คือ ไม่ได้ตั้งใจหรือตั้งใจที่จะทำให้มัน ตาย ก็ไม่ถือว่าเป็นกรรม จะเป็นกรรมก็ต่อเมื่อมีเจตนาหรือจงใจ ทำ”

“แล้วถ้าเราจ้างคนไปฆ่าศัตรู เป็นกรรมหรือเปล่าครับ เพราะเราไม่ได้ฆ่าเอง” หัวหน้าที่ัวร์ถามอีก

“เป็นซิ เพราะเจตนาเป็นของเรา พระพุทธองค์ตรัสสอน ว่า ‘เจตนาหิ ภิกขเว กम्मํ วทามิ - ภิกษุทั้งหลาย เรากล่าวเจตนา ว่า เป็นกรรม’ คือ เมื่อเราเจตนาที่ย่อมเป็นกรรม นอกจากนี้

พระองค์ยังตรัสอีกว่า ‘เจตยิตฺวา กมฺมํ กโรติ กาเยน วาจาเยน มนสา - บุคคลตั้งใจแล้วหรือคิดแล้ว ย่อมกระทำการทางกาย ทางวาจา หรือทางใจ’ การทำกรรมทำได้สามทาง คือ ทางกาย เรียกว่า กายกรรม ทางวาจา เรียกว่า วจีกรรม ทางใจ เรียกว่า มโนกรรม” ท่านพระครูอธิบายและยกบาลีประกอบ

“การทำกรรมทางกาย ทางวาจา ผมพอจะเข้าใจ แต่ ทางใจ ผมไม่ค่อยเข้าใจ ทำอย่างไรจึงเรียกว่าทำกรรมทางใจครับ” นายกุนเชียงถามอีก

“มโนกรรมก็คือการคิด เช่น คิดให้ผู้อื่นประสบความพินาศ จัดเป็นกรรมชั่ว ถ้าคิดปรารถนาให้ผู้อื่นประสบความสุขความเจริญ จัดเป็นกรรมดี เอาอย่างนี้ ถ้าโยมอยากทำความเข้าใจในเรื่องกรรม ให้แจ่มแจ้งชัดเจนก็ต้องไปเข้ากรรมฐาน เพราะการพูดยังทำให้ เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งชัดเจนไม่ได้ จะต้องลงไปถึงการปฏิบัติด้วย”

“ครับ กลับไปนี่ผมจะไปเข้ากรรมฐานที่วัดหลวงพ่อนิมนต์หลวงพ่อกัณเฑาะฐิตครับ ผมไม่รีบด่วนแล้ว” เขากราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้งแล้วจึงกลับไปยังห้องพัก รู้สึกอึดอัดใจที่ได้สนทนาธรรมกับบรรพชิตผู้ทรงศีลาธิคุณเช่นเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงองค์นี้

หัวหน้าทัวร์ออกจากห้องไปแล้ว สมภารวัดป่ามะม่วงจึงสวดมนต์แล้วเจริญพระกรรมฐาน มีเดินจงกรมหนึ่งชั่วโมง นั่งหนึ่ง ชั่วโมงเพื่อแผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศลไปให้ ‘สัมภเวสี’ ซึ่งชักชวนกันตามท่านมาถึงปักกิ่งเพื่อขอส่วนบุญ พวกเขาเป็นมนุษย์อยู่เมื่อวันวาน ครั้นมาวันนี้กลับกลายเป็น ‘ผู้แสวงหาภพ’ เพราะยังหาที่เกิดที่แน่นอนไม่ได้ เนื่องจากตายขณะที่จิตเป็นกลางๆ โดยสารเครื่องบินมาตีๆ เครื่องบินเกิดตกกะทันหัน ไม่ทันได้คิดถึงความ

ดีความชั่วที่ตัวเองทำไว้จึงต้องแสวงหาที่เกิดกันจ้าละหวั่น พวกที่ทำงานบนเครื่องยังโซคติที่มีสมณะผู้เปี่ยมด้วยเมตตาโดยสารมาด้วยเมื่อวันวาน คนเป็นหัวหน้าทัวร์พยายามจะบอกว่าจะเกิดอะไรขึ้นในวันพรุ่งนี้ แต่เพราะพวกเขาไม่ใส่ใจ ไม่นับถือพระ จึงไม่เชื่อในสิ่งที่ชายผู้นั้นพยายามจะบอก พอตายแล้วจึงได้รู้ว่าพวกตนเป็นคนที่เกิดมาเสียชาติเกิด เพราะไม่รู้ว่าจะอะไรคือสาระแก่นสารของชีวิต ชาติหน้าฟ้าใหม่หากได้เกิดอีกก็ขอให้ได้เกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธรูปศาสนาด้วยเถิด

สุภาษิตฝรั่งสอนไว้ว่า ‘งานเลี้ยงก็ยังมีวันเลิกรา’ เพราะฉะนั้น ‘ทัศนศึกษา’ ของท่านพระครูก็ต้องมาถึงวันสุดท้ายเช่นเดียวกัน และเมื่อวันสุดท้ายผ่านไปแล้ว ท่านก็บินกลับประเทศไทยพร้อมคณะนักท่องเที่ยวที่สายนายกุนเชียงเป็นหัวหน้า นายสมชายมารับท่านที่สนามบินดอนเมือง ท่าทางเขาไม่ยินดียินร้ายในการกลับมาของท่านสมภารวัดป่ามะม่วงรู้สึกผิดสังเกตุ เพราะอาการเช่นนี้มีใช้ธรรมชาติของศิษย์กันกุฎิผู้มีนามว่าสมชาย นายกุนเชียงกุฎิจุจมาส่งท่านขึ้นรถ พร้อมกันนั้นก็อยากจะสนทนาหาความรู้จากท่านเป็นครั้งสุดท้าย ครั้นเห็นคนขับรถหน้าตาบอกบุญไม่รับก็เกิดความเกรงกลัวระคนกับเกรงใจท่านพระครู จึงได้แต่เรียนท่านว่าจะไปเข้ากรรมฐานที่วัด จากนั้นจึงไหว้ลาท่านแล้วจึงเรียกแท็กซี่สำหรับตน

นายสมชายออกรถโดยไม่พูดไม่จา แรกๆ ท่านพระครูคิดว่าเขาคงวางมาดไปอย่างนั้นเอง แต่พอรถวิ่งไปได้สักพักก็คร้านจะพูดพรั้าพรรณนาจนท่านฟังไม่ทัน ครั้นรถวิ่งมาถึงรังสิตเขาก็ยังไม่พูด ท่านก็นึกในใจว่า ‘ช่างเถอะ เตียวถึงอยู่ธาก็พูดเองนั่นแหละ เรื่องอะไรเราจะพูดก่อนให้เสียฟอร์ม’ ดังนั้นท่านจึงนั่งหลับตา รอว่าเมื่อไรเขาจะเอ่ยปากพูดออกมาก่อน

รถวิ่งมาถึงอุทยาน นายสมชายก็ยังไม่ยอมพูด ท่านพระครูก็ปลอบใจตัวเองว่า “ประเดี๋ยวถึงอ่างทองก็คงพูดเองนั่นแหละ จ้างเราก็ไม่พูดก่อนให้เสียฟอร์ม” แล้วท่านก็นั่ง ‘วางฟอร์ม’ ต่อไปกระทั่งถึงอ่างทอง อันที่จริงหากท่านอยากรู้สาเหตุของการไม่พูดของเขา ท่านสามารถรู้ได้ด้วยการฟังพา ‘เห็นหนอ’ หากท่านก็ไม่ต้องการฟังพาจนพรวดพเรียด จึงเก็บความสงสัยเอาไว้เฉยๆ กระนั้นก็ต้องปณิธานว่า “ถ้าถึงพรหมบุรี เจ้าหมอนี้ยังไม่พูดอีก เราก็จะพูดก่อน จะเสียฟอร์มไปบ้างก็คงไม่เป็นไร”

“สมชายปวดท้องหรือเปล่า ถ้าปวดหนักปวดเบา ก็จอดรถลงไปปลดทุกข์ก่อนก็ได้นะ ฉันไม่ได้รีบร้อนอะไร” ท่านพูดขึ้นทันทีที่รถวิ่งเข้าเขตอำเภอพรหมบุรี

“ผมไม่ปวดหรอก แต่ถ้าหลวงพ่อบอกได้ ผมจะจอดให้” นายสมชายพูดเสียงห้าวและห้วน

“ฉันไม่ปวด แต่รู้สึกว่าจะปวด ไม่ปวดท้องก็ต้องปวดหัวเพราะดูหน้าตาไม่สบายเลยนี่ หรือว่าทะเลาะกับแม่อีหนูมา” ท่านเริ่มยิ้ม ไม่มีเสียงตอบจากนายสมชาย เขาคงตั้งหน้าตั้งตาขับรถต่อไปด้วยหน้าที่ค่อนข้างบึ้งตึง ท่านพระครูจึงพูดตรงๆว่า

“มีอะไรไม่สบายใจก็พูดออกมา นั่งหน้าหงิกหน้าองอยู่ได้ สุภาจิตจีนสอนว่า ‘ไม้คดทำขอ เหล็กงอทำเคียว’ แต่หน้าองใช้ทำอะไรไม่ได้” ท่านอ้างภาสิตของมารดา นายขุนเชียง ดัดแปลงเล็กน้อย เพื่อให้เข้ากับบรรยากาศและสถานการณ์

“เดี๋ยวกลับถึงวัดหลวงพ่อก็รู้เอง” คนขับรถตอบสั้นๆ ด้วยเสียงห้วนๆ

“ถูกท่านมหาดูเอาหรือไง ถึงได้หน้าตาบอบุญไม่รับอย่างนี้” ท่านพระครูยังคงพยายามสืบเสาะเพื่อหาสาเหตุ

“นอกจากหลวงพ่อก็ไม่มีใครกล้าดูผมหรอก” ตอบหัวนง
เช่นเคย

“พูดอย่างนี้ก็หมายความว่าฉันเป็นคนเดียวที่กล้า แล้วทำไมเธอถึงไม่กลัว ไม่กลัวคนกล้าแล้วเธอจะกลัวใคร” ท่านตั้งใจยั่ว ไม่มีเสียงตอบจากคนขับรถและเขาก็คิดว่าจะไม่พูดอะไรอีก ความโศกเศร้าครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ถึงเขาจะไม่ร้องให้ออกมาเพราะความเป็นลูกผู้ชาย มิหนำซ้ำยังชื่อสมชาย แต่ก็อยู่ในสภาพ ‘น้ำตาตกใน’ น้ำตามันท่วมอกท่วมใจเขาจนแทบจะล้นออกมาข้างนอกแล้ว เขาอยากรู้แน่ๆ ถ้าหลวงพ่อกับเขา รู้เรื่อง ท่านจะน้ำตาตกในเหมือนอย่างตัวเขาหรือไม่ ประเดี๋ยวท่านก็จะรู้ อีกไม่กี่นาทีที่ท่านก็จะได้รู้ด้วยตนเอง

เห็นศิษย์กันภฏินั่งเงยบ ท่านพระครูก็เข้าใจว่าเขาจะต้องมีอะไรหนักอกหนักใจอยู่ และคงจะเป็นเรื่องที่เขาไม่ต้องการให้ท่านรู้ อาจเป็นเรื่องในครอบครัวหรือไม่ก็เรื่องพี่น้องๆ หรือว่าเกิดกรณีพี่น้องแย่งสมบัติกัน ไม่ดีแน่หากจะเป็นเช่นนั้น ท่านไม่ชอบให้พี่น้องมาทะเลาะกันด้วยเรื่องของนอกกาย ยิ่งถ้าฟ้องร้องแย่งสมบัติกันยิ่งแย่ใหญ่ ในอนาคตพี่น้องจะไม่รักใคร่ปรองดองกัน เพราะทรัพย์สมบัติเป็นเหตุ จะเกิดกรณีน้องฆ่าพี่ พี่ฆ่าน้อง และบางคนก็ถึงกับฆ่าพ่อแม่ คนพวกนี้เมื่อตายไปก็ต้องตกนรก เมื่อยังไม่ตายก็ต้องติดคุกซึ่งเท่ากับตกนรกทั้งเป็น นับวันคนก็จะยิ่งขาดปัญญาเพราะไม่อบรมตนด้วยศีล สมาธิ และปัญญา มีแต่เสียเวลาไปกับการแก่งแย่งแสวงหาทรัพย์สมบัติกัน ช่างไม่รู้เลยว่าเวลาตายเอาสมบัติไปด้วยไม่ได้ แต่บาปนั้นถึงไม่เอาเขาไป แต่มันก็ต้องติดตามไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ส่วนคนดีมีปัญญาเขาจะไม่ยึดติดอยู่กับสมบัตินอกกาย แต่จะสร้างสมสมบัติในกายคือคุณงามความ

ดีที่เรียกกันว่า ‘บุญ’ และบุญนี้จะติดตามตัวไปในภพชาติหน้าได้

ทันทีที่รถจอดตรงหลังกุฏิ ท่านพระครูลงจากรถและเดินไปยังโบสถ์เพื่อจะไปดู ‘บ่อน้ำทิพย์’ ที่ผุดขึ้นมาบนพื้นโบสถ์ นายสมชายคิดว่าท่านจะไปหาพระบัวเหี่ยว จึงเรียนท่านว่า

“หลวงพี่บัวเหี่ยวไม่อยู่หรือครับ หลวงพ่อไม่ต้องไปหาท่านหรือ”

“ใครว่าฉันจะไปหาพระบัวเหี่ยว”

“แล้วหลวงพ่อก็จะไปไหนล่ะ” พูดแบบไม่มีทางเสียง

“เรื่องของฉัน ไปไหนก็ไม่เกี่ยวกับเธอ”

“ครับ ไม่เกี่ยวก็ไม่เกี่ยว” แล้วพูดเสียงเบาลงว่า

“เดี๋ยวก็รู้ว่าหมูหรือจ่า” ท่านพระครูได้ยืนถนัดชัดเจนนเพราะเป็นปกติของท่านอย่างหนึ่ง คือ ถ้าใครพูดต้งๆ ท่านมักไม่ได้ยินด้วยว่าเสียงมันเลยหูไป แต่ถ้าใครพูดกระซิบหรือพูดในใจ ท่านจะได้ยินอย่างถนัดชัดเจนน ดังนั้นจึงถามนายสมชายว่า

“รู้หมูรู้จ่าอะไร หมูจ่าที่ไหนมาอยู่แถวนี้” นายสมชายกำลังหงุดหงิดเพราะจิตใจอยู่ในภาวะเศร้าโศก จึงคร้านที่จะต่อล้อต่อเถียงกับท่าน รีบพูดขึ้นว่า “หลวงพ่อก็ไปไหนก็รีบไปเถอะครับ ส่วนเรื่องหมูเรื่องจ่าเดี๋ยวนามหาบุญคงจะแจ้งให้ทราบเอง” เขาพูดเป็นปริศนา ท่านพระครูจึงเดินไปที่โบสถ์ด้วยอยากรู่ว่าบ่อน้ำทิพย์ยังอยู่หรือไม่ แล้วท่านก็ได้ประจักษ์ด้วยตนเองว่า บ่อน้ำทิพย์ซึ่งเป็นหลุมเล็กๆ ขนาดเท่าหลุมหยอดขนมครกได้อันตรธานไปจากพื้นโบสถ์โดยไม่เหลือร่องรอยไว้แม้แต่น้อย ท่านรู้สึกแปลกใจจนต้องรำพึงออกมาว่า “น่าอัศจรรย์นัก หลุมเล็กๆ บนพื้นโบสถ์ที่มีน้ำทิพย์ขังอยู่เหมือนจะบอกเราให้ไปสืบเสาะหาที่มา ครั้นพอเราได้ไปพบแหล่งกำเนิดดั้งเดิมที่เมืองชัวเถา ก็กลับหายไปอย่างไม่เหลือร่องรอยไว้

เลย ปาฏิหาริย์แท้ๆ เรามีบุญเหลือเกินที่ได้พบได้เห็นอะไรๆ ที่คนอื่นไม่เคยพบไม่เคยเห็น นี่ถ้าเราไม่ได้เป็น ‘ศากยบุตรพุทธโอรส’ ของเสด็จพ่อ ก็คงไม่ได้พบไม่ได้เห็นเป็นแน่” ท่านรู้สึกภูมิใจและภูมิใจที่ได้เป็น ‘ศากยบุตรพุทธโอรส’ เพราะหากมิได้เป็นก็คงไม่สามารถดับทุกข์ได้สิ้นเชิงอย่างที่เป็นอยู่

เมื่อเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงเข้ามาในกุฏิ นายสมชายชนของจากรถมาไว้ในกุฏิเรียบร้อยแล้ว ท่านมี ‘ของฝากจากเมืองจีน’ มาฝากลูกศิษย์ลูกหาและญาติโยมที่ถวายปัจจัยท่านไปทำบุญที่วัดแห่งนี้ เป็นเรื่องปกติสำหรับท่าน ที่ไปไหนมาไหนจะต้องมี ‘ของฝาก’ ติดไม้ติดมือมาด้วยทุกครั้ง

พระมหาบุญกลับจากงานเผาศพที่โยมเขานิมนต์ท่านไปแทนท่านพระครู รู้ว่าท่านเจ้าของกุฏิกลับมาแล้วจึงขึ้นไปกราบ

“หลวงพ่อกำลังถึงน่านแล้วหรือครับ” ท่านถาม

“สักพักเห็นจะได้ ท่านมหาไปไหนมาหรือ”

“ไปเผาศพที่วัดพุทธารามมาครับ เขาตั้งใจจะนิมนต์หลวงพ่อกับคุณพระครูไปเมืองจีนก็เลยนิมนต์ผมแทน”

“แล้วพระบัวเหี่ยวไปด้วยหรือเปล่า” ท่านถามถึง ‘น้องชาย’ ในอดีตชาติ

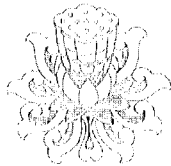
“ไม่ได้ไปครับ เพราะท่านไปแล้ว”

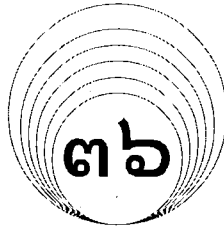
“หมายความว่ายังไง พระบัวเหี่ยวไปงานศพมาแล้วหรือ” ท่านเจ้าของกุฏิไม่เข้าใจ

“ท่านไม่ได้ไปงานศพหรอกครับ แต่ท่านไปแล้วคือไปจากวัดป่ามะม่วงแล้ว” ท่านพระครูรู้สึกใจหายวาบ หากก็กำหนด ‘ใจหายหนอ’ ได้ทัน จึงถามพระมหาบุญว่า

“ท่านไปเมื่อไร ทำไมต้องไปตอนที่ผมไม่อยู่ด้วย จะรอให้ผมกลับมาก่อนไม่ได้เชียวนะหรือ” ผู้อาวุโสกล่าวพูดเหมือนบ่น

“ผมไม่ทราบจะตอบว่าอย่างไร ท่านฝากจดหมายเอาไว้ที่ผม ประเดี๋ยวผมจะลงไปหยิบมาให้หลวงพ่อนะครับ” พูดจบก็ลุกขึ้นเดินลงบันไดไป ท่านพระครูรู้สึกสังเวชใจลึกๆ ความผูกพันใกล้ชิดกับพระญวนรูปนั้นเป็นเหตุให้การไปของอีกฝ่ายสร้างความสังเวชให้เกิดขึ้นในจิตของท่าน จึงเข้าใจ สงสาร และเห็นอกเห็นใจบรรดาผู้ที่ทุกข์เพราะความพลัดพราก นี้เองหนอที่พระพุทธองค์ทรงแสดงทุกข์ไว้ในธัมมจักกัปปวัตตนสูตรว่า ‘ปิเยหิ วิบุบโยโค ทุกฺโข - ความพลัดพรากจากสิ่งอันเป็นที่รักเป็นทุกข์’ โชคดีที่ท่านสามารถปหานทุกข์ทั้งหลายได้สิ้นเชิง และเป็นอิสระหลุดพ้น จิตของท่านอยู่ในสภาวะเหนือทุกข์เหนือสุข เป็นจิตที่ ‘อโสภํ วิรชํ เขมํ’ คือ ‘ไร้เศร้า ปราศจากธุลี เกษม’ ซึ่งคุณสมบัติของจิตทั้งสามประการนี้มีอยู่ในพระอริยบุคคลผู้เข้าถึงอรหัตมรรค อรหัตผล เท่านั้น

ความพลัดพราก ๑

บรรพชิตวัยห้าสิบเศษบรรจงเปิดจดหมายออกอ่าน อ่าน พลังกำหนด 'สังเวชนอ' ไปพลัง พระบัวเหี้ยวเขียนจดหมาย ใช้สำนวนเรียบง่าย หากออกมาจากจิตใจที่ลึกซึ้งจึงทำให้ผู้อ่าน ซาบซึ้งจนเหลือที่จะพรรณนา

กราบแทบเท้าหลวงพ่อก่อนที่เคารถอย่างสูง

ผมต้องขอขมาลาโทษที่มีอาชญากรรมหลวงพ่อกลับมา จากเมืองจีนได้ ผมครุ่นคิดอยู่ทุกวันนี้ว่า ไม่วันใดก็วันหนึ่ง จะต้องจากหลวงพ่อกับวัดป่ามะม่วงไป จากทั้งที่มีอยากจาก มันเป็นความทุกข์ทรมานที่ผมมีอาชญากรรมได้หากจะต้องลา หลวงพ่อกับอารามิกชนที่เป็นกัลยาณมิตรของผม เพียงแค่ คิดว่าจะต้องจากท่านมหา จากนายสมชาย และนายขุนทอง ผมก็พาน้ำตาจะร่วงเสียแล้ว พระโสดาบันยังร้องให้ได้อยู่ ความจริงข้อนี้ผมทราบ หากก็มีต้องการร้องให้ให้หลวงพ่อก เห็น จึงตัดสินใจไปเสียก่อนที่หลวงพ่อกจะมา ๙ ปีเต็มที่ผมได้ เข้ามาอาศัยอยู่ภายใต้ร่มเงาของพระศาสนา ได้รับความ เมตตาปราณีจากหลวงพ่อกอย่างที่ไม่เคยได้รับจากผู้ใดมาก่อน หลวงพ่อกเป็นผู้วิเศษสำหรับผม วิเศษตรงที่สามารถเปลี่ยน

คนนรกอย่างผมให้เป็นผู้เข้าถึงกระแส ข้ามพ้นอบายภูมิได้
 ดูพระพุทธองค์ทรงเปลี่ยนจอมโจรองคฺุติมาลให้เป็นพระ
 อรหันตชีนาสพได้ฉะนั้น บุญคุณที่หลวงพ่อมีต่อผมยิ่งใหญ่
 เกินกว่าจะประมาณได้ ผมขอสัญญาว่าจะตอบแทนด้วยการ
 ปฏิบัติให้บรรลธรรมสูงสุดแล้วช่วยสั่งสอนประชาชนผู้ทุกข์
 ยากเหมือนที่หลวงพ่อกำลังทำอยู่ ผมจะดำเนินรอยตามหลวงพ่อดรับ
 สิ่งที่ผมตั้งใจจะทำเป็นเบื้องต้นคือ กลับไปสร้างวัดที่
 กภาพสินธุ์ อันเป็นบ้านเกิดของผมเพื่อทดแทนบุญคุณพ่อแม่
 จากนั้นก็จะรุดงค์รอนแรมไปตามหาหลวงพ่อบนป่า เพื่อเรียน
 กรรมฐานกับท่าน ผมมั่นใจว่าท่านต้องเมตตาผม เหมือน
 ที่ท่านเมตตาหลวงพ่อก่อน ผมก็บอกไม่ถูกว่าอะไรทำให้ผมมั่นใจ
 อย่างนี้ หรือว่าเป็นเรื่องของวัฏจักรชีวิตที่ผมเคยเกี่ยวข้อง
 ผูกพันกับท่านมา...

อ่านมาถึงตรงนี้ ท่านพระครูก็หยุดด้วยต้องการ 'ตรวจสอบ'
 ว่าสิ่งที่พระบัวเหี่ยวเขียนไว้จะเป็นไปตามที่ท่านปรารถนาหรือไม่
 และแล้วท่านก็ 'รู้' ทุกประการ คือรู้ว่าศิษย์ของหลวงพ่อบนป่าที่จะ
 เรียนกรรมฐานจากท่านนั้น นอกจากสมเด็จพระเจ้าตากสินและท่าน
 แล้วก็ยังมีพระบัวเหี่ยวอีกผู้หนึ่ง ภิกษุวัยห้าสิบเศษย่อนระลิกนี้ถึง
 คำพูดของหลวงพ่อบนป่าที่เคยบอกท่านไว้ว่า ท่านจะให้กรรมฐานแก่
 บุคคลสามคนเท่านั้น ให้มาแล้วสองคือสมเด็จพระเจ้าตากสิน หรือ
 สมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีกับพระเจริณ แต่ไม่บอกว่าบุคคลที่สามคือ
 ใคร บัดนี้ท่านรู้แน่ชัดแล้วว่าคือพระบัวเหี่ยวน้องชายในอดีตชาติ
 ของท่านนั่นเอง ท่านสามารถไขปริศนาของหลวงพ่อบนป่าได้
 สำเร็จแล้ว สมภารวัยห้าสิบเศษกำหนด 'ยินดีหนอ' สามครั้งแล้ว
 จึงอ่านต่อ

หลวงพ่อกับ ผมขอให้สัญญาว่าจะเพียรพยายามอย่าง
ยิ่งยวด ในอันที่จะปฏิบัติเพื่อการบรรลุธรรมสูงสุด ผมจะระลึก
นึกถึงพระพุทธรูจนะที่หลวงพ่อบัญเชิญมากล่าวให้ผมฟัง
เสมอๆ ว่า ‘บุคคลล่วงทุกข์ได้ด้วยความเพียร’ ผมจะเพียร
จนกว่าจะสามารถล่วงทุกข์ได้ครับ

สุดท้ายนี้ ผมขอกราบแทบเท้า ขอโหสิกรรมจาก
หลวงพ่อ กรรมใดที่ผมล่วงเกินไว้ ทางกายก็ดี ทางวาจาก็ดี
ทางใจก็ดี ขอหลวงพ่อได้โปรดโหสิกรรมนั้นให้ผมด้วย และ
โปรดให้พรผม ขอให้ผมได้สำเร็จมรรคผลสมดังปณิธานที่
ตั้งไว้ในโอกาสเดียวกันนี้ ผมขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย
ขอพระพุทธรูปภาพ พระอัมมานุภาพ และพระสังฆานุภาพ
จงปกป้องคุ้มครองหลวงพ่อกับที่เคารพบูชาของผมตลอดไปด้วย
เทอญ

นมัสการมาด้วยความเคารพอย่างสูง
พระบัวเหี่ยว

อ่านจบ ท่านพระครูจึงให้พรน้องชายในอดีตชาติด้วยการ
นั่งคู่บัลลังก์ หลับตา แล้วบริกรรมว่า

อิฉินต์ ปตถิตํ ตุมหํ

ชิปปเมว สมิชฺฌตฺถ

สพฺเพ ปุเรนฺตุ สงฺกปฺปา

จนฺโท ปณฺณโรโส ยถา

มณฺโฬ โขติโรโส ยถา

ขออิฏฐผลที่เธอปรารถนาแล้ว ตั้งใจแล้ว

จงสำเร็จโดยฉับพลัน

ขอความดำริทั้งปวงจงเต็มที
เหมือนพระจันทร์วันเพ็ญ
เหมือนแก้วมณีอันสว่างไสวควรยินดี

สมภารวัดป่ามะม่วงท่านพิถีพิถันกับเรื่องการให้พรมาก
กล่าวคือ เมื่อมีคนมาขอพรจากท่าน ท่านจะต้อง 'ตรวจสอบ' เสีย
ก่อนว่าเขามีบุญบารมีสมควรที่จะได้พรที่ขอหรือไม่ หากพิจารณา
แล้วว่าเขาจะได้พรนั้นจึงจะให้ ท่านไม่เห็นด้วยกับพระสงฆ์บางรูป
ที่มักให้พรสงเดชไปโดยไม่รู้ว่าจะสมฤทธิ์ผลหรือไม่ บางรูป
ก็ให้เพราะคล่องปากมากกว่า การให้พรแบบสงเดชนี้มีผลร้ายต่อ
ผู้ให้ เพราะจะกลายเป็นว่าบรรพชิตผิดศีลข้อมุสาข

พระมหาบุญนำจดหมายของพระบัวเหี่ยวถวายท่านพระครู
แล้วก็ลงมาข้างล่างเพื่อเปิดโอกาสให้ท่านได้อยู่ตามลำพัง ท่าน
คงจะเสียใจในการไปของศิษย์เอก ผู้ซึ่งท่านได้ช่วยเหลือเจือจุนมา
ร่วมสิบปี พระมหาบุญท่านยังไม่สามารถหยั่งรู้ภูมิธรรมของ
ท่านพระครู จึงไม่รู้ว่าผู้ที่เข้าถึงธรรมสูงสุดนั้นละความโศก ความ
เสียใจได้แล้ว คงมีแต่ธรรมสังเวชเท่านั้น

นายขุนทองกลับไปเยี่ยมบิดามารดาที่บ้าน และถือโอกาส
ไปบอกกับผู้บังเกิดเกล้าว่าเขาจะบวชสักหนึ่งพรรษา นายข้าแสน
จะดีใจที่ลูกชายบอว่าจะบวช เขานึกขอบคุณท่านพระครูที่ทำให้
ลูกชายหายเป็นกะเทย มาบ้านคราวนี้ลูกไม่มีกิริยากระดุกกระดิง
หรือวิตว้ายกระตุ้วุ่นเช่นแต่ก่อน แสดงว่าเขาคิดไม่ผิดที่ส่งลูกไปอยู่
กับท่านพระครู

นายขุนทองไม่ได้เล่าสาเหตุของการอยากบวชให้บิดา
มารดาฟัง ด้วยไม่ต้องการพูดถึงเรื่องที่ทำให้สะเทือนใจ การไปของ
พระบัวเหี่ยวสร้างความสะเทือนใจอย่างมากให้กับเขา ทั้งเขาและ

นายสมชายสนิทสนมกับพระรูปนั้นมานานหลายปี บางครั้งเขายังนึกรักท่าน รักแบบผู้หญิงรักผู้ชาย แต่ความเกรงใจหลวงลุง เกรงว่าท่านจะต้องอับอายขายหน้าที่มีหลานชายกลายเป็นหลานสาว มิหนำซ้ำยังคิดจะสึกพระลูกวัดของท่านเสียอีก จึงได้แต่เก็บซ่อนความผิดปกติของจิตใจตัวเองไว้ แต่แล้วก็เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้เขาเปลี่ยนความคิดและพฤติกรรมแบบหน้ามือเป็นหลังมือ เมื่อพระบัวเหี่ยวมาบอกของท่านจะกลับไปสร้างวัดที่กาฬสินธุ์ และจะไม่กลับมาวัดป่ามะม่วงอีก ทั้งเขาและนายสมชายถึงกับตกตะลึงพูดไม่ออกไปชั่วคราว แล้วนายสมชายก็ถามว่า “หลวงพี่ไม่ไปไม่ได้หรือ แล้วใครจะช่วยหลวงพ่อสอน” นายสมชายถามด้วยอาลัยและห่วงใยว่า ท่านพระครูจะไม่มีผู้ช่วยสอนกรรมฐาน

“อาตมาต้องไป มันเป็นหน้าที่และเป็นวัฏจักรของชีวิต คนเราพบกันเพื่อจาก มิเพื่อเสีย เกิดเพื่อตาย ตายเพื่อเกิด เป็นวัฏจักรหมุนเวียนอยู่อย่างนี้ อาตมาต้องการจะตัดวัฏจักรเพราะมันเป็นวัฏฏทุกข์” พระบัวเหี่ยวอธิบาย สิ่งที่ท่านพูดอยู่ในระดับโลกุตระระ นายสมชายกับนายขุนทองซึ่งเวียนว่ายอยู่ในระดับโลกียะจึงไม่เข้าใจสักเท่าใดนัก

“ไม่ต้องห่วงหรือกสมชาย เรื่องนั้นคุณไม่ต้องห่วง กรุงศรีอยุธยาไม่สิ้นคนดีฉันใด วัดป่ามะม่วงก็ไม่สิ้นพระดีฉันนั้น เมื่ออาตมาไปแล้วจะมีพระดีมาช่วยหลวงพ่อ นอกจากพระดีแล้วก็มีเณรดี ซีดี อุบาสกดี อุบาสิกาดี มาช่วยหลวงพ่อ คุณไม่ต้องห่วง” ท่านย้ำอีก

“ยังขาดไปอีกดีหนึ่งนะหลวงพี่ ที่พูดมานั้นยังไม่ครบ” แม้จะอยู่ในภาวะเศร้ามืด หากนายสมชายก็ยังมีแง่ใจว่าพระภูวน

“ขาดอะไรหรือ อีกดีหนึ่งคืออะไรละ” ถามอย่างพาซื้อ

“ขาดภิกษุณีดีใจล่ะ ต้องให้ครบทุกบริษัท พุทธบริษัทต้องมี ๔ ไม่ใช่หรือ มีภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ส่วนเณรกับชีไม่มีสังกัศหรือครับ”

“เณรนับรวมอยู่ในบริษัทภิกษุ ส่วนชีสมัยนั้นยังไม่มี มีแต่ภิกษุณี”

“แสดงว่าเกิดบริษัทใหม่ขึ้นมาอีกหนึ่งบริษัท ฉะนั้นต้องเป็นพุทธบริษัท ๕ ไม่ใช่พุทธบริษัท ๔”

“ไม่ได้หรอก จะบัญญัติอะไรขึ้นมาตามใจอย่างนั้นไม่ได้ ชีก็รวมอยู่ในอุบาสิกา ส่วนภิกษุณีมีอีกไม่ได้แล้ว เพราะไม่มีอุปชฌาย์บวชให้เนื่องจากบริษัทภิกษุณีเลิกล้มกิจการไปเมื่อพันกว่าปีแล้วตอนนี้จึงเหลือแค่สามบริษัท” นายขุนทองรู้สึกว่าจะฟังไม่รู้เรื่อง เขาคุ่นคิดแต่ว่าต่อไปนี้จะไม่มีหลวงพี่บัวเหี้ยว ยิ่งคิดก็ยิ่งเครียด ความเครียดบวกกับความอาลัยในพระบัวเหี้ยว ทำให้เขาถามท่านว่า “หลวงพี่ไม่ไปไม่ได้หรืออะ หนูคิดทั้งคิดถึง” ว่าแล้วก็ปล่อยโฮออกมาด้วยสุดที่จะกลั้นได้ หากนายสมชายมิได้อยู่ด้วย เขาก็จะโผล่เข้ากอดพระบัวเหี้ยวไว้จะได้แสดงให้สมบทบาท และถ้าการกระทำเช่นนั้นทำให้ท่านศีลขาด เขาก็จะขอให้ท่านสึกออกมาแต่งงานกับเขาให้เป็นเรื่องเป็นราวไปเลย คิดว่าท่านคงไม่กล้าปฏิเสธเพราะเขาเป็นถึงหลานสาวท่านพระครู เมื่อก่อนเป็นหลานชาย แต่ต้องมากลายเป็นหลานสาวเพราะกรรมเก่ามาให้ผล

“อาตมาต้องไป ถึงขุนทองจะร้องไห้จนน้ำตาท่วมวัดป่ามะม่วง อาตมาก็ต้องไป บอกตามตรงว่าขุนทองก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้อาตมาต้องไป” พระบัวเหี้ยวเริ่ม ‘ใช้แผน ’ ที่คิดเตรียมไว้หลายวันแล้ว

“หนูเป็นสาเหตุยังไงหรืออะ” หนู่มกะเทยถาม ออดคิดเข้า

ข้างตัวเองไม่ได้ว่า พระบัวเหี่ยวก็หลงรักเขาเช่นกัน ท่านคงทนไม่ได้ที่จะต้องอยู่กับเขาโดยไม่ได้แต่งงาน หรือไม่ท่านก็มีกล้าพอที่จะสีกออกมาแต่งงานกับเขาอย่างเปิดเผย ด้วยเกรงว่าจะถูกตืฐินินทาจากศิษยานุศิษย์ เหตุฉะนั้นจึงขอหลบลิ้นหนีหน้าไปเสีย แต่คำตอบของพระบัวเหี่ยวทำให้เขาสะเทือนใจที่สุดในชีวิต เพราะท่านตอบว่า

“อาตมาไม่สบายใจทุกครั้งที่เห็นโยม คือไม่อยากจะเห็นโยม แสดงกิริยาท่าที่เป็นผู้หญิง อยากเห็นเป็นผู้ชายออกสามศอกอย่างสมชายมากกว่า” คำพูดของท่านทำให้นายสมชายยี้ดอกแล้วยี้ม แม้จะเป็นยี้มเศร้าๆ ก็ตาม

“หมายความว่า...หมายความว่า...” คราวนี้นายขุนทองถึงกับสะอื้นอึกๆ

“หมายความว่ายังไง” คราวนี้พระบัวเหี่ยวกลับเป็นฝ่ายถาม เพราะท่านไม่รู้ว่านายขุนทองจะเอาอย่างไรกันแน่ คนวิปริตผิดเพศมักมีอารมณ์รุนแรง และคิดอะไรที่ไม่เหมือนคนดี ๆ คิด

“หมายความว่าที่หนูคิดไว้มันผิดทั้งหมด ผิดหมดเลยหรือนี่” เขาคำครวญพลางใช้หลังมือปาดหน้าตา แถมสั่งน้ำมูกอีกฟูดใหญ่

“โยมคิดอะไรไว้ละ แล้วที่ว่าผิดนะ ผิดยังไง” พระบัวเหี่ยวถามอย่างพาซื่อ นายขุนทองไม่อยากจะบอกความจริงแก่ท่าน พลันก็นึกขยะแขยงความคิดลามกจกเปรตของตนขึ้นมา จึงพูดกับพระบัวเหี่ยวอย่างเป็นการเป็นงานว่า

“ตกลงหลวงพี่อยากเห็นผมเป็นผู้ชายออกสามศอกอย่างพี่สมชายหรือครับ” เขาพูดแบบผู้ชายเพราะลงท้ายด้วย‘ครับ’ มีใช่‘อะ’ หรือ ‘ฮะ’ เช่นแต่ก่อน พระบัวเหี่ยวมองเห็นความหวังอยู่ร่ำไร

ท่านคิดว่านายขุนทองคงจะเปลี่ยนพฤติกรรมได้ และวิธีเปลี่ยนพฤติกรรมที่ดีที่สุดคือ เขาจะต้องบวชแล้วเจริญพระกรรมฐาน จึงพูดออกมาจากใจจริงว่า “อาตมาอยากให้เป็นอย่างนั้น และถ้าเป็นอย่างนั้นได้จริง อาตมาจะมีความสุขที่สุด” หลานชายท่านพระครูรีบสนองว่า

“ผมอยากเห็นหลวงพี่มีความสุขที่สุด เพราะฉะนั้น ผมขอสัญญาอย่างลูกผู้ชายว่า ผมจะต้องเป็นผู้ชายให้ได้ แต่จะไม่ใช่เป็นผู้ชายอกสามศอกอย่างพี่สมชาย” พระบัวเหี่ยวใจแบ้วลงนิดหนึ่ง แต่แล้วก็ปรับใจได้ ท่านถามเขาว่า “แล้วจะเป็นลูกผู้ชายอย่างไรล่ะ อย่างหลวงพ่อ หรืออย่างหลวงพี่บัวเหี่ยว”

“โน โน ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง” เขาพูดอังกฤษปนไทย

“นั่นก็ว่ามาว่าอยากเป็นผู้ชายแบบไหน”

“แบบผู้ชายอกสี่ศอก จะได้เหนือพี่สมชายไปศอกหนึ่ง” พระบัวเหี่ยวรู้สึกโล่งใจ แต่คนที่โล่งใจมากกว่าท่านก็คือนายสมชาย เขาพูดว่า “เออๆ เอ็งจะเหนือข้าศอกเดียวหรือหลายศอกก็ตามแต่ สรุปรว่าเอ็งจะไม่ใช่ผู้หญิงแล้วใช่ไหม จะเป็นผู้ชายอกหลายศอกแทน”

“คร้าบ ถูกต้องแล้วคร้าบ” นายขุนทองพูดลากเสียง

“แต่ผมก็จะขอแลกเปลี่ยนจากหลวงพี่อย่างหนึ่ง หลวงพี่จะให้ได้ไหมครับ”

“จะขออะไรล่ะ ถ้าให้ได้อาตมาก็จะให้”

“หลวงพี่ให้ได้แน่นอน นอกจากว่าจะไม่ให้เท่านั้น”

“ก็โยมจะขออะไรล่ะ ถ้ายังไม่รู้แล้วจะให้ได้อย่างไร”

“ผมจะขอว่า ถ้าผมกลับเนื้อกลับตัวเป็นผู้หญิงอើ ผู้ชายแล้ว หลวงพี่ต้องให้สัญญาว่าจะไม่ไปจากวัดป่ามะม่วง จะอยู่ช่วยหลวงลุงสอนกรรมฐานต่อไป ผมขอท่านนี้แหละ หลวงพี่จะให้ไหม”

พระบัวเหี่ยวตอบทันทีว่า

“ไม่ได้ อาตมาไม่สามารถให้ในสิ่งที่โยมขอได้ อาตมาตั้งใจไว้แล้ว จะไม่ยอมให้เสียความตั้งใจเป็นอันขาด การที่โยมรับปากว่าจะไม่เป็นผู้หญิง อาตมาขออนุโมทนาเท่ากับโยมทำให้อาตมาไปอย่างสบายใจ และอาตมาจะสบายใจมากขึ้นถ้าโยมรับปากว่าจะบวชอย่างน้อยหนึ่งพรรษา เพราะเป็นธรรมเนียมของลูกผู้ชายที่จะต้องบวชเพื่อทดแทนบุญคุณพ่อแม่ หรือถ้าโยมมีศรัทธาอยากบวชไปจนตลอดชีวิต อาตมาก็จะดีใจมาก แต่ถ้าไม่มีศรัทธาจะสึกออกมา มีลูกมีเมียเช่นคนอื่นเขา อาตมาก็ไม่ว่า รับปากกับอาตมาได้ใหม่ว่าจะบวชอย่างน้อยหนึ่งพรรษา” นายขุนทองถูกรุก “ได้ครับ แล้วหลวงพี่ละ จะสึกออกมามีลูกมีเมียอย่างคนอื่นเขา หรือไม่ต้องเอาคนอื่นคนไกล เอาคนใกล้ๆ อย่างพี่สมชายนี่ก็ได้ หลวงพี่จะสึกออกมา มีลูกมีเมียอย่างพี่สมชายไหม” พระบัวเหี่ยวตอบเสียงหนักแน่นว่า “ไม่สึกแน่นอน อาตมารู้ซึ่งแล้วว่า การครองชีวิตแบบคฤหัสถ์ มันแสนจะอึดอัดขัดข้อง หาความสุขสบายมิได้เลย” นายสมชายรู้สึกร้อนตัว จึงถามขึ้นว่า “หลวงพี่ยังไม่เคย แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่า มันอึดอัดขัดข้อง”

“ก็โยมคิดว่ามันจริงอย่างที่อาตมาพูดหรือเปล่านั้น ไหนบอกมาซิ” นายสมชายยิ้มแหยๆ แล้วจึงตอบว่า

“จริงที่สุดในโลกเลยครับ แต่ผมมันคนไม่มีวาสนา เลยต้องมาเป็นทาสลูกเมีย เกิดชาติหน้าฟ้าใหม่ ผมจะขอบวชตลอดชีวิตแบบหลวงพี่นี่แหละ ขุนทอง เอ็งบวชไม่สึกเลยนะ ข้าขอสนับสนุน”

“ผมยังรับปากไม่ได้หรอก อนาคตยังมาไม่ถึง แล้วผมก็ไม่ได้อาติพัยอย่างหลวงลุงนี่ จะได้มองเห็นอนาคตได้ เอาเป็นว่าถ้าผมมีบุญวาสนาอย่างหลวงพ่อหรืออย่างหลวงพี่บัวเหี่ยว ก็คงจะไม่

ลึก ถ้าอย่างนั้นผมจะบวชเดือนหน้าเลย หลวงพี่อยู่ช่วยงานบวชผมก่อนแล้วค่อยไปนะครับ” เขายังคงพยายามประวิงเวลาแห่งการไปของพระบัวเหี่ยว แม้จะเลิกล้มความคิดที่จะรักท่านแบบชู้สาวแล้ว หากก็ยังไม่อยากให้ท่านไป “อาตมาต้องไปพรุ่งนี้ ต้องไปก่อนที่หลวงพี่จะกลับมาจากเมืองจีน ท่านจะกลับมะรีนนี้ไม่ใช่หรือ”

“ครับ มะรีนผมจะไปรับท่านที่ดอนเมือง” นายสมชายตอบ

“แล้วโยมไม่ไปด้วยหรือ” พระบัวเหี่ยวถามนายขุนทอง

“ผมไม่ไปครับ จะไปบอกพ่อกับแม่ว่าผมจะบวช”

“ดีแล้ว หลวงพี่ท่านจะได้ดีใจ”

“แล้วหลวงพี่จะไปอย่างไรครับ ให้ผมขับรถไปส่งไหม” นายสมชายเอื้อเฟื้อ

“ไม่ต้องหรอก ขอบใจ อาตมาเดินมาก็ต้องเดินไป ตอนขา มาใช้เวลาเดินทาง ๑๕ วัน ขากลับยังไม่รู้ว่ากี่วัน ก็ว่าจะบักกลดโปรดญาติโยมเขาไปเรื่อยๆ ถึงเมื่อไรก็เมื่อนั้น” ความเจ็บเคลื่อนตัวเข้ามาแทนที่การสนทนา ในบรรยากาศแห่งความเจ็บนั้น บรรพชิตหนึ่งกับคฤหัสถ์สอง ต่างคิดในเรื่องเดียวกัน คือ ต่างอาลัยอาวรณ์กันและกัน บรรพชิตต้องจำใจจาก คฤหัสถ์ไม่อยากให้ท่านจากไป หากก็มีอาชงหยุดยั้งท่านได้ เพราะแต่ละคนก็มี ‘ทางเดิน’ ของตัวเอง

ท่านพระครูพับจดหมายใส่ซองไว้ดังเดิม ท่านจะเก็บสิ่งนี้ไว้เป็นที่ระลึกว่า ครั้งหนึ่งวัฏจักรชีวิตได้หมุนเวียนให้ท่านกับน้องชายในอดีตชาติมาพบกัน เป็นการพบเพื่อจาก หากท่านก็พึงพอใจเมื่อรู้ว่าการไปของพระบัวเหี่ยวนั้นเป็นการไปเพื่อที่จะไม่ต้องไปอีก เป็นการเดินทางไปสู่การสิ้นสุดแห่งการเดินทางของชีวิต

นายขุนทองขึ้นมามาหาท่านพระครู กราบสามครั้ง แล้วถามว่า “หลวงลุงมาถึงนานแล้วหรือครับ” แทนคำตอบ ท่านพระครูกลับถามเขาว่า “ไปไหนมา ทำไมพูดจาองอาจสมกับชายชาติทหารเลย ข้าดีใจที่เอ็งพัฒนาขึ้น มิเสียแรงที่มาอยู่กับข้า”

“ไม่ใช่หลวงลุงหรอกครับที่ทำให้ผมพัฒนา อย่าเพ็งยกความดีให้ตัวเอง ถ้าการที่ผมเป็นเช่นนี้เป็นความดี ก็ต้องยกให้หลวงพี่บัวเหี่ยว ที่ผมเป็นเช่นนี้เพราะหลวงพี่ขอไว้ ท่านขอให้ผมบวชอย่างน้อยหนึ่งพรรษาด้วย ผมจึงไปบอกพ่อกับแม่มา”

“ดี ข้าขออนุโมทนาด้วย แสดงว่าเอ็งหมดกรรมแล้ว”

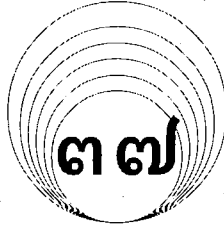
“ผมมีกรรมอะไร”

“ก็อย่างที่ข้าเคยบอกไป เอ็งเป็นกะเทยเพราะเป็นเศษของกรรมที่ผิดศีลข้อกาเมข กรรมของการผิดศีลข้อกาเมข คือ ตกนรกพ้นจากนรกแล้ว เศษกรรมยังตามมาให้ผล ต้องเกิดเป็นนางฟ้า คือ พาดัวเมีย ๕๐๐ ชาติ โค ๕๐๐ คนพิการตาบอดแต่กำเนิด ๕๐๐ ชาติ หูหนวกแต่กำเนิด ๕๐๐ ชาติ กะเทย ๕๐๐ ชาติ สตรี ๕๐๐ ชาติ รวมเป็น ๓,๐๐๐ ชาติ นี่เอ็งก็เกิดเป็นกะเทยชาติสุดท้ายแล้ว ... ต่อไปก็จะเกิดเป็นผู้หญิงอีก ๕๐๐ ชาติ จึงจะหมดกรรมที่ทำผิดศีลข้อกาเมข ที่ข้าว่าหมดกรรมเมื่อตะกี หมายความว่า หมดกรรมที่เป็นกะเทยนะ เพราะเอ็งเกิดเป็นกะเทยมา ๔๙๙ ชาติแล้ว ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย นี่แหละคือวัฏจักรชีวิต”

“แต่ผมดีใจนะที่จะได้เกิดเป็นผู้หญิงตั้ง ๕๐๐ ชาติ”

“เออะ จะดีใจหรือเสียใจก็ต้องเป็นไปตามนี้ แต่ข้าก็ดีใจนะถึงข้าจะเสียพระบัวเหี่ยวไป แต่ก็ได้หลานชายกลับคืนมา หลานชายที่เกือบจะกลายเป็นหลานสาว!”

ความพลัดพราก ๒

พระบัวเหี่ยวไปจากวัดป่ามะม่วงแล้ว ท่านพระครูรู้สึกเหมือนชีวิตขาดอะไรไปอย่างหนึ่ง ต่อแต่จะไปจะไม่มีใครมาต่อล้อต่อเถียงด้วยสำนวนเรียบๆ ซื่อๆ ที่ฟังแล้วทำให้สบายใจหายเหนื่อย ท่านคงจะต้องเห็น็ดเหนื่อยเพิ่มขึ้นเพราะไม่มีคนมาช่วยสอนกรรมฐาน ญาติโยมผู้ใคร่ในธรรมพากันมาปฏิบัติมากขึ้นทุกวัน จนหอประชุมเจริญชัยไม่มีเวลาพักผ่อน หากเป็นสิ่งมีชีวิตและนึกคิดได้ ก็คงจะอธิษฐานจิตไม่คิดมาเกิดเป็นหอประชุมอีก ส่วนศาลาไม้หลังเก่าซึ่งค่อนข้างทรุดโทรมแล้วนั้น ก็ยังใช้เป็นที่พักของนักปฏิบัติธรรมซึ่งมาจากทุกสารทิศ แต่ถึงจะมากันเป็นจำนวนมากมายังเพียงใด ท่านก็จะสงเคราะห์พวกเขาอย่างมิให้ขาดตกบกพร่องทั้งเรื่องข้าวปลาอาหารและที่พัก ท่านได้ให้สัญญาแก่พญายมราชไว้แล้วว่า ชีวิตที่เหลือจะขอใช้หนี้มนุษย์ให้หมดและพญายมราชก็ยอมรับสัญญาโดยมีเงื่อนไขว่า ท่านจะต้องทำบุญต่ออายุทุกปีในวันที่ ๑๔ ตุลาคม ซึ่งท่านก็ได้ทำติดต่อกันมา ๔ ปีแล้ว และจะทำต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าพญายมราชจะสั่งให้ยุติสัญญา

เวลาห้าทุ่ม ท่านพระครูเดินกลับกุฏิที่พักหลังจากสอนกรรมฐานเสร็จ ท่านจัดการสร่งน้ำ ครองผ้าสามผืนอย่างเรียบร้อย

แล้วจึงสวดมนต์แผ่เมตตาให้สรรพสัตว์ดังที่เคยปฏิบัติทุกคำคืน ไม่ว่าจะตึกตื่นแคไหน เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าเพียงใด ท่านก็ไม่เคยละเลย วัตรปฏิบัติที่กระทำติดต่อกันมาตั้งแต่บวชใหม่ๆ และจะปฏิบัติต่อไปจนกว่าวาระสุดท้ายของชีวิตจะมาถึง จากนั้นจึงเตรียมตัวจำวัด

“อย่าเพิ่งเจ้าคะ เราสองตนจะขอกราบลาหลวงพ่ोज้าคะ”
นารีผลสองตนในชุดปัญญาบิสิสสวดสวญหนึ่งประคองอัญชวลีอยู่เบื้องหน้า
“จะลาไปไหนอีกล่ะ ไปนานเท่าไร” ท่านถาม

“ไปป่าหิมพานต์บ้านเกิด และจะไม่กลับมาอีกเจ้าคะ” สอง
ดรุณีตอบพร้อมเพรียงกัน

“ทำไมถึงไม่กลับล่ะ อยู่ที่นั่นไม่สะดวกสบายขึ้นหรือ”
“สะดวกสบายดีทุกอย่างเจ้าคะ” ดรุณีสองตนตอบ
“แล้วจะไปเสียทำไมล่ะ อยู่เป็นเพื่อนหลวงพ่อก่อนซิ นี่
พระบัวเหียวก็ไปคนหนึ่งแล้ว เราสองตนยังจะไปอีกหรือ”

“อันที่จริงเราก็ไม่อยากจากหลวงพ่อกันไปหรอกเจ้าคะ บุคคล
เช่นหลวงพ่อกันหาไม่ได้อีกแล้วในโลก เราได้อาศัยบุญของหลวงพ่อกัน
ทำให้เกิดปัญญามาทำลายอวิชชาไปได้เป็นบางส่วน และคิดว่าถ้า
อยู่ต่อไปก็คงจะได้ดวงตาเห็นธรรมกับเขาบ้าง แต่ที่เราอยู่ไม่ได้
เพราะเราไม่อยากจะย้ายไปอยู่ที่อื่น อยู่กับบุคคลที่มีศีลไม่เสมอกับ
หลวงพ่อกัน ศีลในที่นี้หมายถึงสิกขาบท ๒๒๗ ข้อ เจ้าคะ”

“ไม่อยากจะย้ายก็ไม่ต้องย้ายซิ หลวงพ่อกันไม่ได้บังคับนี่นา”
“เราไม่อยากจะย้าย แต่ต้องย้ายเจ้าคะ เราก็เลยจะกลับไปอยู่
ป่าหิมพานต์อันเป็นถิ่นกำเนิดของเรา”

“ทำไมถึงต้องย้าย ไหนลองขยายความให้หลวงพ่อกันฟัง
หน่อยซิ” นารีผลจึงกราบเรียนว่า

“พรุ่งนี้พระสารีริกจะมาขอเราคืน เขาเข้าใจผิดคิดว่าที่วัด

หลวงพ่ोजริญรุ่งเรือง มีคนมาทำบุญมาก เพราะเราสองคน ก็เลยจะมาขอเราคืนไปจากหลวงพ่อเพื่อไปอยู่วัดของเขา”

“ทำไมเรียกว่า ‘เขา’ ทำไมไม่เรียก ‘ท่าน’ ท่านเป็นพระไม่ใช่หรือ” ผู้เป็นบรรพชิตทักท้วง

“เรียกเขาก็เหมาะกับพฤติกรรมของเขาแล้วเจ้าคะ”

“พฤติกรรมเขาเป็นอย่างไร”

“ศีลไม่บริสุทธิ์ เป็นพระแต่ตีมสุรา บวชๆ สึกๆ ไม่เป็นเรื่อง เป็นราว เขาไม่เหมือนหลวงพ่อของเขา เรียกว่า เป็นลูกไม้หล่นไกลต้น ใช้ไม่ได้ เราไม่ต้องการอยู่กับคนประเภทนี้ ฟุ้งนี้เขาจะมาเอาร่างของเราไป เราจึงจะลาหลวงพ่อกลับป่าหิมพานต์ในคืนนี้”

“ถ้าอย่างนั้นหลวงพ่อก็เห็นความจำเป็นที่เราสองคนต้องไป เพราะเราเป็นสมบัติของสมภารตุ้ ซึ่งเป็นหลวงพ่อของพระสำริด เมื่อท่านจะเอาคืน หลวงพ่อก็ต้องคืนให้ท่านไป เอาละไหนๆ ก็จะจากกันแล้ว หลวงพ่อขอถามให้หายข้องใจหน่อยว่า เราสองคนเป็นอะไรกันแน่”

“ก็เป็นนารีผลอย่างที่หลวงพ่อบรรพชิตนั้นแหละเจ้าคะ หรือจะเรียกว่า มังกะลีผล หรือมัตคลีผล ก็ได้ หลวงพ่อไม่น่าถามแปลกๆ อย่างนั้นเจ้าคะ”

“ข้อนั้นนะรู้แล้ว แต่หลวงพ่อยากรู้ว่าเรานะเป็นเทพชั้นไหน ชั้นจาคุมหาราชิกา หรือว่ากุ่มมเทวา”

“เราตอบไม่ได้หรอกเจ้าคะ รู้แต่ว่าเราเป็นสิ่งที่พระอินทร์เนรมิตขึ้นมาเมื่อสามหมื่นกว่าปีมาแล้ว เนรมิตขึ้นมาพร้อมๆ กับบรรณศาลา เพื่อให้พระเวสสันดรอาศัยเป็นที่บำเพ็ญบารมี”

“ตอนนี้บรรณศาลากับต้นนารีผลยังอยู่ที่ป่าหิมพานต์หรือเปล่า” ท่านถามเพื่อ ‘ลองภูมิ’ นารีผลว่าจะรู้อย่างที่พระสิงหลรูป

นั่นรู้หรือไม่

“ยังอยู่ครบเจ้าคะ เหลืออีกสองพันกว่าปีก็จะไม่มีแล้ว”

“ทำไมถึงไม่มีล่ะ”

“เพราะหมดยุคของพระโคตมพุทธเจ้าแล้ว ต่อไปก็จะเป็นยุคของพระเมตเตยพุทธเจ้าที่คนทั่วไปเรียกว่า พระศรีอารีย์”

“แล้วตอนนี้พระเวสสันดรยังอยู่ที่ป่าหิมพานต์ไหม” ท่านลองภูมิอีก

“หลวงพ่อราบทุกอย่างแต่แกลังลองภูมิพวกเรา เราจะไม่ตอบคำถามหลวงพ่อแล้ว ขอลานะเจ้าคะ หากเราทำอะไรที่ไม่สมควรก็ขอโอสถกรรมด้วย” พุดจบก็กราบงามๆ สามครั้ง แล้วหายวับไป ท่านพระครูดูสิ่งที่อยู่ในพาน แล้วรำพึงเบาๆ ว่า

“ไปดีนะ พบเพื่อจาก พรุ่งนี้ก็ต้องย้ายไปอยู่วัดอื่นแล้ว แต่ถึงอย่างไรก็ต้องขอขอบใจที่ทำให้หลวงพ่อหายข้องใจและเชื่อว่านารีผลมีอยู่จริง อย่างน้อยก็จะได้นำไปเล่าให้คนรุ่นหลังฟัง ส่วนเขาจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ขึ้นอยู่กับสติปัญญาของเขา” จากนั้นท่านก็จำวัด จะตื่นอีกครั้งเวลาตีสามเพื่อเตรียมลงโบสถ์เวลาตีสามครึ่ง เนื่องจากเป็นวันอุโบสถ

สายวันรุ่งขึ้น พระสาริตก็มาหาท่านพระครูที่กุฏิ บอกความประสงค์ว่าจะขอนารีผลที่หลวงพ่อของตนฝากไว้ก่อนที่ จะมรณภาพ พระหนุ่มคิดว่านารีผลจะช่วยให้วัดที่ตนจำพรรษา ร่ำรวย ซึ่งหากเป็นเช่นนั้นจริง ท่านก็จะสึกออกมาหาเมียใหม่ ท่านถูกเมียทิ้งจึงต้องมาบวช ถ้ามีเงินมีทองคงไม่ถูกทิ้งอีก ท่านพระครูไม่พูดว่าอะไร มอบพานใส่นารีผลให้ภิกษุหนุ่มไปแต่โดยดี เพราะรู้ว่าสิ่งที่อยู่ในพานนั้นเป็นเพียงซากเศษไม้เก่าๆ ส่วนเจ้าของได้กลับไปอยู่ป่าหิมพานต์อันเป็นถิ่นกำเนิดของเขาแล้ว พระสาริตรู้สึก

ผิดคาดที่เห็นท่านพระครูคืน ‘มรดกของหลวงพ่’ ให้ท่านแต่โดยดี ท่านคิดว่าสมภารวัดป่ามะม่วงจะไม่ยอมคืนให้เสียอีก ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นก็จะแจ้งความเพื่อดำเนินคดีกับท่านโทษฐาน ‘จ้อโกง’ ภิภษุหนุ่มลืมนไปว่าที่เติบโตมาเป็นตัวเป็นตนอย่างที่เป็นอยู่ก็เพราะได้รับการเลี้ยงดูจากสมภารวัดป่ามะม่วงรูปนี้

“วัดหลวงพ่อวยแล้ว เปลี่ยนให้วัดผมรวบ้าง” พุดเหมือนจะแสดงว่าเกรงใจท่านพระครู ภิภษุอาวโสกว่ามิได้พุดว่าอะไร เพราะรู้อยู่เต็มอกว่าอะไรเป็นอะไร นารีผลเองก็รู้ มีแต่ภิภษุที่นั่งอยู่เบื้องหน้าท่านเท่านั้นที่ไม่รู้ ครั้นจะบอกไปตามจริง ภิภษุรูปนี้ก็จะไม่เชื่อและจะคิดอกุศลว่า ท่านมีจิตริษยาไม่อยากให้วัดอื่นร่ำรวยเหมือนวัดป่ามะม่วง ด้วยเหตุนี้ท่านจึงไม่พุดว่าอะไร ภิภษุผู้อ่อนวัยกว่าเห็นท่านไม่พุดอะไรก็คิดว่าท่านคงจะเสียใจและเสียตายนารีผล จึงรีบลากลับ เพราะเกรงว่าท่านพระครูจะเปลี่ยนใจ ไม่ยอมคืนสิ่งนี้ให้

นายขุนทองได้บวชในพรรษา นั้น บวชแล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานอย่างเคร่งครัด ท่านพระครูรู้สึกพอใจที่หลานชายเปลี่ยนพฤติกรรมได้ และถ้าเขาปฏิบัติจนได้ธรรมจักษุ ก็จะไม่ต้องเกิดเป็นผู้หญิงถึง ๕๐๐ ชาติ เพราะอย่างมาก็จะเกิดอีก ๗ ชาติเท่านั้น

นายสมชายเองก็รู้สึกโล่งอกโล่งใจที่นายขุนทอง ซึ่งบัดนี้กลายเป็น ‘หลวงพี่ขุนทอง’ เป็นผู้ชายเต็มตัว เพราะกิริยากระตุงกระตังเช่นแต่ก่อนหายไป แต่ก็เสียใจนิด ๆ ที่ต่อไปนี้จะไม่มีคนมาทวงประสาทเขาให้มีเรื่องถกเถียงกันแกกั้ม คิดดูอีกที่เขาที่รู้สึกเหงาปากอยู่เหมือนกัน หลวงพี่บ่าวเสียจากไปไม่มีใครมา ‘เทศน์นอกธรรมาสน์’ ให้เขา ฟังอีก ‘หลวงพี่ขุนทอง’ ก็เอาแต่ตั้งหน้า

ตั้งตาปฏิบัติไม่เปิดโอกาสให้เขาสนทนาธรรมด้วย ครั้นจะต่อล้อต่อเถียงกับท่านพระครู ท่านก็ไม่เล่นด้วย ตั้งแต่หลวงพี่บัวเหี่ยวไป หลวงพ่อของเขาดูเงียบขรึมลงไปมาก คงจะคิดถึงหลวงพี่บัวเหี่ยว กระมัง

นับตั้งแต่নারีผลไปจากวัดป่ามะม่วงแล้ว ท่านพระครูก็มีได้เทศน์เรื่องนารีผลอีก เพราะหากคนฟังต้องการดู ‘หลักฐาน’ ท่านก็จะไม่มีหลักฐานให้เขาดู กระนั้นก็ยังมิญาติโยมพากันมาขอดูนารีผล ที่วัดป่ามะม่วงอยู่เนืองๆ ปากต่อปากเล่าลือกันไปจนกลายเป็นว่า ต้นไม้วัดป่ามะม่วงออกลูกเป็นคน ท่านพระครูต้องทำหน้าที่แก้ข่าวครั้งแล้วครั้งเล่าจนคร้านที่จะแก้ แต่ดูเหมือนว่ายิ่งแก้ก็ยิ่งมีคนสนใจ ช่วยแพร่ข่าวให้ขยายวงกว้างขวางออกไปอีกจนท่านต้องวางอุเบกขา

วันหนึ่ง สมภารวัดป่ามะม่วงได้รับนิมนต์จากลูกศิษย์ที่อยู่ไกลถึงลำพูนให้ไปเจริญพระพุทธมนต์ ในงานทำบุญขึ้นบ้านใหม่ นอกจากเจ้าอาวาสแล้ว เขายังนิมนต์มหาบุญกับพระบัวเหี่ยวด้วย โดยนั่งรถเบนซ์มีคนขับมารับท่านถึงวัด

“พระบัวเหี่ยวท่านไม่ได้อยู่ที่วัดนี้แล้ว” ท่านบอกลูกศิษย์ผู้ซึ่งจู่ๆก็มานิมนต์โดยมิได้นัดหมายกันมาก่อน

“ท่านย้ายไปอยู่วัดไหนหรือครับ หากใกล้ๆ แถวนี้ผมจะไปได้นิมนต์” พ่อเลี้ยงเมืองลำพูนถาม

“อาตมาก็ไม่ทราบที่ท่านไปอยู่วัดไหน ท่านบอกแต่เพียงว่าจะกลับไปสร้างวัดที่จังหวัดกาฬสินธุ์”

“ตำบลอะไร อำเภออะไร หลวงพ่อทราบไหมครับ” เขาถามอีก

“อันนี้อาตมาก็ไม่ทราบ แต่ถึงทราบก็คิดว่าโยมคงไปนิมนต์

ไม่ทัน เพราะงานพรุ่งนี้แล้วไม่ใช่หรือ”

“ครับ ผมก็ไม่ได้คิดว่าจะนิมนต์ท่านไปงานนี้ เพียงแต่อยากทราบว่าท่านอยู่วัดไหน วันหน้าวันหลังผมจะได้ไปกราบท่าน ผมเคารพนับถือท่านมาก หากไม่ได้ท่าน ผมคงยังเข้าใจพระพุทธรูปศาสนาผิดๆ ต่อไปอีก ผมถือว่าท่านมีบุญคุณต่อผมมากที่ทำให้ผมได้ดวงตาเห็นธรรม”

“ว่าอะไรนะ พระบัวเหี่ยวนะหรือที่ช่วยโยมให้ได้ดวงตาเห็นธรรม” ท่านพระครูคิดว่าฟังผิด เพราะ ‘การได้ดวงตาเห็นธรรม’ หรือ ‘ธรรมจักขุ’ นั้น หมายถึงการเป็นพระโสดาบันเป็นอย่างต่ำ และเป็นพระอนาคามีเป็นอย่างสูง

“ครับ ผมได้ดวงตาเห็นธรรม หรือที่เรียกว่าได้ธรรมจักขุ เพราะท่านอาจารย์บัวเหี่ยว” เขายืนยันด้วยการพูดย้ำ

“พระบัวเหี่ยวท่านบอกโยมหรือ” ท่านคิดว่าพระบัวเหี่ยวไม่น่าทำเช่นนั้น เพราะมีใช้วิสัยของพระอริยบุคคลที่จะทำ

“ท่านไม่ได้บอกหรือครับ” พ่อเลี้ยงตอบ ท่านพระครูรู้สึกโล่งอกที่ได้ยิน เพราะนั่นย่อมแสดงว่าพระบัวเหี่ยวเป็นผู้บริสุทธิ์ในแง่ที่มีได้อวดอุตริมนุสสรธรรม แม้มีในตน

“แล้วโยมรู้ได้อย่างไรว่า โยมได้ดวงตาเห็นธรรม”

“ผมรู้ได้ด้วยตัวเองครับ คือ ผมรู้สึกว่าจะตั้งแต่ผมเป็นลูกศิษย์ปฏิบัติกรรมฐานกับท่านอาจารย์บัวเหี่ยว ผมก็เข้าใจธรรมะได้ลึกซึ้งกว่าแต่ก่อน แล้วผมก็กลับเนื้อกลับตัวได้ เมื่อก่อนผมเป็นคนที่ย่ำแย่ มากๆ ทั้งสุรา นารี พาชี ก็พำบัตร์ ผมเจนนับหมื่น แต่เดี๋ยวนี้เลิกแล้วครับ มันเกิดปัญญาารู้ขึ้นมาเองว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ดี ไม่ควรเอาตัวเข้าไปเกลือกกลั้ว เพราะรังแต่จะทำให้ชีวิตต้องเศร้าหมองตกอับนี้แหละครับ ผมจึงเชื่อว่าผมได้ดวงตาเห็นธรรม ซึ่งถ้าไม่มีท่าน

อาจารย์บัวเฮี้ยว ผมก็คงไม่เป็นอย่างที่เป็นอย่างนี้” ท่านพระครูฟังแล้วก็ให้รู้สึกโล่งอก จึงทำหน้าที่กัลยาณมิตรด้วยการบอกเขาว่า

“ที่โยมพูดมาทั้งหมดนี้ อาตมาก็ขอแสดงความยินดีด้วย แต่จะขอสักนิด คือ ขอว่าโยมอย่าใช้คำว่า ‘ได้ดวงตาเห็นธรรม’ หรือได้ ‘ธรรมจักขุ’ เพราะการพูดเช่นนั้นแสดงว่าโยมเป็นพระอริยบุคคล คือ เป็นพระโสดาบัน หรือพระสกทาคามี หรือเป็นพระอนาคามี โยมยังไม่ได้เป็นกรรมัง” พอเลี้ยงริบปฏิเสฐว่า

“ยังครับหลวงพ่อ ยังอีกไกลลิบล้อเลย ผมเพียงแต่อยาก จะกราบเรียนหลวงพ่อว่า ผมเข้าใจธรรมะได้ถูกต้องกว่าแต่ก่อน และสามารถละทิ้งความชั่วได้หลายอย่าง แต่ยังไม่ถึงขั้นเป็นพระโสดาบันหรือครับ ยังไม่ถึงโสดาเอาแค่นี้ก่อน”

“ดีแล้ว เป็นโสดีก่อน ส่วนโสดาค่อยว่ากันทีหลัง แสดงว่า โยมเข้าใจธรรมะได้ถูกต้องอย่างที่พูดมา คนเดี๋ยวนี้อย่างไรยังไม่เข้าใจอีกมาก บางคนศีลห้ายังรักษาได้ไม่ครบทุกข้อก็ประกาศตัวเป็นพระโสดาบันแล้ว รู้สึกเป็นง่ายเหลือเกิน แต่อาตมาไม่เชื่อหรือโสดาแบบนั้นไม่เชื่อ ก็ยังไม่ผ่านโสดีจะไปเป็นโสดาได้อย่างไร โยมว่าจริงไหม”

“จริงครับหลวงพ่อ ต้องค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไปอย่างผมนี่เป็นโสดีก่อนแล้วค่อยเป็นโสดา อีกนานไหมครับหลวงพ่อกว่าผมจะได้เป็นโสดา” เขาถาม

“อาตมาตอบไม่ได้หรอก เพราะเรื่องอย่างนี้เป็นปัจเจก ตั้ง คือ เป็นสิ่งที่รู้ได้เฉพาะตน ผู้อื่นรู้ด้วยไม่ได้ เหมือนรสอาหาร ผู้บริโภคเท่านั้นจึงจะรู้รส ผู้ไม่ได้บริโภคจะพลอยรู้รสด้วยไม่ได้”

“หรือครับ ถ้าอย่างนั้นผมจะทำอย่างไรจึงจะได้เป็นโสดาเร็วๆ”

“อย่าไปอยากเป็น ถ้าอยากจะได้ไม่เป็น ขอให้โยมปฏิบัติ
ธรรมเจริญพระกรรมฐานไปเรื่อยๆ ต้องให้เป็นไปตามเหตุปัจจัย ไป
บังคับบัญชาไม่ได้ เอาละในเมื่อพระบัวเหี่ยวไปไม่ได้ โยมจะนิมนต์
ไปสองรูปหรือว่าจะให้หารูปอื่นไปแทน” ท่านวกกลับมาพูดเรื่องการ
นิมนต์พระสงฆ์

“ให้รูปอื่นไปแทนครับ เพราะผมนิมนต์พระทางโน้นไว้
หก รูปแล้ว จะนิมนต์พระวัดป่ามะม่วงสามรูป”

“โยมตั้งใจจะนิมนต์รูปไหน เจาะจงหรือเปล่า”

“ผมเจาะจงมาสามรูป แต่เมื่อได้เพียงสองรูปก็เลยจะขอ
ความกรุณาหลวงพ่อดีช่วยนิมนต์ให้ผมอีกหนึ่งรูป หลวงพ่อดีช่วย
นิมนต์ให้ผมด้วยนะครับ”

“ถ้าเป็นพระบวชใหม่จะขัดข้องไหม”

“ไม่ขัดข้องครับ แล้วแต่หลวงพ่อดีเห็นสมควร”

“ถ้าอย่างนั้นอาตมาจะนิมนต์พระขุนทองก็แล้วกัน โยม
จำพระขุนทองได้ไหม เพิ่งบวชได้สองวันพระ”

“ผมรู้สึกคุ้นชื่อจริง คงไม่ใช่คนที่กระตุงกระตุงนั่นนะครับ”
เขาหมายถึงนายขุนทองคนเก่า

“จะว่าไม่ใช่ก็ไม่ใช่ หรือจะว่าใช่ก็ใช่”

“หมายความว่าอย่างไรครับ”

“หมายความว่าเขาไม่ใช่ขุนทองที่กระตุงกระตุง แต่เป็น
พระขุนทองที่เครื่องเรื่องการปฏิบัติ แล้วก็เป็นคนเดียวกับคนที่โยม
เคยเห็นเขามีท่าทางกระตุงกระตุงนั่นแหละ พูดให้เข้าใจง่ายก็คือ
นายขุนทองเขาบวชแล้ว ตั้งแต่บวชก็กลายเป็นผู้ชายออกสามศอก
ไม่มีท่าทางแบบเดิมๆอีก” ได้ฟังดังนั้น พ่อเลี้ยงวัยสี่สิบก็ยกมือ
ขึ้นสาธุ

“สาธุ ช่างมีบุญเหลือเกิน นี่คงเป็นอานิสงส์ของการบวช
ใช่ไหมครับ” สมภารวัดป่ามะม่วงตอบแบบแบ่งรับแบ่งสู้ว่า

“ก็คงจะเป็นอย่างนั้น ตกกลโยมนิมนต์พระขุนทองนะ
เรียบริ้อยแล้วจะได้ออกเดินทางกันเลย”

เมื่อพระภิกษุสามรูปเข้ามานั่งในรถเรียบริ้อยแล้ว พ่อเลี้ยง
ซึ่งนั่งหน้าคู่กับคนขับก็สั่งให้ออกรถ พระขุนทองรู้สึกดีใจที่ได้ ‘ออก
งาน’ เป็นครั้งแรก แต่ท่านก็มีได้แสดงอาการดีใจให้ปรากฏ ด้วย
ตั้งนิทานแนวแนวว่าจะสำรวจมรรฉังให้มากที่สุด ดังนั้นท่านจึงนั่ง
นิ่งฟังท่านพระครูกับพ่อเลี้ยงเมืองลำพูนสนทนากัน

“โยมน่าจะนิมนต์ล่วงหน้า เกิดอาตมาไม่อยู่ โยมจะว่า
อย่างไร” ท่านพระครูพูดทำนองต่อว่านิดๆ

“ผมรู้นี้ครับว่าหลวงพ่อดังอยู่”

“โยมรู้ได้อย่างไรละ หรือว่าโยมได้ ‘เห็นหนอ’ ”

“ผมยังไม่ได้หรอกครับ แต่ถึงจะยังไม่ได้ ผมก็สามารถ
‘เห็น’ ได้โดยไม่ต้องมี ‘หนอ’ ”

“โยมเห็นได้อย่างไร”

“ผมมีวิธีครับ คือ ผมจะอธิษฐานจิตแล้วเดินจงกรมนั่ง
กรรมฐานอย่างละหนึ่งชั่วโมง ปฏิบัติอย่างนี้วันละสองรอบเป็นเวลา
เจ็ดวัน แล้วก็สำเร็จดังที่อธิษฐานทุกครั้ง ยังไม่มีครั้งไหนที่ไม่สำเร็จ
จริงๆ นะครับ” เขาย้ำ

“โยมทำมาก็ครั้งแล้ว”

“จำไม่ได้ครับ แต่ก็คิดว่าเกินสิบครั้ง”

“แต่ครั้งนี้อาตมาคิดว่าสำเร็จไม่เต็มร้อยนะ เพราะพระ
บัวเขียวไม่ได้มา เรียกว่าสำเร็จแค่สอง ‘ไม่สำเร็จหนึ่ง’ ท่านพระครู
พยายามจะหาข้อบกพร่องให้พบ

“แต่ผมคิดว่าสำเร็จเต็มร้อยครับ เพราะตอนอธิษฐานจิต ผมขอให้พบหลวงพ่อ และขอให้หลวงพ่อว่างมางานผมได้ ซึ่ง หลวงพ่อก็ว่างและมาได้จริงๆ ส่วนท่านมหาและพระอาจารย์บัวเหี้ยว ผมไม่ได้อธิษฐานจิตไว้ จึงถือว่าสำเร็จเต็มร้อย อ้อ เกินร้อยด้วย ซ้ำๆ เพราะผมไม่ได้อธิษฐานจิตถึงหลวงพี่ขุนทอง เพราะไม่ทราบ ว่าท่านบวช ขนาดไม่ได้อธิษฐานก็ยังได้ท่านมาด้วย ผมดีใจมาก ครับ” เขาพูดด้วยท่าทางที่ ‘ดีใจ’ จริงๆ หากเป็นนายขุนทองคนเก่า ก็คงจะกรีดไปแล้ว แต่นี้เป็น ‘หลวงพี่ขุนทอง’ จึงต้องสำรวจมโนธรรม เพื่อจะสร้างความดีให้ปรากฏ!

นารีผลวัตป่ามะม่วง

วันรุ่งขึ้น ญาติโยมพากันมาที่กุฏิท่านพระครูเหมือน เช่นเคย นายสมชายต้องบักหลักรับแขกแทนท่านสมภาร ทว่าการรับแขกของเขาไม่เหมือนกับท่านพระครู ทั้งนี้เพราะเขาไม่สามารถอธิบายข้ออรรถข้อธรรม หรือแก้ปัญหาก็ให้ญาติโยมได้ เพียงแต่พูดประโยคซ้ำๆว่า “หลวงพ่อกำลังอยู่ครับ ท่านไปเจริญพระพุทธรมนต์ในงานทำบุญขึ้นบ้านใหม่ที่จังหวัดลำพูน” คำบอกเล่าของเขาทำให้คนฟังมีปฏิกิริยาโต้ตอบในลักษณะที่แตกต่างกัน คนที่อบรมกายอบรมจิตมาดีสรรเสริญว่า “ท่านเมตตาเหลือเกิน วันหลังฉันจะได้นิมนต์ท่านไปเจริญพระพุทธรมนต์ที่บ้านบ้าง” ส่วนคนที่มิได้อบรมกายมิได้อบรมจิต ก็แสดงอาการหงุดหงิดขัดเคืองออกมาให้ปรากฏ บางรายก็ถึงกับพูดอย่างไม่เกรงใจว่า “อะไรกันเป็นพระเป็นเจ้า ทำไมไม่รู้จักอยู่วัด คนเขามาเสียเวลาเสียค่ารถค่าเรือก็ยังไม่อยู่ให้เขาพบ” อะไรทำนองนี้ นายสมชายจึงเกิดความคิดใหม่ เขาไม่ควรจะมานั่งรับหน้าอยู่อย่างนี้ ควรจะเขียนป้ายติดไว้ที่ประตูให้พวกเขาอ่าน เขาจะพูดจะว่าอะไรก็เป็นเรื่องของเขา ไม่อยากได้ยินได้ฟังอีกแล้ว

คิดได้ดังนี้ จึงลุกขึ้นไปหากระดาษและปากกามาเขียน เสร็จ

แล้วจึงติดไว้ที่หน้าประตูด้านนอก ปิดประตูกุญแจอย่างเรียบร้อย กำลังจะเดินไปยังหอประชุมเพื่อดูความเรียบร้อยของผู้ปฏิบัติธรรม ญาติโยมกลุ่มหนึ่งก็พากันมาถามว่า

“หลวงพ่อบอกไปไหน”

“อ่านดูสิครับ” เขาชี้ข้อความที่ติดไว้ตรงประตูกุญแจ

“อ่านไม่ออก ช่วยบอกหน่อย” บุรุษหนึ่งหรือตาพูด

“ให้คนที่อ่านออกอ่านให้ฟังก็ได้ คงไม่ใช่อ่านไม่ออกทั้งกลุ่มหรือกระครับ” เมื่อฝ่ายนั้นเล่นแง่มา เขาจึงต้องเล่นแง่ตอบ

“แต่ผมอยากให้คุณอ่าน อยากฟังเสียงคุณ ไม่อยากฟังเสียงคนที่มาด้วยกัน มันเบื่อ” เขาพูดกวนๆ นายสมชายไม่ปรารถนาจะต่อความยาวสาวความยืด จึงอ่านให้เขาฟัง ทว่าบุรุษนั้นก็กลับพูดกวนๆ อีกว่า “ของกล้วยๆ แค่นี้ ใครๆ ก็อ่านได้ ไม่เห็นจะต้องมาอ่านให้ฟัง” “แล้วทำไมไม่อ่านล่ะ” นายสมชายอยากย้อนไปอย่างนี้ แต่ก็มิได้ทำอย่างที่ยาก ได้แต่นิ่งและบริกรรม “ไม่โกรธหนอๆ” อยู่ในใจ นึกถึงคำพูดของท่านพระครูที่ว่าบางคนเข้าวัดก็เพื่อจะมาหาเรื่องกับพระ นายคนนั้นมาไม่เจอพระ ก็เลยหาเรื่องกับโยมแทน เขาไม่ต้องการมีเรื่องจึงยืนนิ่งอยู่ ถึงกระนั้นก็ถูกว่าอีก

“ยืนนิ่งอยู่ทำไมล่ะ จะไปไหนก็ไปซะ”

“ครับๆ จันทน์ผมขอตัว” เขายกมือไหว้บุรุษนั้นแล้วเดินหลีกออกมา

“เดี๋ยวก่อน ยังไปไหนไม่ได้” บุรุษนั้นห้าม นายสมชายแทบจะหมดความอดทน หากก็ต้องฝืนใจทำความดีต่อไปด้วยการถามเขาว่า “มีอะไรจะให้ผมรับใช้หรือครับ”

“มีสิ ช่วยเอานารีผลมาให้ดูหน่อย อยากดู” ศิษย์ก้นกุญแจคิดว่า ถ้าเขาบอกไปตามตรง บุรุษนี้ก็จะต้องหาเรื่องหาราวให้เขา

ต้องปวดเศียรเวียนเกล้าอีก จึงจำต้องบอกแบบอ้อมๆ ว่า

“เอาไว้หลวงพ่อกลับมาก่อนนะครับ ผมไม่ทราบที่ท่านเก็บไว้ที่ไหน”

“ก็ไปหาดูซิ อยู่ในห้องท่านนั่นแหละ คันดูดีๆ”

“ผมไม่กล้าคั่นหรอกครับ หลวงพ่อท่านไม่ชอบให้ใครไปยุ่งย่ามในห้องส่วนตัวของท่าน” เขาตอบเสียงไปอีกทาง

“อะไรกัน เป็นพระทำไมไม่รู้จักปล่อยวาง”

“พระก็เป็นคนนี่ครับ ที่คนยังไม่ปล่อยวาง แล้วจะไปบังคับให้พระปล่อยวาง” ศิษย์กัณฑ์กำลังจะหมดความอดทน

“คุณว่าใคร” ถามอย่างเอาเรื่อง

“ว่าคนที่ไม่ปล่อยวางแล้วบังคับให้พระปล่อยวางนะครับ”

“คุณว่าผมหรือ” นายสมชายคิดในใจว่า “เจ้าหมอนี่มันต้องบ้าแน่ๆ เราจะต้องบ้าให้มากกว่ามัน ไม่งั้นเรื่องไม่จบแน่นอน” คิดแล้วจึงตอบไปว่า

“ผมไม่ได้ว่าผม ไม่ได้ว่าชน ไม่ได้ว่าเสิบ ไม่ได้ว่าพิน ไม่ได้ว่าหนิง ไม่ได้ว่าอะไรทั้งนั้น เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ตโจ ทันตา นขา โลมา เกสา ผมไม่ได้ว่า”

“คุณว่าอะไรนะ” บรูษนั้นถามงงๆ

“ตจบัญญัติกรรมฐานครับ เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ตโจ ทันตา นขา โลมา เกสา หลวงพ่อท่านสอนว่า นี่เป็นมูลกรรมฐานที่ผู้บวชทุกคนจะต้องพิจารณาเป็นเบื้องต้น” ปราภฏว่า ได้ผลเกินคาด เพราะบรูษนั้นบอกกับพรรคพวกว่า “เฮ้ย พวกเรากลับกันเถอะ มาเจอคนบ้าเข้าแล้ว โบราณท่านสอนว่า อย่าถือคนบ้า อย่าว่าคนเมา กลับไว้ย กลับ”

“แหม ผมว่าลูกพี่ก็บ้าแล้วนา ยังมาเจอไอ้บ้ายิ่งกว่า” บรูษ

ที่มาด้วยกันพูดขึ้น

“มึงว่าอะไรนะ” ‘ลูกพี่’ หันขวับมาทำตาเขียวใส

“แหะๆ เปล่าครับเปล่า ผมเพียงแต่จะบอกว่า เนื้อฟาก็ยังมีฟ้า” ‘ลูกน้อง’ ตอบพลางหัวเราะแหะๆ

“แล้วใครเป็นฟ้า ใครเนื้อฟ้า” ถามอย่างเอาเรื่อง

“แหะๆ ผมยังพูดไม่ทันจบครับ คือผมจะพูดว่า เนื้อฟาก็ยังมีฟ้า เนื้อฟ้าของฟาก็ยังมีลูกพี่โง่ละ”

“เออ แบบนี้ค่อยฟังขึ้นหน่อย เอาละ ไปได้” พูดจบก็เดินนำพรรคพวกไปยังลานจอดรถ นายสมชายมองตามไป พลังคิดในใจว่า “คนแบบนี้ก็มีด้วย แต่ก็ยังดีที่คิดมาวัด เอ แต่ถ้ามาวัดเพื่อหาเรื่องกับคนโน้นคนนี้ไม่มาดีกว่าจะได้ไม่บาบ”

“พ่อหนุ่ม หลวงพ่อท่านจะกลับเมื่อไร” สตรีสูงวัยถามหลังจากอ่านข้อความที่ติดไว้หน้าประตูแล้ว

“วันนี้แหละครับ แต่คงจะถึงดึก ฟุ้งนี้คุณบ้าค่อยมาใหม่ดีไหมครับ” เขาแนะนำ

“แหม เสียตายจริง บ้าอยากมาดูมักกะลีผล เขาว่าที่วัดป่ามะม่วงมีต้นมักกะลีผล บ้าก็เลยอยากมาดูให้เห็นกับตา อยากรู้ว่าลูกมักกะลีผลสวยเท่ากับบ้าตอนสาวๆไหม พ่อหนุ่มพาบ้าไปดูหน่อยซี ท่านสมภารไม่อยู่ก็ไม่เป็นไร บ้าอยากดูมักกะลีผลมากกว่าอยากมาดูสมภาร” คนสูงอายุบอกจุดประสงค์ของการมา

“บ้ารู้ได้ยังไงว่าวัดนี้มีต้นมักกะลีผล ผมอยู่มาตั้งนานยังไม่รู้เลย”

“ก็เอ็งไปมุดหัวอยู่ที่ไหนละถึงได้ไม่รู้ เขาลือกันให้แซ่ดว่าวัดป่ามะม่วงมีต้นไม้ออกลูกเป็นคน เอ็งไปอยู่ที่ไหนถึงไม่รู้ งี้เง่า” นายสมชายถูกประเมินผลว่าเป็นคนงี้เง่า

“บ้านั้นแหละจึงเฝ้า ทั้งจึงเฝ้าทั้งมงาย” ชายหนุ่มเถียงในใจ เพราะถ้าเถียงนอกใจจะถูกตำหนิว่าไร้มรรยาทชาติผู้ดี เห็นศิษย์วัดไม่เถียงสตรีสูงวัยจึงย้าอีกว่า “เอ็งไปมุดหัวอยู่ที่ไหนถึงไม่รู้”

“ผมก็อยู่ที่นี้แหละครับ แล้วก็ขอยืนยันว่า วัดนี้ไม่มีต้นไม้ออกลูกเป็นคน ส่วนมักกะลีผลนั้นเคยมี แต่เดี๋ยวนี้ไม่มีแล้ว” เขาพยายามอธิบาย

“ทำไมถึงไม่มีล่ะ”

“เพราะเจ้าของเขามาขอคืนไปแล้ว เขาเอามาฝากไว้ชั่วคราว ถ้าบ้าอยากดูก็ไปดูได้ที่วัด...” เขาบอกชื่อวัดที่พระสารีริศ จำพรรษาอยู่

“อย่างนั้นหรือ แล้วสวยไหม กับบ้าใครสวยกว่ากัน” นายสมชายนึกถึงซากทหารกเหี้ยวๆ ที่นอนขดอยู่ในพาน ซึ่งนอกจากจะหาความสวยไม่ได้แล้ว ยังดูน่าเกลียดอีกด้วย จึงตอบสตรีนั้นไปว่า

“บ้าสวยกว่าหน่อยหนึ่ง”

“จริงหรือ แสดงว่าพ่อหนุ่มตาแหลมถึงได้เห็นว่าบ้าสวยกว่าพูดแล้วจะหาว่าคุย ตอนบ้าสาวๆ นะ สวยอย่างบอกใคร มีคนเขามาทาบถามจะส่งเข้าประกวดนางงาม แต่พ่อของบ้าแหงลูกสาวไม่ยอมให้ส่งประกวด”

“คงไม่อยากให้บ้าหนุ่มน้อยห่มน้อยมั่ง” ศิษย์วัดออกความเห็น

“ไม่ใช่หรอก สมัยนั้นเขานุ่งโจงกระเบนกัน ไม่ได้นุ่งน้อยห่มน้อยเหมือนสมัยนี้หรอก”

“แล้วทำไมพ่อบ้าถึงไม่ให้ประกวดล่ะครับ” ถามอย่างนึกสนุก เพราะมองเท่าไรก็ไม่เห็นความสวยของสตรีตรงหน้า

“ແກ່ລ້ວງຈະໄມ່ມີຄົນຊ່ວຍທຳນຳນະຊີ ຖ້າບ້າໄດ້ເປັນນາງນາມ
ບ້າກໍ່ຈະໄມ່ທຳນຳອີກໃຫ້ເສຍຟອ້ຣ໌ມ ຟ່ອແກ່ກໍ່ເລຍໄມ່ຍອມໃຫ້ເຂົ້າປະກວດ”

“ບ້າກໍ່ເລຍຟລາດໂອກາສທີ່ຈະເປັນນາງນາມ”

“ນັ້ນຊີ ລູກສາວຂອງຟ້ອນຟ່ອກໍ່ເລຍໄດ້ເປັນ ເຂາສວຍນ້ອຍກວ່າ
ບ້າຕັ້ງເຍະ ໃຊ້ໆ ກໍ່ຟຸດຢ່າງນີ້”

“ຍ່າໆ ຄຸ່ນກັນເຄະ ປ່ານນີ້ປຸ່ນປ່ຽນແລ້ວມັ່ງ” ດຶກສາວທີ່ມາດ້ວຍ
ບອກຜູ້ເປັນຍ່າ

“ຫລານສາວຫຼືອຸ່ນຮັບ” ນາຍສມຊາຍຕາມ

“ຈັ່ ຫລານສາວຄົນເດີຍຂອງບ້າ ຖ້າອຍາກເຫັນປ້າຕອນສາວໆ
ກໍ່ດຶກຫລານສາວໄດ້ ຄອດຍ່າມາທຸກຢ່າງເລຍ ຟ່ອຮຸ່ນຸ່ມວ່າເມື່ອນປ້າໄໝ”
ນາຍສມຊາຍຕອບທັນທີ່ວ່າ “ເມື່ອນຮັບ ເມື່ອນກັນອຍ່າງກັບແກະ” ແຕ່
ອີກປະໂຫຍດໜຶ່ງທີ່ໄມ່ໄດ້ຟຸດອອກມາຄື “ໄມ່ສວຍເລຍສັກນິດ ກໍ່ເພຣະ
ເມື່ອນຍ່ານີ້ແຫລະ”

“ບ້າເຫັນຈະຕ້ອງລານະຟ່ອຮຸ່ນຸ່ມ ຈະໄປດຶກມັກກະສິຟລທີ່ວັດໂນ້ນ
ນ້ອຍ” ນາງໝາຍດັງວັດທີ່ນາຍສມຊາຍບອກ

ສຕຣີສູງອຍາຍຸກັບຫລານສາວຄຸ່ນກັບໄປແລ້ວ ນາຍສມຊາຍກໍ່ໄດ້ຄວາມ
ຄິດຂຶ້ນມາຢ່າງໜຶ່ງ ເຂາຈະຕ້ອງສ້າງຕັ້ງນັກກະສິຟລຂຶ້ນມາໃນວັດ ເວລາ
ມີຜູ້ຕົວໜີງມາຕາມຈະໄດ້ມີໃຫ້ພວກເຂາດູ ແບບນີ້ກໍ່ຈະຊ່ວຍລດກະຂອງ
ຫລວງຟ່ອລ່ງໄປໄດ້ມາກ ເພຣະໄມ່ເຄຍມີວັນໄໝເລຍທີ່ຜູ້ຕົວໜີງຈະໄມ່ຕາມ
ດັງເຣື່ອງນັກກະສິຟລຫຼືອນາຣິຟລ ຄິດດັງນີ້ແລ້ວຈິ່ງເດີນໄປຫານາຍສມຊາດີ
ທີ່ອຸ່ນປະຊຸມເພື່ອປຶກຊາຫາຮື້ອ

ນາຍສມຊາດີມາຄອຍດູແລ່ໃຫ້ຄວາມສະດວກແກ່ນັກປຶກຊາຮື້ອ
ທີ່ອຸ່ນປະຊຸມເຈຣີຍຸຊັຍ ຮຸ່ນນີ້ມີນາຍແພທຸຍຮຸ່ນຮຸ່ນຮຸ່ນຮຸ່ນຮຸ່ນຮຸ່ນຮຸ່ນຮຸ່ນຮຸ່ນ
ເຂາຈິ່ງເຜົາດູແລ່ເອົາໃຈໃສ່ຍິ່ງກວ່າຮຸ່ນອື່ນໆ ເມື່ອກ່ອນເມື່ອມີຮຸ່ນຮຸ່ນຮຸ່ນຮຸ່ນ
ມາເຂົ້າປຶກຊາ ເຂາກັບນາຍຊຸນທອງເປັນຕ້ອງມີເຣື່ອງຜິດໃຈກັນ ເພຣະຊາຍ

หนุ่มเป็นเหตุ แต่เมื่อนายขุนทองบวชเป็นพระแล้ว เขาก็ไม่มีคู่แข่ง
กระนั้นก็ยังไม่มีชายหนุ่มคนใดทำท่าว่าจะมาชอบพอเขา ก็ได้แต่
รอต่อไป สักวันคงจะสมหวังกับเขาบ้าง

“ชาติ ข้าอยากปรึกษาอะไรกับเอ็งหน่อย” ศิษย์ก้นกุฏิบอก
น้องชายที่ทำท่าว่าจะกลายเป็นน้องสาว

“มีอะไรจะปรึกษาหนูหรืออะ เรื่องสำคัญหรือเปล่า”

“ก็สำคัญเหมือนกัน คือข้าคิดจะสร้างต้นมัทกะลีผลหรือ
ต้นนารีผลขึ้นมา เอ็งว่าดีไหม”

“สร้างขึ้นมาก็ไม่ว่า ก็ในเมื่อหนูยังไม่รู้ว่าพี่จะสร้างขึ้น
มาเพื่ออะไร แล้วจะให้ตอบว่าดีหรือไม่ดีได้ยังไง” น้องชายยังไม่ออก
ความเห็น

“อ้าว ข้านี้กว่าเอ็งรู้เรื่องแล้ว”

“เรื่องอะไรล่ะ มีเรื่องอะไรที่หนูยังไม่รู้หรือ”

“ก็เรื่องที่พระสาริตมาขอนารีผลคืนไป แล้วญาติโยมก็มา
ขอดูจากหลวงพ่อก็ไม่เว้นแต่ละวัน ทั้งที่ท่านบอกแล้วบอกอีกว่าคืน
เจ้าของเขาไปแล้ว เมื่อกี้ก็มาสองราย จะมาขอดู ข้าเลยเกิดความ
คิดขึ้นมาว่า เราน่าจะสร้างมันขึ้นมาสักต้นหนึ่ง เอ็งว่าดีไหม”

“วิเศษเลยอะ จะได้ช่วยผ่อนแรงหลวงพ่อ ว่าแต่พี่จะเอา
อะไรมาสร้างล่ะ แล้วพี่เคยเห็นต้นนารีผลหรือเปล่า”

“ก็นี้แหละที่ข้าจะมาปรึกษาเอ็งละ เรามาช่วยกันคิดว่าจะทำ
ยังไงดี”

“เดี๋ยว ขอเวลาหนูคิดก่อน ต้นนารีผลหรือมัทกะลีผลนี่
เหมือนกันหรือเปล่า” นายสมชาติถามพี่ชาย

“เหมือนกัน จะเรียกมัทกะลีผลหรือเรียกนารีผลก็ได้ หลวงพ่อ
ท่านบอกว่า บางครั้งก็เรียกว่า มัทคลีผล” นายสมชายตอบ

“มักกะลีผลคือต้นไม้ที่ออกลูกมาเป็นคนไข่มุข”

“ไข่มุข เป็นหญิงสาวโสกา อายุราวสิบห้าสิบหกปี”

“ฉันหนุกคิดออกแล้ว เราก็ไปหาซื้อตุ๊กตามาแขวนไว้บนต้นไม้ เอาต้นมะปรางแล้วกัน แล้วบอกญาติโยมว่า นี่ไงต้นไม้ที่ออกลูกเป็นคนไข่มุข”
นายสมชายต้อออกความคิด

“เออ เข้าทำดี แต่ข้าว่าแขวนบนต้นไม้มะม่วงดีกว่า เพราะ หลวงพ่อท่านบอกว่า ต้นไม้ที่ออกลูกเป็นไข่มุขมีใบคล้ายใบมะม่วง แต่ขนาดใหญ่เท่าใบตอง เพราะฉะนั้น เราเอาตุ๊กตาไปแขวนไว้บนต้นไม้มะม่วง น่าจะดีกว่า”

“ถ้าหลวงพ่อท่านพูดอย่างนั้นจริง หนุกก็เห็นด้วย ว่าแต่ว่า พี่จะแขวนทุกต้นเลยหรือ มะม่วงวัดเรามีตั้งหลายต้น หนุกว่าแขวน ต้นเดียวก็พอ”

“ข้าก็ตั้งใจว่าจะแขวนต้นเดียวเหมือนกัน จะได้ไม่เปลือง ถ้า ฉันเราลงมือกันวันนี้เลยนะ เอาต้นที่อยู่หน้ากุฏิหลวงพ่อก็แล้ว กัน”

“จะดีหรือ เอาต้นไกลๆ กุฏิหน่อยไม่ดีกว่า หนุกกลัวว่า หลวงพ่อท่านจะเล่นงานเราสองคนนะซี”

“คงไม่หรอก เราทำเพราะหวังดีต่อท่าน ท่านคงไม่ว่าอะไร ดีเสียอีกที่ท่านจะได้ไม่ต้องมานั่งตอบคำถามญาติโยมให้เสียเวลา ทำมาหากิน” นายสมชายคิดแต่ในทางบวก

“ฉันก็ตามใจพี่แล้วกัน แต่ถ้าเกิดอะไรขึ้น หนุกขอสละสิทธิ์ นะ สละสิทธิ์ที่จะรับผิดชอบรับแต่ชอบอย่างเดียว ส่วนผิดพี่ช่วยรับ ไปก็แล้วกัน” น้องชายพูดป้องกันตัวเองไว้เสร็จสรรพ

“เรื่องนั้นข้ารู้แล้ว เอ็งนี่ไม่ยอมเปลี่ยนนิสัยเลยนะ อยู่วัด มาตั้งนานน่าจะนิสัยดีขึ้นบ้าง” ชายหนุ่มว่าน้องชาย

“เปลี่ยนได้ไงล่ะพี่ ถ้าเป็นนิสัยก็พอจะเปลี่ยนได้บ้าง แต่นี่มันกลายเป็นสันดานแล้ว พี่ไม่เคยได้ยินคนเขาพูดกันหรือว่าสันดานนั้นยังขุดได้ แต่สันดานนั้นขุดไม่ได้เพราะมันซึมซาบเข้าไปในสายเลือดแล้ว”

“เอาละๆ ไม่ต้องสาธยายให้มันมากมายเกินไป เป็นอันว่าเดี๋ยวเราไปหาซื้อตุ๊กตากัน ซื้อที่ตลาดสิงห์บุรีนี่แหละ เอามาสักยี่สิบตัวก็คงพอ ดูหลายๆ ขนาดหน่อย” คนเป็นพี่สรุป

“เอาขนาดเดี๋ยวพอ หลวงพ่อท่านบอกว่า มักกะลีผลมีขนาดเท่ากันหมดไม่ใช่หรือ หนูอยากให้อึดหลักว่าต้องเหมือนของจริงให้มากที่สุด”

“เอ็งเคยเห็นของจริงแล้วหรือ” พี่ชายย้อนถาม

“ของจริงตอนสวยๆ นะ ยังไม่เคยเห็น เคยเห็นแต่ตอนมันเหี่ยวแล้ว ที่หลวงพี่สาริดมาเอาคืนไปนะ ไม่รู้ท่านจะงกไปทำไม กะอีแค่ซากทารกเหี่ยวๆ สองตัวนั้น ว่าแต่ว่าตุ๊กตาที่เราจะเอาไปแขวนต้นมะม่วงนะ ต้องเอาตัวสวยๆ นะ เหี่ยวๆ อย่างนารีผลหนูไม่เอานะ”

“อ้าว ก็ไหนเอ็งให้อึดหลักว่าต้องเหมือนของจริงให้มากที่สุดไงล่ะ ถ้าสวยก็ไม่เหมือนของจริงนะซี” พี่ชายขำคอก

“ก็เหมือนตอนสวยๆ ไม่ใช่เหมือนตอนเหี่ยวๆ ถึงเราจะไม่เคยเห็นตอนสวยๆ ก็ให้อึดคำพูดของหลวงพ่อก็เพราะสิ่งที่หลวงพ่อพูดนั้นเป็นสัจธรรม ท่านไม่เคยพูดอะไรที่ไม่จริง”

“ตกลง งั้นหลังเพลเราไปตลาดสิงห์บุรีกันนะ” นายสมชายนัดแนะกับน้องร่วมอุทร หลังจากนั้นจึงเดินไปสำรวจความเรียบร้อยในครัว

คืนนั้นสมภารวัดป่ามะม่วงกลับถึงวัดเมื่อเวลาสองยาม จึงไม่เห็น ‘ผลงาน’ ที่สองคนพี่น้องร่วมมือกันสร้างสรรค์ขึ้นเมื่อตอนบ่าย เจ้าของบ้านไม่ได้นั่งรถมาส่งท่าน แต่ได้ให้คนขับมาสองคนเพื่อผลัดเปลี่ยนกันขับหากอีกคนเกิดง่วงนอน ส่งท่านแล้วคนรถทั้งสองก็ตีรถกลับลำพูนตามคำสั่งของเจ้านาย

วันรุ่งขึ้น ท่านพระครูลงรับแขกตามปกติ ขณะที่ท่านกำลังคุยกับญาติโยมอยู่นั้น ก็เห็นนายสมชาติยืนพูดกับโยมผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ที่ใต้ต้นมะม่วง เห็นโยมคนนั้นแหงนขึ้นไปดูอะไรบางอย่างแล้วยกมือไหว้ปลกๆ จะว่าไหว้นายสมชาติก็คงไม่ใช่ ทำทางเจ้าหมอนั้นมีพิรุณอย่างไรชอบกล ความอยากรู้ทำให้ต้องฟัง ‘เห็นหนอ’ แล้วท่านก็ได้รู้และได้ยิน โยมคนนั้นเดินกลับไป อีกคนก็เดินมา ถามนายสมชาติว่า “เขาสื่อกันว่าวัดนี้มีต้นไม้ออกลูกเป็นคน จริงหรือพ่อหนุ่ม” นางถามนายสมชาติ

“จริงซิอะ นั้นไง ห้อยอยู่บนต้นโน่น” เขาชี้ขึ้นไปทางยอดมะม่วง โยมคนนั้นมองตามขึ้นไปก็เห็นคนห้อยอยู่ ตัวเล็กๆ สีชมพูเหมือนตุ๊กตา จึงยกมือขึ้น ‘สาธุ’ พร้อมรำพึงด้วยความปลาบปล้ำมยินดี “เจ้าประคุณ เป็นบุญตาที่ได้มาเห็น สาธุ ขอให้ลูกช่างรำรวยถูกหวยรางวัลที่หนึ่งเถิด เจ้าประคุณ” แล้วก็ยกมือไหว้แล้วไหว้อีก

ท่านพระครูคิดว่าจะต้องจัดการกับพี่น้องสองคนนี้ โทษฐานที่หลอกลวงประชาชน ที่ร้ายไปกว่านั้นคือ ใช้วัดของท่านเป็นสถานที่ทำการ นี่ถ้าเจ้าคณะจังหวัดรู้เข้า ท่านเห็นจะต้องเดือดร้อนเป็นแน่ ดีไม่ดีท่านอาจจะถูกกล่าวหาว่า สมรู้ร่วมคิดกันกับลูกศิษย์หลอกลวงประชาชน แต่จะทำอะไรเป็นการหักหน้าลูกศิษย์ก็ไม่ดี รอให้ญาติโยมกลับไปเสียก่อนค่อยว่ากัน ดังนั้นท่านจึงสนทนากับญาติโยมต่อไปกระทั่งถึงเวลาอาหารกลางวัน

“ไปรับประทานอาหารกันก่อน ท่านให้มากๆ นะ ใครรับประทานข้าววัดนี้แล้วกลับไปรวยทุกคน” ท่านพูดยิ้มๆ บรรดาคนอยากรวยจึงพากันกราบท่านแล้วลุกเดินไปยังโรงครัวซึ่งมีอาหารตั้งไว้ให้บริการตนเอง

ตอนค่ำ นายแดงถูกท่านพระครูใช้ให้มาตามนายสมชายกับนายสมชาติขึ้นไปพบ คนทั้งสองพอจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เมื่อกราบท่านแล้ว จึงพากันนั่งก้มหน้าอยู่

“เธอสองคนทำอะไรไว้ รู้หรือเปล่านั้นจะทำให้ฉันเดือดร้อน”

“เดือดร้อนยังไปละอะ หนูไม่เห็นว่าการล่วงพ้อจะต้องเดือดร้อนที่ตรงไหน ดีเสียอีกที่จะได้ไม่ต้องมานั่งสาธยายให้ญาติโยมฟังอย่างแต่ก่อน นี่เราสองคนช่วยผ่อนแรงหลวงพ่อนะอะ” นายสมชาติพูดแทนพี่ชาย ค่อนข้างแน่ใจว่าที่ถูกเรียกครั้งนี้จะต้องเนื่องมาจากมัจกะลีผล

“ข้อนั้นฉันรู้ รู้ว่าเธอสองคนมีเจตนาดี แต่ฉันไม่ต้องการให้เธอไปหลอกลวงญาติโยมเขา พรุ่งนี้ไปจัดการปลดลงมาให้หมดเอาละ กลับไปได้” สองพี่น้องมองตากัน แล้วต่างก็ก้มลงกราบโดยมิได้พูดว่าอะไร

ออกพรรษาและรับกฐินแล้ว พระขุนทองก็ลาสิกขา ท่านพระครูรู้สึกโล่งใจที่หลานชายมิได้กลายเป็นหลานสาว นายขุนทองขออนุญาตกลับไปบ้านสองสามวัน ท่านก็อนุญาต วันที่สี่สาวน้อยนางหนึ่งก็ขึ้นไปหาท่านยังกุฏิชั้นบน ท่านออกตกใจและนึกตำหนิ นายสมชาย ที่ปล่อยให้มาตุคามขึ้นมายุ่มยามในยามวิกาล เพราะขณะนั้นเป็นเวลาทุ้มเศษ จึงถามหล่อนว่า

“โยมเป็นใครมาจากไหน ทำไมถึงขึ้นมาถึงบนนี้ อาตมา

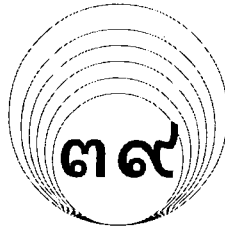
“ไม่อนุญาตให้สตรีเพศขึ้นมานอกเสียจากว่ามีโยมผู้ชายขึ้นมาด้วย ขอโทษนะ ขอเชิญลงไปรอข้างล่าง มีอะไรเร่งด่วนก็ให้ลูกศิษย์ อาตมาขึ้นมาบอก” ท่านต่อว่าพร้อมเชิญให้ลงไป สาวน้อยยิ้มสดใส ใบหน้าไม่สลดลงเลยสักนิด ท่านคลັบล้อคล้อยคล้าว่ายิ้มอย่างนี้ เหมือนใครหนอ หากก็นึกไม่ออก เจ้าหล่อนทาปากแดงแปด ผมหัดต หยิกหยองทรงงูเก็งก็องซึ่งกำลังเป็นที่นิยม ท่านเกิดอาการหวาดกลัวขึ้นมา กลัวว่าหล่อนจะมีพฤติกรรมแบบชีชบา ที่ถูกจ้างให้มา ทำลายท่าน จึงส่งเสียงลงไปข้างล่าง “สมชายอยู่หรือเปล่า ขึ้นมาบนนี้ด่วน” แม่สาวน้อยจึงขู่ว่า “กลัวหรือ เดียวก็ปล้ำเสียหрок”

“อย่างนะ ไม่งั้นจะแจ้งตำรวจจับในข้อหาบุกรุก” ท่านขู่ว่า ชะรอยท่านจะแสดงอาการกลัวมากเกินไป จนสาวน้อยเกิดความสงสาร จึงพูดขึ้นว่า “หนูเองแหละหลวงลุง อะไร จำขุนทองไม่ได้ เสียแล้ว” พูดพลางหัวเราะคิกคัก

.....“เอ็งหрокหรือขุนทอง ไปเอาวิกที่ไหนมาใส่เล่นเอาชำตกใจหมด” ‘หลวงลุง’ พูดอย่างโล่งอก โล่งอกที่หล่อนไม่ใช่ผู้หญิง ขณะเดียวกันก็รู้สึกหนักอก ที่หลานชายกลายเป็นหลานสาวอีกครั้ง “ทำไมเอ็งกลับมาเป็นคนเก่าอีกล่ะ” ท่านถาม

“อ้าว ก็หลวงลุงบอกไว้ไม่ใช่หรือว่า หนูจะเกิดเป็นกะเทยชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ไหนๆ ก็เป็นชาติสุดท้ายแล้ว ต้องเป็นชะให้มันสุดๆ ไปเลย”

วันแม่แห่งชาติ

วันแม่แห่งชาติเวียนมาบรรจบครบรอบอีกวาระหนึ่ง บรรดาแม่ทั้งหลายต่างพากันมาทำบุญตักบาตรที่วัดป่ามะม่วง หลายคนพาลูกมาและอีกหลายคนลูกพามา เสร็จจากทำบุญตักบาตร แม่ที่พาลูกมาก็พาลูกกลับบ้านหรือไม่กี่ไปเที่ยวที่อื่นต่อ ส่วนแม่ที่ลูกพามา นั้นยังไม่กลับ เพราะถูกลูก ‘ต้อน’ ให้มาฟัง ท่านพระครูเทศน์ นอกจากนี้ก็ยังมีแม่ที่ซราจนมาไม่ไหว ลูกจึงมาฟังเทศน์แทนเพื่อจะนำไป ‘เทศน์’ ให้แม่ฟังที่บ้าน

ท่านพระครู ‘รู้’ ว่า วันนี้จะได้รับฟังเรื่องราวของแม่หลายแบบหลายประเภท ล้วนแต่เป็นแบบและประเภทที่พกพาปัญหามาให้ท่านช่วยแก้ไข และท่านก็เห็นจะต้องเหน็ดเหนื่อยกว่าทุกวัน

“หลวงพ่อกะ ช่วยเทศน์แม่หนูหน่อยคะ จะทำยังไงให้เขาหายแข่งลูก” สตรีอายุราวสี่สิบซึ่งมากับมารดาอายุประมาณเจ็ดสิบเอ่ย์ขึ้น เพราะได้คิวก่อน

“แข่งลูกทำไมละโยม” ท่านถามคนเป็นแม่

“ก็มันทำให้ฉันเดือดร้อน ฉันก็เลยแข่งมัน” นางตอบ

“เดือดร้อนยังไง ไหนเล่าไปซิ” คนเป็นลูกสาวจึงเล่าแทนผู้เป็นมารดา ความว่า

“คืออย่างนี้ค่ะหลวงพ่อก่อน หนูมีพี่สาวคนหนึ่ง อายุห่างกันสิบปี พี่สาวเขาเอาโฉนดที่บ้านไปจำนองธนาคาร แล้วหนีไปอยู่อเมริกากับพี่เขย หนูไม่มีเงินไปไถ่ ธนาคารเขาก็เลยยึดบ้านแล้วก็ขายทอดตลาด หนูก็เลยต้องพาแม่ออกไปอยู่ที่อื่น เงินเดือนหนูไม่มาก เพราะเป็นข้าราชการ ก็เลยเช่าบ้านหลังเล็กๆ จึงไม่สะดวกสบายเหมือนบ้านตัวเอง แม่เคยอยู่บ้านหลังใหญ่สะดวกสบาย พอมาอยู่บ้านหลังเล็กๆ ที่คับแคบก็เลยคิดมาก โกรธพี่สาวถึงกับสาปแช่งเท่านั้นยังไม่พอ ยังเผาพริกเผาเกลือแล้วก็เอามาตำ พร้อมกับแช่งพี่สาวหนูไปด้วย ตำทุกวันจนมือแตก ตำไม่ไหว เลยบังคับให้หนูตำแทน หนูไม่ตำเขาก็ว่าหนูเป็นลูกเนรคุณ หลวงพ่อกว่าหนูเนรคุณหรือเปล่าคะ หนูไม่อยากแช่งพี่สาว เพราะมันคงเป็นเวรกรรมของเขา พี่เขยคงจะหลอกให้เขาทำเช่นนั้น หลวงพ่อช่วยเทศน์แม่หนูหน่อยเถิดค่ะ หนูเครียดกับเขามาก หนูกลับจากทำงานก็เหนื่อยพอแล้ว ยังจะต้องมานั่งตำพริกตำเกลือให้เขาแช่งพี่สาวอีก” คนเป็นลูกเล่าจบดๆ เพราะเก็บกดมานาน ท่านพระครูยังไม่ทันได้พูดอะไร คนเป็นแม่ก็ชิงพูดก่อนว่า

“ฉันมันคนอาภัพจะหลวงพ่อก่อน มีลูกก็พึ่งพาไม่ได้เลยสักคน คนโตก็ล้างผลาญ คนเล็กก็ไหว้วานอะไรไม่ได้ แค่นี้ช่วยตำพริกตำเกลือเหนื่อยก็บ่นว่าเหนื่อย”

“ก็หนูเหนื่อยจริงๆ นี่แม่ ดูแลคนไข้แต่ละวันๆ ก็เครียดพออยู่แล้ว แม่ยังจะมาเพิ่มความเครียดให้หนูอีก” ลูกสาวต่อว่าแม่

“หลวงพ่อก่อน ฟังซี มันเถียงฉันจบดๆ ไม่รู้ว่าใครเป็นแม่ ใครเป็นลูกกันแน่” พูดอย่างน้อยใจแล้วเลยน้ำไหลออกตาจนได้ ท่านพระครูจึงพูดปลอบสตรีวัยเจ็ดสิบว่า

“ใจเย็นๆ นะโยมมะ ค่อยๆ พูดค่อยๆ จากันก็ได้ อย่าร้องไห้

ร้องห่มไปเลย สงสารลูกเข้าง”

“ลูกคนไหนล่ะ หลวงพ่อจะให้ฉันสงสารลูกคนไหน”

“ก็ลูกคนที่มาด้วยนี่แหละ อย่าให้เขาต้องมีบาปมีกรรม เพราะโยมเลย”

“มีบาปมีกรรมเพราะฉันยังงี้ นี่หลวงพ่อกับเข้าข้างมันหรือ หลวงพ่อว่าฉันผิดใช่ไหม” นางถือโอกาสเล่นงานท่านพระครู โทษฐานที่ไม่เข้าข้างลูกสาว

“อาตมาไม่ได้เข้าข้างเขา แต่ที่พูดว่าให้สงสารลูก หมายความว่า ถ้าโยมร้องไห้เพราะลูก ก็เท่ากับทำให้ลูกบาป ลูกที่ทำให้พ่อแม่ต้องน้ำตาตกนะ บาปมากรู้ไหม อย่าให้ลูกต้องบาปเลยนะ” เห็นท่านไม่เข้าข้างลูกสาว คนเป็นแม่ค่อยคลายความโกรธลง แล้วจึงถามท่านว่า

“ลูกสาวคนโตมันทำให้ฉันไม่มีที่จะซุกหัวนอน หลวงพ่อว่า มันบาปไหม ฉันนะร้องไห้กับมันมาไม่รู้เท่าไร ถึงได้สาปแช่งให้มัน ฉิบหายตายโหง ฉันเผาพริกเผาเกลือแล้วก็ตามแข่งมันทุกวัน”

“โยมอย่าไปแข่งลูกเลย เขาทำอย่างนั้นก็บาปมากพอแล้ว โยมไปแข่งเขา โยมก็จะพลอยบาปไปด้วย ทำไม่ถึงไปเี่ยวบาปกับเขาด้วยล่ะ เี่ยวคนเดียวยังไม่พอ ยังจะให้ลูกสาวคนเล็กเี่ยวด้วยอีก เลิกทำเถิดนะ อาตมาขอบิณฑบาต”

“ฉันจะเลิกก็ต่อเมื่อรู้ว่ามันตายแล้ว” นางพูดอย่างอาฆาต

“ถ้าเช่นนั้นก็เลิกได้แล้ว เพราะเดี๋ยวนี้เขายิ่งกว่าตายเสียอีก เขากำลังตกนรกทั้งเป็น ตายเสียยิ่งจะดีกว่า” ได้ยินว่าลูกสาว ตกนรกทั้งเป็น วิญญาณแห่งความเป็นแม่ก็กลับคืนมา นางนึกสงสารลูกสาว จึงถามท่านพระครูว่า

“เขาเป็นอะไร หลวงพ่อช่วยเขาด้วยนะ นึกว่าเห็นแก่ฉัน

เถอะ” นางขอความช่วยเหลือ จากที่เรียกกันว่า ‘มัน’ ก็กลับมา เป็น ‘เขา’

“อาตมาช่วยเขาไม่ได้หรอก คนที่จะช่วยได้ก็คือพ่อกับแม่ ของเขา แต่พ่อเขาตายแล้วไม่ใช่หรือ”

“ทำไมหลวงพ่อรู้”

“อาตมาเห็นหน้าโยมก็รู้แล้ว หน้าโยมบอกชัดเจนว่าโยม เป็นหม้าย”

“แล้วลูกสาวคนเล็กของฉันเป็นหม้ายหรือเปล่า” นางถาม เพื่อจะทดสอบว่าท่านรู้จริงหรือไม่

“จะหม้ายได้อย่างไร ก็ยังไม่ได้แต่งงานนี้ แต่คนโตเป็นหม้าย เรียบร้อยแล้ว เพราะสามีเขาไปมีเมียใหม่ เอาเงินจากที่ลูกสาวโยม จำนำบ้านไปให้เมียใหม่หมด ตอนนีเขากันกลับมาอยู่เมืองไทย แล้ว ส่วนลูกสาวโยมตกกระกำลำบากอยู่ที่อเมริกาโน่น พี่สาวหนูถูก พี่เขยหลอกจริงๆ นั่นแหละ” ประโยคหลังท่านพูดกับสาววัยสี่สิบ

“หลวงพ่ช่วยบอกหน่อยว่ามันอยู่ที่ไหน ฉันจะตามไปฆ่า มัน” นางพูดอย่างโกรธแค้น

“ฆ่าเขาทำไมล่ะโยม ถ้าโยมฆ่าเขา โยมก็ต้องติดคุก ขนาด อยู่บ้านหลังเล็กก็ยังบอกว่าอึดอัด ถ้าเข้าไปอยู่ในคุกมีอึดอัดยิ่งกว่า หรือ อโหสิกรรมให้เขาเถิดนะ มันเป็นเวรกรรมที่โยมกับลูกสาว ทำกับเขาไว้ เมื่อเขาตามมาทวงก็ใช่ๆ เขาไป จะได้หมดหนี้หมดสิน กัน ถ้าไปโกรธซึ่งเคืองแค้นก็เท่ากับผูกเวรกันต่อไปไม่มีวันจบสิ้น”

“ฉันกับลูกไปทำเวรทำกรรมอะไรกับมัน หลวงพ่อบอก หน่อยได้ไหม”

“อาตมาบอกได้ แต่บอกแล้วโยมจะเชื่อหรือเปล่านั้นก็ไม่ทราบ ทางที่ดีให้โยมรู้เองดีกว่า อยากรู้ไหมล่ะ”

“อยากจะ ฉันจะรู้ได้อย่างไร หลวงพ่อช่วยบอกหน่อย”

“ก็มาเข้ากรรมฐานยังไงล่ะ มาเข้ากรรมฐานสัก ๗ วัน ตั้งใจปฏิบัติ ไม่พูดไม่คุยกับใคร แล้วโยมก็จะระลึกชาติได้ จะได้รู้ว่าไปทำกรรมอะไรไว้กับเขา”

“งั้นฉันไม่อยากจะรู้ก็ได้ เอาละ ฉันจะไม่คิดถึงมันแล้ว ว่าแต่ว่า หลวงพ่อช่วยลูกสาวฉันด้วยนะ ช่วยให้เราพ้นจากการตกนรกทั้งเป็น” นางร้องขอ

“อาตมาบอกแล้วไงล่ะว่า อาตมาช่วยไม่ได้เพราะเป็นคนอื่น คนที่จะช่วยได้ก็มีแต่โยมเท่านั้นเพราะพ่อเขาก็ตายไปแล้วว่าแต่ว่าโยมจะช่วยลูกไหมล่ะ”

“ช่วยจะ หลวงพ่อช่วยบอกฉันด้วยว่าจะช่วยลูกได้อย่างไร”

“โยมก็ต้องเลิกسابแข่งลูก แล้วก็ต้องสวดมนต์ แผ่เมตตาให้เขา ประเดี๋ยวอาตมาจะให้แผ่นพับบทสวดมนต์ โยมสวดทุกวัน แล้วก็แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้กับลูก ไม่ช้าเขาก็จะดีขึ้นเรื่อยๆ จากนั้นเขาก็จะทำงานเก็บเงินมาซื้อบ้านให้โยมอยู่ อีกไม่เกินสามปีเขาจะกลับมาซื้อบ้านให้ แต่ถ้าโยมسابแข่งเขาอย่างที่ทำอยู่รับรองว่าเขาจะต้องทุกข์ทรมานจนกว่าจะตายเพราะคำพูดของพ่อแม่ นั่นศักดิ์สิทธิ์มาก ถ้าพูดให้ลูกดี ลูกก็จะดีตามปากของเรา แต่ถ้าพูดسابแข่งเขา เขาก็จะเป็นไปตามปากของเรา หวังว่าโยมคงเข้าใจนะ”

“จะหลวงพ่อ ฉันเข้าใจแล้ว ต่อไปนี้ฉันจะไม่แข่งลูก แต่จะให้พรเขา ขอให้เขามีความสุขความเจริญ ฉันเห็นจะต้องกราบลา จะรีบกลับไปสวดมนต์ให้ลูก หลวงพ่อ ขอบทสวดมนต์ฉันด้วย” ท่านพระครูหยิบแผ่นพับบทสวดมนต์วางลงตรงหน้าสตรีสูงวัย นางหยิบขึ้นมาอ่านดู แล้วพูดอย่างมุ่งมั่นว่า

“ถึงจะอ่านยากลำบากแค่ไหน ฉันก็จะอ่านและท่องทุกวัน จนกว่าจะจำได้ ฉันจะต้องสวดมนต์ช่วยลูกฉันให้ขึ้นมาจากรกให้ได้ หลวงพ่อเอาใจช่วยฉันด้วยนะจ๊ะ ไปลูก เรากลับไปสวดมนต์ให้พี่สาวของลูกกันเถอะ” นางบอกลูกแล้วชวนกันกลับ

สองแม่ลูกลุกออกไปแล้ว แม่ลูกอีกคู่หนึ่ง ซึ่งวัยใกล้เคียงกัน กับคู่แรกก็คลานเข้ามาแทนที่ ลูกสาวกราบเรียนท่านพระครูว่า

“หลวงพ่อดี ช่วยเทศน์สอนแม่หนูหน่อย แก่ชื้อแต่หมอดู หนูกลัวม่ใจจะแย่อยู่แล้ว”

“หมอดูที่ไหนล่ะ”

“หมอดูแถวบ้านค่ะ เขาชอบดูไฟปอกให้แม่ แล้วก็ทำนายต่าง ๆ นานา ให้แม่เปลี่ยนชื่อบ้างละ ตั้งศาลพระภูมิใหม่บ้างละ นี่ก็มาบอกอีกว่า หนูตั้งพระพุทธรูปผิด ให้ตั้งใหม่ ไม่เช่นนั้นจะทำมาหากินไม่ขึ้น หรือไม่ก็จะเกิดไฟไหม้บ้าน หนูไม่อยากเชื่อ แต่แม่เขาเชื่อและรบเร้าให้ตั้งเสียใหม่ หนูก็เลยพาแกมาหาหลวงพ่อกให้หลวงพ่อช่วยเทศน์สอนแกหน่อย” ลูกสาวพูดจบ คนเป็นแม่จึง ‘ฟ่อง’ บ้างว่า “หลวงพ่อดีช่วยเทศน์สอนลูกสาวฉันหน่อยเถอะ เขาหัวดี้อหัวรั้น ฉันบอกฉันสอนอะไรเขาก็ไม่ฟัง อย่างเรื่องตั้งพระพุทธรูปก็เหมือนกัน หมอดูเขาบอกให้ตั้งหันหน้าไปทางทิศตะวันออก เขาก็ตั้งหันหน้าไปทางทิศเหนือ หมอดูเขาก็ก๊ไม่ยอมเชื่อ ขนาดจิ้งจกตุ๊กแกหักเรายังต้องเชื่อ นี่คนหักแก๊ๆ เขายังไม่ยอมเชื่อ”

“ก็ถ้าตั้งหันหน้าไปทางทิศตะวันออกเท่ากับหันไปทางห้องสุขา หนูก็เลยหันไปทางทิศเหนือแทน หลวงพ่อดีว่าหนูผิดหรือเปล่าคะ” หล่อ่นขอความเห็น

“ไม่ผิดหรอก หนูทำถูกแล้ว หลวงพ่อดีว่าเราเอาความสะดวกเข้าไว้ก่อน ถ้าจะถือก็อย่าหันไปทางทิศตะวันตกทิศเดียวพอ

ส่วนทิศอื่น ๆ ไม่เป็นไร และที่หลวงพ่อก็ห้ามอีกอย่างหนึ่งก็คืออย่าไปนอนในห้องพระ”

“ทำไมถึงนอนในห้องพระไม่ได้คะ หนูว่าน่าจะได้เสียอีกจะได้ไม่ถูกผีหลอก เพราะผีต้องกลัวพระ” หล่อนออกความเห็น

“ที่หลวงพ่อก็ให้นอนในห้องพระก็เพราะจะไปเกาะกะเทวดา เขา บ้านไหนมีห้องพระ เทวดาจะลงมาสวดมนต์เวลาเที่ยงคืนกับหนึ่งนาที่ นี่หลวงพ่อก็รู้มาจากแม่ชีก่อนทองนะ แม่ชีบอกว่า เทวดาจะมาชวนสวดมนต์เวลาเที่ยงคืนกับหนึ่งนาที่ ถ้ามีคนนอนอยู่ในห้องพระ เทวดาก็จะไม่ลงมาสวดมนต์เพราะเหมือนกลืนมนุษย์ เทวดาเขาบอกแม่ชีอย่างนี้ ซึ่งหลวงพ่อก็เชื่อตามนั้น เพราะในคัมภีร์ก็มีบอกไว้ว่า กลืนมนุษย์ย่อมปรากฏแก่เทวดาทั้งหลาย เหมือนซากศพที่ผูกไว้ที่คอ เพราะฉะนั้นจึงไม่ควรนอนในห้องพระ”

“ตกลงว่าหนูตั้งพระพุทธรูปหันหน้าไปทางทิศเหนือไม่ผิดใช่ไหมคะ” สตรีวัยสี่สิบขวบคำยืนยันเรื่องการตั้งพระพุทธรูป

“ไม่ผิด ไม่ต้องไปเชื่อหมอดูเพราะหมอดูคู่กับหมอเดา เราอย่าเอาชีวิตไปฝากไว้กับหมอดูเลยนะโยมนะ อาตมาสอนลูกศิษย์ลูกหาเสมอๆ ว่า ไม่ต้องไปหาหมอดูให้ดูดวง เพราะไม่ใช่ดวงมาทำให้เราดี เราต้องทำดีให้กับดวงมันถึงจะถูก”

“ทำดีให้กับดวงทำยังไงล่ะจ๊ะ” คนเป็นแม่ถาม

“ก็หมั่นสวดมนต์เจริญพระกรรมฐานไงล่ะ ไม่มีอะไรดีกว่านี้อีกแล้ว ไม่ต้องไปเสียเงินให้หมอดู เข้าใจหรือเปล่า”

“ไม่เข้าใจจ๊ะ หลวงพ่อพูดแบบนี้หมอดูก็หากินไม่ได้นะซี” นางยังคงห่วงหมอดู

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง เพราะคนเชื่อหมอดูมีมากกว่าที่เชื่ออาตมา ดูอย่างโยมก็แล้วกัน ขนาดลูกเขาอุตส่าห์พามาหาจะให้

อาตมาเทศน์ให้ฟัง โยมก็ยังไม่เชื่อที่อาตมาเทศน์ คนอย่างโยมมีอยู่มากมายในสังคม เพราะฉะนั้นไม่ต้องกลัวหมอดูจะตกงาน ก็ไม่ว่ากันนะหนะ” ประโยคหลังท่านพูดกับคนเป็นลูก

“หลวงพ่อก็ไม่มีทางช่วยแม่หนูเลยหรือคะ”

“โนเวย์” ท่านตอบเป็นภาษาอังกฤษ แล้วจึงบอกเหตุผลว่า “หลวงพ่อยึดหลัก ‘คนบ้าย่าถือ คนดีอย่าสอน คนจรรยา คบ คนประจบอย่ารัก คนทักอย่านิ่ง คนจริงอย่าหน่าย คนอายอย่าล้อ คนมาง้อขอโทษอย่าโกรธเคือง’ แม่ของหนูเขาดีแล้ว หลวงพ่อก็ไม่สอน แต่ไม่เป็นไรนะ แก่ที่แม่ไม่ได้ก็ไม่เป็นไร ขอให้แก้ที่ลูก หนูหมั่นสวดมนต์แล้วอธิษฐานจิต ขอให้แม่มีความสุขและมีความสุข เห็นถูกต้อง ไม่นานเขาก็จะเปลี่ยนได้ ต้องแก้ด้วยบุญกุศลของลูก เพราะแม่เขาไม่มีบุญกุศล ไม่ต้องท้อใจ สร้างบุญกุศลเข้าไว้ให้มากๆ แล้วหนูจะแก้ปัญหาได้ เชื่อหลวงพ่อนะ”

“คะ หนูจะเชื่อหลวงพ่อดี จันทน์กับแม่ขอกราบลาคะ”

รายที่สาม ลูกชายพาพ่อมาขอให้ท่านพระครูเทศน์สอน จะรอให้ถึงวันพ่อแห่งชาติก็คงจะไม่ทันการ

“หลวงพ่อดีครับ พ่อผมเป็นอะไรไปแล้วก็ไม่รู้ ขายนานายไรที่เป็นมรดกของแม่ แม่ผมตายยังไม่ทันได้เผา พ่อก็ประกาศขายนานายไร บอกว่าจะเอาเงินมาซื้อแหวนเพชรกับรถเก๋ง ไม่รู้ว่าเขาเป็นอะไร”

“จะเป็นอะไร เขาเรียกคนวัยกลับนะซี” ท่านเลี้ยงคำว่า ‘ดัดตนกลับ’ เพียงเห็นหน้า ท่านก็รู้ความเป็นมาเป็นไปของบวชผู้นี้

“โยมบอกมาซิว่า ทำไมถึงอยากได้เพชรได้รถเก๋งตอนอายุเจ็ดสิบห้า” ท่านบอกอายุอานามของเขาได้ถูกต้อง

“ผมอยากได้มานานแล้ว แต่แม่บ้านเขาไม่ซื้อให้ พอเขาตาย ผมก็เลยจะซื้อเสียให้หายอยาก อยากได้อะไรผมก็จะซื้อ”

“แล้วไม่ห่วงลูกห่วงหลานบ้างหรือ ชายที่ขายทางเอาเงินมาซื้อเพชรซื้อรถ ต่อไปลูกหลานจะเป็นยังไง”

“เป็นยังไงก็ช่าง ผมเลี้ยงมันมาโตแล้ว ทุกข์ยากกับพวกมันมามาก ผมก็จะหาความสุขใส่ตัวบ้าง”

“แล้วแน่ใจหรือว่าจะมีความสุข โยมขับรถก็ไม่ใช่ แล้วจะซื้อไปทำไม”

“ผมจะจ้างครูมาสอนขับ” เขาตอบ

“ไม่จริงมั้ง อนุญาตให้อาตมาพูดความจริงไหมล่ะ แต่ถึงไม่อนุญาต อาตมาก็จะพูด เพื่อประโยชน์ของโยมเอง อย่าหาว่าอาตมาประจานเลยนะ อาจารย์รู้ไหมว่าทำไมพ่อของอาจารย์ถึงได้เป็นอย่างนี้” ท่านถามคนเป็นลูก และรู้ด้วยว่าเขาเป็นอาจารย์

“ไม่ทราบครับหลวงพ่อก่อนพ่อไม่ได้เป็นอย่างนี้ เพิ่งจะมาเป็นตอนแม่เสีย”

“โยมจะให้อาตมาพูดไหมล่ะ” ท่านถามบุรุษวัยเจ็ดสิบห้า

“ท่านอยากพูดอะไรก็พูดไปเถอะ ถ้าใส่ร้ายป้ายสีผม ท่านก็บาปเองนั่นแหละ” พูดแบบประชดประชัน คิดว่าท่านจะต้องไม่รู้เรื่องที่เขากำลังตกอยู่ในห่วงรักรักกับแม่หม้ายวัยสามสิบเอ็ด

“อาตมารู้ รู้ว่าโยมกำลังตกอยู่ในห่วงรักรักกับแม่หม้ายวัยสามสิบเอ็ด” ท่านพูดตรงกับที่เขากำลังคิดทุกประการ

“ทีจะซื้อรถเก่งนี่ก็จะให้เขาขับไซ้ไหมล่ะ”

“จริงหรือพ่อ” ลูกชายถามอย่างเอาเรื่อง

“เรื่องของข้า เอ็งไม่เกี่ยว” เขาว่าลูกชาย

“ไม่เกี่ยวได้ยังไง พ่อจะเอาสมบัติของแม่ผมไปบำเรอมัน

ผมยอมไม่ได้ ผมจะยิงมันให้ตายด้วยมือของผมเอง จะติดคุกติด
ตะรางผมก็ยอม” ลูกชายพูดอย่างโกรธแค้น

“เอ็งจะทำยั้งนั้นไม่ได้ ถ้าเอ็งยิงเขาก็ยิงข้าด้วย” เขายอม
พลีชีวิตให้หญิงคนรัก ท่านพระครูจึงต้องไกลเกลี่ยว่า

“อาจารย์ใจเย็นๆ ยกให้เป็นหน้าที่ของอาตมา เตียว
จะเทศน์ให้น้ำตาร่วงเลย คนวัยกลับแบบนี้ต้องเทศน์ให้หนัก”

“นิมนต์หลวงพ่อกับเถิดครับ ผมไม่รู้จะว่ายังไงแล้ว” อาจารย์
วัยห้าสิบพูดอย่างหมดอาลัยตายอยาก

“โยม อาตมาจะบอกความจริงอะไรให้ณะ ความจริงที่ว่านั้น
ก็คือ โยมกำลังถูกผู้หญิงคนนี้หลอก โยมรู้ไหมว่าเบื้องหลังเขาเป็น
อย่างไร เขาเป็นนักปอกลอก เทียวหลอกใครต่อใครมาหลายคนแล้ว
แท้ที่จริงเขาไม่ได้รักที่ตัวโยมหรอก แต่รักเงินของโยม ผู้หญิงที่ไหน
จะมารักผู้ชายที่แก่คร่าวพอ ไม่มีหรอก โยมอย่าได้ฝันไปเลย ดูซิ
เนื้อหนังก็เหี่ยวยุ่นหย่อนยานหาความหล่อเหลาไม่ได้”

“เขาบอกผมว่าจะพาไปอาบน้ำแร่แช่น้ำนมในกรุงเทพฯ
แล้วผมก็จะเต่งตึงเหมือนหนุ่มๆ” บรูซสู่วัยยังคงฝันเพื่อง

“ฝันไปเถอะ ถ้าทำอย่างนั้นได้จริงๆ คนก็ไม่ต้องแก่เฒ่ากัน
แล้ว ยังจะเชื่อเขาอีกหรือ เอาละ ยังไม่เชื่ออาตมาก็ไม่เป็นไร ฟัง
ต่อไปก็แล้วกัน ถ้าโยมยังไม่ตัดใจจากผู้หญิงคนนี้ โยมก็จะหมดเนื้อ
หมดตัวเพราะเขา แล้วโยมก็จะเสียดายเงินจนช็อกตาย เมื่อตาย
ก็ต้องไปตกนรก ต้องปีนต้นจ้าวสูงสิบหกโยชน์...” ท่านพูดยังไม่ทัน
จบ บรูซวัยเจ็ดสิบห้าก็ทักท้วงว่า

“จะปีนต้นจ้าวได้ยังไงในเมื่อเมียผมตายไปแล้ว ผมไม่ได้
เล่นชู้นี่นา”

“ถูกละ เมียโยมตายไปแล้วก็จริง แต่ตัวผู้หญิงคนนั้นยังไม่

ตาย เขายังอยู่ด้วยกัน ผู้หญิงคนนี้มีลูกมีผัวตั้งแต่ก่อนจะรู้จักกับ โยม เดี่ยวนี้เขาก็ยังอยู่ด้วยกัน เมื่อวานที่มาเอาเงินจากโยมไปทำ หมิ่น บอกว่าจะไปดาวนัรณะ แต่ที่จริงเขาเอาไปดาวนัรบ้านให้ผัว เขา ถ้าไม่เชื่อจะตามไปดูให้เห็นกับตาก็ได้” เท่านั้นเอง บรูษวัย เจ็ดสิบห้าก็ถึงกับน้ำตาาร่วงพรู

“กูจะฆ่ามัน อีคนลวงโลก กูจะฆ่ามัน” เขาพูดอย่างโกรธแค้น ท่านพระครูจึงว่า “ไม่ต้องฆ่าเขาก็ต้องตายอยู่แล้ว แต่กว่า จะตาย โยมก็หมดเนื้อหมดตัวเพราะเขา ถ้าโยมฉลาดก็เลิกกับเขา เสีย ถ้าไม่เลิก อาตมาก็ไม่รู้ว่าจะช่วยยังไง”

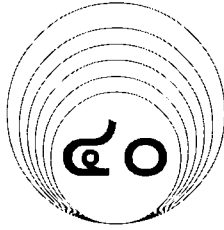
“หลวงพ่อก็ช่วยทำเสน่ห์ให้ผม แล้วให้มันเลิกกับผัวมัน” เขายังอุตสาหะตั้งความหวัง ท่านพระครูมองบรูษตรงหน้าอย่าง สมเพช นานๆ ท่านจึงจะมองคนแบบนี้เพราะทนไม่ไหวจริงๆ

“โยม อาตมาทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก แล้วอาตมาก็ไม่รู้ว่า จะช่วยโยมไปทำไม ในเมื่อโยมยังไม่ช่วยตัวเอง เอาละ เมื่อเสร็จ ธุระแล้วก็กลับได้” ท่านลงทุน ‘เซียมป์กลับ’

“หลวงพ่อ ผมคิดได้แล้ว ผมจะเลิกกับมันครับ ขอผมเข้า กรรณฐานอยู่ที่นี้เลยนะ ไม่อยากกลับไปเห็นหน้ามัน” เขาพูดทั้ง น้ำตา ท่านพระครูรีบรับปากว่า

“ได้ซิโยม อยู่ที่วัดนี้แหละดีแล้ว จะได้ไม่เสียเงิน พรุ่งนี้เขา นัดจะมาเอาเงินอีกแสนหนึ่งไซ้ไหมล่ะ” ท่านอุตสาห์ ‘รู้’

“ครับหลวงพ่อ หลวงพ่อนี้เก่งจริงๆ สงสัยจะเป็นพระ อรหันต์ เพราะรู้ไปเสียทุกอย่าง อย่างเรื่องของผม ผมไม่เคยบอก ใคร ถูกชายผมก็ยังไม่รู้ แต่หลวงพ่อกลับรู้ ถ้าผมไม่เชื่อพระอรหันต์ แล้วจะไปเชื่อใคร” เขาพูดเหมือนชมท่านพระครู ทว่าความจริงเขา ไม่อยากเสียเงินนั้นต่างหาก

สองศรีพี่น้อง

ท่านพระครูเรียกนายขุนทองมาสั่งว่า “ช่วยพาโยมเขาไปส่งที่กรมฐานด้วย เขาจะอยู่ปฏิบัติ ๗ วัน” แล้วบอกบุรุษที่เพิ่งออกหักหมาดๆ ว่า

“ตามหลานชายอาตมาไปนะ เขาจะพาไปส่งที่กุฎิกรมฐาน” บุรุษวัยเจ็ดสิบห้าคิดว่าท่านพูดผิด จึงแย้งว่า

“หลานสาวครับหลวงพ่อก่อน ไม่ใช่หลานชายสักหน่อย” นายขุนทองรีบผสมโรงว่า “นั่นชชชะ หลวงลุงเนียชอบเปลวเรื่อยเลย”

“เข้าไม่ได้เปลว เอาเถอะๆ เอ็งจะคิดว่าเอ็งเป็นหลานสาวเข้าก็ได้ แต่เข้าไม่ยอมคิดด้วยหรือ เพราะรู้ๆ กันอยู่”

“หลวงพ่อกำลังหมายความว่าอะไร แม่หนูคนนี่ไม่ได้เป็นผู้หญิงหรือ” คนออกหักหมาดๆ รู้สึกสับสน นายขุนทองจึงรีบกลบเกลื่อนว่า

“คุณตาอย่าไปฟังหลวงลุงเลยชะ ท่านธาตุไม่ค่อยปกติเลยพูดจาเลอะเทอะเปรอะเปื้อน” คนที่คิดว่าตัวเองเป็นผู้หญิงถึงกับลงทุนใส่ร้ายหลวงลุง

“เรียกคุณลุงก็ได้” บุรุษวัยเกินเจ็ดสิบพูดเบาๆ ด้วยเกรงท่านพระครูจะได้ยิน

“ไม่ต้องกลัวอาตมาจะได้ยินหรือ เพราะถึงยังไงก็ต้องได้ยินอยู่แล้ว” ภิกษุวัยห้าสิบเศษพูดยิ้มๆ แล้วหันไปเล่นงานหลานชายว่า

“คนที่พูดเลอะเทอะเปราะเปื้อนคือเอ็ง ไม่ใช่ข้า” นายขุนทองกำลังจะอ้าปากเถียง ลูกชายที่พาบิดามาก็พูดขึ้นว่า

“หลวงพ่อกับ พ่อผมไม่ได้เอาชุดขาวมา พรุ่งนี้ค่อยมาใหม่ไม่ได้หรือครับ” ท่านพระครูบอกเขาว่า

“ไม่เป็นไรหรอกอาจารย์ ยืมของวัดใช้ก็ได้ โยมเขาไม่ยากกลับหรือ เพราะพรุ่งนี้จะมีคนมาขอเงินตั้งแสน ไซ้ไหมโยม” ประโยคหลังท่านถามคนอายุเจ็ดสิบห้า

“ครับ” รับคำเสียงอ่อย ท่านพระครูจึงบอกหลานชายว่า “รีบๆ พาโยมเขาไปเข้าที่พักได้แล้ว ไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น” นายขุนทองรู้ว่าขึ้นพูดไปก็เสียเปรียบหลวงลุง จึงพาบุรุษสูงวัยออกไปแต่โดยดี อาจารย์วัยห้าสิบเดินตามไปส่งบิดาด้วย

“หลวงพ่อกะ หนูกับน้องสาวพากันมาทำบุญให้คุณแม่ค่ะ” สตรีอายุประมาณยี่สิบเศษกราบเรียน หล่อนมากับน้องสาววัยไล่เลี่ยกัน

“แล้วคุณแม่ไม่ได้มาด้วยหรือหรือ” ท่านถาม

“คุณแม่เสียแล้วค่ะ เราสองคนคิดถึงท่านมาก วันนี้เป็นวันแม่ เราจึงมาทำบุญให้ท่าน” พูดจบก็ช่วยกันประเคนซองสี่ขาขนาด ๖x๘ นิ้ว ภายในบรรจุธนบัตรใบละ ๕๐๐ จำนวน ๑๐๐ ใบ

“ทำไม่มากนักล่ะ ตั้งห้าหมื่น” ท่านพระครูถามทั้งที่หน้าของมิได้ระบุจำนวนเงินไว้

“หลวงพ่อบทราบได้อย่างไรคะ” คนเป็นน้องสาวถาม

“ทราบจากกรรมฐานนะซี ถ้าหนุอยากทราบก็ต้องหมั้น
ทำกรรมฐาน เคยปฏิบัติมาบ้างหรือยัง”

“ยังไม่เคยคะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องมาปฏิบัติ จะได้อุทิศส่วนกุศลไปให้
คุณแม่”

“หนุทำบุญด้วยการถวายปัจจัยแล้วยังต้องปฏิบัติกรรมฐาน
อีกหรือคะ” ถามเพราะไม่เข้าใจ

“ถ้าหนุอยากให้คุณแม่ได้รับ ก็ต้องพากันมาเข้ากรรมฐาน
เพราะการถวายปัจจัยเท่ากับการทำทานซึ่งผู้ตายจะไม่ได้รับ ส่วน
การปฏิบัติกรรมฐานจัดเป็นภาวนา สามารถอุทิศไปให้ผู้ล่วงลับได้
หลวงพ่อยากให้หนุสองคนเข้ากรรมฐาน คุณแม่หนุอรับบุญอยู่”
ท่าน ‘รู้’ ว่ามารดาของสองศรีพี่น้องกำลังสวยทุกขเวทนาอยู่ใน
นรก เพราะตายขณะจิตมีโทสะ นางโกรธแค้นสามีที่ทิ้งนางและ
ลูกไปอยู่กับภรรยาอื่นซึ่งเคยเป็นคนรับใช้ในบ้าน

ได้ยินว่ามารดากำลังรอรับบุญ สองศรีพี่น้องก็ถึงกับน้ำตา
ร่วง คนพี่จึงถามท่านพระครูว่า “คุณแม่คงไปไม่ดีใช่ไหมคะ”

“ถ้าหนุอยากรู้ก็ต้องมาเข้ากรรมฐาน ซึ่งนอกจากจะรู้แล้ว
ยังจะช่วยคุณแม่ได้อีก เชื้อหลวงพ่อนะ หลวงพ่อยากให้หนุสอง
คนได้ตอบแทนข้าวบ่อน้ำนมของแม่ แล้วหนุก็จะเจริญรุ่งเรือง
เพราะเป็นลูกกตัญญู”

“หลวงพ่คะ คุณแม่หนุเป็นคนโศกร้ายมากคะ โศกร้ายที่
มาแต่งงานกับคุณพ่อ คุณแม่เป็นลูกสาวคนเดียวของคุณตา
คุณยาย เป็นดามมหาวิทยาลัย แต่พอมมาแต่งงานกับคุณพ่อ ชีวิต
ก็พกผัน คุณพ่อให้คุณแม่ออกจากงานมาเป็นแม่บ้าน แล้วคุณพ่อ
ก็ทำให้คุณแม่เสียใจ...”

“คุณพ่อหนูทำงานอะไร”

“ท่านเป็นผู้พิพากษาค่ะ แต่ไม่ก้าวหน้าในราชการเพราะความเจ้าชู้ของท่าน ท่านย้ายไปที่ไหนก็ไปแอบมีเมียไว้ที่นั่น ไม่ยอมให้คุณแม่ไปอยู่ด้วย อ้างว่าให้ดูแลลูกอยู่ที่กรุงเทพฯ คุณแม่ก็เครียดเพราะคิดมากเรื่องคุณพ่อ หลังสุดคนรับใช้ที่บ้านซึ่งอยู่กันมาร่วมสิบปีเกิดขอลาออก คุณแม่มาทราบทีหลังว่าไปเป็นภรรยาของคุณพ่อ เลยเครียดถึงกับเป็นอัมพาต คุณพ่อไม่เคยมาดูแลเลย คุณแม่ป่วยอยู่ ๕ ปีเต็ม คุณตาคุณยายก็ช่วยกันดูแลคุณแม่อย่างดี ต่อมาท่านก็เสียชีวิตลงในเวลาใกล้ๆ กัน พอท่านเสียได้ไม่ถึงปี คุณแม่ก็เสีย” คนเป็นพี่สาวเล่าถึงชีวิตรันทดของมารดาให้ท่านพระครูฟัง

“แล้วคุณพ่อรู้ใหม่ว่าคุณแม่เสีย” น้องสาวตอบว่า

“รู้ค่ะ หนูไม่ทราบที่ท่านรู้ได้อย่างไร เพราะก่อนตายคุณแม่สั่งเราสองคนไม่ให้บอกคุณพ่อ พอเผาศพคุณแม่เสร็จ คุณพ่อก็พูดกับเราสองคนพี่น้องว่า ขอแบ่งที่ให้น้องสักสองไร่ คือคุณพ่อมีลูกชายสองคนที่เกิดจากคนใช้ คุณตาคุณยายมีที่อยู่แถวถนนสุขุมวิทหลายไร่ พอท่านเสียก็ตกเป็นของคุณแม่ และขณะนี้ก็เป็นของหนูกับพี่สาวค่ะ”

“แล้วหนูให้ตามที่เขาขอหรือเปล่า” คนเป็นพี่ตอบว่า

“ไม่ได้ให้ค่ะ เพราะคุณแม่สั่งไว้ว่าไม่ให้ยุ่งกับคุณพ่อ เขาจะเป็นตายร้ายดีอย่างไรก็ต้องไปสนใจ และถ้าเขามาขออะไรก็ไม่ต้องให้ คุณแม่พูดราวกับรู้ล่วงหน้า ท่านบอกว่า คอยดูนะ ถ้าแม่ตาย พ่อเธอจะต้องมาขอแบ่งสมบัติไปให้ลูกเมียหน่อย แล้วก็จริงอย่างที่คุณแม่พูดไว้ทุกประการเลยค่ะ หลวงพ่อคะ หนูจะบาปไหมคะที่ไม่ได้แบ่งสมบัติให้น้อง เพราะถ้าแบ่งก็เท่ากับขัดคำสั่งของ

คุณแม่ คุณแม่พูดเสมอว่าทรัพย์สินสมบัติเหล่านี้เป็นของคุณตา คุณยาย คุณพ่อไม่เคยมาช่วยสร้างช่วยทำ จึงไม่มีสิทธิ์ที่จะเอาไปให้ลูกใหม่ของเขา หลวงพ่อคะ หนูกับน้องบาปใหม่คะที่ไม่ได้ทำตามที่คุณพ่อขอร้อง” สาววัยยี่สิบเศษเรียนถาม

“ไม่บาปหรอกหนู ก็อย่างที่คุณแม่หนูพูดนั่นแหละว่า ทรัพย์สินสมบัติเป็นของคุณตาคุณยาย แล้วหนูสองคนเกลียดคุณพ่อหรือเปล่า” ท่านถามเพื่อทดสอบคุณสมบัติทางใจของสองศรีพี่น้อง

“ไม่เกลียดคะ” สองสาวตอบพร้อมกัน แล้วคนพี่ก็พูดอีกว่า “ถึงคุณพ่อจะไม่ได้เลี้ยงดูเราแต่ท่านก็เป็นผู้ให้ชีวิตแล้วก็ให้สติปัญญา เราสองคนเรียนจบมหาวิทยาลัยเดียวกับคุณพ่อคุณแม่คะ”

“อย่างนั้นหรือ แล้วทำงานอะไรละ”

“หนูทำงานธนาคารคะ ส่วนน้องเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย พอจบปริญญาโทมาจากอเมริกา มหาวิทยาลัยเขาก็รับเป็นอาจารย์เลยคะ หลวงพ่อคะ เราจะบาปใหม่คะที่เราใช้เงินของคุณแม่ ส่วนเงินเดือนนั้นเราส่งให้คุณพ่อทั้งหมดเลยคะเพราะตอนนี้ท่านกำลังลำบาก ท่านถูกให้ออกจากราชการเพราะทุจริตต่อหน้าที่”

“เป็นผู้พิพากษาแล้วทุจริตต่อหน้าที่ก็ใช้ไม่ได้นะซี” ท่านพระครูพูดเสียงต่ำ

“ท่านคงจะเป็นห่วงลูกชาย กลัวจะลำบากกระมังคะ เราสองคนรู้สึกเห็นใจท่านคะ” หล่อนแก้ต่างให้บิดา

“แต่ก็ไม่ควรจะห่วงจนถึงกับทุจริตต่อหน้าที่ หนูสองคนนี้เป็นลูกที่ดีจริงๆ ขนาดเขาทิ้งไปอยู่กับเมียใหม่ลูกใหม่ก็ยังไม่โกรธ ถ้าเป็นบางคนเขาตัดพ่อตัดลูกกันเลยละ” ท่านลงใจสองศรีพี่น้องเพื่อจะสอนคนอื่นๆ ทางอ้อม

“หนูเห็นคุณแม่โกรธคุณพ่อ หนูก็ว่าคุณพ่อได้รับกรรมแล้ว

หนูเป็นลูกไม่ควรจะเพิ่มกรรมให้ท่านอีก อีกประการหนึ่ง หนูก็คิดว่า เป็นเรื่องของผู้ใหญ่ เราเป็นเด็กไม่ควรเข้าไปยุ่ง คุณตาคุณยาย ก็พากันเกลียดคุณพ่อ ถ้าหนูกับพี่สาวพากันเกลียดอีก คุณพ่อ คงจะทุกข์มาก ถึงคุณพ่อจะทิ้งเราไป แต่เราก็ไม่ได้ลำบากอะไร คุณพ่อเสียอีกที่ลำบาก เพราะภรรยาใหม่ของท่านไม่ได้ทำงาน นอกจากนี้ยังฐานะยากจน ต้องเลี้ยงพ่อแม่พี่น้อง ทั้งที่ตัวเขาเอง ไม่มีรายได้ ภาระรับผิดชอบทั้งหลายจึงตกอยู่ที่คุณพ่อแต่ผู้เดียว นำสงสารท่านออก” หล่อนตำหนิแม่เลี้ยงกลายๆ เพราะความที่ สงสารบิดา

“ก็อยากหาเรื่องลำบากเอง มีเมียรวยอยู่ดีๆ ไม่ชอบ แสไป เอาคนใช้ แล้วก็เลยต้องไปเลี้ยงญาติโกโหติกา มัน” สตรีผู้หนึ่ง โพล่งออกมาอย่างอวดรันทนไม่ได้ หล่อนนึกหมั่นไส้สองศรีพี่น้อง ที่ตีจนเกินไป เป็นหล่อนคงได้ตัดพ้อตัดลูกกันไปเสียนานแล้ว

“คุณน้าอย่าว่าคุณพ่อหนูเลยคะ หนูไหวล่ะ” คนเป็นน้อง พุดกับสตรีนั้นพร้อมกับยกมือไหว้ สตรีวัยห้าสิบเศษจึงต้องนั่งทั้ง ที่คั่นปากยุบยิบเพราะอยากพุด อยากตำผู้ชายคนนั้น

“เออละ เป็นอันว่าหนูสองคนจะเข้ากรรมฐานเพื่ออุทิศส่วน กุศลให้คุณแม่ใช่ไหม” ท่านพระครูถาม

“คะ ถ้าหลวงพ่อรับรองว่าคุณแม่ของหนูจะได้รับส่วนกุศล หนูกับน้องก็จะเข้าคะ”

“หลวงพ่อรับรอง ถ้าหนูตั้งใจปฏิบัติ ไม่พุดไม่คุยตลอดเจ็ด วัน คุณแม่หนูได้รับแน่นอน และที่หนูกำลังจะถามหลวงพ่อกว่า หนู จะรู้ได้อย่างไรว่าคุณแม่ได้รับ หลวงพ่อก็ตอบว่าหนูจะรู้ได้ เพราะคุณแม่เขาจะมาบอกหนูในนิมิต ยังไม่ต้องถามว่านิมิตคือ อะไร ไว้ปฏิบัติแล้วจะรู้เอง เข้าใจหรือยัง”

สตรีผู้นี้เป็นคนมีปัญญา ครั้นถูกท่านว่าจึงแก้ไขปรับปรุงตัวใหม่เสีย
เดี๋ยวนี้แหละ หล่อนกราบสามครั้ง พลังกล่าวคำขอขมาต่อท่านพระครู

“ดิฉันขอขมาลาโทษค่ะ ดิฉันไม่ได้ตั้งใจ แต่ปากมันไวไป
หน่อย หลวงพ่ออโหสิกรรมให้ดิฉันด้วยนะค่ะ”

“ก่อนจะอโหสิก็ต้องอบรมกันหน่อย จำไว้นะอาตมาจะสอน
ไปไหนปากอย่าไว ใจอย่าเบา เรื่องเก่าอย่าเอามารื้อฟื้น เรื่องคนอื่น
อย่าเก็บมาคิด กิจที่ชอบทำให้สำเร็จ ทำให้ได้ตามนี้แล้วอาตมาจึง
จะอโหสิให้ ไหนหนูลองทวนให้แม่ฟังซิ หลวงตาสอนว่าอย่างไร”
ท่านถามคนเป็นลูก เพราะรู้แน่ว่าเป็นแม่ นั้นจำไม่ได้

“หลวงตาสอนว่า ไปไหนปากอย่าไว ใจอย่าเบา เรื่องเก่า
อย่าเอามารื้อฟื้น เรื่องคนอื่นอย่าเก็บมาคิด กิจที่ชอบทำให้สำเร็จ
ทำให้ได้ตามนี้แล้วหลวงตาจะอโหสิให้ หลวงตาอโหสิให้แม่หนูด้วย
นะค่ะ หนูรักแม่ค่ะไม่อยากให้แม่ต้องบาป” หนูน้อยวัยเก้าขวบพูด
จากใจจริง ท่านพระครูจึงพูดกับคนเป็นแม่ว่า

“ได้ยินหรือยัง ลูกเขารักเรานะ โยมมีลูกดีขนาดนี้ถือว่ามี
บุญแล้ว เพราะฉะนั้นอย่าไปทำให้ลูกต้องอับอายขายหน้า เข้าใจ
ไหม”

“เข้าใจค่ะหลวงพ่อ ต่อไปดิฉันจะไม่ทำให้ลูกต้องอับอายขาย
หน้าอีก” สตรีวัยใกล้สี่สิบตบปากรับคำ

“เอาละ ถ้าเช่นนั้นไม่มีอะไรก็ว่าไป” ท่านอนุญาตให้ลัดคิวเป็น
กรณีพิเศษ เพราะรู้ว่าหล่อนไม่มีอะไรจะพูด ที่มาเพราะถูกลูกสาว
รบเร้าให้พามา

“ดิฉันไม่มีอะไรจะว่าหรอกค่ะ ลูกเขารบเร้าให้พามากี่เลย
มาอย่างเสียไม่ได้” ในใจหล่อนพูดว่า “ถ้ารู้ว่ามาแล้วจะถูกประจาน
ต่อหน้าธารกำนัลแบบนี้ จ้างฉันก็ไม่มา เอ...แต่ก็ตีเหมือนกันนะ

ต่อไปเราจะได้ไม่ทำให้ลูกต้องขายหน้า จะได้หัดพูดชิบปากไว้บ้าง”
หล่อนพูดเองเออเองเสร็จสรรพ

“ทำไมหนูถึงอยากให้แม่มาที่นี้ล่ะ” ท่านถามลูกสาวหล่อน

“หนูอยากให้แม่ได้มาฟังโอวาทของหลวงพ่อดี อยากให้แม่
ได้บุญมากๆ” เด็กหญิงตอบ แก่ไม่อยากจะแม่ของแกสะสมบาป
เพราะวันๆ แม่จะพูดในสิ่งที่ไร้สาระ เป็นคนเชื่อง่าย ชอบพูดเรื่อง
ที่มันผ่านไปแล้ว โดยเฉพาะเรื่องของคนอื่น งานการอะไรก็ไม่ค่อย
จะทำ สิ่งที่หลวงตาสอนแม่นั้นตรงกับที่แกอยากให้อ่าน มิเสียแรง
ที่อุตส่าห์รบเร้าให้แม่พามากราบท่านในวันแม่

“ดีจริง แหม...ถ้าหลวงตามีลูกน่ารักอย่างหนูคงภูมิใจน่าดู”

“เป็นพระก็ยิ่งอยากจะมีลูกหรือ” มารดาของเด็กหญิงคิด
หากเป็นแต่ก่อนคงพูดโพล่งออกมาแล้ว แต่ในเมื่อท่านสอนอยู่
หยกๆ จึงต้องห้ามใจ ยับยั้งปากเอาไว้ ท่านพระครูรู้ความคิดของ
หล่อน จึงว่า

“ที่พูด ไม่ได้แปลว่าอาตมาจะเป็นพระมีลูกมีเมีย เหมือน
ที่พระบางรูปเขาแอบทำกันหรือกระ แต่หมายความว่า ถ้าอาตมา
เป็นโยม มีลูกดีๆ อย่างนี้ อาตมาคงภูมิใจน่าดู โยมมีบุญมากรู้ไหม
เพราะฉะนั้นก็ปรับปรุงตัวเสียใหม่ อาตมารู้ว่าโยมเป็นคนมีปัญญา
ไม่งั้นก็คงไม่สอนกันให้เสียเวลา จริงไหมหนุ”

“จริงคะหลวงตา แม่ของหนูเป็นคนดีมีปัญญาค่ะ หนูดีใจ
ที่ได้เกิดมาเป็นลูกแม่” เด็กหญิงวัยเก๋าขบพูดให้กำลังใจมารดา

“นั่นดีฉันกับลูกเห็นจะต้องกราบลา รบกวณหลวงพ่อดี
นานแล้ว” สองแม่ลูกพากันกราบท่านสามครั้งแล้วจึงลุกออกมา
ท่านพระครูพูดกับหญิงสาวที่ถูกลัดคิวว่า

“หลวงพ่อดีต้องขอโทษด้วยนะที่ลัดคิว อยากให้โยมคนนั้น

เขาไปก่อน ไม่เช่นนั้นหนูอาจจะถูกเขาวาก็ได้ เขามีบุญที่มีลูกดี ลูกสาวเขาไม่กล้าสอนแม่เลยพามาให้อาตมาสอน แต่ไม่เป็นไร กลับไปนี่เขาก็จะดีขึ้น เพราะเขาเป็นคนมีปัญญาารู้ผิดชอบชั่วดี” ท่านพูดแก้ต่างให้สตรีผู้นั้น

“หลวงพ่อกับ พี่น้องสองคนที่ลูกออกไปก่อนหน้านี้เขามี คู่ครองหรือยังครับ” หนุ่มหนึ่งตัดสินใจลัดคิวด้วยการถามขึ้น เขาสนใจสองศรีพี่น้อง เพราะหล่อนทั้งสวยทั้งรวย แล้วก็ดีอย่างที่ เขาไม่เคยเห็นคนที่มีจิตใจดีอย่างนี้มาก่อน จับพลัดจับผลูหล่อนอาจ เป็นเนื้อคู่ของเขาก็คงได้ หากเป็นเช่นนั้นจริงเขาก็จะได้เป็นหนูตักถ้ำ ข้าวสาร ท่านพระครูรู้ความคิดของเขา จึงตอบว่า

“ยังไม่มีหรอก แต่มีเนื้อคู่แล้ว”

“หรือครับ เนื้อคู่เขาเป็นใครครับ” ชายหนุ่มถามอย่างมีความหวัง ท่านพระครูอาจ ‘เห็น’ แล้วก็ได้ ว่าเนื้อคู่ของหล่อนก็คือตัวเขา

“เป็นคนที่มิชาติตระกูลและฐานะเท่าเทียมกัน ตอนนี้นำกำลังเรียนปริญญาเอกอยู่ที่ประเทศอังกฤษ” ท่านตอบตามที่ ‘เห็น’

“เนื้อคู่ของคนพี่หรือคนน้องครับ” เขายังคงคิดหวัง

“ทั้งพี่ทั้งน้องนั้นแหละ”

“หมายความว่า เขาจะมีสามีนอกเดียวกันหรือครับ” ชายหนุ่มรู้สึกผิดหวัง

“ไม่ใช่ เขาเป็นเพื่อนกัน แล้วคนหนึ่งก็จะชอบพี่ อีกคนชอบน้อง แต่ยังมีอีกหลายปีกว่าเขาจะเรียนจบ ไม่ต้องเสียใจนะ เขาไม่ใช่เนื้อคู่ของโยม” ท่านปลอบใจเขาเสร็จสรรพ

“หลวงพ่อกะ หนูมีปัญหาเกี่ยวกับแม่มาเรียนปรึกษาอะ” หญิงสาวผู้ถึงคิวเอ่ยขึ้นเพราะรอมานานด้วยถูกลัดคิวถึงสองครั้ง

“ปัญหาอะไรล่ะจะ ไหนเล่าไปซิ” ท่านอนุญาต

“คืออย่างนี้ค่ะ แม่ของหนูแกป่วยเป็นโรคสมองเสื่อมมาสองปีแล้ว หนูเช่าแฟลตอยู่กับแม่เพราะพี่ชายมาขอยืมเงินดไปจากแม่แล้วก็หลอกให้แม่เซ็นชื่อ บอกว่าเซ็นอนุญาตให้ยืม แม่ก็เซ็นโดยไม่ได้อ่านเพราะเชื่อใจลูกชาย พี่ชายก็เลยเอาไปขาย คนซื้อก็มาบอกให้หนูกับแม่ย้ายออก ตั้งแต่มาขอยืมเงินดไป เขาก็ไม่กลับมาให้เราเห็นหน้าอีกเลย จนกระทั่งเราถูกคนซื้อสั่งให้ย้าย แม่ก็คิดมากจนกลายเป็นโรคสมองเสื่อม หนูก็หอบหิ้วแม่มาเช่าแฟลตอยู่ เวลาไปทำงานหนูก็ใส่กุญแจขังแม่ไว้ พอพักเที่ยงก็ซื้ออาหารมาให้แม่ หนูทำงานเป็นพยาบาลอยู่ไม่ไกลจากแฟลต ถ้าเกิดไฟไหม้ก็คิดว่ากลับมาช่วยแม่ทัน”

“เท่าที่เล่ามาก็ไม่น่ามีปัญหาอะไรนี่นา แล้วหนูมีปัญหาอะไรล่ะ” สมภารวัดป่ามะม่วงถาม

“ปัญหาของหนูก็คือว่า แม่แกชอบแกล้งหนูค่ะ แกล้งไปเข้าส้วมเองก็ได้ แต่แกก็ไม่ยอมลุก แกล้งใส่ใส่ถ้วยขามบ้าง ชันน้ำบ้าง ให้หนูกลับมาล้าง พอหนูโมโหก็ดูว่า ทำไมแม่ทำอย่างนี้ แกก็บอกว่าไม่ทำอย่างนี้ได้ แล้วแกก็จับอุจจาระในถ้วยมาทาข้างฝา ทาตามเนื้อตามตัวของแก หนูโกรธจนอยากจะทำแกเลยล่ะ”

“อย่างนะหนู บาปมากเชียวละ ถ้าหนูทำอย่างนั้น” ท่านรีบห้าม

“เพราะกลัวบาปนี้แหละค่ะ หนูถึงต้องอดใจไว้ หนูจะแก้ปัญหาอย่างไรดีคะ ทำไมแม่ถึงทำกับหนูอย่างนี้”

“เพราะมันเป็นกรรมที่หนูเคยทำกับแม่นะสิ จำไม่ได้หรือ”

“จำไม่ได้ค่ะ หนูทำกรรมกับแม่ไว้ตั้งแต่ชาติไหนคะ”

“ชาตินี้แหละ ลองนึกดูดีๆ ตอนหนูอายุเก้าขวบ หนู

ทำทุกทีทำเดชไว้กับแม่มาก แกล้งถ่ายไว้เต็มบ้านให้แม่ตามล้างตามเช็ด หนูก็เลยต้องมารับกรรมตอนอายุสามสิบเก้า และกรรมจะสิ้นสุดลงเมื่อแม่ของหนูตาย”

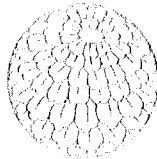
“แล้วอีกนานไหมคะหนูถึงจะหมดกรรม” หล่อนถามคำถามของหล่อนมีความหมายแฝงว่า เมื่อไรแม่หล่อนจะตายนั่นเอง

“หนูจะหมดกรรมตอนอายุสี่สิบเก้า” ท่านพระครูตอบ

“โอ้โฮ...อีกตั้งสิบปีเชียวนะหรือคะ ไม่ยุติธรรมเลยนะคะ หลวงพ่อ หนูทำกับแม่แค่ครั้งเดียว แต่ต้องมารับกรรมเป็นร้อยเป็นพันครั้ง ไม่ยุติธรรมเลย” หล่อนคร่ำครวญ แบบนี้หล่อนก็คงไม่มีโอกาสได้แต่งงาน ผู้ชายที่ไหนเขาจะมาทนแม่ยายแบบแม่หล่อนได้ หล่อนเป็นลูกแท้ๆ ยังรังเกียจ

“หลวงพ่อกำลังได้เตือนไว้อย่างไรล่ะว่า อย่าคิดหรือทำไม่ดีกับพ่อแม่ เพราะพ่อแม่เปรียบเหมือนพระอรหันต์ของลูก ทำกรรมกับพระอรหันต์ถือว่าหนักหนาสาหัสมาก หนูก็มหน้าก้มตา รับกรรมไปเถอะ ไม่ต้องไปคิดว่าจะมีใครเขาจะมารับกรรมกับเรา”

ท่านบอกเป็นนัยๆ ว่า หล่อนจะไม่ได้แต่งงานเพราะเนื้อคู่ของหล่อนยังไม่มาเกิด!

หลวงปู่เทพโลกอุดร

เวลาตีสี่ ท่านพระครูตื่นขึ้นมากฎปฏิบัติกรรมฐานเช่นทุกวัน เดินจงกรมหนึ่งชั่วโมง นั่งสมาธิหนึ่งชั่วโมง แล้วจึงแผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศลให้มารดาบิดา ครูอาจารย์ และจะลืมเสียมิได้คือ บวรพมหากษัตริย์ที่ท่านได้เสียดสละเลือดเนื้อและชีวิตเพื่อปกป้องรักษาพระพุทธศาสนาและแผ่นดินไทยไว้ให้ลูกหลานสืบมา กำลังจะกำหนด ‘ลืมตาหนอ’ ก็มีเสียงดังอยู่ข้างหูว่า “ตอนบ่าย จะมีคนมาขอให้เล่าเรื่องหลวงปู่เทพโลกอุดร เล่าให้เขาฟังได้” เป็นเสียงของหลวงพ่อในป่าที่ท่านจำได้แม่นยำ จึงถามในใจว่า “หลวงพ่อกเคยบอกผมว่า คนที่รู้เรื่องนี้จะต้องตาย แล้วเขาจะตายไหมครับ”

“ตายซี”

“ถ้าอย่างนั้นผมไม่เล่าได้ไหมครับ เพราะไม่อยากเป็นสาเหตุให้เขาต้องตาย”

“เขาสั้นอายุชั้ยแล้ว ถึงเธอไม่เล่าเขาก็ต้องตายอยู่ดี”

“นิมนต์หลวงพ่อกมาเล่าให้เขาฟังเองไม่ดีกว่าหรือครับ”

“ไม่ดี เราจะไปบังกกลดที่หลังสถานีรถไฟพลพบุรี”

“ที่นั่นมีอะไรหรือครับ หลวงพ่อกจะไปทำอะไรที่นั่น”

“ไม่มีเสียงตอบจากหลวงพ่อกในป่า แสดงว่าท่านไปแล้ว ท่าน

มาเร็วไปเร็ว ด้วยอำนาจจิต จิตก็คือใจและใจก็คือจิต มีฤทธิ์มีอำนาจ
 สุดที่จะพรรณนา เหตุนี้พระพุทธองค์จึงตรัสว่า **“มนุบุพพชมา
 ธมมา มโนเสฏฐา มโนมยา - ธรรมทั้งหลายมีใจนำหน้า มีใจเป็น
 ใหญ่ สำเร็จแล้วด้วยใจ”** พระพุทธองค์ทรงเป็นมนุษย์คนแรกของ
 โลกที่รู้วิธีฝึกจิต และนำมาใช้แก้ทุกข์แก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้
 ทรงนำวิธีดังกล่าวมาเผยแผ่แก่มวลมนุษย์ด้วยพระกรุณาอันยิ่งใหญ่
 มนุษย์ผู้มีปัญญาสามารถฝึกอบรมจิตกระทั่งล่วงพ้นจากทุกข์ได้ ส่วน
 พวกที่โง่เขลาเบาปัญญามากด้วยกิเลสตัณหา ก็จะไม่เสียเวลามา
 ฝึกจิต แต่จะใช้ชีวิตและเวลาให้หมดไปกับสิ่งไร้สาระ ปล่อยจิตใจ
 ให้หมกมุ่นมัวเมาอยู่กับสิ่งสนองความอยากต่างๆ เป็นการทำให้ชีวิต
 ไร้ค่า ทำเวลาให้เปล่าประโยชน์ แล้วเขาก็ต้องเวียนว่ายลวงวน
 อยู่ในวัฏจักรชีวิตต่อไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

ปฏิบัติกรรมฐานเสร็จท่านจึงทรงน้ำ ครองผ้าสามผืนอย่าง
 เรียบร้อย แล้วจึงออกบิณฑบาตโดยมีนายสมชาติห้วปีนโตเดินตาม
 เมื่อก่อนนี้ศิษย์วัดที่จะห้วปีนโตตามท่านไปบิณฑบาตมีนายแดง
 นายสมชาติ และนายขุนทอง ซึ่งจะผลัดเปลี่ยนกันไปในแต่ละวัน
 ครั้นนายขุนทองได้บวชเป็นเวลาหนึ่งพรรษา และลาสิกขาแล้ว
 ท่านก็ไม่อนุญาตให้เขาทำหน้าที่นี้อีก เนื่องจากว่าเขาได้แต่งเนื้อ
 แต่งตัวเป็นสตรีเพศอย่างเปิดเผย หากท่านให้เขาตามไป ก็จะถูก
 ชาวบ้าน ร้านถิ่นครหานินทาได้ว่า พระมาบิณฑบาตกับผู้หญิง!

ช่วงบ่าย หลังจากญาติโยมที่มาปรึกษาปัญหาพากันกลับไ
 หมดแล้ว ท่านพระครูก็ขึ้นไปเขียนหนังสือยังกุฏิชั้นบน กำลังเขียน
 หนังสือเพลินอยู่ นายแดงก็ขึ้นมารายงานว่า

“หลวงพ่อกับ มีโยมผู้ชายคนหนึ่งมาขอพบหลวงพ่อกับ เขา
 บอกจะมาขอสัมภาษณ์เรื่องหลวงปู่เทพโลกอุดรครับ”

“ไปหาน้ำหาท่ามาเลี้ยงเขา ประเดี๋ยวข้าจะลงไป”

“ผมหาแต่น้ำเฉยๆ ได้ไหมครับ” ถามพาซื้อ

“หมายความว่าอย่างไร” สมภารวัดป่ามะม่วงไม่เข้าใจที่เขา

พูด

“หมายความว่า ผมไม่สามารถหาท่ามาเลี้ยงเขาได้นะครับ ลำพังน้ำผมหาได้ แต่จะให้หาท่ามาด้วยผมไม่ไหวแน่” นายแดง แกล้งไข เลยถูกท่านพระครูเอ็ดว่า

“นี่เอ็งแกลังโง่หรือว่าโง่จริงๆ กันแน่ หรือแค่จะมาต่อล้อ ต่อเถียงให้เปลืองเวลาทำงานของข้า เอ็งจะเอาอย่างเจ้าสมชายหรือ ยังไง”

“เอาอย่างพี่สมชายยังไงครับ” เขาทำเป็นตีหน้าเซ่อ ท่านพระครูไม่ต้องการเสียเวลาพูดกับเขา จึงสรุปว่า

“เอาละๆ เอ็งไปหาน้ำมาให้เขาดื่ม แล้วก็บอกเขาว่า ประเดี๋ยวข้าจะลงไป เอาละ ลงไปได้”

“แต่ว่า...” นายแดงยังไม่หมดข้อสงสัย

“ไม่ต้องแต่ ลงไปเดี๋ยวนี้” ท่านออกปากไล่ ชายหนุ่มนามว่าแดงจึงเดินลงมาอย่างไม่ค่อยเข้าใจนัก นับวันเขาก็ไม่เข้าใจท่านมากขึ้น นึกๆ ก็อยากไปอยู่ที่อื่น แต่ก็ไม่รู้ว่าจะไปอยู่ที่ไหนเพราะพ่อแม่พี่น้องของเขาเป็นใคร อยู่ที่ไหน เขาไม่รู้เลย

เมื่อเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงลงมายังกุฏิชั้นล่าง ก็พบบรูษะวัยห้าสิบเศษนั่งรออยู่ตรงหน้าอาสนะ ท่านนั่งเรียบริบหรี่แล้ว เขาจึงกราบด้วยเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง จากนั้นจึงแนะนำตัวเองว่า

“ผมชื่อปลัดแก้ว นามสกุล ชัมเมกซ์ เป็นบรรณาธิการ นิตยสาร คนพันทุกข์ จะมาขอเรียนสัมภาษณ์หลวงพ่อกเกี่ยวกับเรื่องของหลวงปู่เทพโลกอุดรครับ”

“โยมจะสัมภาษณ์ไปลงนิตยสาร คนพันทุกข์ อย่างนั้นหรือ”

“ครับหลวงพ่อกับเพราะขณะนี้คนกำลังสนใจอยากรู้เรื่องราวเกี่ยวกับหลวงปู่กันมาก ผมทราบมาว่าหลวงพ่อกเคยเดินธุดงค์กับท่าน ก็เลยจะมาขอโอกาสสัมภาษณ์”

“แต่อาตมาไม่รู้จักหลวงปู่เทพโลกอุดร แล้วก็ไม่เคยเดินธุดงค์กับท่าน สงสัยโยมคงจะเข้าใจผิดแล้วกรรมัง” นายปัทมภักดิ์รู้สึกผิดหวังเมื่อได้ยินว่าท่านไม่รู้จักหลวงปู่เทพโลกอุดร หากเขาก็คงคิดว่าข้อมูลที่ได้มาไม่น่าจะผิด ท่านอาจไม่ต้องการให้เขาสัมภาษณ์ก็ได้ เขาจะต้องหาวิธีใหม่ที่จะทำให้ท่านยอมให้สัมภาษณ์ คิดดังนั้นแล้วจึงตั้งคำถามว่า

“หลวงพ่อกเคยได้ยินชื่อหลวงปู่เทพโลกอุดรไหมครับ”

“ก็เห็นคนเขาเล่าลือกันทั่วประเทศ เล่าลือกันมานาน ถ้าอาตมาไม่เคยได้ยินก็ไม่ทันสมัยนะซี” บรูซช่วยห้ามเสียดายมีความหวังขึ้น จึงเริ่มอัดเทปที่ได้เตรียมมา

“แล้วหลวงพ่อกเชื่อว่าท่านมีตัวตนจริงๆ หรือว่าเป็นเพียงข่าวลือครับ”

“อันนี้อาตมาไม่ทราบ ก็อย่างที่บอกแล้วว่าอาตมาไม่รู้จักท่าน ได้ยินแต่ที่คนเขาเล่าลือกัน ก็เลยตอบโยมไม่ได้ว่าท่านมีตัวตนจริงๆ หรือไม่”

“แล้วหลวงพ่อกเคยเดินธุดงค์กับพระองค์หนึ่ง ซึ่งคนเข้าใจกันว่าเป็นหลวงปู่เทพโลกอุดร เคยหรือเปล่าครับ” ท่านพระครูจึงตอบตามประสบการณ์ของท่านว่า “อาตมาเคยเดินธุดงค์กับหลวงพ่อกองค์หนึ่ง แต่ไม่ทราบว่าท่านชื่ออะไร ถามท่าน ท่านก็ไม่บอก อาตมาเลยเรียกท่านว่าหลวงพ่อดำบ้าง หลวงพ่อกในป่าบ้าง พระในป่าบ้าง คือเรียกตามลักษณะที่ปรากฏ”

“หมายความว่าอย่างไรครับ” นายปัทมภ์ไม่เข้าใจ

“คืออาตมาเรียกท่านตามลักษณะที่ปรากฏให้เห็นทางตา ท่านมีผิวพรรณดำสนิท อาตมาก็เลยเรียกท่านว่าหลวงพ่อดำ แล้ว ก็พบท่านในป่า ก็เรียกท่านว่าหลวงพ่อบนป่า หรือพระในป่า อาตมา ยอมรับว่าท่านมีอะไรที่ลึกลับพอสมควร แต่ไม่รู้จริงๆ ว่าจะใช่ หลวงปู่เทพโลกอุดรหรือเปล่า เพราะอาตมาไม่รู้จักหลวงปู่เทพโลก อุดร”

“แล้วหลวงพ่อดำคิดว่าเป็นไปได้ไหมครับว่า หลวงปู่เทพโลก อุดรเป็นองค์เดียวกับพระอุตรเถระที่พระโมคคัลลีสบุตรติสสเถระ ส่ง เป็นพระสมณทูตมาประกาศพระศาสนาในดินแดนสุวรรณภูมิ เมื่อ เสร็จจากการสังคายนาครั้งที่สามแล้ว”

“ที่ส่งมาคู่กับพระโสณเถระ เมื่อประมาณ พ.ศ. ๒๓๔ สมัย พระเจ้าอโศกมหาราชใช่ไหม”

“ครับ หลวงพ่อดำคิดว่าท่านเป็นองค์เดียวกับหลวงปู่เทพโลก อุดรหรือเปล่าครับ” นายปัทมภ์ทวนคำถาม

“ถามอย่างนี้ อาตมาตอบไม่ได้ ก็ในเมื่ออาตมาไม่รู้จักหลวง ปู่เทพโลกอุดร แล้วจะให้ตอบว่าท่านเป็นองค์เดียวกันหรือเป็นคน ละองค์กันกับพระอุตรเถระได้อย่างไร โยมไม่น่าถามแปลกๆ เอา อย่างนี้ก็แล้วกัน อาตมาขออนุญาตโยมว่า โยมรู้จักหนดเต่าไหม เคย เห็นหนดเต่าหรือเปล่า” นายปัทมภ์ ชัมเมกซ์ ตอบทันทีว่า “ไม่ รู้จักครับ แล้วผมก็ไม่เคยเห็น เต่ามีหนดด้วยหรือครับหลวงพ่อดำ ผมเคยเห็นแต่เต่าไม่มีหนด”

“โยมไม่รู้จักหนดเต่าใช่ไหม ทีนี้อาตมาก็ขออนุญาตว่า หนดเต่ากับเขากระต่ายเป็นอันเดียวกันหรือเปล่า”

“ผมไม่ทราบหรือครับหลวงพ่อดำ เพราะผมไม่รู้จักทั้งหนด

เต่าและเขากระต่าย” บรูซวัยห้าสิบเศษตอบ

“อาตมาก็เหมือนโยมนั่นแหละ ที่ถามอาตมาเมื่อก็ อาตมาก็ตอบไม่ได้เหมือนกัน เพราะไม่รู้จักหลวงปู่เทพโลกอุดร” นายปลัดมั่งจึงตั้งหลักใหม่ เขาตั้งใจแน่วแน่ว่าวันนี้จะต้องมาสืบเสาะเจาะลึกเรื่องของหลวงปู่เทพโลกอุดรให้ได้ ก่อนออกจากบ้านเขาบอกภรรยาว่า “คอยดูนะ วันนี้พี่จะไปล้างตับหลวงพ่อเจริญให้หมดเลย” ภรรยาเขายังสัพยอกว่า “จะไปให้ท่านล้างตับนะไม่ว่า”

“ถ้าเช่นนั้นผมขอเรียนถามใหม่ คือผมอยากเรียนถามหลวงพ่อว่า เป็นไปได้ไหมครับที่หลวงพ่อดำกับพระอุตรเถระจะเป็นองค์เดียวกัน” เป็นคำถามที่ท่านพระครูเองก็อยากรู้คำตอบ เพราะท่านเคยถามหลวงพ่อในป่าด้วยคำถามเดียวกันนี้มาก่อน จึงตอบแบ่งรับแบ่งสู้ว่า “ก็อาจจะเป็นไปได้”

“แสดงว่าพระอรหันต์สามารถมีชีวิตอยู่ได้นานเป็นพันปีอย่างนั้นหรือครับ” นายปลัดมั่ง ชัมเมกซ์ รู้สึกมีกำลังใจที่จะ ‘ล้างตับ หลวงพ่อเจริญ’

งูเห่าตัวหนึ่งปรากฏขึ้นหน้าอาสนะ ชูคอแผ่แม่เบี้ยอยู่ข้างหลังนายปลัดมั่ง ท่านพระครูรู้สึกแปลกใจว่ามันเข้ามาได้อย่างไร ในเมื่อฤทธิของท่านไม่มีร่องหรือรูที่งูจะเข้ามาได้ งูไม่มีหงอนสีแดงอยู่บนหัว หากมีท่านก็จะสันนิษฐานว่าสมเด็จพระโตท่านมาแสดงปาฏิหาริย์ให้ปรากฏ งูเห่าตัวนี้ต้องไม่ใช่สมเด็จพระแน่ๆ กำลังจะฟังพิจารณาว่าเป็นอะไรกันแน่ เจ้างูตัวนั้นก็หายวับไปกับตา ท่านจึงมองมาที่นายปลัดมั่ง เขาไม่มีหัวเสียแล้ว!

“งูตัวนั้นเป็นสัตตญาณมรณะนั่นเอง โยมคนนี้ต้องตายในวันนี้ หลวงพ่อดำท่านกับบอกไว้อย่างนี้ เราคงไม่ต้องบริโภค ‘สัมปติภูจามิ’ เพื่อต่อหัวให้เขา” ท่านพระครูคิดในใจ

“โยม อาตมาอยากจะบอกอะไรสักอย่าง โยมอย่าไปอยาก
รู้เรื่องของหลวงปู่เทพโลกอุดรเลยนะ ท่านจะเป็นหลวงพ่อดำหรือ
ไม่ หรือจะเป็นพระอุตรเถระ โยมก็อย่าไปรู้เลย หลวงพ่อในป่า
เคยบอกอาตมาว่า คนที่อยากรู้เรื่องนี้จะต้องตาย อย่าเอาชีวิตมา
ทิ้งกับเรื่องนี้เลยนะ” ท่านบอกด้วยความหวังดี หากคนปราศจาก
ศรัทธากลับตอบว่า

“ผมไม่กลัวตายครับหลวงพ่อ”

“แน่นอน เกิดเย็นนี้กลับบ้านแล้วตายล่ะ” ท่านถามอีก

“ตายแล้วผมก็ฟื้นขึ้นมาได้ครับ หลวงพ่อรู้จักฟื้นเอกเสนาะ
ใหม่ครับ ที่เขาตายแล้วก็ฟื้นขึ้นมาอีก ผมก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ
ครับ” นายปลัดมัทตบ คราวนี้ศรัทธาของเขาตั้งอยู่บนปาเช่นปกติ

“งั้นก็ตามใจ แต่อาตมาไม่เชื่อว่าคนตายแล้วจะฟื้นขึ้นมา
อีก เพราะมันขัดกับความจริง”

.....“แล้วทำไมตาแป๊ะฆ่าหมูถึงฟื้นได้ล่ะครับ ที่หลวงพ่อเล่าให้
ลูกศิษย์ลูกหาฟัง ผมมีเพื่อนเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อ เขาเล่าให้ผมฟัง
ว่า หลวงพ่อรู้จักตาแป๊ะคนนี้ด้วย” ท่านพระครูจึงอธิบายว่า

“ความจริงตาแป๊ะแกไม่ได้ตาย แกลบไปต่างหาก ถ้าตาย
จะไม่ฟื้น ที่นี้สมัยนั้นการแพทย์ยังไม่เจริญ จึงแยกไม่ออกระหว่าง
คนตายกับคนที่สลบ อาตมาอยู่ในเหตุการณ์ด้วย ตอนนั้นยังไม่
ได้บวช”

“หรือครับ แต่หลวงพ่อย่าโกรธนะครับ ถ้าผมจะบอกว่า
ผมไม่เชื่อว่าแกลบ ผมว่าแกตาย อย่างฟื้นเอกเสนาะ ผมก็เชื่อ
ว่าแกตายแล้วฟื้น และผมก็ต้องเป็นอย่างแก คือผมเชื่อว่าถ้าผมตาย
ผมจะฟื้นขึ้นมาอีกเพื่อเขียนหนังสือให้คนอ่าน หนังสือคนพันทุกซ์
ที่ผมเป็นบรรณาธิการอยู่นี้ ผู้อ่านติดกันงอมแงมเลยนะครับ แบบ

“นี่ผมจะตายได้ยังไง” เขาพยายามอ้างสาเหตุเพื่อจะนำมาสรุปว่า เขาจะต้องมีชีวิตยืนยาวต่อไปอีก

“ถ้าโยมเชื่ออย่างนั้นก็ตามใจ โยมอย่าโกรธนะถ้าอาตมา จะพูดแบบเดียวกับที่โยมพูดกับอาตมา ว่าอาตมาไม่เชื่อว่าพันเอก เสนาะตาย อาตมาว่าแกสลับไปเท่านั้น”

“ครับ ผมไม่โกรธหลวงพ่อก่อน ถ้าหลวงพ่อกจะกรุณาเล่าเรื่อง หลวงปู่เทพโลกอุดร ขออภัย หลวงพ่อดำ ให้ผมฟัง” นายปลัมภัก ธิมเมกซ์ วางเงื่อนไข

“ถ้าโยมต้องการอย่างนั้นก็ไม่ว่ากัน เอาล่ะ อยากรู้อะไร ก็ถามอาตมาได้” ท่านอนุญาต บรูซวัยห้าสิบเศษจึงถามอีกว่า

“พระอรหันต์สามารถจะอยู่ได้เป็นพันปีหรือครับ จะเป็นไป ได้อย่างไรที่มนุษย์จะมีอายุยืนถึงปานนั้น”

“อาตมาได้ยินมาว่า พวกฤๅษีชีไพรที่อยู่ในป่าหิมพานต์มี อายุยืนเป็นหมื่นปี โลกมนุษย์เรานี้มีอะไรสักลับซับซ้อนที่คน ธรรมดาไม่อาจรู้ได้ แต่ผู้ที่ฝึกอบรมจิต อบรมสมาธิสามารถรู้ได้”

“หลวงพ่อกเคยไปป่าหิมพานต์มาหรือครับ”

“อาตมาไม่เคยไป แต่ได้รับการบอกเล่าจากโยมยายสมัยที่ อาตมายังเป็นเด็ก โยมยายเล่าว่า หลวงพ่อกซึ่งที่อยู่วัดตึกกราชา ท่าน ไปป่าหิมพานต์แล้วกลับมาเล่าให้โยมยายฟัง อาตมาก็ฟังเฉยๆ แต่ ไม่เชื่อ ตอนนั้นอาตมาไม่เชื่ออะไรเลย ไม่เชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ ไม่เชื่อเรื่องนรกสวรรค์ เรื่องพระเวสสันดร อาตมาก็บอกยายว่า เป็นเรื่องโกหก แต่เดี๋ยวนี้เชื่อหมดแล้ว เพราะประสบมาด้วยตัวเอง ทุกเรื่อง”

“รวมทั้งเรื่องที่ฤๅษีชีไพรมีอายุเป็นหมื่นปีด้วยหรือครับ”

“ถูกแล้ว เพราะเมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๕ อาตมาไปร่วมประชุม

องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลกที่ประเทศศรีลังกา ได้มีโอกาสคุยกับพระสิงหนในถ้ำเขาสีคิริยา ท่านเคยไปป่าหิมพานต์มา ท่านก็เล่าแบบเดียวกับที่หลวงพ่อช้างเล่าให้ยายอาตมาฟัง อาตมาจึงต้องเชื่อ”

“หลวงพ่อกรุณาเล่ารายละเอียดได้ไหมครับ ทั้งเรื่องหลวงพ่อช้าง และเรื่องพระในถ้ำ” นายปถัมภ์เกิดความรู้สึกว่าเขาได้มาพบ ‘ขุมทรัพย์’ ที่จะนำไปเขียนให้คนอ่าน

“หากโยมอยากฟังอาตมาก็จะเล่า” สมภารวัดป่ามะม่วงให้ความเมตตาแก่เขาด้วยรู้ว่าเขาจะมีชีวิตอยู่อีกไม่กี่ชั่วโมง บังเอิญเทพदानที่อัดหมด เขาจึงขออนุญาตกลับदानที่ยังว่างอยู่ แล้วจึงขอให้ท่านเล่าต่อ ท่านพระครูเล่าให้เขาฟังทุกเรื่องที่เขาอยากรู้ บรูษวิยห้าสิบเศษรู้สึกเปล็ดเปล็น เขาเตรียมเทปเปล่ามาสวมวน คิดว่าจะใช้ให้ครบทุกม้วน หลังจากนั้นจะกลับไปถอดเทป สิ่งที่ได้ในวันนี้เขาคงนำไปเขียนได้เป็นเล่มๆ เลยทีเดียว

“หลวงพ่อครับ พระอรหันต์สามารถอยู่ต่อไปตลอดกับหนึ่งได้หรือเปล่าครับ” นายปถัมภ์ถามขึ้นหลังจากฟังท่านเล่าเรื่องหลวงพ่อช้างและพระในป่าจบลง ท่านพระครูตอบโดยอ้างมหาปรินิพพานสูตรว่า “ในมหาปรินิพพานสูตร พระอานนท์ทูลถามพระพุทธเจ้าว่า หากพระอรหันต์ขีณาสพต้องการมีอายุอยู่ตลอดกับหนึ่งจะทำได้หรือไม่ พระพุทธองค์ตรัสตอบว่า ทำได้ แต่มีเงื่อนไขคือ จะต้องเจริญอุททิบาท ๔ เพราะเหตุนี้เองที่เราเอามาใช้กันในปัจจุบันว่า ถ้าใครอยากอายุยืนต้องเจริญอุททิบาท ๔”

“อุททิบาท ๔ คือ จันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา ไซ้ไหมครับ ผมก็ได้ยินมาอย่างนี้เหมือนกัน ผมเห็นจะต้องเจริญอุททิบาท ๔ จะได้อายุยืนถึงหมื่นปีเหมือนพวกฤาษีชีไพร”

“คงไม่ทันแล้วละ เพราะโยมต้องตายวันนี้แล้ว กลับไปต้องตายแน่” ท่านพูดในใจ เพราะหากพูดนอกใจ เขาก็จะได้ยิน เมื่อได้ยิน แม้เขาจะไม่เชื่อ แต่ก็จะทำให้เขาจิตตก เมื่อจิตตก เขาก็จะไปสู่ทุกคติ ดังที่พระพุทธรองค์ตรัสไว้ว่า “จิตฺเต สงฺกิลิฏฺฐเฐ ทุกฺคตฺติ ปาฎิโกฏฺษา - เมื่อจิตเศร้าหมองแล้ว ทุกคติเป็นอันต้องหวัง”

นายปัทมภ์ ธรรมเมกซ์ ใช้เวลาสัมภาษณ์ท่านพระครูถึงสามชั่วโมง รู้สึกอิมเอมเปรมใจที่จะได้ข้อมูลไปเขียน คราวนี้แหละหนังสือของเขาจะต้องขายดีบขายดีเป็นเทน้ำเทท่า แล้วเขาก็จะได้ชื่อรถเบนซ์ขับเสียที อยากรับเป็นช้มานานนักหนาแล้ว

เวลาสองยาม ท่านพระครูจตุรบุรุษเพียรนุชาพระรัตนตรัย แล้วจึงสวดมนต์ภาวนา แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลเหมือนเช่นที่ปฏิบัติทุกคำคืนเป็นนิจศีล ท่านใช้เวลาสวดมนต์ภาวนาสองชั่วโมง จากนั้นจึงจะจำวัดตั้งแต่ตีสองไปจนถึงตีสี่ ขณะกำลังเอนกายลงนอนอย่างมีสตินั้น ก็มีเสียงมากระซิบที่ข้างหูว่า “คนที่มาสัมภาษณ์เธอเมื่อตอนบ่ายตายเสียแล้วเมื่อตอนค่ำ”

“เขาเชื่อว่าเขาจะฝันเหมือนฝันเอกเสนาะ หลวงพ่อว่าเขาจะฝันใหม่ครับ”

“ถ้าฝันจะเรียกว่าตายหรือ แล้วเทพที่อัดไปนะใช้ไม่ได้เลยสักม้วน เพราะไม่มีเสียง เจียบกริบทั้งสามม้วนเลย เพราะเหตุไรเธอรู้ใหม่”

“เพราะเขาอัดไม่ดีใช้ใหม่ครับ หรือว่าเทพหมดอายุ”

“ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง”

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องเป็นเพราะฝีมือหลวงพ่อ”

“เราไม่ต้องการให้เขาเอาไปเขียน”

“นั่นก็ทำให้เหปเสียเฉยๆ ก็พอ ทำไมต้องให้เขาตายด้วย หลวงพ่อไม่กลัวบาปหรือครับ” ศิษย์ยั่วอาจารย์

“นี่เรอกำลังกล่าวหาเรานะ ข้อหาร้ายแรงเสียด้วย เรอกำลัง กล่าวหาว่าเราเป็นฆาตกรนะ”

“ก็ไม่จริงหรือครับ”

“นี่เธอไม่กลัวตายหรือยังไง มากกล่าวหาเราแบบนี้ ไม่กลัว ตายหรือ” อาจารย์ยั่วศิษย์บ้าง

“ผมไม่กลัวตายครับ เพียงแต่ไม่อยากตาย”

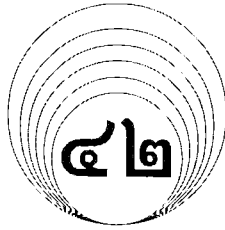
“โยมคนนั้นเขาก็ไม่กลัวตาย แล้วก็ไม่ได้ไม่อยากตายเหมือนกับ เธอแน่แหละ แต่เขาก็ตายไปแล้ว กลับถึงบ้านได้ไม่ถึงชั่วโมงก็ตาย อยากรู้อย่างเขาไหมล่ะ”

“ผมยังไม่สิ้นอายุขัยครับ ที่เขาตายเพราะสิ้นอายุขัย ส่วน ผมยังอยู่อีกหลายปี ว่าแต่ว่าหลวงพ่อกำลังทำอะไรที่ลพบุรีครับ”

“รู้งี้ก็รู้”

“ผมอยากรู้วันนี้ครับ กรุณาบอกให้ผมรู้ด้วย” ไม่มีเสียง ตอบจากหลวงพ่อดำ แสดงว่าท่านไปแล้ว ท่านมาเร็วไปเร็วเป็น ปกติวิสัยของท่าน

อยากได้ “เห็นหนอ”

เวลาบ่ายสองโมง ท่านพระครูลงรับแขกตามปกติ สตรีอายุประมาณสามสิบเศษเข้ามากราบแล้วแนะนำตัวว่า

“หนูชื่อชลธิชาค่ะ เคยมาเข้ากรรมฐานสองครั้ง แต่ไม่มีโอกาสมากราบหลวงพ่อกี่ญาติเพราะต้องรีบกลับบ้านไปดูแล วันนี้นูจะมาเข้าเป็นครั้งที่สามและมีเรื่องจะมากราบเรียนถามหลวงพ่อก่ะ”

“เรื่องอะไรละ” ท่านพระครูถามพลางมองหน้าหล่อน รู้สึกคุ้นหน้าเหมือนว่าเคยรู้จักกันมาก่อน แต่หล่อนก็พูดอยู่หยก ๆ ว่าไม่เคยมาที่ญาติ น่าจะมีเหตุอะไรสักอย่าง “เราเคยรู้จักแม่หนูคนนีมาก่อนหรือเปล่าหนอ” เมื่อนึกไม่ออก ท่านจำเป็นต้องฟัง ‘เห็นหนอ’ แล้วก็ได้อำตอบในบัดดลนั้นว่า ในเจ็ดชาติที่ท่านระลึกนึกย้อนหลังได้ แม่หนูคนนี้เคยเกิดเป็นลูกสาวคนสุดท้องของท่านในชาติที่สาม ซึ่งหากนับถอยหลังจากชาตินี้ไปก็จะเป็นชาติที่สี่ หน้าตาหล่อนเมื่อชาตินั้นกับชาตินี้แทบจะไม่มีอะไรแตกต่างกัน แม้สตรีวัยสามสิบเศษก็เกิดความรู้สึกอบอุ่นอย่างประหลาด เมื่อได้มานั่งอยู่เบื้องหน้าพระภิกษุผู้ทรงศีล แต่เพราะหล่อนระลึกชาติไม่ได้จึงไม่สามารถรู้ว่าหล่อนเคยเกี่ยวพันกับท่านอย่างไร รู้แต่ว่าเกิดความรู้สึกผูกพัน

เหมือนท่านเป็นญาติผู้ใหญ่ มัวมองท่านเพลินจนลืมถาม

“หนูจะถามเรื่องอะไรก็ว่าไปเลย ประเดี๋ยวคนอื่นเขาจะได้ถามบ้าง” ท่านเตือนเมื่อเห็นหล่อนนั่งจ้องท่านไม่วางตา

“เอ้อ คือ หนูอยากจะกราบเรียนถามหลวงพ่อกว่า หลวงพ่อรู้จักพระพุทธรูปองค์หนึ่งหรือเปล่าคะ รูปร่างท่านสูงๆ ผิวดำสนิท ฟันก็ดำ จีวรที่ท่านนุ่งห่มก็สีดำ หนูไม่เคยเห็นพระพุทธรูปหน้าตาอย่างนี้มาก่อนเลยคะ หนูจึงอยากทราบว่าหลวงพ่อร์ู้จักท่านหรือเปล่า” ท่านพระครูไม่ตอบ หากถามว่า “หนูพบท่านที่ไหนล่ะ”

“หลังสถานีรถไฟลพบุรีคะ ท่านปักกลดอยู่ที่นั่น”

“เมื่อไร หนูเห็นท่านตอนไหน” สมภารวัดป่ามะม่วงถามรวดเดียวสองคำถาม

“เมื่อวานนี้ตอนประมาณหกโมงเช้าคะ” สตรีนามชลธิชาตอบ ท่านพระครูแน่ใจว่าต้องเป็นหลวงพ่อดำแน่นอน เพราะลักษณะที่ลูกสาวในอดีตชาติของท่านพรรณนามานี้ก็ตรงกับลักษณะของหลวงพ่อดำทุกประการ ท่านจึงบอคำถามอีกว่า “ทำไมหนูจึงคิดว่าหลวงพ่อร์ู้จักท่าน”

“หนูก็ตอบไม่ถูกคะ คือ หนูเคยมาเข้ากรรมฐานที่วัดนี้สองครั้ง ครั้งแรกเมื่อปีกลาย หลวงพ่อได้เล่าในหอประชุมว่าเคยเดินพุทธรูปกับหลวงพ่อบุญในป่าที่หลวงพ่อบอกท่านว่าหลวงพ่อดำ พอหนูได้ยินหลวงพ่อบุญเล่าครานั้น หนูก็อธิษฐานจิตถึงท่านว่า ถ้าหนูมีบุญขอให้หนูได้พบท่าน พอมีคนเล่าสื่อกันเรื่องหลวงปู่เทพโลกอุดร หนูก็เลยคิดว่าหลวงพ่อดำกับหลวงปู่เทพโลกอุดรเป็นองค์เดียวกัน” ท่านพระครูพูดชัดขึ้นว่า

“หนูอย่าไปคิดอย่างนั้น มันเป็นอาถรรพ์”

“อาถรรพ์อย่างไรคะ” หล่อนไม่เข้าใจ

โดยที่หล่อนเองก็ไม่ทราบ หรือไม่ก็หลงพ้อดำเนินเองที่บันดาลให้เป็นไป เมื่อวานท่านบอกว่าจะไปปักกลดที่หลังสถานีรถไฟลพบุรีวันนี้ 'ลูกสาว' ของท่านก็มารายงานให้ทราบ ซึ่งเท่ากับมีพยานบุคคลที่อ้างอิงได้ ท่านจึงเห็นเป็นโอกาสที่จะเปลี่ยนพวกมิชฌาภิกขุให้มาเป็นสัมมาภิกขุ เพื่อที่พวกเขาจะได้ไม่ต้องไปตกนรก คนพวกนี้เคยมีเวรมีกรรมกับท่านมาแต่ชาติปางก่อน ท่านจะได้ถือโอกาสใช้หนี้พวกเขาไป คิดดังนี้แล้วจึงพูดกับ 'ลูกสาว' ว่า

“หนูโชคดีมากนะที่ได้พบท่าน คนที่จะได้พบท่านไม่ใช่จะหาได้ง่ายๆ เมื่อวานตอนเช้ามีด ท่านมาบอกหลวงพ่อบอกว่าตอนบ่ายจะมีคนมาขอให้เล่าเรื่องหลวงปู่เทพโลกอุดร ให้เล่าได้ หลวงพ่อก็ตวงว่า ท่านเคยบอกไว้ว่าคนที่รู้เรื่องนี้จะต้องตาย ถ้าหลวงพ่อบอกเล่าจะมีต้องตายหรือ ท่านก็บอกว่าเขาสิ้นอายุขัยแล้ว หลวงพ่อบอกเล่าหรือไม่เล่าเขาก็ต้องตายอยู่ดี หลวงพ่อก็ตอรองว่าให้ท่านมาเล่าเองดีกว่า ท่านก็บอกว่า ท่านจะไปปักกลดที่หลังสถานีรถไฟลพบุรี แล้วท่านก็หายไปโดยที่ยังไม่ทันได้ตอบคำถามที่หลวงพ่อบอกถามว่า ท่านจะไปทำอะไรที่นั่น”

“ท่านมาบอกยังไงคะ มาให้เห็นหรือมาในนิมิต” คนที่ถามเป็นสตรีวัยเดียวกับลูกสาวในอดีตชาติของท่านพระครู นอกจากจะเป็นสัมมาภิกขุแล้ว หล่อนยังเคยมาเข้ากรรมฐานหลายครั้ง

“มาในนิมิต ท่านมากระซิบข้างหู เสร็จแล้วก็หายไป พอบ่ายก็มีคนมาขอให้เล่า เอาเทปมาอัดตั้งสามม้วน ตอนกำลังคุยกันอาตมาก็เห็นงูเห่าชูคอแผ่แม่เบี้ยอยู่ข้างหลังเขา ประเดี๋ยวหนึ่งก็หายไป พอมองหน้าเขา อาตมาก็ไม่เห็นศีรษะเขาแล้ว เลยคิดว่าต้องตายแน่ สัมภาษณ์อาตมาอยู่ถึงสามชั่วโมงจึงกลับไป อาตมาก็ตอบทุกอย่างที่เขาอยากรู้ พอตีสอง อาตมากำลังจะจำวัด หลวงพ่อบอก

ก็มาบอกว่าเขาตายแล้วเมื่อตอนหัวค่ำ และเทพสามม้วนที่อัดไปก็ไม่มีเสียงออกมาเลยสักม้วนเดียว มันก็แปลกดี อาตมาก็เห็นเขาอัด เทปก็เดินปกติดี แต่ทำไมไม่มีเสียงออกมา” ท่านเจตนาที่จะไม่บอกว่าเป็นฝีมือของหลวงพ่อบุญในป่า

“แสดงว่าหลวงพ่อบุญในป่าท่านคงทำให้ไม่มีเสียง เพราะท่านไม่ต้องการให้คนรู้เรื่องนี้ ท่านคงกลัวว่าพวกเขาจะต้องตาย” โยมคนเดิมคาดคะเน เป็นการคาดคะเนที่ถูกต้องตามเป็นจริงทุกประการ

“คนที่มาสัมภาษณ์ท่านคือ อาจารย์ปัทมภ์ ธัมเมกซ์ ไซ้ใหม่ครับ” คนถามคือพวกมิชชันนารีที่จะมาคอยจับผิดท่าน แต่เมื่อมาได้ยินกับหูกับตาอย่างนี้ ก็เริ่มได้คิด คือคิดกลัวบาปที่จะมาจับผิดท่าน

“ทำไมโยมทราบ” ท่านถามคนมิชชันนารีที่กำลังจะกลับใจ

“หนังสือพิมพ์ลงข่าวเมื่อเช้านี้ครับ หลวงพ่อบุญอ่านหรือเปล่าครับ”

“อาตมาไม่มีเวลาอ่านหนังสือพิมพ์หรือโยม” สตรีที่เคยมาเข้ากรรมฐานหลายครั้งพูดกับเขาว่า “หลวงพ่อบุญไม่จำเป็นต้องอ่านหนังสือพิมพ์หรือคะ ท่านอยากรู้อะไรก็รู้ได้ เพราะท่านมี ‘เห็นหนอ’ ”

“จริงหรือครับหลวงพ่อบุญ” เขาถามอย่างรู้สึกศรัทธา

“โยมอยากมีบ้างไหมเล่า ไม่ยากเย็นอะไร”

“อยากครับ ต้องทำอย่างไรถึงจะมีครับ” ถามอย่างกระตือรือร้น

“ต้องมาเข้ากรรมฐาน” ท่านพระครูตอบ

“เข้ากี่วันครับถึงจะได้”

“อันนี้อาตมาตอบไม่ได้ เพราะขึ้นอยู่กับความเพียรพยายาม

ของแต่ละคน แต่ก็ยังขึ้นอยู่กับบุญเก่าด้วย คือ ถ้าในอดีตชาติโยมเคยทำกรรมฐานมาแล้วก็เคยได้ ‘เห็นหนอ’ มาก่อน พอมาปฏิบัติในชาตินี้ ก็จะได้เร็วกว่าคนที่ไม่เคยมีนิสัยบัจฉัยมา เมื่อได้แล้วก็ต้องนำไปใช้ในทางที่ถูกต้อง ถ้านำไปใช้ในทางที่ผิด ไม่นานก็จะเสื่อม”

“หลวงพ่อกะ หลวงพ่อดำท่านได้ ‘เห็นหนอ’ ไซ้ใหม่คะ ท่านถึงได้รู้เรื่องราวของหนูโดยที่หนูไม่ได้บอก คือหนูกำลังมีปัญหา กับสามีคะ แล้วหนูก็เขียนจดหมายขอคำแนะนำจากหลวงพ่อ แต่ยังไม่ทันส่ง ตอนเข้าไปกราบท่าน จดหมายก็ยังอยู่ในกระเป๋า ปรากฏว่าท่านตอบปัญหาหนูหมดทุกข้อราวกับได้อ่านจดหมาย หนูรู้สึกศรัทธาท่านมาก อยากทำบุญกับท่าน หนูมีเงินอยู่สองร้อยบาท จึงถวายท่าน ท่านก็ไม่รับ หนูก็อ้อนวอนอยู่นาน ท่านคงจะสงสาร หรือไม่ก็รำคาญ จึงบอกว่าให้เอาวางไว้บนกระตาดเข็ดหน้า หนูก็หยิบกระตาดเข็ดหน้าออกมาจากกระเป๋า แล้วเอาเงินวางไว้ ท่านก็สอนอะไรหนูอีกหลายอย่างเกี่ยวกับเรื่องสามี จากนั้นท่านก็บอกให้หนูกลับได้ หนูก็กราบท่าน พอเดินออกมาที่หันไปดู เห็นท่านเดินมุ่งหน้าไปทางทิศเหนือ หนูก็แปลกใจว่า ทำไมท่านเก็บกลดรวดเร็วนัก ก็มองตามท่านไป พอหนูกะพริบตาท่านก็หายไปแล้ว จะว่าท่านขึ้นรถไฟก็ไม่ใช่ เพราะยังไม่มีรถไฟมา น่าแปลกมากค่ะ” ลูกสาวในอดีตชาติของท่านพระครูเล่าเรื่องอัศจรรย์ที่เกิดกับหล่อนเมื่อวันวาน

“แปลกสำหรับคนอย่างเราๆ แต่เป็นเรื่องธรรมดาสำหรับท่าน หลวงพ่อก็เคยเจอแบบนี้บ่อยๆ ท่านมาเร็วไปเร็วเหมือนสายฟ้าแลบ” ท่านพระครูบอกคุณสมบัติพิเศษของหลวงพ่อดำที่ไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือน

“แล้วหลวงพ่อก็ทำอย่างท่านได้หรือเปล่าครับ” บรูซผู้อยากได้ ‘เห็นหนอ’ ถาม

“อาตมายังต้องใช้กรรมในโลกมนุษย์อยู่ ใช้หมดเมื่อไรก็จะทำอย่างท่าน” สมภารวัดป่ามะม่วงไม่ตอบตรงๆ

“นิมนต์หลวงพ่อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้พวกเราไปนานๆ อย่าเพิ่งทิ้งพวกเราไปเลยนะคะ อย่างน้อยก็ให้หนูได้ ‘เห็นหนอ’ ก่อน” สตรีที่เคยมาเข้ากรรมฐานหลายครั้งรีบอาราธนา

“ตกลง อาตมาก็ว่าจะอยู่ไปก่อน คงอีกนานกว่าจะใช้หนี้มนุษย์หมด เอาละ หลวงพ่อก็อยากูรู้เรื่องของหลวงพ่อดำต่อ ไหนหนูลองบอกมาซิว่า ก่อนที่หนูจะเข้าไปกราบหลวงพ่อดำ หนูเห็นท่านนั่งคุยกับคนอื่นอยู่หรือเปล่า” กับ ‘ลูกสาว’ ท่านแทนตัวท่านว่า ‘หลวงพ่อ’

“ไม่เห็นมีใครนี่คะหลวงพ่อ แล้วตอนที่หนูกำลังนั่งคุยกับท่าน ก็ไม่มีใครเข้ามากราบท่าน มีคนเดินผ่านไปผ่านมา แต่เขาก็ไม่แสดงทีท่าว่าสนใจหรือแม้แต่หันมามอง หนูก็ยังแปลกใจว่าคนสมัยนี้ไม่นับถือพระสงฆ์องค์เจ้ากันแล้วหรืออย่างไร”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกหนู ที่เขาเดินผ่านไปผ่านมาเพราะเขาไม่เห็นท่าน หลวงพ่อดำท่านคงตั้งใจจะให้หนูเห็นคนเดียว ท่านก็เลยทำให้คนอื่นไม่เห็นท่าน ท่านมีอิทธิฤทธิ์ทำอะไรได้สารพัดปกติดิคนเขาจะชอบเข้าไปหาพระพุทธรูป เห็นท่านปักกลดอยู่ที่ไหนก็จะพากันไปกราบ แต่ที่เขาไม่เข้าไปเพราะเขาไม่เห็น หนูมีบุญนะที่ได้พบท่าน”

“เป็นเพราะหนูอธิษฐานจิตอยากพบท่านหรือเปล่าคะ ตั้งแต่ฟังหลวงพ่อเล่าเกี่ยวกับท่านให้ฟัง หนูก็สวดมนต์อธิษฐานจิตถึงท่านทุกคืน”

“ก็เป็นไปได้ หรือบางทีก็อาจเป็นเพราะหนูมีความเกี่ยวข้องกับท่านมาแต่ครั้งอดีต เช่น เคยเกิดเป็นลูกของลูกศิษย์ท่าน เพราะถ้าไม่เคยมีความเกี่ยวข้องกันมา ท่านก็คงไม่ปรากฏให้เห็น หลวงพ่อเชื่อว่าน่าจะเป็นอย่างนี้”

“เหมือนหนูกับหลวงพ่อดีไหมคะ หนูรู้สึกว่าคุณเองคงจะเคยเกิดเป็นญาติกับหลวงพ่อ ถึงได้รู้สึกเคารพนับถือเหมือนกับว่าหลวงพ่อเป็นญาติผู้ใหญ่”

“ก็อาจเป็นได้แหละ หนูนะ คนเราต้องเวียนตายเวียนเกิดกัน เป็นแสน ๆชาติ จะต้องเคยเกี่ยวข้องกันมาไม่ชาติใดก็ชาติหนึ่ง ดังที่พระพุทธองค์ตรัสว่า ...ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สัตว์ผู้ไม่เคยเป็น มารดา ไม่เคยเป็นบิดา ไม่เคยเป็นพี่น้องชาย ไม่เคยเป็นพี่น้องหญิง ไม่เคยเป็นบุตร ไม่เคยเป็นธิดาของเรา มิใช่หาได้ง่าย... ฉะนั้นการที่เรามาพบกันในชาตินี้ก็แสดงว่า ต้องเคยเกี่ยวข้องกัน มาแต่ครั้งอดีต”

“หลวงพ่อกับ ผมพิสูจน์ได้แล้วครับว่าพระพุทธเจ้ามีจริง” บรูซอีกคนผู้เคยเป็นมิชฌาภิบาลผู้พิชิตขึ้น เขาไม่เชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ และไม่เชื่อว่าพระพุทธเจ้ามีจริง ต่อเมื่อได้พิสูจน์ด้วยตนเอง จึงเชื่อ

“โยมพิสูจน์ด้วยวิธีไหนล่ะ”

“วิธีเสี่ยงทายครับ”

“เสี่ยงทายแบบไหน”

“คืออย่างนี้ครับหลวงพ่อ ผมเป็นเจ้าของร้านเพชรในโรงแรม...” เขาเอ่ยชื่อโรงแรมชั้นหนึ่งของเมืองไทยที่ชาวต่างประเทศ นิยมมาพักเพราะทำเลดี อาหารอร่อย และบริการยอดเยี่ยมเป็นที่ประทับใจของนักท่องเที่ยว

“ผมไปอ่านหนังสือเล่มหนึ่ง เขาอ้างถึงหลวงพ่อกว่า หลวงพ่อสอนให้สวดกรณีย์เมตตสูตร แล้วจะมีคนเมตตา ผมก็ไม่เชื่อ แต่อยากลอง ผมก็ไปหาซื้อหนังสือสวดมนต์มา แล้วก็สวดกรณีย์เมตตสูตรทุกคืน สวดอยู่สามเดือนก็เกิดความรู้สึกว่าตัวเองขลัง มีอยู่วันหนึ่งลูกน้องที่ขายของอยู่ในร้านโทรศัพท์มาบอกว่า มีลูกค้าชาวต่างประเทศ เขาจะซื้อแหวนมรกตล้อมเพชร แต่ขอลด ๓๐% ผมก็ไม่ยอมขาย เพราะได้กำไรน้อย ไม่คุ้มกับค่าดำเนินการ ผมก็บอกไปว่าไม่ขายเสร็จแล้วผมก็สวดกรณีย์เมตตสูตรสามจบแล้วอธิษฐานว่า ถ้าพระพุทธรูปเจ้ามีจริง ขอให้ผมขายแหวนวงนี้ได้ในวันนี้ โดยที่ลูกค้าไม่ต่อเลย ที่จริงเราลดให้ได้อย่างมากที่สุดคือ ๒๐% แต่ผมต้องการจะเสี่ยงทายว่า ถ้าพระพุทธรูปเจ้ามีจริงผมจะต้องขายโดยไม่ลดราคา พอผมอธิษฐานเสร็จก็ทำงานอื่นไป สักครู่ใหญ่ๆ ลูกน้องคนเดิมก็โทรศัพท์มาบอกว่า แหวนวงนั้นขายได้แล้ว ลูกค้าเป็นคนไทย พอมาเห็นก็ซื้อทันทีเหมือนกับว่าอยากได้มานาน ไม่ต่อแม่แต่บาทเดียว แถมจ่ายเงินสดอีกด้วย ผมได้ยืนก็ขนลุกทั้งตัวเลยครับ รีบเข้าไปในห้องพระ ขอขมาพระพุทธรูปแล้วก็ตั้งปณิธานว่า จะไม่ทำขายอย่างนั้นอีก ผมเชื่อแล้วครับว่าพระพุทธรูปเจ้ามีจริง”

“โยมไม่เชื่อว่าพระพุทธรูปเจ้ามีจริง แล้วทำไมถึงมีพระพุทธรูปมีห้องพระ ถ้าไม่เชื่อก็ไม่น่าจะมี ใช่ไหม”

“ก็ควรจะเป็นอย่างนั้นแหละครับ แต่ที่นี้ผมเกรงใจภรรยาครับ ภรรยาเขาเชื่อ แล้วเขาก็ไปเช่าพระพุทธรูปจากเสาชิงช้ามาตั้ง ซื้อโต๊ะหมู่บูชามา จัดดอกไม้อย่างสวยงามทุกวัน ผมก็เลยเข้าไปดูทุกวันเพราะเข้าไปแล้วมันสบายใจดี” บรูซผู้กลับใจเล่าเสียงดัง

“เข้าไปทั้งๆ ที่ไม่เชื่อว่าพระพุทธรูปเจ้ามีจริงนะหรือ”

“ครับ แต่เดี๋ยวนี้ผมเชื่อแล้วครับ แล้วผมก็สัญญากับภรรยา

ไว้ว่า เดือนตุลาคมที่จะถึงนี้ เราจะไปนมัสการพระพุทธเจ้าที่ประเทศอินเดียกัน หลวงพ่อเคยไปอินเดียหรือยังครับ”

“ยังไม่เคย อาตมาก็ตั้งใจอธิษฐานว่า ขอให้ได้ไปนมัสการสังเวชนียสถานในประเทศอินเดียสักครั้งหนึ่ง ‘ไม่รู้ว่าจะเมื่อไหร่สำเร็จ’”

“หลวงพ่อไปพร้อมผมไหมครับ ผมจะถวายค่าเดินทาง”
พ่อค้าเพชรพูดด้วยศรัทธา เฉพาะแหวนวงนั้นวงเดียวเขาได้กำไรตั้งเกือบสองแสน

“ขอบใจ แต่อาตมาคงไปไม่ได้หรอก เพราะเดือนตุลาคมอาตมาจะไม่ไปไหน แต่อาตมาก็ขออนุโมทนาที่โยมจะไปนมัสการพระพุทธเจ้า ขอให้เดินทางปลอดภัยทั้งไปและกลับนะ” ท่านอวยชัยให้พรล่วงหน้า

“ขอบพระคุณครับ ถ้าเช่นนั้นผมขอกราบนมัสการลา” เขาถวายปัจจัยท่านห้าพันบาท แล้วจึงกราบลาเพราะเสร็จธุระแล้ววันนี้เขาจะกลับไปบอกภรรยาว่า เขาเชื่อแล้วว่าบุญกุศลมีจริง พระพุทธเจ้ามีจริง โชคดีที่เขาได้มาพบท่านพระครู มิฉะนั้นอาจจะตกนรกเมื่อตายไปก็ได้

“หลวงพ่อกะ หนูขออนุญาตไปเข้าที่พัக்கะ” ลูกสาวในอดีตของท่านพระครูกล่าวขออนุญาตหลังจากได้เล่าเรื่องอัศจรรย์ให้ท่านฟังแล้ว

“จะปฏิบัติกี่วันละ” ท่านถาม

“เจ็ดวันคะ หลวงพ่อคำท่านบอกให้หนูทำกรรมฐานมาก ๆ แล้วชีวิตจะเจริญรุ่งเรือง หนูจึงขออนุญาตลูกและสามีมาปฏิบัติเจ็ดวันคะ”

“ดีแล้ว ไม่มีอะไรดีกว่ากรรมฐาน เชื่อหลวงพ่อกะ”

“หลวงพ่อครับ ผมจะมาเข้าพรรษาได้ไหมครับ วันนี้ผมไม่

สะดวก เพราะไม่ได้เอาเสื้อผ้ามา” บุรุษที่อยากได้ ‘เห็นหนอ’ ถามขึ้น

“เสื้อผ้าของวัดก็มี ถ้าโยมจะเข้าวันนี้ก็ยืมของวัดใส่ได้”

“ผมคิดว่าพຽ່ງนี้ดีกว่าครับ จะได้ไปบอกลูกเมียด้วย ถ้าหายไปเฉยๆ เขาก็จะพากันเป็นห่วง”

“งั้นก็กลับไปบอกให้เขารู้ก่อน พຽ່ງนี้ค่อยมากก็ได้” บุรุษนั้นจึงกราบสามครั้งแล้วลุกออกไป

“หลวงพ่อกะ หนุ่อยากเรียนต่อปริญญาโทแต่เดียวกับแม่ไม่ยอมให้เรียนละ” นางสาวต้นหลิวกราบเรียนหลังจากนั่งรอคิวมานาน

“ทำไมถึงไม่ให้เรียนละ”

“แกบอกว่าลูกผู้หญิงไม่ต้องเรียนมาก จบปริญญาตรีก็ตีถมเถไปแล้ว อีกหน่อยก็ไปมีลูกมีผัว ไม่ได้ใช้วิชาความรู้”

“แล้วหนุ่อยากเรียนไหมละ” ท่านพระครูถามความสมัครใจ

“อยากค่ะ เพื่อนหนูสองคนที่มาด้วยเขาก็จะเรียน เราสามคนสอบเรียนปริญญาโทที่จุฬาย ได้ค่ะ พ่อแม่เพื่อนเขายอมให้ลูกเรียน แต่เดียวกับแม่หนูกลับไม่ยอมให้เรียน”

“ไม่เป็นไร หลวงพ่อจะส่งเรียนเอง เอาละ สมมุติว่าหนูเป็นลูกสาวของหลวงพ่อกี้แล้วกัน ดีไหม ถ้าหลวงพ่อส่งเรียน เต็มกับแม่หนูเขาจะอนุญาตให้เรียนหรือเปล่านั้น”

“คงให้ค่ะ ที่แกไม่ยอมให้เรียนเพราะไม่ยอมเสียเงินมากกว่า แกจะเก็บไว้ให้ลูกชายแกเรียน เต็มกับแม่หนูเขาลำเอียงรักแต่ลูกผู้ชาย” หล่อนตำหนิผู้บังเกิดเกล้าทั้งสอง ท่านพระครูรีบห้ามว่า

“หนุ่อย่าว่าพ่อแม่ บาปมากนะ เอาละ ถ้าเป็นลูกสาว

หลวงพ่อก็ต้องมีความกตัญญูทเวที โดยเฉพาะกับพ่อแม่ ที่หลังห้ามว่าหรือคิดไม่ดีกับพ่อแม่ เข้าใจไหม”

“เข้าใจค่ะ ตกลงหลวงพ่อก็จะส่งหนูเรียนใช่ไหมคะ ทำไมหลวงพ่อก็ใจดีจัง”

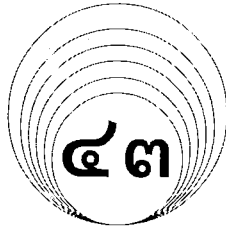
“หลวงพ่อก็เรียนมาน้อย จึงอยากสนับสนุนคนอื่นให้เรียนมาก ๆ ถ้าหนูเรียนจบปริญญาโทแล้ว อยากเรียนต่อปริญญาเอกก็ได้ หลวงพ่อก็จะส่งให้เรียนจนถึงปริญญาเอกเลย”

“หลวงพ่อก็มีเงินเยอะหรือคะ หลวงพ่อก็เอามาจากไหน”

“หลวงพ่อก็ไม่มีเงินหรอก แต่หลวงพ่อก็สามารถอธิษฐานจิตให้เงินมาได้เมื่อถึงคราวจำเป็น หนูชื่ออะไรละ หลวงพ่อก็ยังไม่รู้จักชื่อเลย”

“หนูชื่อตันหลิวค่ะ ส่วนเพื่อนสองคนชื่อสร้อยเพชรกับบัวงามค่ะ” นางสาวตันหลิวตอบ หล่อนดีใจนักที่จะได้เรียนต่อปริญญาโท หลวงพ่อก็ช่างใจดีเหลือเกิน เห็นหล่อนครั้งแรก ท่านก็รับปากว่าจะส่งเสียให้หล่อนเรียนจนถึงปริญญาเอก แต่คงมิได้หมายความว่าท่านจะสีกออกมาขอแต่งงานหลังจากที่หล่อนเรียนจบหรอกนะ หญิงสาวคิดไม่ดีกับพระอรหันต์ อันจะเป็นเหตุให้ชีวิตของหล่อนต้องพบกับความวิบัติอย่างที่คาดไม่ถึงเลยทีเดียว

คริสต์กับอิสลาม

บุรุษสองคนเข้ามากราบท่านพระครูขณะที่ท่านกำลังจะขึ้นไปเขียนหนังสือยังชั้นบนของกุฏิหลังจาก ‘ลงรับแขก’ รอบป่าสองโมงเสร็จแล้ว

“หลวงพ่อกับฉันจะมาเข้ากรรมฐานเจ็ดวันครับ” คนที่ดูอายุมากกว่ากราบเรียน

“อย่างนั้นหรือ มากันกี่คนละ” ท่านถามเพราะเห็นบุรุษหน้าคมเข้มย่นลึก ๆ ล่อ ๆ อยู่หน้ากุฏิ และ ‘รู้’ ว่าเขามากับบุรุษทั้งสอง

“มากันสามคนครับ แต่อีกคนไม่กล้าเข้ามาเพราะเขานับถือศาสนาอิสลาม” บุรุษคนเดิมตอบ

“อิสลามก็เข้ามาได้ อาตมาไม่เคยรังเกียจศาสนาใดไม่ว่าจะเป็นคริสต์หรืออิสลาม เพราะอาตมาถือว่าศาสนาทุกศาสนาต่างก็สอนให้มนุษย์ละความชั่ว ทำความดีด้วยกันทั้งนั้น คนไม่มีศาสนาอาตมายังไม่รังเกียจเลย ได้แต่สงสารว่าเขาไม่มีที่พึ่งทางใจ คนเราจะต้องมีที่พึ่งทางใจนะโยมนะ จะได้ไม่รู้สึกอ้างอ้างว่าเหวจนเกินไป”

“ครับหลวงพ่ เราทั้งสามต่างก็มีศาสนาเป็นที่พึ่งทางใจกันทุกคน เพียงแต่นับถือกันคนละศาสนา ผมเป็นพุทธ เพื่อนคนนี้เป็นคริสต์ ส่วนอีกคนเป็นอิสลาม” พุทธจบก็ขออนุญาตลุกออกไป

บอกเพื่อนที่เป็นมุสลิมให้เข้ามา บุรุษหน้าคมเข้มเข้ามาหนึ่ง หาก
มิได้ทำความเคารพท่านพระครู เขาพูดออกตัวว่า

“ศาสนาผมไม่ให้ไหว้พระหรือรูปเคารพใดๆ ผมจึงไม่ได้
เข้ามา”

“ไม่เป็นไรหรอกโยม อาตมาไม่ถือ” ท่านมองหน้าเขา พลัน
ก็ ‘รู้’ ว่าเขากำลังมีเคราะห์ จะต้องเสียทั้งเงินและลูกชายสุดที่รัก
ไปในเวลาเดียวกัน ท่านอยากช่วยเขา วิธีเดียวที่จะช่วยได้คือเขา
จะต้องเข้ากรรมฐาน และอุทิศส่วนกุศลไปให้ลูกชาย หากจะบอก
ตามตรงก็จะกลายเป็นว่าท่านอวดอุตริมนุสสรธรรม ท่านจึงบอก
อ้อมๆ ว่า

“โยมซื้อรถบีเอ็มบีวายแดงให้ลูกชายขับเมื่อสองวันก่อนนี้
ใช่ไหม”

“ท่านทราบได้อย่างไรครับ” เขาคิดว่าเพื่อนที่นับถือศาสนา
พุทธบอกท่าน

“อาตมาทราบก็แล้วกัน ทราบโดยไม่มีใครบอก รถคันนั้น
สีเขียวใช่ไหม ราคาแพงเสียด้วย แล้วก็ไม่ได้ประกัน” นายอุชบุรุษู้สึก
ประหลาดใจที่ท่านทราบเรื่องราวของเขาอย่างละเอียด จึงตอบว่า

“ครับท่าน ที่ผมไม่ได้ประกันก็เพราะไม่ยอมให้ลูกชาย
ประมาท ถ้าเขารู้ว่ารถไม่มีประกันจะได้ขับอย่างระมัดระวัง” ท่าน
พระครูพูดด้วยเสียงปกติว่า “เขากำลังวัยรุ่น จะมีประกันหรือ
ไม่มี เขาก็จะขับตามความเคยชินของเขา พวกวัยรุ่นใจร้อน ขับ
รถก็เร็ว ไม่มีบันยะบันยังหรอก โยมคิดผิดเสียแล้วที่ซื้อรถให้เขา
น่าจะรองจนกว่าเขาจะเรียนจบเสียก่อน”

“แสดงว่าเขาจะได้รับอุบัติเหตุหรือครับ ผมก็รู้สึกว่ามีกลาง
สังขรณ์อยู่เหมือนกัน ผมจะรีบกลับบ้านไปขอกุญแจคืน” เขาค่อน

ข้างเชื่อในสิ่งที่ท่านพูด จึงคิดว่าจะกันไว้ดีกว่าแก้

“กลับไม่ทันแล้ว ตอนนี้เขากำลังขับรถไปเที่ยวระยองกับเพื่อน ๆ ขับตั้ง ๑๗๐ แน่ะ ถ้าสำนวนวัยรุ่นก็ต้องว่าเหยียบร้อยเจ็ดสิบ” ท่านรู้สำนวนวัยรุ่นด้วย

“แล้วผมจะทำยังไงดีครับ ท่านช่วยแนะนำด้วย” นายยูซุบ ออกปากให้ท่านช่วย

“อาตมาแนะนำได้ แต่โยมจะทำตามหรือเปล่า ข้อนี้อาตมาไม่ทราบ”

“ถ้าทำตาม ผมจะช่วยลูกได้ใช่ไหมครับ”

“ได้พันเปอร์เซ็นต์ โยมช่วยลูกได้ แต่ช่วยรถไม่ได้ ถึงอย่างไรก็ต้องเสียเงินซ่อมรถ แต่ก็ยังดีกว่าเสียทั้งลูกเสียทั้งเงินไม่ใช่หรือ”

“ครับ ผมยอมเสียเงินแต่ไม่อยากจะเสียลูก ผมมีลูกชายอยู่คนเดียว ภรรยาสามคนแรกมีแต่ลูกสาว เพิ่งจะมีลูกชายเมื่อมีคนที่นี่แหละ”

“โยมมีภรรยาสี่คนเชียวนะหรือ” สมภารวัยห้าสิบเศษถามยิ้มๆ

“ครับ ศาสนาอิสลามอนุญาตให้มีภรรยาได้ถึงสี่คน ผมก็เลยมีเสียเต็มพิกดเลย”

“ผมอยากเป็นอิสลามก็เพราะอย่างนี้แหละครับหลวงพ่อบุรุษที่เป็นชาวพุทธพูดขึ้น

“ผมก็เหมือนกันครับ” บุรุษชาวคริสต์ช่วยเสริม

“อย่าเลยเพื่อน ไม่สนุกหรอก เชื่อผมเถอะ ผมมันพลาดไปแล้ว จึงไม่อยากให้เพื่อนต้องพลาดอีก” นายยูซุบพูดจากใจจริง

“อ้าว ทำไมละ ผมยังนึกอิจฉาคูณเลย” เพื่อนคนที่เป็นคริสต์ชักใช้ไล่เสียง

“มันทำให้เป็นกลางไม่ได้นะซี คือ ตามหลักศาสนาที่ผมนับถือ ผู้ชายมีภรรยาได้ถึงสี่คนก็จริง แต่ต้องไม่ลำเอียงหรือรักคนไหนมากกว่าคนอื่น ต้องรักให้เท่าๆ กัน ทีนี้ผมทำไม่ได้เพราะผมรักคนที่สี่มากกว่า เพราะเขามีลูกชายให้ผม อีกสามคนก็เลยไม่พอใจ และร่วมมือกันเล่นงานผม นี่ถ้าผมนับถือพุทธ ผมจะบวชอย่างท่านนี่แหละ จะได้ไม่วุ่นวายใจ” เขาระบายความอัดอั้นตันใจออกมา

“โยมอย่าเข้าใจผิด อย่าคิดว่าเป็นพระจะสบาย ไม่สบายเลยนะ อาตมาตั้งแต่บวชมาไม่เคยรู้จักคำว่าสบายเลย เป็นพระก็ทุกข์อย่างพระ เป็นโยมก็ทุกข์อย่างโยม ถ้าไม่อยากทุกข์ก็ต้องไม่เกิดการไม่เกิดนั้นแหละเป็นความสบายอย่างแท้จริง”

“ผมเริ่มจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ท่านพูดแล้วละครับ คงจะเป็นธรรมะชั้นสูง ผมเป็นมุสลิมเลยฟังไม่เข้าใจ”

“ผมก็เริ่มจะไม่เข้าใจเหมือนกัน ถึงผมจะเป็นชาวพุทธแต่ก็ยังฟังธรรมะชั้นสูงไม่เข้าใจ เห็นจะต้องฝึกฝนอบรมอีกนาน”

“ท่านจะกรุณาแนะนำผมได้ไหมครับว่า จะช่วยลูกได้อย่างไร” นายยูซุบวกกลับมาพูดเรื่องลูก

“ก็อย่างที่อาตมาพูดเมื่อตะกี้นั้นแหละว่า ถ้าอาตมาแนะนำแล้ว โยมไม่ทำตาม โยมก็ช่วยลูกไม่ได้”

“ท่านจะให้ผมทำอะไรครับ ผมจะยอมทำทุกอย่างแม้จะต้องตายก็ยอม ขอให้ลูกผมปลอดภัยก็แล้วกัน”

“ไม่ถึงกับตายหรอก แค่เจ็บปวด ถ้าโยมทนได้ก็จะช่วยลูกได้”

“ท่านจะให้ผมทำอะไรครับ” คนห่วยลูกถามอีก

“โยมจะต้องเข้ากรรมฐานเพื่ออุทิศส่วนบุญให้กับลูก”

“ผมเป็นมุสลิมเข้าไม่ได้หรอกครับ ให้ผมทำอย่างอื่นดีกว่า” เขาริบบปฏิเสธ ท่านพระครูจึงเล่าประสบการณ์ของท่านสมัยที่ไปเรียไ้เงินสร้างโบสถ์วัดพรหมบุรี และได้ไปพบหนุ่มมุสลิมถูกอาแท้ๆ จ้างหมอฟีให้เอาผีมาเข้าหลานชายเพื่อหวังสมบัติของพี่ชาย ผีที่ มาเข้าได้เจรจาต่อรองกับท่านว่า ถ้าหนุ่มมุสลิมยอมบวชและอุทิศ ส่วนกุศลไปให้เขา เขาก็จะยอมออกจากร่าง ในตอนแรกบิดาของ ชายหนุ่มจะไม่ยอมให้ลูกบวช ครั้นผีขู่ว่าถ้าไม่บวชลูกชายจะต้อง ตาย ในที่สุดจึงยอมให้ลูกชายบวช เมื่อสึกออกไปแล้วก็กลับไปเป็น มุสลิมอย่างเดิม

“ในกรณีของโยม อาตมาไม่ได้จะให้โยมบวช แต่จะขอให้ เข้ากรรมฐานเจ็ดวัน โยมทำเพื่อลูกไม่ได้หรือ”

“ถ้าผมยอมเข้ากรรมฐาน แต่ไม่ต้องสวดมนต์ไหว้พระได้ ไหมครับ” เขาต่อรอง

“ได้ซิ ทำไมจะไม่ได้ หรือโยมจะสวดตามศาสนาของโยม ก็ได้ การเจริญพระกรรมฐานทำได้ทุกคน ไม่ว่าจะนับถือศาสนา อะไรก็ได้”

“จริงอย่างที่หลวงพ่อบอกท่านพูดนั้นแหละยูซุบ ดูอย่างผมซิ ผมนับถือคริสต์ ยังมาเข้ากรรมฐานตั้งหลายครั้ง หลวงพ่อบอกใจ กว้าง ท่านไม่ชวนให้ใครมาเป็นพุทธหรอก ไม่ต้องกลัวว่าจะถูก ล้างสมอง หลวงพ่อบอกไม่เคยล้างสมองใคร ผมพูดถูกหรือเปล่า ครับ” เขาถามท่านพระครู

“อาตมาไม่มีเวลาว่างพอที่จะไปล้างสมองใคร แล้วก็ไม่วู จะล้างไปทำไม รู้แต่ว่าเรามีของดีก็อยากจะให้คนอื่นได้เอาไปใช้บ้าง”

“ของดีที่ว่านี้คือกรรมฐานใช่ไหมครับ” บุรุษที่เป็นชาวพุทธ

ถาม

“ถูกแล้ว ไม่มีอะไรดีเท่ากรรมฐาน เพราะใช้แก้ปัญหาวชิวัต
ได้ถ้าเราปฏิบัติถึงขั้น”

บุรุษหน้าตาคมเข้ม ๕ - ๖ คน เดินเข้ามาหนึ่งในกุฏิ คนหนึ่ง
หน้าถามท่านพระครูว่า “ท่านครับ วัดนี้มีพุทโธหรือเปล่าครับ”

“หมายความว่าอย่างไร” ท่านพระครูย้อนถาม รู้ว่าพวก
เขาเป็นมุสลิม เพราะมิได้ทำความเคารพท่าน

“คืออย่างนี้ครับ พวกผมจะมาเข้ากรรมฐานแต่ต้องไม่ใช่
พุทโธ เพราะขัดกับคำสอนในศาสนาของผม”

“วัดนี้ไม่มีพุทโธหรือกโยม มีแต่ ‘ขวายนอน ซ้ายอย่าง
นอน’ กับ ‘พองนอน ยุบนอน’” ท่านพระครูตอบ

“งั้นพวกเราก็มาถูกวัดแล้วซินะ” เขาหันไปบอกพรรคพวก
แล้วจึงกราบเรียนว่า

“พอดีพวกผมจะพากันมาขออนุญาตเข้ากรรมฐานที่วัดนี้
พวกเราได้ยินว่ากรรมฐานทำให้ชีวิตรุ่งเรือง และสามารถแก้ปัญหาวชิวัต
ได้ จึงอยากจะมาลองปฏิบัติดู”

“ลองไม่ได้หรือกโยม ต้องปฏิบัติอย่างจริงจัง ไม่ใช่มาลอง
ถ้าลองเฉยๆ จะไม่เกิดผล เอาละ ถ้าโยมตั้งใจปฏิบัติ อาตมาก็ขอ
รับรองว่าได้ผลแน่นอน โยมจะแก้ปัญหาวชิวัตได้ด้วยกรรมฐาน โยม
สามคนนี่ก็จะมาปฏิบัติ คนนี้เป็นอิสลามเหมือนพวกโยมนั้นแหละ
เขาต้องการปฏิบัติเพื่อแก้ปัญหาวชิวัต” ท่านชี้มาที่นายยูซุบ

“พวกผมก็ต้องการแก้ปัญหาวชิวัตครับ พวกเรามีปัญหาเรื่อง
ความยากจน ทำมาหากินไม่ขึ้น ไม่รู้ว่าเป็นกรรมอะไร มีคนที่เขา
เป็นพุทธ เขาแนะนำให้มาเข้ากรรมฐาน เขาบอกว่ากรรมฐานแก้
จนได้ เป็นไปได้หรือครับ”

“ได้หรือไม่ได้โยมต้องพิสูจน์ด้วยตัวเอง เอาละ ขอให้ตั้งใจ

ปฏิบัติแล้วจะพบคำตอบ อาตมาขออนุโมทนาที่โยมตั้งใจจะแก้ปัญหาด้วยการมาเข้ากรรมฐาน ขอต้อนรับด้วยความเต็มใจ”

“แต่พวกเราคงจะรบกวนท่านเรื่องอาหารหน่อยนะครับ คือเดือนนี้เป็นเดือนรอมฎอน พวกเราต้องถือศีลอดกัน จะไม่รับประทานอาหารตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตก จะรับประทานสองเวลา คือ ก่อนพระอาทิตย์ขึ้นและหลังพระอาทิตย์ตก พวกเราจึงขอถือศีลอดแทนศีล ๘ ท่านคงไม่ว่านะครับ”

“ไม่ว่าหอรอกโยม เอาละ เรื่องอาหารการกินไม่ต้องห่วง ประเดี๋ยวอาตมาจะให้ลูกศิษย์ไปบอกแม่ครัวให้ทำอาหารอิสลามสำหรับโยมที่เป็นมุสลิม ไม่ให้มีหมูแล้วก็ต้องไม่ใช้น้ำมันหมู ใช้น้ำมันพืชแทนไข่มุข” ท่านถามยิ้มๆ

“ครับ ท่านใจดีจัง ผมอยากให้วัดเป็นอย่างวัดนี้ทั่วประเทศเลย จะได้ไม่มีสงครามศาสนาเกิดขึ้น”

“ถ้ามนุษย์เราปฏิบัติตามหลักคำสอนของศาสนาอย่างจริงจัง มีความเข้าใจอย่างถูกต้องในศาสนาที่ตนนับถือ สงครามศาสนาก็ไม่เกิด แต่ที่เกิดเพราะมนุษย์เอาศาสนามาอ้าง เรียกว่าเอาศาสนามาเป็นเครื่องมือเพื่อผลประโยชน์ทางการเมือง ศาสดาท่านก่อตั้งศาสนาขึ้นก็เพื่อให้มนุษย์มีสันติภาพ โดยเฉพาะศาสนาอิสลามนั้น เป็นศาสนาแห่งสันติภาพ สงครามทางศาสนาทำให้โลกขาดสันติภาพ การทำสงครามทางศาสนาจึงถือว่าเป็นผิดหลักการที่ศาสดาตั้งไว้ เอาละ เดี่ยวอาตมาจะให้ลูกศิษย์เขาพาไปเข้าที่พัก โยมมีชุดชวามากันหรือเปล่า”

“ไม่มีครับ” คนพุทธ คริสต์ และอิสลาม ตอบพร้อมกัน

“เอาละ ไม่มีก็ขอยืมของวัดได้ เรามีให้ยืมคนละสามชุดให้ซักเอาก็แล้วกัน ถ้าใครไม่อยากซักก็ใส่ชุดละสองวันหรือสามวัน

ก็ได้” พุดจบจึงเรียกนายสมชายมาสั่งการ จากนั้นจึงขึ้นไปเขียนหนังสือ

ญาติโยมที่มาเข้ากรรมฐานชุดนี้มีประมาณร้อยเศษ และมีทุกศาสนา คือ อิสลาม ๑๗ คน คริสต์ ๑๕ คน ฮินดู กับซิกข์ อย่างละ ๙ คน ที่เหลือนอกนั้นเป็นชาวพุทธ กลุ่มที่ตั้งใจที่สุดคือคนมุสลิม เพราะไม่พูดไม่คุยกันเลย ศาสนิกอื่นๆ ก็ตั้งใจพอสมควร คงมีแต่ชาวพุทธที่พูดคุยกันและไม่ค่อยตั้งใจปฏิบัติ ทั้งนี้เพราะส่วนใหญ่มาปฏิบัติแก้บน ไม่ได้มาเพื่อจะแก้ปัญหาคอนประเภทนี้ มาสร้างความรำคาญให้กับผู้อื่นซึ่งถือว่าบาปมาก ไม่มาเสียยังจะดีกว่า แต่ชาวพุทธที่มาด้วยความเลื่อมใสศรัทธาก็ตั่งใจปฏิบัติดีอยู่ เพียงแต่ขาดความอดทน พอปวดหนอยก็เปลี่ยนท่านั่งแล้ว จึงปฏิบัติไม่ค่อยได้ผลเท่าที่ควร

คนที่อดทนมากที่สุดคือนายยูซุบเพราะเขาต้องการช่วยลูกชาย ขณะนั้นเขาเจ็บปวดรวดร้าวราวกับกระดูกจะแตกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ท่านพระครูต้องมาคอยให้กำลังใจเขา เพราะท่านรู้ว่าบุรุษผู้นี้มีเวทนามากกว่าคนอื่นๆ

“อดทนนะโยม กำหนด ‘ปวดหนอย ปวดหนอย’ เข้าไว้ ถ้าปวดจนทนไม่ไหวก็ให้อธิษฐานจิตไว้เลยว่า ตายเป็นตาย ดูซิว่าจะตายไหม อย่าลืมนะถ้าโยมไม่อดทน ลูกชายโยมก็จะต้องตาย”

“ครับท่าน ผมจะอดทนเพื่อลูก” เขารับคำ อาการปวดรุนแรงขึ้น เขาก็กับต้องกัดฟันตั้งกรอดๆ เมื่อคิดว่าจะทนไม่ได้อีกต่อไป เขาจึงอธิษฐานจิตว่า “ข้าพเจ้าขอยอมตาย จะไม่ขอเปลี่ยนท่านั่ง แต่จะขอชีวิตของลูกแทน ขอให้ลูกของข้าพเจ้าจงมีชีวิตอยู่ต่อไป ส่วนข้าพเจ้าขอตาย ณ บัดนี้” สิ้นคำอธิษฐาน ความเจ็บปวดประดังขึ้นสูงสุดจนเขาตัวงอ ศีรษะตกค่อมลงมาข้างหน้า และ

แล้วความเจ็บปวดทั้งมวลก็อันตรธานไป กลับกลายเป็นความเย็นชาขานไปทั่วสรรพางค์ จิตได้สัมผัสกับความสุขที่ลึกซึ้งซึ่งอย่างไม่เคยสัมผัสมาก่อน เขาตั้งกายให้ตรงแล้วนั่งต่อไป เมื่อจิตเป็นสมาธิ เรื่องราวของลูกชายก็ปรากฏขึ้นในมโนทวาร ภาพเหตุการณ์ต่างๆ เกิดขึ้นและดำเนินไปรวดเร็วเหมือนภาพยนตร์ที่ฉายอย่างรวดเร็ว เป็นภาพลูกชายขับรถป้ายแดงด้วยความเร็ว ๑๗๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง มีเด็กสาวนั่งคู่กันมาข้างหน้า ครั้นถึงทางโค้งรถก็พุ่งแหกโค้งออกไป พลิกคว่ำหลายตลบ รถพังยับเยิน ลูกชายของเขาและเพื่อนสาวสลบไสลอยู่ในรถ ตำรวจทางหลวงผ่านมาเห็นเข้าจึงนำส่งโรงพยาบาลประจำจังหวัดระยอง เมื่อฟื้นซิดอันตรรายแล้วภรรยาคนที่เป็นแม่ของลูกชายจึงย้ายมารักษาที่โรงพยาบาลกรุงเทพ เขารู้ได้ในทันทีว่าที่ท่านพระครูขอให้เขาเข้ากรรมฐานเพราะท่าน 'เห็น' อย่างที่เขาเห็น และเขาก็เชื่อว่าหากเขาไม่มาปฏิบัติ ลูกชายของเขาก็จะต้องตายอย่างแน่นอน เขารู้สึกเป็นหนี้บุญคุณท่านพระครู และจะต้องหาทางตอบแทนบุญคุณท่านให้ได้

ออกจากกรรมฐาน แทนที่นายยูซุบจะกลับบ้าน เขากลับตรงไปยังโรงพยาบาลกรุงเทพ กรรมฐานมีประโยชน์มากมายมหาศาล เขาไม่ต้องเสียเวลากลับไปบ้านก่อนเพื่อจะไปถามภรรยาว่าลูกชายอยู่ที่โรงพยาบาลอะไร เพราะรู้จากกรรมฐานแล้วว่าลูกอยู่โรงพยาบาลกรุงเทพ

เวลาสองนาฬิกา สมภารวัดป่ามะม่วงเตรียมจำวัดหลังจากสวดมนต์ไหว้พระแล้ว ท่านมองไปที่พระพุทธรูปสมัยสุโขทัยขนาดหน้าตักกว้าง ๙ นิ้ว อายุกว่า ๗๐๐ ปี ที่ท่านได้มาสมัยที่เดินธุดงค์ไปพม่ากับหลวงพ่อบุญรอด เป็นพระพุทธรูปโบราณที่งดงามมาก แต่วันพรุ่งนี้จะต้องไปอยู่บ้านอื่น เพราะนางสาวตันหลิวที่ท่าน

ตกปากรับคำว่าจะส่งหล่อนเรียนต่อปริญญาโทจะมาขอไป หล่อน
จะมาขอเงินค่าเล่าเรียนสองหมื่น และจะขอพระพุทธรูปองค์นี้ไป
บูชา ท่านไม่คิดเสียดาย เพราะพระพุทธรูปองค์นี้เคยเป็นของ
นางสาวตันหลิว หล่อนเคยเกิดในสมัยสุโขทัย เกิดเป็นผู้ชาย และ
ได้เป็นเจ้าของพระพุทธรูปองค์นี้โดยเป็นสมบัติตกทอดมาจากบิดา
มารดา ในชาตินั้นเขาเป็นชายเจ้าชู้ มีภรรยาหลายคน เมื่อตาย
ไป ได้ไปตกนรกอยู่ ๕๐๐ ปี จากนั้นก็ได้ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน
เพศเมียอีกหลายพันชาติ เพราะเศษของกรรมแล้วจึงมาเกิดเป็น
สตรีเพศ หล่อนเคยเป็นลูกหลานท่าน จึงต้องมาสงเคราะห์กันต่อ
ในชาตินี้ ซึ่งเป็นชาติสุดท้ายแห่งการเกิดเป็นมนุษย์ของท่าน เมื่อ
รู้จักจันจะต้องทำในวันรุ่งขึ้นแล้ว สมภารวัยห้าสิบเศษจึงจำวัด

เวลาบ่ายสองโมง ท่านพระครูลงรับแขกตามปกติ นายชูบุ
คลานเข้ามากราบสามครั้ง เหมือนที่ชาวพุทธกราบ เขามารอตั้งแต
เที่ยง จึงได้กราบท่านเป็นคนแรก กราบแล้วจึงถวายของบรรจ
ฉนบัตรใบละร้อยจำนวนสองร้อยใบ พร้อมกับกล่าวว่า

“หลวงพ่อกับ ลูกชายผมปลอดภัยแล้ว ผมรู้สึกเป็นหนี้
หลวงพ่อกับมาก จึงขอผ่อนใช้หนึ่งงวดแรก ผมนำปัจจัยมาถวายสอง
หมื่นบาทครับ” พุดจบก็ประเคนพานที่มีของบรรจฉนบัตรวางอยู่
ท่านพระครูเอื้อมมือออกมาจับและอนุโมทนา ท่านเห็นความ
เปลี่ยนแปลงของเขาสองประการ ประการแรก คือ เขาเรียกท่าน
ว่า ‘หลวงพ่อกับ’ เหมือนอย่างที่เขาเรียก ประการที่สอง เขา
กราบท่านทั้งที่ไม่เคยกราบมาก่อน เมื่อปฏิบัติกรรมฐานครบเจ็ดวัน
เขามาลาท่าน แต่วันนั้นท่านมีกิจนิมนต์ไปเจริญพระพุทธรมนต์
เนื่องในงานทำบุญขึ้นบ้านใหม่ที่จังหวัดสิงห์บุรี จึงไม่ได้อยู่ให้
เขาลา

“หลวงพ่อกับ ธรรมเนียมนี้พิเศษเหลือเกิน ผมกลับไปก็เดินจงกรม นั่งสมาธิทุกวัน แต่น่าเสียดายที่ชาวพุทธกลับไม่เห็นคุณค่า ผมนับถืออิสลามยังเห็นคุณค่า ที่ผมพูดอย่างนี้ ไม่ใช่จะตำหนิชาวพุทธนะครับ เพียงแต่ผมเห็นว่าเขามีของดีแล้วไม่รู้จักนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ ผมนับถือศาสนาอื่นยังได้ประโยชน์จากของดีของศาสนาพุทธ หลวงพ่อเชื่อไหมครับ ที่บริษัทผม มีชาวพุทธทำงานอยู่เกือบสองร้อยคน ทั้งหญิงและชาย ผมเรียกประชุมแล้วถามว่า มีใครเคยไปเข้ากรรมฐานที่วัดป่ามะม่วงบ้าง ไม่มีใครยกมือเลยสักคน พวกเขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าวัดป่ามะม่วงอยู่ที่ไหน ผมก็เลยมีนโยบายว่าจะส่งพวกเขาเข้ากรรมฐานเป็นรุ่นๆ รุ่นละ ๑๐ - ๑๕ คน จนกว่าจะครบทุกคน หลวงพ่อว่าดีไหมครับ”

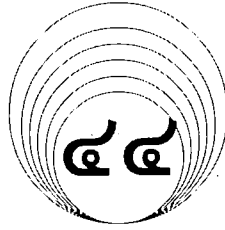
“ดีซีโยม ส่งคนมาทำความดีแล้วจะไม่ได้ดียังไง” ท่านพระครูตอบ

“ครับ แล้วผมจะกำชับว่า มาแล้วต้องตั้งใจปฏิบัติ ไม่ใช่มานอนคุย นั่งคุยกันให้คนอื่นเขารำคาญ แล้วก็เปลืองข้าวสุกวัดด้วย”

“ดี ช่วยกำชับมาอย่างนั้นก็ดี เขาจะได้ไม่พกบาปกลับไปบ้าน คนที่มาทำจัมๆ จ้ำๆ นะ นอกจากเปลืองข้าวสุกวัดแล้ว ยังพกบาปกลับบ้านอีกด้วย” ท่านพระครูช่วยเสริม

“แล้วผมก็จะให้พวกเขาสวดมนต์ไหว้พระและทำกรรมฐานก่อนนอนทุกวัน อย่างผม ผมละหมาดวันละ ๕ เวลา กลางคืนผมก็เดินจงกรม นั่งสมาธิ แล้วก็สอนลูกๆ และภรรยาทั้ง ๔ คนให้ทำด้วย”

“แหม ดีจริงๆ ต่อไปบริษัทของโยมก็จะเจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้น คนที่เคยยกยอกเงินบริษัท เมื่อมาเข้ากรรมฐานแล้วก็จะเลิกยกยอกเชื่อประเทศไทยเถอะ” ท่านพระครูพูดสำนวนเดิมๆ

ช่วยโยมมุสลิม

“**๒** หลวงพ่อเก่งเหลือเกินครับ ขนาดเรื่องในบริษัทของ
ผมหลวงพ่อก็ยังรู้ แต่หลวงพ่อก็เพิ่งรู้ แต่หลวงพ่อก็เพิ่งรู้
บริษัทนั้นเป็นชาวพุทธครับ ส่วนคนมุสลิมเขาไม่ทำเพราะเขากลัว
ถูกพระเจ้าลงโทษ พวกเราชาวมุสลิมเชื่อว่าอัลลอฮ์ทรงดูการ
กระทำของพวกเราตลอดเวลา จึงไม่กล้าทำชั่ว” นายยูซุบเล่าให้
ท่านพระครูฟัง

“อาตมาเสียใจที่ได้ยินเรื่องอย่างนี้ แต่ในฐานะที่โยมเคยเข้า
กรรมฐานมาแล้ว โยมพอจะตอบอาตมาได้ไหมว่า ทำไมชาวพุทธ
คนนั้นเขาจึงยกยอกเงินของบริษัท แล้วโยมก็รู้ทำไมถึงไม่ไล่เขา
ออก”

“เพราะเขาไม่เคยเข้ากรรมฐานครับ เขาจึงไม่เชื่อว่าดีชั่ว
ผิดถูก นรกสวรรค์มีจริง หรือไม่เขาอาจจะเชื่อ แต่ก็หັกห้ามใจ
ไม่ได้ ปล่อยให้ความโลภเข้าครอบงำจิตใจ เลยเห็นกงจักรเป็น
ดอกบัว เห็นความชั่วเป็นความดี” บุรุษมุสลิมตอบ

“ที่โยมพูดมาก็ถูก แต่ถูกไม่หมด”

“หมายความว่าอย่างไรครับ”

“หมายความว่าคนที่เคยเข้ากรรมฐานมาแล้ว แต่ก็ยังคง

ทำความช่วยเหลือ เช่น ยักยอกเงินเจ้านาย โขโมยของของนายเมื่อมีโอกาส แบบนี้แสดงว่ากรรมฐานไม่ดีจริง อย่างนั้นใช่ไหม” ท่านพระครูทดสอบความรู้และความเข้าใจในธรรมะของนายอุซุม

“คงไม่ใช่เพราะกรรมฐานไม่ดีหรือครับหลวงพ่อ แต่ผมคิดว่าเขาปฏิบัติไม่จริงจึงมากกว่า อย่างที่หลวงพ่อบอกว่า ทำจิ้มๆ จ้ำๆ ถ้าเป็นเช่นนี้ต่อให้มาเข้าปฏิบัติเป็นสิบครั้งร้อยครั้ง ก็ยังแก้ปัญหามาไม่ได้ เพราะปัญญาไม่เกิด คนที่เขาปฏิบัติจริงจัง แค่เจ็ดวันก็เห็นผล ต้องปฏิบัติให้ได้สามชั้นอย่างที่หลวงพ่อบอก คือ ต้องให้ระลึกชาติได้ เห็นกฎแห่งกรรม และเกิดปัญญาแก้ปัญหามาได้ ถ้าทำได้สามชั้นอย่างนี้ เขาก็จะรู้ด้วยตนเองว่าดีชั่ว ผิดถูก นรกสวรรค์มีจริง จะเชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษโดยไม่ต้องให้ใครมาบอกมาสอน แล้วเขาก็จะไม่ทำชั่วอีก ผมเข้าใจอย่างนี้ถูกต้องไหมครับ”

“ถูกต้องทุกประการ อาตมาขออนุโมทนาที่โยมแม้เป็นมุสลิมแต่ก็สามารถปฏิบัติธรรมจนเข้าใจและเข้าถึงความจริงของชีวิต อาตมาอยากให้ชาวพุทธทำได้อย่างโยม พวกเขาจะได้มีชีวิตที่ดีงามตามคำสอนของพระพุทธศาสนา เอาละ โยมยังไม่ได้ตอบอีกข้อหนึ่ง คือข้อที่ว่าเมื่อโยมรู้ว่าคนในบริษัทยักยอกเงิน แล้วทำไมถึงไม่ไล่ออกล่ะ”

“ที่ผมไม่ไล่ออกเพราะเห็นว่าถ้าเขาไปอยู่บริษัทอื่น ก็จะไปยักยอกเงินของบริษัทนั้นอีก ผมกำลังหาทางแก้ว่าจะทำอย่างไรให้เขาเลิก เคยแก้ด้วยการเพิ่มเงินเดือนให้เขา คิดว่าเมื่อได้เงินมากกว่าเดิมเขาก็จะเลิกทำในสิ่งที่ผิด แต่เขาก็ไม่เลิก ผมจะส่งเขามาเข้ากรรมฐานเป็นรุ่นแรกครับ หลวงพ่อบอกว่าเขาจะเลิกได้ไหมครับ”

“ยังเลิกไม่ได้ ต้องส่งเขามาเข้าถึงสามครั้ง คนนี้เขาสอนยาก เพราะเคยชินกับความชั่วแล้ว แต่ไม่ต้องกังวลนะ มาครั้งแรก

เขาจะดีขึ้น จะทำชั่วน้อยลง พอครบสามครั้งเขาก็จะคิดได้และเลิกทำชั่วอย่างเด็ดขาด”

“แสดงว่าผมได้ประโยชน์จากกรรมฐานมากมาย ตั้งแต่ช่วยชีวิตลูกชายไว้ได้ จนถึงทำให้สมุหบัญชีของบริษัทเลิกยกยอกเงินผมเป็นหนี้บุญคุณหลวงพ่อกันเลยนะครับ”

“อย่าคิดว่าเป็นบุญคุณอะไรเลย เป็นบุญของโยมเองต่างหาก ถ้าโยมไม่มีบุญก็คงไม่ได้มาปฏิบัติ เหมือนชาวพุทธที่นับถือพุทธมาตั้งแต่เกิด แต่ไม่รู้ว่าพระพุทธรูปศาสนาสอนอะไร ไม่รู้จักของดีที่ตัวมีอยู่ โยมเป็นอิสลามแท้ๆ ยังมีบุญได้ของดีไป” ท่านพระครูเปรียบเทียบ

“หลวงพ่อกะ หนูมาขอเบิกค่าเล่าเรียนค่ะ” นางสาวต้นหลิวพูดขึ้น หล่อนรู้สึกรำคาญที่ท่านพระครูพูดคุยกับผู้ชายคนที่นั่งข้างหน้าหล่อนนานเกินไป จึงต้องใช้วิธีลัดคิว ท่านพระครูพูดกับนายยูซุบว่า

“อาตมารับปากกับหนูคนนี้อย่างไร จะส่งเรียนจนจบปริญญาโท เขาสอบเรียนต่อได้ แต่เตี้ยไม่ยอมให้เรียน อาตมาเรียนมาน้อยจึงอยากสนับสนุนให้คนได้เรียนมากๆ โยมร่วมทำบุญกับอาตมานะ อาตมาจะเอาเงินที่โยมถวายนี้ให้เป็นค่าเล่าเรียนเขา” ท่านบอกนายยูซุบหลังจากที่ได้อารัมภบทมาพอสมควร

“สุดแล้วแต่หลวงพ่อกะครับ ผมถวายแล้ว หลวงพ่อกะนำไปทำอะไรก็แล้วแต่จะเห็นสมควร ผมไม่ขัดข้องครับ” นุรุษมุสลิมตอบ เขารู้สึกว่าหญิงสาวผู้นี้ไม่มีมรรยาท หากหล่อนได้เข้ากรรมฐานคงจะดีขึ้น จึงพูดกับท่านพระครูว่า “หลวงพ่อกะครับ ถ้าผมจะขอตั้งเงื่อนไขว่า ผมจะขอรับเป็นผู้ส่งเขาเรียนจนจบ แต่เขาต้องเข้ากรรมฐาน ๗ วัน เพื่อหลวงพ่อกะจะได้ได้บุญด้วย อย่างนี้ได้

ใหม่ครับ” ท่านพระครูจึงถามนางสาวตันหลิวว่า

“ตกลงใหม่ โยมคนนี้จะเขาจะส่งหนูเรียน แต่หนูต้องมาเข้า
กรรมฐาน ๗ วัน”

“หนูไม่มีเวลาหรอกค่ะ” สาววัยยี่สิบเอ็ดตอบทันทีเพราะ
หล่อนไม่มีศรัทธา ที่ไม่มีศรัทธาเพราะหล่อนไม่มีบุญนั่นเอง

“เรียนจบแล้วค่อยมาเข้าก็ได้” นายยูซุบต่อรอง เขาอยาก
ให้คนที่เขาช่วยเหลือได้รู้จักของดีและนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อ
ชีวิต

“งั้นก็ตกลงค่ะ” หล่อนรับปากไปอย่างนั้นเอง คิดว่าเมื่อ
เรียนจบแล้วก็คงไม่จำเป็นต้องมาที่วัดนี้อีก ท่านพระครูรู้ความคิด
หล่อน จึงย้าว่า “หนูต้องมีสัจจะนะ คนที่ขาดสัจจะจะทำให้ชีวิต
ตกอับ อากัปกัลโศก โรคภัยเบียดเบียน” สมภารวัดป่ามะม่วงพูด
คล้องจองกันเพราะกลอนพาไป

“ค่ะ หนูจะรักษาสัจจะ” หล่อนรับคำเพราะอยากได้เงิน
มากกว่า ท่านพระครูจึงมอบเงินจำนวนสองหมื่นบาทที่นายยูซุบ
ถวายมานั้นแก่หล่อน รับเงินแล้วหญิงสาวพลันเหลือบไปเห็น
พระพุทธรูปที่วางไว้หลังอาสนะ เกิดความอยากได้ จึงออกปาก
ขอจากท่านพระครู

“หลวงพ่อกะ พระพุทธรูปองค์นั้นดูขลังดี ขอหนูไปบูชาได้
ไหมคะ” หล่อนคิดว่าถ้าท่านไม่ให้ก็จะขอยืม แล้วจะไม่นำมาคืน
“ท่านคงไม่ถึงกับตามไปทวงหรอกน่า” หล่อนคิดในใจ

“ได้ แต่หนูต้องบูชาจริงๆ พระพุทธรูปองค์นี้หลวงพ่อดี
มาตอนเดินธุดงค์กับหลวงพ่ไ่นป่า เป็นพระพุทธรูปสมัยสุโขทัย
อายุเจ็ดร้อยกว่าปี”

“แล้วหลวงพ่ให้เขาทำไมคะ หนูอย่าไปเอาของท่านเลย

ท่านคงรักพระพุทธรูปองค์นี้มาก ขององค์อื่นไม่ดีหรือ” สตรีที่นั่งติดกับนางสาวตันหลิวพูดขึ้น นางนึกเสียดายแทนท่านพระครู

“หลวงพ่อบอกจะให้หนูแล้ว ถ้ากลับคำก็บาปนะคะ” นางสาวตันหลิวพูดเพราะกลัวท่านพระครูจะเปลี่ยนใจ หล่อนคิดว่าสตรีผู้นี้อัจฉาที่เห็นหล่อนจะได้ของมีค่าไปครอบครอง

“หลวงพ่อก็ไม่กลับคำ หนูไม่ต้องกลัว คนอย่างหลวงพ่อก็มีสี่จจะ พูดคำไหนต้องเป็นคำนั้น” ท่านพระครูพูดแล้วหยิบพระพุทธรูปมาตั้งไว้บนโต๊ะข้างหน้า บอกหล่อนว่า

“เอาละ หลวงพ่อให้แล้ว หนูเอาไปบูชาได้” นางสาวตันหลิวจึงหยิบพระพุทธรูปมา ครั้นได้เงินและของมีค่าแล้ว ก็กราบปลกๆ สามครั้งแล้วลุกออกไป

“หลวงพ่อก็ไม่นำให้เขาเลย ท่าทางเขาไม่เหมาะที่จะเป็นเจ้าของของมีค่า กิริยามารยาทดูไม่มีสกุลเลย” สตรีคนเดิมว่า

“ที่อาตมาให้เขาไปเพราะเห็นแล้วว่าเขาเป็นเจ้าของ ตอนแรกก็นึกเสียดายอยู่เหมือนกัน แต่พอมาคิดว่าไม่ใช่ของของเรา ก็ต้องคืนเจ้าของเขาไป แม่หนูคนนี้เขาเคยเป็นเจ้าของ” แล้วจึงพูดกับนายยูซุบว่า “โยมสบายใจได้นะ อาตมาต้องใช้กรรมกับแม่หนูคนนั้น ต้องส่งเสียเขาเรียนเพราะเขาเคยเป็นลูกหลานในอดีตชาติ ถึงโยมเองก็ต้องเคยเกี่ยวข้องกับเขามาก่อน ถึงต้องมาช่วยอาตมาส่งเขาเรียน ถ้าอยากรู้ก็ขอให้ทำกรรมฐานมากๆ แล้วจะรู้ได้ด้วยตนเอง”

“ครับ ผมก็คิดอยู่เหมือนกันว่าจะต้องใช้กรรมฐานตรวจสอบว่าผมเคยเกี่ยวข้องกับเขามาแต่ชาติปางไหน” นายยูซุบตอบจากนั้นจึงลากลับเพราะเห็นว่ารบกวนเวลาท่านมานานแล้ว

เช้าวันรุ่งขึ้น ท่านพระครูต้องเดินทางไปกิจธุระในกรุงเทพฯ

กำลังจะออกจากกุฏิ บรูษผู้หนึ่งในชุดนักบวชของศาสนาคริสต์ได้
มากราบเรียนว่า “ท่านครับ ผมชื่อศักดิ์ชัย เป็นบาทหลวงอยู่ที่
ราชบุรี จะขอมาเข้ากรรมฐานที่วัดนี้ ๑๕ วันครับ”

“โยมคิดอย่างไรถึงจะมาเข้ากรรมฐานที่วัดนี้ ที่จังหวัด
ราชบุรีไม่มีวัดที่สอนกรรมฐานหรือ” ท่านพระครูถาม

“มีครับ มีหลายวัด แต่ผมอยากมาให้ไกลๆ เตี่ยวพวกชาว
คริสต์ที่ราชบุรีรู้เข้าจะพากันคิดว่าผมเปลี่ยนจากคริสต์มาเป็นพุทธ
อีกประการหนึ่ง ผมไม่แน่ใจว่าถ้าผมไปขอเข้ากรรมฐานที่วัดใน
จังหวัดราชบุรี ไม่ทราบว่าจะเจ้าอาวาสวัดจะอนุญาตให้ผมเข้าหรือ
เปล่า เพราะท่านกลัวว่าผมจะไปเกลี้ยกล่อมชาวพุทธให้มานับถือ
คริสต์”

“แล้วโยมเคยทำอย่างนั้นหรือเปล่าละ” บาทหลวงวัยสี่สิบ
ตอบเสียงอ่อยๆว่า “เคยครับ เพราะเป็นนโยบายในการเผยแผ่
ศาสนาของเรา”

“อย่างนั้นหรือ แต่อาตมาไม่เห็นด้วยนะ ใครเขานับถือ
ศาสนาอะไรก็ขึ้นอยู่กับศรัทธาปสาทะของเขา บางคนเขาก็นับถือ
ตามพ่อแม่ ปู่ย่าตายาย คือบรรพบุรุษนับถือกันมาอย่างไร ก็นับถือ
ตามกันไปอย่างนั้น การชักชวนให้เขาเปลี่ยนศาสนา ก็เหมือนกับ
ไปทำให้เขาไม่กตัญญูต่อบรรพบุรุษ อาตมาก็เป็นผู้สอนศาสนา
เหมือนกับโยม แต่อาตมาไม่เคยชักชวนใครให้เปลี่ยนศาสนา
เพราะอาตมาเคารพในสิทธิมนุษยชน ที่วัดของอาตมามีคนเกือบ
ทุกศาสนามาเข้ากรรมฐาน มีทั้งคริสต์ อิสลาม ฮินดู ซิกข์ อาตมา
ไม่เคยชักชวนหรือล้างสมองให้พวกเขามาเป็นพุทธ แล้วก็บังคับ
ให้เขามากินอาหารแบบเดียวกับชาวพุทธ อย่างเช่น คนมุสลิมเขา
ไม่กินหมู อาตมาก็ให้ทำอาหารมุสลิมให้เขากิน ที่อาตมาทำเช่นนี้

ไม่ได้หมายความว่า จะให้คนมานับถือพระพุทธศาสนา แล้วก็ไม่ได้
แสวงหาบุญในศาสนาอื่น แต่อาตมาดำเนินตามรอยบาทพระศาสดา
พระองค์ทรงบำเพ็ญประโยชน์แก่โลกที่เรียกว่า โลกัตถจริยา ทรง
สงเคราะห์ชาวโลกโดยไม่เลือกชาติชั้นวรรณะและศาสนา ซึ่งการ
กระทำเช่นนั้นมิได้มีพระประสงค์จะชักชวนคนให้มานับถือพระพุทธ
ศาสนา ขณะเดียวกันก็มิได้เป็นการแสวงหาบุญในศาสนาอื่น การ
เป็นนักสอนศาสนาจะต้องใจกว้าง ต้องไม่โจมตีศาสนาอื่น เพราะ
ฉะนั้นการที่โยมจะมาเข้ากรรมฐานที่วัดนี้ อาตมาก็ยินดีต้อนรับ แต่
จะขอร้องโยมสักเรื่องหนึ่งคือ อย่าไปชักชวนหรือบังคับให้ใครเขา
เปลี่ยนศาสนา โยมจะทำได้ไหม”

“ถ้าผมทำไม่ได้ท่านก็จะไม่ให้ผมเข้ากรรมฐานที่นี่ใช่ไหม
ครับ” บาทหลวงศักดิ์ชัยถาม

“อาตมาไม่ทำเช่นนั้น เพราะเป็นคนละเรื่องกัน เอาละ
อาตมาจะต้องไปธุระที่กรุงเทพฯ เชิญโยมตามสบายนะ เดี่ยวพระ
มหาบุญท่านจะให้คนพาไปที่พัก แล้วอาตมาจะสอบอารมณ์ให้หลัง
จากกลับมาแล้ว”

“ท่านไปกี่วันครับ”

“ไปวันเดียว ไม่ได้ค้างคืน ค่าๆ ก็กลับ อาตมาไปสละนะ”

พระมหาบุญออกมาจากห้องพอดี ท่านจึงบอกภิกษุวิสัยสี่สิบ
เศษว่า

“บาทหลวงศักดิ์ชัยจากราชบุรีจะมาเข้ากรรมฐาน ๑๕ วัน
ท่านช่วยจัดการเรื่องอาหารและที่พักด้วย ค่าๆ ผมจะกลับมา”

“ครับหลวงพ่ ประเดี๋ยวผมจะจัดการเอง นิมนต์หลวงพ่
เถิดครับ” พระมหาบุญบอกท่านพระครู

ท่านพระครูได้รับนิมนต์ไปเจริญพระพุทธมนต์และฉัน

ภัตตาคารเพลที่โรงงานยาสูบ กระทรวงการคลัง โรงงานยาสูบได้
จัดงานทำบุญทอดผ้าป่าเพื่อหาเงินสร้างอาคารหลังใหม่ให้กับ
โรงพยาบาลโรงงานยาสูบ เนื่องจากมีคนไข้มารับการรักษา
พยาบาลเป็นจำนวนมาก จนอาคารสถานที่ไม่เพียงพอต่อการให้
บริการ จึงต้องจัดทอดผ้าป่าเพื่อหาเงินมาสร้างเพิ่มอีกหนึ่งหลัง

ท่านพระครูได้รับอาราธนาไว้แล้วว่าจะเทศน์เรื่องกฎแห่ง
กรรมในงานนี้เวลาบ่ายโมง ตอนเช้ามีدت่านจึงตั้งจิตอธิษฐานไว้ว่า
ขอให้บรรดาเศรษฐีผู้มีเงินทั้งหลายมาฟังเทศน์กันมาก ๆ และหาก
ท่านมีบุญวาสนา ขอให้ได้เงินกัณฑ์เทศน์ ๒๐ ล้านบาท เท่ากับ
ราคาค่าก่อสร้างอาคาร เพื่อที่คณะกรรมการจะได้ไม่ต้องไปบอญญ
เรียไรจากใครอีก ท่าน ‘รู้’ กระทั่งว่ากรรมการจะมาขอแบ่งเงิน
กัณฑ์เทศน์จากท่านครึ่งหนึ่ง เพื่อจะไปสมทบทุนในการก่อสร้าง
อาคาร เมื่อได้เวลาที่ท่านจะเทศน์ ประธานจัดงานได้มาราบเรียน
ว่า

“หลวงพ่อดีครับ คณะกรรมการให้ผมมาขอขบิณฑบาต เงิน
ที่ติดกัณฑ์เทศน์ครับ ไม่ทราบว่าจะยินยอมหรือไม่” เขา
พูดอย่างเกรงใจ

“หมายความว่าอย่างไร” ท่านพระครูอยากให้เขาพูดตรง
ไปตรงมา

“หมายความว่า คณะกรรมการจะขอแบ่งเงินค่ากัณฑ์เทศน์
ครึ่งหนึ่ง เพื่อมาสมทบทุนสร้างตึกใหม่ครับ” ประธานอธิบาย

“อาตมาไม่ให้ครึ่งหนึ่งหรอก เพราะวันนี้อาตมาจะได้ค่า
กัณฑ์เทศน์เป็นล้าน” ท่านพระครูบอก ท่านไม่กล้าบอกว่ายี่สิบล้าน
ด้วยยังไม่มั่นใจว่าจะมีบุญวาสนาดังที่ได้อธิษฐานไว้หรือไม่ เพราะ
ทุกสิ่งเป็นอนิจจัง จะจับให้มันคั้นให้ตายยอมทำไม่ได้ คนเป็น

ประธานคิดว่าท่านจะให้น้อยกว่าครึ่ง จึงต่อรองว่า

“ถ้าท่านคิดว่าครึ่งหนึ่งมากเกินไป ผมขอหนึ่งในสามได้ไหมครับ”

“ไม่ได้” ท่านพระครูตอบปฏิเสธอีกวาระหนึ่ง ครั้นเห็นหน้าเขาซีดลงๆ ก็ให้รู้สึกสงสาร จึงพูดดั่งฟังชั้วว่า

“อาตมาจะยกให้ทั้งหมด ไม่เอากลับวัดแม้แต่สตางค์แดงเดียว”

“ขอบพระคุณครับ” เขาพูดอย่างยินดีแล้วกราบปลกๆ สามครั้ง

สิ้นสุดการเทศน์ ญาติโยมพากันมากลุ่มรุมท่านพระครู เพราะติดใจในเรื่องที่ท่านเทศน์ พวกเขาเทกระเป๋าดิถภัณฑ์เทศน์กันเลย ข้างฝ่ายเศรษฐีทั้งหลาย เมื่อไม่มีเงินสด ก็เขียนเช็คติดิถภัณฑ์เทศน์กันคนละแสนสองแสน ฝรั่งเศสคนหนึ่งฟังภาษาไทยรู้เรื่อง เพราะได้ภรรยาเป็นคนไทย เกิดติดอกติดใจในลีลาการเทศน์ของท่าน จึงเขียนเช็คติดิถภัณฑ์เทศน์เป็นจำนวนเงินถึงหนึ่งล้านบาท ทั้งที่ตัวเขานับถือศาสนาคริสต์

พวกกรรมการช่วยกันนับเงินเสร็จก็ประกาศทางไมโครโฟนว่า “ยอดเงินผ้าป่าได้สองแสนสองหมื่นห้าสิบบาท ส่วนเงินติดิถภัณฑ์เทศน์ทั้งเงินสดทั้งเช็คได้ยี่สิบล้านบาทกับห้าสิบบาท ซึ่งเงินจำนวนนี้ท่านเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง ท่านกฤษฎาภิชาคให้เป็นค่าก่อสร้างตึกหลังใหม่ ซึ่งเรากะงบประมาณค่าก่อสร้างไว้ยี่สิบล้านพอดี” เขาต้องรีบประกาศด้วยเกรงว่าท่านพระครูจะเปลี่ยนใจเพราะเห็นเงินมากกว่าที่คาดคิด ท่านพระครูจึงพูดกับญาติโยมให้กรรมการได้ยินว่า “นี่เกินมาตั้งห้าสิบบาทห้าสิบบาทหรือ เมื่อเข้ามิดอาตมาตั้งจิตอธิษฐานว่า ขอให้ได้เงินติดิถภัณฑ์เทศน์ยี่สิบล้าน แต่

ปรากฏว่าได้ตั้งยี่สิบล้านกับอีกห้าสิบล้านดอลลาร์ แสดงว่าอาตมามีบุญวาสนาเกินกว่าที่อธิษฐานไว้ เงินถึงไต่อกขึ้นมาก็ตั้งห้าสิบล้านดอลลาร์ทำนองๆ เพื่อให้ประธานและกรรมการรู้ว่าท่านรู้ล่วงหน้าแล้วว่า จะได้เงินเท่าไร พวกเขาจะได้เลิกล้มความคิดที่ว่าท่านคงนึกเสียตายเงิน

เมื่อได้เวลาอันสมควร ท่านจึงบอกลาญาติโยมและคณะกรรมการฝ่ายจัดหาเงิน พวกเขาต่างพร้อมใจกันจะมาส่งท่านที่รถ คหบดีซึ่งมากับภรรยากราบเรียนท่านว่า “หลวงพ่อดีครับ ผมศรัทธาหลวงพ่อดีมาก อยากฝากตัวเป็นลูกศิษย์ เมื่อกี้ผมเขียนเช็คติดกัณฑ์เทศน์ไปสองแสนครับ”

“อาตมาขออนุโมทนา วันหลังไปเที่ยววัดป่ามะม่วงนะ” ท่านบอกคหบดี

“ครับ ผมไปแน่ แต่วันนี้ผมจะขอนิมนต์หลวงพ่อบ้านผมเพื่อความ เป็นสิริมงคล ผมปลูกบ้านหลังใหม่ ราคายี่สิบ ล้านอยากให้หลวงพ่อบ้านผมหน่อย กรุณาผมด้วยนะครับ”

“บ้านโยมอยู่ที่ไหนล่ะ” ท่านถาม

“อยู่ลาดพร้าวครับ”

“ถ้าอย่างนั้นอาตมาขอลูกศิษย์ก่อนว่าเขาจะแวะได้หรือไม่”

“งั้นเดี๋ยวผมจะพูดกับเขาเองว่า ผมจะให้ค่าเสียเวลาเขา ห้าร้อย”

“คงไม่ต้องหรอก ลูกศิษย์อาตมาเขาไม่ได้เป็นคนเห็นแก่เงินอะไรช่วยได้เขาก็ช่วยโดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ” ท่านพูดออกตัวให้ลูกศิษย์ และนายสมชายก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ

เมื่อเดินมาถึงที่จอดรถ ท่านจึงถามนายสมชายว่า

“ช่วยแวะบ้านโยมที่ลาดพร้าวสักประเดี๋ยวได้หรือเปล่า โยม
เขานิมนต์ไปดูบ้าน”

“ได้ครับ ต้องผ่านทางนั้นอยู่แล้ว” นายสมชายตอบแล้วจึง
เปิดประตูให้ท่านเข้าไปนั่งในรถ คหบดีบอกเขาว่า

“ขับตามผมมาเลยนะครับ ผมจะพยายามขับช้าๆ หรือถ้า
กลัวหลง ผมจะเขียนแผนที่ให้ก็ได้”

“ไม่ต้องหรอกครับ ช่วยบอกว่า บ้านเลขที่เท่าไร อยู่ซอย
อะไร ผมก็จะไปตามนั้น ผมพอรู้ทางครับ” นายสมชายตอบ คหบดี
จึงบอกไปตามที่เขาต้องการทราบ จากนั้นจึงเดินไปยังรถของตน

เข้ามานั่งในรถแล้ว นายสมชายจึงถามท่านพระครูว่า

“หลวงพ่อกับจะไปถึงก่อนเจ้าของบ้าน หรือว่าถึงทีหลังครับ”

“ถึงพร้อมๆ กันก็แล้วกัน เพราะถ้าถึงก่อนก็ต้องไปรอเขา
ถึงทีหลังก็ทำให้เขารอ ถึงพร้อมๆ กันดีที่สุด”

“ถ้าถึงพร้อมๆ กันก็ต้องขับคู่กันไปซีครับ ถนนซอยเขาคง
ให้วิ่งได้เลนเดียว” นายสมชายตั้งใจว่า

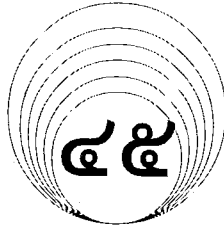
“ถ้าวิ่งได้เลนเดียว รถที่สวนมาจะทำยังไงล่ะ มีชนกันอุตุลุด
หรือ” ท่านพระครูยั่วตอบ

“เลนเดียวในที่นี้ผมหมายถึงสองเลนครับ คือ วิ่งมาเลนหนึ่ง
วิ่งไปอีกเลนหนึ่ง รถจึงวิ่งสวนกันได้โดยมิต้องชนกันอุตุลุดอย่างที่
หลวงพ่อก็คิด” ศิษย์วัตรอรรธาธิบาย

“อย่างนั้นหรือหรือ งั้นก็จอดต่อท้ายเขาเลย พอเขาจอด
ปั๊บ เอ็งก็เข้าจอดต่อท้ายปั๊บ ทำได้หรือเปล่า”

“สบายมากครับ หลวงพ่อกับไม่เชื่อก็คอยดูแล้วกัน”

“แล้วข้าจะคอยดู”

เศรษฐกิจพอทาน

ทันทีที่คิดหบทีจอตรดตรงหน้าประตูกุหาสน์หลังงาม นายสมชายก็จอตห่างจากรถเขาราวหนึ่งคืบ จึงถูกท่านพระครูอบรมปมนิสัยอีกวาระหนึ่ง

“เดี๋ยวลได้ชนท้ายรถเป็นซี่เขาเข้าหรถก ประมาทอยู่เรื่อยนะเธอ ไม้รู้หรถกหรือว่าความประมาทเป็นทางแห่งความตาย”

“มือชั้นนี้แล้ว ชนก็อเสียชื่อแยชศิครีบ ผมจอตห่างตั้งคืบหนึ่ง ถ้าห่างนี้ัวหนึ่งหลวงพอค่อยว่า” คนขับรถเถียงไม่ลดละ เมื่อคนรับใช้ออกมาเปิดประตูรั้วให้เจ้านาย คหบดีก็ขับนำรถนายสมชายเข้าไปจอตในบ้าน จากนั้นจึงลงมานิมนต์ท่านพระครูเข้าไปในห้องรับแขกสังภรรยาให้หาน้ำร้อนน้ำชามาถวายภิกษุอาคันตุกะ

คหบดีชวนท่านพระครูคุยเรื่องธุรกิจของตน ตั้งแต่เริ่มก่อร่างสร้างตัวกระทั่งมีเงินฝากธนาคารหลายร้อยล้าน ยี่สิบนาทีกผ่านไป ก็มีชายหญิงคู่หนึ่งอายุราวห้าสิบเข้ามาขอพบคหบดี ฝ่ายชายกราบท่านพระครูแล้วจึงไหว้เจ้าของบ้านและภรรยา ฝ่ายหญิงทำตาม จากนั้นบุรุษวัยห้าสิบจึงเอ่ยขึ้นว่า “ผมกับภรรยามาจากจังหวัดบุรีรัมย์ อยากจะมาขอยืมเงินจากท่านสักห้าร้อยเป็นค่ารถกลับบ้าน แล้วผมจะส่งมาคืน ได้โปรดกรุณาผมด้วย” ท่านพระครู

กำหนด 'เห็นหนอ' ก็รู้ว่า บุรุษผู้นี้เป็นเศรษฐีตกยาก หาใช่คนจรหมอนหมิ่นแต่อย่างใดไม่

“อะไรกัน ไครปล่อยให้ขอทานสองคนนี้เข้ามาในบ้าน ปล่อยให้เข้ามาได้ยังไง” คหบดีโวยวายเสียงดังด้วยรู้สึกอับอายขายหน้า

“ผมไม่ได้เป็นขอทานครับ เพียงแต่ผมอยากจะมาขอยืมเงินคือผมมาจากจังหวัดบุรีรัมย์แล้วถูกล้งงกระเป๋ามาหมด จึงไม่มีเงินค่ารถกลับบ้าน” บุรุษผู้เป็นอาคันตุกะอธิบาย

“อ๊ะไม่ให้ยืม ที่นี้ไม่ต้องมารับขอทาน ออกไปเดี๋ยวนี้” เขาลุกขึ้นไล่อาคันตุกะทั้งสอง ภรรยาของเขาก็ออกปากไล่เหมือนเขา มีโชคคน ท่านพระครูรู้สึกสลดใจที่คนเป็นคหบดีช่างแล้งน้ำใจและไร้ความปรานี เมื่อถูกไล่ เศรษฐีจึงชวนภรรยาลุกออกไป พลังหันมามองท่านพระครูตาละห้อย ภิกษุ้วยห่าสิบเศษล้งลงไปนยามได้เงินมาหนึ่งพันจึงกวักมือเรียกนายสมชายเข้ามาหา แล้วสั่งว่า “เอาเงินนี้ไปให้สองคนนั้น อย่าให้เจ้าของบ้านเห็นนะ”

“ครับหลวงพ่อกับ” นายสมชายรับเงินแล้วเดินตามสองหัวเมียออกไป เมื่อสวนทางกับคหบดี เขาเพียงแต่ยิ้มแทนคำตอบเมื่อถูกถามว่าจะออกไปไหน ครั้นลับตาเจ้าของบ้าน จึงเร่งฝีเท้าจนเดินไปทันคนทั้งสอง “ลุงครับ หยุคก่อน” เขาเรียกบุรุษวัยห้าสิบ บุรุษนั้นหยุดเดินแล้วถามเขาว่า “มีอะไรหรือครับ”

“หลวงพ่อกับท่านให้ผมเอาเงินมาให้ครับ” พุดพลาบส่งธนบัตรใบละร้อยจำนวนสิบใบให้

“หลวงพ่อกับท่านช่างใจดีเหลือเกิน ผมจะไม่ลืมพระคุณท่านเลย ท่านชื่ออะไร อยู่วัดไหนครับ” นายสมชายจึงบอกชื่อท่านพระครูพร้อมชื่อวัด เขารีบจดใส่กระตาะไว้แล้วจึงกล่าวลาพร้อมขอบใจนายสมชาย รู้สึกซาบซึ้งถึงกับน้ำตาไหล

เมื่อนายสมชายกลับเข้ามา ท่านพระครูจึงเอ่ยลาเจ้าของบ้าน ท่านไม่ยอมยกมือไม่ยอมเห็นคนใจร้ายใจดำเช่นคหบดีผู้นี้ ดูเถิดบ้านช่องออกใหญ่โตราวกับวัง แต่เจ้าของบ้านช่างไร้น้ำใจไล่คนที่มาขอความช่วยเหลือเหมือนกับเขาไม่ใช่คน ท่านนึกถึงเศรษฐีบุญช่วย ที่ชอบไล่ขอราน ทั้งยังสอนลูกสอนหลานให้ทำเช่นนั้น ในที่สุดตัวเขาก็ต้องไปเกิดเป็นขอราน แล้วถูกลูกหลานไล่ออกมา กระทั่งต้องไปนอนตายอย่างไรญาติขาดมิตรอยู่ที่พระพุทธรบาทคหบดีผู้นี้เห็นที่จะต้องไปเกิดเป็นขอรานเช่นนายบุญช่วยเป็นแน่แท้

“ทำไมหลวงพ่อรีบกลับครับ ผมยังคุยไม่จุใจเลย” คหบดีทักท้วง เขาอยากให้คุณบอกวิธีที่จะทำให้ร่ำรวยยิ่งขึ้น

“อาตมาฝังรอรออยู่ที่วัด ต้องรีบกลับ”

“ฉันโอกาสหน้า ผมขอนิมนต์หลวงพ่อกุญแจใหม่ นะครับ”

“อาตมาคงไม่มีเวลามาอีก เพราะที่วัดมีงานมาก” ท่านปฏิเสธด้วยไม่คิดจะมาอีก เจ้าของบ้านใจจัดใจดำเช่นนี้ ท่านไม่ปรารถนาจะคบหาสมาคม

“คราวหน้าผมจะนิมนต์ท่านฉันเพลด้วย จะสั่งหุจดลามมาเลี้ยง” คหบดีคิดว่าที่ท่านปฏิเสธเพราะเขาไม่ได้ถวายเพล คำพูดของคหบดีเท่ากับเป็นการดูถูกบรรพชิต ท่านพระครูจึงมิได้พูดว่าอะไร ท่านลุกขึ้นเดินตามนายสมชายออกไปขึ้นรถ ครั้นลับหลังท่าน คหบดีจึงพูดกับภรรยาว่า “โธ่เอ๊ย เป็นแค่พระบ้านนอกยังทำหยิ่ง เราอุตส่าห์ออกปากจะเลี้ยงหุจดลามยังทำเฉย แบบนี้จ้างก็ไม่เลี้ยงให้เสียเงิน ไว้เราเชิญท่านเจ้าคุณมาเลี้ยงก็ได้ อ้าวะรู้จักท่านเจ้าคุณหลายองค์”

“ใช่ เลี้ยงท่านเจ้าคุณยังได้บุญมากกว่า” ภรรยาเขาเออออกอ้อหมกด้วย หล่อนคิดว่าบุญอยู่ที่การได้เลี้ยงพระที่มียศศักดิ์ใหญ่โต

ออกจากบ้านคหบดีมาแล้ว นายสมชายจึงเข้าทูลพระครู
ว่า

“ทำไมหลวงพ่อรีบกลับจัง นานๆ จะได้เข้ามาในบ้านเศรษฐี
น่าจะนั่งนานๆ เผื่อกลับไปจะได้เป็นเศรษฐีกับเขาบ้าง”

“ถ้าเป็นเศรษฐีแล้วเลี้ยงน้ำใจอย่างนี้ ฉันขอเป็นยาจกดีกว่า
เธอจำไว้เลยนะว่า ฉันจะไม่ขอมาเหยียบบ้านหลังนี้อีก ฉันไม่ชอบ
คนไร้เมตตา”

“เกิดเขาบอกว่าจะถวายสิบล้าน หลวงพ่อจะมาไหมครับ”

“ต่อให้เขาบอกจะถวายร้อยล้านฉันก็ไม่มา แล้วสองหัวเมียนั้น
ว่าอย่างไรบ้าง” ท่านถามถึงเศรษฐีตกยากที่ปากหน้าเข้ามา
ขอความช่วยเหลือจากคหบดี

“คงจะซาบซึ้งมาก ถึงกับน้ำหูน้ำตาไหลเลย หลวงพ่อใจดีจึง
ให้ขอทานที่ละตั้งพัน”

“ถ้าฉันมีหมื่น ก็จะทำให้เขาทั้งหมื่น แต่เสียใจที่มีอยู่แค่นั้น
พวกญาติโยมเขาหย่อนใส่ยามมาคนละร้อยสองร้อยตอนที่ฉันเดิน
มาขึ้นรถ ต่อไปญาติโยมเขาก็จะพากันกลายเพศเป็นเศรษฐีเพราะ
ได้ทำบุญกับเศรษฐี” ท่านพูดเพราะ ‘รู้’ ว่าจะต้องเป็นเช่นนั้น

“นี่หลวงพ่อบรรเทาคนเป็นเศรษฐีแล้วหรือครับ แล้วไม่ผิด
พระวินัยหรือ” นายสมชายออกสงสัย

“ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น เศรษฐีในที่นี้ไม่ใช่ฉัน แต่
หมายถึงสองหัวเมียนั้น เขาเป็นเศรษฐีตกยาก ทว่าอีกไม่นานเขาก็
จะฟื้นตัวแล้วก็จะร่ำรวยยิ่งกว่าเดิม เพราะเขาเป็นคนมีกตัญญู
กตเวที”

“แล้วเขาจะมาตอบแทนหลวงพ่อไหมครับ เขาถามผมด้วย
ว่าหลวงพ่อชื่ออะไร อยู่วัดไหน พอผมบอกเขาก็จดใส่กระดาดไว้

“เขาคงจะส่งมาใช้คืนหลวงพ่อนะครับ”

“ฉันให้ไปแล้วก็ไม่หวังที่จะได้คืน แต่ถ้าเขาจะทำอย่างนั้นก็ก็เป็นบุญของเขาเอง หลวงพ่อสวดท่านสอนไว้ว่า ยิ่งให้ยิ่งได้ ยิ่งหวงยิ่งอด หมดยกก็ไม่มา เราไม่หวงกันเราก็ไม่อด หมดยกก็มาเรื่อยๆ ท่านสอนไว้ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๔๙๓ ฉันก็ปฏิบัติตามที่ท่านสอนตลอดมา”

“หลวงพ่อบ้าแม่จนจึ่งเลยนะครับ ท่านสอนไว้ตั้งแต่ผมยังไม่เกิดกระทั่งผมแก่ หลวงพ่อก็กังไม่ลืม”

“ยอมรับแล้วหรือว่าแก่ เห็นคุณนั้กคุณหนาว่่าตัวเองยังหนุ่มพ้อหล่อเพี้ยว” ท่านพระครูได้โอกาสที่จะ ‘ข่ม’ ศิษย์กั้กนกุฎิด้วยยิดพระพุทธรวจนจะว่า ‘นิกคณุเห นิกคหารนุ่ พึงข่มคนทีควรข่ม’

“ทีผมยอมรับว่าแก่ก็เพราะอยู่กั้กนแก่ต่างหาก ‘เข้าเมืองตาหลิว ต้องหลิวตาตาม’ ไม่ใช่หรือครับ”

“เธอว่าฉันแก่หรือ”

“หลวงพ่อบ้าหลวงพ่อบ้าไม่แก่หรือครับ”

“แล้วเธอรู้ใหม่ว่าทำไมฉันกั้กนเธอถึงต้องแก่”

“เพราะหลวงพ่อบ้าเป็นหนุ่มมานานแล้ว ส่วนผมถึงจะแก่แต่ก็ยิ่งหนุ่มกว่าหลวงพ่อบ้า เพราะผมเพ็งจะเป็นหนุ่มเมื่อไม่นานมานี้เมื่อเป็นหนุ่มทีหลังก็ต้องแก่ทีหลัง”

“แต่คงไม่ตายทีหลัง”

“หลวงพ่อบ้าอย่าแข่งผมซิครับ ผมเกิดทีหลังก็ต้องตายทีหลังผมไม่กล้าแข่งคิวหลวงพ่อบ้าเพราะไม่อย่ากเสียมรรยาท”

“แต่งานนี้เธอเสียมรรยาทแน่ ฉันมองหน้าเธอแล้ว เธอต้องตายก่อนอายุห้าสิบ ตายด้วยอุบัติเหตุรถคว่่าเพราะดื่มสุราและขับรดด้วยความประมาท” นายสมชายได้ฟังก็ใจฝ่อแผ่ จึงถามท่านว่า

“มีทางแก้ไขไหมครับ”

“มี เว้นเสียแต่ว่าเธอจะไม่ยอมแก้”

“ต้องทำอะไรครับ”

“เลิกดื่มสุรา แล้วก็มาเข้ากรรมฐานสิบห้าวัน”

“หลวงพ่อบุญในสิ่งที่ผมทำได้ยาก”

“ถูกแล้ว ความดีนั้นทำยากสำหรับคนชั่ว พระพุทธองค์จึงได้ตรัสสอนไว้ว่า ‘สุกริ สาธุณา สาธุ, สาธุ ปาเปณ ทุกกริ - ความดี คนดีทำง่าย ความดี คนชั่วทำยาก’ ในเมื่อเธออยากเป็นคนชั่วมก็ตามใจ เอาละ ไหนๆ ก็พูดแล้ว ฉันอยากจะบอกเธอว่า คนที่จะดีได้นั้นต้องละชั่วเสียก่อน...” ท่านพุดยังไม่จบ นายสมชายก็พูดขึ้นด้วยความขัดเคืองว่า

“ผมชั่วยังไง ผมรับใช้หลวงพ่อย่างซื่อสัตย์ หลวงพ่ยังมาว่าผมชั่วอีกหรือ” ท่านพระครูตอบเสียงเรียบว่า

“ข้อนั้นเป็นความดีของเธอ แต่ความชั่วที่เธอจะต้องละก็คือ การดื่มสุรา เธอมาขบรถให้ฉันผู้เป็นบรรพชิตมีหน้าที่สอนให้คนมีศีลธรรม แต่เธอกลับไม่ทำในสิ่งที่ฉันสอน คิดดูเถิดว่าคนอื่นเขาจะตำหนิฉันหรือไม่ พวกที่เขาจ้องจะเล่นงานฉันยังมีอยู่ เธอเองก็รู้ พวกเขาพากันพูดว่า ฉันสอนแต่คนอื่นแต่ไม่สอนคนใกล้ชิด ลองคิดดูว่าฉันเสียชื่อหรือเปล่า”

“ที่หลวงพ่อบุญมานี้ก็เพราะหวังชื่อเสียงของหลวงพ่เท่านั้นเอง ไม่ได้หวังโยอาลัยอาวรณ์ผมแต่ประการใด” พุดอย่างน้อยเนื้อดำใจ

“ฉันไม่ได้หวังชื่อเสียงตัวเอง ที่พุดก็เพราะต้องการให้เธอแก้ไขข้อบกพร่องในตัวเอง ถ้าเธอเป็นคนดีต้องแก้ไข ฉันขออย่าอีกคร้้งว่า ถ้าเธอไม่เลิกดื่มสุรา เธอตายก่อนอายุห้าสิบแน่นอน แล้วลูกสาวเธอก็จะกำพร้าพ่อ เมียเธอก็จะตกพุ่มหม้าย แต่เมียเธอ

ไม่น่าหวังเท่าไร เพราะไม่นานเขาก็จะมีเมียใหม่”

“หลวงพ่อก่จ่นหลงแล้วกระมัง ถึงได้พูดผิดๆ ถูกๆ พูดออกมาได้ว่าเมียผมจะมีเมียใหม่ มีผัวใหม่ครับ” นายสมชายรู้สึกผ่อนคลาย เพราะไม่เชื่อว่าสิ่งที่ท่านพระครูพูดจะเป็นความจริงไปได้ มีอย่างทีไหนผู้หญิงจะมีเมีย ช่างไร้สาระเสียนี้กระไร หากก็ต้องตกใจเมื่อท่านพูดชัดขึ้นว่า “ไม่ใช่เรื่องไร้สาระ แล้วฉันก็ไม่ได้พูดผิด เธอคอยดูต่อไปก็แล้วกัน ในอนาคตผู้ชายจะนิยมมีผัว ผู้หญิงจะมีเมีย ในวัดฉันก็มีคนประเภทนี้ ต่อไปเจ้าขุนทองกับเจ้าสมชาติจะมีผัว ส่วนเมียเธอจะมีเมีย เพียงแต่ว่าเธอจะตายเสียก่อนที่จะได้เห็นเมียเธอมีเมีย ส่วนเจ้าขุนทองกับเจ้าสมชาติ เธอได้เห็นมันมีผัวแน่” ใจที่ผ่อนคลายกลับกลายเป็นเคร่งเครียดอีกครั้งเมื่อฟังท่านพระครูพูด จากที่ไม่เชื่อในตอนแรกก็จำใจต้องเชื่อ เพราะเขาคิดในใจ ท่านยังรู้!

“ผมจะพยายามเลิกเหล้า ส่วนเข้ากรรมฐานค่อยว่ากันทีหลัง” เขาบอกท่านพระครูแล้วมิได้พูดอะไรอีก

เมื่อกลับถึงวัด พระมหาบุญก็รายงานว่

“มีครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษามาเข้ากรรมฐาน ๖๕ คนครับ เขาบอกว่าได้มีหนังสือมาแจ้งหลวงพ่อกแล้ว”

“จริงซี ผมลืมนไป แล้วท่านให้เขาขึ้นกรรมฐานหรือยัง”

“ยังครับ ผมอยากให้หลวงพ่อกกลับมาก่อน ทำทางพวกเขาอยากขึ้นกับหลวงพ่อกมากกว่า ผมเพียงแต่ปฐมนิเทศและสอนวิธีเดินวิธีนั่งให้ เตียวหลวงพ่อกสงรน้ำแล้วจะไปให้กรรมฐานพวกเขาเลย หรือว่าจะให้พรงนี้ครับ”

“ให้วันนี้ดีกว่า ตอนนีพวกเขากำลังทำอะไร”

“ผมให้พักดื่มน้ำปานะครับ เห็นรถหลวงพ่อกับผมก็เลยมาเรียนถาม”

“เอาละ ผมจะตามไป ขอสร้งน้ำก่อน แล้วบาทหลวงที่มาจากราชบุรีเป็นอย่างไรบ้าง”

“ตั้งใจปฏิบัติดีมากครับ แต่ผมไม่ทราบว่าเขาขึ้นกรรมฐานหรือยัง”

“ยังไม่ได้ขึ้น ท่านช่วยบอกเจ้าขุนทองให้ไปตามมาขึ้นพร้อมกับคณะครูใหญ่ก็แล้วกัน จะได้ปฏิบัติด้วยกันไปเลย” สั่งเสร็จจึงขึ้นไปยังกุฏิชั้นบนเพื่อเตรียมลงมาสรงน้ำที่กุฏิชั้นล่าง

สัปดาห์ให้หลัง สมภารวัดป่ามะม่วงก็สร้งน้ำและครองผ้าสามผืนอย่างเรียบร้อย จากนั้นจึงเดินไปยังหอประชุมเจริญชัย เพื่อให้กรรมฐานแก่ผู้ปฏิบัติธรรม เมื่อท่านนั่งยังอาสนะเรียบร้อยแล้ว พระมหาบุญจึงบอกให้คณะผู้ปฏิบัติทำความเคารพด้วยเบญจางคประดิษฐ์ อย่างพร้อมเพรียงกัน

แล้วพิธีสมათานกรรมฐานก็เริ่มขึ้นโดยตัวแทนของผู้ปฏิบัติธรรมถวายสักการะคือรูปเทียนแพและพานดอกไม้แด่ท่านพระครู ซึ่งเป็นพระอาจารย์ผู้ให้กรรมฐาน ประธานจุดรูปเทียนบูชาพระรัตนตรัย แล้วผู้ปฏิบัติธรรมกล่าวคำอาราธนาอัญญุสศีลคือ ศีล ๘ พร้อมกันว่า

“มยฺ ภนฺเต ทิสฺรณฺเนน สห อญฺญุ สีสฺลานิ ยาจาม, ทุติยมฺปิ มยฺ ภนฺเต ทิสฺรณฺเนน สห อญฺญุ สีสฺลานิ ยาจาม, ตติยมฺปิ มยฺ ภนฺเต ทิสฺรณฺเนน สห อญฺญุ สีสฺลานิ ยาจาม” แล้วท่านพระครูให้ศีลพร้อมไตรสรณคมน์

จากนั้นผู้ปฏิบัติธรรมมอบกายถวายชีวิตต่อพระรัตนตรัย ด้วยการเปล่งวาจาว่า “อิหฺมาหํ ภควา อตฺตภาวํ ตุมฺหากํ ปริจฺจขามิ

- ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ข้าพระองค์ขอมอบกายถวายชีวิตต่อพระรัตนตรัย คือ พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์”

มอบกายถวายตัวต่อพระอาจารย์ว่า “อิม่าห์ อาจริย อุตตภาวํ ตุมหากํ ปริจฉามิ - ข้าแต่พระอาจารย์ผู้เจริญ ข้าพเจ้า ขอมอบกายถวายตัวต่อครูบาอาจารย์ เพื่อเจริญวิปัสสนากรรมฐาน” ขอพระกรรมฐานว่า “นิพพานสุส เม ภนฺเต สจฺฉิกรณฺตถาย กมฺมฏฺฐานํ เทหิ - ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ขอท่านจงให้กรรมฐานแก่ข้าพเจ้า เพื่อให้ทำให้แจ้งซึ่งมรรค ผล นิพพานต่อไป”

แผ่เมตตาให้ตนเองว่า “อหํ สุขิโต โหมิ - ขอให้ข้าพเจ้า ถึงสุข ปราศจากทุกข์ ไม่มีเวร ไม่มีภัย ไม่มีความลำบาก ไม่มี ความเดือดร้อน ขอให้มีความสุข รักษาตนอยู่เถิด” แผ่เมตตาให้สรรพสัตว์ว่า “สพฺเพ สุตฺตา สุขิตา โหนตุ - ขอให้สัตว์ทั้งหลาย ทุกตัวตน ตลอดเทพบุตรเทพธิดาทุกพระองค์ พระภิกษุสามเณร และผู้ปฏิบัติธรรมทุกท่าน ขอท่านจงมีความสุข ปราศจากทุกข์ ไม่มีเวร ไม่มีภัย ไม่มีความลำบาก ไม่มี ความเดือดร้อน ขอให้มีความสุข รักษาตนอยู่เถิด”

เจริญมรณสติ ว่า “อทุรํ เม ชีวิตํ - ชีวิตของเราไม่แน่นอน ความตายของเราแน่นอน เราต้องตายแน่ เพราะชีวิตของเรามี ความตายเป็นที่สุด นับว่าเป็นโชคอันดีแล้ว ที่เราได้เข้ามาปฏิบัติ วิปัสสนากรรมฐาน ณ โอกาสบัดนี้ ไม่เสียทีที่ได้เกิดมาพบพระพุทธ ศาสนา”

ตั้งสัจจอธิษฐาน ปฏิญาณตนต่อพระรัตนตรัย และครูบา อาจารย์ว่า “เยเนว ยนฺติ นิพฺพานํ - พระพุทธเจ้าและพระอรหันต สาวก ได้ดำเนินไปสู่พระนิพพาน ด้วยหนทางเส้นนี้ ข้าพเจ้าขอตั้ง สัจจอธิษฐานปฏิญาณตนต่อพระรัตนตรัย และครูบาอาจารย์ว่า ตั้งแต่

นี่ต่อไป ข้าพเจ้าจะตั้งอกตั้งใจ ประพฤติและปฏิบัติ เพื่อให้บรรลุ
มรรคผล ดำเนินรอยตามพระองค์ท่าน อิมาย ธมฺมานุสุมมปฏิปัตติยา
รัตนตฺตยํ ปุเชมิ - ข้าพเจ้าขอบูชาพระรัตนตรัย ด้วยการปฏิบัติ
ธรรม สมควรแก่มรรคผล นิพพานนี้ ด้วยสัจจวาจาที่กล่าวอ้างมานี้
ขอให้ข้าพเจ้าได้บรรลุมรรคผลนิพพานด้วยเทอญ” ลำดับสุดท้าย
ผู้ปฏิบัติธรรมสวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พร้อมกันแล้วเป็น
อันเสร็จพิธีขอพระกรรมฐาน

สมภารวัดป่ามะม่วงอยากทราบว่า ผู้มาปฏิบัติธรรมใน
ครั้งนี้ จะมีผู้ใดได้ดวงตาเห็นธรรมบ้าง จึงตรวจสอบด้วย ‘เห็นหนอ’
แล้วท่านก็ได้ ‘เห็น’ ว่า บาทหลวงที่มาจากราชบุรีมีอินทรีย์แก่กล้า
พอที่จะได้ดวงตาเห็นธรรม ส่วนบรรดาศูใหญ่ทั้ง ๖๕ คน ยังไม่มีใคร
ได้ เพราะ ‘ยังไม่ถึงเวลา’

“เป็นอย่างไรบ้าง ที่พักพออยู่ได้หรือเปล่า อาจจะไม่สะดวก
สบายเหมือนอยู่บ้าน ขอให้อดทนนะแล้วจะได้พบของดี” ท่านพูด
กับครูใหญ่คนที่ทำหน้าที่เป็นประธานในพิธีขอพระกรรมฐาน

“พออยู่ได้ครับ” เขาตอบ ท่านพระครูจึงพูดอีกว่า

“หากมีอะไรขาดตกบกพร่อง อาตมาก็ต้องขออภัยด้วย
ขอให้โยมตั้งอกตั้งใจปฏิบัตินะ โยมมาสร้างความดีต้องมีความอด
ทนอดกลั้น อาตมามักสอนญาติโยมเสมอว่า การสร้างความดีต้อง
ลงทุนด้วยความลำบาก ถ้าสร้างความชั่วไม่ต้องลงทุน กินสบาย
นอนสบาย แต่หารู้ไม่ว่ากำลังชั่วโดยไม่รู้ตัว เอาละ ขอให้โยมเดิน
จงกรมสามสิบนาที นั่งอีกสามสิบนาที พระมหาบุญสอนการเดิน
การนั่งให้แล้วไซ้ใหม่”

“สอนแล้วครับ แต่บางคนยังไม่ค่อยเข้าใจ” คนเป็นประธาน
ตอบ ตัวเขาเองก็รวมอยู่ใน ‘บางคน’ ด้วยเช่นกัน

“ถ้าเช่นนั้น อาตมาจะช่วยทบทวนให้ เอาละ ขอให้ทุกคนทำตาม อาตมาจะเดินให้ดู” ท่านสาริตการเดินจงกรมระยะที่หนึ่งแก่คณะผู้ปฏิบัติธรรมจนพวกเขาสามารถเดินเป็น และคนที่เดินได้สวยเป็นพิเศษก็คือ บาทหลวงที่มาจากราชบุรี!

หลังจากเดินครบสามสัปดาห์แล้ว ท่านพระครูจึงสอนการนั่งพร้อมอธิบายว่า

“เมื่อเดินจงกรมเสร็จก็กำหนดนั่ง โดยให้สติต่อเนื่องกับการเดิน ไม่ใช่ว่าเดินเสร็จแล้วไปทำอย่างอื่นก่อนแล้วค่อยมานั่ง เช่นไปเข้าห้องสุขา หรือไปดื่มน้ำ ถ้าทำเช่นนั้นจะทำให้สติไม่ต่อเนื่อง...” ท่านอธิบายจนผู้ปฏิบัติเข้าใจแล้วจึงให้นั่งเป็นเวลาสามสัปดาห์ จากนั้นจึงแผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศล

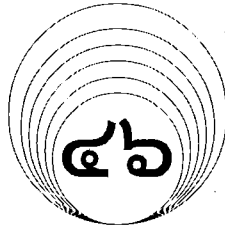
ก่อนแยกย้ายกันกลับที่พัก ครูใหญ่คนหนึ่งเรียนถามว่า “หลวงพ่อดีครับ อุบาสกที่ชื่อทองหยด ขลาธาร พักอยู่กุฏิไหนครับ” ท่านพระครูคิดว่าเขาคงรู้จักกับนายห้างทองหยด จึงถามว่า “โยมรู้จักเขาหรือ รู้จักกันตั้งแต่เมื่อไร”

“เพิ่งรู้จักเมื่อสักครูใหญ่ๆ นี้เองครับ เขามาช่วยเสิร์ฟน้ำร้อนน้ำชาตอนพักดื่มน้ำปานะ” ท่านพระครูเห็นเป็นเรื่องแปลก เพราะนายห้างทองหยดตายไปสามปีแล้ว คุณนายพานพบยังมาสร้างศาลาสวดพระอภิธรรมศพไว้เป็นที่ระลึก

“เขาไม่ได้บอกหรือว่าพักอยู่กุฏิไหน”

“ไม่ได้บอกครับ บอกแต่ว่าอยู่ที่ศาลาสวดศพ ที่นั่นมีกุฏิด้วยหรือครับ” ท่านพระครูคิดว่าหากท่านบอกความจริง พวกเขาคงไม่เป็นอันได้พักผ่อนหลับนอนกัน จึงพูดตัดบทว่า

“พรุ่งนี้ให้โยมเดินไปดูก็แล้วกัน ศาลาสวดศพอยู่ทางทิศตะวันตกติดกับแม่น้ำโน่น” ท่านชี้มือไปที่ศาลาสวดพระอภิธรรมศพ

เทพทองหยด

วันรุ่งขึ้น สมภารวัดป่ามะม่วงเดินทางเข้ากรุงเทพฯ พร้อมพระลูกวัดอีก ๘ รูป เพื่อไปเจริญพระพุทธรมณต์ในงานทำบุญวันคล้ายวันเกิดของโยมสุนีย์ ซึ่งได้นิมนต์ท่านไว้ล่วงหน้าตั้งแต่เดือนที่แล้ว บ้านโยมสุนีย์อยู่เลยสนามบินดอนเมืองไปทางทิศตะวันออก นายสมชายขับรถไปตามแผนที่ที่สามโยมสุนีย์เขียนไว้ให้ และไปถึงก่อนเวลาเจริญพระพุทธรมณต์ประมาณสามสิบนาที

“นิมนต์หลวงพ่อดี นิมนต์ข้างในเลย” โยมสุนีย์ออกมาต้อนรับและนิมนต์ท่านพร้อมพระภิกษุอีกแปดรูปเข้าไปในบ้าน

“แหม เจ้สวยจัง ยังกะสาวอายุยี่สิบต้นๆ” นายสมชายออกปากชม โยมสุนีย์ซึ่งอยู่ในชุดไหมไทยสีฟ้าอ่อน ถึงกับยิ้มน้อยยิ้มใหญ่เมื่อได้รับคำชม

“วันนี้ก็ขบแล้วละ” ท่านพระครูเฝ้าบ้าง นึกเห็นภาพเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ซุกซนเสียยิ่งกว่าเด็กผู้ชายตัวโตๆ

“หลวงพ่อดีอายุเท่าไรละ”

“ทำไมต้องย้อนถามอาตมาด้วย”

“เพราะหนูเคยบอกว่า ถ้าหลวงพ่อดีอายุเท่าไรก็เอาสิบลบ ที่เหลือเป็นอายุของหนู” ท่านพระครูคิดอยู่ประเดี๋ยวนึง จึงพูดขึ้น

ว่า “อ้าว นี่ห่าสิบแล้วหรือ เวลาผ่านไปรวดเร็วเหลือเกินนะ อาตมา
ยังนึกเห็นภาพเด็กผู้หญิงจอมแก่นที่ปีนขึ้นไปนั่งบนยอดไม้เพื่อ
ชมดูเครื่องบินญี่ปุ่นมาทิ้งระเบิด แก่นจริง ๆ โยมนะ”

“หนูก็เห็นหลวงพ่อนอนให้เดียวกับแม่หนูบ่อนยาเมื่อไม่นาน
มานี้เองเหมือนกัน นิมนต์เข้าไปในบ้านเถอะคะ เดี่ยวจะได้คุยต่อ”
ท่านพระครูจึงเดินนำพระลูกวัดเข้าไปในบ้าน นั่งบนอาสนะ
เรียบร้อยแล้ว โยมสุนีย์จึงพาลูกชายและญาติมิตรมาราบท่าน
เจ้าใหญ่ก็มาร่วมงานทำบุญวันคล้ายวันเกิดของน้องสาวด้วย

“โยมเจ้าใหญ่สบายดีหรือ” ท่านทักทายพี่สาวคนโตของโยม
สุนีย์ทีละนิดๆ พวกเขารวมเรียก ‘เจ้าใหญ่’ สตรีวัยหกสิบเศษผู้นี้เคยหุงข้าว
ให้ท่านกินสมัยเมื่อท่านไปนอนป่วยอยู่ในกระท่อมของหมอจีน
ผู้ใจบุญที่ช่วยชีวิตท่านไว้ นายหมั่น แซ่ตั้ง เป็นชื่อของหมอจีน
คนนั้น คนที่ท่านจะระลึกนึกถึงบุญคุณของเขาไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่

“สบายดีจะ หลวงพ่อคงงานยุ่งมากซีนะ ได้ข่าวว่าคนพา
กันไปเข้ากรรมฐานที่วัดป่ามะม่วงกันมากเหลือเกิน ฉันเสียอีกที่ยัง
ไม่มีโอกาสได้ไปเลยสักครั้ง”

“เมื่อไรจะไปละโยม อาตมาจะได้มีโอกาสทดแทนบุญคุณ
ของโยมบ้าง อาตมาไม่ลืมหรอกนะที่โยมเคยหุงข้าวให้อาตมากิน
เมื่อหลายสิบปีก่อนโน้น นี่โยมสาโรจน์ไปไหนละ” ท่านถามถึงสามี
ของโยมสุนีย์

“เดี๋ยวคงลงมาคะ หนูกลุ้มใจกับเขาจัง ไม่รู้จะทำยังไง”

“ไปกลุ้มใจกับเขาทำไมละ หรือว่ากลัวเขาจะไปมีคนอื่น ถ้า
เป็นอย่างนั้นก็ดีนะโยม จะได้มาช่วยกันทำมาหากิน” ภิกษุวัยใกล้
หกสิบพูดยิ้มๆ

“อย่างเฮียนะหรือจะไปมีคนอื่น หนูเห็นเขาทำงานงกๆ ทั้ง

วันทั้งคืน จะมีเวลาที่ไหนไปมีคนอื่น แต่ถึงจะมี หนูก็ไม่สนใจหรืออก
คะหลวงพ่อ แต่ที่หนูกลัวใจก็คือ เฮียเขาไม่ศรัทธาพระ พุดให้ตรง
กว่านั้นก็คือ เฮียเขาเกลียดพระ ไม่นับถือพระสงฆ์องค์เจ้า หนูเลย
กลัวใจกลัวว่าเราจะตกนรก”

“ไม่ตกนรกโยม อาตมาไม่ตำหนิโยมสาโรจน์ เพราะอาตมา
เองก็เคยเกลียดพระมาก่อน แต่อย่าลืมนะว่า มันเป็นกฎแห่งกรรม
เกลียดสิ่งไหน เจอสิ่งนั้น อาตมาเกลียดพระเลยต้องมาเป็นพระ”

“แปลว่าอีกหน่อยเฮียเขาจะต้องบวชเป็นพระหรือคะ” เจี
สุนีย์ถาม หากสามีไปบวช เธอจะดีใจมาก แต่มีข้อแม้ว่าจะต้องบวช
ที่วัดป่ามะม่วง เพราะถ้าไปบวชที่วัดอื่น อาจจะเกลียดพระหนักขึ้น
กว่าเดิมก็ได้

“ไม่ต้องถึงกับบวชหรือโยม อาตมาจะทำให้เขาหายเกลียด
พระโดยไม่ต้องบวช เอาละ เอาไว้เป็นหน้าที่ของอาตมาที่จะเปลี่ยน
เขา ถ้าฟังโยมเปลี่ยนเขาไม่ได้หรือ พวกบ้านของโยมเขามีภูมิหลัง
คล้ายๆ กับอาตมา คือเคยพบแต่พระไม่ดี แต่พุดก็พุดเถอะ พระที่
ดี ๆ ปัจจุบันก็หายากเหลือเกิน อาตมากล้าพุดได้เลยว่า คนที่มา
บวชแล้วไม่ได้ปฏิบัติธรรม ไม่ได้เจริญพระกรรมฐาน รับรองว่าเอา
ดีไม่ได้ ในอนาคตพระสงฆ์องค์เจ้าเขาจะไม่นิยมปฏิบัติธรรมกันแล้ว
แต่จะแข่งขันกันสะสมเงินทอง แข่งบารมีกันด้วยรถเบนซ์ แล้ว
ก็อยากได้สมณศักดิ์ อยากเป็นใหญ่เป็นโตแข่งกับคฤหัสถ์ บ้างก็ถึง
กับหลอกลวงโลกหวังเอาลาภ แต่ก่อนมีแต่คฤหัสถ์เท่านั้นที่
คอร์รัปชั่น แต่เดี๋ยวนี้มีพระคอร์รัปชั่นแล้วและจะเพิ่มจำนวนขึ้นจนน่า
ใจหาย ญาติโยม ที่ไม่เข้าใจก็จะพากันเลิกล้มนับถือพระ เลิกทำบุญ
ทำทาน เพราะไม่ศรัทธาในพระศาสนาอีกต่อไป”

สามีโยมสุนีย์ลงมาจากชั้นบน ตรงเข้ามากราบท่านพระครู

อย่างไม่เต็มใจนัก เพราะมีอคติต่อพระเป็นหุนเดิมอยู่แล้ว สมภารวัดป่ามะม่วงมองเห็นานุรูปผู้อ่อนวัยกว่าท่านราวสิบปี ร่ายคาถา มหานิยมของสมเด็จพระเจ้าโต “เมตตคุณ อรหฺ เมตตดา” สามจบอย่างรวดเร็ว แล้วจึงคุยต่อ นายสาโรจน์ได้สัมผัสพลังเมตตดาจากท่าน ก็คลายความเกลียดพระลงครึ่งหนึ่ง นั่งฟังท่านสนทนากับภรรยาและญาติมิตรด้วยความสนใจ กระทั่งได้เวลาพระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์

ครั้นพระภิกษุสงฆ์จากวัดป่ามะม่วงเจริญพระพุทธมนต์จบลง ซึ่งใช้เวลาประมาณสามสิบนาที ญาติโยมก็ช่วยกันถวายภัตตาหาร นายสาโรจน์ก็ถือจอบเข้ามาช่วยประเคน เพราะรู้สึกเอิบอิมใจอย่างไม่เคยรู้สึกเช่นนี้มาก่อน ยิ่งไปกว่านั้น เขายังได้นำเงินส่วนตัวมาใส่ซองถวายพระภิกษุสงฆ์ทั้งเก้ารูป แยกต่างหากจากที่ภรรยาได้จัดเตรียมไว้ และยังใส่ซองถวายท่านพระครูเป็นพิเศษอีกห้าพันบาท เพื่อเป็นค่าอาหารของผู้มาปฏิบัติธรรมที่วัดป่ามะม่วง ก่อนลาเจ้าภาพกลับ ท่านพระครูมองไปยังภาพถ่ายของโยมหมั่น ซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับโต๊ะหมู่บูชา พุดในใจว่า

“โยมหมั่น อาตมาตอบแทนบุญคุณโยมด้วยการทำให้ลูกเขยของโยมหายเกลียดพระ ลูกเขยของโยมเขาเป็นคนดี รักลูกรักเมีย และขยันทำมาหากิน อีกหน่อยโยมสุ่นี้อย่าจะกลายเป็นเศรษฐี เพราะมีสามียขยัน ลูกเขยโยมคนนี้เขาขยันมาก ขยันไม่มีใครเทียบเทียมได้ ในอนาคตเขาจะทำงานจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต”

“หลวงพ่อกับผมขออะไรหลวงพ่อก็ยกอย่างหนึ่งจะได้ไหมครับ” นายสาโรจน์ถามขณะมาส่งท่านพระครูที่รถ

“โยมจะขออะไร ถ้าให้ได้อาตมาก็ไม่ขัดข้อง”

“หลวงพ่อก็ให้ได้แน่นอนครับ เว้นเสียแต่จะไม่ให้”

“ต้องให้สิ ถ้าให้ได้ อาตมาจะไม่ให้ได้อย่างไร โยมจะขออะไร

ละ” ท่านถามอีก

“คือ ผมจะขอว่า ให้หลวงพ่อมางานทำบุญวันเกิดของสุนัขทุกปีได้ไหมครับ ผมตั้งใจว่าจะจัดงานทำบุญวันเกิดให้เขาทุกปี”

“ถ้าอาตมาไม่อาพาธเจ็บป่วยหรือติดธุระอะไรก็จะมา เว้นเสียแต่มีเหตุขัดข้องมาไม่ได้จริง ๆ” ท่านพระครูรับปากเพราะเห็นว่าพอจะสงเคราะห์ได้ อย่างน้อยก็เท่ากับได้มาอุทิศส่วนกุศลให้กับโยมหมั่น หมอจีนที่ช่วยชีวิตท่านไว้เมื่อเกือบสี่สิบปีมาแล้ว

“ขอบคุณครับที่หลวงพ่อร์ับปาก” เขาประนมมือไหว้

“ไม่รบกวนหลวงพ่อกันไปเหนื่อยหรือเฮีย” โยมสุนัขพูดอย่างเกรงใจ เพราะรู้ว่าท่านมีภารกิจที่ต้องทำอีกมากมาย

“ไม่เป็นไรนา นานที่ปีหนจึงจะรบกวนท่านสักครั้ง เฮียจะได้มีโอกาสทำบุญทุกปีไงละ” เขาบอกภรรยา

“นั่นก็ตามใจเฮียแล้วกัน หนูต้องขอขอบคุณหลวงพ่อดีเมตตา แล้วหนูจะไปเข้ากรรมฐานคะ” เจ้าของวันเกิดให้สัญญา

“ฉันจะพยายามไปกับสุนัขเขาจะหลวงพ่อ” เจ้าใหญ่พูดบ้าง

“แล้วโยมสาโรจน์ละ ไปกับโยมสุนัขนะ”

“คงไม่ได้หรอกครับหลวงพ่อ ถ้าไปพร้อมกันทั้งสองคนเดี๋ยวจะไม่มีใครดูแลร้าน ให้สุนัขเขาไปก่อนก็แล้วกัน” บุรุษวัยเดียวกับภรรยาพูดบายเบี่ยง แท้จริงเขาห่วงงาน ไม่อยากทิ้งงานไปแม้แต่วันเดียว

“หลวงพ่อคะ ภรรยาทำบุญแล้วสามีจะได้ด้วยหรือเปล่าคะ” โยมสุนัขถาม

“ว่ากันตามหลักการแล้วไม่ได้ เพราะทำกรรมแทนกันไม่ได้ เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน สมมุติว่าโยมใส่หน้าหอมแต่โยมสาโรจน์ไม่ได้ใส่ แล้วโยมคิดว่าโยมสาโรจน์จะหอมเหมือนกับโยมหรือเปล่า”

“จะหอมได้ยังไงล่ะคะหลวงพ่อ คนไหนใส่คนนั้นก็หอม ใครไม่ได้ใส่ก็ไม่หอม หนูพูดอย่างนี้ถูกต้องไหมคะ”

“นั่นแหละ การทำบุญก็เหมือนกัน ใครทำใครได้ จริงอยู่ บางครั้งเราก็ทำบุญอุทิศให้กันได้ แต่ก็เหมือนกับเราไปอาศัยข้าว เขากิน จะกินของเขาทั้งปีทั้งชาติก็ไม่ได้ ต้องหาของเรากินเองถึง จะถูก เพราะฉะนั้น อย่าไปหวังพึ่งบุญจากคนอื่นเท่านั้น ต้องสร้าง บุญของเราเองด้วย นะโยมนะ” ท่านหันมาพูดกับโยมสาโรจน์

“ครับหลวงพ่อ ต่อไปนี้ผมจะสร้างบุญกับหลวงพ่อทุกปีด้วยการนิมนต์หลวงพ่อมาร่วมทำบุญวันเกิดของสุนัข แต่จะให้ไปเข้า กรรมฐานผมคงไปไม่ได้ เพราะทำงานไม่ได้จริงๆ” คนรักงานเท่าชีวิตกราบเรียนตามตรง

“ข้อนั้นอาตมารู้ โยมสุนัขจำคำของอาตมาไว้ล่ะว่า พวก บ้านของโยมจะทำงานไปจนถึงวันสุดท้ายของชีวิตโดยไม่ยอมหยุด พักผ่อน”

“ไม่ดีหรือครับหลวงพ่อ คนที่ทำงานจนวันสุดท้ายของชีวิต หรือพูดตรงๆ ก็คือ ทำงานจนวันตาย ผมว่าดีนะครับ จะได้ไม่ต้อง ไปเสียเงินให้โรงพยาบาล” เขาออกความเห็น

“หลวงพ่อฟังเสียเขาพูดนะ เขาเป็นคนยอดงกเลย เพราะ นอกจากงงานแล้วยังงเงินอีกด้วย จะไม่ยอมเสียเงินให้โรงพยาบาล เลย หลวงพ่อเคยเห็นคนงอย่างนี้มาก่อนหรือเปล่านั้น”

“ผมยึดคำขวัญของจอมพลสฤษดิ์ครับ ‘งานคือเงิน เงินคือ งานบันดาลสุข’ เราอยากมีความสุขก็ต้องมีเงินเยอะๆ จะมีเงิน เยอะๆ ได้ก็ต้องทำงานเยอะๆ ชีวิตผมจึงมีแต่งานกับเงิน” นาย สาโรจน์เสนอปรัชญาชีวิตของตน ท่านพระครูจึงประนีประนอม ด้วยการพูดกับโยมสุนัขว่า

“เอาละ โยมต้องเชื่อโยมสาโรจน์เพราะเขาเป็นผู้นำ ต้องยึดคำขวัญของจอมพล ป. ‘เชื่อผู้นำชาติเจริญ’ อาตมาขอทำนายว่าโยมสาโรจน์จะเจริญรุ่งเรืองในอาชีพการงานอันเป็นความเจริญทางโลก ส่วนโยมจะเจริญทั้งทางโลกและทางธรรม ในทางโลกสามีช่วยเราได้ แต่ในทางธรรม เราต้องสร้างเอง ทำเอง” แล้วพูดกับนายสาโรจน์ว่า “ถ้าโยมอยากเจริญทั้งทางโลกและทางธรรม ก็ต้องไปเข้ากรรมฐาน วัดป่ามะม่วงยินดีต้อนรับ จะไปเมื่อไรก็เชิญ”

“ผมขอเจริญทางโลกอย่างเดียวก็พอครับ ให้สฤษดิ์เขาเจริญทั้งสองอย่างก็แล้วกัน” คนรักเมียเท่ากับรักงานกราบเรียน “จะเอาอย่างนั้นก็ได้ เอาละ อาตมาเห็นจะต้องลา” จากนั้นท่านจึงขึ้นไปนั่งคุยกับนายสมชายทางด้านหน้า ส่วนพระภิกษุอีกแปดรูปนั่งด้านหลัง

คืนนั้น เมื่อท่านพระครูเข้ามายังหอประชุมเจริญชัย เพื่อสอบอารมณ์ให้แก่ผู้ปฏิบัติธรรม ครูใหญ่คนที่ถามหากุณินายห้างทองหยดเมื่อคืนวานก็ได้เข้ามารายงานด้วยหน้าตาเคร่งเครียดว่า

“หลวงพ่อกครับ ผมเห็นภาพถ่ายของนายทองหยดอยู่ที่เมรุ เขาตายไปหลายปีแล้วนี่ครับ แล้วทำไมถึงมาเสิร์ฟหน้าซากาแพพวกผมได้ พวกผมกลัวกันมากครับ”

“ครูใหญ่กลัวอะไรล่ะ”

“กลัวผีนายทองหยดครับ” ครูใหญ่อีกคนตอบ อีกคนจึงเสริมว่า “ผมเพิ่งประจักษ์เตี๋ยวันนี้เองว่า ผีวัดป่ามะม่วงดุเหลือเกิน ขนาดพวกเรามาสร้างบุญสร้างกุศลก็ยังมีมาหลอกมาหลอน ผมได้ยินมาว่า ผีจะกลัวพระและไม่กล้าเข้าวัด แต่ผีนายทองหยดมาหลอกถึงในวัด ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นครับ”

“เพราะนายห้างทองหยดไม่ได้เป็นผีนะซี ถ้าเป็นผีจะมา

เสิร์ฟน้ำชากาแฟได้หรือ แถมยังสวมชุดขาวเหมือนพวกโยมอีกด้วยใช่ไหมเล่า” ท่านพูดเพราะ ‘ฐู’ ที่ฐูเพราะ ‘เห็น’

“ก็คนตายไปแล้ว ถ้าไม่เรียกผีแล้วจะเรียกว่าอะไรครับ”
ครูใหญ่คนที่นั่งหลังสุดถามขึ้น

“เรียกเทพซี อาตมากำลังจะบอกว่า นายห้างทองหยดไปเกิดเป็นเทพ ถ้าเป็นผีก็ต้องตาโบ้ แลบลิ้นปลิ้นตาหลอกพวกโยมใช่ไหม แล้วพวกโยมก็ต้องเป็นไขหัวโกร๋นไปตามๆ กัน อยากรู้เป็นอย่างนั้นไหมเล่า”

“ไม่อยากรู้ครับ” ทุกคนตอบอย่างพร้อมเพรียงกัน

“เทพคือเทวดาใช่ไหมครับหลวงพ่อ’ คราวนี้คนถามเป็นบาทหลวงจากราชบุรี มีนามว่าศักดิ์ชัย

“ถูกแล้ว เทพก็คือเทวดา ซึ่งมีอยู่ทุกชั้นด้วยกัน ถ้าเหนือชั้นเทพขึ้นไปก็เป็นชั้นพรหม ซึ่งมี ๒๐ ชั้น เป็นชั้นของรูปพรหม ๑๖ อรูปพรหม ๔ ส่วนพวกเทพหรือเทวดาเป็นชั้นกามาวจร คือยังเวียนว่ายอยู่ในกาม มีความปรารถนาในกามคุณ ๕ ได้แก่ รูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัส ส่วนชั้นพรหมเป็นชั้นที่ละกามคุณ ๕ ได้แล้ว ผู้ที่ยังต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ก็ต้องเกิดในภุมิใดภุมิหนึ่งใน ๓๑ ภุมิ ซึ่งจะเรียกว่า วิภูจักรชีวิต ก็ได้” ท่านพระครูอธิบาย

“ไม่ใช่ ๒๖ ภุมิหรือครับ เพราะชั้นเทพมี ๖ ชั้น ชั้นพรหมมี ๒๐ ชั้น รวมกันน่าจะเป็น ๒๖” บาทหลวงศักดิ์ชัยแย้ง ท่านพระครูจึงอธิบายว่า “อีก ๕ ภุมิที่อาตมาไม่ได้กล่าวถึงก็คือ มนุษย์ เตรีจฉาน อสุรกาย เปรต และนรก มนุษย์จัดเป็นสุคติภุมิเช่นเดียวกับเทพ และพรหม สุคติภุมิจึงมีทั้งหมด ๒๗ ส่วนอีก ๔ ภุมิที่เหลือจัดเป็น ทุกคติภุมิ”

“ศาสนาพุทธสอนไม่เหมือนศาสนาคริสต์เลยนะครับ ผม

สงสัยจึงเลยว่า ทำไมแต่ละศาสนาจึงสอนไม่เหมือนกัน”

“เก็บความสงสัยไว้ก่อน ขอให้ตั้งใจปฏิบัติแล้วความสงสัยก็จะหายไปเอง เมื่อไรที่เข้าถึงสัจธรรม เมื่อนั้นก็จะหายสงสัย การเข้าถึงสัจธรรมเข้าได้ด้วยการปฏิบัติ เอาละ แล้วโยมจะพบคำตอบด้วยตัวเอง” ท่าน ‘ฐู’ ว่าบาทหลวงผู้นี้บำเพ็ญบารมีมามากพอที่จะได้ดวงตาเห็นธรรมในชาตินี้ และจะได้ที่วัดป่ามะม่วงแห่งนี้ ส่วนครูใหญ่ทั้งหลายนั้นยังไม่มีผู้ใดบารมีแก่กล้าพอจึงต้องรอให้ ‘ถึงเวลา’ เสียก่อน

“หลวงพ่อกับ เทพก็มาปรากฏตัวให้มนุษย์เห็นได้หรือครับ ที่หลวงพ่อบอกว่านายทองหยดเป็นเทพ ทำไมเขาไม่อยู่บนสวรรค์ ทำไมยังมาวนเวียนอยู่ในโลกมนุษย์” ครูใหญ่คนหนึ่งถามขึ้น

“เพราะเขาต้องการสร้างบารมีให้แก่กล้ายิ่งขึ้น ปกติพวกเทพจะไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับมนุษย์ ในคัมภีร์กล่าวไว้ว่า กลิ่นตัวมนุษย์นั้นย่อมปรากฏแก่พวกเทพเหมือนซากศพ นายห้างทองหยดคงอยากได้บุญมาก จึงทนเหม็นกลิ่นตัวของโยม มาช่วยเสิร์ฟน้ำชากาแฟ”

“อาจจะหอมกลิ่นศีลของพวกผมก็ได้ครับ หลวงพ่อเรียกนายทองหยดว่านายห้าง เขาเป็นนายห้างขายยาหรือครับ” ครูใหญ่คนที่ เป็นหัวหน้าถาม

“ไม่ได้เป็นนายห้างขายยา เขามีกิจการหลายอย่าง มีโรงน้ำแข็ง โรงสีข้าว โรงเลื่อย ใครๆ เรียกเขานายห้าง อาตมาก็เรียกตามเขา นายห้างเขามีอุปการคุณต่อวัดป่ามะม่วงมาก ตอนโบสถ์หลังเก่าพัง เขาก็เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงมาช่วยสร้างหลังใหม่ให้” ท่านพระครูพูดถึงความดีของนายห้างผู้ล่วงลับ

“ศาลาสวดพระอภิธรรมศพ เขาก็เป็นคนสร้างใช้ใหม่ครับ”

“คุณนายพานพบภรรยาของนายห้างสร้างเป็นอนุสรณ์ให้สามี่ ตอนสร้างยังมาปรึกษาอาตมาว่าจะเอาชื่อใครขึ้นก่อน อาตมาก็บอกให้เขาไปคิดเอง ในที่สุดก็เอาชื่อสามี่ขึ้นก่อน” ท่านมิได้เล่าถึงสาเหตุที่ทำให้คุณนายพานพบต้องการเอาชื่อตัวเองนำหน้าชื่อสามี่ “เอาละ ใครมีปัญหาวะไรเกี่ยวกับการปฏิบัติก็ถามได้ ประเดี๋ยวจะได้แยกย้ายกันไปพักผ่อน ใครยังไม่่วงก็ให้เดินหนึ่งชั่วโมง นั่งอีกหนึ่งชั่วโมงแล้วค่อยนอน หรือจะเดินสองนั่งสองก็ได้” บรรดาครูใหญ่พากันโวยวายว่า “หลวงพ่อดีครับ แค่หนึ่งชั่วโมงเดี๋ยวก็แทบไม่ไหว ถ้าให้หนึ่งสองชั่วโมง พวกผมคงต้องเข้าเมรุตามนายห้างไปแน่เลย”

“ไม่ดีหรือ จะได้มาช่วยกันเสิร์ฟน้ำชากาแฟผู้มาเข้ากรรมฐาน นายห้างจะได้มีผู้ช่วย” ท่านพระครูพุทธยัมม

“พวกผมยังไม่อยากสร้างบารมียิ่งใหญ่ขนาดนั้นครับ หลวงพ่อ ขอรับใช้ชาติไปก่อน”

ผลการสอบอารมณ์ปรากฏว่า บรรดาครูใหญ่ทั้งหลายไม่มีความก้าวหน้าในการปฏิบัติ อาจเป็นเพราะยังต้องเวียนว่ายอยู่ในวัฏจักรชีวิตต่อไปอีกนาน เมื่อสำรวจตรวจดูสภาวะจิตของแต่ละคนแล้ว พบว่าส่วนใหญ่พากันห้วงงาน ห่วงตำแหน่ง ห่วงบุตรภรรยาและทรัพย์สินสมบัติ จิตใจยังไม่ปลอดโปร่ง ไม่ปล่อยวาง จึงมีอาจเข้าใกล้มตธรรมได้ ตรงข้ามกับบาทหลวง ซึ่งแม้จะมีได้เป็นชาวพุทธ แต่มีความตั้งใจในการปฏิบัติ รู้จักปล่อยวางภาระหน้าที่ไว้ชั่วคราว ยิ่งไปกว่านั้น การประพัตติตนเป็นนักพรตก็ช่วยเอื้ออำนวยให้การปฏิบัติคล่องตัวและก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ดังนั้น เมื่อท่านพระครูสอบอารมณ์ให้เขาเสร็จสิ้นลง จึงบอกเขาว่า

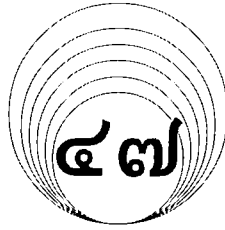
“บาทหลวงปฏิบัติได้ก้าวหน้ามาก เอาละ กลับที่พัก อาบน้ำ

อาบท่าแล้วก็ให้เดินจงกรมสองชั่วโมง นั่งอีกสองชั่วโมงแล้วค่อยนอน ทำได้หรือเปล่า”

“ได้ครับ” บาทหลวงศักดิ์ชัยรับคำหนักแน่น

บรรดาครูใหญ่เมื่อได้ยื่นท่านพระครูสั่งบาทหลวง ต่างพากันสงสัย คิดว่าเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงเจตนาจะแก้งคนต่างศาสนา ความเป็นชาวพุทธแต่ในนามทำให้พวกเขาคิดเช่นนั้น!

กษัตริ์

“**ท**หลวงพ่ोज้าขา ลูกจะมาขอเข้ากรรมฐานแก้กรรม
เจ้าคะ” สตรีร่างสูงใหญ่ดูบุรุษนั้นกรบโบราณ กราบเรียนท่านพระครู
“แก้กรรมอะไร หนูไปทำกรรมอะไรไว้” เจ้าอาวาสวัดป่า
มะม่วงถาม

“ไม่ทราบเจ้าคะ ลูกไปดูหมอดูมา หมอดูบอกว่า ลูกมีเวร
มีกรรมติดมาแต่ชาติปางก่อน ต้องแก้กรรมด้วยกรรมฐานเจ้าคะ”

“แล้วหมอดูเขาบอกให้มาวัดนี้หรือ”

“ไม่ได้บอกเจ้าคะ แต่เพื่อนของลูกที่เป็นลูกสาวหลวงพ่อก
แนะนำมาเจ้าคะ เขาซื้อต้นหลิว ลูกเรียนปริญาโทรุ่นเดียวกับเขา
เจ้าคะ” ท่านพระครูใช้ ‘เห็นหนอ’ ตรวจสอบกรรมของหล่อนแล้ว
จึงพูดขึ้นว่า

“หลวงพ่อดูตรวจสอบดูแล้ว ไม่ใช่กรรมแต่ชาติปางก่อนอย่าง
ที่หมอดูบอกหรอก เป็นกรรมในชาตินี้แหละ หนูทำไว้สมัยเป็น
เด็ก ลองนึกดูซิว่าทำอะไรไว้”

“ลูกจำไม่ได้หรอกเจ้าคะ รู้แต่ว่าลูกมีเวรมีกรรม พอหน้า
แล้งที่ไร ลูกรู้สึกอึดอัดในท้องจนหายใจไม่ออก แล้วก็เกิดอาการ
ท้องอืดท้องเฟ้อกินอะไรไม่ได้ ไปหาหมอ หมอตรวจเสร็จก็บอกว่า

‘ไม่มีอะไรผิดปกติ ไปตรวจกับหมอกคนอื่น ๆ ผลก็ออกมาเหมือน ๆ กัน คือ หมอทุกคนจะบอกว่าไม่มีอะไรผิดปกติ ครั้งหลังสุดหมอเขาคงจะรำคาญ เลยให้ยาระงับประสาทลูกมา หาวว่าลูกกังวลจนเกินเหตุ ลูกถึงต้องมาขอเข้ากรรมฐานเพื่อแก้เวรแก้กรรม มันจะต้องเป็นเวรเป็นกรรมอะไรสักอย่าง หลวงพ่อต้องช่วยลูกนะเจ้าคะ” หล่อกลงท้ายด้วยการขอร้องแกมบังคับให้ท่านพระครูช่วยเหลือ

“เท่าที่เล่ามา หลวงพ่อจะสรุปให้ฟังสั้น ๆ ว่าที่หมอเขาตรวจไม่พบความผิดปกติ เพราะโรคกรรมไม่มีหมอที่ไหนรักษาได้ หนูเป็นคนทำกรรม ก็ต้องแก้ด้วยตัวของหนูเอง การมาเข้ากรรมฐานเป็นวิธีแก้ที่ถูกต้อง เอาละ ทีนี้หลวงพ่อก็จะลองวินิจฉัยอาการป่วยของหนูโดยไม่ต้องตรวจแบบหมอ เพราะหลวงพ่อก็ไม่ได้เป็นหมอ”

“หลวงพ่อก็จะใช้อะไรตรวจเจ้าคะ” เพื่อนร่วมชั้นของนางสาวต้นหลิวถาม ท่านพระครูตอบสั้น ๆ ว่า

“ใช้กรรมฐาน”

“กรรมฐานใช้ตรวจโรคได้ด้วยหรือเจ้าคะ”

“ได้ซี เอาละ หลวงพ่อก็จะใช้กรรมฐานตรวจและวินิจฉัยโรคให้หนู หนูมีอาการอย่างนี้เฉพาะตอนหน้าแล้งใช่ไหม ยังไม่ต้องตอบหลวงพ่อก็ได้ พอเข้าหน้าฝนอาการนี้ก็หายไป พอถึงหน้าแล้งก็มีอาการอย่างนี้อีก อาการดังกล่าวนี้เป็นมาตั้งแต่อยู่ชั้นมัธยม กระทั่งแต่งงานมีลูกสามคน ลูกสาวสอง ลูกชายหนึ่ง หนูเป็นอาจารย์อยู่กรุงเทพฯ กำลังเรียนต่อปริญญาโทที่จุฬาย สาเหตุที่มาเข้ากรรมฐานไม่ใช่จะมาแก้กรรมอย่างเดียว แต่มาเพราะอยากได้เกรด ๔ หนูได้เกรด ๓.๘ แต่มีเพื่อนที่เรียนด้วยกันได้เกรด ๔ อยู่สองคน หนูก็เลยถามเขาว่าทำอย่างไรถึงได้เกรด ๔ สองคนนี้เขาก็ตอบเหมือนกันว่าเขาทำกรรมฐาน หนูก็เลยกะว่าจะยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว

จึงมาเข้ากรรมฐานเพื่อที่จะได้แก้กรรมจากอาการป่วยด้วย และหวังจะได้เกรด ๔ เหมือนเพื่อนอีกสองคนด้วย หลวงพ่อขอทำนายว่า ถ้าหนูปฏิบัติอย่างตั้งใจ จะได้อานิสงส์ทั้งสองประการดังที่คาดหวัง เอาละ ที่หลวงพ่อพูดมานี้ผิดถูกประการใด ลองว่ามาซิ” อาจารย์ถูกสามวัยสามสิบสามถึงกับอ้าปากค้างเมื่อได้ฟังท่านพระครูพูดถึงเรื่องของหล่อน ซึ่งถูกต้องตามเป็นจริงทุกอย่าง ไม่มีอะไรผิดเพี้ยนแม้แต่นิดเดียว

“พระอรหันต์ หลวงพ่อเป็นพระอรหันต์” หล่อนพูดเสียงค่อนข้างดัง

“อย่าพูดอย่างนั้น จะเป็นบาปเป็นกรรมเปล่าๆ หนูยังเป็นปุถุชน จะมารู้ได้อย่างไรว่าหลวงพ่อก็คือพระอรหันต์ แต่เอาเถอะ หลวงพ่อรับรองว่าการที่หนูมาเข้ากรรมฐานในครั้งนี้ จะหายจากโรค ทั้งโรคกายและโรคใจ อาการอึดอัดในท้อง ทานอะไรไม่ได้ทั้งที่หัวใจแทบขาดนั้น เป็นกรรมที่หนูทำไว้สมัยที่เรียนชั้นประถม พอเรียนมัธยม กรรมก็เริ่มให้ผลมาตั้งแต่บัดนั้นถึงบัดนี้ ส่วนโรคใจก็คือ ลึกๆ หนูอิจฉาเพื่อนที่เขาเรียนเก่งกว่า แต่การอิจฉาแบบนี้เป็นเรื่องดี เพราะทำให้เราคิดที่จะพัฒนาตัวเอง ไม่ถื่อเป็นบาป ถ้าริษยาถึงจะเป็นบาป เอาละ ที่นี้หนูนี่ก็ออกหรือยังว่า สมัยที่เรียนชั้นประถม ได้ทำกรรมอะไรไว้ ทำต่อเนื่องกันตั้งห้าหกปี พอเรียนชั้นมัธยมถึงได้เลิกทำ แล้วกรรมก็เริ่มให้ผลมาตั้งแต่บัดนั้น”

“แปลว่า ถ้าหนูยังไม่เลิกกรรมก็จะยังไม่ตาม อย่างนั้นหรือเจ้าคะ” ถามอย่างสงสัย ท่านพระครูเองก็สงสัยเช่นกัน ว่าเหตุใดหล่อนจึงแทนตัวเองว่า ‘ลูก’ แทนที่จะเป็น ‘หนู’ หรือ ‘ดิฉัน’ เหมือนที่สตรีอื่นๆ พูดกัน อีกประการหนึ่ง ทำไมหล่อนจึงพูด ‘เจ้าคะ เจ้าขา’ รวากับว่ากำลังเล่นลิเกอยู่ขณะนั้น วิธีที่จะขจัดความสงสัย

จำเป็นต้องใช้ ‘เห็นหนอ’ ท่านกำหนดจิต บริกรรม ‘เห็นหนอ’
ในใจ และแล้วก็ย้อนกลับเข้าไปสู่อัตถิ์อันยาวไกล

ก่อนสมัยสุโขทัยเป็นราชธานี มีเมืองเล็กๆ เมืองหนึ่ง อยู่
ทางตอนเหนือของอาณาจักรสุโขทัย ท่านเป็นกษัตริย์ครองเมือง
มีพระโอรสหนึ่ง พระธิดาหนึ่ง สตรีที่หนึ่งอยู่เบื้องหน้าท่านคือ
พระธิดาเมื่อครั้งกระนั้น พระนางรบเก่งและตามเสด็จพระราชบิดา
ไปในสงครามทุกครั้ง ขณะที่พระโอรสหลบเลี้ยง ก่อนสวรรคต
พระองค์ทรงสละราชสมบัติ และทรงแต่งตั้งให้พระธิดาเป็น ‘กษัตริย์’
ครองเมืองแทน พระโอรสกริ้วถึงกับประกาศออกมาว่า จะไม่ขอเกิด
ร่วมแผ่นดินกับพระราชบิดาอีก บัดนี้พระโอรสมากเกิดเป็นลูกสาว
ชาวจีนที่ประเทศสิงคโปร์ อีกห้าปีข้างหน้าหล่อนจะต้องมาบวช
ชี และช่วยท่านสอนกรรมฐานให้ชาวต่างประเทศ ส่วนสตรีที่หนึ่ง
อยู่เบื้องหน้าท่าน หลังจากเข้ากรรมฐานใช้หนี้บาปไปแล้ว ยังจะต้อง
มีกรรมให้ชดใช้ต่อไปอีก เพราะได้ทำกรรมหนักหนาสาหัสไว้กับ
นางสนมคนสนิท แม้จะเป็นกษัตริย์ผู้เก่งกล้า หากก็ दौरानไม่เชื่อฟัง
ผู้ใด ทั้งยังมีใจโหดเหี้ยม ฆ่าสนมคนสนิทให้ตายอย่างทรมาณด้วย
ความผิดเพียงเล็กน้อย แม้พระสวามีจะทูลทัดทาน พระนางก็หา
เชื่อฟังไม่ ก่อนตาย นางสนมผู้นั้นได้ผูกอาฆาตไว้ว่า จะขอจอง
เวรจองกรรมไปทุกภพทุกชาติ

“หลวงพ่อยังไม่ได้ตอบคำถามลูกเลยนะเจ้าคะ” อาจารย์วัย
สามสิบสามขวบเมื่อเห็นท่านมองหล่อนด้วยสายตาของพ่อที่มองลูก

“ลิเก ลิเกจริงๆ” ท่านพระครูรำพึงเมื่อได้ล่วงรู้อีกภพชาติ
หนึ่งของวิภูจักรชีวิต “ลิเกอะไรหรือเจ้าคะ” ‘กษัตริย์’ แต่ปางก่อน
ไม่เข้าใจ

“ลิเกชีวิตนะซิ ชีวิตของเราเนี่ยมันเหมือนลิเกนะหนูนะ มี

พระเอก นางเอก แล้วก็มิดัวโกง บางคนก็เป็นทั้งนางเอก เป็นทั้งตัวโกงในเวลาเดียวกัน อย่างหนูเป็นต้น”

“หลวงพ่อดูอะไรเจ้าคะ ลูกไม่เข้าใจ”

“จะเข้าใจได้อย่างไรละ ในเมื่อหนูยังไม่ได้ปฏิบัติ” เมื่อหยั่งรู้เหตุผลแล้วว่าเหตุใดหล่อนจึงพูดแทนตัวเองว่า ‘ลูก’ สมภารวัยห้าสิบเศษก็หายสงสัย สตรีผู้นี้เคยเป็นลูกของท่านมาภพชาติหนึ่งในวัฏจักรชีวิตอันยาวไกลนี้ แม้ว่าท่านจะตัดขาดจากวงจรดังกล่าวได้แล้ว หากก็ยังคงช่วยเหลือเพื่อนร่วมเกิด แก่ เจ็บ ตาย ที่เขาพากันมาให้ช่วย เป็นการทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับพญายมราชอีกโสดหนึ่งด้วย

“แต่พ่อยังไม่ได้บอกลูกเลยนี่เจ้าคะ ว่าลูกทำกรรมอะไรไว้เมื่อสมัยเรียนชั้นประถม” อดีต ‘กษัตริย์’ เกิดความรู้สึกลับผูกพันถึงกับเรียกท่านว่า ‘พ่อ’ ท่านพระครูจึงรีบห้ามว่า

“เรียกหลวงพ่อดีกว่านะ เดียวใครเขาไม่รู้จะคิดว่าหลวงพ่อกับไปแอบมีลูกไว้ คนเขายังคงจะจับผิดอยู่ด้วย” ท่านบอกอาจารย์สาว

“เจ้าคะ แล้วหลวงพ่อก็ไม่ได้เป็นพ่อของต้นหลิวเขาหรือเจ้าคะ ก็ไหนเขาบอกว่าเขาเป็นลูกสาวหลวงพ่อก่อน หลวงพ่อก่อนคนส่งเขาเรียนปริญาโท เพื่อนๆ ยังเข้าใจว่าหลวงพ่อกับมีลูกสาว แสดงว่าเขาโกหกพวกเรอย่างนั้นหรือเจ้าคะ”

“เขาพูดอย่างนั้นหรือ”

“เจ้าคะ เขาไม่ใช่ลูกสาวของหลวงพ่อก่อนหรือเจ้าคะ”

“หลวงพ่อบวชตั้งแต่อายุสี่สิบ แล้วก็ไม่เคยสึกเลย จะไปมีลูกได้อย่างไร แต่เรื่องที่หลวงพ่อก่อนส่งเขาเรียนปริญาโทนั้นเป็นความจริง เพราะเดียวกับแม่เขาไม่ยอมให้เรียน แต่ตอนนั้นหลวงพ่อก่อน

“ไม่ได้ส่งเขาเรียนแล้ว เพราะมีโยมที่เป็นมุสลิมเขามาช่วยส่งแทน”

“ทำไมหลวงพ่อดึงใจดีส่งเขาเรียน ทั้งที่เขาไม่ได้เป็นลูกของหลวงพ่อดีเจ้าคะ”

“เพราะหลวงพ่อเรียนมาน้อย ก็เลยอยากสนับสนุนให้คนอื่นได้เรียนมากๆ ถ้าใครอยากเรียนต่อแล้วไม่มีทุน หลวงพ่อก็จะช่วยส่งเรียน ถ้าหลวงพ่อก็พอมีเงินส่ง หนูก็เหมือนกัน ต้องเรียนให้เป็นดอกเตอร์เลยนะ”

“หลวงพ่อก็จะช่วยส่งลูกเรียนหรือเจ้าคะ”

“หลวงพ่อก็ไม่ต้องส่งหรอก สามีของหนูเขารวยไม่ใช่หรือนั้นแหละเขาจะเป็นคนส่งเอง หลวงพ่อก็ไม่ต้องช่วยส่ง เอาละ ทีนี้ก็ลองนึกดูซิว่า หนูเคยทำกรรมอะไรไว้ตอนเรียนชั้นประถม” ท่านทบทวนคำถามอีกครั้ง

“ลูกรู้จักนึกไม่ออกเลยเจ้าคะ หลวงพ่อก็กรุณาบอกใบ้ให้ลูกได้ไหมเจ้าคะ”

“จะเอาอย่างนั้นหรือ เอาละ หลวงพ่อก็บอกใบ้ให้ก็ได้ หนูรู้จักปลาบู่ไหม การที่หนูมีอาการท้องอืด ท้องเฟ้อ อืดอัดแน่นท้อง เพราะทำกรรมไว้กับปลาบู่” อาจารย์สาวพูดขึ้นด้วยเสียงค่อนข้างดังว่า

“นี่ออกแล้วเจ้าคะ ลูกทำกรรมไว้กับปลาบู่จริงๆ ด้วย คือตอนเรียนชั้นประถม ลูกซุกซนมาก บ้านของลูกอยู่ติดแม่น้ำเจ้าพระยา พอหน้าน้ำ น้ำก็จะท่วมใต้ถุนบ้าน พอหน้าแล้งน้ำลด ลูกปลาบู่ก็จะถูกขังอยู่ในแอ่งรอบๆ เสาบ้าน ลูกก็จะเป็นหัวใจชวนเพื่อนๆ และน้องอีกสามคน ช่วยกันจับลูกปลาบู่ขึ้นมา เป็นลูกปลาบู่ที่อยู่ในวัยรุ่น คือหมายความว่า จะเป็นเด็กก็ไม่ใช่ จะเป็นผู้ใหญ่ก็ไม่เชิง ตัวก็ขนาดเท่าแขนของลูกในตอนนั้น พอจับขึ้นมา ลูก

ก็วางปากมันให้อ้า แล้วเอาตินยัดใส่จนเต็มท้องทุกตัว ปลาบู่ก็ตาย พวกเราต้องทำศพให้มัน น้องชายของลูกจะไปหาผ้าขาวม้ามาห่ม ทำเป็นพระ จากนั้นก็จะทำพิธีสวดศพให้ลูกปลาบู่ พวกเราสนุกกันมาก ไม่ได้รู้เลยว่ามันเป็นเวรเป็นกรรม พอลูกเรียนชั้นมัธยมก็เลิกเล่นกับปลาบู่ แต่พอเลิกกลับมีอาการท้องอืดแน่นท้องในฤดูแล้ง พอเข้าฤดูฝน อาการก็หายไป เป็นมาตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมจนถึงเรียนปริญญาโท ลูกนึกไม่ถึงเลยว่าจะต้องมารับกรรม แต่ทำไมคนอื่น ๆ เขาถึงไม่ได้รับ ทำไมลูกต้องมารับอยู่คนเดียว ไม่ยุติธรรมเลยนะ เจ้าคะ” หล่อนคิดว่ากรรมล่ำเอียง

“เพราะลูกเป็นหัวใจจึงต้องรับกรรมก่อนคนอื่น แต่กรรมเรื่องปลาบู่ยังไม่หนักเท่าไร ยังมีกรรมที่หนักหนาสาหัสกว่านี้” ท่านพูดเป็นนัย ๆ

“คงไม่มีแล้วเจ้าคะ ลูกทำกรรมกับปลาบู่เท่านั้น กรรมอื่นไม่มีเจ้าคะ” อาจารย์วัยยี่สามสิบสามปฏิเสฐเสียงหนักแน่น

“มีซิ เป็นกรรมที่ติดตามมาจากอดีตชาติ เอละ ขอให้ตั้งอกตั้งใจปฏิบัติกรรมฐาน แล้วจะระลึกชาติได้ ต้องให้รู้เองเห็นเอง ถึงจะเชื่อ คนอื่นบอกยังเชื่อไม่ได้ เพราะคนอื่นเขาไม่ได้เป็นเรา เอละ ไปเข้าที่ปักได้ มีอะไรขาดเหลือก็บอกหลวงพ่อกับท่านบอก ‘พระธิดา’ ในอดีตชาติ อาจารย์ลูกสามกราบเบญจางคประดิษฐ์ สามครั้งอย่างสวยงามแล้วลูกออกไป บรรดาผู้ที่รอคิวอยู่รู้สึกโล่งใจ เพราะสตรีร่างสูงใหญ่ผู้นี้ใช้เวลาสนทนากับท่านพระครูมากกว่าคนอื่น ๆ ทำให้พวกตนต้องรอนานจนรู้สึกหงุดหงิด

คืนนั้น หลังจากสอบอารมณ์ให้ผู้ปฏิบัติธรรมเสร็จสิ้นลง ก่อนแยกย้ายกันไปพักผ่อน ครูใหญ่คนหนึ่งก็เข้ามา กราบเรียนท่านพระครูว่า “หลวงพ่อกับ สร้อยคอทองคำหนักห้าบาทพร้อม

พระสมเด็จเจี๋ยมทองของผมหายไปครับ ผมจะขออนุญาตค้นห้องพักของผู้มาเข้าอบรมได้หรือเปล่าครับ”

“อย่าทำอย่างนั้น ประเดี๋ยวอาตมาจะให้เขาเอามาคืน ครูใหญ่ไม่ต้องไปพูดหรือไปถามใครทั้งสิ้น เดี่ยวคนขโมยเขาจะรู้ตัว” ท่าน ‘รู้’ ว่า คนขโมยก็คือครูใหญ่ที่พักห้องเดียวกับเขา ถือเป็นโอกาสตอนที่เขาอยู่ในห้องนำขโมยไปใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกงของตน ม้วนกางเกงตัวนั้นใส่กระเป๋าเสื้อผ้าไว้อีกทีหนึ่ง ท่านรู้สึกสลดใจที่คนเป็นครูบาอาจารย์ก็ยังประพฤติชั่ว ขนาดมาทำความดีก็ยังไม่ละความชั่ว ปล่อยให้โลภะครอบงำจิตใจจนถึงกับล่วงละเมิดศีล ทั้งที่อยู่ในเขตสังฆาวาส แล้วอย่างนี้จะไปสอนนักเรียนให้ดีได้อย่างไร ท่านกำลังคิดว่าจะจับขโมยด้วยวิธีใด พลันสายตาที่มองเพ่งไปข้างหน้างี้สัมผัสกับสตรีในชุดสีดำ มือถือไม้กวาดตามยาว ยืนมองมายังท่าน หล่อนคงรู้เห็นการกระทำของครูใหญ่คนนั้น จึงตั้งใจมา ‘รายงาน’

“อาละ อาตมามีเรื่องสำคัญจะแจ้งให้คณะผู้ปฏิบัติธรรมทราบ ก่อนที่จะแยกย้ายกันกลับไปพักผ่อน” ท่านจำเป็นต้องใช้กุศโลบายเพื่อจะจับขโมย

“ขอแจ้งให้ทราบว่ ในบรรดาผู้มาปฏิบัติธรรมคณะนี้ อาตมาเห็นคนหนึ่งกำลังมีเคราะห์ ถ้าใครเห็นผู้หญิงใส่ชุดดำถือไม้กวาด ก็ให้รีบมาบอกอาตมาทันที อาตมาจะนั่งรออยู่ตรงนี้ ต้องมาให้อาตมาช่วยสะเดาะเคราะห์ให้ถึงจะหาย” บรรดาครูใหญ่พากันใจเสียต่างคิดพลอบใจตัวเองว่า “คนที่เคราะห์ร้ายคือคนอื่น หาใช่ตัวเราไม่”

เมื่อผู้ปฏิบัติธรรมแยกย้ายกันกลับไปพักแล้ว ท่านบวักมือเรียกสตรีในชุดดำเข้ามานั่งเบื่องหน้า แล้วสั่งว่า

“ไปจัดการจับขโมยให้ด้วย รู้ใหม่ว่าเป็นใคร”

“ทราบเจ้าคะ”

“ยังอยู่ในวัดนี้หรือ ไม่เจอกันเสียนาน อาตมานึกว่าไปอยู่กับคู่รักแล้ว” ท่านหมายถึงบุรุษผู้มากับก้อนหินรูปไข่เมื่อหลายปีก่อน

“ยังอยู่เจ้าคะ ดิฉันจะไปก็เป็นห่วงหลวงพ่อก่อน เลยคอยช่วยดูแลความเรียบร้อย ต่อไปจะมีคนทุศีลมาเข้าวัดอีกมาก ดิฉันจะช่วยเป็นหูเป็นตาให้พะเจ้าคะ” พุดพลางกราบสามครั้ง แล้วหายวับไป

“หลวงพ่อกุดกับใครนะ ผมไม่เห็นมีใครสักคน” นายสมชายซึ่งนั่งรออยู่เบื้องหลังอาสนะถ้ำขึ้น เขานั่งสัปหงกอยู่นาน เพิ่งมาตาสว่างตอนที่ท่านบอกให้ผู้ปฏิบัติธรรมแยกย้ายกันกลับไปพักผ่อน

“กุดกับคนที่เขาช่วยดูแลวัด”

“ผู้หญิงหรือผู้ชายครับ”

“ผู้หญิง”

“ผมไม่เห็นใครสักคน เห็นแต่หลวงพ่อก่อน”

“ไม่เห็นก็ไม่มีอะไร ฉันบอกให้เขาไปช่วยจับขโมย ครูใหญ่ที่พักห้องเดียวกันเกิดขโมยของกัน เดี่ยวเขาจะจับขโมยมาให้ ถ้าเธอไม่เชื่อก็คอยดูก็แล้วกัน อย่าเพิ่งถาม”

“ครับ ผมจะคอยดู” ว่าแล้วก็นั่งหลับต่อ

เมื่อถึงกุฏิที่พัก ครูบุญชูเดินขึ้นบันไดไปก่อน ไขกุญแจแล้วเปิดประตูเข้าไปในห้อง กำลังเอื้อมมือไปเปิดสวิตช์ไฟ ครรุธุนก็วิ่งพรวดๆ ขึ้นบันไดมา พุดเสียงละล้าละลักว่า

“บุญชูไปหาหลวงพ่อกับผมหน่อย ไปเดี๋ยวนี้เลย”

“เกิดอะไรขึ้น ครูเห็นอะไรหรือ” ครูบุญชูถาม

“ผมเห็นผู้หญิงแต่งชุดสีดำ ถือไม้กวาดยืนอยู่ข้างบันได
ผมกำลังมีเคราะห์ ไปหาหลวงพ่อกับผมหน่อย”

“ผู้หญิงคนนั้นอยู่ที่ไหน”

“หายไปแล้ว เธอคงไม่ใช่คน ต้องเป็นผีแน่ๆ ถ้าเป็นคน
คงไม่มาตึกๆ ตึ้นๆ อย่างนี้”

“เหลวไหลน่า ผีที่ไหนจะมาหลอกคนที่มาปฏิบัติธรรม ครู
คิดไปเองหรือเปล่า”

“ผมไม่ได้คิดไปเอง ได้โปรดเถอะ ไปเป็นเพื่อนผมหน่อย
ไปเดี๋ยวนี้เลย” เขาคิดว่าท่านพระครูจะช่วยสะเดาะเคราะห์ให้

“ไปก็ไป แต่ถ้านาน ผมขออนุญาตกลับก่อนนะ”

“คงไม่นานหรอก แต่เอาเถอะ ถ้านานครูจะกลับก่อนก็ได้
แล้วผมจะขอให้ลูกศิษย์หลวงพ่อดีมาส่ง” เขาหมายถึงนายสมชาย
เมื่อครูใหญ่สองคนกลับมาที่หอประชุมอีกครั้ง ท่านพระครู
ยังนั่งอยู่ที่เดิม โดยมีนายสมชายนั่งหลับสัปหงกอยู่เบื้องหลัง

“หลวงพ่อดีครับ ผมมาขอให้หลวงพ่อดีช่วยสะเดาะเคราะห์
ครับ” ครูสุทินกราบเรียนด้วยใบหน้าที่ยังตระหนกอยู่

“ครูใหญ่เห็นผู้หญิงใส่ชุดสีดำถือไม้กวาดใช่ไหม”

“ครับหลวงพ่อดี กรุณาสะเดาะเคราะห์ให้ผมด้วย”

“งั้นก็ให้เพื่อนเขากลับไปพักผ่อนก่อน จะได้ไม่รบกวนเวลา
เขา ครูใหญ่ไปพักผ่อนก่อนนะ อาตมาจะทำพิธีสะเดาะเคราะห์
คงต้องใช้เวลานานหน่อย” ท่านบอกครูบุญชู

“ครับหลวงพ่อดี” ครูใหญ่้วยหำสับเศษรับคำแล้ว จึงกราบ
เบญจางคประดิษฐ์สามหน จากนั้นจึงลุกออกไป ท่านพระครูพูด
กับครูสุทินว่า “เอาของไปคืนเขาเสีย”

“ของอะไรครับ” ครูใหญ่้วยไกล้เกษียณถามกลับ

“สร้อยคอทองคำกับพระเลี่ยมทองที่เอาซ่อนไว้ในกระเป๋า
กางเกง อาตมารู้สึกเสียใจที่ครูใหญ่มาทำเรื่องเสียหายในวัดนี้ ใน
เมื่อตั้งใจมาทำความดีแล้ว ทำไมถึงมาทำความชั่วละ นี่ก็ใกล้จะ
เกษียณแล้วไม่ใช่หรือ เกิดเขาเอาเรื่องขึ้นมาก็จะถูกสอบสวนทาง
วินัย อาจถูกไล่ออกก็ได้” ท่านชู

“หลวงพ่อดีช่วยผมด้วย ผมผิดไปแล้ว มันอารมณ์ชั่ววูบเอง
ครับ ผมยอมรับว่าผมเลวมาก หลวงพ่อดีช่วยผมด้วย อย่าให้ถูก
สอบสวน อย่าให้ถูกไล่ออก เกิดผมไม่ได้รับบำเหน็จบำนาญ ลูก
เมียผมเดือดร้อนแน่ ลูกผมยังเรียนไม่จบเลยครับ” ครูใหญ่้วยใกล้
หกสิบคร่ำครวญ

“ที่ยังเรียนไม่จบนะ ลูกของภรรยาคนที่สามต่างหากละ
ครูใหญ่มีภรรยาสามคน ภรรยาคนแรกกับคนที่สองต้องหาเลี้ยงลูก
กันตามลำพัง เพราะครูใหญ่มากอยู่แต่กับภรรยาคนที่สามที่ไม่ได้
จดทะเบียนกัน ที่ไม่ได้จดทะเบียนเพราะเขายังไม่ได้หย่ากับสามี อาตมา
ขอพูดตรงๆว่า นอกจากผิดศีลข้ออินทนาทานแล้ว ยังผิดข้อกาเม
สุมิจฉาจารอีกด้วย และที่น่ารังเกียจมากกว่านั้นก็คือ ครูใหญ่เป็น
ครูบาอาจารย์ เมื่อมาทำชั่วเสียเองอย่างนี้ แล้วจะไปสอนคนอื่นให้
ดีได้อย่างไร อาตมาขอตำหนิต่อหน้าเลย ตำหนิมากๆ”

“ผมผิดไปแล้วครับหลวงพ่อดี ผมขอตั้งสัตย์จะว่า ต่อไปนี้
ผมจะกลับเนื้อกลับตัวใหม่ จะละชั่ว ทำดี ทำจิตใจให้สงบใสตามคำทรง
สอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผมทำบาปมามากแล้ว
ต่อไปนี้จะขอทำบุญล้างบาป ถึงแม้จะล้างได้ไม่หมด ก็ยังดีกว่าไม่
ได้ทำอะไรเลย”

“บุญกับบาปล้างกันไม่ได้หรอกครูใหญ่ บุญก็ไปตามบุญ
บาปก็ไปตามบาป เหมือนน้ำกับน้ำมันที่ไม่มีวันจะผสมกลมกลืน

เป็นเนื้อเดียวกันได้ แต่การที่ตั้งสัจจะว่าจะละชั่ว ทำดี อาตมาก็ขอ
อนุโมทนา เอาละ เสร็จพิธีสะเดาะเคราะห์แล้ว กลับไปนี่ก็อาบน้ำ
อาบทำให้สบายเนื้อสบายตัว แล้วสวดมนต์ไหว้พระก่อนแล้วจึง
นอน ตอนเช้ามีดก่อนมาทำวัตรเช้า ก็ให้เอาสร้อยแขวนไว้ที่เดิม
พอเจ้าของเขากลับมาเห็นจะได้ไม่สงสัยว่าครูใหญ่เป็นคนเอาไป
เอาละ กลับไปพักผ่อนได้แล้ว” ครูใหญ่้วยไกล่หลกสิบกราบปลกๆ
สามครั้ง แล้วจึงลุกออกไปยืนรอนายสมชายเพื่อจะขอให้เขาเดินไป
ส่งยังกุฏิที่พัก ท่านพระครูลุกขึ้นไปกราบพระพุทธรูป แล้วจึงปลุก
นายสมชายซึ่งส่งเสียงกรนคร่อกๆ อยู่อย่างไม่ว่าเกิดอะไรขึ้น
ครั้งถูกปลุกก็สะดุ้ง แล้วลุกขึ้นไปปิดประตูศาลา จากนั้นจึงเดินตาม
ท่านไป เมื่อถึงกุฏิและท่านพระครูเข้าไปข้างในแล้ว ครูสุทินจึง
ออกปากขอให้เขาเดินไปส่งยังกุฏิที่พัก

บาทหลวงศักดิ์ชัย

กในวันสุดท้ายของการปฏิบัติ ท่านพระครูอนุญาตให้ บาทหลวงศักดิ์ชัยมาสอบอารมณ์ที่กุฏิของท่าน บาทหลวงผู้ปฏิบัติ ได้กำหนัดกว่าบุคคลอื่นๆ จึงต้องแยกมาสอบอารมณ์ให้เขาเป็นพิเศษ

“เป็นอย่างไรบ้าง พอง-ยุบ ชัดเจนต์ไหม” ท่านป้อนคำถาม

“ชัดเจนดีมากครับหลวงพ่อ ผมจับพอง-ยุบได้ตลอดเวลา ที่นั่ง” บาทหลวงตอบ

“ถ้าเช่นนั้นลองบอกอาตมาว่า พองหนอ กับ ยุบหนอ เป็นอันเดียวกันหรือเป็นคนละอัน”

“เป็นคนละอันครับ”

“ทำไมถึงเป็นคนละอัน”

“เพราะทั้งพองหนอ และยุบหนอ ต่างก็เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้ว ก็ดับไปครับ”

“แล้วพองหนอแรก กับพองหนอหลัง เป็นอันเดียวกันหรือเป็นคนละอัน”

“เป็นคนละอันครับ เพราะพองหนอแรก เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้ว ก็ดับไป พองหนอหลังก็เช่นกัน ภาษาบาลีเรียกการเกิดขึ้น ตั้งอยู่

และดับไปว่า อุปปาทะ ฐิติ ภังคะ ครับ”

“บาทหลวงเคยเรียนภาษาบาลีหรือ” ท่านพระครูฐิติก็แปลกใจที่เขารู้ภาษาบาลี

“ไม่เคยครับ มันผุดขึ้นมาเองในนิมิต แล้วผมก็เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งและจำขึ้นใจ มันแปลกมากครับหลวงพ่อ”

“นั่นเขาเรียกว่า ‘ปัจจัยตัดตั้ง’ คือเป็นสิ่งที่รู้ได้เฉพาะตนอันเป็นคุณสมบัติของธรรมชาติ พระพุทธศาสนาถือธรรมชาติเป็นใหญ่ ธรรมะก็คือความจริงของธรรมชาติ การที่เจ้าชายสิทธัตถะทรงเป็นพุทธะ ซึ่งแปลว่า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน เพราะพระองค์ทรงค้นพบธรรมะ ทรงเป็นผู้มีปัญญาหยั่งรู้เข้าถึงตัวธรรมะ ซึ่งเป็นความจริงของธรรมชาติ พระพุทธศาสนาสอนว่า มนุษย์สามารถกลายเป็นพุทธะได้ด้วยการพัฒนาตนตามธรรมะ ตามกฎของความเป็นจริง กระทั่งสามารถหยั่งรู้ธรรมะได้ กระบวนการพัฒนาตนก็คือการปฏิบัติธรรมดังที่บาทหลวงกำลังปฏิบัติอยู่นี้ เอาละ อาตมาขอถามต่อไปอีกว่า ขณะนั่งภาวนา เรากำหนดสติดูลมหายใจที่ท้องว่า ‘พอง-หนอ’ ‘พอง’ กับ ‘หนอ’ ยาว-สั้นเท่ากันหรือไม่ และเวลาที่กำหนดว่า ‘ยุบ-หนอ’ คำว่า ‘ยุบ’ กับ ‘หนอ’ ยาว-สั้นเท่ากันหรือไม่” บาทหลวงตอบโดยไม่เสียเวลาคิดว่า

“ไม่เท่าครับหลวงพ่อ เวลาที่เรากำหนด ‘พอง-หนอ’ หรือ ‘ยุบ-หนอ’ จะแบ่งออกเป็น ๔ ส่วน เป็น ‘พอง’ หรือ ‘ยุบ’ เพียงหนึ่งส่วน อีกสามส่วนเป็น ‘หนอ’ ครับ” คำตอบของบาทหลวงเป็นเครื่องยืนยันได้ว่า สภาพธรรมของเขาขึ้นสูงถึงขั้นที่สามารถจะบรรลุญาณ ๑๖ ได้แล้ว วิปัสสนาจารย์แห่งวัดป่ามะม่วงจึงสอบอารมณ์เขาโดยใช้ญาณ ๑๖ หรือโสฬสญาณที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอน และพระอรรถกถาจารย์ท่านทรงจำสืบทอดกัน

มานาน มาเป็นเกณฑ์วัด 'ธรรมจักร' ของบาทหลวงผู้ซึ่งมิได้นับถือ พระพุทธศาสนามาก่อน หากก็สามารถเข้าถึงความเป็น 'ผู้ถึง กระแส' เพราะละสังโยชน์เบื้องต้นได้ ๓ ประการ คือ สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา และ สีลัพพตปรามาส จึงสามารถตัดอบายภูมิได้อย่าง เต็ดขาด เขาจักไม่ไปเกิดในนรก เปต อสุรกาย และเดรัจฉานอีก แต่จะท่องเที่ยวไปในสุคติภูมิไม่เกินเจ็ดชาติก็จะเข้าถึงพระนิพพาน อันเป็นการตัดขาดจากวัฏสงสาร หรือวิสุทธิกรรมได้โดยสิ้นเชิง นับ เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ตามคำสอนในพระพุทธศาสนา

เมื่อตรวจสอบด้วยหลักการของพระพุทธศาสนาแล้ว สมภารวัยห้าสิบเศษจึงตรวจสอบด้วยปริศนาธรรม ที่ท่านเคยถูก หลวงพ่อในป่าตรวจสอบมาแล้ว ท่านพูดกับเขาว่า

“อาตมาขอถามปัญหาบาทหลวง ขอให้ตอบตามประสบการณ์ ที่ท่านได้”

“ปัญหามีว่าอย่างไรครับหลวงพ่อ” บาทหลวงศักดิ์ชัยถาม

“ปัญหาที่อาตมาจะถามเป็นปริศนาธรรมที่หลวงพ่อในป่า เคยถามอาตมาเมื่อสามสิบปีมาแล้ว ตอนนั้นอาตมายังตอบไม่ได้ ต้องเจริญสติปัญญา ๔ อยู่ถึงสิบปีเต็มๆ จึงตอบได้”

“ปัญหามีว่าอย่างไรครับ” เขาถามอีก ท่านพระครูจึงบอก ปริศนาธรรม “อยากเรียนรู้ถามหญิงคนทุก อยากทำถูกถามเด็ก เลี้ยงควาย คนสามบ้านกินน้ำบ่อเดียว เดินทางเดี่ยวอย่าเหยียบ รอยกัน นะอยู่หัวสามตัวอย่าละ นะอยู่ที่ไหน ไปตามเอามาให้ได้” บาทหลวงศักดิ์ชัยหลับตากำหนด ‘คิดหนอ คิดหนอ’ อยู่ประมาณ ห้านาที จึงตอบ คำตอบของเขาเป็นที่พอใจของท่านพระครู เป็น อันว่าเขาผ่านการสอบอารมณ์ครบทุกชั้นตอน กล่าวคือ นอกจาก จะผ่านญาณ ๑๖ แล้ว ยังสามารถตอบปริศนาธรรมของหลวงพ่อ

ในป่าได้ด้วย

“อาตมาขออนุโมทนาที่บาทหลวงเป็นผู้เข้าถึงกระแส”

“ขอบพระคุณครับ เป็นเพราะความเมตตาของหลวงพ่อก็คือ ทำให้ผมได้มาพบของดีในพระพุทธศาสนา ทั้งที่ผมนับถือคริสต์” เขาก็มลกราบท่านสามครั้งด้วยสำนึกในบุญคุณ

“จะนับถือคริสต์หรือนับถืออิสลามก็สามารถพบของดีได้เช่นกัน พระพุทธองค์ไม่ทรงห้ามหรือกีดกันศาสนิกอื่น เพราะธรรมะคือความจริงของธรรมชาติ ไม่ใช่ความจริงที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติขึ้น แต่เป็นสิ่งที่พระองค์ทรงค้นพบและนำมาสั่งสอนชาวโลก ใครปฏิบัติตามก็สามารถเข้าถึงความจริงได้โดยไม่ถูกจำกัดด้วยเชื้อชาติหรือศาสนา อาตมามีลูกศิษย์เป็นชาวนอเว ชื่อ วิกโก้ บรุน ทำงานเป็นอาจารย์สอนภาษาไทยอยู่ที่มหาวิทยาลัยโคเปนเฮเกน ประเทศเดนมาร์ก เขาเป็นคนต่างชาติต่างศาสนา ยังมาได้ของดีกลับไป อาตมารู้สึกเสียดายแทนคนไทยอีกหลายล้านที่ไม่รู้จักของดี เหมือนที่วิกโก้กับบาทหลวงรู้จัก อาตมาจึงขออนุโมทนาด้วยเป็นอย่างยิ่ง”

“หลวงพ่อกครับ ผมมีความสุขอย่างบอกไม่ถูกเลยครับ เป็นความสุขที่ผมไม่เคยได้สัมผัสมาก่อน รู้สึกเบากายเบาจิต แล้วก็คิดที่จะสร้างแต่ความดีหนีความชั่ว ผมมั่นใจว่าจะไม่ทำความชั่วอีกเลยตลอดชีวิต คนที่เข้าถึงกระแสเป็นอย่างดีทุกคนหรือเปล่าครับ” เขาถาม

“เป็นอย่างนี้ทุกคน หากเขาเหล่านั้นเข้าถึงสัจธรรมจริง แต่อย่าลืมว่า มีของจริงก็ต้องมีของปลอม เหมือนมีหลวงพ่อก็คือต้องมีหลวงพ่อกเทียม หลวงพ่อกเทียม...” ท่านพระครูยังพูดไม่ทันจบ บาทหลวงก็เรียนถามขึ้นว่า

“หมายความว่าอย่างไรครับ ผมไม่เข้าใจ ขอประทานโทษ ที่ผมถามชัดจังหะขึ้นมา เพราะผมต้องการจะทำความเข้าใจให้ ถ่องแท้ทุกขั้นตอน หลวงพ่อคงไม่ว่านะครับ”

“อาตมาไม่ว่า บาปหลวงทำถูกแล้ว ไม่เข้าใจอะไรก็ต้องถาม อย่าให้ผ่านไปก่อนแล้วไปค้ำคาใจทีหลัง ที่อาตมาพูดว่า มีของจริง ก็ต้องมีของปลอมนั้น หมายความว่า คนที่เขาปฏิบัติจริง เข้าถึง กระแสจริง แปลว่า เขาเข้าถึงสัจธรรมจริง แต่คนที่ไม่ได้ปฏิบัติหรือ ปฏิบัติครึ่งๆ กลางๆ ยังเข้าไม่ถึงกระแส แต่ไปคุยโวโอ้อวดว่า ตัว สำเร็จเป็นโสดาบัน เป็นอรหันต์ ในอนาคตคนประเภทนี้จะมีมากมายหลายหลาก จะเป็นพระก็ตาม หรือเป็นคฤหัสถ์ก็ตาม”

“เขาจะทำเช่นนั้นเพื่ออะไรครับหลวงพ่อ ผมมองไม่เห็น ประโยชน์ของการทำเช่นนั้นเลย เพราะเป็นการหลอกหลวงทั้งตนเอง และผู้อื่น” ‘ผู้เข้าถึงกระแส’ แสนสงสัย

“เพื่อลาภสักการะนะซิ อาตมาเรียกคนพวกนี้ว่า พวกหลง โลก หวังเอาลาภ บาปที่สุด”

“ไม่น่าเลยนะครับ ผมไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมจะต้องทำอย่าง นั้น มันไม่คุ้มกันเลยกับการที่จะต้องไปเกิดในอบายภูมิ ถึงผมไม่เคย นับถือพุทธมาก่อน แต่เมื่อผมมาปฏิบัติที่นี่ แม้จะเป็นครั้งแรก แต่ ผมก็รู้สึกได้ว่าผมได้อะไรจากศาสนาพุทธมากมาย และผมก็สอนตัวเอง ว่า ผมจะไม่ทำชั่วอีกเลยในชีวิต ผมจะเพียรพยายามละชั่ว ทำดี และทำจิตให้ผ่องใส จนกว่าชีวิตจะหาไม่ หลวงพ่อครับ หลวงพ่อ อย่าว่าผมนะครับ หากผมจะกราบเรียนหลวงพ่อว่า ผมจะต้องกลับไป สอนศาสนาคริสต์ เพราะผมเกิดและเติบโตมาในวัฒนธรรมคริสต์ ที่เขาส่งผมมาปฏิบัติธรรมในครั้งนี่ ก็เพื่อจะให้นำไปสอนชาวคริสต์ แต่บังเอิญผมโชคดีที่ได้มาดีของดีของศาสนาพุทธ ทำให้ผมรู้ว่าภ

ชาติของผมสั้นลง ผมมั่นใจว่าผมจะเกิดอีกเพียงเจ็ดชาติก็จะเข้าถึงความหลุดพ้นจากทุกข์ ถ้าผมไม่ได้มาเป็นศิษย์หลวงพ่อก็จะต้องเวียนว่ายววนอยู่ในสังสารวัฏอีกนานแสนนาน เป็นบุญของผมที่ได้มาพบพระภิกษุผู้เปี่ยมด้วยเมตตาเช่นหลวงพ่อกับคำบอกเล่าของบาทหลวงศักดิ์ชัยทำให้ท่านพระครูรู้ว่าเขาเข้าถึงความเป็นพระโสดาบันประเภทสัตตักขัตตอุปรมะ จึงอธิบายให้เขาฟังว่า

“ผู้ที่เข้าถึงกระแสเรียกว่า พระโสดาบัน ซึ่งหมายถึง พระอริยบุคคล ผู้ประกอบด้วยอริยมรรคมีองค์แปด พระโสดาบันแบ่งออกเป็น ๓ ประเภท คือ สัตตักขัตตอุปรมะ พระโสดาบันประเภทนี้จะเกิดในสุคติภพไม่เกิน ๗ ชาติ ก็จะเข้าถึงพระนิพพานได้ ประเภทที่ ๒ คือ โกลังโกละ จะเกิดอีก ๒ หรือ ๓ ชาติ ก็จะเข้าถึงนิพพานได้ ประเภทสุดท้ายคือ เอกพีชี พระโสดาบันประเภทนี้จะเกิดในโลกมนุษย์อีกชาติเดียวเท่านั้น แล้วก็เข้าถึงนิพพานได้”

“ผู้เข้าถึงนิพพานเรียกว่า พระอรหันต์ ใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว พระอรหันต์เป็นพระอริยบุคคลผู้ละสังโยชน์เบื้องต่ำและเบื้องสูงได้ทั้งหมด นับเป็นพระอริยบุคคลระดับสูงสุด พระอริยบุคคลมี ๔ ระดับ ได้แก่ พระโสดาบัน พระสกทาคามี พระอนาคามี และพระอรหันต์” เจียบกันไปครู่หนึ่ง บาทหลวงศักดิ์ชัยก็พูดขึ้นว่า

“หลวงพ่อกับผมรู้ว่ากลับไปปราชาบุรีคราวนี้ ผมคงมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ไม่เกินเจ็ดเดือนก็ต้องตาย แต่ก็แปลกที่ผมไม่กลัวตายเมื่อก่อนผมกลัวมาก มาบัดนี้ผมกลับกลัวการเกิด ไม่ปรารถนาจะเกิดอีก”

“แล้วรู้ไหมว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น”

“ที่เป็นเช่นนั้นเพราะภพชาติของผมสั้นลงนะครับหลวงพ่อกับ”

เขาตอบได้ฉับพลันสมกับเป็นผู้เห็นอริยสัจอย่างแท้จริง

“ถูกแล้ว พระอริยบุคคลจะคิดไม่เหมือนกับปุถุชน ผู้ที่ยังเป็นปุถุชนย่อมปรารถนาการเกิด ยินดีกับการเกิด แต่พระอริยบุคคล ท่านเบื่อหน่ายการเกิด เพราะวัฏจักรชีวิตของท่านกำลังจะสิ้นสุดลง คนที่เขาจะต้องเวียนว่ายอยู่ในสังสารวัฏอีกนานจะมองไม่เห็นอริยสัจ แล้วเขาก็จะหลงระเห็จอยู่ในความสุขทางกาย อันจะนำไปสู่การเวียนว่ายววนอยู่ในสังสารสาครอยู่อย่างไม่รู้จบสิ้น อาตมาจึงขอชื่นชมที่บาทหลวงสามารถที่จะเดินทางข้ามห้วงน้ำแห่งสังสารวัฏได้ แม้จะต้องใช้เวลาอีก ๗ ชาตีกก็ตาม”

“หลวงพ่อกับฉัน จะเป็นการละลายละลายหรือเปล่าครับ หากผมจะเรียนถามหลวงพ่อกับคุณ นอกจากนายวิกโก้ บรุน กับผมแล้ว เคยมีชาวคริสต์คนอื่นๆ อีกหรือไม่ ที่ได้ดวงตาเห็นธรรม”

“ที่มาปฏิบัติกับอาตมามีเพียงสองคน แต่ในอนาคตพระพุทธศาสนาจะไปเจริญรุ่งเรืองอยู่ในประเทศตะวันตก อย่างที่หลวงพ่อบอกท่านพยากรณ์ไว้ว่า พระอาทิตย์จะขึ้นทางทิศตะวันตก ถึงเวลานั้นชาวคริสต์คงจะได้ดวงตาเห็นธรรมกันมากขึ้น และจะมากกว่าชาวพุทธในประเทศตะวันออกเมื่อเทียบจำนวนกัน”

“ทำไมจึงเป็นเช่นนั้นครับ”

“เพราะชาวตะวันตกเขาพากันเบื่อความสุขทางวัตถุ จึงแสวงหาความสงบทางใจ ส่วนคนตะวันออกกลับมาหลงใหลไขว่คว้าในความสุขทางวัตถุ เพราะฉะนั้น แทนที่พวกเขาจะแสวงหาความสงบ กลับพากันแสวงหาวัตถุแทน แล้วก็พากันยึดติดในวัตถุ จนมองไม่เห็นคุณค่าของความสงบทางใจ นอกจากคนดีมีปัญญาเท่านั้น จึงจะมองเห็นความไร้แก่นสารของความสุขทางวัตถุ แล้วมุ่งแสวงหาความสงบทางใจอันเป็นความสุขที่แท้จริงที่พระพุทธองค์

ตรัสรับรองว่า ‘นตฺถิ สฺนฺตฺติปริ สฺขํ - สุขอื่นเสมอด้วยความสงบไม่มี’ บาทหลวงศักดิ์ชัยรีบสันทุนหาว่า

“จริงครับหลวงพ่อบัดนี้ผมเป็นประจักษ์พยานได้” เจียบไปสักครู่ เขาก็ถามขึ้นอีกว่า

“หลวงพ่อบัดนี้ ชาวพุทธที่มาปฏิบัติกับหลวงพ่อบัดนี้ได้ดวงตาเห็นธรรมบ้างไหมครับ”

“มี มีหลายรายเชียวละ”

“เป็นพระหรือคฤหัสถ์ครับ”

“มีทั้งพระและคฤหัสถ์ พระมีรายเดียวชื่อพระบัวเหี่ยว ส่วนคฤหัสถ์มีหลายราย รายสุดท้ายเพิ่งตายไป เมื่อสิบปีที่ผ่านมาก็คือ โยมออง อาตมาเรียกกันว่า ‘ยายออง ตาทิพย์’ ” จากนั้นท่านจึงเล่าเรื่องของยายอองให้เขาฟัง

“แล้วพระบัวเหี่ยวยังอยู่ที่วัดนี้หรือเปล่าครับ ผมอยากไปกราบท่าน”

“ไม่อยู่แล้ว พระบัวเหี่ยวท่านไปอยู่กับหลวงพ่อบัดในป่าซึ่งเป็นอาจารย์ของอาตมา บัดนี้ท่านได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว หลวงพ่อบัดในป่าท่านเคยบอกกับอาตมาว่า บุคคลที่ท่านให้กรรมฐานมีเพียงสาม คือ สมเด็จเจ้าตากสินมหาราช อาตมา แล้วก็ศิษย์ของอาตมา ซึ่งตอนนั้นอาตมายังไม่รู้จักพระบัวเหี่ยว จึงยังไม่ทราบว่าคุณศิษย์ผู้นั้นเป็นใคร ปี พ.ศ.๒๕๑๖ จึงได้รู้จักเพราะพระบัวเหี่ยวมาขอบวชแก่กรรมที่วัดนี้ แก่กรรมเสร็จท่านก็ได้บรรลุเป็นพระโสดาบัน หลังจากนั้นไม่นานท่านก็ขอกลับไปกาฬสินธุ์เพื่อไปสร้างวัด อาตมาก็ไม่ได้พบท่านอีกเลย กระทั่งคืนวันหนึ่งท่านมาหาในนิมิต บอกว่า บัดนี้ได้ไปอยู่กับหลวงพ่อบัดในป่าและได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว”

“แสดงว่าภพชาติของท่านจบสิ้นแล้ว ท่านไม่ต้องเกิดอีก ส่วนผมยังต้องเกิดอีกตั้ง ๗ ชาติ”

“แค่ ๗ ชาติเท่านั้น ไม่ใช่ ‘ตั้ง ๗ ชาติ’ ” ท่านพระครูแย้ง

“ครับ แค่ ๗ ชาติ แต่ก็ยังดีกว่าคนอื่นอีกหลายร้อยหลายพัน ล้านที่ยังต้องเวียนว่ายอยู่ในวัฏจักรชีวิต หลวงพ่อครับ ผมอยากทราบเรื่องราวของสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ผมเคารพพระองค์ท่านมาก อยากทราบพระประวัติที่แท้จริงของท่าน ซึ่งผมมั่นใจว่าไม่ตรงกับที่ประวัติศาสตร์บันทึกไว้ หลวงพ่อจะกรุณาเล่าให้ผมฟังจะได้หรือไม่ครับ ผมอยากได้ความรู้ติดตัวไปยังปรโลกด้วย เพราะอีกเจ็ดเดือน ผมก็ต้องตายด้วยเหตุผลที่ว่าภพชาติของผมสิ้นลง” ท่านพระครูตรองดูแล้วว่าควรเล่าได้ จึงเล่าให้เขาฟังอย่างคร่าวๆ ตามที่ได้ฟังมาจากหลวงพ่อบุญพา อาจารย์ของท่าน บอกว่า วันหนึ่งท่านจะได้พบกับสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ท่านก็รอคอยให้วันนั้นมาถึง ท่านมั่นใจว่าจะต้องได้พบพระองค์ท่าน เพราะหลวงพ่อบุญพาจะไม่พูดในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ การได้พบกับสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) ในคราวไปศรีลังกา เมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๕ ซึ่งท่านไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะได้พบก็ยิ่งได้พบ ท่านจึงมั่นใจว่าจะต้องได้พบกับสมเด็จพระเจ้าตากสินแน่ เพียงแต่ยังไม่ทราบชัดว่าเมื่อไร

บาทหลวงศักดิ์ชัยสนทนากับท่านพระครูจนสองยาม จึงกราบลาท่านกลับไปยังที่พัก

เวลาเก้านาฬิกา ขณะที่ท่านพระครูกำลังรับแขกอยู่ที่กุฏิชั้นล่าง สตรีวัยห้าสิบเศษก็คลานเข้ามาหา กราบปลกๆ สามครั้ง แล้วถามขึ้นว่า “หลวงพี่จำฉันได้ไหม” ทุกคนที่นั่น ณ ที่นั้นพากันมองหล่อนด้วยความไม่พอใจ โดยเฉพาะคนที่ถูกหล่อนแซงคิว

“เอ็งเป็นใครมาจากไหนล่ะ” ท่านพระครูแสรังถาม ทำไมท่านจะจำ ‘อีเขียว’ ไม่ได้ หล่อนเป็นลูกไล่ของท่านสมัยยังเยาว์วัย

“ฉันอีเขียวไง มาจากกรุงเทพฯ ท่านนี่ก้ออกหรือยัง”

“ไม่ยกานึก ข้าไม่ชอบนึกถึงสิ่งที่ผ่านไปแล้ว” ท่านหาทางเลี่ยง ออกหัวน้ๆ ใจว่า นางเขียวจะต้องมาเปิดโปง ‘วีรกรรม’ อันดงงามของท่าน

“งั้นฉันช่วยนีกก็ได้” ว่าแล้วก็หันหน้าไปทางญาติโยมประกาศว่า “พ่อแม่พี่น้องฟังฉันนะ ฉันชื่อนางเขียว นามสกุลขาวบริสุทธิ์ เป็นเพื่อนบ้านกับหลวงพี่องค์นี้ ฉันอายุอ่อนกว่าท่านสองปี แล้วก็เป็นผู้หญิง แต่ท่านแกล้งฉันทุกครั้งที่เจอหน้ากัน...” ยังไม่ทันได้พูดต่อก็ถูกขัดขึ้น

“เข้าไปแกล้งอะไรเอ็ง”

“หลวงพี่จำไม่ได้แล้วหรือว่า ตอนเด็กๆ นะ หลวงพี่เเกรที่สุดในด้านบางม่วงหมู่ ใครละที่เอาหางเปียฉันไปมัดไว้กับกิ่งมะขามเทศ ให้ฉันยืนอดข้าวอดน้ำอยู่ตั้งสองสามชั่วโมง ใครละที่พอถูกยายตีก็ต้องวิ่งมาเชกหัวฉันทุกที”

“ก็เอ็งอยากช่างฟ้อง ทำให้ข้าต้องถูกยายตี”

“อ้าว นีกออกแล้วหรือ ฉันนี่กว่าจะแกล้งจำไม่ได้เพราะอับอายญาติโยม” นางเขียวได้ทีชี้แพะไล่

“เอาละๆ ที่เอ็งมานี้ตั้งใจจะมาประจานข้าหรือยังไง อะไรที่มันแล้วไปแล้วก็ขอให้แล้วไป มาตั้งต้นกันใหม่ดีกว่า เอาเป็นว่าข้าขอโทษก็แล้วกัน เตียวเอ็งไปกินข้าวที่โรงครัวให้อิ่มหน้าสำราญเสียก่อน จะได้อารมณ์ดีขึ้น กินมากๆ นะ ไม่ต้องเกรงใจ ข้าให้กินฟรี ไม่เอาเงินเอ็งแม้สลึงเดียว นึกว่าชดใช้กรรมที่ข้าเคยทำไว้กับเอ็ง” ท่านพระครูหาทางออก

“ให้กินข้าวมือเดียวเพื่อชดใช้กรรมที่แกลังฉันเป็นร้อยๆ ครั้งนี่นะ”

“เอ็งจะอยู่ที่วัดเลยก็ได้ จะได้กินเป็นร้อยๆ มือไงล่ะ เอ็งไม่รู้อะไร ข้าววัดข้ากินแล้วรวนนะ ญาติโยมที่มากินข้าววัดนี้แล้วกลับไปรวยตามๆ กัน” คำพูดของท่านทำให้ทุกคนที่นั่ง ณ ที่นั้น คิดตรงกันว่า “เดี๋ยวจะต้องไปกินข้าวที่โรงครัว กลับไปจะได้ รวย”

“ถ้าฉันขออนุญาตไปกินข้าวก่อน เดียวจะมาคิดบัญชี กับหลวงพี่ใหม่” ว่าแล้วก็กราบปลกๆ สามครั้ง แล้วลุกออกไป นางเขี้ยวไปแล้ว ท่านพระครูจึงเล่าเรื่องที่ท่านแกลังหล่อนไว้เมื่อหลายสิบปีก่อน เมื่อท่านเล่าจบ คนที่คิดไม่ชอบหล่อนก็ใจอ่อนพากันสงสารหล่อนไปตามๆ กัน

“อาตมาโดนยายเขี่ยนทีไรก็นึกในใจว่า ‘สงสัยอีเขี้ยวมาฟ้อง ต้องไปคิดบัญชีกับมัน’ พอเจอหน้าก็เขกหัวบ้าง เอาหางเปียมัดไว้กับกิ่งมะขามเทศบ้าง โยมเขี้ยวก็ยื่นร้องให้อยู่เป็นชั่วโมง หายโกรธแล้วอาตมาก็จะไปแก้ออกให้ อาตมาเกรงจริงๆ อย่างที่แกว่ามานั้นแหละ จะนั่นญาติโยมอย่าไปนึกตำหนิแก ประเดี๋ยวจะเป็นบาปไปเปล่าๆ” ท่านพูดแก้ต่างให้ ‘ลูกไล่ในอดีต’ เสร็จสรรพ

รับประทานอาหารอิ่มหน้าสำราญแล้ว นางเขี้ยวอารมณ์ดีขึ้น จึงเดินเข้าไปกราบงามๆ สามครั้ง พูดว่า

“ขอบใจหลวงพี่มากนะจ๊ะ ฉันขอโหสิกรรมให้หลวงพี่ แล้วขอให้อยู่กับผ้าเหลืองไปนานๆ อย่าสึกออกไปเขกหัวใครอีก”

“นี่ขนาดขอโหสิกรรมก็ยังถากถางด้วยคำพูดไม่เบาเหมือนกันนะเอ็งนะ”

“จะเบาได้ยังไง ฉันหนักตั้งหกสิบแปดกิโล” คราวนี้นาง

เขี้ยวสวมบทบาท'คนยวน' ท่านพระครูมองหน้าหล่อนก็'รู้'ว่า มะรีนนี้หล่อนจะต้องตายด้วยอุบัติเหตุ จึงบอกหล่อนว่า

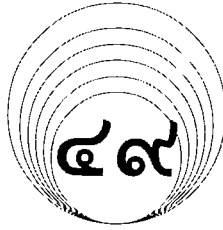
“เอ็งมาเข้ากรรมฐานเจ็ดวันนะ ข้าดูหน้าแล้ว เอ็งกำลังมีเคราะห์ มาเข้ากรรมฐานสะเดาะเคราะห์เสีย เชื้อข้าเถอะ”

“เข้าได้ยังไงล่ะหลวงพี่ มะรีนวันเกิดฉัน ลูกเขาจะพาไปเที่ยว”

“เออ ข้ารู้แล้ว ลูกเอ็งเขาจะพาไปเที่ยวพัทยา แต่เอ็งไปไม่ถึงพัทยาหรอก ต้องตายเสียกลางทาง ลูกสาวเอ็งก็จะตายด้วย ส่วนลูกชายเอ็งที่เป็นคนขี้บรถก็จะบาดเจ็บสาหัส หลังจากนั้นก็จะกลายเป็นคนพิการ ถ้าเอ็งไป รับรองตายแน่ คนที่เข้าหักแล้วไม่เชื่อ ตายทุกราย ถ้าเอ็งไม่เชื่อก็เชิญไปเลย ผัวเอ็งก็เพิ่งตายด้วยอุบัติเหตุเมื่อปีกลายไม่ใช่หรือ ถ้าเอ็งคิดว่าจะตามไปอยู่กับเขา ข้าก็ขอบอก ว่าไม่เจอกันแน่ เพราะคนเราต่างคนต่างมา ต่างคนต่างไป ไม่เชื่อข้าก็ไม่ใช่ไร แล้วอย่าหาว่าข้าไม่เตือนก็แล้วกัน”

“ไม่เชื่อหลวงพี่แล้วฉันจะเชื่อใครล่ะ ฉันนึกไม่ถึงเลยว่า เด็กเกเรอย่างหลวงพี่จะรู้อะไรๆ เกี่ยวกับครอบครัวฉันทั้งที่ไม่เจอกันมาตั้งหลายสิบปี เอาเถอะ ฉันจะอยู่กรรมฐานเจ็ดวัน เพื่อให้หลวงพี่ชดใช้กรรมที่ทำกับฉัน เรื่องพัทยาค่อยไปปีหน้าก็ได้”

นางดวงดารา

นางดวงดาราทั้งใจปฏิบัติกรรมฐานอย่างเคร่งครัด หล่อนต้องการหายจากโรคประหลาดที่เป็นมาตั้งแต่สมัยเรียนชั้นประถม หลวงพ่อบอกว่าโรคนี้เป็นโรครกรรม มีวิธีแก้ได้ทางเดียวคือ การเจริญพระกรรมฐาน หล่อนไม่รู้ว่าเหตุใดจึงเกิดความรู้สึกผูกพันกับหลวงพ่อกายนัก รู้สึกรักและเคารพเหมือนว่าท่านเป็นบิดา บังเกิดเกล้า เพียงได้ฟังนางสาวตันหลิวพูดถึงท่านหล่อนก็เกิดศรัทธาตันตันมาให้ท่านช่วย ครั้นมาถึงก็ยิ่งอัศจรรย์ใจ เพราะท่านรู้ความเป็นมาและเป็นไปของหล่อน ซึ่งแม้หล่อนเองก็ยังไม่รู้ ท่านยังบอกอีกว่า เมื่อหล่อนใช้กรรมเรื่องปลาบู่แล้ว ยังมีกรรมที่หนักหนาสาหัสกว่านี้ที่ทำไว้ในอดีตชาติ และจะมาให้ผลในชาติปัจจุบัน หล่อนจะต้องรู้ให้ได้ว่าเป็นกรรมอะไร ทำไว้กับใคร ที่ไหน

คืนที่ห้าของการปฏิบัติ หลังจากสอบอารมณ์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก่อนแยกย้ายกันกลับไปพักผ่อน ท่านพระครูพูดขึ้นว่า

“คนที่มาปฏิบัติเพื่อแก้กรรม ขอให้กลับไปปฏิบัติต่อที่ห้องพัก ถ้าอยากรู้ว่าเราทำกรรมอะไรไว้ ก็ให้ตั้งสัจจะว่าข้าพเจ้าจะเดินจงกรมสองชั่วโมง นั่งอีกสองชั่วโมง แล้วอธิษฐานจิตขอให้ระลึกชาติได้ และเห็นกฎแห่งกรรมที่เคยทำไว้ ต้องมีสัจจะถึง

จะอธิษฐานขึ้น ใครไม่มีสัจจะอธิษฐานไม่ขึ้น เอาละ แยกย้ายกันกลับไปที่พักได้” ท่าน‘รู้’ว่า คนที่จะปฏิบัติได้มีอยู่ผู้เดียว คือ อาจารย์ลูกสาม ซึ่งในอดีตชาติเคยเป็น ‘พระธิดา’ ของท่าน ส่วนคนอื่น ๆ ยังใจไม่ถึงด้วยอินทรีย์ยังไม่แก่กล้าพอ เมื่อกลับถึงที่พัก พวกเขา ก็จะวิ่งเหงาหาวนอน อาบน้ำอาบท่าแล้วก็พักผ่อนหลับนอน เพื่อจะไปตื่นตอนตีสามครึ่ง เมื่อได้ยินเสียงระฆังปลุกให้ตื่น

กลับถึงที่พักแล้ว อาจารย์วัยสามสิบสามจึงอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เพื่อจะปฏิบัติต่ออีก ๔ ชั่วโมง ขณะนั้นเวลาสามทุ่มครึ่ง หล่อนจึงตั้งนาฬิกาปลุกไว้สองชั่วโมงสำหรับการเดิน เสร็จแล้วจึงเดินกลับไปกลับมาอยู่ในห้องพักแคบๆ นั้น นำแปลกที่หล่อนไม่รู้สึกรังง่วงหรือเบื่อหน่ายแต่อย่างใด กลับรู้สึกกระปรี้กระเปร่า สดชื่น เบิกบาน และมีสติรู้ตัวทั่วพร้อมในทุกอิริยาบถ ไม่ว่าจะเป็นการก้าวเดิน การกลับ หรือการกำหนด‘ยืนหนอ’ หล่อนจึงเดินอย่างมีสติทุกอย่างก้าว กระทั่งเสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้น จึงเดินอย่างมีสติไปยังที่ที่จะนั่งซึ่งมีเบาะบางๆ วางอยู่ กำหนดนั่งแล้วจึงเอื้อมมือไปกดปุ่มนาฬิกาให้หยุดส่งเสียง ช่วงเวลาที่นั่งหล่อนจะไม่ตั้งนาฬิกาปลุก เพราะเสียงจะไปรบกวนสมาธิ แต่จะใช้วิธีอธิษฐานจิตแทน แล้วจึงอธิษฐานว่า “ข้าพเจ้าขอตั้งจิตอธิษฐานว่า จะนั่งภาวนาเป็นเวลาสองชั่วโมงติดต่อกัน เมื่อครบสองชั่วโมงแล้ว ขอให้ข้าพเจ้ารู้ได้เองโดยไม่ต้องตั้งนาฬิกาปลุก” อธิษฐานแล้วหล่อนจึงนั่งกำหนดลมหายใจ ด้วยการบริกรรมว่า ‘พองหนอ’ เมื่อหายใจเข้า ซึ่งท้องจะพองขึ้น และ ‘ยุบหนอ’ เมื่อหายใจออก ซึ่งท้องจะยุบลง

กษัตริย์ในอดีตชาตินี้กำหนดพอง-ยุบอย่างเพลิดเพลิน และกำหนดได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่ว ไม่ผิดพลาดคลาดเคลื่อนแม้สักครั้ง และเมื่อจิต ‘รู้’ ว่า อีกห้านาทีจะหมดเวลา บรรดาฝูงเปรต

ก็พากันมาขอส่วนบุญ มีทั้งเปรตเจ้าถิ่นและเปรตต่างถิ่น ในบรรดาเปรตต่างถิ่นนั้นก็ยังมีจำแนกออกเป็น ‘เปรตในประเทศ’ และ ‘เปรตต่างประเทศ’ เปรตเหล่านี้จะบอกต่อๆ กันไปว่า ที่วัดป่ามะม่วงมีการเจริญวิปัสสนากรรมฐานและมีการแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้เปรตทุกวัน พวกเปรตก็บอกเพื่อนฝูงญาติมิตรของตนให้มารับส่วนบุญ เปรตที่มีญาติอยู่ต่างประเทศก็จะไปบอกญาติ และการเดินทางของเปรตก็ไม่ยุ่งยากซับซ้อนเหมือนการเดินทางของมนุษย์ ซึ่งจะต้องซื้อตั๋วเครื่องบินก่อน ก่อนจะขึ้นเครื่องบินก็ต้องถูกตรวจแล้วตรวจอีก แม้สิ่งของที่นำติดตัวไปด้วยก็ยังถูก ‘เอกซเรย์’ แต่เปรตไม่ต้องทำอย่างนั้น เพียงคิดจะไปก็ถึงแล้ว ดังที่หลวงพ่อกำนันพูดเสมอว่า “จิตไม่ติดไฟแดง”

เมื่อสติบอกว่าครบสองชั่วโมงตามที่ได้อธิษฐานจิตไว้แล้ว อดีตภักษตรีจึงอุทิศส่วนกุศลให้กับบรรดาเปรตไทยและเปรตเทศว่า “อิหฺมึ สพฺพเปตานิ โหตุ สุขิตา โหนตุ สพฺเพ เปตา - ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่เปรตทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เปรตทั้งหลายทั้งปวงจงมีความสุข” ได้รับส่วนกุศลกันถ้วนทั่วทุกตัวตนแล้ว เปรตทั้งหลายก็แยกย้ายกันไป นางดวงดาราตั้งจิตอธิษฐานตามที่หลวงพ่อบรรณบัตรดลนั้นหล่อนก็ระลึกเรื่องราวแต่ปางหลัง ครั้งที่หล่อนเกิดเป็นพระธิดาของกษัตริย์พระองค์หนึ่ง ซึ่งครองเมืองเล็กๆ อยู่ทางตอนเหนือของอาณาจักรสุโขทัย กษัตริย์พระองค์นั้นก็คือหลวงพ่อกำนันจึงรู้เหตุผลต้นปลายว่า เหตุใดจึงเกิดความรู้สึกรักและเคารพท่านอุจิบิดาบังเกิดเกล้า หล่อนเป็นนักรบสตรีผู้เก่งกล้า เสด็จตามพระบิดาออกไปในสงครามเสมอ ส่วนพระอนุชาไม่ชอบการรบแต่ชอบไปสนทนากับพระเถระตามวัดต่างๆ เมื่อเกิดสงครามก็ไม่นำพาทั้งที่มีตำแหน่งเป็นมหาอุปราช หล่อนต้องเคียงบ่าเคียงไหล่

พระบิดาออกรบและได้ชัยชนะทุกครั้ง ก่อนเสด็จสวรรคต พระบิดาสละราชสมบัติและทรงแต่งตั้งหล่อนให้ครองเมืองแทน ยิ่งความกริ้วโกรธโกรธาแก่พระอนุชายิ่งนัก ถึงกับกล่าววาจาล่วงเกินพระบิดาว่า จะไม่ขอเกิดร่วมแผ่นดินกับพระบิดาอีก หล่อนไม่รู้วามหาอุปราชมีเมืองผู้เป็นอนุชาหล่อนในครั้งกระโน้นไปเกิดที่ไหน คงจะต้องกราบเรียนถามหลวงพ่อก่อนแน่ใจว่าท่านต้องรู้

เมื่อไม่ได้ครองราชสมบัติ พระอนุชาก็หายหน้าหายตาไป และหล่อนก็คิดว่า หากเขาไปชองสุขผู้คนเพื่อมาแย่งราชบัลลังก์ หล่อนก็จะทำสงครามกับเขา และจะไว้ชีวิตหากเขาขอ แต่ถ้าเขายังตื้อดิ่งไม่ยอมงอนง้อขอชีวิต หล่อนก็จะประหารเขาด้วยมือของหล่อนเอง แต่พระอนุชามีได้กลับมา หล่อนจึงไม่ต้องมีเวรมีกรรมกับเขา แล้วใครเล่าที่หล่อนไปก่อกรรมทำเวรไว้?

บัดคตินั้น ภาพของมธุรสนางสนมคนสนิทที่ปรากฏในนิมิต เป็นภาพเหตุการณ์ที่หล่อนถูกกษัตริย์ลงทัณฑ์ถึงแก่ความตายด้วยความผิดเพียงน้อยนิด จุฑามณีของกษัตริย์หายไป ต่อมาพระนางไปพบว่าอยู่ในห้องแต่งตัวของนางสนมคนสนิท จึงจับนางล่ามโซ่ขังไว้ในห้องใต้ดิน

“พระแม่เจ้าได้โปรดไว้ชีวิตหม่อมฉันด้วยเถิดเพคะ อย่าทรงลงโทษหม่อมฉันอย่างนี้เลยเพคะ” นางสนมร้องขอ

“เจ้าบังอาจขโมยของของข้า ไม่ลงโทษเจ้าแล้วจะให้ลงโทษผู้ใดรี?”

“หม่อมฉันไม่ได้ตั้งใจจะขโมยนะเพคะ เพียงแต่หยิบไปดูแล้วจะนำมาไว้ที่เดิม หม่อมฉันไม่เคยคิดจะขโมยของของพระแม่เจ้า”

“เจ้าไม่ต้องมาแก้ตัว ข้าไม่อยากฟัง เป็นผีเฝ้าห้องนี้ไปก็แล้ว

กัน” ตรัสแล้วพระนางก็เสด็จออกจากห้อง ปิดประตูลงดาลด้วยพระองค์เอง เสียงนางสนมเล็ดลอดออกมาว่า “พระแม่เจ้าโหดร้าย เวรกรรมจะตามสนองพระแม่เจ้า หม่อมฉันขอจงเฝ้ากรรมไปทุกๆชาติ” ถ้อยคำของนางสนมมิได้ทำให้กษัตริย์มีพระทัยอ่อนไหว ความเย่อหยิ่งตระหงว่าตนเก่งกล้าสามารถ ทำให้พระนางไม่ยี่หระกับเวรกรรมใดๆ ไม่ทรงเชื่อด้วยซ้ำว่าเวรกรรมมีจริง

วันหนึ่ง เจ้าชายสหัสชัยผู้เป็นพระสวามี ตรัสถามกษัตริย์ว่า “มธุรสสนมของน้องหายไปไหน ไม่เห็นหน้าเห็นตามาหลายวันแล้ว หรือว่านางไม่สบาย”

“นางทำความผิด หม่อมฉันจึงจับนางล่ามโซ่ขังไว้ในที่แห่งหนึ่ง ไม่ช้านางก็จะตายเพราะอดข้าวอดน้ำ” พระมเหสีตรัสตอบ

“นางทำผิดอันใดรี น้องจึงลงทัณฑ์นางหนักหนาสาหัสถึงปานนั้น”

“นางขโมยปืนหักผมของหม่อมฉันไป แล้วบอกว่าไม่ได้ตั้งใจ หม่อมฉันเป็นนักรบผู้เก่งกล้า ศีกภายนอกหม่อมฉันยังปราบได้ แล้วเหตุใดจนศีกภายในหม่อมฉันจะมายอมแพ้ มธุรสพยายามหม่อมฉันมากเกินไป จนไม่อาจให้อภัยได้”

“ปืนอันนั้นอยู่ที่ไหน” พระสวามีตรัสถาม

“หม่อมฉันไปพบในท้องของนาง จึงนำกลับมาไว้ที่เดิมแล้วเพคะ”

“ในเมื่อได้ของคืนมาแล้ว น้องก็ควรจะอภัยโทษแก่นาง”

“อภัยไม่ได้เพคะ นางจะต้องตายอย่างทรमान”

“แล้วถ้าพี่จะขอชีวิตคืนให้แก่นาง น้องจะให้หรือไม่”

“หม่อมฉันไม่ให้” ตรัสด้วยเสียงเฉียบขาด

“แม้แต่พระสวามีร้องขออย่างนั้นรี” เจ้าชายสหัสชัยกรีว

“ไม่ว่าจะเป็นพระสวามี พระโอรส หรือพระธิดามาทูลขอ หม่อมฉันก็ไม่ให้”

“ดวงดารา” พระสวามีเอ่ยพระนามพระมเหสีด้วยความกริ้ว แล้วตรัสว่า “น้องช่างเป็นคนดีอริ้น ไม่ยอมฟังใครเลย พี่เสียใจที่น้องเป็นคนอย่างนี้ ถ้าไม่เห็นแก่พี่ ก็น่าจะเกรงกลัวบาปกรรมบ้าง ที่พี่ขอชีวิตนางไว้ ไซ้ว่าพี่จะมีจิตประติพัทธ์ต่อนางก็หาไม่ เพียงแต่พี่ไม่ต้องการให้น้องสร้างกรรมทำเวร น้องไม่กลัวเวรกรรมตามสนองหรืออย่างไร”

“ไม่กลัวเพคะ กษัตริ์ดวงดาราไม่กลัวอะไรทั้งสิ้น”

อาจารย์ลูกสามเพลิดเพลินอยู่กับเรื่องราวในอดีต ขณะเดียวกันก็ให้รู้สึกอศรรยไฉนที่วัฏจักรชีวิตช่างลึกลับซับซ้อน ไม่น่าเป็นไปได้ว่า หล่อนกับสามีซึ่งเคยเป็นคู่กันมาแต่ชาติปางก่อน มาชาตินี้ก็ยังคงเป็นคู่กันดังเดิมและในชื่อเดิม แม้หล่อนเล่าให้ฟังว่า หล่อนเกิดกลางดึกในคืนข้างแรม ท้องฟ้าไร้จันทร์ มีแต่ดวงดาราส่องแสง ระเบียบระยับอยู่บนท้องฟ้า พ่อจึงตั้งชื่อหล่อนว่า ระยับ แต่แม่ขอเปลี่ยนเป็นดวงดารา หล่อนจึงได้ชื่อเหมือนในชาติที่เป็นกษัตริ์ และที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์กว่านั้นคือ ดร.สหัสชัยสามีของหล่อนในชาตินี้ก็คือเจ้าชายสหัสชัย พระสวามีของหล่อนในชาตินั้น เขาเคยเล่าว่า ที่ได้ชื่อสหัสชัยเพราะแม่ตั้งให้ ตอนท้องแม่ฝันเห็นผู้ชายคนหนึ่งแต่งองค์ทรงเครื่องแบบกษัตริย์เหมือนอย่างที่เห็นในลิเก ผู้ชายคนนั้นบอกว่าจะมาขอเกิดเป็นลูก และขอให้ตั้งชื่อว่า สหัสชัย แม่จำฝันได้แม่นยำ แถมให้พ่อจดไว้ เจ้าชายสหัสชัยจึงได้มาเกิดเป็น ดร.สหัสชัยในชาติปัจจุบันด้วยประการฉะนี้

นางดวงดาราหวนคิดถึงอดีตครั้งที่พบกับ ดร.สหัสชัย เป็นครั้งแรก ตอนนั้นหล่อนมีคู่รักแล้ว เป็นเพื่อนนักเรียนที่เรียนครู

มาด้วยกัน นินนาทรักดวงดารามาเนิ่นนาน กว่าหล่อนจะยอมรับ
เขาเป็นคู่รักก็ต้องใช้เวลาหลายปี ครั้นเขาขอแต่งงานหล่อนก็
ผัดผ่อนเรื่อยมา แต่เขาก็ยังมีความหวัง อยู่มาวันหนึ่ง หล่อน
ก็มาบอกว่าหล่อนจะแต่งงานกับ ดร. สหัชชัย จะไม่แต่งงานกับเขา เมื่อ
เขาขอทราบเหตุผล หล่อนจึงอธิบายว่า “ดาราพบผู้ชายคนหนึ่ง
ซึ่งพอเห็นบ๊อบก็เกิดความรู้สึกว่าคนนี้แหละคือเนื้อคู่ของดารา เขา
เป็นชายในฝัน ดาราเคยดูหนังเรื่องหนึ่งที่มีมิตร ชัยบัญชา แสดงเป็น
พระเอกและเป็นนักเรียนนอก หัวกระเป๋าแจมส์บอนด์เดินลงจาก
เครื่องบิน ดารารู้สึกประทับใจมากถึงกับบอกตัวเองว่า จะต้องแต่งงาน
กับนักเรียนนอกที่หัวกระเป๋าแจมส์บอนด์เดินลงจากเครื่องบิน แต่
จนแล้วจนรอด ดาราก็ไม่เจอผู้ชายในฝัน รู้สึกหมดหวัง คิดว่าชาติ
นี้คงไม่ได้พบชายในฝันแล้ว จึงยอมรับนินนาทเป็นคู่รัก เพราะ
เห็นนินนาทตามต่อดารามาหลายปี แต่มาวันนี้ดาราขอถอนคำพูด
เพราะดาราพบผู้ชายในฝันแล้ว ดาราขอโทษที่ทำให้นินนาทอกหัก”
หล่อนยกมือไหว้เขาพร้อมกล่าวว่าคำขอโทษ นินนาทเสียใจถึงกับ
น้ำตาคลอหน่วยตาทั้งสองข้าง เขาพูดกับหล่อนเสียงเครือว่า

“คุณพบนักเรียนนอกหัวกระเป๋าแจมส์บอนด์เดินลงจาก
เครื่องบินอย่างนั้นหรือ พบที่ไหน เมื่อไร”

“ดาราพบดอกเตอร์คนหนึ่ง เขาเป็นนักเรียนนอก แต่ไม่ได้
หัวกระเป๋าแจมส์บอนด์เดินลงจากเครื่องบิน พอดาราเห็นเขาก็รู้สึก
รักทันที นี่พูดอย่างไม่อายเลยนะ ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าเป็นเพราะ
อะไร ยิ่งรู้ว่าเขาเป็นนักเรียนนอก ดาราแทบจะขอแต่งงานกับเขา
เลยทีเดียว” หล่อนพูดตรงไปตรงมา

“ดารา คุณเป็นเอามากนะ ไม่ได้เป็นน้อยๆ เลย คุณถูก
เจ้าหมอนั้นทำเสน่ห์หรือเปล่า มันแอบเอาน้ำมันพรายมาป้ายคุณ

แน่ๆ เลย” นินนาทคาดเดา

“คงไม่ใช่ เพราะเขายังไม่ได้ถูกเนื้อต้องตัวดารา เขาคงไม่รู้ด้วยซ้ำว่าดาราลงรักเขา มันเป็นรักแรกพบนะ นินนาทไม่เข้าใจหรอก เราเลิกคบกันแบบคู่รักเถอะนะ เป็นเพื่อนกันดีกว่า”

“คุณรักมันมากนักหรือ” ถามด้วยจิตริษยา

“มากที่สุดในชีวิต ดาราจะต้องหาทางแต่งงานกับเขาให้ได้”

“ถ้าผมจะบอกว่าผมไม่ยอมล่ะ ผมจะไม่ยอมเลิกรักคุณ”

“แต่ดาราไม่ได้รักคุณนี่นา ปล่อยดาราไปเถอะนะ” หล่อนเว้าวอน แต่นินนาทพูดเสียงกร้าวว่า

“ถ้าผมบอกว่าจะฆ่าคุณกับมันให้ตายพร้อมๆ กัน คุณจะเลิกรักมันหรือไม่” กษัตริ์ในอดีตตอบทันทีว่า

“ไม่เลิก ดารายินดีจะตายพร้อมๆ กับเขา จะยอมสละชีวิตเพื่อบูชาความรัก”

“พูดเป็นนิยายน้ำเน่าเลยนะ”

“ชีวิตกับนิยายก็ไม่ต่างกันหรอกนินนาท เอาเถอะ วันนี้คุณยังทำใจไม่ได้ แต่วันหนึ่งคุณจะทำใจได้ แล้วก็ลืมดาราคอนนี่” เมื่อพูดกันไม่รู้เรื่องเพราะนินนาทไม่สามารถทำให้หล่อนเปลี่ยนใจได้ เขาจึงต้องใช้ไม้ตาย นั่นคือ ลงทุนร้องไห้ คิดว่าน้ำตาของผู้ชายคงจะทำให้ผู้หญิงอย่างดวงดาราใจอ่อนลงบ้าง ทว่าน้ำตาของเขาช่างไร้ประโยชน์ เพราะวีรกษัตริ์ในอดีตชาติพูดด้วยเสียงปกติธรรมดาว่า

“นินนาท ผู้ชายเขาไม่ร้องไห้กันหรอกนะ คุณจะร้องไปทำไมในเมื่อมันไม่ได้ทำอะไรดีขึ้น เอาเถอะ วันนี้คุณยังทำใจไม่ได้ แต่วันหนึ่งคุณจะต้องทำใจได้ คนเราต้องยอมรับความจริง ต้องอยู่กับความจริง อย่าอยู่กับความเท็จ”

“อย่างไรเรียกว่าเท็จ”

“ก็คุณพยายามหลอกตัวเองว่าดารารักคุณทั้งที่ดาราไม่ได้อะไร บอกให้ก็ได้ว่าที่ดารารับรักคุณก็เพราะสงสาร เห็นคุณตามติดอยู่หลายปี แล้วตอนนั้นดาราก็ยังไม่มีใคร ถ้าไม่รับรักคุณก็กลัวว่า จะต้องขึ้นคาน ดาราไม่อยากขึ้นคาน ไม่อยากเป็นสาวพินทีก แต่เดี๋ยวนี้ดาราพบชายในฝันแล้ว จึงขอเลิกคบกับคุณ”

“คุณพูดง่าย ๆ อย่างนี้เองหรือ”

“ดาราจะไม่พูดอย่างเดี๋ยวนั้น เอาเถอะ ดารามีวิธีที่จะทำให้คุณลืมดาราได้ ขอสัญญาด้วยเกียรติของลูกผู้หญิง”

หล่อนจัดการตามที่พูดด้วยการแนะนำให้จินนาทรู้จักกับรุ่นน้องคนหนึ่ง ผู้หญิงคนนั้นสวยน่ารัก พูดจาอ่อนหวาน พูดกับเขา คะ-ขา ทุกคำ ขณะที่หล่อนเป็นคนแข็ง และพูดห้วน ๆ ในที่สุดจินนาทก็แต่งงานกับรุ่นน้อง โดยมีหล่อนเป็นแม่สื่อแม่ชัก หมัดเรื่องจินนาทแล้ว หล่อนก็จัดการตัวเองด้วยการแต่งงานกับ ดร.สหัสชัย หล่อนไม่ถึงกับออกปากขอแต่งงานกับเขา เพียงแต่ใช้มารยาหญิง ห้าสิบเล่มเกวียน คือไม่ต้องถึงร้อยเล่มเกวียนก็ได้ แต่งงานกับเขาทั้งที่พ่อแม่ของเขาไม่ค่อยพอใจนัก เพราะได้ไปพูดจาทาบทามขอลูกสาวเจ้าของโรงสีไว้ให้ลูกชายแล้ว

ภาพยนตร์แห่งภพชาติของนางดวงดาราสะดุดหยุดลงด้วยเสียงระฆังเมื่อเวลาตีสามครึ่ง หล่อนกำหนดสติออกจากการภาวณา แผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศลแล้ว จึงรีบอาบน้ำแต่งตัวเพื่อจะไปทำวัตรเช้าตอนตีสี่ วันนี้หล่อนจะต้องไปรายงานให้หลวงพ่อบรรพชา ก่อนที่จะถึงเวลาทำวัตรเช้า หล่อนเดินกำหนด ‘ขวา - ซ้าย ขวา - ซ้าย’ ไปยังกุฏิของท่าน เป็นเวลาที่ท่านเปิดประตูออกมาเพื่อจะไปนำผู้ปฏิบัติธรรมทำวัตรเช้าพอดี หล่อนนั่งคุกเข่ากราบลง

แทบเท้าของท่าน กราบเรียนว่า

“เสด็จพ่อเพคะ หมึงล่วงรู้เหตุการณ์ในอดีตชาติแล้วเพคะ ว่า หมึงเป็นพระธิดาของเสด็จพ่อ”

“นี่อะไรกัน เล่นลิเกแต่เข้ามิดเลยหรือ” ท่านพระครูพูดยิ้มๆ ท่าน ‘รู้’ ว่าเกิดอะไรขึ้นกับหล่อน

“เพคะ หมึงปฏิบัติตามที่เสด็จพ่อทรงแนะนำ แล้วก็รู้ว่า หมึงได้ทำผิดไว้กับนางสนม แต่หมึงไม่ทราบว่าจะได้รับกรรมอย่างไรบ้าง นางผูกอาฆาตหมึง เสด็จพ่อต้องช่วยหมึงนะเพคะ”

“ช่วยไม่ได้ พระพุทธเจ้าตรัสสอนว่า ‘อตุตา ทิ อตุตโน นาโต โโก ทิ นาโต ปโร ลียา - ตนแลเป็นที่พึ่งของตน บุคคลอื่นใครเล่าจักเป็นที่พึ่งได้’ เพราะฉะนั้นหนูจะต้องช่วยตัวเอง ปฏิบัติให้มากๆ แล้วจะรู้ว่าจะชดใช้กรรมเวรได้อย่างไร เข้าใจหรือเปล่า”

“เข้าใจเพคะ หมึงจะปฏิบัติตามคำทรงสอนของเสด็จพ่อทุกอย่าง หมึงขอฝากชีวิตไว้กับเสด็จพ่อเพคะ”

“ไม่ต้องฝากชีวิตไว้กับคนอื่น ฝากไว้กับตัวเองนะดีแล้ว แล้วก็นำพาชีวิตออกไปจากวัฏจักรชีวิตให้จงได้”

“หมึงไม่เข้าใจเพคะ”

“เอาละ ปฏิบัติมากๆ แล้วจะเข้าใจได้เอง เลิกพูดเลียนแบบลิเกได้แล้ว ขอให้พูดธรรมดาๆ เหมือนที่คนอื่นๆ เขาพูดกัน ประเดี๋ยวใครมาได้ยิน เขาจะหาว่าหนูเพี้ยน”

“เพคะ เอ้อ เจ้าคะ แต่หมึง เอ้อ ลูกอยากทราบอีกเรื่อง เดี่ยวคือ อยากทราบว่ามิ่งเมืองพระอนุชาของลูกไปเกิดที่ไหน เจ้าคะ”

“เกิดที่ประเทศสิงคโปร์ เกิดเป็นผู้หมึง อีกห้าปีข้างหน้า เขาจะมาบวชที่วัดนี้ และจะมาช่วยหลวงพ่อสอนกรรมฐานให้ชาว

ต่างประเทศ เขาลั่นวาจาไว้ว่าจะไม่ขอเกิดร่วมแผ่นดินกับหลวงพ่อ แต่เขาก็จะต้องมาช่วยงานที่วัดนี้ เอาละ ได้เวลาทำวัตรเช้าแล้ว ไปกันเถอะ” แล้วท่านจึงเดินนำอาจารย์ลูกสามไปยังหอประชุมเจริญชัย ที่บรรดานักปฏิบัติธรรมรออยู่

การทำวัตรเช้าในวันนี้พิเศษกว่าทุกวัน เพราะท่านพระครูให้สวดบทกรวดน้ำต่อนเช้าเพิ่มขึ้นอีกบทหนึ่ง กล่าวคือ นอกจากบทสัพพัตติทานคาถา แล้ว ท่านยังให้สวดบทปฏฺฐนจปนคาถาเพิ่มอีกบทหนึ่งด้วย โดยเฉพาะหกคาถาสุดท้ายของบทปฏฺฐนจปนคาถานั้น ท่านขอให้ผู้ปฏิบัติทุกคนท่องให้ขึ้นใจ จะได้ตัดขาดจากวัฏจักรชีวิตได้เร็วขึ้น หกคาถาสุดท้ายมีดังนี้

สพฺพายาปาเยสุ เจโก ธมฺมตฺถโกวิโก

เมฺยเย วตฺตตฺวสขฺชฺ เม ฌาณํ อเมว มาลุโต

ขอให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ฉลาดในอุบายแห่งความเจริญและความเสื่อม เป็นผู้เหินบแหลมในอรรถและธรรม ขอให้ญาณของข้าพเจ้าเป็นไปไม่ข้องขัดในธรรมที่ควรรู้ ดุจลมพัดไปในอากาศฉะนั้น

ยา กาจิ กุสลา มฺยาสา สุเขน สิขมตฺ สทา

เอวํ วุตฺตา คุณา สพฺเพ โหนตุ มยฺหิ ภเว ภเว

ความปรารถนาใดๆ ของข้าพเจ้าที่เป็นกุศล ขอให้สำเร็จโดยง่ายทุกเมื่อ คุณที่ข้าพเจ้ากล่าวมาแล้วทั้งปวงนี้จึงมีแก่ข้าพเจ้าทุกๆ ภา

ยทา อุปฺปชฺชติ โลกเ สมฺพุทฺโธ โมกฺขเทสโก

ตทา มุตฺโต กุภมฺเมหิ ลทฺโธกาโส ภเวยฺหิ

เมื่อใดพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้แสดงธรรมเครื่องพ้นทุกข์ เกิดขึ้นแล้วในโลก เมื่อนั้นขอให้ข้าพเจ้าพ้นจากกรรมอันชั่วช้าทั้งหลาย เป็นผู้ได้ออกาสแห่งการบรรลุธรรม

มนุสฺสตุตตมฺจ ลิงคฺมฺจ ปพฺพชฺชฏฺจอุปสมฺภทํ
ลภิตฺวา เปสฺโล สีสึ ธาเรยฺยํ สตุตฺตสฺสณํ

ขอให้ข้าพเจ้าพึงได้ความเป็นมนุษย์ ได้เพศบริสุทธิ์ ได้
บรรพชาอุปสมบทแล้ว เป็นคนรักศีล มีศีล ทรงไว้ซึ่งพระศาสนา
ของพระศาสดา

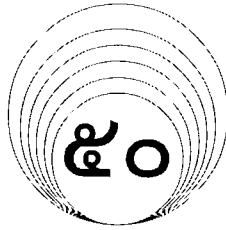
สุชาปฏฺิพโท ขิปฺปาภิญฺโฆ สจฺจิกเรยฺยหํ
อรหตุตฺตผลํ อคฺคํ วิชฺชาทิกฺขณฺลงฺกตํ

ขอให้เป็นผู้มีการปฏิบัติโดยสะดวก ตรัสรู้ได้พลัน กระทำ
ให้แจ้งซึ่งอรรถผลอันเลิศ อันประดับด้วยธรรม มีวิชา เป็นต้น
ยทิ นุปรุชฺชติ พุทฺโธ กมฺมํ ปริปรุญฺจ เม

เอวํ สนฺเต ลภฺยยาหํ ปจฺเจกโพรธิมุตฺตมนฺติ

ถ้าหากพระพุทธเจ้าไม่บังเกิดขึ้น แต่กุศลกรรมของข้าพเจ้า
เต็มเปี่ยมแล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้น ขอให้ข้าพเจ้าพึงได้ญาณเป็นเครื่อง
รู้เฉพาะตนอันสูงสุดเทอญ

ความสุข

ในเรื่องนี้ สมภารวัดป่ามะม่วงจะเดินทางไปนมัสการสังเวชนียสถาน ณ ประเทศอินเดีย และประเทศเนปาล เป็นเวลา ๙ วัน โดยเดินทางไปกับคณะผู้แสวงบุญ ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของท่าน นายสมชายจะขับรถไปส่งที่สนามบินดอนเมือง นอกจากไปนมัสการสังเวชนียสถานแล้ว คณะผู้แสวงบุญจะไปดู 'ผู้วิเศษ' ที่คนไทยพากันข้ามน้ำข้ามทะเลไปกราบไหว้บูชาเพราะศรัทธาในอิทธิฤทธิ์ของท่านผู้นั้น

ฉันภัตตาหารเช้าแล้ว บรรพชิตผู้มีจิตเปี่ยมด้วยเมตตา ก็ลงรับแขกเช่นทุกวัน ผู้คนมานั่งรอกันจนแน่นกุฏิ ส่วนใหญ่มาให้ท่านช่วย บ้างก็มาขอเงินไปให้ค่าเล่าเรียนลูก ที่จนกว่านั้นก็มาขอข้าวสาร พริก หอม กระเทียม ซึ่งท่านก็ให้ไปด้วยความยินดีและเต็มใจ เพราะยึดมั่นในคาถาของหลวงพ่อดุสิตที่ว่า 'ยิ่งให้ยิ่งได้...' คาถานี้ช่างขลังนัก เพราะข้าวของเงินทองไหลมาเทมาจนพวกลูกศิษย์นับไม่หวาดไม่ไหว ภิกษุวัยห้าสิบเศษมีความสุขกับการให้และการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์โดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ อันเป็นธรรมดาวิสัยของผู้พ้นจากบ่วงมาร ที่จะไม่ทำอะไรเพื่อตัวเอง

นอกจากผู้มาขอแล้ว ก็ยังมีผู้มาให้ กล่าวคือ ญาติโยมที่

ได้ยินกิตติศัพท์ความดีงามของท่านแล้วเกิดศรัทธาเลื่อมใส ต่างพากันมาถวายข้าวของบ้าง ถวายปัจจัยบ้าง เมื่อพวกเขาให้มา ท่านก็ให้ไป มีผู้ขอก็ต้องมีผู้ให้ หากมีแต่ผู้ขอ ท่านก็ไม่ต้องหาเงิน ทองข้าวของที่ไหนมาให้ และถ้ามีแต่ผู้ให้ไม่มีผู้ขอ ท่านก็ไม่ต้องนำข้าวของเงินทองที่เขาให้มานั้นไปเก็บไว้ที่ไหน เพราะมีผู้ศรัทธา นำข่าวสารใส่รถบรรทุกมาถวายอยู่เรื่อยๆ หากไม่แจกจ่ายไปก็คงไม่มีที่เก็บ ดังนี้ เป็นต้น

รับแขกอยู่จนถึงเวลาฉันเพล ท่านจึงบอกญาติโยมว่า “ไปทานอาหารกันก่อนแล้วค่อยกลับ วันนี้ที่โรงครัวเรามีแกงบอนเลี้ยง” ท่าน ‘รู้’ โดยไม่ต้อง ‘เห็น’

“ดิฉันไม่กล้ากินหรอกค่ะ กลัวคัน” สตรีผู้หนึ่งบอก

“แสดงว่าโยมปากบอน โบราณเขามีเคล็ดว่า ใครปากบอนกินแกงบอนแล้วคัน ใครไม่ปากบอนกินแล้วไม่คัน ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นรู้ไหม”

“ไม่ทราบค่ะ ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นคะ” หล่อนถาม ญาติโยมคนอื่นๆ ต่างก็อยากรู้คำตอบเช่นกัน

“เพราะมันมีที่มา เรื่องทุกเรื่องต้องมีที่มา” ท่านพูดยิ้มๆ แล้วจึงขยายความให้ฟังว่า “สมัยที่อาตมาบวชใหม่ๆ หน้าทอดกฐิน คนก็พากันมาทำบุญมากมาย พวกแม่ครัวเขาก็ทำแกงบอนเลี้ยงแขก ที่นี้แกงยังไม่ทันสุกดี เขาก็ยกหม้อแกงลง พอกินก็เลยคัน โยมจำไว้นะ แกงบอนถ้าไม่สุกมันถึงจะคัน ที่นี้เขาก็กลัวว่าจะอายุแขก จึงหาวิธีที่จะทำให้ไม่ถูกตำหนิ แม่ครัวคนที่ เป็นต้นคิดก็บอกว่า แกงบอนวัดนี้ คนปากบอนกินถึงจะคัน ใครไม่ปากบอนกินแล้วไม่คัน พวกแขกที่มาร่วมงานเวลากินแกงบอนเข้าไปคันกันทุกคน แต่ปิดปากเงียบ กลัวเขาจะรู้ว่าปากบอน เขาละ ไปกินแกงบอนกันได้แล้ว

แกงบอนสูตรวัดป่ามะม่วงกินแล้วไม่คัน ถึงคนปากบอนกินก็ไม่คัน”
ท่านพูดยิ้มๆ

“ดิฉันคงไม่กล้าเสี่ยงหรอกค่ะ ไปทานที่ร้านอาหารดีกว่า”
สตรีผู้นั้นกราบเรียน หลายคนพากันคิดแบบเดียวกับหล่อน

“จะไปทานที่ร้านให้เสียเงินทำไม ทานที่วัดนี้แหละ อาหาร
วัดนี้อาตมาเสกแล้ว ใครทานข้าววัดนี้แล้วกลับไปรวยทุกคน”

“ถ้าเช่นนั้นดิฉันเห็นจะต้องทานบ้าง เพราะดิฉันอยากรวย”
หล่อนพูดแบบมีเงื่อนไข คนที่คิดไว้แต่แรกว่าจะไม่รับประทาน
จึงพากันเปลี่ยนใจเพราะอยากรวยเช่นเดียวกับสตรีผู้นั้น ทุกคน
พากันกราบท่าน แล้วเดินไปยังโรงครัว ท่านกำลังจะขึ้นไปชั้นบน
เพื่อฉันภัตตาหาร ก็มีสตรีอายุราวสามสิบกับบุรุษอายุราวห้าสิบ
พากันเข้ามากราบ ท่านคิดว่าคนทั้งสองมาด้วยกัน จึงบอกให้ไป
รับประทานอาหารเสียก่อน บุรุษผู้นั้นตอบว่า

“ผมยังไม่หิวครับ ผมมีเรื่องด่วนจะมากกราบเรียนหลวงพ่อ”
ด้วยจิตที่เปี่ยมด้วยเมตตา ท่านพระครูจึงกลับไปนั่งยังอาสนะแล้ว
บอกเขาว่า

“มีอะไรก็ว่าไป”

“คือว่า ผมอยากจะมาขอให้ท่านช่วยหาภรรยาให้ผมสัก
คนหนึ่งครับ”

“อ้าว ยังไม่มีภรรยาหรือ อาตมาก็หนักว่ามากับภรรยา”
สตรีที่เข้ามาพร้อมกันรับกราบเรียนว่า

“หนูไม่ได้เป็นภรรยาลุงคนนี้นะคะ แล้วหนูก็ได้ไม่มากับ
เขา” เมื่อถูกเรียกว่าลุง คนที่จะมาขอให้ช่วยหาภรรยาก็โกรธเป็น
ฟืนเป็นไฟ พุดกับท่านพระครูว่า “ผู้หญิงพุดจาหยาบคายอย่างนี้
ผมไม่เอามาเป็นภรรยาหรอกครับ” สตรีนั้นโกรธจนหน้าเขียวหน้า

เหลืออง ย้อนไปว่า “ผู้ชายแก่ๆ ท่าทางงกๆ เงินๆ อย่างลุง หนู ก็ไม่เอามาเป็นสามีหรือคะ สามีของหนูทั้งหลายทั้งหลั่ทั้งรวย” บรุขนั้น ทำท่าจะเถียง ท่านเจ้าของกฎิจจึงต้องห้ามทัพ

“พอที่จ๋ อย่าเอากฎิจาตมาเป็นเวที่ประลองฝิปากเลยนะ อาตมาขอร้อง” แล้วพูดกับบรุขนั้นว่า “โยมยังไม่มีการรยาหรือคะ”

“มีแล้วครับ มี ๘ คน แต่อยากมาขอคนที่ ๙ จากหลวงพ้อ”

“ว่ายังงั้นนะ มีการรยาดัง ๘ คนเขยวหรือ อาตมาไม่ได้ฟัง ผิดไปนะ”

“ท่านครับ ผมมีแค่ ๘ คนเอง จะมาขอคนที่ ๙ จากท่าน ครับ” เขาพูดจะฉาน เจตนาจะข่มสตรีรุ่นลูกด้วย ท่านพระครูอยาก รู้ว่าเขาพูดจริงหรือพูดเล่น จึงใช้ ‘เห็นหนอ’ เข้าตรวจสอบ แล้ว ท่านก็รู้ว่าเขามีได้พูดเล่น ส่วนสตรีที่นังอย่างเรียบร้อยอยู่หน้าอาสนะ ท่านก็มีสามีถึงสามคนในคราวเดียวกัน แล้วก็อยู่กันแบบ ‘สี่คนผัว เมีย’ ในบ้านหลังเดียวกัน คนไทยสมัยนี้เป็นอะไรกันไปแล้วหนอ ท่านไม่เคยคิดไม่เคยฝันมาก่อนว่าจะต้องมารู้เรื่องราวประหลาดๆ ของบุคคลทั้งสอง จากนั้นจึงบอกบรุขผู้มีมีการรยา ๘ คนว่า “อาตมา ต้องขอโทษที่ไม่สามารถให้ในสิ่งที่โยมขอ อาตมาเองยังหาการรยา ไม่ได้สักคน ก็เลยต้องมาบวช แล้วจะไปหาให้โยมได้ยังงั้น เอาไว้ หาให้ตัวเองได้เสียก่อนแล้วค่อยช่วยโยมหา” ท่านเจตนาจะล้อเล่น ทว่าเขากลับคิดเป็นจริงเป็นจัง พูดกับท่านว่า

“นี่ท่านก็มาอ้อหรือบเดียวกับผมหรือคะ หรือ ไอ้ผมก็นึกว่า ท่านเคร่งศีลเคร่งธรรม ที่แท้ก็มาบวชเพราะหาเมียไม่ได้นี่เอง แต่ เอาเถอะ ผมจะช่วยสงเคราะห์ท่าน เตยวจะหาเมียให้สักคน” เขา แสดงความเอื้ออาทร

“อาตมาขอขอบใจ แต่ไม่ขอรับการสงเคราะห์จากโยม อาตมาตัดสินใจแล้วว่าจะไม่สึก อยู่อย่างนี้ก็มีความสุขที่อยู่แล้ว เอาละ แล้วโยมมีอะไรจะให้อาตมาช่วย” ท่านถามสตรีวัยประมาณ สามสิบ

“ก็ไม่มีอะไรมากค่ะ หนูได้ข่าวจากเพื่อนๆ ว่า คนที่มาหา หลวงพ่อล้วนแต่เอาทุกข์เอาปัญหามาให้ ก็เลยสงสารหลวงพ่อ” หล่อนปรายตาไปทางบุรุษวัยห้าสิบ คิดว่าใช้ตาต่อก็ยังดีกว่าไม่ได้ ค่าเสียเลย “ขอบใจโยมมากที่สงสารอาตมา แล้วโยมมาที่นี่เพื่อจะมา ช่วยงานอาตมาอย่างนั้นหรือ” ท่านยังมองไม่เห็นว่ หล่อนจะช่วยอะไรท่านได้

“ไม่ใช่ค่ะ หนูมาช่วยหลวงพ่อไม่ได้หรอกค่ะ เพราะต้อง ทำหน้าที่แม่บ้าน เพียงแต่หนูจะมาราบเรียนหลวงพ่อว่า หนูมีความสุขมาก ไม่เคยมีใครมาบอกหลวงพ่ออย่างนี้เลยใช้ไหมคะ เพราะเหตุนี้แหละหนูถึงต้องมาบอก เพราะถ้าหลวงพ่อเจอแต่คนที่ เอาทุกข์มาให้ก็ใจจะสลดหดหู่ใจ ต้องเจอคนที่มีความสุขอย่างหนู จะได้รู้สึกสดชื่นรื่นเริงใจ” หล่อนบอกจุดประสงค์ของการมา

“แล้วโยมทำอะไรถึงมีความสุขล่ะ บอกอาตมาได้ไหม เพื่อ อาตมาจะได้มีความสุขกับเขาบ้าง” ท่านออกสงสัยว่าคนมีสามีสามี คนพร้อมๆ กันจะมีความสุขไปได้อย่างไร แต่แล้วก็ถึง ‘บางอ้อ’ เมื่อหล่อนสาธยายว่า “คือหนูมีสามีอายุรุ่นราวคราวเดียวกันสามคน ค่ะ เราอยู่บ้านเดียวกัน นอนห้องเดียวกัน หนูบริหารงานดีมาก สามี ปรองดองกันดี ไม่มีหึงหวง เข้ามาหนูต้องชงกาแฟไว้สี่ถ้วย ของ สามีสามีสามถ้วย ของหนูหนึ่งถ้วย แล้วหนูก็รู้ว่าสามีคนไหนชอบหวาน คนไหนไม่ชอบหวาน สามีหนุมึงงานทำทุกคน พอสิ้นเดือนก็จะเอา เงินเดือนมาให้หนู แล้วหนูก็จัดระเบียบนสมรสให้ทุกคน เพียงแต่

คนหนึ่งก็จัดจังหวัดหนึ่ง สามคนก็สามจังหวัด เรื่องดูเหมือนจะยุ่ง แต่จริงๆ แล้วไม่ยุ่งค่ะ เพราะหนูบริหารเก่ง” หล่อนชมตัวเองอีก

“แล้วถ้ามีลูก คุณจะรู้หรือว่าใครเป็นพ่อ ส่วนผม ภรรยา คนไหนตั้งครรภ์ ผมก็รู้ว่าผมเป็นพ่อ เด็กออกมาก็รู้ว่าใครเป็นพ่อ ใครเป็นแม่ ส่วนคุณ รู้แต่แม่ ส่วนใครเป็นพ่อคงจะไม่รู้” บุรุษนั้น ถู้ออกาสแก้แค้นหล่อน ท่านพระครูฟังแล้วแทนที่จะสุขใจกลับรู้สึก สลดใจ จึงพูดกับคนทั้งสองด้วยเสียงปกติว่า

“เอาละๆ ไม่ต้องเถียงกัน เรื่องนี้อาตมาขอสรุปสั้นๆ ว่า ความสุขของคนไม่เหมือนกัน โยมสองคนมีความสุขกับการมี ภรรยามาก มีสามีมาก ส่วนความสุขของอาตมาอยู่ที่การช่วยและ การให้ เพราะฉะนั้นอาตมาจึงขอบอกโยมผู้ชายว่า อาตมาไม่สามารถจะหาภรรยาคนที่ ๙ ให้โยมได้ เพราะในพระวินัยมีข้อ บัญญัติสำหรับพระภิกษุว่า ห้ามชกสื่อ ส่วนโยมผู้หญิง อาตมาก็ขอ ขอบใจที่อยากให้อาตมาสดชื่นรื่นเริงใจ แต่อาตมาบอกตามตรงว่า สิ่งที่ยอมประพฤติปฏิบัติอยู่นั้น มันไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม แล้วมันก็ไม่ใช่ความสุขที่แท้จริง เอาละ ใช้เวลามามากแล้ว อาตมา จะขึ้นไปฉันภัตตาหารเพล ประเดี๋ยวจะเลยเวลา” แล้วท่านจึงขึ้นไป ยังชั้นบนของกุฏิ นายสมชาติเตรียมสำหรับกับข้าวไว้เรียบร้อยแล้ว ท่านรับประเคนแล้วพิจารณาอาหารก่อนจึงลงมือฉัน

เวลาบ่ายสามโมง ท่านพระครูเดินไปยังหอประชุมเจริญชัย เพื่อสอบอารมณ์ให้กับญาติโยมที่มาปฏิบัติกรรมฐาน เมื่อสองเดือน ที่ผ่านมา แพทย์หญิงสุขุมาลัยได้มารายงานเรียนว่า มารดาของเธอป่วยเป็นมะเร็งในสมอง จะมีอายุอยู่ต่อไปได้อีกไม่เกินสามเดือน ท่านจึงบอกให้พามาต่ออายุที่วัด มารดาของเธอชื่อยุพิน ท่านเรียก นางว่า ‘แม่พิน’ แม่พินเป็นศิษย์กรรมฐานของท่านมาตั้งแต่สมัยที่

ท่านสอนอยู่ที่วัดพรหมบุรี เมื่อท่านย้ายมาอยู่วัดป่ามะม่วง แม่พิน ซึ่งอายุแก่กว่าท่านประมาณ ๑๐ ปี ก็ยังตามมาเรียนกับท่าน โดยพายเรือมาจากสิงห์บุรี ในฤดูน้ำหลากต้องพายเรือทวนน้ำกลับบ้านด้วยความยากลำบาก เพราะเมื่อพายไปข้างหน้าได้สองศอก น้ำก็พัดเรือถอยหลังกลับมาหนึ่งศอก จึงต้องเสียเร็วแรงและเวลา มากกว่าตอนขามา ซึ่งเรือเล่นตามน้ำ แม่พินนั่งกรรมฐานเก่ง และเป็นผู้มีความอดทนเป็นเยี่ยม สมัยที่ยังไม่ได้สร้างหอประชุม พวกญาติโยมใช้ศาลาหลังเก่าเป็นที่ปฏิบัติกรรมฐาน หน้าฝนยุงชุมมาก ญาติโยมไม่ค่อยนิยมมาปฏิบัติ แต่แม่พินไม่ย่อหย่อน นั่งกรรมฐานท่ามกลางกองทัพยุง ถูกฝูงยุงกัดกินเลือดแล้วเกาะนิ่งอยู่ที่เสื่อ มองเผิน ๆ นี้กว่าแม่พินใส่เสื้อสีแดง ท่านยังไม่เคยเห็นศิษย์กรรมฐานคนไหนเข้มแข็งอดทนได้มากเท่ากับแม่พิน

การที่แม่พินมีความเข้มแข็งอดทนเพราะติดนิสัยปัจจัยมาจากชาติก่อน ๆ โดยเฉพาะเมื่อครั้งเป็นทหารคนสนิทของท่าน ครั้งท่านเป็นแม่ทัพใหญ่สมัยกรุงศรีอยุธยาตอนต้น การเวรเหนื่อยตายเกิดเป็นสังฆกรรมของผู้ที่ยังละความหลงในสังสารไม่ได้ สำหรับท่าน ชาตินี้จักเป็นชาติสุดท้าย เพราะเวรเกิดเวรียนตายเสียจนเหนื่อยหน่ายระอา การได้มาบวชและเจริญพระกรรมฐานทั้งสมณะและวิปัสสนา ทำให้ท่านระลึกนึกย้อนถอยหลังไปในอดีตได้ ๗ ชาติ ตั้งแต่ชาติที่เกิดเป็นคนอินเดีย แล้วมาเกิดเป็นกษัตริย์สมัยก่อนกรุงสุโขทัย ซึ่งแม่พินเกิดเป็นทหารเอก ชาติต่อมาเกิดในสมัยสุโขทัย ได้ทำความยิ่งใหญ่ให้กับพระศาสนาเป็นอเนกอนันต์ จากนั้นก็มาเกิดเป็นแม่ทัพสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนต้น แม่พินเป็นขุนพลเฒ่าที่ติดตามท่านไปรบทุกแห่งหน จนเป็นไข้ป่าตายขณะตั้งทัพอยู่ในป่า

จากนั้นท่านก็มาเกิดสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนกลางและเป็นจอมทัพ ช่วยกอบกู้ชาติไทยมิให้เป็นเมืองขึ้นของพม่า สมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลายเป็นช่วงที่ทรหดรั้นท้อใจเป็นที่สุด เพราะกรุงศรีอยุธยาเสียแก่พม่า และเป็นวาระสุดท้ายของเมืองหลวงที่โชติช่วงชัชวาลแล้วมีอันต้องดับลง ยิ่งความมืดมนอนธกาลให้เกิดขึ้นในแผ่นดิน อยุธยาสูญสิ้นอย่างสุดแสนเสียดาย ท่านยังจำภาพที่วัดวาอารามตลอดจนพระราชวังถูกพม่าเผาผลาญจนย่อยยับไปในพริบตา ความสลดรั้นท้อใจทำให้ท่านตัดสินใจบวชเป็นพระภิกษุ ไม่ขอเป็นนักรบอีก ส่วนพระยาตากและพระยามหากษัตริย์ศึกได้ช่วยกันขุดคูเมืองล้อมกำแพงเมืองออกไปตั้งมั่นที่ธนบุรี ต่อมาพระยาตากได้รับการสถาปนาขึ้นเป็นพระเจ้าแผ่นดินของเมืองหลวงธนบุรี ทรงครองราชย์ได้ ๑๕ ปี ทรงมีพระทัยโน้มไปในพระศาสนา จึงขอให้พระสหายคือพระยามหากษัตริย์ศึก ซึ่งในขณะนั้นดำรงตำแหน่งเป็นสมเด็จเจ้าพระยามหากษัตริย์ศึก ทำพิธีปราบดาภิเษกเป็นกษัตริย์แทน เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงปลีกวิเวกปฏิบัติธรรมเจริญพระกรรมฐาน และทรงตัดความหลงในสงสารได้ในที่สุด

สมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลายนี้ ท่านได้ประสบการณ์ชีวิตมากมายหลายอย่างทั้งทางโลกและทางธรรม ในทางโลกท่านมีชีวิตอยู่ถึง ๕ แผ่นดิน คือแผ่นดินสมเด็จพระเจ้าบรมโกศ พระเจ้าเอกทัศ พระเจ้าเอกทัศ สมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี และสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก หากนับเมืองหลวงก็มีสาม คือ กรุงศรีอยุธยา กรุงธนบุรี และกรุงรัตนโกสินทร์ ส่วนประสบการณ์ทางธรรมคือหลังจากท่านบวชก็ได้เดินธุดงค์ไปในป่าดงพระยาไฟ พบหลวงพ่อดำแต่ชาตินั้นบารมีของท่านยังไม่เต็มบริบูรณ์ จึงไม่ได้บรรลุมรรคผล

จากนั้นท่านมาเกิดเป็นลูกชาวนา ตั้งบ้านเรือนอยู่ริมแม่น้ำ เจ้าพระยา อายุสามขวบก็ตกน้ำตาย แล้วจึงมาเกิดในชาตินี้ได้ มาพบทหารเก่าอีกครั้ง คือแม่พิน

เมื่อมาอยู่วัดป่ามะม่วง แม่พินก็ได้เป็นกำลังสำคัญในการ สอนกรรมฐาน สามารถแบ่งเบาภาระของท่านได้มาก ท่านจะให้ แม่พินสอนกรรมฐานไปจนกว่าจะเข้าพรรษา ซึ่งยังเหลือเวลาอีก หลายเดือน เดือนนี้เป็นเดือนมกราคม เดือนกรกฎาคมจึงจะเข้า พรรษา ท่านจะให้แม่พินปฏิบัติอย่างอุกฤษฏ์ตลอดสามเดือนเพื่อ รักษาพระเครื่องให้หาย คนมีความเพียรพยายามอย่างแม่พินสามารถ ปฏิบัติจนพระเครื่องหายได้ ระหว่างนี้ท่านก็จะให้แม่พินสอนกรรมฐาน ไปก่อน และกินยาสมุนไพรที่ท่านเป็นผู้ปรุงให้ ในชาติที่เป็นแม่ทัพ ท่านปล่อยให้แม่พินต้องตายอยู่กลางป่าโดยที่ท่านไม่สามารถช่วย อะไรได้ แต่ชาตินี้ซึ่งเป็นชาติสุดท้ายของท่าน แม่พินจะต้องได้รับการช่วยเหลืออย่างดีที่สุด

“เป็นอย่างไบบ้าง ญาติโยมปฏิบัติกันได้เรียบร้อยดีไหม” ท่านถามแม่พิน

“ก็เรียบร้อยดีจะหลงพ่อ มีผู้หญิงคนหนึ่งเขาบอกว่า อยาก สอบอารมณ์กับหลวงพ่อ เขาบอกว่าเขาระลึกชาติได้” แม่พิน รายงาน

“คนไหน เรียกมานั่งข้างหน้าอาตมาหน่อย” แม่พินจึงเดิน ไปบอกสตรีวัยสามสิบเศษให้มานั่งตรงหน้าอาสนะ หญิงสาวกราบ สามครั้ง แล้วกล่าวว่า “หลวงพ่อคะ หนูระลึกถึงอดีตชาติของตัวเองได้ค่ะ จึงอยากให้หลวงพ่อช่วยตรวจสอบว่า หนูคิดไปเองหรือ ว่าความจริงเป็นอย่างนั้น”

“หมายความว่า หนูไม่เชื่ออย่างนั้นหรือ”

“หนูเชื่อค่ะ เพียงแต่หนูสงสัยว่าความเชื่อของหนูกับความจริงเป็นอย่างไรกันหรือไม่ หนูอาจเชื่อในสิ่งที่ไม่จริงก็ได้”

“ถ้าอย่างนั้นก็เล่าให้หลวงพ่อฟังหน่อยซิว่า หนูระลึกถึงอดีตชาติของตัวเองได้อย่างไร” หญิงสาวจึงเล่าด้วยเสียงปกติว่า “หนูเห็นตัวเองเป็นนักรบเคียงบ่าเคียงไหล่กับพ่อออกสงคราม พ่อของหนูเป็นแม่ทัพเอกสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนต้น มีทหารคนสนิทอายุแก่กว่าพ่อประมาณ ๑๐ ปี พ่อเรียกทหารคนนั้นว่าขุนพลเฒ่าแม่ทัพที่เป็นพ่อของหนูชื่อ พระยามหากษัตริย์ศึก ไม่ใช่เจ้าพระยามหากษัตริย์ศึก ซึ่งต่อมาคือรัชกาลที่ ๑ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์นะคะ พ่อหนูเป็นแค่พระยา ไม่ได้เป็นเจ้าพระยา ครั้งหนึ่งหนูติดตามพ่อไปรบ ชาตินั้นหนูเป็นผู้ชายนะคะ ไม่ได้เป็นผู้หญิงอย่างชาตินี้ หนูไปรบและตั้งทัพพักอยู่ในป่า ขุนพลเฒ่าเกิดเป็นไข้ป่าและเสียชีวิตลง พ่อหนูเสียใจมาก และได้ฝังร่างของขุนพลเฒ่าไว้ในป่า พ่อยังใช้ให้หนูช่วยกันขุดหลุมกับพวกทหาร มาในชาตินี้หนูเกิดมาเป็นผู้หญิง พ่อหนูเกิดมาเป็นผู้ชาย คือหลวงพ่อกะ หนูเป็นลูกของหลวงพ่อกะในอดีตชาติ หนูระลึกชาติได้อย่างนี้ หลวงพ่อกะจะเชื่อหรือไม่หนูไม่ทราบ แต่หนูเชื่อค่ะ เชื่อทั้งๆ ที่ไม่รู้ว่าความจริงเป็นอย่างไร แต่หนูมั่นใจว่าหลวงพ่อกะจะต้องรู้ หนูจึงอยากกราบเรียนถามหลวงพ่อกะว่า สิ่งที่หนูรู้และเห็นในกรรมฐานนั้นตรงกับความจริงในอดีตหรือไม่คะ”

“แล้วหนูรู้ไหมว่าขุนพลเฒ่าไปเกิดที่ไหน” ท่านพระครูถามท่านเชื่อโดยไม่ต้องฟัง ‘เห็นหนอ’ ว่าสิ่งที่หญิงสาวเล่ามานั้นเป็นความจริงในอดีตชาติ

“หนูไม่ทราบค่ะ แต่ก็แปลก พ่อหนูเห็นหลวงพ่อกะกับคุณแม่ยุพินเป็นครั้งแรก หนูก็เกิดความรู้สึกผูกพันเหมือนกับว่าคุ้นเคยกัน

มานาน ไม่ทราบจะทำไมจึงเป็นเช่นนั้น”

“เพราะเคยเกี่ยวข้องกันมาแต่ครั้งอดีตนะซี หนูจะเชื่อ หลวงพ่อใหม่ หากหลวงพ่อบอกว่า แม่พินคือขุนพลเผ่าคนนั้น”

“จริงหรือคะ” หญิงสาวอุทานด้วยเสียงค่อนข้างดัง พร้อมกับโผล่เข้ามาแม่พินผู้ซึ่งกางแขนออกรับหล่อนมาไว้ในอ้อมอก ต่าง ปิติยินดีจนน้ำตาไหลจนต้องกำหนด ‘ปิติหนอ ปิติหนอ’ อยู่นาน

“ขอใจนะแม่คุณที่ช่วยชุดหลุมฝังแม่” แม่พินบอกหญิง สาวพลางคลายวงแขนออก

“หนูก็ต้องขอบคุณคุณแม่ ที่ให้หนูขี่คอแล้วพาไปเที่ยว หนู รักขุนพลเผ่ามาก เพราะเห็นมาตั้งแต่หนูเป็นเด็ก นอกจากนี้ยัง ช่วยสอนเพลงดาบและการรบให้จนหนูสามารถออกรบกับพ่อได้ ชีวิตคนเรานี้แปลกมากนะคะหลวงพ่อ ถ้าหนูไม่ได้มาเข้ากรรมฐาน คงไม่รู้ว่าจะชาติก่อนตัวเราเป็นใคร ที่หนูมาเข้ากรรมฐานก็ไม่เคยคิดว่าจะมาระลึกชาติได้ เพียงแต่จะมาสร้างบุญสร้างกุศลไว้เป็นเสบียง ในการเดินทางไปศึกษาต่อเท่านั้น” หญิงสาวบอกเหตุผลของการ มาปฏิบัติธรรมในครั้งนี้

“หนูจะไปศึกษาต่อที่ไหน เมื่อไร”

“ที่ประเทศสหรัฐอเมริกาคะ จะเดินทางเดือนหน้า หนูได้ รับทุนจากมหาวิทยาลัยที่หนูสังกัดคะ”

“มหาวิทยาลัยอะไร” ท่านพระครูถามอีก หญิงสาวจึงบอก ชื่อมหาวิทยาลัย เป็นมหาวิทยาลัยที่เก่าแก่ที่สุดของประเทศ

“เออละ หลวงพ่อขออวยพรให้ประสบความสำเร็จในการ ศึกษาเล่าเรียน และต้องให้จบปริญญาเอกนะ ลูกหลวงพ่อก็ต้อง จบดอกเตอร์”

“คะ หนูจะพยายาม บุญกุศลจากการมาเข้ากรรมฐาน

จะช่วยส่งเสริมให้หนูเรียนจบ หนูมันใจอย่างนั้นค่ะ”

“แล้วหนูไปคนเดียวหรือ หรือว่าเอาครอบครัวไปด้วย”

“สามีกับลูกสาวจะไปด้วยค่ะ สามีก็จะไปต่อปริญญาเอก ส่วนลูกสาวหนูเพิ่งอายุ ๗ ขวบ ก็จะทำให้ไปเรียนที่นั่นค่ะ”

“ดี จะได้ไม่คิดถึงลูก เอาละ ญาติโยมคงเห็นแล้วว่า วัฏจักรชีวิตของคนเราจะต้องหมุนเวียนมาเจอกัน อย่างอาตมา กับ หนูคนนี้” ท่านบอกกับญาติโยมที่นั่งรอการสอบอารมณ์ ซึ่งเท่ากับ เป็นพยานในเรื่องนี้ไปโดยปริยาย

เวลาเที่ยงคืน ท่านพระครูกำลังจะพักผ่อน ก็มีเสียงมา กระซิบที่ข้างหูว่า “ก่อนไปอินเดียจะให้พบศิษย์ที่เราให้กรรมฐาน จำได้ไหมเราเคยบอกว่าเราให้กรรมฐานเพียงสามคน รู้หรือยังว่ามีใครบ้าง” เป็นเสียงของหลวงพ่อบ้านที่ท่านเคยคุ้น

“หลวงพ่อบอกว่า คนแรกคือสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี หรือที่คนส่วนใหญ่รู้จักท่านในพระนามพระเจ้าตากสิน คนที่สองคือผม ตอนนั้นผมยังไม่รู้ว่าคนที่สามคือใคร แต่ตอนนี้ผมรู้แล้ว”

“ใครล่ะ”

“พระบัวเหี่ยวครับ”

“ถูกแล้ว ตอนนั้นพระบัวเหี่ยวอยู่กับเรา แล้วก็เข้าถึงความเป็นผู้ไม่เกิดอีก แต่ไม่เก่งเท่าเธอตรงที่สอนคนอื่นไม่ได้ เพราะ ‘รู้ได้เฉพาะตน’ จึงตั้งสำนักอย่างเธอไม่ได้”

“ผมจะได้พบองค์ไหนครับ” ถามอย่างยินดียิ่ง

“ทั้งสององค์” แล้วเสียงก็หายไป บรรพชิตวัยห้าสิบเศษ รู้สึกปีติหนักที่จะได้พบศิษย์ร่วมอาจารย์

โปรดติดตามตอนต่อไปใน

ความมหัศจรรย์ในธรรม

ผลงานชิ้นแรกของ รองศาสตราจารย์
ดร.สุจิตรา อ่อนค้อม แห่งคณะมนุษยศาสตร์
และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
เป็นเรื่องสั้น พิมพ์ในนิตยสาร “ศรีสัปดาห์”
เมื่อปี ๒๕๑๕ ต่อมาอีก ๑๐ ปี จึงมีผลงาน
ในนิตยสารต่างๆ เช่น *สกุลไทย* *กุลสตรี*

เดลิแมส์ วรา *ดิฉัน รักลูก* *คัทลียา* และ *ลลนา* ตามลำดับ กระทั่งมา
เป็นนักเขียนนวนิยายอิงธรรมะประจำที่นิตยสาร *กุลสตรี* ตั้งแต่
ปี ๒๕๓๑ ถึงปัจจุบัน

ผลงานที่พิมพ์เผยแพร่อยู่ขณะนี้ที่เป็นนวนิยายได้แก่
คนเหมือนกัน ไฟไหม้แล้วร้อนเท่าไฟนรก สัตว์โลกยอมเป็นไป
ตามกรรม มังกะลีผล นารีผล วัฏจักรชีวิต ความหลงในสงสาร
สามเรื่องแรกได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษ โดยใช้ชื่อเรื่องว่า
The Price of a life (แปลโดย *Bruce Evans*), **The Story of Old
Man Tiow** และ **Fruit of Karma** (แปลโดย *สุจิตรา อ่อนค้อม*)

ผลงานที่เป็นคำตอบคำถามเรื่องเกี่ยวกับพุทธศาสนา
และการแก้ปัญหาชีวิตด้วยวิธีทางพุทธศาสนา ในนิตยสาร *กุลสตรี*
ได้พิมพ์เป็นเล่มแล้ว ๓ เล่ม คือ *ศาลาธรรมโอสธ / ๑๐๘ ปัญหาชีวิต*
เหนือยนักพักได้ร่มมณฑารพ และ *ร่วมพระศรีชินบัญชร* ที่กำลัง
ลงพิมพ์อยู่ในนิตยสาร *กุลสตรี* ขณะนี้ คือ *สักขีสาวิกา*

ผลงานทางวิชาการมีทั้งตำราและงานวิจัย อาทิ *ศาสนา*
เปรียบเทียบ การฝึกสมาธิ ปรัชญาเบื้องต้น พระมหาคษัตริย์
ไทยกับศาสนาประจำชาติ วรรณคดีเรื่องความสุขในพุทธปรัชญา
Buddhist Chanting และ **The Concept of Man in Buddhism
and Existentialism** นอกจากตำราและงานวิจัยแล้ว ยังมีบทความ
ทางวิชาการทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษอีกหลายเรื่อง ที่มีชื่อเสียง
และได้รับการคัดเลือกให้อ่านในการประชุมเกี่ยวกับสันติภาพ
ครั้งที่ ๒๗ ขององค์การสหประชาชาติ คือ **Building Peace in the
New Millennium**

ปี ๒๕๔๖ ความเรียงเรื่อง **Creating Sustainable World
Peace** ได้รับรางวัลชนะเลิศระดับนานาชาติ จากองค์กรนักคิดใหม่
(Rethinkers' Organization) เมือง Toronto ประเทศ Canada
ขณะนี้ความเรียงดังกล่าวได้รับการแปลเป็นภาษาไทย ชื่อ
การสร้างสันติภาพโลกแบบยั่งยืน